ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 948

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ὁ Ἀγάλ καὶ ἡ Δηλάβα

ΓΑΜΟΣ ἀπὸ ἔρωτα σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι. Ἄψογες ὡς τὴ ὥρα τῆς ἑνώσεως οἱ σχέσεις τῶν ἐρωτευμένων. Δὲν ἔλειπε ἡ διάθεσι ἀπὸ τὸ μνηστῆρα. Καὶ στὴν κοπέλλα ἦταν ζωηρὸς ὁ πόθος. Ἐμποτισμένη ὅμως ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ παράδοσι, ἀπέκρουε τὶς ἐπίμονες προτάσεις τοῦ νέου. Σὲ περιωρισμένα ὅρια οἱ θωπεῖες τους. Τὸ φίλημα ἦταν τὸ ἀνώτατο ὅριο τῶν παραχωρήσεων στὶς ὁποῖες ἔστεργε ἡ μελλόνυμφη.

Ἴδιως νὰ μὴ εἶναι αὐτὸ στὶς ἡμέρες μας ὁ κανόνας. Ἀπὸ αὐτὴ ὅμως τὴν αὐστηρὴ γραμμὴ πέρασαν τὸν καιρὸ τῆς ἀναμονῆς οἱ μνηστευμένοι μας. Ὥσπου ἔφθασε ἡ μέρα τοῦ γάμου. Κοινωνικὸ γεγονὸς στὴ μικρὴ ἐκείνη πολιτεία. Γάμος μὲ πλῆθος καλεσμένων, μὲ ὅλες τὶς παταγώδεις ἐκδηλώσεις ποὺ συνοδεύουν τὸ γεγονός. Δὲν ἔλειπαν, βλέπετε, καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα στὶς δύο οἰκογένειες. Πολυτελὴς κούρσα μετέφερε, ὕστερ' ἀπὸ τὸ μυστήριο τοὺς νεόνυμφους σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς πρωτεύουσας, ποὺ διάλεξαν γιὰ τὶς πρῶτες μετὰ τὸ γάμο τους νύχτες.

Καλὰ καὶ ὡραῖα ὡς ἐδῶ. Ἀπὸ δῶ ὅμως καὶ πέρα, ἀρχίζει τὸ δρᾶμα. Δράμα γιὰ τοὺς νεόνυμφους, ἀλλὰ καὶ δυσκολία γιὰ μᾶς ποὺ πρόκειται νὰ τὸ περιγράψουμε.

Νεόνυμφοι, λέμε. Ἡ ἱστορία ὅμως δὲν εἶναι χτεσινή. Μεσολάβησαν ἀκριβῶς μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ τελέστηκε ὁ γάμος ὡς σήμερα ποὺ τὸ δικαστήριο ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασί του.

— Ἀγάπη μου, μοναδική μου ἀγάπη, εἶσαι ὁ μόνος! τοῦ εἶπε ἐκείνη.

Ἀπόφασι πάνω σὲ αἴτησι τῆς συζύγου διὰ διαζύγιο. Μιὰ αἴτησι ποὺ ὑπέβαλε τὴ μεθεπομένη τῆς πρώτης νύχτας τους. Τὴν μεθεπομένη, γιατὶ ἡ ἑπομένη ἦταν μέρα προσφυγῆς σὲ γιατροὺς καὶ σὲ πραγματογνώμονες.

Θὰ ἤθελα ν' ἀπέφευγα ἕνα θέμα τόσο λεπτὸ ὅπως αὐτό. Ἀποθῶντας ὅμως τὰ δύσκολα σὲ ἀνάπτυξι θέματα, εἶναι σὰ ν' ἀποφεύγης τὸ καθῆκον ποὺ ἔχεις νὰ δίνης τὴν ἑλληνικὴ ζωὴ στὶς ποικίλες μορφές της. Ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς μορφὲς ἡ σημερινή. Θέμα ἀνύπαρκτο γιὰ ἄλλες χῶρες. Σ' ἐμᾶς ἐδῶ, ὅσα κι' ἂν λέμε, ἀποτελεῖ τὴν πραγματικότητα.

Γυρίζουμε, λοιπόν, μερικοὺς μῆνες πίσω, τότε ποὺ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔρραναν μὲ ἄνθη καὶ εὐχὲς τὸ νεοσύστατο ἀντρόγυνο. Ἡ χαρὰ στοὺς οἰκείους. Στὸ δωμάτιο ὅμως τοῦ ξενοδοχείου ἡ τραγῳδία. Συντετριμμένη ἡ κοπέλλα. Τρικυμία στὸ κραν'ο τοῦ συζύγου. Μὲ κλάμματα ἐκείνη προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπείσῃ:

— Σοῦ ὁρκίζομαι στὴν ἀγάπη μας...
— Μὴ μιλᾶς γιὰ ἀγάπη... Τὴν ἔχεις λερώσει...
— Πῶς μπορεῖς καὶ μιλᾶς ἔτσι;
— Μιλοῦν μόνα τους τὰ πράγματα.
— Ἀγάπη μου, μοναδική μου ἀγάπη... Εἶσαι ὁ μόνος!

Πέφτει στὸ λαιμό του, ἐκλιπαρεῖ, ἱκετεύει. Ἀμείλικτος ἐκεῖνος, τὴν ἀπωθεῖ. Τίποτα δὲν τὸν πείθει, ὅτι ἄλλος ἢ ἄλλοι, πρὶν ἀπ' αὐτόν. Δὲν γνώρισαν τὰ θέλγητρα τῆς γυναίκας του.

— Καὶ μοῦ ἔκανες τὴν ἀσπίλη! Τέτοια ὑποκρισία... Πῶς μπόρεσες;...

Μαύρη νύχτα. Κόλασι καὶ γιὰ τοὺς δυό. Ἰδίως ὅμως γιὰ τὴν κόρη. Ἡ βαθύτατη μαχαιριὰ στὴν ψυχή της. Ὅταν εἶδε ὅτι τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν μεταπείσῃ, ντύθηκε, κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, καὶ περίμενε νὰ ξημερώσῃ. Ἀμίλητα πέρασαν τὴ βραδυά τους. Ἡ ἑπομένη ἀφιερώθηκε... στὴ διαπόμπευσι. Ὁ ἄντρας ποὺ σέρνει τὴ γυναῖκα στοὺς γιατρούς. Τοῦ χρειαζόταν ἡ ἔγκυρη βεβαίωσι τῆς ἐπιστήμης. Οἱ γιατροὶ νὰ ποῦν, ὅτι μὲ ὁλοκληρωμένη τὴν ἐρωτικὴ πεῖρα ἡ νεόνυμφη προσῆλθε στὸ σύζυγο. Οἱ εἰδικοὶ ὅμως εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη. Εντελῶς ἐπιπόλαιη ἡ διαπίστωσι τοῦ συζύγου. Ὅσα αὐτὸς νόμισε ὅτι προέρχονται ἀπὸ ὁλοκληρωμένη πεῖρα, δὲν ἦταν παρὰ συνέπειες τῆς διαπλάσεως τῆς κόρης, ἀνατομικὴ ἰδιορρυθμία. Περίπτωσι σπάνια, βέβαια, ἀρκετὰ ὅμως σαφής, ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέπεται καιμία ἀμφιβολία.

Δὲν ἀρκέστηκε στὸν ἕνα γιατρὸ ὁ βάρβαρος. Τοῦ χρειάστηκαν τρεῖς. Καὶ οἱ τρεῖς εἶπαν τὸ ἴδιο. Τότε ἔπεσε στὰ πόδια της, ζήτησε νὰ τὸν συχωρέσῃ, ρίχτηκε στὸ λαιμό της.

Ἔρχεται ὅμως κάποτε καὶ τῆς γυναίκας ἡ ὥρα. Ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ συνεσταλμένη ἐπαρχιωτοπούλα, ἐπαναστατεῖ. ἀγριεύει, διαφορεῖ γιὰ τὸ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος, καὶ διώκνει. Ἀνάκι ὅλη τὴ νύχτα, δέχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὶς ταπεινώσεις ποὺ τῆς ἐπέβαλε. Ἀλλὰ τὸ ἀνάκι ἔγινε θηρίο. Ἀ- καμπτη, ἀποφασιστική, ἡρωϊκή. Ὀρθώθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Φύγε! Γυρίζω στοὺς γονεῖς μου. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς παρὰ στὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου μου. Δὲν σὲ μισῶ. Θὰ σοῦ ἔπεφτε πολὺ τὸ μῖσος. Σὲ συχαίνομαι.

Ἡ μεγάλη στιγμὴ τῆς γυναίκας, ποὺ ἀπὸ «δούλη κυρίου», γίνεται κυρία, ἀποκτᾷ ὁντότητα, ὑψώνει τὸ ἀνάστημά της καὶ θέλει νὰ κεδίσῃ τὴ χαμένη της ἀξιοπρέπεια. Τὸ εἶπε καὶ τὸκανε. Στὸ δικηγόρο ἡ ὑπόθεσι. Τὸ δικαστήριο ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασί του καὶ κήρυξε διαλυμένο τὸ γάμο.

Καὶ τώρα, ἡ ἀνύμφευτη νύφη, ἀπόλυτα ἐλεύθερη, μᾶς στέλνει τὸ γράμμα γιὰ τὴ ἱστοροῦσα τὴ μεγάλη δοκιμασία της.

Περίπτωσι ὄχι ἀπὸ τὶς συνηθισμένες, ὅτσι ὅπως παρουσιάζεται. Συνηθισμένος ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀσιατισμὸς τοῦ Ἕλληνα, ἡ νοοτροπία αὐτὴ ποὺ τὸν κάνει ν' ἀναγνωρίζῃ ὅλα τὰ δικαιώματα στὸν αὐτό του, κανένα δικαίωμα στὸ πρόσωπο, τὸ ὁποῖο θὰ συνοδοιπορήσῃ στὴ ζωή, λεύθερος αὐτὸς νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει στὸν γαμο βιο του. Δὲν πρόκειται, φυσικά, μέλλουσα γυναῖκα του νὰ εἶναι τόσο ἀφ λής, ὥστε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ γνωρίζει ἐρωτικά. Ἀλλὰ μετὰ τὸ γάμο, στὶς δικές του ἀταξίες, δίδεται τόση σημασία, ὅση σὲ στιγμιαία ἀδυναμία τῆς συντρόφου του. νοοτροπία τῆς Ἀσίας. Ὁ ἀγὰς μὲ τὶς πολλές, ἡ σκλάβα μὲ τὸν κανένα. Σὲ ἀγνότητα ἡ Ἑλληνοπούλα ὀφείλει νὰ περάσῃ τὰ χρόνια της ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παρουσιασθῇ τὸ βασιλόπουλό της. Ἕνα βασιλόπουλο τσαλακωμένο ἀπὸ τὶς περιπέτειες, κουρασμένο γιὰ καλὰ στοὺς ἐρωτικοὺς ἀγῶνες καὶ χορτάτος πιά, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη κάπου ν' ἀράξῃ. Ἔτσι τὸ θέλει ἡ παράδοσι.

Κι' ἂν ἡ κοπέλλα δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν παράδοσι, τότε θεωρεῖται παράστρατη, τιμένη. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ παριστάνουν τοὺς ἀνώτερους, τοὺς πολιτισμένους, τοὺς ἄντρες ποὺ δὲν προσέχουν κάτι τέτοια. Πρράστασι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἀνώτεροι γιὰ φιγούρα. Πολιτισμένοι γιὰ τὶς ξένες. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφὴ ἢ γιὰ τὴν κοπέλλα μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐνωθοῦν, τότε πολιτισμοὶ καὶ ἀνωτερότητες πᾶνε περίπατο καὶ ροίχνουν κάθε τόσο στὰ μοῦτρα τὴν προσβολή.

Πολλὲς φορὲς χειριστήκαμε ἀπὸ τὴ σελίδα αὐτὴ τὸ δύσκολο τοῦτο θέμα. Διαπιστώνοντας ὅμως τὴν πραγματικότητα, δὲν καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐπιβάλλει ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ ἄντρα νὰ βαδίσῃ καὶ ἡ Ἑλληνίδα. Ἐκεῖνος ποὺ θέλει ἄμωμο τὴ γυναῖκα του, ἄμωμος νὰ προσέρχεται κι' ὁ ἴδιος στὸ γάμο. Κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, ἂν μὲ παρελθὸν αὐτός, διαπιστώνῃ ἴχνη παρελθόντος στὴ σύντροφό του, νὰ μὴ ἀφίνεται σὲ προστυχιὲς καὶ βαρβαρότητες, νὰ μὴ διασύρῃ ὑπολήψεις νὰ μὴ τραυματίζῃ πλάσματα ποὺ δὲν ἔκαναν τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτόν, δὲν ἔκαναν οὔτε τὸ ἑκατοστὸ τῶν ὅσων ὁ κατήγορος ἔχει κάνει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πουλᾶνε τὰ μαλλιά τους

Κάθε χρόνο, στὰ χωριὰ τῆς Ἰταλικῆς κοιλάδος τῶν Ἀπεννίνων, γυναῖκες καὶ κορίτσια πουλᾶνε σὲ καλὴ τιμὴ τὶς μακριὲς πλεξίδες τους. Οἱ τρίχες αὐτὲς χρησιμοποιοῦνται γιὰ περουκες. Ἰδίως οἱ Ἄγγλοι περρουκοποιοὶ προτιμοῦν τὰ μαλλιὰ τῶν χωρικῶν τῆς Ἰταλίας, γιατὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ στερεά.

Ἡ τιμὴ ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ χρώματος καὶ τῆς ποιότητος. Πάντως, τὰ ξανθὰ μαλλιὰ εἶναι ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ σκοῦρα. Τὰ πιὸ ἀκριβὰ ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι τὰ ἄσπρα, γιατὶ σπανίζουν. Αὐτὰ ἔχουν φτάσει νὰ πληρωθοῦν 150 λίρες τὸ κιλό.

Ἕνας Ἰταλὸς χωρικὸς μὲ ὀκτὼ κόρες, πούλησε τὰ μαλλιά τους, καὶ μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ συγκέντρωσε ἔτσι, μπόρεσε νὰ τοὺς ἀγοράσῃ ἕνα καινούργιο σπιτάκι!

ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ, 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1957—ΑΡΙΘ. 948

Θησαυρός

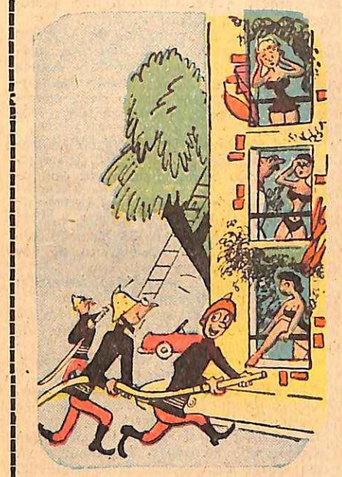
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

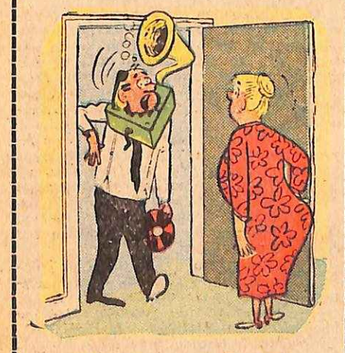
ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— *Βάλε μας τρεῖς πῆχες ἀπ' αὐτό!*

— *Τυχεροὶ εἴμαστε. Πετύχαμε πάνω στὴν ὥρα τῆς πρωϊνῆς γυμναστικῆς!...*

—*Ἐν τάξει, γυναῖκα!... Τὸ γραμμόφωνο τοῦ γείτονα δὲν θὰ μᾶς ξαναενοχλήσῃ πιά!...*

Συμπολίτης ἐπισκέφτηκε σὲ κλινικὴ ἕνα φίλο του ποὺ εἶχε πάθει μιὰ κρίσι νευροπαθείας. Ὕστερα ἀπὸ ὡρισμένη θεραπεία ὁ ἀσθενὴς — ὅπως τὸν βεβαίωσαν — ἦταν καλὰ καὶ ἐπρόκειτο, μάλιστα νὰ βγῇ τὶς μέρες ἐκεῖνες ἀπ' τὴ κλινική.

Τὴ βελτίωσι — ἢ μᾶλλον τὴ πλήρη ἀποκατάστασι — τῆς ὑγείας τοῦ ἀθενοῦς τὴ διαπίστωσε ἀπολύτως ὁ ἐπισκέπτης, γιατὶ κάθισε μαζί του δυὸ ὁλόκληρες ὧρες καὶ συνδέντησαν πολλὰ καὶ διάφορα θέματα. Ὁ τέως τρελλὸς μιλοῦσε μὲ διαύγεια, μὲ ζωηρότητα, μὲ λογικὴ καὶ μὲ εἰρμὸ γιὰ ὅλα τὰ θέματα, ἔτσι ποὺ ὁ

ἐπισκέπτης βεβαιώθηκε ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἦταν πιὰ ἀπόλυτα καλά.

— Λοιπόν, ἀρκετὰ σὲ κράτησα, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Καιρὸς εἶναι νὰ πηγαίνω.

Ὁ τέως ἀσθενὴς σηκώθηκε ἐπίσης, ἀλλὰ φάνηκε στενοχωρημένος:

— Ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, τόση ὥρα, ἀλήθεια, ἐμείνες ἐδῶ καὶ δὲν ἔκανα τίποτα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Θέλεις νὰ σοῦ κάνω μιά... τούμπα;

Ὁ ἐπισκέπτης πάγωσε:

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε, δὲν εἶναι ἀνάγκη...

Καὶ ἔφυγε προτροπαδήν.

★

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα κρυστάλλων καὶ εἰδῶν διακοσμητικῆς. Ἕνα ζευγάρι πρόκειται ν' ἀγοράσῃ ἕνα δῶρο προφανῶς γιὰ κάποιο γάμο. Ὁ ὑπάλληλος προθυμότατος, δείχνει στοὺς πελάτες διάφορα εἴδη, βάζα, κρύσταλλα, πορσελάνες, βεγιέζες, ποτήρια, φλυτζάνια καὶ λοιπά. Ἀλλὰ τὸ ζευγάρι σὲ κάθε τί ποὺ δείχνει ὁ ὑπάλληλος διαφωνεῖ:

— Σῶπα μωρὲ ποὺ θὰ τῆς πάρῃς τὸ λεπτὸ αὐτὸ πραγματάκι. Αὐτὴ εἶναι ζῶον! Τί καταλαβαίνει;

Καὶ ὕστερα:

— Καλὸ εἶναι αὐτὸ ἀλλὰ αὐτὸς δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ αὐτά. Εἶναι ζῶον!

Ὁ ὑπάλληλος δείχνει κάτι ἄλλο. Ἀλλὰ τὸ ζευγάρι

καὶ πάλι διαφωνεῖ:

— Γι' αὐτήν, τέτοιο πρᾶγμα; Ἀμαρτία. Αὐτὴ εἶναι ζῶον! Δὲν ἔχει ἰδέα ἀπ' αὐτά.

Καὶ δόστου:

— Περίφημο τοῦτο δῶ! Ἀλλὰ νὰ τὸ πάρουμε γι' αὐτόν; θὰ πάῃ χαμένο. Εἶναι ζῶον! Τίποτα δὲ θὰ καταλάβῃ!

Καὶ ἕνας περίεργος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι καὶ ποὺ μέτρησε τουλάχιστο ἑφτὰ φορὲς τὴ λέξι «ζῶον», ποὺ λέγοταν εἰς βάρος ἐκείνων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δεχθοῦν τὸ δῶρον, ἀναστέναξε:

— Φοβοῦ τοὺς κουτσομπόλπδες καὶ δῶρα φέροντας!

★

Ἡ σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο. Ὁ νεαρὸς εἶναι τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ συνοδεύει δυὸ κοπέλλες. Βγάζει νὰ πληρώσῃ τὰ εἰσιτήρια, ἀλλὰ τὰ φιλὰ του δὲν φτάνουν.

— Ἄλλες τρεῖς δεκάρες, τοῦ λέει ὁ εἰσπράκτορας.

Ὁ νεαρὸς ψάχνεται καὶ ἀπαντᾷ:

— Δὲν ἔχω.

— Ἂν δὲν ἔχῃς, θὰ κατεβῇς! τοῦ ἀπαντᾷ μᾶλλον εὐθυμα ὁ εἰσπράκτορας.

Ὅπου ὁ νεαρὸς ποὺ νοιώθει νὰ θίγεται βαθύτατα ἀνοίγει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ κεφάλι καὶ κυττᾷ μὲ ὕφος ἐσχάτης περιφρονήσεως τὸν εἰσπράκτορα:

— Ἔχεις νὰ μοῦ χαλάσῃς πεντακοσάρικο;

— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ; Τράπεζα εἶμαι; ἀπαντᾷ καὶ πάλι ὁ εἰσπράκτορας.

— Τότε νὰ μὴ μιλᾶς! τὸν ἐπιτιμᾷ ὁ νεαρός. Ἀκοῦς ἐκεῖ. Νὰ μὲ κατεβάσῃ, λέει.

Σκίτσα τῆς ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστάντανέ

Χάλασέ μου πεντακοσάρικο ντέ!

Ὁπότε πετάγεται ἀπρόσκλητος ἕνας ἐπιβάτης, προφανῶς γιὰ νὰ «σπάσῃ πλάκα».

— Νὰ σοῦ τὸ χαλάσω ἐγώ, νεαρέ μου. Δῶσε μοῦ το.

Ὁ νεαρὸς κάνει ὅτι ψάχνεται σ' ὅλες του τὶς τσέπες, ἀλλὰ... δὲν βρίσκει τὸ χοντρὸ χαρτονόμισμα, τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, οὔτε καὶ ὑπῆρχε.

— Θὰ τὸ ξέχασα στὸ ἄλλο μου σακκάκι! ψιθυρίζει, κάτωχρος.

Φαντάζεται κανεὶς τί γέλοιο ἐπικολούθησε. Τὴ θέσι τοῦ νεαροῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ δύσκολη ἐπίσης θέσι τῶν κοριτσιῶν ποὺ συνώδευε καὶ ποὺ... δὲν εἶχαν οὔτε αὐτὰ μαζί τους ψιλά.

— Δὲν πειράζει, λέει ὁ εἰσπράκτωρ. Μοῦ χρωστᾶς τρεῖς δεκάρες. Μοῦ τὶς δίνεις ἄλλη φορά!

Καὶ ἡ τριμελὴς παρέα ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ στὴν πρώτη στάσι.

★

Συζήτησις ἀνάμεσα σὲ δυὸ ζητιανάκια:

— Ἔβγαλες πολλά;

— Οὐ! Ἕνα μάτσο λεφτά.

— Καὶ τί τάκανες;

— Τὰ γλέντησα!

— Ποῦ;

— Πῆγα στὸν κινηματογράφο!

Καὶ ἐνῶ τὸ πρῶτο ζητιανάκι γουρλώνει τὰ μάτια μὲ ζήλεια, τὸ δεύτερο προσθέτει μὲ ὑπερηφάνεια:

— Καὶ τί κινηματογράφο! Ἀριστοκρατία! Πλατεία ζηγήθηκα καὶ στρώθηκα σὰν κύριος!

Καὶ τὸ ἄλλο ἐμβρόντητο:

— Τί λές! Σὰν νὰ λέμε, δηλαδή, μαχαραγιᾶς ἔγινες σήμερα!

★

Ὁ τύπος τοῦ παληοῦ ζητιάνου, ποὺ σκωροῦσε τὰ πεθαμένα σας, κοντεύει σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐκλείψῃ. Τώρα κυκλοφοροῦν μερικοὶ νέοι τύποι ζητιάνων ποὺ ἐγγράφουν... συνδρομητὰς καὶ περνοῦν κάθε μήνα νὰ εἰσπράξουν τὰ... ὀφειλόμενα.

Ἕνας τέτοιος παρουσιάστηκε σὲ τσιγγούνη συμπολίτη, ποὺ τὸν εἶχε δῶξει πρὶν ἀπὸ καιρό.

— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη δῶστε μου ἐκεῖνο τὸ δεκάρικο.

— Ποιό δεκάρικο; ρώτησε ἀπορημένος ὁ τσιγγούνης.

— Αὐτὸ ποὺ δὲν εἴχατε νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄλλη φορά.

Ἀλλὰ τὸ τσιγγουνόμουτρο ἀγανάκτησε μὲ τὸ ἀπαιτητικὸ ὕφος τοῦ ζητιάνου.

— Τὸ μόνο ποὺ δὲ σοῦ ἔδωσα τὴν ἄλλη φορὰ καὶ ποὺ σοῦ τὸ χρωστάω εἶναι μιὰ καρπαζιά, θὲς νὰ στὴν πληρώσω τώρα;

Ἀλλὰ ὁ ζητιάνος δὲν ἐ-

πέμεινε στὴν ἐξόφλησι τοῦ χρέους...

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΕΣ

Ἐντατικὲς προσπάθειες, αἰσίως, καταβάλλονται γιὰ νὰ μποροῦν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸ ἑξῆς ν' ἀγάλ- (λωνται

καὶ δείχνουν οἱ φωστῆρες μας ἀφάνταστη ἐπιμέλεια στὶς «Μουσικῆς τὸ μέγαρον» νὰ βάλουν τὰ θεμέλια.

★

Τῆς «μουσικῆς τὸ μέγαρον» ζητοῦν γὰ περατώσουν, χωρὶς νὰ δοῦν τριγύρω τους καὶ νὰ διαπιστώσουν, πῶς ἡ φυλὴ μᾶς ἐντρυφᾷ

εἰς τὸ «φασολ» ἢ στὸ «μὴ φᾶ»

καὶ πῶς ὁσάκις πρόκειται γιὰ μάσσα καὶ τραπέζι τοῦ Ἕλληνος ὁ στόμαχος ταμπούρλο πάντα παίζει!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΝΑ, ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΑ!

Μὲ καταδίκασαν, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, στὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Μπρονξτῶ. Τριάντα χρόνια εἰρκτὴ καὶ στέρησι τῶν πολιτικῶν μου δικαιωμάτων, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει, πὼς ἂν ζήσω, θὰ ἔγω ἀπ' τὴ φυλακὴ ἑξήντα πέντε χρόνων, ὅταν θὰ εἶμαι πιὰ σωστὸ ἐρείπιο, μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸν τάφο. Ἀλλὰ δὲ μετανοιώνω σήμερα γιά ὅ,τι ἔκανα...

★

Ἦταν ὡραία ἡ Μαρία. Ψηλή, λεπτή, εὐλύγιστη. Δούλευε σ' ἕναν οἶκο ραπτικῆς ὡς μαννεκέν. Τὴν ἔβλεπα, κάθε πρωΐ, νὰ περνάη μπρὸς ἀπ' τὸ γραφεῖο μου. Ἐργαζόμουν στὸ ὑποκατάστημα τῆς Γενικῆς Τραπέζης ὡς ταμίας. Μὲ εἶχαν μεταθέσει ἀπ' τὴν πόλι σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πολιτεία, μακρυὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς μου. Κάθε Σάββατο ὅμως, ὕστερ' ἀπ' τὸ κλείσιμο τῆς Τράπεζας, πήγαινα στὴν πόλι. Περνοῦσα ἐκεῖ τὸ Σαββατοκύριακο καὶ ξαναγύριζα τὴ Δευτέρα τὸ πρωΐ.

Ἀκριβῶς, μιὰ Δευτέρα πρωΐ, σ' ἕνα ἀβέλαντο διαμέρισμα τῆς τρίτης θέσεως, γνώρισα τὴ Μαρία. Δὲ ἔξερα πῶς πιάσαμε κουβέντα στὸ διάδρομο. Δὲν ἦταν κανεὶς στὸ τραῖνο ἐκείνη τὴν ὥρα κι' ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, βλέπαμε καὶ οἱ δυὸ τὴν αὐγὴ νὰ προβάλλη. Ἐνθουσιάστηκα τόσο ποὺ ἄρχισα ν' ἀπαγγέλλω ἕνα ποίημα. «Καὶ ὁ ἔρωτας — ἔλεγε τὸ ποίημα— θὰ φουντώση στὶς νεανικὲς αὐτὲς καρδιὲς ποὺ θὰ τὶς ἑνώση ἡ αὐγή, ἀγκαλιάζοντάς τις μὲ τὰ μύρια χρώματά της».

—Ὡραῖοι στίχοι, εἶπε στὸ τέλος ἡ Μαρία συγκινημένη, καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Κυτταχτήκαμε στὰ μάτια, τὰ χέρια μας σφίχτηκαν καὶ τὴν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζη:

—Ὄχι, ὄχι... μὴ μὲ φιλᾶς!

Μὰ δὲν τὴν ἄκουσα. Τὰ χείλη μου ἑνώθηκαν μὲ τὰ δικά της σ' ἕνα φλογερό, ἀτελείωτο φίλημα. Ἔτσι ἀρχισε τὸ εἰδύλλιό μας. Κάθε βράδυ ἔτρεχα στὸ σταθμὸ νὰ τὴν ὑποδεχθῶ καὶ προφέρει γιὰ μένα. Μὰ τί ἐσήμαιναν; Πῶς ἡ Μαρία εἶχε παρελθόν; Πῶς εἶχε ἕνα ἐρωτικὸ πάρον; Πῶς εἶχε ἄλλο φίλο καὶ μὲ κορόϊδευε;...

Κατάφερα νὰ πνίξω τὴν ἀγωνία μου καὶ νὰ μὴ δείξω τίποτα στὴ Μαρία ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὶς ἑπόμενες. Ἀλλ' ἀποφάσισα ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθεια.

Πολλὲς νύχτες τὴν παρακολούθησα δίχως ν' ἀνακαλύψω τίποτα, ὅταν, κάποια νύχτα, μιὰ σκιὰ φάνηκε στὸ δρόμο, προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαρίας καὶ χάθη-κε σὲ λίγο μέσα. Ἐγώ, ἀπ' τὸν κρυψώνα μου, — τὴν ἀπέναντι γωνιά — τὰ εἶδα ὅλα. Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια: Ἡ Μαρία εἶχε φίλο μιὰ ποιὸς ἦταν;

Ἐμεῖνα ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὰ ξημερώματα, εἶδα τὸν ἄντρα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι της. Ἦταν ὁ Πιέρ. Δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου! Ἦταν ὁ συνάδελφός μου! Ἔκλεισε σιγὰ τὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του, σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισα νὰ ζῶ σὲ μιὰ κόλασι.

Πήγαινα νὰ τρελλαθῶ! Ἤθελα νὰ ξεκαδαρίσω τὴν κατάστασι καὶ μιὰ νύχτα, ἡ τύχη μὲ βοήθησε.

Μόλις εἶδα τὸν Πιὲρ νὰ μπαίνη στὸ σπίτι τῆς Μαρίας, τὸν ἀκολούθησα. Δοκίμασα νὰ σπρώξω τὴν πόρτα. Εὐτυχῶς, ἦταν ἀνοιχτή! Μπῆκα χωρὶς νὰ κάνω θόρυβο καὶ στάθηκα στὸ διάδρομο, γιατὶ ἀπὸ μιὰ κάμαρα ἀκούγονταν φωνές. Ἄκουσα τὴ Μαρία νὰ τοῦ λέη:

—Δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς καϋμένε μου Πιέρ, τί σημαίνει νὰ νοιώθης λίγο οἶκτο. Αὐτὸς ὁ Μαρσὲλ μὲ λατρεύει κι' ἀν τὴ Μαρία, γνώριζε τὶς σχέσεις μου μαζί της. Αὐτὸς μ' ἔκανε, μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, νὰ τὴν ὑποπτευθῶ πιὸ πολύ. Τὸν βρῆκα στὸ μπάρ, ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Μαρίας.

—Δὲ σᾶς βλέπω πιὰ τὴν Κυριακὴ στὴν πόλι! μοῦ εἶπε ὁ Πιέρ. Δὲ θέλεις, φαίνεται νὰ σὲ βλέπουν μὲ μιὰ γυναῖκα στὸ μπράτσο, νὰ νοιώθης τὰ βλέμματα ὅλων πάνω της, καὶ νὰ συλλογίζεσαι πὼς κάποιος ξέρει τὸ παρελθόν της... Γιὰ ἕναν ἄντρα ζηλιάρη μάλιστα, ἡ ζήλεια γιὰ τὰ περασμένα εἶναι ἡ πιὸ ἀφόρητη, ὅταν κατα-φέρνη νὰ πιέξη μέσα του τὴ ζήλεια τοῦ παρόντος...

Μοῦ φάνηκε πὼς αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν εἰπωθῆ γιὰ μένα καὶ κύτταξα στὰ μάτια τὸν Πιέρ. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, τὰ εἶμαι, ὅταν γύριζε ἀπ' τὴν πόλι. Κάναμε μακρυνοὺς περιπάτους κάτω ἀπ' τὰ αἰωνόβια δέντρα, ὡς πολὺ ἀργά, ὡς τὶς ἑνιά, δίχως νὰ καταλαβαίνουμε τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Μαρία δὲν ἔβγαινε ποτέ.

—Μαρσέλ —μοῦλεγε— πρέπει νὰ εἴμαστε φρόνιμοι. Ἐδῶ, ἡ πολιτεία εἶναι μικρή, ἂν μᾶς δοῦνε μαζί, ἔπειτα ἀπ' τὸ φαγητό, ποιός ξέρει τί θὰ ποῦνε.

Τώρα τὰ Σαββατοκύριακα δὲν πήγαινα στὴ μητέρα μου ποὺ ἀνησυχοῦσε. Τῆς ἔγραφα πὼς εἶχαμε πολλὴ δουλειὰ στὴν Τράπεζα. Ἡ Μαρία μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴ τῆς γράψω τίποτα γιὰ τὸν ἔρωτά μας, ὅταν τῆς πρότεινα νὰ τὴν παντρευτῶ. Γέλασε μάλιστα.

—Νὰ μὲ παντρευτῆς, Μαρσέλ; Μὲ τόση διαφορὰ ἡλικίας;

Ἦταν τρία χρόνια μεγαλύτερή μου. Ἀπ' τὰ λόγια της ὅμως αὐτὰ ἄρχισαν οἱ πρῶτες ἀμφιβολίες μοῦ, οἱ πρῶτες ὑποψίες μου γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της, γιὰ τὴ δύναμι τοῦ ἐρωτός της γιὰ μένα.

Στὸ γραφεῖο, μονάχα ἕνας συνάδελφος ὁ Πιὲρ Μαρέλ, ποὺ μὲ εἶχε δῆ ἀρκετὲς φορὲς μὲ τὴ Μαρία, γνώριζε τὶς σχέσεις μου μαζί της. Αὐτὸς μ' ἔκανε, μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, νὰ τὴν ὑποπτευθῶ πιὸ πολύ. Τὸν βρῆκα στὸ μπάρ, ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Μαρίας.

—Δὲ σᾶς βλέπω πιὰ τὴν Κυριακὴ στὴν πόλι! μοῦ εἶπε ὁ Πιέρ. Δὲ θέλεις, φαίνεται νὰ σὲ βλέπουν μὲ μιὰ γυναῖκα στὸ μπράτσο, νὰ νοιώθης τὰ βλέμματα ὅλων πάνω της, καὶ νὰ συλλογίζεσαι πὼς κάποιος ξέρει τὸ παρελθόν της... Γιὰ ἕναν ἄντρα ζηλιάρη μάλιστα, ἡ ζήλεια γιὰ τὰ περασμένα εἶναι ἡ πιὸ ἀφόρητη, ὅταν κατα-φέρνη νὰ πιέξη μέσα του τὴ ζήλεια τοῦ παρόντος...

Μοῦ φάνηκε πὼς αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν εἰπωθῆ γιὰ μένα καὶ κύτταξα στὰ μάτια τὸν Πιέρ. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, τὰ εἶμαι, ὅταν γύριζε ἀπ' τὴν πόλι. Κάναμε μακρυνοὺς περιπάτους κάτω ἀπ' τὰ αἰωνόβια δέντρα, ὡς πολὺ ἀργά, ὡς τὶς ἑνιά, δίχως νὰ καταλαβαίνουμε τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Μαρία δὲν ἔβγαινε ποτέ.

—Μαρσέλ —μοῦλεγε— πρέπει νὰ εἴμαστε φρόνιμοι. Ἐδῶ, ἡ πολιτεία εἶναι μικρή, ἂν μᾶς δοῦνε μαζί, ἔπειτα ἀπ' τὸ φαγητό, ποιός ξέρει τί θὰ ποῦνε.

Τώρα τὰ Σαββατοκύριακα δὲν πήγαινα στὴ μητέρα μου ποὺ ἀνησυχοῦσε. Τῆς ἔγραφα πὼς εἴ

'Η μικρὴ μελλοθάνατη βλέπει μὲ τὴ μητέρα της μιὰ ἀπὸ τὶς κοῦκλες, ποὺ τῆς στάλθηκαν γιὰ δῶρο.

Η ΜΙΚΡΗ ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Τὸ κοριτσάκι ποὺ ἔπαιχε ἀπὸ λευχαιμία καὶ τοῦ γιόρτασαν τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιὰ ἐνάμισυ μῆνα νωρίτερα, γιατὶ δὲν θὰ τὸ βρίσκε στὴ ζωὴ ὁ καινούργιος χρόνος.

Ἀπὸ τὸν περασμένο Νοέμβρη εἶναι πιὰ νεκρή, μὲ κλειστὰ τὰ ματάκια της γιὰ πάντα, ἡ μικρούλα Οὔρσουλα Σελμάγιερ καὶ στὸν τάφο της ἔχει σφιχτὰ ἀγκαλιασμένη τὴν καινούργια κούκλα, ποὺ τῆς ἔφερε ὁ Ἂη-Βασίλης. Ἕνας Ἂη-Βασίλης, ὅμως, πού, παραβιάζοντας τὸ αἰώνόβιο ἔθιμο, ἐμφανίστηκε στὸ σπίτι τῶν Σελμάγιερ, ἐνάμισυ μῆνα νωρίτερα ἀπὸ τὴν κανονική του μέρα.

Κι' ἦρθε τόσο νωρίς, γιατὶ οἱ γιατροὶ εἶχαν πῆ πὼς ἡ μικρούλα Οὔρσουλα δὲ θὰ ζοῦσε ὡς τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Τὸ κορμάκι της τόχε προσβάλει μιὰ ἀνίατη ἀρρώστεια, ἡ λευχαιμία.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Σεπτέμβρη, ἡ Οὔρσουλα ἦταν ἀκόμα ἕνα κοριτσάκι γεμάτο ὑγεία. Οἱ γονεῖς της, ποὺ τὴν εἶχαν μονάκριβη, τὴ λάτρευαν καὶ τὴν καμάρωναν γιὰ τὴν ὁμορφιά, τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὰ ψυχικά της χαρίσματα.

'Η οἰκογένεια τῶν Σελμάγιερ κατοικοῦσε σ' ἕνα προάστιο τῆς Στουτγάρδης καί, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν φτωχή — γιατὶ ὁ Γιόχαν Σελμάγιερ δούλευε ὡς ἁπλὸς ἐργάτης — ὅλο τὸ προάστιο τῆς ὁμορφης αὐτῆς γερμανικῆς πόλεως τὴ ζήλευε γιὰ τὴν εὐτυχία της. Οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν πάντρευτη ἀπὸ ἀγάπη καὶ τὴν ἀγάπη τους αὐτὴ τὴν εἶχαν ὕστερα συγκεντρώσει στὸ χαριτωμένο τους κοριτσάκι, ποὺ ἐφέτος τὸν Φεβρουάριο θἄκλεινε τὰ πέντε του χρονάκια.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου Σεπτέμβρη, οἱ γονεῖς τῆς Οὔρσουλας πῆραν μιὰ εἰδοποίησι ἀπὸ τὸ ὑγειονομικὸ κέντρο τῆς περιοχῆς, νὰ τὴν πάνε γιὰ ἐμβόλιο διφθερίτιδος. Εἶχαν παρουσιαστῆ μερικὰ κρούσματα στὴ Στουτγάρδη κι' εἶχε διαταχτῆ γενικὸς ἐμβολιασμὸς τῶν παιδιῶν.

'Η κυρία Σελμάγιερ πῆγε μὲ τὴν κορούλα της στὸ ὑγειονομικὸ κέντρο καὶ δήλωσε στοὺς γιατροὺς πὼς τὴν προηγούμενη χρονιὰ τῆς εἶχε κάνει τὸ ἐμβόλιο. Ἐκεῖνοι, ὅμως, τῆς ἀπάντησαν πὼς ἡ διαταγὴ ἦταν ρητὴ γιὰ ὅλα τὰ παιδάκια κι' ἔτσι ἡ Οὔρσουλα μπολιάστηκε πάλι.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἡ μικρούλα παρουσίασε σοβαρὰ συμπτώματα ἀδιαθεσίας. Τὰ χεράκια της εἶχαν ἕνα ὑπόπτο πρήξιμο καὶ τῆς εἶχε ἔρθει πυρετός.

'Ο οἰκογενειακὸς γιατρός, ποὺ τὴν ἐξέτασε, εἶπε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἀναιμία ἐλαφρᾶς μορφῆς, ποὺ μὲ τὴ θεραπεία ποὺ κανόνισε, θὰ τῆς περνοῦσε εὔκολα. Ἀλλά, λίγες μέρες κατόπιν, τὰ συμπτώματα ἔγιναν πιὸ σοβαρὰ καὶ στὴν κλινικὴ ποὺ μετέφεραν τὸ κοριτσάκι, οἱ εἰδικοὶ γιατροὶ δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν τὴ φοβερὴ ἀλήθεια. 'Η Οὔρσουλα εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ λευχαιμία καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας τρόπος νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ γρήγορο θάνατο.

Οἱ γονεῖς της ἔμειναν ἄναυδοι σ' αὐτὴ τὴν πληροφορία κι' ὕστερα ἔβαλαν κι' οἱ δυό τους τὰ κλάμματα. Ἀργότερα, ὅμως, σκέφτηκαν πὼς εἶχαν καθῆκον νὰ κρύψουν τὸν πόνο τους ἀπὸ τὸ λατρεμένο τους παιδάκι καὶ νὰ τοῦ κάνουν τὴν ὑπόλοιπη, σύντομη ζωούλα του, ὅσο μποροῦσαν πιὸ χαρούμενη.

Στὰ μέσα τοῦ Νοέμβρη, στὶς περισσότερες πόλεις τῆς Γερμανίας, ἀρχίζουν κιόλας οἱ προετοιμασίες γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Οἱ βιτρίνες τῶν καταστημάτων στολίζονται, οἱ δρόμοι εἶναι φωταγωγημένοι τὴ νύχτα κι' ἀκούγονται τὰ πρῶτα λαϊκὰ τραγούδια γιὰ τὶς γιορτές.

'Η Οὔρσουλα τόχε ἀντιληφτῆ αὐτὸ κι' ἤξερε πὼς πλησίαζαν οἱ ὁμορφες αὐτὲς μέρες τοῦ χρόνου, ποὺ δίνουν τόση χαρὰ στὰ παιδάκια. Ρωτοῦσε, λοιπόν, καὶ ξαναρωτοῦσε τὴ μητέρα της πόσος καιρὸς ἔλειπε γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά.

'Η φτωχὴ γυναῖκα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ γίνεται κομμάτια, γιατί, ὅπως τὴν εἶχαν προειδοποιήσει οἱ γιατροί, ἡ κορούλα της δὲν θὰ πρόφταινε στὴ ζωὴ τὶς γιορτές. Ἀποφάσισε, λοιπόν, μὲ τὸν ἄντρα της, νὰ καταφύγουν στὸ ψέμμα καὶ νὰ μὴ στεροῦσαν τὴν Οὔρσουλα ἀπὸ τὴ χαρὰ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Ἔτσι, στὰ μέσα τοῦ Νοέμβρη, ὁ δήμαρχος τοῦ προαστίου δέχτηκε μιὰ πολὺ παράξενη αἴτησι. Οἱ Σελμάγιερ τοῦ ζητοῦσαν τὴν ἄδεια νὰ κόψουν ἕνα ἔλατο ἀπὸ τὸ εἰδικὸ φυτώριο τῶν δέντρων ποὺ προορίζονται γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Τοὺς χρειαζόταν τότε κι' ὄχι ὕστερα ἀπὸ ἐνάμισυ μῆνα, ὅπως γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο, γιατὶ γιὰ τὴν κορούλα τους οἱ γιορτὲς θἄφταναν πολὺ ἀργά.

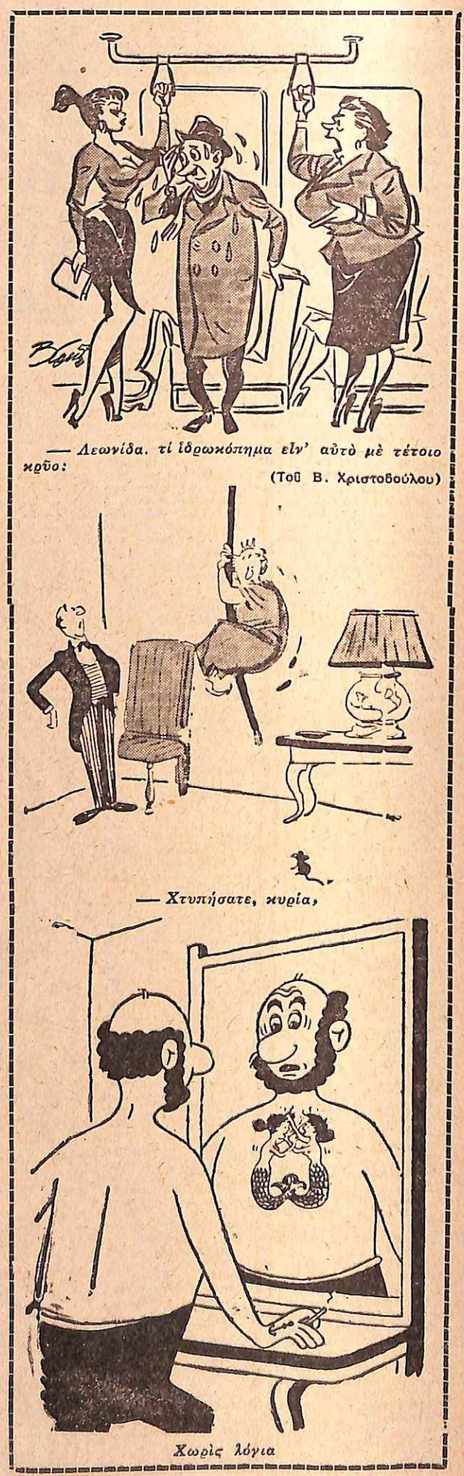
'Ο δήμαρχος τοὺς παραχώρησε δωρεὰν τὸ πιὸ μεγάλο δέντρο καὶ στὸ μεταξύ, ἄρχισαν νὰ φτάνουν στὸ σπίτι τους τὰ δῶρα. Ὅλοι εἶχαν μάθει πὼς ἡ Οὔρσουλα θὰ γιόρταζε τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιὰ ἐνάμισυ μῆνα νωρίτερα καὶ θέλησαν νὰ τῆς κάνουν τὴ χαρά της μεγαλύτερη.

Ἔτσι τὸ δέντρο στολίστηκε μὲ πολλὰ δῶρα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα, ποὺ δὲ χωροῦσαν πάνω του γέμισαν τὴ σάλα τοῦ σπιτιοῦ.

'Η Οὔρσουλα ἦταν τώρα πολὺ χλωμὴ καὶ μόλις μποροῦσε νὰ κινῆται μέσα στὸ σπίτι. Οὔτε ὑπωπτεύτηκε κἀν τὸ σπλαχνικὸ ψέμμα ποὺ τῆς εἶχαν πῆ. Τὸ βράδυ τῆς 22ας τοῦ Νοέμβρη, ἦταν γι' αὐτὴ Χριστούγεννα. Καί, μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἦρθε ἡ Πρωτοχρονιά. Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ἡ κατάστασί της εἶχε χειροτερέψει ἀπότομα. 'Η χαρά της, ὡστόσο, ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν ἐκείνο τὸ βράδυ ἔφτασε στὸ σπίτι μιὰ μεγάλη κούκλα, ντυμένη στὰ ἁλλάζια καὶ στὰ χρυσά, σὰν πριγκήπισσα. Ἦταν δῶρο μιᾶς βιομηχανίας παιδικῶν παιγνιδιῶν, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ τὴν περίπτωσι τοῦ ἄτυχου κοριτσιοῦ καὶ τῆς τὴν ἔστελνε.

'Η κούκλα αὐτὴ ἔκανε τὴν Οὔρσουλα τρισευτυχισμένη. Τὴν κρατοῦσε πάντα στὴν ἀγκαλιά της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τῆς τὴν πάρουν οὔτε γιὰ ἕνα λεπτό.

Ἔτσι, ὅταν σὲ λίγες μέρες, ἡ Οὔρσουλα πέθανε, τὴν ἔθαψαν μαζὶ μὲ τὴν κούκλα ἐκείνη, ποὺ τὴν εἶχε τόσο ἀγαπήσει.

— Δεωνίδα, τί ἱδρωκόπημα εἶν' αὐτὸ μὲ τέτοιο κρῦο:

(Τοῦ Β. Χριστοβούλου)

— Χτυπήσατε, κυρία,

Χωρὶς λόγια

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΣΕΣ

Πῶς τοὺς ἐκδικήθηκε ἡ ἑταίρα Θαΐς, πυρπολῶντας τ' ἀνάκτορα τῆς Περσεπόλεως

Ἀν τὸ ἔτος 480 π. Χ. ἔχη πάρει στὴν ἑλληνικὴ καὶ στὴν παγκόσμιο ἱστορία ἐξαιρετικὴ θέσι μὲ τὴ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνος, ὁ ἴδιος χρόνος ὑπῆρξε ἀποφασιστικὸς καὶ γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἀκροπόλεως. Τότε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔνδοξη ναυμαχία, οἱ Πέρσες καταστρέψαν ὅλα τὰ μνημεῖα, ποὺ ὑπῆρχαν στὸν 'Ιερὸ Βράχο ἀπὸ τὶς προηγούμενες γενεὲς καὶ ἔβαλαν φωτιὰ στοὺς ναοὺς τῆς Ἀκροπόλεως.

Συγχρόνως καταστράφηκε καὶ ἡ 'Αθήνα ἀπὸ τὸν περσικὸ στρατό, ποὺ εἶχε κατακλύσει τὴν 'Αττική. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ξέρξη δὲ βρῆκαν παρὰ ἔρημα σπίτια καὶ ἄδειους ναούς, ὅταν ἔφτασαν στὴν πόλι. Οἱ 'Αθηναῖοι τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει, στέλνοντας τὰ γυναικόπαιδα στὴν Πελοπόννησο, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἐπιβιβαστῆ στὰ πολεμικὰ πλοῖα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν περσικὸ στόλο.

Μόνο στὴν Ἀκρόπολι εἶχαν κλειστῆ μερικοὶ 'Αθηναῖοι, μαζὶ μὲ τοὺς ταμίες τοῦ ἱεροῦ τῆς 'Αθηνᾶς, περιμένοντας ἐκεῖ τὴ σωτηρία τους. Πίστευαν πὼς τὰ «ξύλινα τείχη», ποὺ ἀνάφερε ὁ χρησμὸς τοῦ Μαντείου τῶ Δελφῶν καὶ στὰ ὁποῖα συμβούλευε τοὺς 'Αθηναίους νὰ καταφύγουν, δὲν ἦταν τὰ πλοῖα, ποὺ ὑποστήριζε ὁ Θεμιστοκλῆς, παρὰ τὸ παλιὸ κι' ἀνίσχυρο γιὰ σοβαρὴ ἄμυνα τείχος τῆς Ἀκροπόλεως. Καὶ γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν περισσότερο μὲ τὸ χρησμό, ἐνίσχυσαν τὴν εἴσοδο τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπὸ τὴ μεριὰ τῶν Προπυλαίων — ποὺ ἦταν καὶ τὸ ἀσθενέστερο σημεῖο — μὲ ξύλα καὶ παλιὲς πόρτες.

Οἱ Πέρσες ἐπιασαν τὸ λόφο τοῦ 'Αρείου Πάγου κι' ἔκαναν ἐπανειλημμένες ἐφόδους πρὸς τὴν πλευρὰ τῶν Προπυλαίων. Ἀλλὰ οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ 'Ιεροῦ Βράχου, ἂν καὶ λιγοστοί, κρατοῦσαν καλά. Σὲ κάθε ἔφοδο τοῦ περσικοῦ στρατοῦ ἔριχναν ἀπὸ πάνω μεγάλες στρογγυλὲς πέτρες καὶ σκότωναν πολλούς.

'Ο Ξέρξης ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται. Δὲν φανταζόταν ποτὲ πὼς οἱ λιγοστοὶ 'Αθηναῖοι, ποὺ ἦταν κλεισμένοι στὴν Ἀκρόπολι, θ' ἀντιστέκονταν μὲ τόση ἀποφασιστικότητα στὸν πολυάριθμο στρατό του, ποὺ εἶχε γεμίσει ὁλόκληρο τὸ λεκανοπέδιο τῆς 'Αττικῆς.

Ἦταν ὅμως πεπρωμένο ἡ Ἀκρόπολι νὰ μὴν ἀποφύγη τὴν καταστροφή. Κι' ἐνῶ οἱ 'Αθηναῖοι εἶχαν στρέψει τὴν προσοχή τους στὴ δυτικὴ πλευρὰ καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ 'Αρείου Πάγου, μερικοὶ Πέρσες μπόρεσαν ν' ἀνεβοῦν ἀπὸ τὴ βορεινὴ πλευρά, ποὺ ἦταν ἀπόκρημνη καὶ δὲ φυλαγόταν. Ὅταν οἱ Πέρσες ἀνέβηκαν στὴν Ἀκρόπολι, ἔτρεξαν κι' ἄνοιξαν τὶς πόρτες γιὰ νὰ μπῆ ὁ περσικὸς στρατός.

'Ακολούθησε κατόπιν λεηλασία καὶ καταστροφή. Ὅλα τὰ πολύτιμα ἀφιερώματα καὶ τὰ χάλκινα ἀγάλματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ τὰ ἀγάλματα τοῦ 'Αρμοδίου καὶ τοῦ 'Αριστογείτονος, τὰ πῆραν οἱ Πέρσες. Κι' ὅσα δὲν μπόρεσαν νὰ μεταφέρουν, τὰ ἔσπασαν. Στὸ τέλος γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν καταστροφὴ ἔβαλαν φωτιὰ στὰ ἱερὰ τῆς 'Ακροπόλεως.

Τότε κάπκε καὶ ἡ ἐλπὶ τῆς 'Αθηνᾶς, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τῶν ἀρχαίων κειμένων, ξαναφύτρωσε ἀμέσως στὴν ἴδια θέσι. 'Ο θρῦλος λέγει ὅτι καὶ σὲ νεώτερες καταστροφὲς τῆς Ἀκροπόλεως, ὅταν χανόταν ἡ ἐλπὶ τῆς 'Αθηνᾶς, ἐβγαινε καὶ πάλι μόνη της, σὲ λίγες ἡμέρες, θαλερὴ καὶ φουντωτή.

Οἱ 'Αθηναῖοι, ποὺ βρίσκονταν στὴ Σαλαμίνα μὲ τὸ στόλο, εἶδαν τὴν παραμονὴ τῆς ναυμαχίας τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φλόγες ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ τὰ ἱερὰ τῆς 'Ακροπόλεως ποὺ καίγονταν ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

★

'Εκατὸν πενῆντα, ἀκριβῶς, χρόνια μετὰ τὴν πυρπόλησι τῆς 'Ακροπόλεως ἀπὸ τοὺς Πέρσες, μιὰ διάσημη 'Αθηναία ἑταίρα καὶ φίλη τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, ἡ Θαΐς, ἐπαιρνε ἐκδίκησι γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχαν κάνει οἱ ἐχθροὶ στὴν πατρίδα της. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ ἀναφέρουν ὁ Πλούταρχος, ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ ὁ Στράβων.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὶς διηγήσεις τῶν συγγραφέων ποὺ ἀναφέραμε, ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος μετὰ τὴν μάχη τῶν 'Αρβήλων (330 π. Χ.) ἔδωσε μιὰ μεγάλη γιορτὴ στὴν Περσέπολι, ὅπου ἦταν τὰ φημισμένα ἀνάκτορα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μὲ τοὺς θαυμάσιους κήπους τους.

Στὴ γιορτὴ αὐτή, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προσκαλεσμένους, βρισκόταν καὶ ἡ Θαΐς. Τὴν ὥρα λοιπὸν τοῦ συμποσίου ἡ Θαΐς εἶπε στὸν 'Αλέξανδρο ὅτι, γιὰ ὅσα εἶχε ὑποφέρει γυρίζοντας χρόνια τώρα στὴ Μικρὰ 'Ασία, ἀποζημιώνόταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη διασκεδάζοντας μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες στὰ ὑπερήφανα ἀνάκτορα τῆς Περσίας. Θὰ εὐχαριστιόταν ὅμως πιὸ πολὺ ἂν μποροστὰ στὸν 'Αλέξανδρο ἔβαζε μόνη της φωτιὰ στὸ σπίτι τοῦ Μεγάλου Βασιλιᾶ, ποὺ εἶχε κάψει ἄλλοτε τὴν 'Αθήνα (γιὰ νὰ διαδοθῆ ἔτσι σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι τὰ γυναῖα ποὺ ἀκολούθησαν τὸν 'Αλέξανδρο ἐκδικήθηκαν τοὺς Πέρσες πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς ναυάρχους».

'Ο 'Αλέξανδρος παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Θαΐδος, καὶ δίνοντας πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα προχώρησε, φορώντας ἕνα στεφάνι στὸ κεφάλι του καί, κρατώντας μιὰν ἀναμμένη δᾶδα. Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησαν καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ γρήγορα σχηματίσθηκε μιὰ βακχικὴ πομπὴ «βαδοφόρων», ποὺ τραβοῦσε γιὰ τ' ἀνάκτορα μὲ τραγούδια καὶ αὐλούς.

Πρῶτος ὁ 'Αλέξανδρος καὶ κατόπιν ἡ Θαΐς ἔρριξαν στὸ κτίριο τῶν ἀνακτόρων τὶς ἀναμμένες δᾶδες. Ὅλοι τότε τοὺς μιμήθηκαν καὶ σὲ λίγο καιγόταν ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ τῶν ἀνακτόρων. («Καὶ τὸ παραδοξότερο ἀπὸ ὅλα, γράφει ὁ Διόδωρος, εἶναι πὼς τὸ ἀσέθημα ποὺ εἶχε γίνει ἀπὸ τὸ βασιλιὰ τῶν Περσῶν Ξέρξη στὴν 'Ακρόπολι τῶν 'Αθηνῶν, τὸ ἐκδικήθηκε ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια μιὰ γυναῖκα, συμπατριώτισσα τῶν ἀδικηθέντων, ποὺ ἔκανε τὴν πρᾶξι αὐτὴ μὲ τὸ ἴδιο πάθος...»)

Οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν σὲ νεώτερες ἐποχὲς στὴν Περσέπολι ἀποκαλύψαν τὰ ἐρείπια ἀπὸ τὰ πυρπολημένα ἀνάκτορα, μὲ τὶς στοές τους, τὶς μεγαλόπρεπες αὐλὲς τους καὶ τὶς τεράστιες αἴθουσες. Μιὰ ἀπὸ τὶς αἴθουσες, ποὺ τὴν εἶχε φτιάξει ὁ 'Αρταξέρξης ὁ Β', εἶχε ἑκατὸ κολῶνες.

★

'Η καταστροφὴ τῆς 'Ακροπόλεως ἀπὸ τοὺς Πέρσες τὸ 480 π. Χ. δὲν εἶχε μόνο γιὰ συνέπεια τὴν ἀνταπόδοσι στ' ἀνάκτορα τῆς Περσεπόλεως, ἀλλὰ καὶ δύο ἄλλα εὐτυχῆ ἐπακόλουθα. Ἴσως γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ ἀρχαῖο ρητὸ ὅτι: («οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ»).

Καὶ πρῶτα, πρῶτα εἶναι ἀμφίβολο ἂν, χωρὶς τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῶν ἱερῶν τῆς 'Ακροπόλεως, ὁ Περικλῆς, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ γενεά, θὰ μποροῦσε νὰ ἐφαρμόση τὸ καλλιτεχνικὸ προγραμμά του στὸν 'Ιερὸ Βράχο, ποὺ ἔβωσε τὸ αἰώνιο θαῦμα τοῦ Παρθενῶνος, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἀθάνατων μνημείων τῆς 'Ακροπόλεως.

'Υπῆρχε ἐκεῖ ἀπὸ τὰ παλαιότερα χρόνια ὁ ναὸς τῆς 'Αθηνᾶς γεμάτος καλλιτεχνικὰ ἔργα καὶ ἀγάλματα.

Δύσκολα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν γκρεμίσουν κατόπιν καὶ νὰ φτιάξουν τὸ νεώτερο Παρθενῶνα, ἂν δὲν εἶχε προηγηθῆ ἡ καταστροφὴ καὶ τὸ κάψιμό του ἀπὸ τοὺς Πέρσες.

'Η πλήρης καταστροφὴ τῶν μνημείων τῆς 'Ακροπόλεως ἐπέτρεψε τὴν ἐφαρμογὴ ἑνὸς ὁλοκληρωμένου καλλιτεχνικοῦ προγράμματος. Ἦταν πιὰ ἐλεύθερη ὅλη ἡ ἔκτασι τῆς 'Ακροπόλεως καὶ μποροῦσαν ὁ ξεῖδίας καὶ οἱ ἄλλοι τεχνικοὶ καὶ καλλιτέχνες νὰ ἐργαστοῦν, χωρὶς κανένα περιορισμὸ ἀπὸ παλαιότερα κτίρια, ὥστε νὰ συνδυάσουν μὲ τὸν καλλιτεχνικώτερο τρόπο τὴν κατασκευὴ τῶν νέων μνημείων μὲ τὸ περιβάλλον τους.

Κι' ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἦταν ὁμοιοι μὲ μᾶς, καταλαβαίνει κανεὶς τί θὰ γινόταν σὲ συζητήσεις, ἀντιρρήσεις καὶ κωλυσιεργίες ἂν ὑπῆρχαν ἀκόμη τότε τὰ παλαιότερα κτίρια ποὺ ἦταν ἐπίσης καλλιτεχνικώτατα.

Ἴσως, οἱ μακρότατες συζητήσεις ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν, νὰ εἶχαν δώσει θέμα στὸν 'Αριστοφάνη καὶ στοὺς ἄλλους σατυρικοὺς γιὰ νὰ γράψουν καμμιὰ κωμῳδία, ἀσφαλῶς ὅμως δὲν θὰ εἶχαν δώσει τὴν εὐκαιρία στὸ ξεῖδια, στὸν 'Ικτῖνο καὶ στὸ Μνησικλῆ νὰ δείξουν τὶς ἱκανότητές τους.

'Από τὴν καταστροφὴ τοῦ 480 π. Χ. βγῆκε κι' ἕνα δεύτερο καλό: Ὅταν ἐφτιαξαν τὰ καινούργια ἔργα τῆς 'Ακριπόλεως, ἰσοπέδωσαν τὰ ἐρείπια ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ.

Μὲ τὴν ἰσοπέδωσι αὐτὴ βρῆκαν ἕναν αἰῶνιο τάφο πολλὰ ἀγάλματα κι' ἄλλα καλλιτεχνήματα τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς, ποὺ κοσμοῦσαν τὰ παλαιότερα ἱερὰ τῆς 'Ακροπόλεως.

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ περίφημες «Κόρες» ποὺ ἀκολουθήκαμε μ' αὐτὲς σὲ προηγούμενο σημείωμα — βρίσκονται τώρα στὸ Μουσεῖο τῆς 'Ακροπόλεως καὶ μᾶς δίνουν μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότερη ἀθηναϊκὴ τέχνη.

Ἂν εἶχαν μείνει στὴ θέσι τους ἀνέπαφα ἀπὸ τοὺς Πέρσες, κάποιος ἀπὸ τοὺς κατοπινοὺς κατακτητὲς καὶ τοὺς τόσους καὶ τόσους ἄλλους ποὺ ἔχουν ἐπιδράμει καὶ συλήσει κατὰ καιροὺς τὴν 'Ακρόπολι, θὰ τὰ εἶχε ἐξαφανίσει, καὶ δὲν θὰ διαθώζονταν γιὰ τὶς νεώτερες γενεές.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς περίφημες ἀρχαϊκὲς «Κόρες» (500 π. Χ.) ποὺ βρέθηκαν στὴν 'Ακρόπολι καὶ ποὺ στολίζουν σήμερα τὸ μουσεῖο της.

Ηιωπιοδούλα μας

ΤΟ «ΠΟΔΑΡΙΚΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ αἰώνιος ΕΚΕΙΝΟΣ καὶ ἡ αἰώνια ΕΚΕΙΝΗ, πού, μετὰ τὰ εὐφρόσυνα κ. γματα στοὺς γαλανοὺς αἰθέρες τοῦ εἰδυλλίου καὶ τοῦ ἔρωτος, ἔχουν κατασταλάξει στὸ τέρμα τοῦ ἐγγάμου βίου.

Σκηνὴ 1η καὶ τελευταία, ἀλλὰ ἐξόχου πλοκῆς καὶ συναρπαστικότητος.

(Μιὰ ὁποιαδήποτε πρωτομηνιά, στὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ «εὐαρμόστου ζεύγους». ΕΚΕΙΝΟΣ συγκλονίζεται ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα δυνατὸ καὶ παρατεταμένο βῆχα κι' ἀγουροξυπνάει ἀγκομαχῶντας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μονολογῶντας): Αὐτὸ εἶναι ποὺ λέει καὶ τὸ ραδιόφωνο «χαρούμενο ξύπνημα»! Μωρέ, βήχας νὰ σοῦ πετύχῃ! Ποῦ πῆγα καὶ τὸν ψώνισα:

ΕΚΕΙΝΗ (μισανοίγοντας τὸ ἕνα της μάτι): Τί μουρμουρίζεις πρωῒ-πρωΐ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅ,τι θέλω μουρμουρίζω! Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω: Ὄχι! ἀδερφέ!

ΕΚΕΙΝΗ: Μωρέ, μπράβο τρόπος πρωτομηνιάτικα! Πολὺ ὡραῖος καὶ γαλήνιος προμηνύεται αὐτὸς ὁ μήνας! Ἀκόμη δὲν ξυπνήσαμε, τὸ πᾶς φυρῒ-φυρὶ γιὰ καυγᾶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ μὴ μὲ προκαλῆς γιὰ νὰ μὴν ἐκνευρίζωμαι.

(Ἀκούγεται κουδοῦνι)

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα, Χριστὸς καὶ Παναγιά! Ἀπὸ τὰ ξημερώματα ἀρχισαν οἱ ἐπισκέψεις:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποιος ἐνοχλητικὸς θὰ εἶναι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀσφαλῶς! Ἀλλὰ ποιός:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔξω κι' ἐγώ: Δὲν εἶμαι, βλέπεις, οὔτε μάγος, οὔτε μέντιουμ γιὰ νὰ τὸ μαντέψω!

(Ἀκούγεται πάλι τὸ κουδοῦνι)

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ βιαστικὸς φαίνεται ὁ ἐπισκέπτης μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ περισσότερο ἀνυπόμονος.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἀνοίγεις μιὰ στιγμὴ τὸ παράθυρο νὰ δῆς μὲ τρόπο ποιὸς εἶναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γιατί δὲν τὸ ἀνοίγεις ἐσύ:

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι μὲ τὸ νυχτικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐγὼ εἶμαι μὲ τὶς πυτζάμες!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις εὐπάθεια στὶς ἀμυγδαλές, ὅπως ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀσφαλῶς! Οὔτε εὐπάθεια στὶς ἀμυγδαλὲς ἔχω, οὔτε τὴν ἀναισθησία σου!

(Σηκώνεται νευριασμένος, ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ σκύβει μὲ προφύλαξι πρὸς τὰ ἔξω).

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὸς εἶναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ Φανίτσα, ἡ ξαδελφούλα σου. Σίγουρα, ἔρχεται νὰ μᾶς ἀναγγείλη κάτι τὸ πολὺ σοβαρό. Ἴσως τὸν αἰφνίδιο θάνατο τῆς μαμᾶς σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπᾶ ποὺ νὰ φᾶς τὴ γλῶσσα σου, ἐλεεινὲ ἄνθρωπε! Κουνήσου ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐνῶ κουνιέται λικνιστικά): Ὁρίστε! Ἀλλὰ τί ἔγινε μ' αὐτό: Μήπως πρόκειται ν' ἀναστηθῇ ἡ μακαρίτισσα:

ΕΚΕΙΝΗ (ἐνῶ πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι): Τὸ κατάλαβες πὼς γίνεσαι ἀνυπόφορος, μ' αὐτὲς τὶς ἄθλιες κι' ἐγκληματικὲς σκέψεις ποὺ κάνεις:

(Ἀκούγεται τρίτο κουδούνισμα, πιὸ παρατεταμένο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλείνοντας τὸ παράθυρο): Ἐξήγησέ μου, λοιπόν, τοῦ λόγου σου τί ζητάει πρωῒ-πρωΐ στὸ σπίτι μας ἡ Φανίτσα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ζαλισμένη ὅπως ἤμουν ἀπὸ τὸν ὕπνο,τὸ ξέχασα κι' ἡ ἰδία πὼς ἐγὼ τὴν παρακάλεσα νἄρθη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔκπληκτος): Γιὰ νὰ κάνη τί:

ΕΚΕΙΝΗ: Ποδαρικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατάπληκτος): Ποδαρικό:

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα! Γιατί; Περίεργο σοῦ φαίνεται; Ἄλλωστε, πρέπει νὰ τόχῃς ἀκουστὰ πὼς εἶναι πολὺ γουρλοῦ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Ἡ Φανίτσα:

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη): Ναί, ἡ Φανίτσα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί μοῦ λές! Κι' ἀγνοοῦσα ὁ δυστυχὴς τόσον καιρὸ ἕνα τέτοιας κοσμοϊστορικῆς σημασίας γεγονός!

(Τὸ κουδοῦνι χτυπάει γιὰ τετάρτη φορά).

ΕΚΕΙΝΗ: Πάω νὰ τῆς ἀνοίξω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπειλητικά): Πήγαινε, ἂν δὲν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῶν ποδιῶν σου!

ΕΚΕΙΝΗ (σαστισμένη): Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω νὰ πῶ, ὅτι, ἂν ἀνοίξῃς τῆς Φανίτσας γιὰ νὰ μᾶς κάνη ποδαρικό, θὰ σοῦ κόψω τὰ πόδια.

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι χυδαῖος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐσὺ εἶσαι κοκορόμυαλη! Ἄκουῦς νὰ μοῦ κουβαλήσῃς πρωτομηνιάτικα τὴ Φανίτσα τὴ «γουρλοῦ». Καί, μάλιστα, στὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τῆς εἶπα νἄρθη ὅσο μποροῦσε πιὸ πρωῒ γιὰ νὰ προλάβω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐμβρόντητος): Νὰ προλάβῃς: Τί νὰ προλάβῃς:

ΕΚΕΙΝΗ: Καμμιὰ ξαφνικὴ ἐπίσκεψι τῆς ἀδελφῆς σου τῆς φαρμακομύτας! Τί γρουσουζογυναῖκα,Θεέ μου! Μᾶς ἔκαψε τόσα χρόνια μὲ τὸ ποδαρικό της.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔξαλλος): Γρουσουζογυναῖκα ἡ ἀδελφή μου:

ΕΚΕΙΝΗ: Βεβαίως! Κι' ὄχι μονάχα ἡ ἀδελφή σου! Κι' ἐσὺ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι συγγενεῖς σου, ἀποτελοῦν τὸ δυναμικότερο γρουσουζόσογο τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρεις, λοιπόν, τί σοῦ χρειάζεται ἐσένα:

ΕΚΕΙΝΗ: Τί:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτό! (Τῆς δίνει ἕνα χαστοῦκι).

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐσένα σοῦ χρειάζεται αὐτό! (Τοῦ πετάει ἕνα τασάκι κατακέφαλα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στρίγγλα! Νά, λοιπόν, γιὰ νὰ συνετισθῇς, ἐπὶ τέλους! (Ἁρπάζει καὶ τῆς ἁρπάζει τὴ ἔκσφενδονίζει ὅ,τι πρόχειρο βρῇ μπροστά του, ἀνεξαρτήτως... ποιότητος καὶ βάρους. Ἐκείνη ἀνταποδίδει τά... πυρά. Σὲ λίγο καὶ οἱ δύο εἶναι αἱμόφυρτοι καὶ... κηρύσσεται ἀναγκαστικὴ ἐκεχειρία).

ΕΚΕΙΝΗ (ἐξουθενωμένη καὶ βαρυαναστενάζοντας): Καὶ τώρα:

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγεται): Τώρα, τηλεφώνησε γιὰ τὰ περαιτέρω στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν! Μόνο παρακάλεσε οἱ ἄνθρωποι ποὺ θἄσθουν νὰ μᾶς παρακαλάβουν, νάχουν ...καλὸ ποδαρικό!

(Αὐλαία)

Γ. Γ

ΓΙΑ ΝΑ ΑΥΞΗΘΗ Η ΠΡΟΙΚΑ

Σύμφωνα μὲ ἕνα παμπάλαιο ἔθιμο ποὺ συνεχίζεται ἀκόμα καὶ σήμερα, στὴ Σικελία, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μιᾶς νέας, ὅσοι θέλουν νὰ χορέψουν μὲ τὴ νύφη καρφιτσώνουν πάνω στὸ νυφικό της φόρεμα ἕνα χαρτονόμισμα. Τὸ ἔθιμο ἐπιβάλλει στὴ νύφη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ χρήματα ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀγορὰ μαγειρικῶν σκευῶν.

ΕΝΑ ΑΥΤΟΔΙΔΑΚΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Φαινόμενο μουσικοῦ ταλέντου εἶναι ὁ Μιχαὴλ Πασιέτερ, ἕνας γέρος 90 χρονῶν, ποὺ ζῇ ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια σ' ἕνα ἀπομονωμένο χωριουδάκι, τὸ Ἀργολντιεγκ, τῆς Ἄνω Βαυαρίας. Ὁ ἡλικιωμένος αὐτὸς φιλόμουσος κατασκεύασε μόνος του ἕνα ἁρμόνιο, στὸ ὁποῖο παίζει, χωρὶς νὰ ἔχῃ διδαχτῆ ποτὲ μουσικὴ ἀπὸ κανένα, ἔργα τοῦ Μπάχ, τοῦ Χάιντελ, τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Μότσαρτ. Πολλοὶ καθηγηταὶ τῆς μουσικῆς τὸν ἐπισκέφτηκαν καὶ ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ «μουσικὸ αὐτί» του, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ περίεργος αὐτὸς Γερμανὸς χωρικὸς κατάφερε, μόνος του, νὰ μάθῃ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ νὰ διαβάζῃ Ἰλιάδα καὶ διάφορα ἄλλα κείμενα ἀρχαίων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Τὴν ξένη γνώμη ἀγροίκα καὶ τὴ δική σου κράτει κι' ἐκείνην ὅπου σ' ὠφελεῖ, μὲ δαύτην περπάτει

★ Ἄλλοῦ πουλοῦν τὰ γράμματα κι' ἀλλοῦ πουλοῦν τὴ γνῶσι

★ Τὸν παπᾶ τὸν ξέρουν ὅλοι, ὁ παπᾶς γνωρίζει λίγους.

★ Ὅσο νὰ σκεφτῇ ὁ γνωστικός, περνάει τὸν καιρὸ του ὁ παλαβός.

★ Ὅσα σκεπάζει ὁ γονιός, δὲν τὰ σκεπάζει ὁ Θεός.

★ Ὅλα τὰ γουρούνια μιὰ μύτη ἔχουνε.

★ Οἱ σκύλοι δὲν βγάνουν δάκρυα.

★ Ἀπὸ κακὸ χρεώστη παίρνε καὶ μαῦρο ἀλάτι.

★ Παντα δείχνε πόσος εἶσαι, ὄχι ὅμως παραπάνω.

★ Βόσκει ὁ γάϊδαρος ἐκεῖ ποὺ τόνε δένουνε.

★ Ὁ τσιγγούνης μόνο μὲ τὸν ψεύτη κλείνει συμφωνία.

★ Πάντα νιὸ εἶς τὸ κατάρτι, πάντα γέρο στὸ τιμόνι.

★ Τ' αὐγὰ δὲν αὐγατίζουνε, ἂν δὲ τὰ συχνοδείρῃς.

★ Βγάλε ἀπὸ κεῖ ποὺ κρέμεται καὶ βάλε κεῖ ποὺ χάσκει.

★ Ὁ καιρὸς πουλάει τὰ ξύλα κι' ὁ καιρὸς τὰ ἀγοράζει.

★ Βιαστικὸς φοῦρνος, ὠμὰ κουλούρια.

★ Τὸ δουλευτὴ σου πλέρωνε καὶ ψυχικὸ μὴν κάνῃς.

★ Πές μου ποιὸς σὲ ἔβειρε κι' ἐγὼ θὰ καταλάβω πόσες ἔφαγες.

★ Ὁ διάκος διψάει καὶ βάζουν τὸ δεσπότη νὰ πιῇ.

★ Δευτέρα μπῆκε, ἡ βδομάδα βγῆκε.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ στὸν τοκετὸ ὁ πατέρας;

Πῶς ἀντιμετωπίζεται τὸ σοβαρὸ αὐτὸ πρόβλημα ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς μητέρες

Ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα ἔχει διχάσει τὸν τελευταῖο καιρό, τοὺς Εὐρωπαίους ἐπιστήμονες καὶ ἔχει γίνει ἀντικείμενο γενικῆς συζητήσεως:

Ἂν πρέπῃ ἢ ὄχι ὁ πατέρας νὰ εἶναι παρὼν κατὰ τὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ του.

Ὁ διάσημος Ἑλβέτὸς μαιευτὴρ καὶ γυναικολόγος δόκτωρ Ρόσά, ποὺ ἡ κλινική του θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρτιώτερες τοῦ κόσμου, ὄχι μόνο ἔχει λάβει ἀποφασιστικὴ θέσι σ' αὐτὴ τὴν διαμάχη, ἀλλὰ καὶ τηρεῖ στὴν πρᾶξι ἕναν ἀπαρέγκλιτο κανόνα: Ὑποχρεώνει τὸν κάθε πατέρα νὰ βρίσκεται πλάϊ στὴν γυναῖκα του κατὰ τὴν ὥρα τοῦ τοκετοῦ, νὰ τῆς σφίγγῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ στὰ μάτια.

Ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν ὁ δόκτωρ Ροσὰ δὲν ἐξαιρεῖ οὔτε τὶς βασιλικὲς ὑψηλότητες, ποὺ συμπεριλαμβάνονται στὴν ἐκλεκτὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ πελατεία του.

Κατὰ τὴν ἄποψι τοῦ Ἑλβετοῦ ἐπιστήμονος, ἡ μέλλουσα μητέρα αἰσθάνεται μιὰ ἀνακούφισι ἀπὸ τοὺς πόνους της ὅσο βλέπῃ τὸν ἄνδρα της νὰ συζυγῇ καὶ καθησυχάζει πὼς ὅλα θὰ πάνε καλά. Ἡ ἀνδρικὴ παρουσία τῆς δίνει τὴν αἴσθησι μιᾶς προστασίας καὶ τῆς τονώνει τὸ ἠθικό.

Ὁπαδὸς τῆς ἴδιας θεωρίας, εἶναι καὶ ἡ Ἀγγλίδα ψυχολόγος κ. Χὴρτμαν. Κατὰ τὴν κ. Χὴρτμαν, ὁ πατέρας ἔχει ὄχι μόνο τὴν ὑποχρέωσι, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκεται στὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ του.

«Ἀπὸ κανένα πατέρα — ὑποστηρίζει ἡ Ἀγγλίδα ψυχολόγος — δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ στερήσωμε τὴν ἱκανοποίησι νὰ μοιραστῇ μαζὶ μὲ τὴν μητέρα τὴν εὐτυχία γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ παιδιοῦ τους στὸν κόσμο».

Τὴν ἐντελῶς ἀντίθετη ἄποψι ἀνέπτυξε, σὲ δηλώσεις ποὺ ἔκανε ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ διάσημος συμπατριώτης τῆς ψυχολόγου Χὴρτμαν δόκτωρ Ρὴτ, ὁ θεωρούμενος ὡς ὁ πατέρας, στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη, τοῦ ἀνωδύνου τοκετοῦ.

«Ὅπως ξέρομε, ἡ μέθοδος τοῦ ἀνωδύνου τοκετοῦ, που κατακτᾶ διαρκῶς καὶ περισσότερο ἔδαφος τὰ τελευταῖα χρόνια, στηρίζεται στὴν «συνεργασία», καθὼς θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ὀνομάσωμε, τῆς μελλουσας μητέρας μὲ τὸν γιατρό. Ἡ ἔγκυος παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸν τέταρτο μῆνα τῆς κυήσεως εἰδικὰ μαθήματα, ποὺ τὴν κατατοπίζουν γιὰ τὴν δοκιμασία, ποὺ πρόκειται νὰ ἀντιμετωπίσῃ, καὶ τὴν ἐξοικειώνουν μ' αὐτήν.

Ὅταν φτάσῃ πιὰ ἡ κρίσιμη στιγμή, ἡ μέλλουσα μητέρα εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθήσῃ ξύπνια τὴν ὅλη διαδικασία καὶ νὰ βοηθήσῃ, μάλιστα, ἀποτελεσματικά, τὸν γιατρό, κάνοντας τὶς ἐπιβαλλόμενες κινήσεις.

Καθὼς ἀντιλαμβανόμαστε, ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποκλείει αὐτόματα τὴν παρουσία ἑνὸς ἄλλου προσώπου κοντὰ στὴ μητέρα, στὸν γιατρὸ καὶ στὶς νοσοκόμες κατὰ τὴν ὥρα τοῦ τοκετοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ δόκτωρ Ρὴτ δὲ διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν πατέρα σὰν ἕνα ἀρνητικὸ καὶ ἐπιζήμιο παράγοντα, ποὺ θὰ μποροῦσε μὲ τὴν ἀγωνία του νὰ κλονίσῃ τὸ ἠθικὸ καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι τῆς γυναίκας του.

Εὐρύτατα συζητήθηκαν οἱ ἀντίθετες αὐτὲς ἀπόψεις καὶ στὸ γερμανικὸ ἐπιστημονικὸ κόσμο, ὅπου οἱ περισσότεροι εἰδικοὶ ἐλάβαν στὸ ζήτημα τὴν ἴδια θέσι μὲ τὸν δόκτορα Ρήτ.

Ἀντικρούοντας τὴν θεωρία τῆς Ἀγγλίδας ψυχολόγου Χὴρτμαν, κατὰ τὴν ὁποία ὁ πατέρας ἔχει δικαίωμα νὰ συμμερίζεται τὴν εὐτυχία τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ του, ἡ δοκτορέσσα Σαρλόττε Μπέργκ παρατηρεῖ, ὅτι ἡ «εὐτυχία» ἔρχεται μόνο μετὰ τὴ γέννησι.

«Ποιὰ σχέσι—γράφει—μπορεῖ νὰ ἔχουν μὲ κάθε ἔννοια χαρᾶς καὶ εὐτυχίας οἱ ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ καὶ γιατὶ ὁ ἄντρας πρέπει νὰ παρίσταται στὸ θλιβερὸ αὐτὸ θέαμα:».

Ἀλλὰ καὶ σ' ἕνα ἀκόμη ἐπιχείρημα τῶν ὀπαδῶν τῆς θεωρίας, ὅτι ὁ πατέρας πρέπει νὰ εἶναι παρὼν στὸν τοκετό—τὸ ἐπιχείρημα πὼς εἶναι πάντως γιὰ τὸν ἴδιο προτιμώτερο νὰ ἀντικρύζῃ τὴν δοκιμαστικὴ δοκιμασία τῆς γυναίκας του, παρὰ νὰ τσακίζωνται τὰ νεῦρα του μὲ τὴν ἀγωνιώδη ἀναμονὴ στὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου ἢ στοὺς διαδρόμους τῆς κλινικῆς—ἡ Σαρλόττε Μπέργκ ἔχει ἑτοιμη τὴν ἀπάντησι:

«Ἂς μὴν ἐχνοῦμε — γράφει — τὸ σοφὸ γνωμικό, ποὺ ἐλέγαν οἱ γιαγιάδες μας: Πῶς οἱ ἄντρες ἀγαποῦν μὲ τὰ μάτια, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν μὲ τ' αὐτιά! Εἶναι ἐπικίνδυνος ὁ ρίκτας, ποὺ θὰ αἰσθανθῇ ἕνας ἄντρας στὸ θέαμα μιᾶς γυναίκας, ποὺ τὸν εἶχε ἄλλοτε γοητεύσει καὶ ποὺ τὴν βλέπει τώρα σὰν ἕνα ἀβύνατο, κακόμοιρο πλάσμα, ποὺ σπαράζεται ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἀκόμη κι' ἂν δὲν πάψῃ νὰ τὴν ἀγαπᾶ—νὰ τὴν ἀγαπᾶ, ἐννοεῖται, μ' ἕνα αἴσθημα πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴν στοργὴ καὶ τὴν τρυφερότητα — θὰ πάψῃ, ἀσφαλῶς, γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ τὴν ἐπιθυμῇ».

Ἀνάλογη θέσι ἔλαβε στὸ ζήτημα καὶ ὁ διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης γυναικολογικῆς κλινικῆς τοῦ Ἀμβούργου. Ἀκολουθώντας τὴν ἐντελῶς ἀντίθετη τακτικὴ ἀπὸ τὸν δόκτορα Ροσά, ἀπαγορεύει αὐστηρότατα στοὺς μέλλοντες πατέρες νὰ μπαίνουν στὸ διαμέρισμα τῆς συζύγου τους κατὰ τὴν ὥρα τοῦ τοκετοῦ.

Οἱ πιὸ πολλὲς, ὅμως, δὲν προβάλλουν ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν ἀρνησί τους τὴν ντροπή, ἀλλὰ τὸ ἐντελῶς, θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε, ἀντίθετο: τὴν φιλαρέσκειαι!

«Τὸ θέαμα τοῦ τοκετοῦ — ἐδήλωσε μιὰ ἀπὸ τὶς νέες γυναῖκες ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἔρευνα — εἶναι ἁπλῶς καὶ μόνο ἀποκρουστικό. Δὲν ἐγγοῶ τί θὰ κέρδιζε ὁ ἄντρας μου, καὶ τί θὰ κέρδιζα κι' ἐγώ, ἂν τὸν ὑποχρέωνα νὰ τὸ παρακολουθήσῃ!»

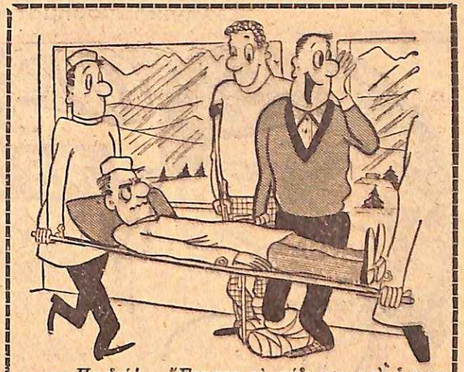
Τὸ συμπέρασμα ποὺ προκύπτει αὐτόματα ἀπὸ τὴν διεξαγωγὴ αὐτῆς τῆς ἐρεύνης, ὅτι στὴν μεγίστη πλειοψηφία τῶν γυναικῶν, εἶναι ἐνοχλητικὴ ἡ ἰδέα τῆς «συμπαρατάσεως» τοῦ συζύγου κατὰ τὴν ὥρα τοῦ τοκετοῦ, δὲν θὰ ἔπρεπε —ὑποστηρίζει στὰ σχόλιά του τὸ γερμανικὸ περιοδικό — νὰ ἀγνοηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες.

«Μοιραῖα — ἐπιλέγει — μᾶς ὁδηγοῦν οἱ ἀπαντήσεις τῶν μητέρων αὐτῶν στὴ σκέψι, ὅτι ἀκόμη καὶ μιὰ ἀναμφισβήτητη ἐπιστημονικὴ ἐξακρίβωσι, ὅπως ὁ δόκτωρ Ροσά, εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ πλακτῶν Ροσά, εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ πλακτῶν σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ψυχολογία μιᾶς μελλούσας μητέρας».

✪✪

Τὸν ψηφίζουν οἱ συγγενεῖς

Κανεὶς δήμαρχος στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ νὰ καυχηθῇ πὼς νίκησε τόσες φορὲς συνέχεια στὶς ἐκλογές, ὅσες ὁ Ἰταλὸς Κάρλο Μενότι: Ἔχει ἐκλεγῇ 42 φορὲς στὴ σειρὰ δήμαρχος τοῦ Νέμα, ἑνὸς μεγάλου χωριοῦ τῶν Ἄλπεων. Ἡ ἐπιτυχία του ὅμως αὐτὴ ὀφείλεται, ὄχι τόσο στὴν ἀξία του, ὅσο στὸ ὅτι τὰ 66% τῶν ψηφοφόρων εἶναι... συγγενεῖς του!

— Παιδιά!... Ἔσπασε τὸ πόδι του καὶ ὁ γιατρός!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Τὰ σχετικὰ κονδύλια προθύμως διετέθησαν
ἀπὸ τὸ ἀνθηρότατον Δημόσιον ταμεῖον
καὶ κλίνες τετρακόσιες ἀκόμη προσετέθησαν
εἰς τὸν ψυχιατρεῖον μας, κοινῶς... τρελλοκομεῖον!

★

Κατόπιν τούτου, βέβαια, καθένας συμπεραίνει
πὼς ὅσο πάει ὁ βίος μας καὶ πιὸ πολὺ σκουραίνει,
ἡ μᾶλλον τρισχειρότερος θὰ γίνῃ ἐδῶ καὶ πέρα
καὶ τοῦ... Δαφνιοῦ οἱ τρόφιμοι θ' αὐξάνουν κάθε (μέρα!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Μιὰ νεαρὴ Βολιώτισσα, ποὺ λέγεται Κοττούλα
ἠράσθη συμπολίτην της γερὰ καὶ μὲ τὰ σύλα
κι' εἰς πεῖσμα τῶν γειτόνων της κι' ἰδίως τῶν γο- (νέων,
τῆς τρυφερᾶς καρδίας της... ἀπήγαγε τὸν νέον!

★

Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ ἔλεγε, ὡς τώρα ὁ κόσμος ὅλος
«τρία παιδιὰ Βολιώτικα μᾶς κλέψαν τὴν Ἀνούλα»,
μ' αὐτὴν της τὴν ἀπαγωγὴ θὰ λέῃ ἀναμφιβόλως:
«Ἕνα παιδί... Βολιώτικο ἀπ'ναγε ἡ Κοττούλα»!

ΑΛΛΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

Ἐκτὸς πολλῶν λιμουζινῶν
ποὺ τρέχουνε ραγδαίως
καὶ προκαλοῦν εἰς τὸν κοινὸν
τὸν τρόμο καὶ τὸ δέος,
ἀρχίσανε κι' οἱ τρικυκλες μοτοσυκλέττες τώρα
νὰ παίρνουν στὰ... σβαρνίσματα καὶ στὶς συγκρού- (σεις φόρα!

★

Φουριόζες τὴν πρωτεύουσα κι' ἐκεῖνες ἀλωνίζουν,
διαβάτες στραπατσάρουνε, ἢ τοὺς ἐκφεγγονίζουν
καὶ λόγω αὐτῶν τῶν φοβερῶν τρικύκλων ὀχημάτων
εὐρύνεται ἐπικίνδυνα ὁ... κύκλος τῶν θυμάτων!

ΑΓΩΝΙΑ

Ἀχὸς βαρὺς ἀκούγεται κατὰ τὸ Μοναστὴ
κι' ἐντείνεται ὁ θόρυβος γιὰ τὸ μωρὸ τῆς Κέλλυ...
Γι' ἀγόρι ἄλλοι συζητοῦν, πολλοὶ γιὰ θηλυκὸ
καὶ πλεῖστοι βάζουν στοίχημα γιὰ... δίδυμα ἐν τέ- (λει!

★

Ποσὰ γερὰ ποντάρουνε κι' ὁλόκληρα ταμεῖα
σὲ κούρσα λὲς καὶ παίζουνε ἢ σὲ ἱπποδρομία
κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους κοντεύουνε νὰ σκάσουν,
ἐκεῖνοι ποὺ ἐλπίζουνε τὸ... «δίδυμο νὰ πιάσουν»!

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΝ

Κατόπιν κόπων ἀρκετῶν καὶ πλείστων πειραμά- (των,
εὑρέθη τὸ μηχάνημα, τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων,
ποὺ γράφει μόνο του ἐντελῶς
κι' ἐντὸς ὀλίγου, ἀσφαλῶς,
χιλιάδες γραφομηχανὲς θὰ πάνε γιὰ τὸ ράφι
καὶ φυσικὰ θ' ἀχρηστευθοῦν καὶ οἱ δακτυλογράφοι!

★

Ὥστόσο τέτοια εἴδησις ἐλύπησε ὡρισμένους,
διευθυντὰς μεσαίικες ἢ καὶ προϊσταμένους,
καὶ βλαστημοῦν, φαντάζομαι, αὐτὸν τὸν ἐφευρέτη,
γιατί... ἐκπαδὸν τὶς δακτυλό κι' ἐκτὸς... γονάτων (θέτει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πλούσιος Ἀθηναίος Δημόνικος καὶ ἡ γυναίκα του Φαιναρέτη πηγαίνουν στοὺς Δελφοὺς τὴν ὁμορφη κόρη τους, τὴ Δάφνη, ποὺ θασαλίζεται ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀρρωστεια, νὰ ζητήσουν ἕνα χρησμὸ ἀπὸ τὸ μαντεῖο, γιὰ τὴν θεραπεία της. Στὸ δρόμο τοὺς ἐπιτίθενται λησταί, ἀλλ' ἕνας ὡραῖος νέος μὲ δυὸ μάτια σὰν ἀστρα τοὺς σώζει. Ἔτσι, φτάνουν στοὺς Δελφοὺς καὶ βρίσκουν ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς Προνάου Ἀθηνᾶς. Ὁ Δημόνικος, ἀνάμεσα στοὺς σκλάβους, εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕναν ὡραῖο ζανθὸ νέο, τὸ Νίκανδρο ποὺ τραγουδοῦσε μὲ μελωδικὴ φωνή, παίζοντας τὴ λύρα του. Ἡ φωνὴ τοῦ Νικάνδρου ἄρεσε στὴ Δάφνη καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἄκουγε τὰ μάτια της γέμιζαν ἀπὸ δάκρυα... Στοὺς Δελφοὺς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀθληταὶ γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὰ Πύθια. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ὡραῖος Μεγακλῆς, ὁ νέος ποὺ τοὺς εἶχε σώσει ἀπὸ τοὺς λῃστάς. Ὁ Δημόνικος μὲ τὴν κόρη του καὶ τὴ γυναίκα του, πηγαίνοντας στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, συνάντησε τὴν Πυθία Ἀριστόκλεια, ποὺ κύτταξε βαθεία στὰ μάτια τὴν Δάφνη καὶ κατόπιν τὸ Μεγακλῆ καὶ τὸ Νίκανδρο ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ κάτι σὰν τρόμος ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της. Ἀργότερα ἔδωσε ἕνα παράξενο χρησμὸ γιὰ τὴ Δάφνη: "Εποεπε νὰ φύγη γιὰ νὰ σωθῆ... Τὸ βράδυ τῆς ἰδιας ἡμέρας, ἡ Δάφνη ἄνοιξε στὴν καρδιὰ της στὴ μητέρα της. Τῆς ἐξωμολογήθηκε ὅτι πρώτα ἀγαποῦσε τὸ Νίκανδρο κι' ὅτι τώρα ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μεγακλῆ. Ὁ ὡραῖος ἀθλητὴς ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε ὅτι ἦταν ἕνα ἔκθετο, γύριζε στὸν κόσμο, πολεμοῦσε γιὰ τοὺς ἀδυνατους καὶ ἐλάμβανε μέρος σὲ ἀγῶνες. Ἡ Δάφνη ζήτησε νὰ συναντήση τὸ Μεγακλῆ καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς ἤθελε νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν γενικῶς ἀδύνατο νὰ παντρευτοῦν

ρίτη, ἔζησε μιὰ ζωὴ γεμάτη κινδύνους καὶ περιπέτειες. "Εμαθε τάχα τί θὰ πῆ ἀγάπη;»

Πέρασαν ἔτσι κάμποσες ὧρες μὲ τὸ τραγούδι, καὶ μὲ τὴ συζήτησι. Ὁ Μεγακλῆς τοὺς διηγήθηκε μερικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του. Τὰ μάτια του ἄστραφταν, πότε-πότε χαμογελοῦσαν. Τὰ χείλη του ὅμως ἦταν πάντα σοβαρά, μὲ κάποια πικρὴ πτυχὴ στὴν ἄκρη τους.

"Οταν σηκώθηκε νὰ φύγη ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι, μιὰ μικρὴ πιὰ φέτα χλωμόχρυση, εἶχε ἀνατείλει. Οἱ ἀχτίδες του ὅμως δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ θαμπώσουν τ' ἄστρα. Κι' ἔτσι ὁ οὐρανὸς ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ μυριάδες ἄστρα, καὶ τὸ τοπίο φαινόταν πιὸ μυστηριακό.

Ἀφοῦ τοὺς ἀποχαιρέτησε ὅλους ὁ Μεγακλῆς, στράφηκε στὴ Δάφνη ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα της ὅλη τὴν ὥρα τοῦ δείπνου!

— Καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ, Δάφνη, τῆς εἶπε μὲ συστολή. Εἴθε οἱ Θεοὶ νὰ σοῦ ἀνταποδώσουν σὲ εὐτυχία τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κανες.

Γύρισε ἔπειτα στὸ Νίκανδρο.

— Κι' ἐσύ, Νίκανδρε... τί νὰ σοῦ εὐχηθῶ, δὲ ξέρω;...

Ὁ νέος στήλωσε τὰ γαλανὰ του μάτια ἴσια στὰ μάτια τοῦ Μεγακλῆ.

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε κάπως ἀπότομα.

Παραξενεύτηκαν ὅλοι μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι ποὺ ταίριαζε τόσο λίγο στὰ χείλη ἑνὸς σκλάβου καὶ προπάντων ἑνὸς χαρακτῆρα, πούαυ σὰν τοῦ Νίκανδρου.

Ὁ Μεγακλῆς ὅμως δὲ φάνηκε νὰ παραξενεύεται καὶ τόσο.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ νεαροῦ τραγουδιστῆ καὶ πρόφερε μὲ συγκίνησι:

— Σοῦ εὔχομαι ν' ἀποκτήσης γρήγορα τὰ ἀγαθὰ ποὺ ποθοῦνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι: Τὴν ἐλευθερία...

Καὶ χωὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησι, ἀπομακρύνθηκε.

Στὰ φτερὰ τῆς φαντασίας

Βαθειὰ σιγὴ βασίλευε στοὺς Δελφούς. Ἦταν ἡ τελευταία νύχτα τῶν ἀγώνων. Τὴν ἐπομένη θὰ γίνονταν πιὰ οἱ εὐχαριστήριες θυσίες, ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀνομάτων τῶν νικητῶν στὰ βιβλία τῶν Πυθιονικῶν κι' ἄλλες τυπικὲς διαδικασίες ὅπως ἡ ἐξαγορὰ τῆς ἐλευθερίας μερικῶν δούλων. Ἐδῶ στοὺς Δελφοὺς ἔρχονταν οἱ εὐτυχισμένοι σκλάβοι, ποὺ κατώρθωναν νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἐλευθερία τους καὶ ζητοῦσαν ν' ἀναγραφοῦν τὰ ὀνόματά τους μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Ἦταν ἡμέρα ἀνείπωτης χαρᾶς γι' αὐτούς. Ὅπως ἐπίσης ἦταν ἡμέρα ἐνθουσιασμοῦ ὅταν στηνόταν ὁ ἀνδριάντας κανενὸς ἀπὸ τοὺς παληοὺς Πυθιονίκες, στὸ στάδιο ἢ κοντὰ στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἡ μεγάλη συγκίνησις πάντως, ἡ ἀγωνία εἶχε περάσει. Ἡ μέρα ποὺ θὰ ξημέρωνε θάταν μέρα ἥρεμης χαρᾶς, καὶ ἀνάπαυσης. "Επειτα σιγὰ-σιγά, θ' ἀρχίζαν νὰ φεύγουν οἱ ξένοι, Οἱ ἀπόκρημνοι δρόμοι τῶν Δελφῶν θὰ πλημμύριζαν πάλι ἀπὸ φορτηγά, ἀπὸ πεζούς, ἀπὸ πλῆθος ποὺ θὰ συνώδευε τοὺς νικητὰς στὴν πατρίδα τους, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν λάβει εὐνοϊκοὺς χρησμοὺς καὶ γύριζαν εὐχαριστημένοι, κι' ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ γύριζαν μὲ τὸ θάνατο στὴν καρδιά εἴτε ἐπειδὴ δὲν εἶχαν λάβει καλοὺς χρησμούς, εἴτε ἐπειδὴ εἶχαν χάσει τὴ νίκη στοὺς ἀγῶνες.

Τὴ νύχτα αὐτὴ ὅλοι κοιμόνταν, ὅλοι εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι.

— Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ κοιμᾶται ὁ Μεγακλῆς... συλλογιζόταν ἡ Δάφνη.

Τὰ σεντόνια της ἔκαιγαν. Μὲ δυσκολία καθόταν στὸ κρεββάτι της. Θάθελε νὰ βγῆ ἔξω, κάτω ἀπὸ τὸν ἔναστρο οὐρανό, νὰ περπατήση, νὰ νοιώση τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη ἐλεύθερα, στὸ βραδυνὸ ἀεράκι.

— Αὐτὸ εἶναι ἀγάπη!.. Αὐτὸ εἶναι ἀγάπη...

Τώρα εἶχε μάθει νὰ ξεχωρίζη τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη ἀπὸ τὴ φιλία. Τώρα ἤξερε πὼς ποθοῦσε τὴν ἀγάπη τοῦ Μεγακλῆ. Θάθελε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά της κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ τὶς μυριάδες τ' ἄστρα. Νὰ παρουσιαστῆ μπροστά της καὶ νὰ τῆς ψιθυρίση μιὰ λέξι μονάχα:

— Σ' ἀγαπῶ!...

Κι' αὐτὴ νὰ γείρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ στρέψη τὸ πρόσωπό της πρὸς τὰ χείλη του...

Ἡ παρθενική της φαντασία δὲν τῆς παρουσίαζε εἰκόνες τολμηρές. Μονάχα αὐτό. "Ενα ἀβρὸ καὶ θερμὸ φιλὶ στὰ χείλη.

Στὶς νύχτες τῆς ἀγρύπνιας της, στὴν Ἀθήνα, ὅταν ἔκλαιγε γιὰ τὸ Νίκανδρο, αἰσθανόταν τὴ ζωή της νὰ φεύγη. Τώρα ἤθελε νὰ ζήση. Ἤθελε πὼς ἡ ἀγάπη της αὐτὴ ἦταν καταδικασμένη, καὶ συλλογιζόταν πὼς τὸ μόνο ποὺ θὰ τὴ λύτρωνε ἀπὸ τὴν τὸν καημό, θάταν ὁ θάνατος. Ποτὲ δὲ θ' ἀποφάσιζε νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν ἀγάπη της στοὺς γονεῖς της. Κι' ἔτσι θὰ πέθαινε ἀπὸ μαράζι...

Τώρα δὲν αἰσθανόταν αὐτὴ τὴ δυστυχία. Βέβαια, ὁ Μεγακλῆς τοὺς εἶχε ἀποχαιρετήσει. Λογικά, ἦταν δύσκολο νὰ ξανασυναντηθοῦνε. Ἡ φαντασία της ὅμως ὑπερνικοῦσε ὅλα τὰ ἐμπόδια.

— Τώρα τὸ ξέρει ἡ μπέρα μου τὸ μυστικό μου. Μόλις ξημερώση, θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ τὸ πῆ καὶ τοῦ πατέρα. Δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος νὰ ντρέπωμαι. Ξεδιάλυνα τί γίνεται μέσα μου. Τὸ Μεγακλῆ τὸν ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα. Τὸ Νίκανδρο τὸν ἀγαπῶ σὰν ἀδελφό μου...

Ἡ ἀγάπη της κι' ἡ φαντασία της ὑπερνικοῦσαν ὅλα τὰ ἐμπόδια.

—Ἡ μητέρα μου θὰ τὰ μαρτυρήση τοῦ πατέρα. Αὐτὸς θὰ βρῆ τρόπο νὰ μιλήση τοῦ Μεγακλῆ. Αὔριο κιόλας, γιατὶ ν' ἀναβάλουμε;... Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τοῦ μιλήση ποὶν φύγη. Ὁ Μεγακλῆς δὲ θὰ βιαστῆ νὰ φύγη. Κι' ἐμεῖς, γιατί νὰ βιαστοῦμε;... Νὰ μείνουμε... καί...

Τὰ σκεπάσματα τὴν ἔκαιγαν στὴ σκέψι πὼς θὰ γύριζε στὴν Ἀθήνα ἀραβωνιασμένη. Ἀραβωνιασμένη μὲ τὸν πιὸ ὡραῖο νέο, μὲ τὸν πιὸ ὅμορφο, μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ποθήση ἡ ψυχὴ μιᾶς κοπέλλας: "Ενα Πυθιονίκη!...

Σκιρτοῦσε ἡ καρδιά της μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι.

Τὸν ἔφερνε μπροστά της, ὅπως τὸν εἶχε ἀντικρύσει στοὺς ἀγῶνες. Στητὸ ἀπάνω στὸ ἅρμα του, μὲ τὰ χείλη μισόανοιχτά, μὲ τὸ κορμὶ ἀτσαλένιο, μὲ μιὰ θεϊκὴ δύναμι σ' ὅλη του τὴ ἔκφρασι. Καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀστραφτερά, καστανὰ φλογερά, τὰ παράξενα αὐτὰ μάτια...

— Μάτια ἀθάνατου θεοῦ!...

Ποιὸς εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια;... Κάποιος δίπλα της. Ἡ Ἴδια της ἡ καρδιά;...

Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη γιατί τὸ κορμί της ἦταν φλογισμένο, γιατί ἡ ἀνάσα της ἔβγαινε κομμένη, σὰν νάχε λαχανιάσει.

Κι' ἔξω τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ στὴν οὐρανό, σὰν χρυσὸ κέρατο μέσα στὴ ἀστροφωτισμένη δελφικὴ νύχτα.

Κραυγὲς μέσα στὴ νύχτα

"Ετσι ξαγρυπνοῦσε ἡ ἐρωτευμένη κοπέλλα καὶ περίμενε μὲ λαχτάρα ν' ἀνοίξη ἡ ροδοδάκτυλος Ἠὼς τὰ κρόκινα παραπετάσματα τοῦ οὐράνιου θόλου, ὅταν ἄκουσε ξαφνικὰ ἄγριες κραυγὲς μέσα στὴ νύχτα.

"Ολοι ξύπνησαν τρομαγμένοι. Δὲν ἔμοιαζαν μὲ ἀνθρώπινες αὐτὲς οἱ κραυγές. Θύμιζαν μᾶλλον μουγκρητὰ πληγωμένου ἀγριμιοῦ.

— Δημόνικε!... φώναξε ἡ Φαιναρέτη μὲ φόβο. Τί εἶναι αὐτό;... τρέμω!...

— Ποιὸς ξέρει;... Κάποιος χτυπήθηκε... Ἀνακάθησε ὁ Δημόνικος στὴν κλίνη κι' ἀφουγκράστηκε.

Ἡ φωνὴ ἀκουγόταν τώρα ξέφρενη πάντα, ἀλλὰ πιὸ καθαρή. Μιὰ ἄγρια ἀντρίκεια φωνή, ποὺ γέμιζε τὸν ἀέρα μὲ φρίκη:

— Λαὲ τῶν Δελφῶν! Εὔπνα!... Βοηθῆστε!... Δολοφονία!... Ἀνοῖχτε τὶς πόρτες σας, ντόπιοι καὶ ξένοι!

Οἱ σκλάβοι εἶχαν κιόλας σηκωθῆ. Ὁ Δημόνικος πετάχτηκε.

— Ποῦ πᾶς; ρώτησε ὁ Φαιναρέτη, τρέμοντας.

Κι' ἡ Δάφνη πῆγε στὸ δωμάτιο τῶν γονιῶν της, καὶ χώθηκε τρομαγμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μπέρας της.

— Κάποιος καλεῖ σὲ βοήθεια! εἶπε ὁ Δημόνικος. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀφήσουμε ἀβοήθητο.

— Φοβᾶμαι! βόγγηξε ἡ Φαιναρέτη.

Ὁ Δημόνικος ὅμως δὲν τὴν ἄκουγε. Βγῆκε ἔξω στὸ δρόμο, μαζὶ μὲ τοὺς σκλάβους.

Στὸ μεταξύ, πλῆθος πολὺ εἶχε μαζευτῆ, κρατῶντας ἀναμμένες δᾶδες.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο διέκρινε ὁ Δημόνικος πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ φαίνονταν νὰ σέρνουν κάποιον ἀνάμεσά τους. Κάποιος ἄλλος ἄντρας μούγκριζε:

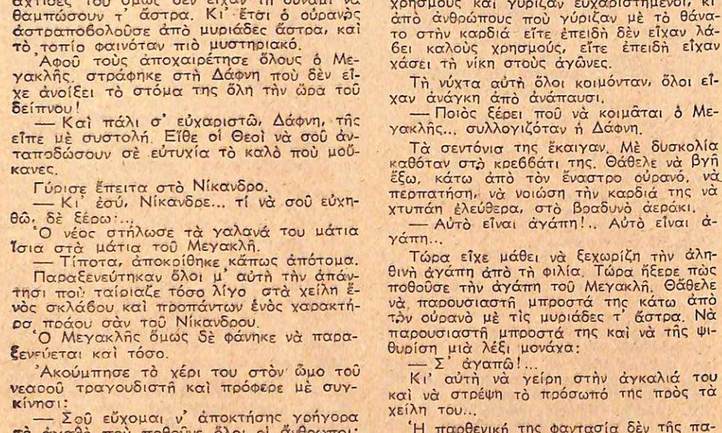
— Κυττάχτε πῶς μὲ πλήγωσε ὁ δολοφόνος! Καμαῶστε τον! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος σας ὁ Μεγακλῆς!

Στ' ὄνομα αὐτὸ ἡ Δάφνη ἔνοιωσε σὰν νἄπεφτε κεραυνὸς ἀπάνω της. Δίχως ἄλλη σκέψι, πετάχτηκε. Πίσω της ἡ βάγια της, ποὺ τῆς φώναξε:

— Ποῦ πᾶς; Τί θέσι ἔχει μιὰ παρθένα σ' ἕνα ἀντρίκειο καυγᾶ;

Ἡ Δάφνη ὅμως ἀψηφοῦσε αὐτὰ τὰ λόγια. "Εφτασε στὸ κατῶφλι, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἄντρες τραβῶντας τὸν ἄλλον ἄντρα περνοῦσαν μπροστὰ στὸ σπίτι της. Μὲ τὸ φῶς πού ροιχναν οἱ δᾶδες διέκρινε καθαρὰ ὅλη τὴ σκηνή.

Ὁ ἄντρας ποὺ τὸν ἔσερναν οἱ ἄλλοι,

ΝΕΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΟΠΛΑ

Οἱ νέες ἀμερικανικὲς ρουκέττες «Ἱέραξ» θ' ἀνατρέψουν ὅλους τοὺς κανόνες τῆς σύγχρονης στρατηγικῆς ὅσον ἀφορᾶ τὰ ὁρμητα μάχης Οἱ ρουκέττες αὐτὲς ποὺ κατευθύνονται αὐτόματα στὸ στόχο τους, μποροῦν νὰ καταστρέψουν καὶ τὸ πιὸ μεγάλο σύγχρονο τάνκ, ὅσο ἰσχυρὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ θωράκισίς του.

ἦταν ὁ Μεγακλῆς! Τὰ ροῦχα του σχισμένα, τὰ μαλλιά του ἀνασταμένα ἀπὸ τὸ μάγουλό του ἔτρεχε αἷμα, σπαθοῦσε μὲ μανιασμένες κινήσεις λευθερωθῆ, καὶ φώναζε:

— Ψέυματα. Ὁ Τήλεφος λέει ψέυματα!....

Ὁ Τήλεφος προχωροῦσε δίπλα,βαστῶντας μὲ τὸ ἕνα του χέρι, τὸ ἄλλο ποὺ ἦταν πληγωμένο ψηλά, στὸν ὦμο κι' ἔσταζε αἷμα. Ἡ δική του φωνὴ ἦταν ποὺ ἀκουγόταν σὰν μουγκρητὸ ζώου.

Ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Δημόνικου ἔφτασε ἡ φρουρὰ τῶν Δελφῶν.

Στὸ ἀντίκρυσμά της οἱ φωνὲς σώπασαν. Μονάχα οἱ ἄντρες ποὺ κρατοῦσαν τὸ Μεγακλῆ δὲν τὸν ἄφησαν ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς. Ποιὸς ἀναστατώνει μὲ τὶς ἄγριες φωνές του τὴν γαλήνη τῆς ἱερῆς νύχτας;

Ὁ Τήλεφος προχώρησε μπροστὰ κρατῶντας τὸ ματωμένο του χέρι, καὶ οὐρλιάζοντας τάχα ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἐγώ!... Ἐγώ!... Ὁ ἀδικημένος, ὁ παρ' ὀλίγον δολοφονημένος!...

— Πές μας τί συμβαίνει, Τήλεφε!

— Ρωτῆστε ἐδῶ, τοὺς φίλους μου, θὰ σᾶς τὰ διηγηθοῦνε καλύτερα. Ἐγὼ πονῶ. Χάνω αἷμα. Πεθαίνω, δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε πάλι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἄντρας.

"Αρχισαν ὅλοι μαζὶ νὰ μιλᾶνε καὶ μὲ πολὺν κόπο κατάφεραν νὰ δώσουν κάποια ἐξήγησι. Ἐπὶ τέλους ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πῆρε τὸ λόγο.

— Κοιμόμαστε ἐδῶ πιὸ ἔξω ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς ἥσυχα, κουρασμένοι, ἀφοῦ εἴχαμε ἑτοιμαστῆ γιὰ νὰ φύγουμε μὲ τὰ χαράματα. "Αξαφνα, μέσα στὸ σκοτάδι μᾶς φάνηκε πὼς εἴδαμε μιὰ σκιά. Καὶ ποιὸ προφτάσουμε νὰ καταλάβωμε τί συμβαίνει, ἀκούσαμε τὴν κραυγὴ τοῦ Τήλεφου:

»— Βοήθεια! Μὲ σκοτώνουν.

»Πεταχτήκαμε καὶ μόλις προφτάσαμε νὰ πιάσουμε τὸ Μεγακλῆ πούφευγε σὰν δολοφόνος. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ μαρτυρήσουμε.

— Τὸν εἴδατε ὅλοι σεῖς; ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς δύσπιστα.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

"Ηταν καμμιὰ δεκαριὰ ἀγριωποὶ ἄντρες.

Ἡ Δάφνη ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν, δὲν πίστεψε λέξι ἀπὸ αὐτά. Τὸ μόνο, ποὺ καταλάβαινε ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπάνω στὴ θανάσιμη τρομάρα της, ἦταν πὼς ὁ ἀγαπημένος της κινδύνευε.

— Τί ἔχεις νὰ πῆς ἐσύ, Μεγακλῆ; ρώτησε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς.

— Πρόσταξε νὰ μ' ἀφήσουν γιὰ νὰ μιλήσω, ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος ἀγέρωχο ὁ νεαρὸς ἀθλητής.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους οἱ ἄντρες ἄφησαν τὸ Μεγακλῆ. Ὁ νέος προχώρησε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

—Ὁ Τήλεφος θέλησε νὰ μὲ δολοφονήση, πρόφερε κοφτά. Πεινοῦσα ἀμέριμνος ἀπὸ τὴν ἀτραπό, ὅταν δέχθηκα τὴν ἐπίθεσι τοῦ Τήλεφου καὶ τῶν φίλων του.Φαντάζομαι πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκδίκησί του γιὰ τὴ νίκη μου.

— Μεγακλῆ! ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικὸς μὲ σεβασμὸ ἀλλὰ καὶ μὲ δυσπιστία. "Αν ἤθελαν νὰ σὲ δολοφονήσουν ὅλοι αὐτοί, θὰ τὸ εἶχαν κατορθώσει. Σὲ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους. Ἀντὶ νὰ σὲ σύρουν ἐδῶ, θὰ μποροῦσαν περίφημα νὰ σὲ σκοτώσουν.

— Τότε θέλησαν ἀκριβῶς νὰ μὲ φέρουν σὲ δύσκολη θέσι. Πιστέψτε με! Σκηνοθέτησαν ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, γιὰ νὰ μὲ συλλάβουν.

— Τὸ ψέμμα σου δὲν μπορεῖ νὰ πείση οὔτε μικρὸ παιδί, εἶπε ὁ Τήλεφος κάνοντας πὼς μόλις μποροῦσε νὰ μιλήση ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ ἴδια ἡ λογικὴ σὲ διαψεύδει.

»Βλέπετε τὸ χέρι μου, ὦ ἄντρες; Εἶναι φαντασία ὅτι πληγώθηκα; Ὁ Μεγακλῆς λέει πὼς τοῦ ἐπετέθησαν δέκα ἄντρες. Βλέπετε νὰ εἶναι πληγωμένος; Μονάχα αὐτὴ ἡ γρατζουνιὰ στὸ μάγουλο, ποὺ ἔγινε στοὺς ἀγῶνες. Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι σοβαρὰ πληγωμένος.

Ἡ φρουρὰ φαινόταν νὰ βρίσκεται σὲ ἀμηχανία. Ὁ ἀξιωματικὸς κύτταζε μὲ συμπάθεια τὸ Μεγακλῆ, ἀλλὰ καὶ μὲ προσοχὴ τὸν Τήλεφο ποὺ ἔδειχνε τὸ πληγωμένο του χέρι.

— Μὴ πιστεύετε τὸν Τήλεφο! Μὴ πιστεύετε τὸν Τήλεφο! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ εἶχε μαζευτῆ.

Κι' ἀκολούθησαν ἄλλες φωνές:

— Μὴ πιστεύετε τὸν Τήλεφο!

—Ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἀθῶος. Δὲν εἶναι δολοφόνος.

—Ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἀθῶος!

Γεμάτη πάθος ἀκούστηκε στὸ τέλος μιὰ κοριτσίστικη φωνὴ νὰ προφέρη αὐτὰ τὰ λόγια.

"Ολα τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ Δημόνικος μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἀψηφώντας κάθε ντροπή, ἡ Δάφνη εἶχε φωνάξει τὰ τελευταῖα λόγια, καὶ τώρα ποὺ στρέφονταν σ' αὐτὴν ὅλα τὰ βλέμματα, δὲν χαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἀντιμετώπισε τὰ ἀντρικὰ βλέμματα μὲ μάτια φλογερά.

—Ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἀθῶος! πρόφερε τώρα ὁ Δημόνικος σοβαρά.

Ὁ λαὸς σώπασε. Τὰ λόγια αὐτὰ στὸ στόμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ φαινόταν ἀληθινὸς ἄρχοντας ἐπηρέασαν ὅλους. Ὁ Μεγακλῆς τοῦ ἀπηύθυνε μιὰ ματιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη, κι' ἡ Δάφνη κρατήθηκε μὲ κόπο νὰ μὴ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήση, ἔτσι μπροστὰ στὸν κόσμο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν φρουρῶν ὅμως φαινόταν διστακτικός, κι' ὁ Τήλεφος μάνιαζε.

— Δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ βγάλη ἔτσι πρόχειρα τὴν ἀπόφασι. Ὁ Μεγακλῆς θέλησε νὰ μὲ δολοφονήση. Νὰ τὸ αἷμα μου, δὲ χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξις. Πρέπει νὰ λογοδοτήση.

Κάμποση ὥρα βάσταξε αὐτὴ ἡ φασαρία. Στὸ τέλος ὁ ἀξιωματικὸς πῆρε τὴν ἀπόφασι.

— Μεγακλῆ, τοῦ εἶπε μὲ σεβασμὸ ἀλλὰ σταθερά. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιώτικα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο, ἀφοῦ σὲ κατηγοροῦν γιὰ ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα.

— Πῶς; φώναξε ὁ Δημόνικος μὲ ἀγανάκτησι. Θὰ συλλάβετε ἕναν Πυθιονίκη;

— Εἶναι χρέος μου, ὦ ἄντρα Ἀθηναῖε, ἀποκρίθηκε μὲ λύπη ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Μεγακλῆς σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Περίφημα! Τότε, δὲ χρειάζεται νὰ νικήση κανεὶς στοὺς φημισμένους ἀγῶνες τῶν Δελφῶν, ἀφοῦ μπορεῖ κάθε ἐνθρὸς νὰ κάνη μιὰ τέτοια ἄτιμη σκευωρία. Ὡστόσο, ἄντρες φρουροί, προχωρῆστε! Ἐμαθα νὰ σέβωμαι τοὺς νόμους καὶ θὰ τοὺς σεβαστῶ καὶ τώρα. Θὰ λογοδοτήσω ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῶν Δελφῶν.

Προχώρησε μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἀγέωχος, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γοργοφη. φλογερὴ ματιὰ στὴ Δάφνη ποὺ στεκόταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη, μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα στὸ κατῶφλι της.

"Οταν πέρασε ἡ συνοδεία, καὶ διαλύθηκε τὸ πλῆθος, ἡ Δάφνη ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

—Ὦ, πατέρα, σ' εὐχαριστῶ!...

Κύτταξε ὁ Δημόνικος τὴν κόρη του καλὰ στὰ μάτια. "Ενα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του καθὼς πρόφερε μονάχα δυὸ λέξεις:

— Δάφνη... προδόθηκες...

Μονάχα αὐτὰ τὰ λόγια, σιγανά, μὲ καλωσύνη Κι' ἡ Δάφνη ἄφησε τοὺς λυγμούς της νὰ ξεσπάσουν. Ἦταν λυγμοὶ πιὸ πολὺ εὐτυχίας παρὰ λύπης. Γιατὶ μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ὁ πατέρας της, μὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, μὲ τὸ ἀγαθό του χαμόγελο φανέρωνε πὼς δὲν τοῦ κακοφαινόταν διόλου ἡ ἀνακάλυψι ποὺ εἶχε κάνει. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

"Ετσι ἡ νύχτα αὐτὴ ποὺ ἦταν γεμάτη ἀγωνία κοὶ λύπη, τέλειωνε μὲ μιὰ γλυκειὰ ἀχτίδα ἐλπίδας.

Ὁ Μεγακλῆς κινδυνεύει

"Επεσε στὸ κρεβάτι της ἡ Δάφνη, ἀλλὰ δὲν ἔκλεισε μάτι. Δίπλα της ἄκουνε τὴ συζήτησι τοῦ πατέρα της μὲ τὴ μητέρα της.

— Φοβᾶμαι γιὰ τὸ Μεγακλῆ! ἔλεγε ἡ Φαιναρέτη. Φοβᾶμαι πολύ. Τί θὰ γίνη:

— Νὰ σοῦ πῶ... ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας. Δὲν ἔχεις ἄδικο νὰ φοβᾶσαι. Οἱ νόμοι εἶναι αὐστηροὶ ἐδῶ στοὺς Δελφούς. Δὲν ξέρω ἂν θὰ παραδεχτοῦνε τὰ λόγια τοῦ Μεγακλῆ. Ὁ Τήλεφος εἶναι πληγωμένος κι' ἔχει μάρτυρες.

— Εἶναι βέβαιο πὼς τόκανε ἐπίτηδες.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό. Ὁ Τήλεφος εἶναι βάρβαρος, κακός. Χωὶς ἄλλο ἔβαλε κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν πληγώση ἐλαφρὰ στὸ χέρι, γιὰ νὰ καταστρέψη τὸ Μεγακλῆ.

— Νομίζω πὼς βλέπω μπροστά μου τὴ σκηνή, εἶπε ἡ Φαιναρέτη.

— Κι' ἐγὼ τὴ βλέπω μπροστά μου. Ὁ Μεγακλῆς περνοῦσε ἀνύποπτος, μόνος ὅπως τὸ συνηθίζει. "Εβαλε ὁ Τήλεφος τοὺς ἄντρες του νὰ τὸν συλλάβουν, χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσουν. Θὰ ἤξερε ποῦ θὰ περνοῦσε, θὰ τοῦ εἶχε στήσει καρτέρι. "Επειτα πληγώθηκε ἐπίτηδες.

— Καὶ τώρα, τί θὰ γίνη:

— Δὲν ξέρω σὲ τὶ θὰ τὸν καταδικάσουν. "Οχι βέβαια σὲ θάνατο ἐπειδὴ οὔτε διέπραξε φόνο, οὔτε κι' εἶναι δυνατὸν νὰ τιμωρήσουν ἔτσι σκληρὰ ἕνα Πυθιονίκη. Ἀλλά, μονάχα ἡ ἀτίμωσις νὰ παραδεχτοῦν πὼς εἶναι ἕνας κοινὸς δολοφόνος φτάνει γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ ἄμοιρου παιδιοῦ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΩΡΑΙΑ ΧΕΡΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ ΝΥΧΙΑ

"Αν θέλετε ἕνα βράδυ νὰ κάνετε μιὰ ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνισι, ἀκολουθῆστε τὴ συμβουλὴ τοῦ Γάλλου αἰσθητικοῦ Λακὸμ καὶ φορέσετε τὰ τεχνητὰ μεγάλα νύχια, ποὺ λανσάρει. Θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δώσετε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔχετε πιὸ μακρυὰ δάχτυλα. Τὰ ψεύτικα νύχια, ὁ Λακὸμ τὰ θέλει νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀπόχρωσι μὲ τὸ ροὺζ τῶν χειλιῶν τῆς κυρίας, ποὺ τὰ φορεῖ. Ὁ ἴδιος ὁ Λακὸμ συνιστᾶ στὶς κυρίες μιὰ βιταμινοῦχο κρέμα μὲ λεμόνι, ἡ ὁποία μ' ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ, θὰ δώση στὰ χέρια σας μιὰ θαυμαστὴ ἁπαλότητα καὶ λευκάδα, ἐνῶ γιὰ νὰ ἔχετε χέρια ἀληθινὰ στολίδια, λέει ὁ κ. Λακόμ, πρέπει νὰ φροντίζετε καθημερινῶς γι' αὐτό.

Οἱ «καλόγριες-σερβιτόρες», γυρίζοντας στὸ μοναστῆρι ἀπὸ τὴ δουλειά τους ἀφοσιώνονται στὴν προσευχή...

ΚΑΛΟΓΡΗΕΣ – ΣΕΡΒΙΤΟΡΕΣ σὲ κακόφημα μπάρ!

Δουλεύουν στὰ καταγώγια τῆς ἁμαρτίας, γιὰ νὰ ἐλκύσουν στὸν καλὸ δρόμο τὶς παραστρατημένες γυναίκες

Σὲ μερικὰ μπὰρ κι' ἄλλα νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Παρισιοῦ, δουλεύουν ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια σὰν σερβιτόρες... καλόγρηες. Φυσικά, κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται ὅτι τὰ δροσερά, νόστιμα καὶ κομψὰ αὐτὰ κορίτσια δὲν ἀνήκουν πραγματικὰ στὸν κόσμο, ὅπως δείχνει τὸ παρουσιαστικό τους, ἀλλὰ εἶναι μοναχὲς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἀνακάλυψη αὐτὴ τὴν κάνουν μονάχα μερικὲς ἁμαρτωλὲς γυναίκες, ποὺ συγνάζουν σ' αὐτὰ τὰ κέντρα, ὅταν μὲ τὴ φιλία, τὴν καλωσύνη καὶ τὶς συμβουλὲς αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν, νοιώθουν ξαφνικὰ νὰ γεννιέται στὴν ψυχή τους ἡ μετάνοια κι' ἡ ἀπόφασι ν' ἀλλάξουν ζωή.

Οἱ καλόγρηες αὐτὲς ἀνήκουν σ' ἕνα νεοσύστατο μοναχικὸ «τάγμα», ποὺ ἱδρύθηκε στὸ Παρίσι πιὸν ἀπὸ πέντε χρόνια χάρι στὴν τολμηρὴ ἐμπνευσι ἑνὸς παπᾶ, τοῦ πατρὸς Ρουσσέλ, κι' ἀριθμεῖ σήμερα κάπου ὀγδόντα μέλη.

'Ο παπᾶς αὐτός, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἡλικιωμένος καὶ γνωστὸς γιὰ τὴν ἁγιότητα καὶ τὸ αὐστηρό του ἦθος, εἶχε δῆ μιὰ νύχτα στὸν Ὕπνο του τὸν Χριστό, ποὺ τοῦ εἶπε—καθὼς διηγήθηκε ὁ Ἴδιος κατόπιν—πὼς ἦταν θέλημά του ἡ Ἱδρυσι αὐτοῦ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος.

'Ο αἰδεσιμώτατος Ρουσσὲλ δὲ δίστασε καθόλου. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἔβαλε μπροστὰ τὸ ριψοκίνδυνο καὶ δύσκολο ἐκεῖνο ἔργο. Χρησιμοποίησε ὡς ἕδρα τοῦ ἀνύπαρκτου ἀκόμα τάγματος ἕνα παμπάλαιο μέγαρο, ποὺ εἶχε κάνει δωρεὰ στὴν ἐκκλησία του κάποιος πλούσιος ἐνορίτης κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ τὶς μέλλουσες καλόγρηές του.

Βρῆκε ἔτσι μερικὰ κορίτσια τῆς ἐνορίας του, ποὺ ἤθελαν ν' ἀφιερωθοῦν στὴ μοναστικὴ ζωὴ καὶ τὰ συγκέντρωσε στὸ μέγαρο ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι στὸ παρισινὸ πράσινο Σαὶν Ντενί. Ἀφοῦ, λοιπόν, τὶς κατάρτισε καλὰ καὶ διαπίστωσε ποιὲς ἀπ' αὐτὲς εἶχαν ἀρκετὰ δυνατὸ χαρακτῆρα, ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύουν νὰ παρασυρθοῦν στὸ κακόφημο περιβάλλον, γιὰ τὸ ὁποῖο τὶς προώριζε νὰ ἐργαστοῦν ἱεραποστολικά, τοὺς ἀνακοίνωσε πριὰ θὰ ἦταν ἡ ἀποστολή τους.

Ἐκεῖνες δέντηκαν καὶ τὸ ἐπικίνδυνο πείραμα ἄρχισε.

— Τὸν πρῶτο καιρό, εἶπε ὁ πατὴρ Ρουσσὲλ σ' ἕνα 'Ιταλὸ δημοσιογράφο, ποὺ τοῦ πῆρε τελευταία συνέντευξι, εἶχα μεγάλη ἀγωνία. Οἱ ἀδιάκοπες προσευχές, ποὺ ἔκανα, γιὰ νὰ φυλάη ὁ Θεὸς τὶς πνευματικές μου αὐτὲς κόρες στὸ ἀνήθικο περιβάλλον, ὅπου τὶς εἶχα στείλει, δὲ μὲ ἡσύχαζαν. Κάθε πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴ δουλειά τους, ἔτρεχα νὰ τὶς δῶ καὶ νὰ ρωτήσω τὴν καθεμιὰ πῶς τὰ πέρασε.

»Δόξα, ὅμως, στὸν Κύριο! Τὸ ρεῦμα τῆς ἁμαρτίας δὲν παρέσυρε ὡς τώρα κανμιά. Καὶ πολὺ νρήγορα, κατάλαβα πὼς τὸ πείραμα εἶχε πετύχει καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῶ.

Οἱ καρποὶ ἐξ ἄλλου αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Οἱ σερβιτόρες - καλόγρηες κατώρθωσαν μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ φρόνιμη συμπεριφορά τους νὰ τραβήξουν ἀπὸ τὸ βοῦρκο πολλὲς παραστρατημένες γυναῖκες καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσουν στὴν τίμια ζωή.

Γιὰ κάθε μιὰ τέτοια γυναῖκα, ὁ πατὴρ Ρουσσὲλ στέκεται σὰν ἀληθινὸς πατέρας. Τῆς βαίσκει, μὲ τὶς γνωριμίες ποὺ διαθέτει καὶ τὸ κύρος ποὺ ἔχει, μιὰ καλὴ θέσι γιὰ νὰ βγάζη τὸ ψωμί της καὶ μὲ τὶς συμβουλές του καὶ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον του τὴν καθοδηγεῖ στὸν ὡραῖο ἀλλὰ δύσκολο δρόμο τοῦ ἐνάρετου βίου. Ξέρει πολὺ καλά, πὼς ἡ συνήθεια εἶναι «μιὰ δεύτερη φύσις» καὶ πὼς μιὰ τέτοια γυναῖκα, ποὺ δούλεψε τόσο καιρὸ στὰ πάθη τῆς σαρκός, εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ ξεστρατίση ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο μὲ τὸν πρῶτο πειρασμὸ καὶ τὴν πρώτη δυσκολία, ποὺ θὰ συναντήση στὴν καινούργια της ζωή.

Καὶ πραγματικά, ἕνα ὄχι καὶ πολὺ μικρὸ ποσοστὸ ἀπ' αὐτὲς τὶς Μαγδαληνές ποὺ οἱ σερβιτόρες-καλόγρηες ὁδήγησαν στὴ μετάνοια, ξαναχάθηκε. Γύρισαν πάλι στὸ παλιό τους ἐπάγγελμα.

Οἱ μοναχὲς τοῦ Σαὶν Ντενὶ φοροῦν τὸ ράσο τους μονάχα ὅταν βρίσκωνται μέσα στὸ «μοναστῆρι» τους, ὅπου οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς γυρίζουν τὰ γασύματα γιατὶ δουλεύουν τὴ νύχτα. Βλέποντάς τις κανεὶς ἐκεῖ μέσα, μὲ τὸ νεανικό τους πρόσωπο μισοκρυμμένο ἀπὸ τὴν ἄσπρη καλύπτρα καὶ βυθισμένες στὴν προσευχὴ ἢ τὴ μελέτη τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων, εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῆ ὅτι πέρασαν τὴ νύχτα τους στὰ καταγώγια τῆς ἁμαρτίας, ὅπου τὶς στέλνει νὰ ἐργαστοῦν ἡ θεία ἀγάπη.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ ἀδελφὴ Ζακλίν, ποὺ ἔχει στὸ μεταξὺ πάρει καὶ τὸ δίπλωμά της ὡς γιατρός, εἶπε στὸν 'Ιταλὸ δημοσιογράφο, ποὺ τὶς ἐπισκέφτηκε καὶ τὶς ρώτησε ἂν τὶς φοβίζη ἡ συναναστροφή τους μὲ τὸν παρισινὸ ὑπόκοσμο;

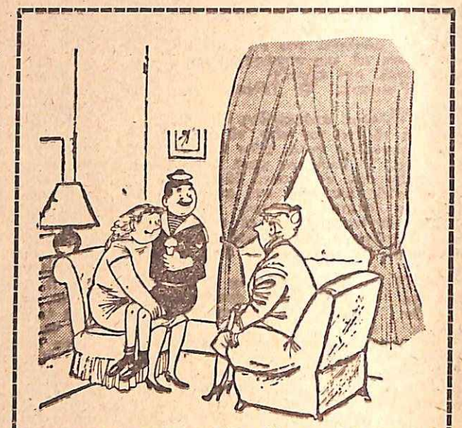
— Ὁ κίνδυνος πάντα ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸν ὑπερβάλλη κανείς. Εἶναι σὰν νὰ λέτε σ' ἕνα γιατρὸ ποὺ ἐργάζεται σὲ νοσοκομεῖο λοιμωδῶν νόσων, πῶς τὰ καταφέρνει καὶ μένει ἐκεῖ μέσα. Θὰ σᾶς πῆ ἁπλούστατα πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον του. Κάτι παρόμοιο κάνουμε κι' ἐμεῖς.

Σήμερα, στὸ πρωτότυπο αὐτὸ γυναικεῖο μοναστῆρι, ὑπάρχουν καὶ τρεῖς καλόγρηες, ποὺ ἦταν πρῶτα θύματα τῆς ἁμαρτίας καὶ σώθηκαν χάρι σ' αὐτό. 'Η εὐγνωμοσύνη τους ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε ἀποφάσισαν νὰ ἐργαστοῦν κι' αὐτὲς γιὰ νὰ σωθοῦν κι' ἄλλες δυστυχισμένες ὑπάρξεις ὅπως ἦταν πρῶτα κι' οἱ ἴδιες.

✿✿

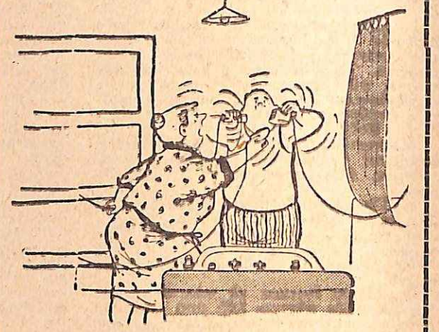
Λιλιπούτειος ταξίαρχος

'Ο μικρότερος στρατηγὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ γυιὸς καὶ μέλλων διάδοχος τοῦ δικτάτορος Τρουχίλο, ποὺ κυβερνάει τὴ Δημοκρατία τοῦ 'Αγίου Δομίγκου. Ἔγινε συνταγματάρχης στὰ 4 χρόνια του καὶ ταξίαρχος στὰ 9½

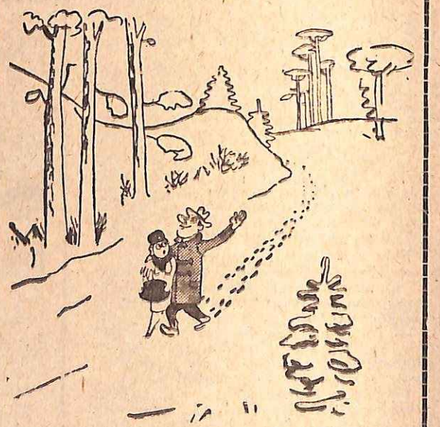

— Οἱ μητέρες εἶναι ὕλες ἴδιες. Δὲ θέλουν νὰ παραδεχτοῦν πὼς τὰ παιδιά τους μεγάλωσαν πιά!

✿✿

— Πές μου, Γιώργο, εἶσαι πραγματικὰ τόσο φυσιολάτρης, ἢ μήπως δὲ φτάνουν τὰ ψιλὰ γιὰ τὸν κινηματογράφο;

— Ἂν ξυπνοῦσες πέντε λεπτὰ ἐνωρίτερα, δὲ θὰ βιαζόσουν τώρα, τόσο πολύ!...

✿✿

Πῶς θὰ ναλαωολεμήσετε ΤΗΝ ΑΫΠΝΙΑ

'Ο ὕπνος τῶν παιδιῶν

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ἀπορίες παρουσιάζονται στὶς νέες μητέρες, ὅσον ἀφορᾶ τὸν ὕπνο τῶν παιδιῶν τους.

«Μήπως τὸ κεφαλάκι τοῦ μωροῦ μου θὰ γίνη πλατὺ ἂν τὸ ἀφήνω νὰ κοιμᾶται πάντα ἀπὸ τὸ ἴδιο πλευρό, ὅπως θέλει;» «Πρέπει νὰ ἀφήνω ἕνα φῶς μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ;» «Μπορῶ νὰ μάθω στὸ μικρό μου νὰ κοιμᾶται ἤρεμα τὴ νύχτα;»

Τέτοιες καὶ ἄλλες παρόμοιες συμβουλὲς ζητοῦν οἱ μητέρες ἀπὸ τοὺς παιδιάτρους.

Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἁπλά, ὅπως μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς στὴν ἀρχή. Πρῶτον, δὲν ξέρουμε κὰν πότε ἕνα μωρὸ κοιμᾶται. Συχνὰ ἔχει τὰ μάτια κλειστα, ἀλλὰ εἶναι ξύπνιο. Καὶ ἄλλοτε, ἐνῶ μᾶς κυττάζει βρίσκεται σὲ μιὰ ληθαργικὴ κατάστασι.

Κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς ζωῆς του, τὸ βρέφος, κλείνει τὰ μάτια του μετὰ τὸ θηλασμὸ καὶ ξυπνᾶ πάλι μόνον ὅταν ἀρχίση νὰ πεινᾶ. "Οταν τὸ παιδὶ φτάση τὰ 2 χρόνια, ὁ ὕπνος του ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀνήσυχος. 'Ο δόκτωρ Σέστερ Ράϊ, μετὰ ἀπὸ πολλὲς μελέτες, ἀνακάλυψε ὅτι ἀνγόρια καὶ κορίτσια, ἡλικίας μέχρι 5 ἐτῶν, κάνουν τουλάχιστον μία κίνησι κάθε δέκα λεπτὰ στὸν ὕπνο τους.

Μὴν ἀργῆτε νὰ βάλετε τὸ παιδί σας στὸ κρεβάτι του. "Οσο ἀργὰ καὶ ἂν πέση, θὰ σηκωθῆ τὴν ὥρα ποὺ σηκώνεται κάθε μέρα.

Ἐπίσης μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸ κρατήσετε στὸ κρεβάτι τὸ πρωΐ, ὅταν ἔχη ξυπνήσει. Δέν τὸ ὠφελεῖ σὲ τίποτε καὶ τὸ κάνει νὰ συχαίνεται τὸ κρεβάτι του. Μὴν ἀνησυχῆτε ἂν τὸ μωρό σας ἔβρεξε τὴ νύχτα τὰ ροῦχα του. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὸν ὕπνο του.

"Οσο μεγαλώνει τὸ παιδὶ τόσο πιὸ ἥσυχα κοιμᾶται. Σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν, ἀρχίζουν νὰ ὑπάρχουν διαφορὲς μεταξὺ τῶν φύλων. Τὰ κορίτσια κοιμοῦνται πιὸ ἤρεμα ἀπὸ τὰ ἀγόρια καὶ περισσότερη ὥρα.

'Η συνήθεια ποὺ ἔχουν ὡρισμένοι γονεῖς νὰ παίρνουν μαζί τους στὸν κινηματογράφο παιδιὰ κάτω τῶν 6 ἐτῶν εἶναι κυριολεκτικὰ ἐγκληματική. Δὲν μιλᾶμε ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς, ἀλλὰ ὕπνου. Μετὰ ἀπὸ ἕνα θέαμα ποὺ ἐρέθισε τὸ παιδί, δείχνοντάς του πράγματα ποὺ δὲν τὰ καταλάβαινε κάν, εἶναι ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένο ὅτι ὁ ὕπνος του θὰ εἶναι ταραγμένος καὶ γεμάτος ἐφιάλτες — ἀκόμα καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ μωρὸ ποὺ δὲν ἔχει περάσει τὸν ἕνα χρόνο. Εἶναι πολὺ προτιμότερο νὰ τ' ἀφήσετε μόνο του στὸ σπίτι, παρὰ νὰ τὸ πᾶτε σ' ἕνα περιβάλλον καὶ σ' ἕνα θέαμα τόσο ἀταίριαστο γιὰ τὴν ἡλικία του.

Μὴν κοροϊδέψετε ποτὲ ἕνα παιδὶ ποὺ ξυπνᾶ τρομαγμένο ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη. 'Αφῆστε το νὰ σᾶς πῆ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδε, καὶ μείνατε λίγο κοντά του ὥσπου νὰ ἡσυχάση ἐντελῶς καὶ νὰ ξανακοιμηθῆ.

Καὶ τώρα θὰ ἀπαντήσουμε στὶς πιὸ συνηθισμένες ἀπορίες τῶν νεαρῶν γονέων:

1) Ὑπάρχει μιὰ ὡρισμένη στάσι ποὺ πρέπει νὰ παίρνη ἕνα κοιμισμένο μωρό;

"Οχι. 'Αφῆστε το νὰ γυρίζη ὅπως καὶ ὅσο θέλει, κι' ἂν ἀκόμα συνηθίζη νὰ ἀκουμπᾶτὰ γόνατά του στὸ κεφάλι. Τὰ ὀστὰ τοῦ κρανίου του δὲν κινδυνεύουν νὰ πάθουν κοιμμιὰ παραμόρφωσι ἂν τὸ μαξιλαράκι του εἶναι μαλακό, φροντίστε μόνον νὰ εἶναι καλὰ σκεπασμένο μὲ ζεστὰ ἀλλὰ ὄχι βαρειὰ ροῦχα καὶ νὰ μὴν κινδυνεύη νὰ πέση ἀπὸ τὴν κούνια του.

2) "Οταν τὸ μωρὸ κοιμᾶται, πρέπει νὰ γίνεται ἀπόλυτη ἡσυχία στὸ σπίτι;

"Οχι. "Αν τὸ παιδὶ συνηθίση ἀπὸ μικρὸ νὰ κοιμᾶται μόνον μέσα σὲ ἀπόλυτη σιωπή, δὲ θὰ μπορέση ποτὲ νὰ ἡσυχάση ὅταν θὰ ἀναγκαστῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ νὰ ἀνέχεται τὸ θόρυβο τῶν αὐτοκινήτων, τῶν γειτόνων, ἢ τῶν περαστικῶν. Πρέπει νὰ μάθη νὰ μὴν ἐνοχλῆται ἀπὸ τὶς ὁμιλίες τῶν συγκατοίκων του ἢ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. (Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ κάνετε ὅση φασαρία μπορεῖτε).

3) Πόσο πρέπει νὰ κοιμᾶται τὸ παιδὶ μου;

Σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησι δὲν ὑπάρχει συγκεκριμένη ἀπάντησι. Κάθε παιδὶ ἔχει τὶς δικές του συνήθειες καὶ τὶς δικές του ἀνάγκες. Συνήθως ἕνα παιδὶ 6 μηνῶν πρέπει νὰ κοιμᾶται 15—16 ὧρες, 2 χρόνων 13 ὧρες, 6 χρόνων 14 ὧρες, 10 χρόνων 11 ὧρες καὶ 16 χρόνων 9 ὧρες. Πάντως, αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἶναι ἀπόλυτοι. Προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε τὶς ὀργανικὲς ἀνάγκες τοῦ παιδιοῦ σας καὶ φερθῆτε ἀνάλογα.

4) Ποιὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ συνηθίσουμε ἕνα μωρὸ νὰ κοιμᾶται στὴν ὥρα του;

Μάθετέ το νὰ ἀγαπᾶ τὸ κρεβάτι του. Μὴν τὸ τιμωρῆτε ποτὲ βάζοντάς το νὰ κοιμηθῆ. Φροντίστε ἡ κάμαρά του νὰ εἶναι εὐχάριστη καὶ βαμένη μὲ ἁπαλὰ χρώματα. 'Αφῆστε το νὰ πάρη μαζί του τὴν κούκλα ἢ τὸ ἀρκουδάκι ποὺ ἀγαπάει. "Ετσι θὰ αἰσθανθῆ πιὸ σίγουρα καὶ πιὸ ἀστὸ σπίτι του» Προσέξτε τὰ σεντόνια νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ νὰ μυρίζουν σαπούνι. Προπαντός, βάζετέ το νὰ κοιμηθῆ πάντα τὴν ἴδια ὥρα καὶ καθῆστε λίγο κοντά του, ὥσπου νὰ ἡσυχάση.

5) Τὸ παιδί μου πρέπει νὰ κοιμᾶται μόνο;

Βέβαια. "Οταν τὸ ἐπιτρέπη ἡ οἰκονομική σας κατάστασι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τοῦ διαθέτετε μιὰ κάμαρα. "Αν κοιμᾶται στὴν ἴδια κάμαρα μαζί σας, φροντίστε τουλάχιστον νὰ ἔχη δικό του κρεβάτι. Εἶναι ἔγκλημα νὰ κοιμήσετε μαζὶ μὲ τὸ παιδί σας.

6) Πρέπει νὰ κοιμᾶται τὸ παιδὶ τὸ μεσημέρι;

"Οχι ὑποχρεωτικά. Μέχρι νὰ φτάση στὰ 5—6 χρόνια του, ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος εἶναι ἀναγκαῖος. 'Από κεῖ καὶ ὕστερα ἕνα ὀγιὲς παιδὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ κοιμᾶται μετὰ τὸ γεῦμα. Καλὸ εἶναι πάντως νὰ ξεκουράζεται λίγο, προπαντὸς τὸ καλοκαίρι. "Οχι ὅμως μὲ τὸ ζόρι.

7) "Αν τὸ παιδὶ μου κοιμᾶται στὸ ἀριστερὸ πλευρό, θὰ γίνη ἀριστερόχειρ;

"Οχι. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

8) Πρέπει νὰ νανουρίζουμε τὸ παιδὶ στὰ χέρια πρὶν τὸ βάλουμε στὸ κρεβάτι;

"Οχι. "Αν συνηθίση στὸ νανούρισμα, δὲν θὰ μπορῆ πιὰ νὰ κοιμηθῆ χωρὶς αὐτό. 'Αφῆστε το νὰ ἡσυχάση στὴν κούνια του. "Ισως νὰ κλάψη λίγο, μὰ στὸ τέλος θὰ τὸ πάρη ὁ ὕπνος.

9) Πρέπει νὰ ἀνησυχῶ, ἂν τὸ παιδί μου μιλᾶ ἢ ἀνασηκώνεται στὸν ὕπνο του;

"Οχι, ἐκτὸς ἂν δῆτε ὅτι αὐτὸ συνεχίζεται καὶ πάρνη μεγάλες διαστάσεις. Τότε θὰ κάνετε καλὰ ἂν συμβουλευθῆτε ἕναν εἰδικὸ γιατρό.

Τὸ παρακάτω τέστ θὰ σᾶς δείξη ἂν εἶστε ἀληθινὰ καλὴ μητέρα.

	πάντα	συνήθως	ποτέ
1) Κοιμίζετε τὸ μωρό σας πάντα τὴν ἴδια ὥρα;	15	5	0
2) Βεβαιώνεστε ὅτι δὲν κινδυνεύει νὰ πέση ἀπὸ τὴν κούνια του;	15	5	0
3) Τὸ κρεβάτι του εἶναι δροσερὸ καὶ καθαρό;	15	5	0
4) Τὸ ἔχετε μάθει νὰ πέφτη μὲ εὐχαρίστησι στὸ κρεβάτι;	15	5	0
5) Τὸ κοιμίζετε μόνο μέσα στὴν κούνια του;	15	5	0
6) Τὸ ἡσυχάζετε ὅταν ξυπνήση τρομαγμένο ἀπὸ κάποιο ἄσκημο ὄνειρο;	15	5	0
7) "Εχετε μελετήσει τὶς συνήθειες του καὶ φροντίσατε νὰ τὶς ἀκολουθῆτε;	15	5	0
8) Τοῦ μιλᾶτε τρυφερὰ ὥστε νὰ ἤρεμήση καὶ νὰ κοιμηθῆ ἥσυχα;	15	5	0
9) Τοῦ κάνετε ἕνα μπάνιο πρὶν νὰ τὸ ξαπλώσετε;	15	5	0
10) 'Επιτρέπετε στοὺς ἐπισκέπτες νὰ τὸ κυττάζουν τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται;	0	5	15
11) 'Η κρεβατοκάμαρά του ἀερίζεται καλά;	15	5	0
12) Προσέχετε ἂν εἶναι σκεπασμένο ὅλη τὴ νύχτα;	15	5	0
13) "Αν κοιμᾶται πιπιλώντας τὸ δάχτυλό του τὸ ἐνοχλεῖτε προσπαθώντας νὰ τοῦ τὸ τραβήξετε ἀπὸ τὸ στόμα;	0	5	15
14) Κάνει ἀρκετὲς ἀσκήσεις στὸν καθαρὸ ἀέρα;	15	5	0

Μὴν ἀργῆτε νὰ βάλετε τὸ παιδὶ σας στὸ κρεβάτι του...

15) "Οταν ἔχη κάποια ἀδιαθεσία, καλεῖτε ἀμέσως τὸ γιατρό;	15	5	0
16) Τὸ μαλώνετε αὐστηρὰ ὅταν βρέχη τὸ κρεβάτι του;	0	5	15
17) Τὸ ἀναγκάζετε νὰ μένη τὸ πρωὶ στὸ κρεβάτι παρὰ τὴ θέλησί του;	0	5	15
18) Κοιμᾶσαστε στὸ ἴδιο κρεβάτι μαζί του;	0	5	15
19) Φροντίζετε νὰ εἶναι ζεστὰ τὰ ροῦχα του τὸ χειμῶνα καὶ δροσερὰ τὸ καλοκαίρι;	15	5	0
20) Τὸ ἀφήνετε νὰ κουραστῆ παίζοντας;	0	5	15
21) Τὸ ἐμποδίζετε νὰ νευριάζη τὴν ἡμέρα;	15	5	0
22) Τὸ τιμωρεῖτε βάζοντάς το στὰ κρεβάτι ὅταν δὲν εἶναι φρόνιμο;	0	5	15
23) Παρακολουθεῖτε τὴν κατάστασι καὶ τὸ χρῶμα τῶν κενώσεών του;	15	5	0
24) Φροντίζετε νὰ μὴν ἀκούγωνται οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου στὴν κάμαρά του;	15	5	0
25) Συμβουλεύεστε ἕναν γιατρὸ ὅταν καταλάβετε ὅτι δὲν κοιμᾶται ἡσυχα τὸ βράδυ;	15	5	0
Σύνολον:	—	—	—

Μόνον ἂν τὸ σύνολον εἶναι τουλάχιστον 350, μπορεῖτε νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτό σας ἄξιο νὰ ἔχη τὸ ὄνομα μιᾶς καλῆς μητέρας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ζέστη, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ὕπνου.

Μιντινέτες τῆς Ἀθήνας

Οἱ πωλήτριες τῶν καταστημάτων καὶ τὰ ζητήματά τους

Μὲ τὴ μεγάλη αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καταστημάτων στὴν Ἀθήνα, καθὼς καὶ τοῦ γυναικείου προσωπικοῦ τους, ἀπέκτησε καὶ ἡ ἑλληνική πρωτεύουσα, κατὰ χιλιάδες πιὰ σήμερα τὶς «μιντινέτες» της, τὶς πωλήτριες δηλαδὴ τῶν ἀθηναϊκῶν καταστημάτων.

Τὶς λέμε μιντινέτες, ὅπως χαρακτηριστικὰ ὀνομάζεται, ὁ χαριτωμένος γυναικόκοσμος τῶν πωλητριῶν τῶν παρισινῶν καταστημάτων, γιατὶ καὶ οἱ Ἀθηναῖες πωλήτριες ἀποτελοῦν τώρα μιὰ ξεχωριστὴ καὶ μεγάλη ἐργαζόμενη τάξη. Ἐξ ἄλλου, ἀληθινὰ συναγωνίζονται καὶ σάν... γυναῖκες τὶς φημισμένες γιὰ τὴ χάρι τους καὶ τὴ νοστιμιὰ τους Γαλλίδες συναδέλφους τους.

Εἶναι τὰ κορίτσια, οἱ κοπέλλες, οἱ ὥριμες γυναῖκες, μὲ τὴν ὁμοιόχρωμη μπλέ, μαύρη ἢ καφετιὰ ποδιὰ καὶ τὸ λευκὸ ἢ ἀνοιχτόχρωμο γιακαδάκι, ποὺ στέκονται πίσω ἀπὸ τὶς γυαλινες βιτρίνες τῆς αἴθουσας τῶν καταστημάτων. Πάντα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, εὐγενικὲς καὶ πρόθυμες νὰ ἐξυπηρετήσουν κάθε πελάτισσα ἢ πελάτη. Νὰ τοὺς δεῖξουν ἀκούρασοτα τὰ εἴδη τοῦ «πόστου» τους, νὰ τοὺς δώσουν ἰδέες καὶ συμβουλὲς γιὰ τὸ τί μποροῦν νὰ ἀγοράσουν καὶ νὰ ἀκούσουν ὑπομονετικὰ τὶς ἐπιθυμίες τους.

Κι' ἀκόμα, οἱ Ἀθηναίες πωλήτριες εἶναι οἱ ἐργαζόμενες ἐκπρόσωποι τοῦ ὡραιου φύλου. Γυναικεῖα πλάσματα σ' ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ τὶς ἐντάσεις τῆς ὁμορφιᾶς. Μέχρι καὶ ἐπικινδύνως γοητευτικὰ ἢ σέκρητικά. Εἶναι τὸ ἔμψυχο στολίδι τῶν ἀθηναϊκῶν καταστημάτων, ἡ ζωντανὴ τους βιτρίνα, πολλὲς φορὲς μὲ πολὺ μεγαλύτερη... μαγνητικὴ δύναμι κι' ἀκτινοβολία κι' ἀπ' τὴν τὸ μόρφη βιτρίνα ἐμπορευμάτων στὰ βλέμματα τῶν ἀνόρικης πελατείας.

Ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα, ὁ κόσμος τῶν πωλητριῶν εἶναι ἕνα στολίδι τῆς Ἀθήνας. "Οταν δὲν φοροῦν πιὰ τὴν μονόχρωμη φόρμα τῆς δουλειᾶς, πολλὲς τους εἶναι οἱ χαριτωμένες, ἁπλὰ ντυμένες ἀλλὰ κομψὲς Ἀθῆβες, ποὺ προκαλοῦν, δικαιολογημένα, τὰ θαυμαστικὰ βλέμματα.

"Ομως, οἱ συμπαθητικὲς μιντινέτες τῆς Ἀθήνας, εἶναι καὶ οἱ σκληρὰ ἐργαζόμενες γυναῖκες ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, γιὰ τὸ μισθουλάκι τῆς πωλήτριάσης. Σχεδὸν ὅλες ἔχουν βαρειὲς ὑποχρεώσεις, δουλεύουν γιὰ τὸ ψωμί τους, γιὰ τὰ παιδιά τους, γιὰ γέρους ἢ ἀρρώστους γονεῖς, γιὰ τὴν φτωχὴ οἰκογένειά τους. Καὶ πολλὲς φορές, τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπάκι τῆς πωλήτριας εἶναι μιὰ μάσκα μὲ ψεύτικο χαμόγελο, ποὺ πίσω της κρύβουνται τόσες σκοτοῦρες, ἀνησυχίες, βάσανα καὶ δράματα.

Ἐκτός, ἐὲ ἄλλου, ἀπὸ τὰ ἐντελῶς ἀτομικὰ τους προβλήματα, σὰν σύνολο ἐργαζομένων γυναικῶν, ἔνολο ἐργαζομένων γυναικῶν, ἔχουν καὶ τὰ γενικὰ τους σοβαρὰ ἐπαγγελματικὰ ζητήματα, ποὺ μερικὰ μένουν ἄλυτα ἢ βρίσκονται σὲ ἀδιακην ἐκκρεμότητα περιμένοντας τὴν κατανόησι τῶν ἁρμοδίων γιὰ τὴν ἐπίλυσί τους.

★

Στὰ διάφορα ἀθηναϊκὰ καταστήματα ἐργάζονται σήμερα γιὰ τὴν ἀκριβεία 3.415 πωλήτριες, ἡλικίας ἄνω τῶν 17 χρόνων, σὲ σύνολο 9.880 ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Εἶναι ἀκόμη καὶ περὶ τὰ 200 κορίτσια κάτω τῶν 17 ἐτῶν.

Τὰ προσόντα ποὺ ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὶς περισσότερες ἐπιχειρήσεις γιὰ νὰ προσληφθῆ πωλήτρια μιὰ κοπέλλα, δὲν εἶναι καθόλου ἀσήμαντα. Σχεδὸν ἀπαραίτητο εἶναι νὰ ἔχη τελειώσει τὸ Γυμνασιο. Προτιμᾶται ὅποια γνωρίζει ξένες γλῶσσες, γιατὶ σήμερα ἡ Ἀθήνα φιλοξενεῖ διαρκῶς ξένους, ποὺ ψωνίζουν ἀπ' τὰ ἀθηναϊκὰ καταστήματα. Ἡ ὑποψήφια πωλήτρια πρέπει νὰ ἔχη καὶ πολὺ καλὴ ὑγεία, γιὰ ν' ἀντέχη στὴν ὁλοήμερη κούρασι καὶ πρὸ παντὸς στὴν ὀρθοστασία. Γιατὶ ἐπὶ 8 ὧρες ποὺ ἐργάζεται, ἔχει δὲν ἔχει πελάτες τὸ κατάστημα, ἡ πωλήτρια εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ στέκεται ὀρθια πάντα στὸ «πόστο» της, χωρὶς νὰ ἔχη δικαίωμα νὰ καθήση οὔτε λεπτὸ γιὰ νὰ ξεκουραστῆ! Ἀπαιτεῖται ἀκόμη, ὄχι μόνο νὰ εἶναι μορφωμένη, ἀλλὰ νὰ ἔχη καὶ καλοὺς τρόπους γιὰ νὰ μπορῆ νὰ περιποιηθῆ πελάτες κάθε κοινωνικῆς τάξεως.

Τέλος, πρέπει νὰ εἶναι καὶ νὰ φροντίζη νὰ διατηρῆται παρὰ τὴν κουραστικὴ δουλειά της, περιποιημένη, φρέσκια, εὐπαρουσίαστη». Ἂς προστεθῆ καὶ τοῦτο: Νὰ ἔχη, πρὸ πάντος, τὴν ὑπομονὴ τοῦ 'Ιώβ, γερὰ νεῦρα καὶ ψυχραιμία γιὰ ν' ἀντιμετωπίζη εὐγενικὰ τὶς ἐπιθυμίες, τὶς παρεξηνίες ἢ τὶς παρατηρήσεις τῶν πελατῶν. Νὰ μὴ ξεχνάη μ' ἄλλα λόγια, πὼς «ὁ πελάτης ἔχει πάντα δίκηο». Ἀκόμη ὑπάρχουν καὶ οἱ παρατηρήσεις τοῦ ποσιταιμένου, 'Ιδεώδης πωλήτρια, θὰ λέγαμε, θεωρεῖται ἐκείνη, ποὺ πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶναι σάν... ἕνα χαμόγελο.

★

Ὁ μισθὸς ποὺ ἐπιβάλλει ὁ νόμος εἶναι 800 δραχμὲς γιὰ τὸν πρῶτο χρόνο ἐργασίας, καθεμιὰ ὅμως 710 πρόπιου. Γιατὶ ἀφαιροῦνται: Κρατήσεις 6% γιὰ τὸ ΙΚΑ, 4% γιὰ τὸ Ἐπικουρικὸ Ταμεῖο, 4 δραχμὲς γιὰ 'Εργατικὴ 'Εστία, 2 δραχμὲς γιὰ ἐργατικὴ κατοικία καὶ 0,50% χαρτόσημο. Ὁ μεγαλύτερος μισθὸς ποὺ μπορεῖ νὰ πάρη ἀργότερα μιὰ πωλήτρια, κατὰ τὸ νόμο κι' ἀνάλογα μὲ τὰ χρόνια ὑπηρεσίας —ὡς τὰ 60 χρόνια της δηλαδὴ ποὺ θὰ μπορῆ νὰ πάρη σύνταξι— φτάνει τὶς 1750 δραχμές.

Γιὰ τὰ κορίτσια κάτω τῶν 17 ἐτῶν, ποὺ ἐπιτρέπεται ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις νὰ ἐργαστοῦν ὡς πωλήτριες, ὁ μισθὸς εἶναι 450 δραχμές. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἀμερόληπτος, θὰ πρέπη νὰ ἀναφέρη ὅτι ὑπάρχουν ἴσως ἐργοδότες ποὺ μποροῦν νὰ δίνουν, εἴτε σὲ εἴδη, εἴτε σὲ χρῆμα, κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἐπιβάλλει ὁ νόμος, ἀλλὰ ἐδῶ μιλᾶμε γιὰ τὴν κανονικὴ κατάστασι σύμφωνα μὲ τὸ νόμο. Ὁ μισθὸς γενικὰ τῶν πωλητριῶν ὁρίζεται κατώτερος ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ τῶν ἀνδρῶν πωλητῶν. Οἱ πωλήτριες αὐτὸ τὸ θεωροῦν ἀδικία, γιατὶ λένε, πὼς, ἀφοῦ κάνουν ἀκριβῶς τὴν ἴδια δουλειὰ καὶ δουλεύουν τὶς ἴδιες ὧρες μὲ τοὺς ἄνδρες, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη διαφορὰ μισθῶν.

Οἱ ὧρες ἐργασίας τους, πρωῒ- ἀπόγευμα, εἶναι ὀχτώ. Τὸ Σάββατο ὅμως καὶ τὶς παραμονὲς τῶν ἑορτῶν πρέπει νὰ δουλέψουν μισὴ ὥρα παραπάνω. Καὶ ὑποτίθεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἀφεντικά, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ παραβιάσουν τὸ ὡράριο ἐργασίας, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἔπρεπε νὰ προστεθῆ ἀκόμη παραπάνω δουλειά.

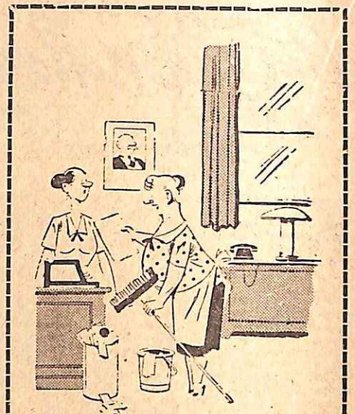
Παλαιότερα, οἱ πωλήτριες ξεκουραζόντουσαν στὴ μέση τῆς ἑβδομάδος μὲ τὴν ἡμιεργία τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης, ποὺ ὅμως καταργήθηκε. Παρὰ τὶς ὑποσχέσεις τῶν ὑπουργῶν Προνοίας καὶ Ἐργασίας ὅτι θὰ ξαναφέρουν τὸ παλιὸ σύστημα, ἡ ἡμιεργία τῆς Τετάρτης παραμένει καταργημένη γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἐνῶ ἰσχύει... γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη.

"Ενα δίκαιο παράπονο τῶν πωλητριῶν εἶναι ἡ ὑποχρεωτικὴ ὀχτάωρη ὀρθοστασία στὸ «πόστο» τους, δυσκολοβάσταχτη γιὰ τὸ γυναικεῖο σῶμα. "Οταν μάλιστα δὲν ὑπάρχη λόγος, δηλαδὴ δὲν ὑπάρχουν πελάτες στὸ κατάστημα, εἶναι ἰδικαιολόγητο νὰ μὴ μποροῦν ἔστω καὶ λίγες-λίγες οἱ πωλήτριες νὰ κάθωνται λιγάκι νὰ ξεκουραστοῦν. Πολλὲς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ πρέπει μετὰ τὴ δουλειὰ ν' ἀντέξουν καὶ γιὰ τὸ νοικοκυριό, γιὰ τὴν περιποίησι μικρῶν παιδιῶν στὸ σπίτι τους. Γι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε μὲ εἰδικὴ διαταγὴ νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ ἐργοδότες νὰ βάλουν καθίσματα ἢ πάγκους κάπου στὸ κατάστημα, γιὰ νὰ διακόπτεται κάπως ἡ ἐξαντλητικὴ γιὰ τὶς πωλήτριες ὀρθοστασία. Εἶναι μιὰ σίτια, ποὺ συντελεῖ στὸ νὰ γίνωνται καχεκτικὲς οἱ αὐριανὲς ἢ σημερινὲς μητέρες παιδιῶν.

Τέλος, ἕνα ἐπιτακτικὸ αἴτημα τῶν σκληρὰ ἐργαζομένων αὐτῶν γυναικῶν —πολὺ σοβαρὸ καὶ ποὺ δὲν ἐπιδέχεται περισσότερο ἀναβολὴ— εἶναι νὰ λιγοστέψη τὸ ὅριο ἡλικίας γιὰ τὴν σύνταξί τους. Σήμερα, γιὰ νὰ πάρη σύνταξι ἡ πωλήτρια πρέπει νὰ ἐργάζεται ὡς τὰ 60 της χρόνια, γιὰ νὰ ἔχη «ἐπικολλήσει», ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, ὡσιμένο ἀριθμὸ ἐνημερῶν τὰ δύο τελευταῖα χρόνια πρὸ τοῦ ἐξηκοστοῦ. Αὐτὸ τὸ ὅριο ἡλικίας ποὺ περίπου ἀπαιτεῖται, —τὸ 65ο—, καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες πωλητές, ζητεῖται νὰ ἀλλάξη γιὰ τὶς πωλήτριες. "Οπως εἶναι σήμερα, εἶναι δῶρο ἀθεόρο. Γιατὶ εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν τὴν ἴδια φυσικὴ ἀντοχὴ μὲ τοὺς ἄνδρες. Γερνοῦν γοργοώτερα, ἀντιμετωπίζουν τὴν μητρότητα, εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ φροντίζουν γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ γιὰ τὸ μεγάλωμα τῶν παιδιῶν.

Μαζὶ λοιπὸν μὲ τὴν ὀχτάωρη δουλειά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐξαντλητικοὶ κόποι, εἶναι φυσικὸ νὰ κάνουν τὶς γυναῖκες αὐτὲς νὰ ἐξασθενοῦν σωματικά, νὰ ἀφρωστοπαίνουν καὶ γενικὰ νὰ καταβάλλωνται πιὸ γοήγορα ἀπ' τοὺς ἄνδρες συναδέλφους τους. Γι' αὐτό, οἱ πιὸ πολλὲς ἀναγκάζονται νὰ μὴ μποροῦν γιὰ συνεχοφοβοῦν μὲ τὸ νόμο, γιὰ νὰ ἐργαστοῦν καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια πρὸ τοῦ 60οῦ ἔτους καὶ μένουν ἔτσι χωρὶς σύνταξι, παρ' ὅλο ποὺ ἔχουν συμπληρώσει τὸ κατὰ τὸ νόμο κατώτερον ὅριο τῶν 3.500 ἡμερομισθίων. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται, χωρὶς ἀναβολή, νὰ λιγοστέψη γιὰ τὶς γυναῖκες τὸ ὅριο αὐτὸ τοῦ ἐξηκοστοῦ Μιὰ καλὴ ἴσως γνώμη εἶναι νὰ ὁριστῆ ὅτι ἔνουι δικαίωμα νὰ παίονουν σύνταξι, μόλις συμπληρώσουν ἕναν λογικὸ ἀριθμὸ ἡμερομισθίων, χωρὶς νὰ ὁρίζεται ὅριο ἡλικίας.

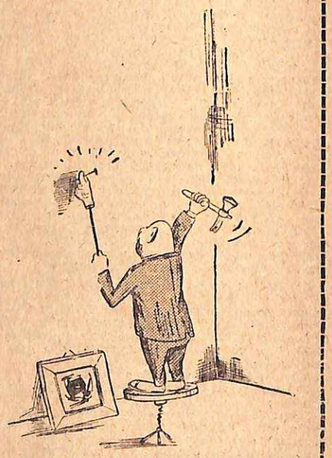
ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

— Δὲν τὴν εἶδα ποτέ! Ἀπὸ τὰ δορθογραφικὰ λάθη της ὅμως καὶ τὸ κακό της γράψιμο συμπεραίνω πὼς θὰναι πολὺ ὄμορφη!...

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ πᾶς στὸ σπίτι μου, κύριε πόλισμαν, ἀλλὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μπῆς καὶ μέσα!

Προνοητικὸς ἄνθρωπος

Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησι

Τοῦ μοντέρνου σπιτιοῦ

Ἡ Διακοσμητικὴ Τέχνη, σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἐσωτερικὴ διακόσμησι τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ, σημειώνει τελευταία μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐξέλιξι στὸν τόπο μας. Εὑρύνεται δηλαδὴ ὁ κύκλος ἐκείνων ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ δώσουν στὸ σπίτι τους, ὄχι μόνον τὴν κατάλληλη γιὰ τὶς ἀνάγκες τους διαρρύθμισι τοῦ χώρου μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰσθητική. Διαρρύθμισι τοῦ ἐσωτερικοῦ του σὲ ἐπίπλωσι, χρώματα, φωτισμὸ κλπ. ἀπὸ ἕναν ἄλλον εἰδικό, τὸν διακοσμητὴ ἢ ντεκοράτερ ὅπως συνήθως τὸν λένε.

Θὰ μπορούσαμε μάλιστα νὰ ποῦμε, πὼς ἡ ἀνάγκη τοῦ καλαίσθητου σπιτικοῦ περιβάλλοντος ἔχει συνειδητοποιηθῆ ἐδῶ τώρα, σὲ πολὺ μεγαλύτερο κύκλο ἀνθρώπων, ἀπ' ὅ,τι δείχνει ἡ ἐφαρμογή της. Ἀλλὰ κυρίως λόγοι οἰκονομικοὶ ἐμποδίζουν πολὺ κόσμο τὸ νὰ χαρῆ τὴν γοητευτικὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς καλοδαλμένου σπιτιοῦ ἢ ἀκόμη νὰ ἔχη, μόνο ἀπὸ τὰ δαμάτιά του. Τὸ νιόπαντρο ζευγάρι ποὺ φτιάχνει τὸ σπιτικό του σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, ὁ ἐργένης ποὺ κάθεται μοναχὸς του μέσα σὲ τέσσερις τοίχους ἑνὸς δωματίου, ἡ οἰκοδέσποινα ποὺ περιμένει φιλικὲς συντροφιές, τὸ ἡλικιωμένο ἀνδρόγυνο ποὺ περνάει τὶς περισσότερες ὧρες του μέσα στὸ σπίτι, ὁ οἰκογενειάρχης ὑπάλληλος, ὁ ἔμπορος, ὁ ἐπιστήμων, ὁ ἐπαγγελματίας, ὁ μέσος, ὅπως τὸν λέμε, "Ελληνας, ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι του κατάκοπος ἀπ' τὴ σκληρὴ δουλειά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μιὰ κοινὴ ἐπιθυμία, μιὰ σκέψι γιὰ τὸ σπίτι τους. Νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὸ μιὰ μικρὴ ὅαση, ποὺ θὰ τοὺς κάνη νὰ ξεχάσουν τὴν κούρασι καὶ τὶς σκοτοῦρες, μιὰ χαρούμενη ἀτμόσφαιρα σ' ἕνα καλαίσθητο περιβάλλον ἀπὸ κομψὰ ἀναπαυτικὰ ἔπιπλα, ἀπὸ ὡραῖα χρώματα καὶ ἀπὸ ἁπαλὰ φῶτα. Καὶ ὁ κατάλληλος ὅσο κι' ἀπαραίτητος βοηθὸς γιὰ νὰ πετύχη κανεὶς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐπιθυμητὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἡ διακοσμητικὴ τέχνη.

"Ας δοῦμε, λοιπόν, πῶς «στήνει» τὸ μοντέρνο ἑλληνικὸ σπίτι τοῦ 1957 ἡ διακοσμητική, τί προσφέρει ἐφέτος ἡ ἐγχώρια ἐπιπλοποιΐα, καθὼς καὶ τὶς σχετικὲς τιμές. Ἂς σημειωθῆ ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη ἐσωτερικοῦ διακόσμου τοῦ σπιτιοῦ παλαιῶν καὶ μοντέρνων ρυθμῶν, κατασκευάζονται σήμερα ἀπ' τὴν ἑλληνικὴ βιομηχανία καὶ εἶναι ἐφάμιλλα τῆς ξένης παραγωγῆς. "Υπάρχουν ἐδῶ ἀριστοι ντεκοράτερ καὶ οἱ οἶκοι ἐπιπλώσεων ἔχουν προσλάβει τοὺς εἰδικοὺς αὐτοὺς καὶ μάλιστα τοὺς διαθέτουν δωρεὰν γιὰ συμβουλὲς στὴν πελατεία τους.

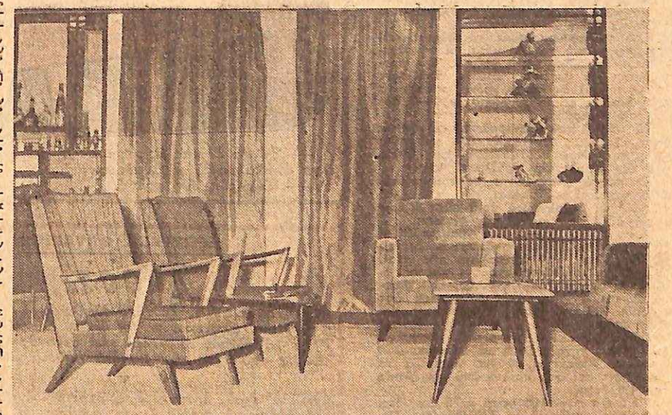
Τὸ σύγχρονο ἑλληνικὸ σπίτι θὰ πρέπη νὰ τὸ χωρίσουμε σὲ δυὸ κύριες κατηγορίες. Στὸ μικρὸ σπίτι τῶν δύο, τὸ πολὺ τριῶν δωματίων, ποὺ προϋποθέτει περιωρισμένες οἰκονομικὲς δυνατότητες τῶν ἐνοίκων του καὶ στὸ μεγάλο σπίτι, ποὺ ἡ διακοσμητική του εἶναι διαφορετική καί, φυσικά, πολυέξοδη. Μέσα στὸ πνεῦμα αὐτὸ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ, οἱ ἀθηναϊκοὶ οἶκοι διακοσμητικῆς καὶ ἐπιπλώσεων ἐπιδιώκουν τὴν κατάλληλη μὲ τὴν βαθύτερα τοῦ διακοσμητοῦ διαρρύθμισι τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, παρουσιάζοντας τὰ ἀντίστοιχα εἴδη ἐπιπλώσεων, μὲ ἐκμετάλλευσι καὶ τοῦ ἐλαχίστου χώρου. Χρησιμοποιοῦν ἐπίσης, τὸ συνδυασμὸ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπίπλου, ποὺ μετατρέπεται, κατὰ τὶς περιστάσεις, σὲ διαφορετικὸ ἔπιπλο συμπτυσσόμενο, ἀναβιπλούμενο ἢ χωριζόμενο.

"Υπολογίζαμε, ὅτι ἕνα μικρὸ μοντέρνο σπίτι, ἐφ' ὅσον ὁλόκληρη ἡ διακόσμησί του δοθῆ ἐργολαβικῶς, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, δηλαδὴ ἀπὸ χρωματισμοὺς τοίχων ὣς τὰ χαλιά, μπορεῖ νὰ κοστίση περὶ τὶς 20.000 δραχμές. Δεδομένου ὅτι γίνονται καὶ εὐκολίες πληρωμῆς ἀπὸ πολλὲς ἐπιχειρήσεις, μὲ μηνιαῖες μόνο δόσεις, χωρὶς προκαταβολή, μὲ λίγα σχετικὰ χρήματα, μπορεῖ σήμερα μιὰ οἰκογένεια νὰ χαρῆ τὸ ἀστερικὸ τοῦ μοντέρνου σπιτιοῦ.

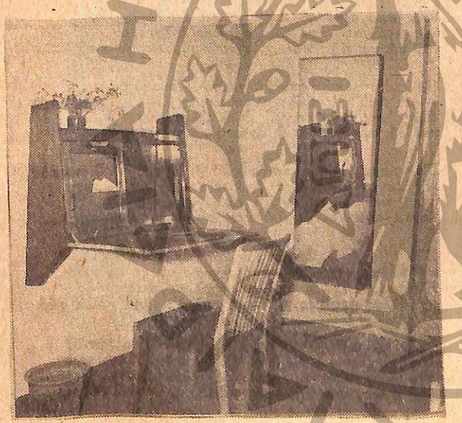
Ποιὰ τώρα, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν περισσοτέρων εἰδικῶν, τῶν ντεκοράτερ, πρέπει νὰ εἶναι ἡ διαρρύθμισι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑνὸς μικροῦ ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ τοῦ 1957 καὶ τί εἴδους ἀνάλογα ἔπιπλα καὶ μόδες παρουσιάζουν ἐφέτος οἱ πιὸ γνωστὲς ἀθηναϊκὲς ἐκθέσεις διακοσμητικῆς καὶ ἐπιπλώσεων; Θὰ ἀναφέρωμε ἐπίσης καὶ ὡρισμένες τιμές.

Γενικά, τὸ δεύτερο μεγαλύτερο δωμάτιο τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, ἢ ἐὰν ὑπάρχουν, τὰ δύο συνεχόμενα δωμάτιά του, θὰ πρέπη νὰ εἶναι ἕνα κόμοδο λίβινγκ-ρούμ ἢ κάτι σὰν σαλόνι, διαφορετικὸ ὅμως ἀπὸ τὸ κλασσικό. Τὸ ἄλλο δωμάτιο θὰ γίνη κρεβατοκάμαρα. Ἡ πατροπαράδοτη τραπεζαρία στὸ μικρὸ σημερινὸ ἑλληνικὸ σπίτι, ἔχει μάλλον ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὸ λίβινγκ-ρούμ ἢ τὸ σαλόνι. Ἁπλᾶς, ὅπως εἴδαμε σὲ διάφορες ἐκθέσεις, ἕνα τραπεζάκι ἀναδιπλούμενο ἢ μιὰ κομψὴ κονσόλα μπορεῖ νὰ μεταμορφώνεται, ὅταν χρειάζεται, σὲ τραπέζι ἀκόμα καὶ γιὰ δεκατέσσερα ἄτομα. Ἐπίσης μπορεῖ τὸ καθημερινὸ γεῦμα νὰ γίνεται στὴν κουζίνα ἂν εἶναι εὐρύχωρη.

Ὁ διάκοσμος τοῦ λίβινγκ-ρούμ, ὅπως καὶ ὅλου τοῦ σπιτιοῦ, συνδυάζει ἄνεσι, καλαισθησία, οἰκονομία καὶ πρακτικότητα, ὥστε εἰδικὰ τὸ δωμάτιο αὐτὸ νὰ ἐξυπηρετῆ σὰν δύο ἢ καὶ τρία δωμάτια τοῦ «παληοῦ» σπιτιοῦ. Κάθε γωνιὰ του ἔχει τὴν δική της ξεχωριστὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ γίνεται πιὸ ἔντονη τὸ βράδυ μὲ τοὺς κατὰ τόπους φωτισμούς. Στὴ μιὰ γωνιά, ἕνας καναπὲς ποὺ μετατρέπεται σὲ ντιβάνι καὶ δυὸ πολυθρόνες σὲ χρῶμα καὶ σχέδιο διαφορετικό. Σὲ ἄλλη γωνιὰ ἕνα τραπέζι ἀναδιπλούμενο μὲ μικρὲς πολυθρόνες διαφόρων χρωματισμῶν ἢ καρέκλες. Ἀκόμη στὸ λίβινγκ-ρουμ μπορεῖ νὰ ὑπάρχη μιὰ ντορμέζα μὲ λαμπαντὲρ καὶ ἕνα σύνθετο ἔπιπλο, ὅπως βιβλιοθήκη — μπὰρ — ραδιοπικάπ. Σὲ ἀθηναϊκὲς ἐκθέσεις εἴδαμε ἕνα θαυμάσιο σύνθετο ἔπιπλο στὺλ Λουῒ Κένζ γιὰ λίβινγκ-ροὺμ ποὺ εἶναι ταυτόχρονα βιβλιοθήκη — γραφεῖο καὶ μπάρ. Ἐπίσης ἄλλο, σὲ μοντέρνα γραμμὴ «στύλ», ποὺ ἔχει ἐμφάνισι βιβλιοθήκης, μετατρέπεται ὅμως σὲ ντιβάνι καὶ γραφεῖο. Τιμὴ 6.000. Τὸ ἀναβιπλούμενα τραπέζια γιὰ 6, 8, 14 ἄτομα τιμῶνται περὶ τὶς 3.500 δρχ. Τὰ ἔπιπλα ποὺ συνηθίζονται εἶναι σὲ ρυθμὸ «στύλ», σὲ ἴσια γραμμή, μὲ συντηρητικὰ σχέδια, καθὼς καὶ ἀγγλικὸ καὶ γαλλικοῦ ρυθμοῦ. Ὑφάσματα ἐπίπλων συνήθως μονόχρωμα στὸ κίτρινο, κεραμιδί, πράσινο. Ὑφάσματα

Μιὰ γωνιὰ ἀπὸ μοντέρνο λίβινγκ-ροὺμ ἡ σαλόνι. Ἀναπαυτικώτατες πολυθρόνες καὶ καναπές. Ἀριστερὰ τὸ μπάρ. Ριντώ, χαλιά, ὑφάσματα ἐπίπλων μονόχρωμα σὲ πάλ χρωματισμό. Οἱ κουρτίνες ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ὀροφή.

Κομψὴ καὶ πρακτικὴ τουαλέτα—γραφεῖο. Πίσω ἀπὸ τὴν χαρτοθήκη εἶναι ὁ καθρέφτης, ποὺ ὅταν αὐτὴ κλείση πρὸς τὰ δεξιά, παρουσιάζεται, ἀφήνοντας πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀνοικτὰ ράφια μὲ τὰ σύνεργα τῆς τουαλέτας. Ἀκόμα τὸ ἐπίπεδο τοῦ γραφείου κλείνει πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ κάτω ἐπιφάνειά του τότε παρουσιάζει ἕναν καθρέφτη ἢ μιὰ ζωγραφική, μὲ τὸ ράφι ἀπὸ πάνω γιὰ βάζα μὲ ἄνθη. Ὁ χῶρος τότε μένει τότε ἐλεύθερος.

Τὰ ἔπιπλα ἀπὸ βαμβακερό, μπουκλὲ μάλλινο καὶ ρέπς χονῆρ. Καλύμματα ἀπὸ ἐμπριμέ, κρετὸν ἢ στόφα. Ριντὼ μὲ χρωματιστὰ ὑφάσματα σὲ χρώματα ἁπαλά, μονόχρωμα συνήθως. Χαλιὰ ἐπίσης μονόχρωμα, ὄχι πολὺ παχιά, τύπου στύλ. Τοπικοὶ φωτισμοὶ ἀπὸ ἁπλίκες καὶ λαμπαντὲρ καὶ ἀνοικτὰ χρώματα ἀπὸ τοὺς τοίχους. Γενικὰ ἀτμόσφαιρα χαρούμενη, ἐντύπωσι τοῦ ἀναπαυτικοῦ καὶ τῆς θαλπωρῆς, ἁπαλὰ χρώματα, ὄχι δυνατὰ φῶτα.

Γιὰ τὴν κρεβατοκάμαρα συνιστώνται τώρα τὰ κρεβατάκια δύο χωριστὰ τὰ ντιβάνια. Δύο λοιπὸν μονὰ κρεβάτια, κομοδίνο τραπεζάκι, τουαλέτα—σιφονιέρα ἢ τουαλέτα—σεκρετὲρ. Συνηθίζονται καὶ οἱ κρεβατοκάμαρες ἀπὸ πατίνα. Τὰ χρώματα τῆς μοντέρνας κρεβατοκάμαρας εἶναι κελεμπὲρ καὶ σικομόρο. Καλύμματα ἀπὸ κρετόν. Κουρτίνες σὲ χρωματισμοὺς πάλ μὲ μεγάλα σχέδια, λουλουδάκι κλπ. Σὲ ἀθηναϊκὲς ἐκθέσεις εἴδαμε κομψὲς τουαλέτες—σεκρετὲρ σὲ δίχρωμία ἀπὸ μαόνι καὶ σικομόρ μὲ τιμὴ 1.800. Κρεβάτια μὲ κομοδίνο—σεκρετὲρ σὲ μοντέρνο στὺλ καὶ σὲ ταιριασμένα ἀπὸ σικομόρ—καρυδιὰ—φορμάϊκα ἀντὶ 9.000 δρχ.

Ἂν στὸ σπίτι ὑπάρχη ἕνα μικρὸ στενόμακρο χολάκι κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνη ἄδειο. Μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν ἐκεῖ δυὸ μικρὲς πολυθρόνες καὶ ἕνα τραπεζάκι σὲ πολὺ μοντέρνο στύλ. Ἕνα ὡραῖο τέτοιο σύνολο εἴδαμε κάπου, σὲ στὺλ παραμένο ἀπὸ κινέζικο ρυθμὸ μὲ χειροποίητη ζωγραφικὴ στὶς μεγάλες ἐπιφάνειες, ἐπιχρυσωμένο μὲ λάκα, ἀντὶ 2.000 δραχμές.

Αὐτὴ περίπου εἶναι ἡ διευθέτησι τοῦ μικροῦ, μοντέρνου καὶ ἐξυπηρετικοῦ ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ τοῦ 1957 ὅπως τὴν συνιστᾶ ἡ διακοσμητικὴ τέχνη καὶ μὲ ἔπιπλα ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἑλληνικὴ ἀγορά. Τέλος, ἡ ἐδῶ ἐπιπλοποιΐα παρουσιάζει παρουσιάζει ἐκθέματα, ἴδιως γιὰ μεγαλύτερα σπίτι, σὲ κλασσικοὺς ρυθμοὺς αἰγυπτιόντος, ἀγγλικοὺς καὶ γαλλικούς.

Ὁρισμένοι ἐπίσης οἶκοι διακοσμητές, προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν διακοσμητικὴ ἑλληνικοῦ καθαροῦ ρυθμοῦ, αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀκόμη μιὰ προσπάθεια ποὺ βρίσκεται στὴν ἀρχή της.

Σ. Μ.

Ἡ θρεπτικὴ ἀξία ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Ποιὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε

Τὸ ψάρι ἔχει τὴν ἴδια θρεπτικὴ ἀξία μὲ τὸ κρέας. Προσφέρει στὸν ὀργανισμό μας τὴν ἴδια περίπου ἀναλογία πρωτεϊνούχων καὶ λιπαρῶν οὐσιῶν. Ἔχει, ἐξ ἄλλου, τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι πλουσιώτερο σὲ μεταλλικὰ στοιχεῖα (φώσφορο, ἰώδιο, φθόριο, ἀσβέστιο κτλ.) καὶ σὲ βιταμίνες, ποὺ ἐλάχιστα κταστρέφονται ἀπὸ τὸ ψήσιμο.

Τὰ καλούμενα ἰσχνὰ ψάρια, ἐκεῖνα, δηλαδή, ποὺ περιέχουν λιπαρὲς οὐσίες σὲ ἀναλογία μικρότερη ἀπὸ 5%, εἶναι πολὺ εὔπεπτα. Δὲν ὑπάρχουν ἀντενδείξεις γι' αὐτά. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν τὸ λαβράκι, ὁ γάδος, τὸ μπαρμπούνι, ἡ γλῶσσα, ὁ σπάρος, ἡ πέστροφα κτλ.

Τὰ μετρίως λιπαρὰ (λυθρίνι, σαρδέλλα, ρέγκα κτλ.) καὶ τὰ πολὺ λιπαρὰ (χέλι, τόνος, σολωμός, μούραινα κτλ.), ὅμως, εἶναι δύσπεπτα καὶ δὲν πρέπει νὰ κάνωμε κατάχρησι σ' αὐτά. Ἀντενδείκνυνται ἐπίσης στὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο στομάχι.

Στὶς καλούμενες ἀπισχναντικὲς δίαιτες (προκειμένου π. χ. γιὰ παχυσάρκους) μόνο τὰ πολὺ λιπαρὰ ψάρια ἀπαγορεύονται. Ὅλα τὰ ἄλλα ἐπιτρέπονται.

Στὰ παιδιὰ μποροῦμε νὰ δίνωμε ψάρια ἔπειτα ἀπὸ τὸ 18ο μῆνα, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι εἶναι πολὺ φρέσκα. Θὰ προτιμήσωμε τὰ βραστά. Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς 18 μῆνες καὶ ὡς τὰ 6 χρόνια πρέπει νὰ τοὺς δίνουμε ψάρια τουλάχιστον 1—2 φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

Τὰ ψάρια ποὺ διατροῦνται σὲ ψυγεῖα εἶναι ἐξαίρετα. Διατηροῦν ὅλη τὴ γεύσι τους καὶ εἶναι προτιμότερα ἀπὸ ἄλλα, ποὺ δὲν ξέρομε τὴν προέλευσί τους.

Τὰ παστὰ ψάρια εἶναι πολὺ θρεπτικά, ἀλλὰ χωνεύονται δύσκολα.

Ἀλλ' ἂς βοῦμε τώρα ποιὰ εἶναι ἡ θρεπτικὴ ἀξία τῶν κυριωτέρων ψαριῶν:

Ἀντζοῦγες.— 100 γραμ.=120—150 θερμίδες. Ἐξαίρετο ὀρεκτικό. Διεγείρει τὴν ὄρεξι καὶ διευκολύνει τὴν πέψι. Οἱ ἔχοντες εὐαίσθητο στομάχι πρέπει, ὅμως, νὰ ἀποφεύγουν τὶς ἀντζοῦγες. Ἀπαγορεύονται ἐπίσης στοὺς πάσχοντες ἀπὸ νεφρικὴ λιθίασι, τοὺς παχυσάρκους καὶ τοὺς ἀρθριτικούς.

Γάδος.— 100 γραμ.=75 θερμίδες. 150 γραμ. τηγανητὸς ἢ μὲ σάλτσα=250 θερμίδες. Χωνεύεται εὔκολα. Μπορεῖτε νὰ τὸν δίνετε καὶ στὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἡλικία τοῦ 1½ ἐτους.

Γλῶσσα.— 100 γραμ.=75 θερμίδες. 250 γραμ. τηγανητὴ = 300 θερμίδες. Πολὺ εὔπεπτη.

Κολιός.— 100 γραμ.=120 θερμίδες. Ψητὸς μὲ λάδι καὶ λεμόνι 100 γραμ.=200 θερμίδες. Ὁ κολιὸς εἶναι δύσπεπτος καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν ἀποφεύγουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο στομάχι.

Λαβράκι.— 100 γραμ.=83 θερμίδες. Πολύτιμη πηγὴ βιταμινῶν Β. Ἐλαφρὸ καὶ εὔπεπτο ψάρι.

Μαρίδα.— 100 γραμ.=95 θερμίδες. Πλούσιο σὲ βιταμίνες, εὐκολοχώνευτο καὶ πολὺ θρεπτικὸ ψάρι.

Μπαρμπούνι.— 100 γραμ.=95 θερμίδες. Ἐξαίρετο καὶ εὔπεπτο ψάρι.

Ρέγγα.— 100 γραμ. φρέσκη = 140 θερμίδες, καπνιστὴ=240 θερμίδες. Εἶναι πολὺ πλούσια σὲ βιταμίνες, πρωτεΐνες καὶ μεταλλικὰ ἅλατα. Βαραίνει, ὅμως, τὸ στομάχι καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κάνωμε κατάχρησι.

Ροφός.— 100 γραμ.=120 θερμίδες. Καλὸ καὶ εὔπεπτο ψάρι.

Σαρδέλλες.— 100 γραμ. φρέσκες=117 θερμίδες, παστὲς=150 θερμ., μὲ λάδι=300 θερμίδες. Πολὺ πλούσιες σὲ βιταμίνες Α καὶ D, εἶναι ὠφελιμώτατες κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες καὶ ἰδίως στὰ παιδιά. Περισσότερο θρεπτικὲς εἶναι οἱ σαρδέλλες μὲ τὸ λάδι.

Σολωμός.— 100 γραμ. φρέσκος = 175 θερμίδες, καπνιστὸς=250 θερμίδες, μὲ λάδι=300 θερμίδες. Πολὺ πλούσιος σὲ βιταμίνες, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσπεπτος.

Σκουμπρί.— 100 γραμ.=160 θερμίδες, μὲ λάδι = 230 θερμίδες. Παχὺ καὶ δύσπεπτο ψάρι. Εἶναι πλούσιο, ὅμως σὲ βιταμίνες Α καὶ Β (ἀντιραχιτικές).

Σπάρος 100 γραμ.=75 θερμίδες. Ἐλαφρὸ καὶ εὔπεπτο ψάρι. Μπορεῖτε νὰ τὸ δίνετε καὶ στὰ παιδιά. Ἀρκεῖ νὰ τὸ καθαρίζετε προσεχτικὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ κόκκαλα ποὺ περιέχει.

Τόνος.— 100 γραμ. φρέσκος=220 θερμίδες, παστὸς μὲ λάδι=260 θερμίδες Πολὺ πλούσιος σὲ βιταμίνες, ἰδίως ἀντιραχιτικές. Μπορεῖτε νὰ τὸν δίνετε καὶ στὰ παιδιά, ἔπειτα ἀπὸ τὰ 7 ἢ 8 χρόνια.

Χέλι.— 100 γραμ.=300 θερμίδες. Περιέχει σὲ μεγάλη ἀφθονία βιταμίνες A_1 C, B2 καὶ D. Εἶναι, ὅμως, δύσπεπτο.

— Τί θὰ ἔλειπε σήμερα στὴν Εὐρώπη, ἂν δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἡ Ἀμερική;
— Τὸ «ρὸκ ἔντ ρόλ»!...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΛΑΘΟΣ...

Δὲν ἦταν τίποτα, λοιπόν, ἀλήθινό;
Κι' ἦτανε ψεύτικοι κι' οἱ ὅρκοι σου οἱ τόσοι;
Ψέμα τὸ κλᾶμα τὸ πικρὸ καὶ σιγανό;
Ἄλλος σοῦ ἔχει τὴν καρδιὰ βαθειὰ ματώσει;

*

Δὲν εἶμ' ἐγώ, λοιπόν, ὁ πρῶτος π' ἀγαπᾶς;
Κι' ἄλλου τὰ χείλια ἔχεις χαράξει μὲ σημάδια;
Καὶ νοσταλγεῖς καὶ μυστικὰ καρδιοχτυπᾶς,
γι' ἄλλες στιγμές, γι' ἄλλα φιλιὰ καὶ γι' ἄλλα χάδια;

*

Ἔλεγες κάποτε καὶ σ' ἄλλον «σ' ἀγαπῶ»
τόσο ζεστά, τόσο συχνά, μὲ τέτοιο πάθος;...
Πῶς νὰ φερθῶ, τί νὰ σκεφθῶ καὶ τί νὰ πῶ;
Ὅλοι πληρώνουμε τὸ κάθε μας τὸ λάθος.

*

Κι' ἦτανε λάθος ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ
—γεμάτη δάκρυα, καὶ ζῆλειες, καὶ γινάτια.
Κι' εἶμαι τρελλὸς ἐγὼ ποὺ εἶχα ὀνειρευτῆ
πῶς, ὅταν πέθαινα, θὰ μοῦνκλεινες τὰ μάτια.

*

Τὰ ἐρωτόλογα ποὺ μοῦλεγες σωρό,
πρὶν ἀπὸ λίγο σ' ἕναν ἄλλον τὰ ξανάπες,
μουρμουριστά, μὲ ἴδιο τέμπο φλογερό,
καὶ θὰ τὰ πῆς καὶ στὶς καινούργιες σου ἀγάπες.

*

Θὰ φύγῃς κάποτε, θὰ μείνω μοναχὸς
—μ' ἀπὸ τὶς μοῖρας του ποιὸς ξέφυγε τὰ βρόχια;
Ἐσύ 'σαι ὅμοιρη κι' ἐγὼ εἶμαι φτωχὸς
καὶ δὲ μονοιάζουν ἡ ἀγάπη μὲ τὴ φτώχεια.

*

Πές μου, λοιπόν· ποιὸς εἶν' ὁ λόγος κι' ὁ σκοπὸς
νὰ λὲς πὼς τρέμεις ἀπὸ φόβο μὴ μὲ χάσῃς,
ἀφοῦ καλὰ, πολὺ καλὰ τὸ ξέρω πὼς
κοντά μου θέλεις κάποιον ἄλλον νὰ ξεχάσῃς;...

*

Δὲν εἶμ' ἐγώ, λοιπόν, ὁ πρῶτος π' ἀγαπᾶς,
κι' ἄλλου τὰ χείλια ἔχεις χασάξει μὲ σημάδια.
Καὶ νοσταλγεῖς, καὶ μυστικὰ καρδιοχτυπᾶς
γι' ἄλλες στιγμές, γι' ἄλλα φιλιὰ καὶ γι' ἄλλα χάδια.

*

Ναί, νὰ πληρώνωνται τὰ λάθη! Συμφωνῶ!
Μὰ σὲ ρωτῶ κάτι ποὺ μ' ἔχει ἀναστατώσει:
Δὲν ἦταν τίποτα, λοιπόν, ἀληθινό;
Κι' ἦτανε ψεύτικοι κι' οἱ ὅρκοι σου οἱ τόσοι;...

ΓΙΑΝ

Πῶς θὰ φτιάξετε *ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΡΔΙΑ!*

Μερικὲς πολύτιμες συμβουλὲς διαπρεπῶν καρδιολόγων

Τὸ διεθνὲς συνέδριο καρδιολογίας, ποὺ συνῆλθε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Στοκχόλμη, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σοβαρὲς συζητήσεις σχετικὰ μὲ τὶς νέες μεθόδους θεραπείας τῶν καρδιοπαθειῶν, ἀπασχολήθηκε καὶ μὲ τὸ ἑξῆς ζήτημα: Ποιὲς εἶναι οἱ συμβουλὲς ποὺ ἔχει νὰ δώσῃ ἡ ἐπιστήμη στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀσθένειες, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μάστιγες τῆς ἐποχῆς μας; Ἡ αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καρδιοπαθειῶν δείχνει, ὅτι ἡ καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας κουράστηκε. Πῶς, λοιπόν, θὰ μποροῦσαμε νὰ διόρθωμε αὐτὴ τὴν κούρασι καὶ νὰ φτιάξωμε μιὰ καινούργια καρδιά; Νὰ μερικὲς συμβουλὲς ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους καρδιολόγους:

1) Ὁ Σουηδὸς Ἄκε Τόρσον, ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις του μεταξὺ τῶν νέων καὶ τῶν δύο φύλων τῆς Στοκχόλμης, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὑποψήφιοι ἀρτηριοσκληρωτικοί. Καὶ ξέρετε ποιοί; Ἐκεῖνοι ποὺ κοκκινίζουν περισσότερο! Τὸ ἐρύθημα, ὡς γνωστόν, ὀφείλεται στὸ ὅτι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς συγκινήσεως, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα διαστέλλονται καὶ τὸ αἷμα συρρέει ἀφθονώτερο σ' αὐτά. Μόλις περάσῃ αὐτὴ ἡ συγκίνησι, ξαναγυρίζουν στὴν προηγουμένη τους κατάστασι (συστέλλονται) καὶ τὸ ἐρύθημα ἐξαφανίζεται. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε συγκίνησι, ἔχομε, συνεπῶς, δυὸ κινήσεις: μιὰ διαστολικὴ καὶ δεύτερη, συστολική. Ἂν ὑποθέσωμε τώρα, ὅτι σ' ἕνα ἄτομο αὐτὲς οἱ κινήσεις γίνονται πέντε, δέκα, εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέρα, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα θὰ χάσουν τὴν ἐλαστικότητά τους καὶ ὅτι τὰ τοιχώματά τους θὰ ἐξασθενήσουν καὶ θὰ σκληρυνθοῦν.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὰ ἄτομα ποὺ δοκιμάζουν ἰσχυρὲς συγκινήσεις (εὐχάριστες ἢ δυσάρεστες), ἀδιάφορο ἂν κοκκινίζουν ἢ ὄχι. Κάθε δυνατὴ συγκίνησι προκαλεῖ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, ποὺ ἀκολουθεῖται κατόπιν ἀπὸ συστολή.

Ὁ δόκτωρ Τόρσον συμβουλεύει, λοιπόν, ν' ἀποφεύγωμε τὶς μεγάλες συγκινήσεις, ὁποιασδήποτε μορφῆς, ἂν θέλωμε νὰ προφυλάξωμε τὴν καρδιά μας.

2) Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Ἄρθουρ Βέμπερ, δίνει στοὺς ἀρτηριοσκληρωτικοὺς τὴν ἀκόλουθη συνταγή: «Γελᾶτε ἥρεμα! Περισσότερο ἀπὸ τὶς αὐστηρὲς δίαιτες καὶ τὰ φάρμακα, παρατηρεῖ, ὠφελοῦν τὰ χιουμοριστικὰ περιοδικὰ καὶ ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ἐξωτικὰ ἀστεῖα καὶ πικάντικες εἰκόνες. Τὸ ἥρεμο γέλιο — ὄχι τὰ χαχανητὰ ἢ τὰ ὑστερικὰ ξεφωνητά — κατεβάζει τὴν πίεσι καὶ ὑποβοηθεῖ στὴν ἀποκατάστασι τῆς κανονικῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος».

3) Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Οὐάϊτ, ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ποὺ εἶναι ὁ εἰδικὸς καρδιολόγος τοῦ Προέδρου Ἀΐζενχάουερ, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Πρέπει νὰ μιμηθοῦμε τοὺς νέγρους Μπαντοῦ, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές, κατέχουν τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ μικροτέρου ἀριθμοῦ ἀσθενειῶν τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Σὲ τί χρωστᾶνε αὐτὸ τὸ προνόμιο; Στὸ ὅτι, ὅλο τὸ χρόνο, βρίσκονται στὰ πρόθυρα τῆς πείνας. Γιὰ λόγους ἀνεξάρτητους ἀπὸ τὴ θέλησί τους, τρῶνε πάντα λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι ἐπιθυμοῦν».

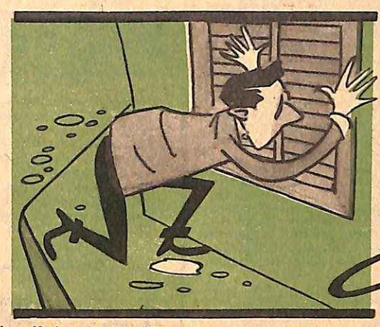
4) Τὴν ἴδια αὐστηρὴ ἐκφανε καὶ ὁ δόκτωρ Κέυς ἀπὸ τὴ Μιννεάπολι. «Ἡ καρδιὰ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, παρετήρησε, κουράζεται εὔκολα, γιατὶ ἡ τροφὴ του εἶναι ἐξαιρετικὰ ἄφθονη».

Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν πράγματι, ὅτ ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς καρδιοπαθειῶν παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ, ὡς γνωστόν, κάνουν τὶς μεγαλύτερες καταχρήσεις στὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς καὶ ὁ μικρότερος μεταξὺ τῶν Γιαπωνέζων, ποὺ τρέφονται ἀποκλειστικὰ σχεδὸν μὲ ρύζι.

Ὁ καθηγητὴς Μπρόντ τῆς Πράγας ἀνέφερε τὸ παράδειγμα τῶν φοιτητῶν του, ποὺ, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἔχουν ηὐξημένη πίεσι. Ἡ ψυχολογικὴ τους πίεσις ὑποχωρεῖ, ἀντίθετα, κατὰ τὴν περίοδο τῶν διαγωνισμάτων. Ἀλλ' ἡ αὔξησις τῆς πιέσεως (ποὺ μποροῦσε νὰ ὀφείλεται στὶς ἐγνοιες, σὲ διάφορες φοβίες, σὲ ἀγωνίες, σὲ ψυχικοὺς πόνους κλπ.) εὐνοεῖ τὴν ἀποτρεπτικὴ σκλήρωσι. «Ἂν θέλετε νὰ προστατεύσετε τὴν καρδιά σας, συμβουλεύει ὁ καθηγητὴς Μπρόντ, βγάλτε τὶς ἐγνοιες καὶ τὶς σκοτοῦρες ἀπὸ τὸ μυαλό σας κι' ἀντικαταστῆστε τις μὲ τὴν ἀμεσοσύνη.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Κλειστὰ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Κι' ἐκείνη τὴ νύχτα, σὲ ὥρα προχωρημένη περιδιάβαζα, μὲ ἀργὸ βῆμα, στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, καὶ παρατηροῦσα μηχανικὰ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν. Τὰ πιὸ πολλὰ ἦταν σκοτεινά. Μὰ ἦτανε κι' ἄλλα, ποὺ οἱ φωτεινές τους χαραμάδες, μαρτυροῦσαν πὼς πίσω ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα, ὑπῆρχε φῶς, ἄρα ζωή. Καὶ μοῦ ἦρθε πάλι μιὰ ἰδέα, ποὺ μὲ τυραννοῦσε καιρό:

— Ναί, εἶπα, πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα, τὰ βυθισμένα στὸ σκοτάδι, ὑπάρχουν ἴσως ἄνθρωποι ποὺ κοιμοῦνται τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Ἴσως καὶ τίποτα. Θὰ εἶναι σαλόνια ἔρημα καὶ σιωπηλά. Μά, πίσω ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα, ἄνθρωποι ξενυχτᾶνε. Καὶ τί νὰ κάνουν, ἄρα γε; Ναί, πίσω ἀπὸ κάθε τέτοιο παράθυρο, ἡ ζωὴ συνεχίζεται, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο. Ναί, γράφονται σελίδες δράσεως καὶ ζωῆς, κάθε μιὰ μὲ τὸ δικό της ἐνδιαφέρον καὶ περιεχόμενο. Ναί, ἄλλοι κάνουν ἐτοῦτο, ἄλλοι ἐκεῖνο, ἄλλοι τὸ ἄλλο. Μὰ ποῖον ἐτοῦτο καὶ ποῖον ἐκεῖνο; Ἡ νύχτα εἶναι γεμάτη μυστήρια κι' ἂς μὴν ξεχνᾶμε πὼς νύχτα γίνονται καὶ τὰ πιὸ πολλὰ ἐγκλήματα καὶ ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ τὰ λένε «σκοτεινά». Καί, μὰ τὸν Ἅγιο Φανούριο, θ' ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἐξιχνιάσῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ μυστήρια, νὰ παρατηρήσῃ, νὰ κρατήσῃ σημειώσεις καὶ νὰ ἐκδώσῃ κατόπιν ἕνα σύγγραμμα ποὺ θὰ κάνῃ κρότο: «Πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ παράθυρα» ἢ «Νυκτερινὴ περιπολία» ἢ «Τὰ μυστικὰ τῆς νύχτας», ἢ κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Θὰ ἱκανοποίῃ ἔτσι καὶ τὴ δική του περιέργεια, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀξιοτίμου ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ. Γιατὶ ὁ καθένας, ὅταν βρίσκεται πίσω ἀπὸ ἕνα κλειστὸ παράθυρο, δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπῃ ὁ ἄλλος τί φτιάνει καὶ μὲ τί ἀσχολεῖται, μιὰ θέλει νὰ ξέρῃ τί γίνεται πίσω ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα τῶν ἄλλων. Θὰ πρόσφερε κανεὶς μιὰ πολύτιμη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία, ἴσως ν' ἀποκάλυπτε καὶ τίποτα ἐγκλήματα. Κι' αὐτὸς ὁ κανεὶς, μποροῦσα νὰ ἤμουν ἐγώ.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα, ὅπως εἶπα, μὲ τυραννοῦσε καιρό.

Σὰν μιὰ ὑψηλὴ ἐπιταγὴ νὰ μοῦ ὑπαγόρευε αὐτὸ τὸ καθῆκον. Κι' ἀποφάσισα νὰ συμμορφωθῶ.

*

Εἶναι μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Κι' ἐγὼ εἶμαι ὑπλισμένος μὲ τὰ τέσσερα ἐφόδια, ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ μιὰ τέτοια ἐργασία: Καλὴ ὄρασι, παρατηρητικότητα, λαστιχένια παπούτσια κι' ἕνα τρυπάνι, ποὺ ἴσως χρειαστῶ. Κι' αὐτὸς ὁ δρόμος, ἐτοῦτη τὴν προχωρημένη ὥρα, εἶναι ἔρημος. Ὁρίστε, λοιπόν, ἕνα ἐνδιαφέρον παράθυρο. Βρίσκεται στὸ ἰσόγειο κάποιου σπιτιοῦ. Τὰ παραθυρόφυλλα εἶναι ἀπὸ τὰ λεγόμενα «γαλλικά», ὥστε ὑπάρχει σχετικὴ ἐλευθερία νὰ ἰδῇ κανεὶς τὰ τεκταινόμενα. Κολλάω τὸ μοῦτρο μου στὴ χαραμάδα. Οὔτε ἔγκλημα, οὔτε τίποτα τὸ σοβαρό. Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του καὶ πάρα κεῖ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία μὲ γυαλιά, πλέκει. Μπράβο, καλοί μου ἄνθρωποι, ἂν ἔξερατε πόσο μὲ συγκινεῖτε! Περάσατε μιὰ ἥρεμη εὐτυχισμένη ζωὴ καὶ τώρα φτάσατε στὸ ἀποκορύφωμα τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας! Ὁ κύριος τὴν ἐφημερίδα του, ἡ κυρία τὸ πλέξιμό της. Εἴσαστε ἄξιοι συγχαρητηρίων. Μὰ ἐμένα δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα πιά, ὅπως δὲν ἔχετε νὰ πῆτε καὶ μεταξύ σας. Ἀριβεντέρτσι.

Προχωρῶ στὴν ἀποστολή μου, σὲ ἄλλο παράθυρο. Ἰσόγειο καὶ τοῦτο, βέβαια. Μὰ εἶναι ἀπὸ τὸ «φολλαριστὸν» σύστημα καὶ τόσο καλὰ ἐφαρμοσμένο, ποὺ θ' ἄξιζε νὰ συγχαρῇ κανεὶς τὸν τεχνίτη ποὺ τόφτιαξε. Σπάνια νὰ συναντήσῃ κανεὶς τέτοια καλὴ δουλειὰ σήμερα. Μὰ θάχανε τίποτα ὁ χριστιανὸς ἂν ἄφηνε μιὰ τόση δὰ λουριδίτσα νὰ χάσκῃ, νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὴ δική μου δουλειά; "Οχι. Αὐτὴ ἡ ἐλάχιστη λουριδίτσα βρίσκεται μόνο στὸ ἀπάνω-ἀπάνω μέρος, στὴ γωνιά, τόσο ψηλά, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ φτάσω. Ἀπὸ κεῖ πέρα, φανερώνεται πὼς μέσα στὸ δωμάτιο ὑπάρχει φῶς. Καὶ τὸ δίχως ἄλλο, γιὰ νὰ εἶναι μὲ τόση προσοχὴ κλεισμένο τὸ παράθυρο, κάτι τὸ πολὺ ἀξιόλογο θὰ συμβαίνῃ μέσα. Δὲν φρακάρει κανεὶς τὸ παράθυρό του μὲ τόσο φανατισμό, ἂν δὲν ἔχῃ εἰδικοὺς λόγους. Ἐδῶ, λοιπόν, πρέπει νὰ λάβῃ τὸ λόγο τὸ τρυπάνι.

Ἀρχίζω τὴν ἐργασία μου μὲ προσοχὴ καὶ λεπτότητα. Μόλις καὶ ἀκούγεται ἕνα ἐλαφρότατο «κριτς-κριτς», σὰν τὸ σκόρο ποὺ τρώει κάποιο ἔπιπλο. Ἐπὶ τέλους, ἡ τρυπίτσα ἔγινε. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ κολλήσω τὸ μάτι μου. Καὶ τὸ καλλάω. Πρόκειται γιὰ ἕνα ζευγάρι ὄχι ἡλικιωμένο αὐτὴ τὴ φορά. Εἶναι, μάλιστα, μὲ τὶς πυτζάμες. Ἄ, ἐδῶ θάχουμε σπουδαία νέα. Ἀλλὰ δὲν προφταίνω νὰ ἰδῶ τίποτα παρακάτω. Ἕνα «κλάκ» καὶ πηχτὸ σκοτάδι ἁπλώνεται στὸ δωμάτιο. Κρίμα τὸ τρυπάνισμα! Ἀγνοῆς συμπεριφορὰ ἐκ μέρους τους. Θὰ ἤθελα νὰ τοὺς πῶ: Δὲν μποροῦσατε νὰ ἔρχεται ἕνας ἄνθρωπος καὶ νὰ παιδεύεται εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ ν' ἀνοίξῃ μιὰ τρυπίτσα στὸ παράθυρό σας γιὰ τὶς ἐρευνητικές του ἐργασίες καὶ σεῖς νὰ τοῦ σβύνετε τὸ φῶς μὲ τόση ἀγένεια κι' Ἐλλειψι κατανοήσεως. Τέλος πάντων. Σημειώνω τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμό. Ἴσως χρειαστῇ νὰ ἐπανέλθω.

Στρίβω τὴ γωνία καὶ βρίσκομαι σὲ ἄλλο δρόμο. Κι' αὐτὸ τὸ παράθυρο εἶναι ρολλαριστό, μὰ ἔχει ἀρκετὲς χαραμάδες, γιὰ νὰ ρίσπησε, ὅπως δείχνει, τέλος πάντων ἡ εὐγενικὴ στάσι τοῦ ζεύγους. Μὰ δὲν προφταίνει νὰ βγῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅπου ὁ σύζυγος τὸν χτυπάει χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη, κι' ἀμέσως αὐτὸς ὁ τελευταῖος σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἀπευθύνει, πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα, μιὰ μουντζα γεμάτη μ-χολοπρέπεια. Ἡ κυρία πέφτει ἐξαντλημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ ὁ κύριος τῆς δείχνει τὸ ρολόϊ. "Ωρα γιὰ ὕπνο — ἡ κυρία σηκώνεται, ὁ κύριος σβύνει τὸ φῶς.

Μικρὴ ἡ σκηνή, ἀλλὰ πολὺ διδακτική: Δείχνει τὴ διπλοπροσωπεία τοῦ ἀνθρώπου. Μπροστὰ σου χαμόγελα κι' εὐγένειες καὶ πίσω ἡ μούντζα. Ὡραία κοινωνία!

"Ας προχωρήσουμε. Νὰ ἕνα παράθυρο,ποὺ ἴσως κάτι νάχῃ νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Εἶναι γαλλικό, εὔκολο νὰ ἰδῇ κανείς. Μπᾶ! Αὐτὴ ἡ φυσιογνωμία εἶναι γνωστή. Γιὰ φαντάσου! Μάλιστα, εἶναι ὁ κύριος Δημητράκης, ποὺ τὸν εἴχαμε βγάλει ὁ «σελέμης». Ποτὲ δὲν εἶχε νὰ συμβῇ στὴν παρέα καὶ πάντα κλαίγοτανε γιὰ τὶς φτώχειες του.

—"Ενα πενηντάρι ἔχω, γιὰ νὰ περάσω ὡς τὸ Σάββατο, ἔλεγε.

Καὶ τώρα τί κάνει, παρακαλῶ; "Ἐχει μπροστὰ του ἕνα μεγάλο μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ μετράει καὶ τὰ ξεχωρίζει καὶ τὰ φτιάνει μικρότερα μάτσα καὶ κάποια στιγμὴ νομίζω πὼς τὰ χαϊδεύει κιόλας μὲ στοργή. Ἔπειτα τὰ δένει σ' ἕνα σιδερένο κουτί, τὸ κλειδώνει καὶ ἀνοίγει μιὰ σανίδα τοῦ πατώματος καὶ τὸ χώνει μέσα. Κι' ἀπάνω μεταφέρει τὸ κομμοδίνο. Τέτοιος εἶσαι, λοιπόν, κύριε Δημητράκη μου; "Ολο ἀδὲν ἔχω κι' ἐσὺ τὰ φτιάνεις μασοῦρι καὶ τὰ κρύβεις κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα, Ἐξηντάβελόνη! Οὔ νὰ μοῦ χαθῇς! Πάντως σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἀποκαλύπτεις τὸ χαρακτῆρα σου, θὰ μοῦ χρειαστῇς στὸ ἔργο μου.

'Αλλὰ ἡ ὥρα ἔχει πάει δυόμισι, ἀρκετὰ γι' ἀπόψε...

*

Συνεχίζω τὴν ἄλλη νύχτα,—ἔχει πιάσει καὶ μιὰ πολὺ ψιλὴ βροχή. Παράθυρο Νο 1. Συγκινητικὴ σκηνή. "Ἕνας ἀρρωστος καὶ δίπλα ἡ γυναίκα του, ποὺ τὸν παρατηρεῖ. Παράθυρο Νο 2. Μιὰ παρέα, ποὺ παίζει χαρτιά. Παράθυρο Νο 3. "Ἕνας νεαρός, ὡς δεκαεφτὰ χρόνων, διαβάζει. Καὶ βέβαια ποὺ θὰ διαβάζῃ τὰ μαθήματά του. Εὖγε, νεαρέ μου, νὰ μελετᾶς μία ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶσαι σπάνιο φαινόμενο φιλομαθείας. Ἐσὺ θὰ πᾶς μπροστά. Ἂς σὲ καμερώσω λιγάκι. Μὰ τί εἶναι τοῦτο ποὺ βλέπω; Σὲν κάτι γ' ἄκουσε ὁ νεαρὸς καὶ ἀρπάζει βιαστικὰ τὸ βιβλίο, τὸ βάζει στὴν καρέκλα καὶ κάθεται ἀπάνω. Κι' ἀμέσως ἀνοίγει ἕνα ἄλλο βιβλίο, ποὺ βρίσκεται στὸ τραπέζι. Μόλις καὶ προφταίνει, γιατὶ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μιὰ πενηντάρα κυρία, ἡ μαμά του βέβαια. Πάει κοντά, τοῦ χαϊδεύει στοργικὰ τὰ μαλλιὰ καὶ κάτι τοῦ λέει. (Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ποὺ εἶναι κλειστὸ τὸ τζάμι καὶ δὲν ἀκούω). Μὰ τί θὰ τοῦ λῇ; Τοῦ δείχνει τὸ ρολόϊ της, περασμένη ἡ ὥρα, παιδί μου, ἄσε τὴ μελέτη πιὰ καὶ πέσε νὰ κοιμηθῇς. Θὰ μοῦ πάθῃς τίποτα, χρυσό μου. "Οχι, ὄχι—πρέπει νὰ λέῃ ὁ νεαρός— Ἐχω νὰ τελειώσω τὸ διάσημα. Λίγο ἀκόμα, μαμά. Ἡ μαμὰ τὸν φιλάει καὶ φεύγει, Κι' ὁ νεαρὸς κλείνει τὸ βιβλίο ποὺ εἶχε ἀνοίξει καὶ παίρνει τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν καρέκλα — ἕνα βιβλίο... μὰ βέβαια εἶναι μυθιστόρημα! Εὖγε, νεαρέ μου, τὰ μαθήματά σου τὰ φορτώνεις στὸν κόκορα καὶ μορφώνεσαι μὲ τὰ μυθιστορήματα. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θάναι καὶ ἀστυνομικά. Πρώτης

τάξεως μέλος τῆς κοινωνίας θὰ γίνῃς — φτοῦ νὰ μὴν ἀθασκαθῆς, παλιόπραμα!

Παράθυρο νούμερο 4. Κρεβατοκάμαρα. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ προσπεράσω, γιατὶ εἶναι σκοτεινό. Μά, ξαφνικά, ἀνάβει φῶς — ὑπάρχει κουρτίνα. Κρεβατοκάμαρα τὸ κρεβάτι φάτσα. "Ενας ἄντρας κοιμᾶται καὶ μάλιστα ροχαλίζει. Ἡ κυρία, δίπλα του, ἔχει μισοσηκωθῆ καὶ τὸν παρατηρεῖ. Κοιμᾶται, ἄρα γε; Ναί, κοιμᾶται, τοῦ κάλου καιροῦ, κανένας φόβος νὰ ξυπνήσῃ. Καὶ λοιπόν, ἡ κυρία σηκώνεται μὲ προσοχὴ καὶ τραβάει σὲ μιὰ καρέκλα. Στὴ ράχη τῆς καρέκλας εἶναι κρεμασμένο τὸ σακκάκι τοῦ κυρίου. Ψαχουλεύει τὶς τσέπες, τραβάει ἕνα πορτοφόλι, τὸ ἀνοίγει καὶ ἀποσύρει ἀπὸ μέσα δυὸ χαρτονομίσματα, ξαναβάζει τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη. Διευθετεῖ καὶ τὸ σακκάκι, μάλιστα τὸ τινάζει καὶ λιγάκι στὸ μανίκι μὲ τὸ χέρι, γιὰ νὰ φύγῃ λίγη σκόνη, ποὺ θὰ εἶχε. Τί ἐνδιαφέρον, ἀλήθεια! "Επειτα ξαναγυρίζει στὸ κρεβάτι, χώνει τὰ χαρτονομίσματα κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα, σβήνει τὸ φῶς. "Ολα ἐγκεφτεῖ, σβήνει τὸ φῶς. "Ολα ἐγιναν ἡσυχα κι' ὡραῖα, σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐν τάξει, κυρία μου, σὲ συγχαίρω. "Οσο γιὰ σένα, καλέ μου ἄνθρωπε, κοιμήσου... Ἡ κυρία ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα, γιὰ νὰ μὴ σοῦ ταράξῃ τὸν ὕπνο!

Παράθυρο νούμερο 5. Ἐδῶ ὑπάρχει τρυπίτσα. Καὶ ναὶ μὲν ὑπάρχει φῶς, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ τίποτα. Τοῦ κάκου προσπαθῶ — μοῦ κλείνει τὸ ὀπτικὸ πεδίο μιὰ κάποια χρωματιστὴ κουρτίνα. (Καὶ τ' ἄλλα εἶχαν κουρτίνες, μὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς τουλίνες, ποὺ σέβονται κι' ἐξυπηρετοῦν τὸ θεατή). Κάθομαι ἐκεῖ μέχρι πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἀκούω δίπλα μου μιὰ σιγανὴ φωνή:

— "Αδικα τρῶς τὴν ὥρα σου, κύριε συνάδελφε.

Γυρίζω. Μιὰ ὄποπτη σιλουέττα, μέσα στὴ νύχτα. Πῶς δὲν τὸν πῆρα εἴδησι; Μὰ πῶς νὰ τὸν πάρω; Φοράει κι' αὐτὸς παπούτσια μὲ λαστιχένιες σόλες.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Καὶ τὸν τραβάω πιὸ πέρα.

— "Εχουνε πάντα τὴν κουρτίνα. Ἐδῶ πάρα πάνω, ὅμως, εἶναι ἕνα ἄλλο παράθυρο, ποὺ ἔχει ψωμί.

— Εἶναι φοῦρνος, δηλαδή;

— Τὸ κορόϊδο κάνεις, κύριε συνάδελφε:

— Παρεξηγεῖτε, κύριε. Οὔτε τὸ κορόϊδο κάνω, οὔτε συνάδελφος εἶμαι.

— Μὰ δὲ ψάχνεις γιά...

— "Οχι. Πρόκειται νὰ γράψω κάποιο φιλοσοφικὸ ἔργο καὶ μελετῶ τὴν κοινωνία πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα.

— Κρῖμας τὸν κόπο σου. Γειά σου.

Καὶ χάθηκε σὰν σκιὰ μέσα στὴ νύχτα.

Βέβαια, εἶδα καὶ κάτι τέτοιες σκηνές, ἀλλὰ θεωρῶ ἀναισιοπρεπὲς νὰ κάνω λόγο γι' αὐτὲς καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἀπογοητεύω, καλοί μου φίλοι. Ἂν περιμένετε κάτι τέτοιο, σταματῆστε ὡς ἐδῶ.

★

Τρίτη νύχτα. Καλὰ τὰ ἰσόγεια. λέω. Εἶναι τοῦ χεριοῦ μας, δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ μάτι του, ὅπου βρῇ κατάλληλη χαραμάδα. Ἀλλὰ ἐδῶ ὑπάρχουν καὶ ἀνώγεια παράθυρα. Γιατί, δηλαδή, αὐτὰ πρέπει νὰ ἐξαιρεθοῦν ἀπὸ τὴ μελέτη μας; Τί προνόμιο ἔχουν; Ὁρίστε τὸ παράθυρο αὐτῆς τῆς κομψῆς ἡμιτριώροφης οἰκοδομῆς, στὸν τελευταῖο ὄροφο. Εἶναι δυόμισι μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοιχτὰ καὶ φωτισμένα τὰ τζάμια. (Βλέπεις, στὰ ἀπάνω πατώματα, ἔχουν αὐτὴ τὴν πολυτέλεια. Μποροῦν ν' ἀφίσουν ἀνοιχτὰ τὰ παραθυρόφυλλα, ποιὸς θὰ τοὺς δῇ, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ σπίτι ἀπέναντι, ὅπως σὲ τοῦτο ἐδῶ;). Λοιπόν, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ ψηλός, σὰν τὸν Τιμάριθμο, νὰ πούμε, νὰ μπορῇ νὰ σκύβῃ καὶ νὰ βλέπῃ — νὰ βλέπῃ καὶ νὰ καταγράφῃ. Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ταπεινὰ ἀνθρωπάκια καὶ δὲν φτάνουμε παρὰ μονάχα μέχρι τὸ ἰσόγειο. Ὅμως ἐγὼ πρέπει νὰ ἰδῶ.

"Α! Μάλιστα. Ἰδού ποὺ ὑπάρχει ἕνα δέντρο στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ψηλό. "Αμα ἀνέβῃ κανεὶς ὡς ἐκεῖ πάνω, ἀθέατος μέσα στὰ κλαριά, θὰ ἔχῃ ὅλη τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπέναντι δωματίου στὰ μάτια του. Μικρὸς εἶχα τὴ ροπὴ ν' ἀνεβαίνω στὰ δέντρα, ἰδίως τὰ ὀπωροφόρα καὶ ἰδίως τὰ ξένα. Θὰ χρησιμοποιήσω καὶ τώρα τὴν παλιά μου ικανότητα.

Σκαρφαλώνω μὲ ἀρκετὴ εὐκολία. Πατάω στὸ ἕνα κλαρί, πιάνομαι ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ νά που βρίσκομαι σχεδὸν στὴν κορυφὴ καὶ ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὸ παράθυρο. Καὶ βλέπω πεντέξη κυρίους, γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι φορτωμένο φλυτζάνια καὶ χαρτιά, ποὺ λένε καὶ σημειώνουν.

Σοβαρὲς φάτσες — ἴσως καμμιὰ συνωμοσία, ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια μ' ἔστειλε νὰ τὴν προλάβω. Παρακολουθῶ.

— "Ε, ψίτ! Τί κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ πάνω;

Σκύβω. Σπὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ φωτισμένου παράθυρου, ξεχωρίζω τὴ σιλουέττα κάποιου πόλισμαν.

— Σὲ μένα μιλᾶτε, κύριε πόλισμαν;

— Ἄμ σὲ ποιόν: Στὸ δέντρο: Τί φτιάνεις ἐκεῖ;

— Ρεμβάζω.

— Κατέβα κάτω, γρήγορα.

— Γιατί; Ἐμποδίζω κανένα, ἢ μήπως παρακωλύω τὴν κυκλοφορία;

— Κατέβα κάτω, εἶπα, γιὰ νὰ μὴ σὲ κατεβάσω...

Ἐγλύστρησα καὶ βρέθηκα ἐνώπιόν του.

— Σπὰς διαταγάς σας.

Μοῦρριξε μιὰ δέσμη φῶς μὲ τὸν προβολέα του.

— Τί παρακολουθεῖς ἀπὸ κεῖ πάνω:

— Τίποτα, κύριε πόλισμαν. Ἁπλῶς ἀνέβηκα γιὰ νὰ ρεμβάσω, ὅπως σᾶς εἶπα.

— Νὰ ρεμβάσῃς, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ὑπουργοῦ, ποὺ ἔχει σύσκεψι;

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἐγνώριζα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑπουργικῆς οἰκίας. Στὴν τύχη ἀνέβηκα.

Στὴν τύχη, ἔ; Κατασκοπεία κάνεις. Ποιά ὀργάνωσι σ' ἔστειλε; Μίλα γρήγορα!

— Παρεξηγεῖτε, κύριε πόλισμαν.

— Ἀκολούθησέ με.

Καὶ ἡ συνέχεια στὸ Τμῆμα:

— Κατάσκοπος, κύριε διοικητά. Αὐτὸ κι' αὐτό.

— Πουλάκι μου! λέει ὁ κ. διοικητής. Λέγε ποιὸς σ' ἔβαλε;

Τοῦ ἔξηγῶ τὸν ἀκριβῆ σκοπὸ τῶν νυκτερινῶν μου περιπολιῶν.

— Λέγε ποιὸς σ' ἔβαλε!

— Ὁ ἑαυτός μου.

— Βρὲ ἐδῶ συνελήφθης νὰ κατασκοπεύῃς οἰκίαν ὑπουργοῦ. Κάντε του ἔρευνα.

Μοῦ βρίσκουν τὸ τρυπάνι.

Βλεπιστής, κύριε διοικητά, λέει ὁ πόλισμαν μ' ἕνα πονηρὸ κλείσιμο τοῦ ματιοῦ.

Ἀλλὰ ὁ κ. διοικητὴς δὲν τὸ χάβει.

— Αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο τόχει γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὰς ἀρχάς. Λέγε ποιὸς σ' ἔβαλε νὰ κατασκοπεύῃς;

Δὲν πίστεψε πὼς δὲν μ' ἔβαλε κανείς. Καὶ μ' ἔβαλε στὸ κρατητήριο. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε παράθυρο στὸ δρόμο. Ἔτσι πέρασα ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὸ παράθυρο, βλέποντας ἀπὸ μέσα τί γίνεται ἔξω. Κοντὰ τὸ πρωΐ, εἶδα ἕνα γνωστό μου νὰ περνάῃ:

— Κώστα! Κώστα!

Ἤσθε κοντά, τοῦ εἶπα τὰ καθέκαστα. Ἔβαισαν καλὲς πληροφορίες γιὰ μένα, ὁ ἀστυνόμος μ' ἔβγαλε.

— Καὶ μὴν ξανακάνῃς αὐτὴ τὴ βουλιειά. μὲ συιεβούλεψε, γιατί, ἄμα κυττᾶς ἀπόξω τί γίνεται μέσα. θὰ καταλήξῃς νὰ κυττᾶς ἀπὸ μέσα. τί γίνεται ἔξω.

"Ετσι ἀναγκάστηκα νὰ διακόψω τὶς μελέτες μου. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς λίγες ποὺ ἔφερα εἰς πέρας, κάτι ἔμαθα. Κι' ἐγὼ καὶ σεῖς — καὶ κλεῖστε τὰ παράθυρά σας, γιατὶ ἴσως ξανασχίσω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 625

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἥρως μυθιστορήματος τοῦ Γκαῖτε. — Κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
2 Κατάρες (καθ.). — Χρονικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς. — — Ρῆμα ποὺ μᾶς... ντύνει.
3 Δυὸ σύμφωνα ποὺ προφερόμενα δηλώνουν κλίσι. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — "Ερχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ θάλασσα. — Προηγοῦνται βασιλέων.
4 Ἀθλαθῆ. — Μᾶς βοηθάει νὰ θυμηθοῦμε κάτι. — Μοναδικό.
5 Πρόθεσις καὶ ἄρθρο (δημ.). —Ἀρχὴ ὑποθέσεως.
6 Κρυμένη μέσα σὲ κάθε σακκάκι. — Τὸ μεγαλύτερο ζῶο τῆς φύσεως. — Φωνάζω.
7 Ἀπόγονοι. — Δὲ δυσκολεύεται νὰ κατακτήσῃ μιὰ γυναῖκα.
8 Δηλώνει συγκατάβασι. — Τεράστιο (καθ.). — Ἀπαγορεύει.
9 Διασκεδάζω. — Μυθικὸς κυνηγός.
10 Διπλασιαζόμενο ἐκφράζει ἔκπληξι. — Δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ ἀπογόνους. — Ἄρθρο (πληθ.).
11 Ἀδιακρίτως ἀριθμοί. — Πουλὶ μὲ ὡραιότατο φτέρωμα (καθαρ.).
12 ... ποστάλ. — Ὁδηγεῖ ἕναν ἄνθρωπο στὴν καταστροφή. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
13 Αἰτιολογ. σύνδεσμος (ἀρχ.) —Εἰς διπλοῦν θὰ σᾶς μεταφέρῃ στὴ ζούγκλα.
14 Δὲν ἤσθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ φωτιά (θηλ.). — Πανηγυρικά. Τὸ μικρὸ ὄνομα πολλῶν στάρ τοῦ Χόλλυγουντ.
15 Ἐπώνυμον Ἑλληνίδος ντιζέζ. —Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. — Ζωοτροφή. — Ὑποθετικόν.
16 Δὲ λείπουν ἀπὸ καμμιὰ συμφωνία. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων. —Χρησιμοποιεῖται στὶς φωτεινὲς διαφημίσεις.
17 Καταχθόνια. — Δύσκολη θέσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — —Ποτοιμὸς τῆς Λυδίας ποὺ εἶναι μεταφορικῶς πηγὴ πλούτου.
2 Προχωρῶ ...ὁριζοντίως. — Θραύω. — Νεογέννητα.
3 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Ἡ κυρίως πόλις. — Μᾶς κάνει νὰ κοκκινίζουμε. — Ἀνεστραμμένο ἄρθρο.
4 Ἀμμώδης παραλία. — Τὰ ἀνδρόγυνα αὐτὰ δὲ κινδυνεύουν νὰ χωρίσουν. — Ναυτικὸ παράγγελμα.
5 "Ομοια σ' ἔκτασι. — Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
6 Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Κάνει ἕνα σκύλο ἀνίκανο νὰ δαγκώσῃ. — Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου.
7 Κλειδὶ στὴν ἀλυσίδα τῆς ἀγκύρας, ἀλλὰ καὶ τρόπος λαβῆς στὴν πάλη. — Πρόθεσις.
8 Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἀκολασία. — Βυζαντινὴ νότα.
9 Ναυτικὴ μονάς. — Στέμμα τῶν παπῶν.
10 Βυζαντινὴ νότα. — Ὀρεινὴ χώρα τῆς Βαλκανικῆς κατὰ μῆκος τοῦ Ἀδριατικοῦ ψελάγους. — Τελικὸς σύνδεσμος.
11 Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Γόησσα τῆς ἀρχαιότητος ποὺ ἀγάπησε τὸν Διογένη.
12 Δυνατὸ ποτό. — Δὲν ξέρομε τίποτα γι' αὐτήν. — Πεισματώδης ἀγών (μεταφ.).
13 Διπλασιαζόμενο γίνεται ἐπικίνδυνο ἔντομο. — Λέξις ἀπὸ περίφημο σπαρτιατικὸ ρητό.
14 Αἴσθησις. — Ὁλοκάθαρα.— Πρόθεσις.
15 Ἄρνησις (ξεν.). — Ὁλομόναχος. — Στρατιωτικὴ μονάς. — Ἀριθμητικόν.
16 Λιμάνι τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς. — Χρηματικὸ ποσὸν τῶν ἀρχαίων. — Μικροί.
17 Μεγαλόσωμα. — Ἱστορικὴ πόλις τῆς Ἠπείρου.

ΑΓΑΘΩΝ Α. ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 624 στὴ σελ. 98

✪✪

Ἐπαγγελματικὰ ἀτυχήματα

Μολονάτι εἶχε ἀρχίσει ἑαφνιιὰ νὰ χτυπᾶη δαιμονισμένα τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου, ὁ διαρρήκτης ποὺ εἶχε μπῆ τὴ νύχτα στὸ ἐργοστάσιο ἐκεῖνο μιᾶς ἀμερικανικῆς πόλεως, συνέχισε τὴ δουλειά του χωρὶς νὰ νοιάζεται καθόλου. "Οταν ἔφτασε ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν τσάκωσε, τὸν ρώτησαν μὲ ἀπορία γιατὶ δὲν εἶχε φύγει, μόλις ἄκουσε τὸ κουδοῦνι. Κι' ἐκεῖνος ἐξήγησε ὅτι... ἦταν βαρήκοος!

ΓΥΡΩ ἀπό τὰ ΜΑΛΛΙΑ

Ἀλείφετε τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ αποχρωστικὸ ὑγρό, χωρίζοντάς τα σὲ τοὐφφες πλάτους 2 πόντων περίπου καὶ χρησιμοποιώντας ἕνα βουρτσάκι.

Θέλετε νὰ γίνετε ξανθές;

ΣΧΕΔΟΝ ὅλες οἱ κοπέλλες ὁμολογοῦν πώς, σὲ μιὰ ἢ ἄλλη ἐποχὴ τῆς ζωῆς τους, πόθησαν νὰ ἦσαν ξανθές. Κι' ἡ ἐπιθυμία τους αὐτὴ εἶναι δικαιολογημένη, γιατὶ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ἕνα σπουδαῖο παράγοντα τῆς γυναικείας γοητείας.

"Αν λοιπὸν θέλετε πραγματικὰ νὰ γίνετε ξανθή, ὑπάρχει ὁ τρόπος νὰ τὸ πετύχετε. Μόνο ποὺ πρέπει, πρὶν τὸ ἀποφασίσετε, νὰ σταθμίσετε τὸ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά.

Πρῶτον, οἱ γνήσιες ξανθὲς ἔχουν ἕνα ἄσπρο δέρμα ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους. "Αν ὅμως τὸ δικό σας δέρμα εἶναι, σταράτο ἢ πολὺ σκοῦρο, μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς κολακεύουν καθόλου τὰ ξανθὰ μαλλιά, ὅπως φαντάζεσθε. Μπορεῖ νὰ δείχνουν μουντὸ τὸ δέρμα σας.

"Υστερα, πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψι τὴν κατάστασι τῶν μαλλιῶν σας. Τὰ φάρμακα ποὺ τὰ ξεβάφουν καὶ τὰ ξανθαίνουν, εἰσχωροῦν μέσα σὲ κάθε τρίχα καὶ καταστρέφουν τὸ χρωματισμό της. Συγχρόνως ὅμως ἐξασθενοῦν καὶ τὴ σύστασί της, κάνοντάς την σιγὰ - σιγὰ στεγνὴ καὶ εὔθραυστη.

Μαζὶ λοιπὸν μὲ τὸ ξέβαμα τῶν μαλλιῶν σας, πρέπει νὰ θρέψετε τὶς τρίχες μ' ἕνα κατάλληλο λάδι. Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι δουλειὰ δύσκολη, ἂν τὴν ἀναθέσετε δὲ σὲ κομμωτὴ θὰ σᾶς κοστίση.

Μὴ ξεχνᾶτε ἐξ ἄλλου ὅτι, ὅσο μεγαλώνουν οἱ τρίχες, θὰ πρέπη νὰ ξεβάφετε συνέχως τὶς ρίζες τους καὶ τὴ χωρίστρα — πρὶν ἀκόμα γίνη φανερὴ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη. Αὐτὸ λοιπὸν ἀπαιτεῖ ὥρα, καθὼς καὶ προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν ἐπιδρᾶ κάθε φορὰ τὸ φάρμακο στὴν ὑπόλοιπη τρίχα. "Αν ἔχετε μιὰ ἐπιδέξια φίλη, μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήση, ἀλείβοντας μὲ μπριγιαντίνη ἢ κρέμα τῶν χεριῶν τὰ ἤδη ξεβαμένα μέρη τῶν τριχῶν, ὥστε νὰ μὴν ἐπιδρᾶ ἐκεῖ τὸ φάρμακο, ἀλλὰ μόνο στὶς ρίζες ποὺ θέλουν ξέβαμα.

"Αν δέ, ἀφοῦ ξανθύνετε τὰ μαλλιά σας, δὲν σᾶς ἀρέση τὸ ἀποτέλεσμα, θὰ χρειαστῆ νὰ περιμένετε ἐπὶ μῆνες γιὰ νὰ μεγαλώσουνε, ἢ νὰ τὰ ξαναβάψετε στὸ ἀρχικό τους χρῶμα — πρᾶγμα ποὺ προϋποθέτει δεύτερη δαπάνη, καὶ συγχρόνως καινούργια δεινοπαθήματα γιὰ τὶς τρίχες.

'Ωστόσο, ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ ἐπιμένετε νὰ γίνετε ξανθή, θὰ κάνετε τὸ ἑξῆς: Προσθέτετε δυὸ σταγόνες ἀμμωνία σὲ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας πυκνὸ ὀξυζενέ 20 ὄγκων (μὴ βάλετε περισσότερη ἀμμωνία, γιατὶ τότε τὰ μαλλιά σας θὰ πάρουν μιὰ ἀπόχρωσι μπρούντζου). Ἀνακατεύετε τὸ ὑγρὸ μὲ τάλκ, τόσο ποὺ νὰ σχηματισθῆ μιὰ πάστα, κι' ἀλείφετε ὕστερα τὰ μαλλιά σας, χωρίζοντάς τα σὲ τοὐφφες πλάτους 2 πόντων. ('Αντὶ τάλκ, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ ξυσμένο σαποῦνι).

'Αφῆνετε νὰ ἐπιδράση ἡ πάστα 20 λεπτά. "Επειτα λούζεστε.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι, ἀφοῦ ἀλλάξατε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας, πρέπει νὰ τροποποιήσετε ἀνάλογα καὶ τὸ μακιγιάζ σας, κάνοντάς το ἀνοιχτότερο. 'Αλλοιῶς, τὰ μαλλιά σας θὰ φαίνωνται τελείως ἀταίριαστα.

*

Μόνον ὅσες ἔχουν μαλλιὰ λεπτά, σὰν μωρουδίστικα, ξέρουν πόσο φαίνονται ἁραιὰ—χωρὶς νάναι στὴν πραγματικότητα—καὶ πῶς δὲν κρατᾶνε τὴν ὀντουλασιόν.

'Ωστόσο, ἀφοῦ δὲ μποροῦν νὰ τ' ἀλλάξουν, ἂς προσπαθήσουν τουλάχιστον νὰ περιορίσουν τὰ μειονεκτήματά τους.

Καλλίτερα νὰ τὰ κόβουν κοντὰ καὶ νὰ τὰ κατσαρώνουν, ὥστε νὰ φαίνωνται πυκνότερα καὶ πιὸ φουντωτά. Αὐτὸ τὸ κατσάρωμα πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουν κάθε βράδυ, ἀλλ' ὅταν ἀποκτήσουν λίγη πεῖρα δὲν θὰ χρειάζωνται περισσότερα ἀπὸ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Θὰ τὰ καταφέρνουν δὲ καλλίτερα, ἂν λούζωνται τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, μὲ τὸ σαμπουὰν ποὺ θὰ διαπιστώσουν στὴν πρᾶξι ὅτι ταιριάζει περισσότερο στὰ μαλλιά τους.

Μιὰ καλὴ περμανάντ εἶναι ἀπαραίτητη. Τὸ εἶδος ὅμως αὐτὸ τῶν μαλλιῶν ἔχει τὶς ἰδιοτροπίες του: "Αλλοτε δὲν κατσαρώνεται ἀπ' τὴν περμανάντ κι' ἄλλοτε κατσαρώνεται πάρα πολὺ εὔκολα.

Στὴν πρώτη λοιπὸν περίπτωσι, χρησιμοποιήστε ἰσχυρότερο φάρμακο τῆς περμανάντ καὶ κάνετε τὶς μποῦκλες μᾶλλον μικρές, ἀφοῦ προηγουμένως ψαλλιδίσετε τὰ μαλλιά σας ὅσο χρειάζεται νὰ τὰ κοντύνετε.

Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, θὰ μεταχειρισθῆτε ἀδύνατο φάρμακο καὶ θὰ κάνετε λιγώτερες καὶ μεγαλείτερες μπούκλες. Θὰ ψαλλιδίσετε δὲ τὰ μαλλιά σας μετὰ τὴν περμανάντ, ὥστε ν' ἀφαιρέσετε τὶς ἄκρες τους ποὺ ἔχουν τυχὸν παρακατσαρώσει.

Γιὰ νὰ διατηρῆ τὸ σχῆμα της ἡ ὀντουλασιόν, μεταχειρίζεσθε μιὰ λοσιὸν ποὺ συγκρατεῖ τὶς μπούκλες.

*

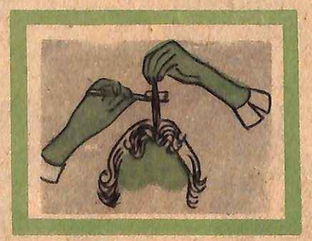
Ποιὰ εἶναι καλλίτερη βούρτσα γιὰ τὰ μαλλιά: μιὰ βοῦρτσα μὲ φυσικὲς τρίχες, ἢ μιὰ μὲ τρίχες ἀπὸ νάϋλον;

Καὶ τὰ δυὸ εἴδη ἔχουν τὰ πλεονεκτήματά τους. Θὰ διαλέξετε λοιπὸν ἐκείνη ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι.

Οἱ βοῦρτσες ἀπὸ φυσικὲς τρίχες (ἀγριοχοίρου συνήθως) εἶναι καταλληλότερες γιὰ τὸ καθάρισμα καὶ τὸ γυάλισμα τῶν μαλλιῶν. Γιατὶ οἱ τρίχες τους—ὅπως ἄλλωστε κι' οἱ ἀνθρώπινες—ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀλλεπάλληλα λέπια, ποὺ παρασύρουν εὐκολότερα τὰ μόρια τῆς ἀκαθαρσίας ἀπὸ τὰ μαλλιά. Πενῆντα βουρτσίσματα τὴν ἡμέρα μὲ μιὰ τέτοια βοῦρτσα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ διατηροῦνται τὰ μαλλιά σας ὁλοκάθαρα καὶ στιλπνά.

'Επίσης, οἱ βοῦρτσες αὐτὲς εἶναι οἱ ἐνδεδειγμένες γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο τριχωτὸ δέρμα.

Οἱ βοῦρτσες μὲ τρίχες ἀπὸ νάϋλον εἶναι πιὸ ὡραῖες στὴν ἐμφάνισι, πλένονται εὔκολα καὶ γρήγορα, κι' οἱ τρίχες τους δὲν μαλακώνουν μὲ τὴ χρῆσι, ἀλλὰ μένουν ἀμετάβλητες γιὰ χρόνια ὁλόκληρα, ὅσο κι' ἂν τὶς βρέχετε.

Μὲ τὸ τακτικὸ βουρτσισμα, τὰ μαλλιὰ σας θὰ εἶναι πάντα καθαρὰ καὶ στιλπνά.

Ἐξ ἄλλου, οἱ τρίχες αὐτὲς μπορεῖ νὰ γίνουν μαλακὲς ἢ σκληρές, κατάλληλες γιὰ μωρουδίστικο κεφαλάκι ἢ γιὰ τὰ πυκνότερα μαλλιά. Διεγείρουν δὲ ζωηρότερα τὴν κυκλοφορία στὸ τριχωτὸ δέρμα. μὲ τὸ μασσὰζ ποὺ κάνει τὸ βούρτσισμα.

Πάντως, ὅποιο ἀπ' τὰ δυὸ εἴδη κι' ἂν προτιμήσετε. διαλέξετε μιὰ βούρτσα καλή. Καὶ πλένετέ την μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα μὲ ἁραιὴ ἀμμωνία ἢ μὲ τὶς σκόνες ἐκεῖνες ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὸ σαποῦνι.

"Οταν βουρτσίζετε μαλλιὰ πολὺ λερωμένα ἢ λιπαρὰ ἐκ φύσεως, σκουπίζετε μὲ μιὰ πετσέτα τὴ βούρτσα, κάθε λίγα βουρτσίσματα.

Προσοχή! Τὸ ἀλκοὸλ διαλύει καὶ καταστρέφει τὶς πλαστικὲς ὕλες. "Αν λοιπὸν ἡ βούρτσα σας ἔχη τρίχες ἀπὸ νάϋλον ἢ εἶναι φτιαγμένη ὁλόκληρη ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, φροντίστε νὰ μὴν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ κολώνια ἢ μὲ λοσιὸν ποὺ περιέχει οἰνόπνευμα.

"Τραβήγματα"

Πλεῖστοι ξένοι σεναρίστες καὶ πλειὰς σκηνοθετῶν,
συνοδεία συνεργείων εἰδικῶν καὶ φορητῶν,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι, τὴν 'Αθήνα πλημμυρίζουν
καὶ ταινίες ὁλοένα κι' ἀκατάπαυστα γυρίζουν.
'Απὸ δῶ τραβᾶνε εἰκόνες, ἀπὸ κεῖ παίρνουν σκηνὲς
ἀπὸ δῶ στήνουν φακούς των, πάρα πέρα μηχανὲς
καὶ μ' αὐτὸν τὸν ὀργασμό τους καὶ τὸν ἔκδηλό τους σάλο
ἡ 'Αθήνα μετεβλήθη σ' ἕνα... στούντιο μεγάλο!

*

Λ' ὅλες πιά, τῆς πρωτευούσης τὶς πλατεῖες καὶ γωνίες,
συνεργεῖα πάντα βλέπεις ποὺ γυρίζουνε ταινίες
κι' ὅπως βγαίνεις ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου βιαστικὸς
ἓν ἀγνοία σου κι' ἐσένα σὲ ἁρπάζει ὁ... φακός!
"Ετσι δίχως νὰ τὸ ξέρῃς καὶ νὰ τὸ ἀντιληφτῆς
μὲ ἀστέρες κι' ἀστερίσκους, μεσ' τὸ «φίλμ» θὰ μπερδευτῆς
καὶ κατάπληκτος θὰ κάνῃς, κάποια μέρα τὸ σταυρό σου,
γιατὶ στὸ «ἔκρὰν» ποζάρεις μὲ τὴν... Λῶρεν στὸ πλευρό σου!

*

Μὲ τὴ φόρα ποὺχει πάρει ὁ φακὸς αὐτὲς τὶς μέρες
κινδυνεύουνε νὰ νίνουν ὅλοι οἱ "Ελληνες... ἀστέρες,
γιατὶ μόλις ξεμυτίζουν ἀμερίμνως μεσ' στὴν πιάτσα,
στὴν ὀθόνη καταλήγει τὸ σουλούπι τους κι' ἡ φάτσα...
Κινδυνεύει ὁ πᾶς τις ἤγουν, λόγω τέτοιων τραβηγμάτων»,
στόχος κι' ἥρωας νὰ γίνῃ... δημοσίων θεαμάτων,
μὰ μπορεῖ νὰ βρῇ—συνάντια—κι' ἀθεράπευτο μπελᾶ
καὶ νὰ πλέξῃ, ἀπροόπτως, μὲ... τραβήγματα πολλά!

*

Λ διάκριτος συνήθως, εἰν' ἐκεῖνος ὁ φακός,
ποὺ γυρίζει τὶς ταινίες κινηματογραφικῶς
καὶ μπορεῖ νὰ σὲ συλλάβῃ τὴ στιγμὴ ποὺ σταματᾶς
καὶ μὲ λαίμαργο τὸ μάτι κάποιον κόμματο κυττᾶς...
"Η μπορεῖ καὶ νὰ σὲ πιάσῃ δίπλα σὲ μιὰ πιτσιρίκα,
καὶ λαχτάρα νὰ σοῦ κάνῃ καὶ μεγάλη κασκαρίκα,
γιατὶ μὲ τὴν σύζυγό σου, θὲς καὶ μὴ καὶ ἀρον-ἀρον
«θάχῃς κάθε μέρα κόπιες»... διαστάσεων τεσσάρων!

*

Λόγω φόντου καὶ πλαισίου κινηματογραφικοῦ
καὶ ταχύτητος κυρίως κεκτημένης τοῦ φακοῦ,
εἰν' ἑπόμενον, μιὰ μέρα, ν' ἀντικρύσῃς στὸ πανί
ὁποιαδήποτε κρυφὴ σου καὶ ἀπόρρητη σκηνή...
Δηλαδὴ τὸν ἑαυτό σου νὰ τὸν δῇς σὲ μιὰ σὺρα
τὴ στιγμὴ ποὺ κάποια νέα προστατεύεις πονηρά,
ἢ τὴν ὥρα ποὺ ἐνοκλῆται ἡ μαινόμενη κυρὰ σου
καὶ μὲ τ' ὁμπρελλόξυλό της σοῦ μετρᾶει τὰ... πλευρά (σου!

*

Εἰν' ἑπόμενον ἀκόμα, ὁ φακὸς αὐτὸς μοιραῖα,
νὰ σὲ πιάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἔχεις μιὰ συνάντησι λαθραία
ἢ νὰ σ' ἀποθανατίσῃ σ' ἕνα κέντρο κοσμικό
καὶ τὴν ὥρα ποὺ χορεύεις μ' ἕνα πλάσμα ἐολικό...
Πρᾶγμα ποὺ ἡ σύζυγός σου στὴν ταινία θὰ τὸ δῇ
κι' ἂν ἀμέσως δὲν σοῦ βάλῃ στὴν ἐξώπορτα κλειδί,
ἀσφαλῶς θὰ σὲ ταράξῃ μὲ τὶς κρεββατομουρμοῦρες
ἢ θὰ πέσῃ στὸ μπουντάχι
καὶ τοῦ... «ρόκ-έντ-ρόλ» ἐν τάχει,
θὰ σοῦ μάθῃ τὶς φιγοῦρες!

*

'Ο φακὸς αὐτὸς ἐν τέλει, ὁ παντοῦ στημένος ἤδη
εἶναι μέγας ἐφιάλτης, ἢ ἂν θέλῃς, μαῦρο φίδι,
ἐπειδὴ μὲ τὴ φορὰ του κινδυνεύεις κάθε ὥρα
νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ τρωτά σου, κι' ὅλα τ' ἁπλυτα στὰ φόρα
καὶ τὸ κάθε μυστικό σου τὸ οἰκογενειακό,
τρικολόρε νὰ στὸ κάνῃ καὶ... σινεμασκαπικό!

Ἐπιμορφώσεις ὁ Συκοφάντης!
Μια Τάδεια

ΑΓΩΝΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΜΙΟΤΕΡ

ΤΡΙΑ περίπου μερόνυχτα φόρτωνε στὴν Πειραιᾶ, πυρομαχικὰ καὶ στρατὸ γιὰ τὴ Λιβύη τὸ ἑλληνικὸ φορτηγὸ «Μαρία Ν.» ποὺ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ κατοχαστηκὲς τὸ εἶχαν ἐπιτάξει γιὰ λογαριασμό τους, τὸ βάφτισαν «Ραΐμερ 102». Αὐτὸ ἔγινε γι' ἀνάμνηση ἑνὸς ἄλλου δικοῦ τους καραβιοῦ, ποὺ τὸ εἶχαν βουλιάξει συμμαχικὰ ὑποβρύχια στὸ Αἰγαῖο. Τὸ πληρωμὰ του ἀποτελεῖτο ἀπὸ λαγῆς - λαγῆς ἀνθρώπους: Ἰταλούς, Βούλγαρους, Σπανιόλους καὶ Πορτογάλους. Μόνο οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς γέφυρας καὶ τῆς μηχανῆς ἦταν Γερμανοί. Ὡστόσο ἀνάμεσα στὸ κατώτερο προσωπικό, ἦταν γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ δυὸ καινούργιου ἀντρες: Ὁ Δημήτρης Λιάκος κι' ὁ Μιχάλης Σπαθῆς. Ναύτης στὴν κουβέρτα ὁ ἕνας, θερμαστὴς στὰ καζάνια ὁ ἄλλος. "Ηταν Αὔγουστος τοῦ 1943. Ἡ μαύρη, ἡ πιὸ σκοτεινὴ ὥρα τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸν Πειραιᾶ λειτουργοῦσε εἰδικὸ γραφεῖο, ποὺ εὕρισκε δουλειὰ στοὺς ἀνέργους ναυτικούς. Τὸ διηύθυνε κάποιος Γεώργιος Ράϊσκος, ἄνθρωπος σκοτεινὸς καὶ μυστηριώδης, ποὺ εἶχε ἔρθει στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ὅπου ἔμενε ὡς τότε. Ποιές ἦταν οἱ σχέσεις του μὲ τοὺς Γερμανούς; Ἀγνωστο. Μὲ τὴν ἀλήθεια μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴ φανταστῆ εὔκολα. Ὁ Ράϊσκος γεννημένος καὶ μεγαλωμένος στὴν ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Γερμανία, δὲ δίστασε ν' ἀκολουθήση ὡς ἐδῶ τοὺς Γερμανοὺς μὲ σκοπό, ὅπως ἔλεγε, νὰ βοηθήση τοὺς "Ελληνες ἀνέργους τῆς θάλασσας. "Ανοιξε λοιπὸν ἕνα ναυτικὸ γραφεῖο κοντὰ στὸ λιμάνι κι' οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔτρεχαν γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν δουλειά...

Ὁ Λιάκος μὲ τὸ Σπαθῆ πῆραν ἐντολὴ νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦνε. Ἀνήκαν καὶ οἱ δυὸ στὶς τάξεις τῶν πατριωτῶν κι' εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου ἀπὸ τὴ Μ. Ἀνατολή, ὡς ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἐλληνικοῦ Στρατηγείου. "Οταν ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα, ἤρθαν ἀμέσως σ' ἐπαφὴ μὲ ἄλλους "Ελληνες συνάδελφους τους. Στὴν ἀρχὴ ἐγκαταστάθηκαν στὴν ὁδὸ Βερανζέρου καὶ λίγο ἀργότερα στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας 18. Ἐκεῖ βρισκόταν κρυμμένος καὶ ὁ Κύπριος ταγματάρχης Ἀλέκος Μιχαηλίδης τὸν «133», ποὺ δροῦσε στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ 1941. Ἀπ' αὐτὸν οἱ δύο σαμποτὲρ ἔπαιρναν ἐντολές.

Μόλις λοιπὸν μαθεύτηκε ὅτι τὸ «Μαρία Ν.» φόρτωνε στὸν Πειραιᾶ, ὁ Μιχαηλίδης τοὺς εἶπε:

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ καταστρέψουμε μὲ κάθε θυσία. "Αν τὸ κατορθώσουμε αὐτό, θὰ ἔχουμε δύο ὠφέλη. Πρῶτο: θὰ βυθιστῆ τὸ καράβι καὶ δεύτερο, θ' ἀχρηστευτῆ ὁ 'Ισθμὸς τῆς Κορίνθου...

Καὶ τοὺς ἐξήγησε τὸ σχέδιό του: "Η δουλειὰ θὰ γινόταν σὲ ὡρισμένο μέρος καὶ σὲ ὡρισμένη ὥρα. Οἱ ὡρολογιακὲς βόμβες ποὺ θὰ τοποθετοῦνταν στὰ σπλάχνα τοῦ καραβιοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκραγοῦν τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πλοῖο θὰ περνοῦσε τὸν 'Ισθμό. "Οπως ἦταν ἑπόμενο, τὸ ναυάγιο θὰ ἔφραζε μὲ τὸν ὄγκο του τὸ στενὸ αὐτὸ πέρασμα κι' ἔτσι θὰ πραγματοποιόταν τὸ παλιὸ ὄνειρο τοῦ Στρατηγείου τῆς Μ. Ἀνατολῆς: Ἡ ἀχρήστευσι τοῦ καναλιοῦ τῆς Κορίνθου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ ἐνδρικὰ πλοῖα θὰ ἔκαναν ἀναγκαστικὰ τὴ βόλτα τοῦ Μαλέα. Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν δουλειὰ τῶν συμμαχικῶν πλοίων, ποὺ θὰ τὰ εἰδοποιοῦσαν μὲ τὸν ἀσύρματο τὶς ὀργανώσεως γιὰ τὰ καθέκαστα.

Τὸ «Μαρία Ν.» ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεκινήση γιὰ τὸ μεγάλο κι' ἐπικίνδυνο ταξίδι του. Μὰ κάθε τόσο ἀνέβαλλε τὸν ἀπόπλουν του. "Εφευγε καὶ ξαναγύριζε. Οἱ Γερμανοὶ προσπαθοῦσαν νὰ ξεγελάσουν τοὺς πράκτορες τῶν συμμάχων, ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὰ λιμάνι ἑτοιμοι πάντα ν' ἀναγγείλουν μὲ τοὺς μυστικούς πομπούς τους τὴν ἀναχώρησί του στὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο. "Ηθελαν νὰ κρατήσουν μυστικὴ καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε. Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ φαντασταῖν ποτέ, πὼς μέσα στὸ ἴδιο τὸ καράβι τους κυκλοφοροῦσαν ἄνετα οἱ δύο σαμποτέρ...

Δύο ἐκρηκτικοὶ σωλῆνες εἶχαν τοποθετηθῆ κιόλας στὸ κῦτος του, δύο τρομερὲς ὡρολογιακὲς βόμβες! Ἡ μία στὸ πρῶτο ἁμπάρι. Ἡ δεύτερη, στὴν πρύμνη του, πρὸς τὸ μέρος τῆς πρόπελας. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς βόμβες ἦταν «ἐν ἀναμονῆ». Οἱ σαμποτὲρ δὲν εἶχαν βγάλει ἀκόμη τὰ καψούλια τους, ποὺ θὰ ἔσπαγαν τὴν ἀμπούλα γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ λειτουργοῦν. Αὐτὸ θὰ γινόταν τὴν ὥρα ποὺ θὰ χρειαζόταν, τὴν κατάλληλη στιγμή. "Οταν δηλαδὴ θὰ ξεκινοῦσε ὁριστικὰ τὸ πλοῖο γιὰ τὸ ταξίδι πρὸς τὴ Λιβύη. Καὶ πότε ἡ Ἐκρηξη θὰ γινόταν στὸ πέρασμα τοῦ 'Ισθμοῦ. Οὔτε μέτρο πιὸ κάτω ἢ πιὸ πάνω. Ἀκριβῶς μέσα στὸ κανάλι...

Ὡστόσο γιὰ νὰ μεταφέρουν τὶς δύο βόμβες στὸ καράβι, τὰ ἔπαιξαν ὅλα γιὰ ὅλα. Χρειάστηκε στὴν ἀρχὴ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρη εἴδησι κανένα μάτι. Ὁ Λιάκος σκέφτηκε νὰ τὶς τοποθετήσουν μέσα σὲ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες, ὅπως ἔγινε κι' ἄλλες φορὲς μ' ἐπιτυχία. Τὸ ξαναδοκίμασαν τὸ κόλπο καὶ τὰ κατάφεραν πάλι μιὰ χαρά. "Υστερα κάλλυναν ἀπὸ πάνω τὰ κοπάκια τους μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται ἀμέσως ὅτι εἶχε ἀνοιχτῆ. Οἱ Γερμανοὶ ὑποψιάζονταν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πραγματάκια. Τὸν τελευταῖο καιρὸ τὰ σαμποτάζ πλήθαιναν ἐπικίνδυνα. Τὸ γερμανικὸ ναυσργεῖο τοῦ Αἰγαίου, εἶχε κυριολεκτικὰ ζαλιστῆ ἀπὸ τ' ἀλλεπάλληλα πλήγματα ποὺ δεχόταν κάθε τόσο ἀπὸ τὶς ὁμάδες τῶν "Ελλήνων σαμποτέρ.

Ὁ ταγματάρχης Γκέοργκ φὸν Μπάγερ, γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας στὴν Ἑλλάδα, ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ μπῆ στὰ ἴχνη τους. Τὰ ξεφτέρια τῆς μοναδικῆς «3000» καὶ τῆς Γκὲ "Εφ Πέ, εἶχαν τεθῆ σὲ κίνησι. Μὰ τίποτε δὲν κατάφερναν. "Ετσι κάθε ξένος ναυτικὸς ποὺ ἔπιανε δουλειὰ στὰ καράβια τους, παρακολουθοῦνταν ἀγρυπνα. Δὲν μποροῦσε νὰ μεταφέρη τίποτε μέσα στὸ πλοῖο ἢ νὰ βγάλη ἔξω. Μόνο τὰ τρόφιμα ἐπιτρέπονταν, ἀλλὰ κι' αὐτὰ περνοῦσαν ἀπὸ συστηματικὴ ἔρευνα. Αὐτὸ τὸ ἤξεραν οἱ δύο σαμποτέρ, μὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ περάσουν τὶς μικρὲς σὲ σχῆμα ἐκρηκτικὲς βόμβες τους στὸ σκάφος.

Ὡστόσο ἡ τύχη τοὺς εὐνόησε μὲ τὸ παραπάνω. Ὁ ναύτης ποὺ ἔκανε ἔρευνα στὰ σακκίδιά τους, ἦταν μεθυσμένος. Εἶδε τὶς κονσέρβες, τὶς ριεργάστηκε μιὰ στιγμὴ καὶ τὶς ξαναβαλε στὴ θέσι τους. Ὁ Λιάκος τοῦ πέταξε μιά, ὄχι βέβαια ἀπὸ κεῖνες ποὺ περιεῖχαν τὶς βόμβες, ἀλλὰ μιὰ τρίτη ἀθῶα ποὺ εἶχαν μαζί τους, γι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ δουλειά. Ὁ Γερμανὸς τὴν ἅρπαξε στὸν ἀέρα.

— Φαίνεται πὼς οἱ "Ελληνες ἄρχισαν νὰ χαρτεύουν! φώναξε σαρκαστικά. 'Αφοῦ μᾶς χαρίζουν τὰ πράγματα ποὺ τοὺς δίνουμε ἐμεῖς, κάτι τέτοιο πρέπει νὰ συμβαίνη...

Γέλασαν οἱ συνάδελφοί του ποὺ τὸν ἄκουσαν κι' ἄφησαν τοὺς δυὸ σαμποτὲρ νὰ περάσουν, χωρὶς πολλὲς φασαρίες. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ δουλειὰ ἔγινε μὲ ἀπόλυτη εὐκολία. Τὴν ἴδια μέρα, κατὰ τὸ βραδάκι, τὶς τοποθέτησαν ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε. "Οταν ἀργότερα συναντήθηκαν στὸ κατάστρωμα, χωρὶς νὰ προφέρουν, λέξι, συνεννοήθηκαν μὲ τὰ μάτια. Τὸ σπουδαιότερο μέρος τῆς ἀποστολῆς τους εἶχε τελειώσει. Τώρα πιὰ θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὴν ἀναχώρησι τοῦ πλοίου γιὰ νὰ τὶς βάλουν νὰ λειτουργήσουν. Μόλις γινόταν κι' αὐτό, θὰ ἔβγαιναν κρυφὰ στὴ στεριὰ γιὰ νὰ μὴ βρίσκωνται μέσα στὸ καράβι ὅταν θ' ἀνατιναζόταν στὸν ἀέρα. Καὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα. Μιὰ ἀγωνία ποὺ ἄγγιζε τὰ ὅρια τοῦ θανάτου. Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα βέβαια νὰ ξέρης ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, μποροῦσαν γι' ἀνακαλυφτοῦν οἱ βόμβες. Καὶ τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν γνωστό. Οἱ ἀνακρίσεις ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσαν, τὰ μαρτύρια, οἱ ψυχολογικοὶ ἐκβιασμοὶ καὶ τόσα ἄλλα, θὰ τοὺς ἔρριχναν στὴν ἀπόγνωσι καὶ στὴν τρέλλα...

Στὶς 22 Αὐγούστου ὁ Λιάκος κι' ὁ Σπαθῆς εἶχαν ἔξοδο. 'Ανέβηκαν στὴν 'Αθήνα, μὰ δὲν πῆγαν ἀμέσως νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν ταγματάρχη 'Αλέκο Μιχαηλίδη, ἀπὸ φόβο μὴν τοὺς παρακολουθῆ κανείς, ἂν καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπῆρχε κανένας τέτοιος λόγος. Κάθησαν σ' ἕνα μπαράκι στὴν 'Ομόνοια κι' ὅταν νύχτωσε καλά, τράβηξαν γιὰ τὴ λεωφόρο 'Αλεξάνδρας. Ὁ Κύπριος τοὺς περίμενε ἀνυπόμονος, ἕτοιμος νὰ στείλη μὲ τὸν ἀσύρματο τὸ μήνυμα τῆς καταστροφῆς τοῦ «Μαρία Ν.». Ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους ὅμως κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη τίποτε.

— Μὰ γιατὶ ἀναβάλλει συνεχῶς τὸ ταξίδι του; ρώτησε. 'Αρχίζω νὰ πιστεύω πὼς δὲ θὰ φύγη ποτέ. 'Εσεῖς τί λέτε;

— Θὰ φύγη ὁπωσδήποτε! ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησι ὁ Λιάκος. Τί θὰ μείνη νὰ κάνη ἐδῶ; "Αλλωστε τὰ τρόφιμα καὶ τὰ πυρομαχικὰ τὰ ἔχει φορτώσει ἀπὸ πρωτες. Φοβᾶται ὅμως νὰ ξεκινήση. Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες, μονάχα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, βυθίστηκαν πέντε μεγάλα πλοῖα. Δὲν εἶναι μικρὴ δουλειά, ἔ;

Ὁ Μιχαηλίδης ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός.

— Ναί, καταλαβαίνω πολὺ καλά, εἶπε στὸ τέλος. Νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ἔρθουμε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Στρατηγεῖο καὶ νὰ τοῦ ἀναγγείλουμε τὶς δυσκολίες ποὺ συναντοῦμε. Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ νομίζουν οἱ «κάτω», πὼς τὸ ρίξαμε στὴν... τεμπελιά!

Γέλασαν τὰ παλληκάρια μὲ τὴ «δήλωσι» τοῦ ταγματάρχη καὶ τὸν ἄφησαν νὰ κάνη ὅ,τι καταλαβαίνει. Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, οἱ δύο τολμηροὶ σύντροφοι ξεκίνησαν γιὰ τὸν Πειραιᾶ, χαρούμενοι ποὺ τὰ εἶχαν τακτοποιήσει ὅλα. "Οταν ὅμως φτάσανε στὸ λιμάνι, ἔτριψαν τὰ μάτια τους ἀπὸ ἔκπληξι. Τὸ «Μαρία Ν.» δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ θέσι του. Εἶχε φύγει ξαφνικὰ χωρὶς αὐτούς. Ὁ Λιάκος ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Τὴν πάσαμε σὰν τὰ κουτρουβίθια! εἶπε στὸ Σπαθῆ. "Αν εἶναι βέβαια καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀνηθικὲς «εἰκονικές» του ἀναχωρήσεις, πάει καλά. "Αν ὅμως ἔφυγε πραγματικά, τότε ὅλοι οἱ κόποι μας πῆγαν χαμένοι. Κινδυνέψαμε ἄδικα..

— Τί πρέπει νὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ἀπογοητευμένος ὁ Λιάκος. Θ' ἀφήσουμε νὰ χαθῆ μιὰ τέτοια εὐκαιρία μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας;

Ὁ Μιχάλης Σπαθῆς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τίποτε δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε πιά. "Αν τὸ «Μαρία Ν.» ἔφυγε, χάθηκαν ὅλα μαζί του. Ὡστόσο νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παρουσιαστοῦμε στὸ Λιμεναρχεῖο καὶ νὰ ζητήσουμε πληροφορίες. "Εχουμε νομίζω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ἀνήκουμε στὸ πληρωμά του...

Τὸ Λιμεναρχεῖο ὅμως δὲν τοὺς ἔδωσε καμμιὰ ἐξήγησι. Τοὺς παρέπεμψε μόνο στὸ γραφεῖο τοῦ Ράϊσκου, ποὺ πῆγαν καὶ τὸν βρῆκαν ἀμέσως. Ἐκεῖνος ἄκουσε σοβαρὸς τὰ παθημά τους.

— Ποιός σᾶς φταίει; τοὺς εἶπε. Δὲν ἔπρεπε νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ καράβι, ἀφοῦ ξέρατε ὅτι θὰ φύγη ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...

— Καὶ τί ἤτανε ἐμεῖς; ἀπόρησε ὁ Λιάκος. Βγήκαμε μὲ κανονικὴ ἄδεια. "Ηταν μέρα ἐξόδου. 'Εφόσον θὰ φεύγαμε, ἔπρεπε νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν...

— Καλά, ἀποκρίθηκε ὁ Ράϊσκος. "Αν εἶναι ἔτσι, ἔχετε δίκηο. Περάστε σὲ καμμιὰ ὥρα καὶ θὰ σᾶς πῶ...

"Εφυγαν ἐκεῖνοι καὶ ξαναγύρισαν στὸ γραφεῖο κατὰ τὶς ἑνέα. "Εμαθαν τότε ὅτι τὸ πλοῖο τους δὲν εἶχε ἀναχωρήσει κι' ὅτι βρισκόταν ἀραγμένο στὴν Ἐλευσίνα. Ἀπὸ κεῖ θὰ ξεκινοῦσε ὁριστικὰ τὸ βράδυ γιὰ τὸ ταξίδι τῆς Λιβύης. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ τὸ προλάβουν ἂν ἔφευγαν ἀμέσως. Ὁ Ράϊσκος τοὺς εἶπε ἀκόμη ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν διαθέσει ἕνα αὐτοκίνητο φορτηγὸ γιὰ τὴ μεταφορά τους. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ παραλάβη ὅλους τοὺς ἄντρες τοῦ πληρώματος ποὺ εἶχαν μείνει ἔξω. Τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν τώρα στὸ Πασαλιμάνι καὶ τοὺς περίμενε. Χαρούμενοι οἱ δυὸ φίλοι, εὐχαρίστησαν τὸ Ράϊσκο κι' ἔφυγαν. Σ' ὅλο τὸ δρόμο ὁ Λιάκος μὲ τὸ Σπαθῆ κατέστρωναν τὸ σχέδιό τους: Μόλις καταλάβαιναν, ὅτι τὸ «Μαρία Ν.» θὰ ξεκινοῦσε ὁπωσδήποτε ἀπόψε, θ' ἀφαιροῦσαν τὰ καψούλια τῶν βομβῶν καὶ θὰ τὶς ἔβαζαν νὰ λειτουργήσουν. "Υστερα θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ σκάσουν ἀπαρατήρητοι κι' ὁ Θεὸς βοηθός...

"Οταν ἔφτασαν στὴν Ἐλευσίνα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, ἡ καρδιά τους πῆγε στὴ θέσι της. Τὸ μεγάλο φορτηγὸ ἦταν ἐκεῖ. 'Αφοῦ ἔκαναν σ' ὅλους μιὰ αὐστηρὴ σωματικὴ ἔρευνα, τοὺς ἄφησαν νὰ περάσουν. Καθένας πῆγε στὸ πόστο του κι' ἀνέβασε τὴ δουλειά του. Ὁ Λιάκος μὲ τὸ Σπαθῆ δὲν συναντήθηκαν ὁλόκληρη τὴν ὑπόλοιπη μέρα. "Οταν σκοτείνιασε ὅμως καὶ ἀκούστηκαν οἱ προσταγὲς τῶν ἀξιωματικῶν νὰ ἑτοιμαστοῦν γι' ἀναχώρησι, τότε ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν μιὰ στιγμὴ στὸ κατάστρωμα. Χωρὶς νὰ πλησιάσουν, κυτἀχτηκαν. "Ηταν καιρὸς κι' ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν μὲ ταχύτητα. Τὸ «Μαρία Ν.», θὰ ξεκινοῦσε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ὁ Λιάκος πέρασε γρήγορα μπροστὰ ἀπὸ τὸ σύντροφό του.

— Καλὴ τύχη, φίλε! τοῦ ψιθύρισε. Ὁ Θεὸς μαζί σου...

Ὁ Σπαθῆς κατέβηκε στὸ δεύτερο ἁμπάρι, ἐνῶ ὁ Λιάκος πράδηξε γιὰ τὴν πρύμνη, ὅπου εἶχε τοποθετημένη τὴ βόμβα του. Ὁ τελευταῖος κατώρθωσε νὰ πετύχη γρήγορα τὸ σκοπό του. Χώθηκε πίσω ἀπὸ τὸ μηχανισμὸ τῆς προπέλας καὶ χωρὶς νὰ τὸν πάρη εἴδησι κανείς, ἔβγαλε τὸ καψούλι ἀπὸ τὸ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα. Τὸ ρολόϊ τοῦ θανάτου ἄρχισε νὰ δουλεύη. Κανόνισε κατόπιν νὰ ἐκραγῆ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ὅταν κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἔπρεπε τὸ καράβι νὰ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ 'Ισθμοῦ. "Οταν τελείωσαν ὅλα, ὁ Λιάκος ξαναδῆγε στὸ κατάστρωμα καὶ χωρὶς νὰ διστάση, τράδηξε κατ' εὐθεῖαν στὴ σκάλα τῆς ἐξόδου. Ὁ φρουρὸς δὲν τὸν σταμάτησε, οὔτε τὸν ρώτησε ποῦ πηγαίνει. "Ηταν μιὰ εὐτυχὴς σύμπτωσι. Ὁ τολμηρὸς "Ελληνας βρέθηκε στὴ στεριὰ ἀνακουφισμένος. Τρέχοντας σχεδόν, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ μικρὴ ἀποβάθρα καὶ πῆρε τὸ ταξεργάκι τοῦ Θανάση Λέρτα.

Μὰ γιὰ τὸ Μιχάλη Σπαθῆ τὰ πράγματα ἤρθαν ἐντελῶς ἀνάποδα. "Οπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, τὴ δική του τὴ βόμβα τὴν εἶχε τοποθετήσει στὸ πρῶτο ἁμπάρι. Μὰ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κατεβάσει ἐκεῖ τσουβάλια μὲ ἀλεύρι, πράγμα ποὺ θὰ ἐμπόδιζε τὴν κανονικὴ λειτουργία της. "Ισως μάλιστα νὰ μὴν ἔσκαζε καθόλου, γιατὶ ἡ σκόνη τοῦ ἀλευριοῦ θὰ λάσπωνε ὁπωσδήποτε τὸ ἐκρηκτικὸ ὑγρό της καὶ δὲν θὰ τὸ ἄφηνε νὰ κυλοφορήση κανονικά. "Ετσι, παρ' ὅλο τὸ φοβερὸ κίνδυνο ν' ἀποκαλυφτῆ, ἀποφάσισε νὰ τὴ μεταφέρη ἀλλοῦ. Χωρὶς ν' ἀργοπορήση διόλου, τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὴ λάμαρίνα τοῦ φόρμα. "Υστερα, κάνοντας τὸν ἀδιάφορο, γλύσηρησε ἀπὸ τὴν ὀρθὴ σκάλα στὸ μηχανοστάσιο.

Ἡ βάρδια τῆς μηχανῆς βρισκόταν στὴ θέσι της. "Επρεπε νὰ κατεβῆ ὄμως πιὸ κάτω ἀκόμη. Στὴν καρδουνιέρα. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῆ ἡ βόμβα, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν ἴσαλο γραμμή. Ἡ καρδιὰ του χτυποῦσε βαθειὰ καὶ παραπετισμένα. Κι' ἀξαφνα ἔμεινε ἀκίνητος. Κάποιος δούλευε μπροστὰ στοὺς ἰφούρνιους. Φτιάριζε κάρβουνο στὶς φωτιές, κατάμαυρος ἀπὸ τὶς μουτζοῦρες, ἴδιος μὲ δαίμονα ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ τὴν κόλασι. Ὁ Σπαθῆς κατάλαβε πὼς δὲν τὸν εἶχε δῆ ἀκόμη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ φύγη. Γρήγορα ὅμως ἄλλαξε γνώμη καὶ προχώρησε ἀθόρυβα. Ὁ θερμαστὴς ἦταν ὁ Βούλγαρος 'Ιβὰν Τσάφ. Ὁ σαμποτὲρ δὲν ἔχασε καιρό. Σφίγγοντας τὰ δόντια του, ἔβγαλε τὴ βόμβα ἀπὸ τὴ φόρμα του, τράδηξε τὸ καψούλι της κι' ἀφοῦ κατόνισε τὸ ρολόϊ της, γονάτισε. Κάπου ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ τὴν τοποθετήση. Μὲ ἀποφασιστικὲς καὶ ἀθόρυβες πάντα κινήσεις, σήκωσε μιὰ λαμαρίνα καὶ τὴν ἔβαλε ἀπὸ κάτω. Ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσει καὶ σηκώθηκε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ παραπάτησε καὶ κλονίστηκε. Μερικὰ κάρβουνα κύλησαν του. Τὰ μάτια του θαμπωμένα ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς, δὲν τὸν βοηθοῦσαν νὰ διακρίνη τὴ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς καρβουνιέρας. Ὡστόσο ρώτησε:

— Ποιός εἶναι ἐκεῖ;

Ὁ Σπαθῆς ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, ἕτοιμος νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Σκέφτηκε ὅμως πὼς ἂν ἔκανε κάτι τέτοιο, ὁ Τέτωφ θὰ ξεσήκωνε μὲ τὶς φωνὲς του τὸ καράβι ἀπὸ πάνω. "Αλλωστε σὲ λίγο θὰ κατέβαιναν κι' ἄλλοι ἐκεῖ κάτω. Ἑπομένως δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφτῆ περισσότερο. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ φύγη, προχώρησε κατευθεῖαν πάνω στὸ Βούλγαρο, ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη του καὶ τοῦ ἔγνεψε νὰ σωπάση. "Υστερα τοῦ ἔκανε νόημα νὰ κυττάξη κάτω ἀπὸ τὸ ἀφιστερὸ φουρνέλο. Ἀνύποπτος ὁ Τέτωφ, χωρὶς νὰ καταλάβαίνη πολλὰ πράγματα καὶ νομίζοντας ἴσως πὼς θὰ ἔβλεπε κάτι σπουδαῖο, ἔσκυψε περίεργα νὰ δῆ. Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ Σπαθῆς. Μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε δίπλα του καὶ τὸ σιδερένια του μπράτσα τυλίχτηκαν γύρω στὸ χοντρό του λαιμό. "Ηταν μιὰ λαβὴ ποὺ τὴν εἶχε μάθει στὴ σχολὴ κομάντος, στὴ Χαΐφα. Μιὰ κίνησι, μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνησι. "Ενα τίναγμα. Κι' ὁ Τέτωφ ἔπεσε στὸ πάτωμα βαρειά, σχεδὸν πεθαμένος...

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετό. Σὲ λίγο ὁ Τέτωφ θὰ συνερχόταν καὶ τότε ὅλα θὰ πήγαιναν χαμένα. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν πρόδιδε. Κι' οἱ Γερμανοὶ θ' ἄρχιζαν τὶς ἀνακρίσεις καὶ τὶς ἔρευνες, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν γιὰ ποιὸ λόγο τσακώθηκαν οἱ δυὸ τους κι' ἴσως νὰ εὕρισκαν τὴν ἀρχὴ τῆς ὑποθέσεως. Ὁ Βούλγαρος Ἰωάννης Ἰβὰν ἔπρεπε νὰ κλείση γιὰ πάντα τὸ στόμα του, νὰ λείψη ἀπὸ τὴ μέση. Ὁ θάνατος τοῦ ἦταν ἀναπόφευκτος, δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά. "Αρπαξε τὸν Τέτωφ, τὸν ἀνασήκωσε ψηλὰ καὶ κλείνοντας τὰ μάτια του, τὸν πέταξε μέσα στὸ ἀνοιχτὸ ἀτμόμ τοῦ φούρνου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ πύρινες γλῶσσες τῆς φωτιᾶς χαμήλωσαν, ἔσβυσαν σχεδόν. Γρήγορα ὅμως ξαναφουντώσανε καὶ πάλι καὶ τότε τὸ κοντόχοντρο κορμὶ τοῦ Τέτωφ τυλίχτηκε μέσα στὶς φλόγες, χάθηκε. Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ καιόμενες σάρκες ξεχύθηκε παντοῦ...

Αὐτὸ τρόμαξε κάπως τὸν "Ελληνα. Λίγα λεπτὰ ἀν ἔμενε ἀκόμη ἐκεῖ, μποροῦσε νὰ προδοθῆ. Μὲ σφιγμένη καρδιά, χωρὶς νὰ γυρίση νὰ κυττάξη πίσω του, ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα. Τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς θάλασσας τοῦ χάϊδεψε τὸ πρόσωπο. "Ηταν ὅμως ζαλισμένος. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε κάνει ἔγκλημα μὲ τὸ νὰ πετάξη ἕνα ζωντανὸ ἄνθρωπο μέσα στὴ φωτιά. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν ἦταν στὸ πρόγραμμά του. Ἀλλὰ τὸ ἔφερε ἡ ἀνάγκη.

— Τὴ μαρμάλας ἐκεῖ; ἀκούστηκε μιὰ τραχειὰ φωνὴ δίπλα του. Πάρε γρήγορα αὐτὸ τὸ σακκὶ νὰ τὸ μεταφέρης ἔξω.

Μηχανικὰ ὁ Σπαθῆς τὸ φόρτωσε στὴν πλάτη του. "Ωστε ὄχι μόνο εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά, ἀλλὰ εὕρισκε καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάση; Αὐτὸ ἦταν κάτι ἀνέλπιστο! Μὲ βῆμα γρήγορο καὶ σταθερό, κατέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ἔνωνε τὸ καράβι μὲ τὴν ξηρά. Κάτω, ἕνας Γερμανὸς ὑπαξιωματικός, τὸν πρόσταξε νὰ μεταφέρη, τὸ σακκὶ σὲ μιὰ μαούνα, ποὺ ἦταν ἀραγμένη ἐκεῖ δίπλα καὶ νὰ ἐπιστρέψη ἀμέσως. Ὁ Σπαθῆς ἔκανε τὸ πρῶτο, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ δεύτερο. Παρέβλεψε τὰ σακκὶ σ' ἕνα ναύτη, ἔκανε μετάβολὰ καὶ τελεῖως ἀπαρατήρητος τράβηξε στὰ πόδια. "Εφτασε γρήγορα στὸ ταξεργάκι τοῦ Θανάση Λέρτα, ὅπου τὸν περίμενε ὁ Λιάκος.

Χαμηλόφωνα, τοῦ ἀφηγήθηκε τὴ δραματικὴ του περιπέτεια.

— Κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ σκοτώσω τὸ Βούλγαρο! πρόσθεσε τελειώνοντας. Δὲν ἤθελα...

— Δὲν ἤθελες; εἶπε ξαφνιασμένος ὁ σύντροφός του. Τί ἔπαθες, Μιχάλη;

— Ἐμεῖς οἱ "Ελληνες δὲν συνηθίζουμε νὰ σκοτώνουμε τὸν ἐχθρό μας μὲ τέτοιον τρόπο, ὅπως αὐτοί. Τὸν πέταξα στὸ φοῦ

Ρίτα Μορένο

Ἡ στάρλετ μὲ τὰ... αἰωνίως γυμνὰ πόδια!

Η πικαντική Ρίτα Μορενο με γυμνο ποδια

ΚΑΘΕ φορὰ ποὺ τὰ περιοδικὰ τοῦ Χόλλυγουντ γράφουν γιὰ τὴν ὅμορφη καὶ προκλητικὴ Ρίτα Μορένο —καὶ γράφουν πολὺ συχνὰ— δίπλα στὸ ὄνομά της βάζουν καὶ τὸν ἑξῆς χαρακτηρισμό: 'Η «πὶν - ἀπ - γκέρλ μὲ τὰ γυμνὰ πόδια»! Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἀληθινό, γιατὶ ἡ Ρίτα, μιὰ ἀπὸ τὶς 10 ὡραιότερες κοπέλλες τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, δὲν δείχνει γυμνὰ μόνο τὰ καλλίγραμμα πόδια της. Ἀλλοιὰς δὲν θὰ ἦταν σήμερα οὔτε ἡ πιὸ πικάντικη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, οὔτε κἂν ἠθοποιός. Ὁ τύπος της, ὅμως, ὑποχρεώνει τοὺς παραγωγοὺς νὰ τῆς δίνουν διαρκῶς ρόλους «προκλητικούς» στοὺς ὁποίους ἀπαραιτήτως τὰ πόδια της τουλάχιστον πρέπει νὰ φαίνονται γυμνά.

— Τὸ παράξενο εἶναι, λέει ἡ ἴδια, ὅτι ἔχω στὴ γκαρνταρόμπα μου 50 ζευγάρια παπούτσια καὶ περισσότερα ἀπὸ 200 ζευγάρια κάλτσες. Κι' ὅμως σ' ὅλες τὶς ταινίες ποὺ παίρνω μέρος, παρουσιάζομαι ξυπόλητη! 'Η φιλοδοξία μου εἶναι τώρα νὰ μοῦ δώσουν ἕνα ρόλο στὸν ὁποῖο νὰ ἐρμηνεύω μιὰ κοπέλλα «καλῆς οἰκογένειας», πρὸ νὰ ἀλλάζη τουλάχιστον 10 ζευγάρια παπούτσια καὶ ἀνάλογες κάλτσες. Καὶ πρὸ πάντων, παπούτσια μὲ ψηλὸ τακούνι, παρακαλῶ!...

'Αλλ' ἂν ἡ ὅμορφη Ρίτα ἔχη τὴν ἐπιθυμία νὰ καλύψη τὰ γυμνὰ πόδια της, δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἐπιθυμία νὰ κρύψη καὶ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα της μὲ τὰ ἀνάλογα ροῦχα. Προτιμάει πάντα τὸ ἡμίγυμνο.

"Οταν τὸ 1949 ἔφθασε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Χόλλυγουντ ἀναζητῶντας τύχη, εἶχε δηλώσει τὰ ἑξῆς περίεργα:

—"Ερχομαι στὸ Χόλλυγουντ νὰ μάθω κάτι καινούργιο στοὺς 'Αμερικανούς: Τί ἀκριβῶς εἶναι μιὰ γυναῖκα προκλητική!...

'Απὸ τότε δὲν ἄλλαξε διόλου γνώμη καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ τὸ σκοπό της. Καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίση κανεὶς ὅτι αὐτὸ ποὺ προσπαθεῖ νὰ μάθη στοὺς 'Αμερικανοὺς τὸ πετυχαίνει μὲ τὴ μεγαλύτερη πειστικότητα. Σ' αὐτὸ ἄλλωστε ὀφείλει τόσο τὴ σημερινὴ καλὴ θέσι της στὸν κινηματογράφο, ὅσο καὶ τὴ φήμη της. Μέχρι τώρα ἔχει πάρει μέρος σὲ 20 καὶ πλέον ταινίες. 'Απ' αὐτὲς σημειώνουμε τὶς καλύτερες: «Χαβανέζικο τραγούδι», «Τραγουδῶντας στὴ βροχή», μὲ τὸν Τζὶν Κέλλυ, «Ταξίδι μέλιτος στὴ Βραζιλία», «Ὁ κήπος τοῦ κακοῦ», μὲ τὴ Σούζαν Χαϊηγουορντ καὶ τὸ Σπένσερ Τρέϊσυ, «"Οσο κράτησε ἡ θύελλα», μὲ τὸ Ρόμπερτ Μίτσαμ, «'Η δεσποινὶς ἀξιωματικὸς φοροῦσε πανταλόνια», μὲ τὸν Τὸμ Γιοὺελ καὶ μερικὲς ἄλλες.

'Η Ρίτα γεννήθηκε στὴ μικρὴ πόλι Χουμακάο τοῦ Πόρτο Ρίκο στὶς 11 Δεκεμβρίου τοῦ 1931 ἀπὸ γονεῖς πολὺ φτωχούς. Τὰ ἐλάχιστα χρόνια ποὺ ἔμεινε κοντά τους δὲν κατόρθωσε νὰ μάθη πολλὰ γράμματα: 'Εμαθε ὅμως πολὺ εὔκολα τὸν τρόπο νὰ ἀρέση στοὺς ἄντρες. 'Εμαθε νὰ χορεύη καὶ νὰ τραγουδάη ἐμπρὸς στὸ κοινό, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ρίτα Χαϊηγουορντ, τὸ διάσημο χοροδιδάσκαλο 'Εσέμπιο Κανσίνο. Κι' ὅταν σὲ ἡλικία 10 χρόνων ἔφθασε μὲ τὴ μητέρα της στὴ Ν. Υόρκη, ἐγκατέλειψε τὸ πραγματικό της ὄνομα, ποὺ ἦταν Ροζίτα - Μαργαρίτα - Ντολορὲς 'Αλβέριο, καὶ πῆρε τ' ὄνομα τοῦ γαμπροῦ της, ἔγινε δηλαδὴ Ρίτα Μορένο.

Στὴ Ν. Υόρκη μὲ τὴ βοήθεια συγγενῶν της Πορτορικανῶν, δέν ἄργησε νὰ προσληφθῆ στὴν ἀρχὴ σὲ ραδιοσταθμούς, ποὺ ἔκαναν ἐκπομπὲς σὲ ἱσπανικὴ γλῶσσα. Λίγο ἀργότερα ἐγκατέλειψε τὸ ραδιόφωνο καὶ προσελήφθη ἀργότερα ὡς τραγουδίστρια στὰ ἐλαφρὰ θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη στὰ ὁποῖα, ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται ξυπόλητη καὶ ἡμίγυμνη. Δυὸ χρόνια ἀργότερα πῆρε νέα προαγωγὴ καὶ' ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται στὰ νυκτερινὰ κέντρα μὲ τὸν τίτλο «ἡ ὅμορφη «ντιζὲζ» μὲ τὰ γυμνὰ πόδια».

Στὸν κινηματογράφο παρουσιάσθηκε τὸ 1940 καὶ ζήτησε ρόλους «ἐνζενύ». Δὲν ἐπέτυχε ὡστόσο ἐπειδὴ διέθετε ἄλλα προσόντα. "Αν προσπαθοῦσε μὲ ρόλους «ἐνζενύ» δὲν θὰ κατόρθωνε τίποτα, ὅπως ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια. Αλλὰ εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν γενικὰ προκλητικὴ ἐμφάνισί της, καθὼς καὶ τὴ φωνή της. Πραγματικά, χάρις στὴ φωνή της «ντουμπλάρισε» κατὰ σειρὰ τὶς γνωστὲς στὰρ 'Ελίζαμπετ Τέϋλορ, Τζὶν Κραίην καὶ Λάνα Τάρνερ σὲ τρεῖς μεγάλες ταινίες, ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴ Νότιο 'Αμερική. Αμέσως ἔπειτα τὴν προσέλαβαν γιὰ ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ μουσικοχορευτικὸ φίλμ «Τ' ἀηδόνια κάνουν serenata», μὲ τὸν Μάριο Λάντσα καὶ τὴν Κάθριν Γκρέϋσον.

'Απὸ τὴ στίγμὴ αὐτὴ κατάλαβε πόσο ἡ φυσικὴ ἐμφάνισί της τὴν βοηθοῦσε. Καὶ πρὶν τὰ στούντιο ὀργανώσουν μιὰ εἰδικὴ διαφημιστικὴ ἐκστρατεία γιὰ λογαριασμό της, ἡ ἴδια ἡ Ρίτα φρόντισε καὶ κατέκλυσε τὶς ἐφημερίδες μὲ φωτογραφίες της ποὺ τὴν ἔδειχναν στὶς πιὸ προκλητικὲς στάσεις. Φίλη τοῦ θορύβου καὶ ἐκκεντρική, ἔβαλε μιὰ μέρα στὰ στούντιο φορῶντας γύρω στὸ λαιμό της ἕνα περίεργο «κολλιὲ φτιαγμένο ἀπὸ δόντια, ποὺ ἐμοιαζαν μὲ... δόντια ἀνθρώπινα! Καὶ καθὼς ὅλοι τὴ ρωτοῦσαν γιὰ τὸ κολλιὲ αὐτό, ἡ Ρίτα ἀπαντοῦσε μυστηριωδῶς:

—"Αν ἐννοεῖτε γι' αὐτὰ ἐδῶ, σᾶς πληροφορῶ ὅτι προέρχονται ἀπὸ δόντια... ὅλων τῶν παλαιῶν φίλων μου...

Μιὰ ἄλλη φορά, πάλι, ὁ Χαὶλὲ Σελασιὲ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὰ στούντιο καὶ ἐπρόκειτο νὰ γνωρίση ὅλους τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ ἔστεκαν στὴ σειρά. Μιὰ ἐπισημότης χυριαρχοῦσε στὴν τελετή, τὴν ὁποία ἔσπευσε νὰ σπάση ἡ Ρίτα μὲ... μιὰ γκάφα της.

Πλησίασε μὲ θάρρος τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐπὶ μερικὰ λεπτά, κάτι τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί, πρᾶγμα ποὺ προκάλεσε τὶς διαμαρτυρίες τοῦ Αὐτοκράτορες.

Λίγο ἀργότερα, ἡ Ρίτα ἔδινε τὶς ἑξῆς ἐξηγήσεις στοὺς συναδέλφους της:

— Δὲν ξέρω πῶς εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι ὁ αὐτοκράτορας διατηρεῖ στὰ ἀνάκτορά του χαρέμι καὶ ὅτι γυρίζει τὸν κόσμο γιὰ νὰ συγκεντρώση ὅμορφες κοπέλλες. Απὸ φόβο, λοιπόν, μήπως ζητήση νὰ μὲ πάρη στὸ χαρέμι του, τὸν πλησίασα καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ μὲ πάρη μαζί του! Φαντάζεστε ὅμως τὴν κατάπληξί μου, ὅταν μοῦ ἀπάντησε ὅτι εἰδικὰ γιὰ μένα λυπόταν πολὺ ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ χαρέμι!...

'Η Ρίτα δέχεται τουλάχιστον 10 προτάσεις γάμου τὴν ἡμέρα. 'Αλλὰ τὶς ἀπορρίπτει ὅλες.

— Σὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες ποὺ γνώρισα καὶ γνωρίζω, συνηθίζει νὰ λέη, ἀνακαλύπτω καὶ ἀπὸ ἕνα προσόν, ποὺ μοῦ ἀρέσει. Αλλὰ δὲν συνάντησα ἀκόμη τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ συγκεντρώνη ὅλα τὰ προσόντα ποὺ ἐπιθυμῶ. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀποφασίζω ἀκόμη νὰ παντρευτῶ. Αλλὰ κάποτε θὰ γίνη κι' αὐτό. "Οταν θὰ παντρευτῶ, σκοπεύω ν' ἀποκτήσω τουλάχιστον 5 παιδιά, πέντε Νοτιοαμερικανόπουλα, ὅλα μὲ μάτια καὶ μαλλιὰ κατάμαυρα!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

✪✪

Κινηματογραφικὰ νέα

Ο Φρὲντ Μὰκ Μάρραιη καὶ ἡ Τζιοὺν Χάβερ ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν μιὰ πολὺ μεγάλη οἰκογένεια υἱοθετοῦν ἀράδα παιδιά, μιὰ καὶ δὲν μποροῦν ν' ἀποκτήσουν δικά τους. Εἶχαν ἤδη δυὸ καὶ τὴν περασμένη βδομάδα υἱοθέτησαν δυὸ δίδυμα κοριτσάκια 7 μηνῶν.

—'Η 'Ελίζαμπετ Ταίηλορ ὑπέστη μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὴ σπονδυλικὴ στήλη ποὺ κράτησε 5 ὁλόκληρες ὧρες. Οἱ γιατροὶ ἀποκάλυψαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐλάττωμα ἐκ γενετῆς ποὺ τῆς προκαλοῦσε τελευταῖα φρικτοὺς πόνους. Οἱ θαυμασταὶ τῆς στὰρ ἄς ἠσυχάσουν ὅμως, ἡ 'Ελίζαμπετ εἶναι τώρα πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της.

—'Η ὑγεία τοῦ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ ἐμπνέει καὶ πάλι ἀνησυχίες στοὺς γιατροὺς ποὺ τὸν παρακολουθοῦν.

—'Η Μαρίζα Παβάν, ποὺ βρίσκεται στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της Ζὰν - Πιὲρ 'Ωμόν, ἔχει γίνει ἀγνώριστη. 'Ακολουθῶντας τὴ μόδα θυσίασε τὰ ὡραῖα μακριὰ μαλλιά της ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζήτησε μονάχα νὰ κρατήση μιὰ τούφα γιὰ ἐνθύμιο.

Ὁ Φερναντὲλ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδήσεις

★ "Ενα λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ ἔσβυσε γιὰ πάντα. Ὁ Χὼμφρεϋ Μπόγκαρτ ὑπέκυψε στὸν καρκίνο ποὺ τὸν βασάνιζε ἀπὸ καιρό. Ὁ θάνατος τοῦ «Μπόγκυ», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν χαϊδευτικὰ οἱ γνωστοί του, ἐπῆλθε στὴ βίλλα του, στὸ Χόλμπυ Χίλλς, ὅπου περνοῦσε μιὰ περίοδο ἀναρρώσεως. Τὸ τελευταῖο καιρὸ μάλιστα αἰσθανόταν πολὺ καλὰ καὶ εἶχε καλέσει λίγες μέρες πρὶν τοὺς δημοσιογράφους γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλη πὼς εἶχε κερδίσει 15 κιλὰ καὶ πὼς ὁ ὄγκος, ποὺ τοῦ ἔβγαλαν ἀπὸ τὸν λάρυγγα δὲν ἦταν κακοήθης. Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν ἀλήθευε καὶ ὁ δυστυχὴς Μπόγκαρτ πέθανε στὶς 14 Ἰανουαρίου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του Λωρὴν Μπακώλ. Ὁ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ εἶχε γεννηθῆ στὴ Νέα Υόρκη στὶς 25 Δεκεμβρίου 1900, πρωτόπαιξε στὸν κινηματογράφο τὸ 1932 καὶ ἀπὸ τὸ 1943 μέχρι τὸ 1949 ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα πιὸ ἐμπορικὰ ἀστέρια τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Τὸ φίλμ «Σκληροὶ ἄνδρες» ἦταν ἡ τελευταία μεγάλη ἐπιτυχία του.

★ Ὁ Φερναντὲλ παραμένει σταθερὰ ἐπὶ κεφαλῆς στὴ λίστα τῶν πιὸ ἀγαπημένων ἀστέρων τοῦ γαλλικοῦ κοινοῦ. Κατὰ τὸ 1956 γύρισε πέντε νέα φίλμ ποὺ δὲν τοῦ ἄφησαν οὔτε μιᾶς ἡμέρας ἀνάπαυσι. «Κόφτης καὶ ράφτης κυρίων», «Ἀὸν Ζουάν», «Τέσσερα βήματα στὰ σύνεφα», «Φούγκα γιὰ κλαρινέττο» καὶ «Ὁ Ὄνορὲ της Μασσαλίας». Ἀπὸ τὶς γυναίκες, πέντε φίλμ μέσα στὸ 1956, γύρισε μονάχα ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ ὁποία σημείωσε μιὰ κεραυνοβόλο ἄνοδο στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα καὶ ἔγινε κι' αὐτὴ περιζήτητη.

★ 'Η "Αννα - Μαρία Πιεράντζελι συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἀποβολή, εἶναι ὅμως ἀπαρηγόρητη ἐπειδὴ οἱ γιατροί της βεβαιώσαν πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξανακάνη παιδί. Τὸ ἀτύχημα αὐτό, ποὺ βύθισε τὴν Πιεράντζελι σὲ βαθειὰ μελαγχολία, ὀφείλεται στὸν κλονισμό, ποὺ ὑπέστη κατὰ τὸ ἀεροπορικὸ δυστύχημα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τῆς στοιχίση τὴ ζωὴ κατὰ τὴν πρώτη της ἐγκυμοσύνη. "Ετσι ὁ μικρὸς Πέρρυ θὰ μείνη ὁ μοναχογυιὸς τοῦ ζεύγους Πιεράντζελι - Βὶκ Ντάμον.

★ Ὁ Φράνκ Σινάτρα ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Αὐστραλία, ἀναμένεται στὴν 'Ιταλία, ὅπου θὰ πρωταγωνιστήση σὲ μιὰ γαλλο - ἰταλικὴ παραγωγή.

★ Ὁ Μάρλον Μπράντο, ποὺ πρόκειται νὰ ἱεταβῆ καὶ πάλιν στὴν 'Ιαπωνία γιὰ ...α γύρισι ἐκεῖ ἕνα δεύτερο φίλμ, ἀνακηρύχθηκε ἐπίτιμος δημότ...ς τοῦ Τόκιο.

★ Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες, 150 χιλιάδες θεαταὶ πῆγαν νὰ χειροκροτήσουν τὸν Μωρὶς Σεβαλιὲ, ποὺ ἐμφανίζεται στὸ Παρίσι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς «Ἀλάμπρας». Ὁ θριαμβός του αὐτὸς τοῦ ἐξασφάλισε ἔσοδα ποὺ ἀνέρχονται σὲ 75 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

★ Τὸ φίλμ ποὺ ὁ Ζὺλ Ντασσὲν γύρισε στὴν Κρήτη, βάσει τοῦ περιῳήμου ἔργου τοῦ Καζαντζάκη «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται» ἀποφασίστηκε τελικὰ νὰ ὀνομαστῆ «Οἱ φωτιὲς τῆς Σφακιᾶνας". Ὡς γνωστὸν μέχρι πρὸ ὀλίγου τὸ ἔργο ἐτιτλοφορεῖτο «Αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ πεθάνη».

★ 'Η γαλλικὴ λογοκρισία ἐπέτρεψε τὴν προβολὴ τοῦ φίλμ «Μπὲλ 'Αμί», ἀφοῦ προηγουμένως ὁ σκηνοθέτης Λουὶ Ντακὲν ἀφῆρεσε μόνος του τὶς σκηνὲς ποὺ ἐθεωροῦνιο ὑπερβολικὰ τολμηρές.

★ 'Η Μαρτὶν Καρόλ, ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Λονδῖνο τὸ φίλμ «Δρᾶσις ἐπὶ τοῦ Τίγρητος» μὲ παρτενὲρ τὸν Βὰν Τζόνσον, προσελήφθη ἀπὸ βραγκίτιδα σοβαρᾶς μορφῆς. Τὸ κακὸ ἀποδίδεται στὶς σκηνὲς ποὺ γύρισε ὁλόγυμνη ἡ Μαρτὶν καὶ στὰ μπάνια ποὺ τὸ σενάριο τὴν ὑποχρέωσε νὰ πάρη.

★ Μιὰ διεθνὴς «κινηματογραφικὴ ἐγκυκλοπαίδεια, πρ...ειται νὰ κυκλοφορήση σὲ λίγο στὴν 'Ιταλία μὲ τὸν τίτλο «Δεξικὸν προσώπων καὶ ἔργων τοῦ κινηματογράφου». Τὸ ὅλον ἔργον θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τρεῖς τόμους.

★ Τὸ 1958 θὰ μάθωμε ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ φίλμ ποὺ μᾶς παρουσίασε μέχρι σήμερα ὁ κινηματογράφος. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μεγάλης Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν, ποὺ θὰ γίνη τὸ 1958, μιὰ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ διαλέξη τὰ 30 καλύτερα φίλμ, ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ παγκόσμια κινηματογραφικὴ παραγωγή, μεταξὺ τῶν ἑκατοντάδων ταινιῶν ποὺ θὰ προβληθοῦν. Μιὰ δεύτερη ἐπιτροπὴ θὰ διαλέξη ἀπὸ τὰ 30 αὐτὰ ἔργα τὰ 12 καλύτερα καὶ τέλος μιὰ τρίτη ἐπιτροπὴ θὰ ἀναλάβη τὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀναδείξεως τῆς καλύτερης ταινίας. "Ολες οἱ χῶρες τοῦ κόσμου ἐκλήθησαν ἤδη νὰ συμμετάσχουν στέλνοντας τὰ καλύτερα δείγματα τῆς κινηματογραφικῆς τους παραγωγῆς.

★ Τὸ 1956 δὲν ἦταν καὶ τόσο φοβερὸ γιὰ τὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο. Ὁ τελικὸς ἰσολογισμός ἦταν πολὺ πιὸ ἱκανοποιητικὸς ἀπ' ὅτι τὸν περίμεναν ὅλοι. Οἱ κινηματογράφοι πραγματοποίησαν 820 ἑκατομμύρια εἰσιτήρια, δηλαδὴ λίνα περισσότερα ἀπὸ τὸ 1955. Τὰ ἔσοδα ἀνῆλθαν σὲ 120 δισεκατομμύρια λιρέττες ἔναντι τῶν 116 τοῦ 1955. Τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν ἐξαγωγὴ ταινιῶν ξεπέρασαν κατὰ τι τὰ 13 ἑκατομμύρια δολλάρια τοῦ 1955, ἀλλὰ οἱ ἀγοραὶς ἄλλαξαν. 'Η Γερμανίς καὶ ἡ 'Ισπανία ἀνέρασαν περισσότερες ταινίες, ἐνῶ ἡ ζήτησις ἐκ μέρους ἄλλων χωρῶν μειώθηκε.

★ 'Η 'Ελίζαμπετ Ταίηλορ διέτρεξε τὸν κίνδυνο νὰ παραλύσουν τὰ πόδια της. Εὐτυχῶς ὅμως ἔβεσε μεγάλο θάρρος καὶ ἡ δύσκολη ἐπέμβασις ποὺ ἔγινε στὴ σπονδυλικὴ της στήλη, ἡ ὁποία κράτησε 4½ ὧρες, ἀπομάκρυνε κάθε κίνδυνο. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς ἔβαψε θάρρος κατὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ πέρασε, ἦταν ὁ παραγωγὸς Μάϊκλ Τὸντ, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν ἐγκατέλειψε οὔτε μιὰ στιγμή. Κατέλαβε στὸ νοσοκομεῖο ἕνα δωμάτιο δίπλα στὸ δικό της καὶ βρισκόταν ἔτσι μέρα καὶ νύχτα στὸ προσκέφαλό της.

"Οπως ἀπεκαλύφθη, ἡ παραμόρφωσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης τῆς στὰρ ἀνάγεται στὸ γύρισμα τοῦ πρώτου της φίλμ «Ὁ ἀλήτης καὶ ἡ ἀμαζόνα», στὸ ὁποῖο ἔπαιζε μὲ τὸν Μίκυ Ρούνεϋ, καὶ ὅπου ἦταν ἀναγκασμένη νὰ κάνη καθημερινῶς 40 πηδήματα ἀπὸ τὸ ἄλογό της. 'Η 'Ελίζαμπετ ἦταν τότε 11 χρόνων.

★ Τὸ εἰδύλλιο τοῦ ζεύγους Λίντα Κρίστιαν — "Εντμοντ Πάρντομ, ποὺ ἔκανε τόσο θόρυβο ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἔληξε ὁριστικά. Μόλις οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι βρέθηκαν ἐλεύθεροι καὶ μποροῦσαν πιὰ νὰ παντρευτοῦν, ἀποφάσισαν νὰ... χωρίσουν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

'Η στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας

ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἡδονὴ τῆς θυσίας

(Μέσα σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι μισοφωτισμένο, 'Εκεῖνος κι' 'Εκείνη συνεχίζουνε μιὰ συζήτησι ὀδυνηρὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ συγκρατημένο πάθος): "Αν θέλατε!

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κυττάζει ἐρωτηματικὰ μὲ τὰ κουρασμένα μάτια της, ποὺ τὰ σκιάζει μιὰ μόνιμη λύπη): "Αν θέλατε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ὅλη ἡ εὐτυχία θὰ τανε τότε δική μας, κι' ὅλη ἡ ζωή...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ποιόν τρόπο θὰ γινόταν αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ τὸν πιὸ ἁπλό: θὰ ἀφίναμε τὴν ἀγάπη νὰ μᾶς πάρη ἀπάνω στὰ διάφανα φτερὰ της καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήση...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κόβει γιὰ νὰ συμπληρώση ἐρρά): Σὲ μιὰ κακὴ πράξι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά, καταλαβαίνοντας ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διεκδικήση, νὰ ὑπερασπιστῆ καὶ νὰ κερδίση τὴν εὐτυχία του): Γιατί τὸ λέτε αὐτό;.... ...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατὶ εἶναι — τὸ ἀνιόσαστε, μήπως;... — ἡ ἁπλῆ ἀλήθεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κακὴ πρᾶξι εἶναι λοιπὸν νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς εὐτυχισμένοι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ὅταν τὴν εὐτυχία μας τὴν ἀπαγορεύει τὸ καθῆκον.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξεγείρεται): Τὸ καθῆκον! Μά, τόσον κοινό, δοθῆκαμε κι' ἐσεῖς κι' ἐγώ, αὐτοματισμὸς ρητά, μοιρολατρικά, σ' αὐτὸ ποὺ λέτε καθῆκον.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ λέω μόνο. Εἶναι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας ποῦμε ὅτι εἶναι... Ὡς πότε ὅμως;...

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ σιγά, ἐνῶ σηκώνει τὰ μάτια της ψηλά): Αὐτὸ πιὰ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ ζυγώνει πιὸ πολύ, σιγὰ κι' αὐτός): Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ἀπὸ γιατρὸς ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ βαστήξη καὶ χρόνια χωρὶς ἐλπίδα γιατρειᾶς. Μιὰ ἐκρεμότης ποὺ θὰ τσακίση τὴ ζωή σας, καὶ, μαζὶ μὲ τὴ ζωή σας, καὶ τὴ δική μου τὴ ζωὴ ποὺ δέθηκε τόσο ἄσπαστα, τόσο ἀδιάλυτα μὲ τὴ δική σας...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ λυπημένη μοιρολατρεία): Κάνετε ἄσκημα νὰ δένετε τὴ ζωή σας μὲ τὴ δυστυχία μου... Ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ φερθῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἐσεῖς ἔσαστε ὑποχρεωμένος νὰ φερθῆτε ἀλλοιῶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ μ' ἀφίσετε καὶ νὰ τραβήξετε γιὰ μιὰν ἄλλη γυναῖκα, πιὸ λίγο ἀλυσοδεμένη ἀπὸ μένα... Αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι ἔχετε ἀπέναντι στὸν ἑαυτό σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζεστά): 'Απέναντι στὴν καρδιὰ μου ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴ σᾶς ἀφίσω ποτέ!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κάποια συγκίνησι ποὺ δὲν τὴν ἀφίνει ὅμως νὰ ἐκδηλωθῆ): Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ λέτε, ἀλλά... δὲν εἶναι καθόλου λογικό..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καρδιὰ καὶ λογική, τὸ ξερετε καλὰ ὅτι δὲν καταφέσανε ποτὲ νὰ συνεννοηθοῦνε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, τί νὰ σᾶς κάνω: Καταδικάζετε μόνος σας τὸν ἑαυτό σας νὰ φυτοζωήση στὸ περιθώριο μιᾶς δυστυχισμένης ζωῆς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί πεῖσμα ὅμως! 'Ενῶ, ἂν θέλατε...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπότομα): Δὲ θέλω! Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ποὺ ἀργολυώνει ἀπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ μαρτυρίου του, ξέρετε καλὰ ὅτι δὲν ἐκπροσώπησε ποτὲ γιὰ μένα τὸν τέλειο σύζυγο... Πολλὲς φορὲς μὲ εἶχε φέσει στὴν ἀπόγνωσι, καὶ δὲ σᾶς κρύβω ὅτι, ἂν ἤτανε καλά, θὰ τοῦ εἶχα ἴσως φύγει... Ἤρθε ὅμως ἡ ἀφορᾶστεια ποὺ τὸν ἔροιξε στὸ κρεβάτι, ποὺ τὸν ἔρριξε στὰ χέρια μου, στὴν ἀναγκαστικὴ στοργή μου... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δέθηκα γιὰ πάντα ἀ-

— Πάλι συμβούλιο εἶχες ἀπόψε, Γιέννη·

πάνω του! Δὲ θὰ τὸν ἀφίσω ποτέ, γιατί δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο πιὰ ἀπὸ μένα..

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀγανακτεῖ): Κι' ἂν κρατήση χρόνια αὐτὴ ἡ δραματικὴ ἱστορία;

ΕΚΕΙΝΗ (μοιρολατρικὰ πάντα): Χρόνια θὰ μείνω κοντά του... Δὲ νομίζω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ τὸν ἀφίσω τώρα ποὺ τοῦ εἶμαι ἀπαραίτητη... Ὅλο τὸ κακό του παρελθὸν τὸ σάρωσε βίαια ἡ δυστυχία του. Δὲν εἶναι πιὰ κακὸς σύζυγος, ἐγωϊστής, χυδαῖος. Δὲ θυμᾶμαι τίποτα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μᾶς χωρίσανε ἀναγκαστικά. Θυμᾶμαι μόνο τὴν ἀρχὴ στεια του ποὺ μᾶς ἑνώνει γιὰ πάντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σᾶς θαυμάζω! Ὁ θαυμασμός μου ὅμως — ἀλλοίμονο...— δὲν εἶναι ἀρκετὸς νὰ σᾶς χαρίση τὴν εὐτυχία — μὰ οὔτε καὶ σὲ μένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Λυπᾶμαι πολύ, ὄχι τόσο γιὰ μένα, ὅσο γιὰ σᾶς.. Ἐπὶ τέλους, ἐμένα μοῦτυχε τὸ κακό, ἐσεῖς ὅμως εἶσαστε σᾶς θέλοντας τοῦ πόνου μου... Κανεὶς δὲ σᾶς κάλεσε νὰ κρατήσετε τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου μου... Εἴσαστε γιατρός, ἤρθατε νὰ παλέψετε μὲ τὴν ἀρρώστεια, παλέψατε... Ὕστερα ὅμως, εἶναι τερατῶδες, νομίζω, νὰ γαντζώνεστε στὴ δυστυχία ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀτενίζετε ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες, μὲ τὴν ἀπαραίτητη, τὴν φυσικὴ ἐπαγγελματικὴ ἀδιαφορία σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ λέτε, ἀφοῦ ἡ δυστυχία αὐτὴ ἔχει ὑποθειλώσει ἔσας, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς τὴ θέλησι πιὸ καλά, νὰ λυτρωθῆτε;...

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ σιγά): Δὲ γίνεται ἀλλοιῶς... Πιστέψτε με καὶ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ μὲ πείσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, ἐπὶ τέλους, εἶναι δυνατὸ νὰ ζήσετε χωρὶς χαρά, χωρὶς εὐτυχία;...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο): Ποιὸς σᾶς λέει ὅτι δὲν ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ σκιὰ χαρᾶς, μιὰ ὑποψία εὐτυχίας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ζήλεια): Τὸν ἀγαπᾶτε!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἴσαστε τὸ λιγώτερο φιλελής... Ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγάπησα τότε, εἶναι δυνατὸ νὰ τὸν ἀγαπήσω τώρα;... Ἡ, ὁ οἶκτος ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώθω γι' αὐτόν, εἶναι αἴσθημα ποὺ γεμίζει τὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὅμως, εἴπατε ὅτι νοιώθετε κάποια δειλὴ χαρά, λίγη ἀναμικὴ εὐτυχία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποὺ δὲν πηγάζουνε, βέβαια, ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου γι' αὐτόν... Πηγάζουν ἀπὸ τὴ συναίσθησι ὅτι κάνω τὸ καθῆκον μου μὲ θυσία τῆς καρδιᾶς μου!... Εἶναι, πιστέψτε με, μιὰ θλιμένη ἡδονὴ αὐτή... Μιὰ ἡδονὴ ποὺ δίνει, μὲ τὴ μέθοδο τῆς ὁλοκληρωτικῆς θυσίας, κάποια χαρά, κάποια εὐτυχία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει, ἐνῶ πιάνει τὸ χέρι της): Εἴπατε ὅτι κάνετε τὸ καθῆκον σας μὲ θυσία τῆς καρδιᾶς σας... Νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ καρδιά σας αὐτὴ μοῦ ἀνήκει;

ΕΚΕΙΝΗ (τραβάει ἤρεμα ὅσο κι' ἀποφασιστικὰ τὸ χέρι της): Νὰ μὴν ἐπισέτε τίποτε.. (Σηκώνεται, πάει σὲ μιὰ διπλανὴ πόρτα, ἀνοίγει καὶ μιλάει πρὸς τὰ μέσα): Ἦρθε ὁ γιατρός... Μπορεῖ νὰ μπῆ;

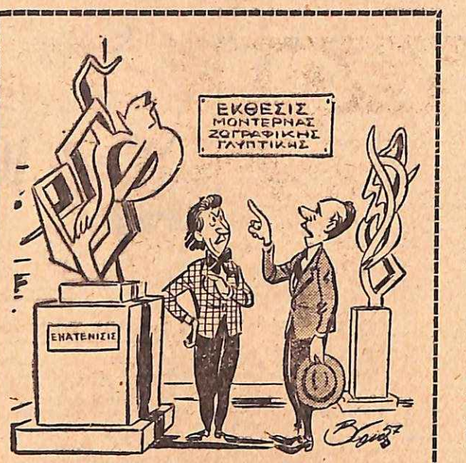
ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΜΕΣΑ: Ἂς ἔρθη...

ΕΚΕΙΝΗ (σὲ Ἐκεῖνον): Περάστε γιατρέ... Σᾶς περιμένει ὁ ἄρρωστός σας... (Ἐκείνος περνάει μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ μὲ τὴν ψυχὴ του κομμάτια ἐκεῖ ποὺ τὸν περιμένει τὸ καθῆκον, μιὰ κι' ὁ ἔρωτας, δίπλα του, τὸν ἀπαρνιέται...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ.: Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς ἀγαπητούς ἀναγνῶστας μου ποὺ, μὲ γράμματα, κάρτες, τηλεγραφήματα καὶ τηλεφωνήματα, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, μοῦ ἔστειλαν τὶς εὐχές τους γιὰ τὴ γιορτή μου καὶ τὸν καινούργιο χρόνο. Εὔχομαι σὲ ὅλους τὸ 1957 γεμᾶτο εὐτυχία.

Χ. Κ. Χ.

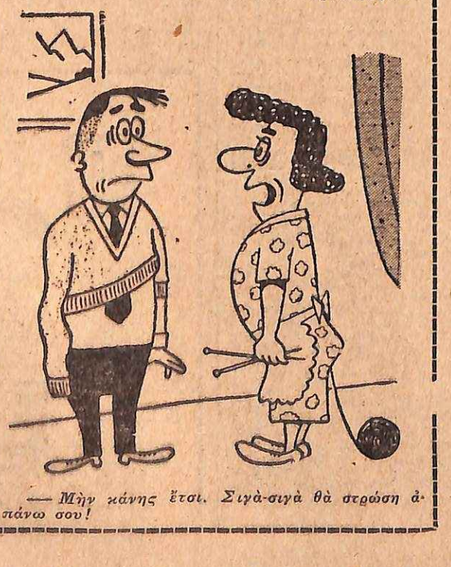

— "Ὅταν ἤσαστε στὸ Δαφνὶ τὸ κάνατε αὐτὸ ἢ ὅταν βγήκατε;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Τὸ νὰ μάθη κανεὶς σκὶ δὲν εἶναι τόσο δύσκολο, ὅσο εἶναι νὰ μπορέση μετὰ νὰ περπατήση!...

— Μὴν κάνης ἔτσι. Σιγὰ-σιγὰ θὰ στρώση ἀπάνω σου!

Εἶχε ξεχάσει ποῦ βρισκότανε

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνα ἀπόγεμα, σὲ κάποιο δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης, συνεῆθη ἡ ἐξῆς ἀσυνήθιστη σκηνή: Ἕνας διαβάτης ρώτησε κάποιον ἄλλον.. σὲ ποιὰ πόλι βοίσκεται! Ἡ ἀπάντησι ποὺ πῆρε, τὸν τάραξε τόσο, ὥστε πῆγε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ ἐξήγησε ὅτι ἡ τελευταία ἀνάμνησι ποὺ διατηροῦσε ἦταν πὼς εἶχε βρεθῆ πρὸ 2 μηνῶν σ' ἕνα μπὰρ «τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ!' Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δὲ θυμόταν πιὰ τίποτε... Ἡ ἀστυνομία τὸν ἔστειλε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, γιὰ παρακολούθησι αὐτῆς τῆς περιπτώσεως ἀμνησίας.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΥ

Ἑκατομμύρια θηλυκῶν θεοτήτων

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅπως γράψαμε, μιὰ Ἰνδή, συνεχίζοντας μιὰ παμπάλαιη παράδοσι, ποὺ δὲν ἐξαφανίστηκε ποτὲ ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, ἔπεσε πάνω στὴν πυρὰ ὅπου εἶχε τοποθετηθῆ ὁ νεκρὸς σύζυγός της καὶ κάηκε μαζί του. Ἡ Ἰνδὴ αὐτὴ ἀνῆκει σήμερα στὸ πάνθεον τῶν θηλυκῶν θεοτήτων, ποὺ ὁ ἀριθμός τους ξεπερνάει τὰ 330 ἑκατομμύρια! Γιατί, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Βράχμα, οἱ γυναίκες ποὺ πέρτουν μὲ τὴ θέλησί τους στὴν πυρὰ τοῦ συζύγου τους γιὰ νὰ καοῦν μαζί του περνοῦν αὐτόματα στὴν τάξι τῶν θεαινῶν.

Διακόσια ἑξῆντα ἑκατομμύρια Ἰνδῶν, δηλαδὴ τὰ τρία τέταρτα τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἰνδιῶν, ἀνήκουν στὴ βραχμανικὴ θρησκεία.

Σύμφωνα μὲ τὴ βραχμανικὴ παράδοσι, μιὰ ἡμέρα τοῦ Βράχμα ἀντιστοιχεῖ σὲ χίλιες ἐποχὲς τοῦ κόσμου, ποὺ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς περιλαμβάνει 4 ἑκατομμύρια καὶ 320 χιλιάδες χρόνια. Κάθε ἡμέρα τοῦ Βράχμα ἀποτελεῖται, λοιπόν, ἀπὸ 4,320.000.000 χρόνια.

Σὲ κάθε ἡμέρα τοῦ Βράχμα ἀντιστοιχεῖ μιὰ νύχτα τοῦ Βράχμα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς ἀναπαύεται. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ κόσμος παύει νὰ ὑπάρχη. Ἡ νύχτα τοῦ Βράχμα διαρκεῖ ὅσο κι' ἡ ἡμέρα. Ὅταν ὁ Βράχμας ζήση 360 παρόμοιες ἡμέρες καὶ 360 νύχτες (ποὺ, ὅπως εἴπαμε, κάθε μιὰ τους διαρκεῖ 4,320.000.000 ἀνθρώπινα χρόνια), γερνάει κατὰ ἕνα χρόνο. Ἔτσι ἕνα ἔτος τοῦ Βράχμα διαρκεῖ 3.110.400.000.000 ἀνθρώπινα χρόνια.

Δεδομένου ὅτι ὁ Βράχμα πρόκειται νὰ ζήση 100 χρόνια, τὸ σύνολο τῆς ζωῆς του ἀντιστοιχεῖ σὲ 311.040.000.000.000 δικά μας χρόνια.

Σήμερα, λένε οἱ βραχμανισταί, ὁ Βράχμα ἔχει ζήσει τὴ μισὴ ζωή του. Βρισκόμαστε, δηλαδή, στὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ πεντηκοστοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Βράχμα, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴν αὐγὴ τῆς 457ης ἐποχῆς.

Οἱ βραχμανισταὶ σπάζουν τὸ μυαλό τους γιὰ νὰ ὑπολογίσουν τὶς ὧρες καὶ τὰ λεπτὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βράχμα. Ἀλλὰ παρόμοιος ὑπολογισμὸς θὰ μᾶς τραβοῦσε πολὺ μακρυά.

Γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς βραχμανιστάς, παραμένει πάντοτε ἰσχυρὴ ἡ διάκρισις σὲ τάξεις, ποὺ χωρίζονται μεταξύ τους μὲ ἀδιαπέραστους φραγμούς. Ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν σήμερα στὶς Ἰνδίες 50 ἑκατομμύρια παριῶν, ποὺ εἶναι οἱ «ἀνέγγιχτοι». Ἕνας βραχμάνος θὰ προτιμήση νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα ἢ τὴ δίψα του παρὰ νὰ βάλη στὸ στόμα του κάτι ποὺ τὸ ἄγγιξε ἕνας παρίας, ἢ νὰ πνιγῆ παρὰ νὰ δεχτῆ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀποκλήρου, ἑνὸς ἀνθρώπου χωρὶς τάξιμα. Γιατὶ οἱ παρίαι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν ὄνομα, ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνουν στοὺς ναούς, στὰ σχολεῖα κλπ. Εἶναι ἀνύπαρκτοι ἐνώπιον τοῦ Βράχμα.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ σύγχρονη νομοθεμία ἐξωμοίωσε τοὺς παρίες μὲ τοὺς ἄλλους κατοίκους τῶν Ἰνδιῶν. Ἀλλ' οἱ σχετικὲς διατάξεις παραμένουν κενὸ γράμμα. Ἀρκεῖ νὰ ἐμφανιστῆ κάπου ἕνας παρίας γιὰ νὰ φύγουν ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ. Ἀκόμη κι' ἕνας δοῦλος, εἶναι βασιλιᾶς μπροστὰ σ' ἕναν παρία. Ὁ πρῶτος ἀνῆκει σὲ μιὰ κατώτερη τάξι. Ὁ δεύτερος δὲν ὑπάρχει οὔτε γιὰ τοὺς θεοὺς οὔτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι κάτι λιγώτερο κι' ἀπὸ τὸ τίποτα.

Ἕνας βραχμάνος μολύνεται καὶ μόνο ἂν ἔρθη σ' ἐπαφὴ μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀνήκει στὴν τάξι του. Ἡ οἰκογένεια τοῦ περίφημου Ἰνδοῦ ποιητοῦ Ραμπιτρανὰθ Ταγκόρ π.χ. εἶχε ξεπέσει ἀπὸ τὴν τάξι τῶν βραχμάνων, ὅπου ἀνῆκε πρίν, μόνο καὶ μόνο γιατὶ κάποιο ἀπὸ τὰ μέλη της εἶχε μυριστῆ τὴν ὀσμὴ ποὺ ἀναδίνοταν ἀπὸ τὸ κρέας ποὺ μαγείρευε ἕνας Μουσουλμάνος!

Παρόμοιοι «ξεπεσμοὶ» εἶναι πολὺ συχνοὶ στὶς Ἰνδίες. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ξεπέφτει διατηρεῖ εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων τὸ στίγμα τῆς κατωτερότητος. Καμμιὰ πρᾶξις δὲ μπορεῖ νὰ ξαναδρῆ τὴν προηγούμενη θέσι της.

Οἱ ἄλλοι βραχμάνοι, ὡστόσο, δὲν τὴν περιφρονοῦν, ὅπως κάνουν γιὰ τοὺς παρίες, ἀλλὰ τὴν βλέπουν μὲ κάποια συμπόνοια. Δὲν ἐρχονται, ὅμως, σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ ἢ ἐπικοινωνία μαζί της.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μὶεν-Μίγκ κι' ὁ Κοὶομ καταστρώνουν ἕνα καινούργιο σχέδιο γιὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ γιατροῦ. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ψευτο-Σιθάχ, ὁ μικρὸς ὅμιλος συνεχίζει τὸ ταξίδι του ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα. Ἕνα βράδυ, ὁ Σιθάχ, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Κοὶομ, προθυμοποιεῖται νὰ ὁδηγήση τὸ Γεράκη σὲ μιὰ λίμνη, ὅπου τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ βροῦν ἄφθονο κυνήγι. Ὁ γιατρὸς πυροβολεῖ ἕναν ἐλέφαντα καὶ τὸν τραυματίζει. Τὸ μεγάλο παχύδερμο, ὅμως, ὁρμᾶ κατ' ἐπάνω τους καὶ ὁ γιατρὸς μὲ τὸν Σιθὰχ μόλις προφταίνουν τὰ σωθοῦν, σκαρφαλώνοντας σ' ἕνα φοίνικα. Ὁ ἐλέφας χυμάει μ' ὅλο του τὸν ὄγκο πάνω στὸ δέντρο, προσπαθώντας νὰ τὸ ξερριζώση. Ὁ γιατρὸς κι' ὁ Σιθὰχ ἀνεβαίνουν στὰ κλαδιὰ γιὰ νὰ σωθοῦν.

6ον

— Σιθάχ, δὲν μπορεῖς νὰ γεμίσης τὸ ὅπλο σου; φώναξε ὁ Γεράκης.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενής. Ἂν ἀφίσω τὸν κορμό, θὰ πέσω κάτω.

— Φοβᾶμαι πὼς, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, θὰ βρεθοῦμε κι οἱ δύο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ παχυδέρμου, εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ ἐλέφας εἶχε ἀπομακρυνθῆ τώρα γιὰ νὰ πάρη φόρα. Ἔπειτα, ὥρμησε πάνω στὸ δέντρο.

Ἡ μυστηριώδης ἐπίθεσις

— Λοιπόν, πῶς εἴσαστε γιατρέ;

Ὁ Γεράκης, ἀκούγοντας τὴ μελωδικὴ φωνὴ τῆς Λὲν - Λάϊ, μισάνοιξε τὰ μάτια του.

Βρισκόταν μέσα στὴ σκηνή, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαξιλάρια. Ἡ γοητευτικὴ κόρη τοῦ στρατηγοῦ ἦταν σκυμμένη πάνω του.

— Θέλετε λίγο τσάϊ; τὸν ξαναρώτησε. Θὰ σᾶς κάμη καλό.

Ὁ γιατρὸς κύτταξε σαστισμένος ὁλόγυρα.

— Πῶς βρίσκομαι ἐδῶ; εἶπε. Καὶ ὁ ἐλέφας;... Ποῦ εἶναι ὁ Σιθάχ;... Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς εἶμαι ἀκόμη ζωντανός... Ἀλλὰ τί συνέβη. Λὲν - Λάϊ;

— Πολλὰ πράγματα, γιατρέ, ἀπάντησε ἡ νέα. Πάρτε, ὅμως, ποῶτα αὐτὸ τὸ τσάϊ..

Ὁ γιατρὸς πῆρε τὸ κύπελλο ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

— Πῶς εἴσαστε; τὸν ξαναρώτησε ἡ νέα. Ὁ πατέρας μου σᾶς ἐξέτασε μὲ προσοχὴ καὶ δὲν βρῆκε καμμιὰ πληγὴ στὸ σῶμα σας... Αὐτοὶ οἱ ληστὲς ἔρριξαν, ὡστόσο, πολλοὺς πυροβολισμοὺς ἐναντίον σας...

— Ποιοὶ ληστές; εἶπε ὁ Γεράκης. Ἐννοεῖτε τὸν ἐλέφαντα;...

— Ὁ ἐλέφας δὲν ζῆ πιά, τὸν πληροφόρησε ὁ Λάκον - Τάϋ, ποὺ μπῆκε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὴ σκηνή. Δὲν αἰσθάνεσθε μιὰ ἰδιαίτερη ὀσμή;... Εἶναι ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του, ποὺ ὁ Φὲνγκ τὴν ἔβαλε γιὰ νὰ τὴν μαγειρέψη... Πῶς εἴσαστε, ἀγαπητέ μου γιατρέ;

Ὁ Γεράκης τοῦ ἔσφιξε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι.

— Ἐξηγῆστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, τί ἔγινε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεσα ἀπὸ τὸ δέντρο;... Νομίζω πὼς ἄκουσα πολλοὺς πυροβολισμούς. Ἀλλὰ δὲν θυμᾶμαι τίποτα ἄλλο. Τί ἔγινε κατόπιν;

— Συνέβησαν πολλὰ πράγματα, ποὺ εἶναι γιὰ μένα τελείως ἀνεξήγητα, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ πρὶν σᾶς μιλήσω γι' αὐτά, θὰ ἤθελα ν' ἀπαντήσετε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου... Καί, πρὶν ἀπὸ ὅλα, πῶς αἰσθανόσαστε τὶς δυνάμεις σας;

— Πονάω λίγο στὴν πλάτη καὶ στὰ πόδια. Ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι τίποτα ἄλλο.

— Πάλι καλά! εἶπε ὁ στρατηγός. Πέσατε ἀπὸ ὕψος εἴκοσι τουλάχιστον μέτρων. Ἦταν εὐτύχημα ὅτι τιναχτήκατε μακρυὰ κι' ὅτι τὰ κλαδιὰ τῶν μπαμποῦ καθυστέρησαν τὴν πτῶσι σας. Διαφορετικά, δὲ θὰ ἤσαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ζωντανός.

— Κι' ὁ Σιθάχ;

— Τὴν γλύτωσε πιὸ φτηνὰ ἀπὸ σᾶς. Κατάφερε νὰ συγκρατηθῆ πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου κι' ἔπεσε μαζί του κάτω. Ἔτσι τὰ κλαδιὰ τὸν προστάτευσαν καὶ δὲν ἔπαθε τίποτα.

— Κι' ὁ ἐλέφας δὲ ρίχτηκε πάνω του;

— Δὲν πρόφτασε. Φαίνεται ὅτι τὸν εἶχατε χτυπήσει θανάσιμα... Γιατί, μόλις ἔρριξε τὸ δένδρο, σωριάστηκε κι' αὐτὸς κάτω καὶ δὲν ξανασηκώθηκε πιά.

— Ὥστε ὁ Σιθὰχ σώθηκε;

— Ναί δὲν ἔπαθε τίποτα κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ μιλήσωμε γι' αὐτόν... Σᾶς ἔδωκε καμμιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν ὑποπτευτῆτε;

— Καμμιά, ἀπάντησε ἐκπληκτος ὁ γιατρός. Ἀλλὰ γιατί μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι;

— Ὁ Σιθὰχ δὲν ἔκαμε κάτι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν... πῶς νὰ ποῦμε... ἕνα σύνθημα; Σκεφτῆτε καλά, γιατρέ...

— Ὄχι, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Γεράκης.

— Πῶς φέρθηκε μαζί σας;

— Προσπαθοῦσε νὰ μὲ βοηθήση ὅσο μποροῦσε... Μὲ προειδοποίησε, μάλιστα, πὼς ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ χτυπήσω τὸν ἐλέφαντα, γιατὶ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ, ὅπως κι' ἔγινε.

— Δὲ σᾶς πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ὅτι σᾶς παρέσυρε σὲ παγίδα;

— Ὄχι.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τότε αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι;

— Γιὰ ποιὰ ἐπίθεσι μιλᾶτε;

— Τὴν ἀγνοεῖτε, φυσικά, αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι, εἶπε ὁ στρατηγός. Γιατί, ὅταν σᾶς βρήκαμε, εἴχατε λιποθυμήσει.

— Ἐξηγηθῆτε, στρατηγέ, τὸν παρακάλεσε ὁ Γεράκης.

— Ἀκούσαμε τοὺς πυροβολισμούς σας, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν ὁ παράξενος αὐτὸς μεταλλικὸς ἦχος, ποὺ ξαναπῆρε στ' αὐτιά μας ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἴχατε ἀκολουθήσει. Ὅταν πρωτακούσαμε αὐτὸ τὸν ἦχο, βρισκόμαστε σὲ ἀπόστασι τριάντα καὶ πλέον χιλιομέτρων. Γιὰ νὰ τὸν ξανακούσωμε ἐδῶ, πρέπει νὰ ὑποθέσωμε πὼς αὐτὸς ὁ ἦχος μᾶς συνοδεύει... Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, σκέφτηκα πὼς αὐτὸς ὁ ἦχος ἦταν ἴσως ἕνα σύνθημα. Γι' αὐτό, πῆρα τὸ Λὲν - Λάϊ καὶ τὸν Φὲνγκ καὶ ἤρθαμε νὰ σᾶς βροῦμε... Τὴ στιγμὴ ποὺ φτάναμε μπροστὰ στὴν πηγή, εἴδαμε τὸ δέντρο νὰ πέφτη... Σεῖς τιναχτήκατε μακρυά, πρὸς τὸ μέρος τῶν μπαμπού. Τὴ στιγμὴ ποὺ πέφτατε κάτω, ἀκούστηκαν πολλοὶ πυροβολισμοί. Εἴδαμε τότε ἑφτὰ ἢ ὀκτὼ ἀνθρώπους, πού, ἀφοῦ ἄδειασαν τὰ ντουφέκια τους πρὸς τὸ μέρος σας, ὥρμησαν κατόπιν γιὰ νὰ σᾶς ἀποτελειώσουν μὲ τὰ μαχαίρια τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βγήκαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μπαμπού... Χωρὶς νὰ χάνωμε καιρό, ἀδειάσαμε τὶς καραμπίνες μας πάνω τους... Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσε κάτω... Οἱ σύντροφοί του τὸν σήκωσαν ἀμέσως στὰ χέρια κι' ἐξαφανίστηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἔτσι, δὲν μπορέσαμε νὰ μάθωμε ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κι' ἀπὸ ποῦ εἶχαν ἔρθει... Οἱ σφαῖρες τους, εὐτυχῶς, δὲ σᾶς εἶχαν χτυπήσει

— Ἦταν Σιαμέζοι; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Δὲν τὸ ξέρω... Μπορεῖ νὰ ἦταν λησταί, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ γυρίζουν σ' αὐτὰ τὰ μέρη... Ἀλλὰ δὲ σᾶς κρύβω πὼς μερικὲς περίεργες σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου... Δὲ νομίζετε πὼς ὑπάρχει κάποια σχέσις ἀνάμεσα στὴν ἐπίθεσι ποὺ σᾶς ἔνινε κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Μέ - Νάμ, τὴν

Εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν στὴ γωνιὰ ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ...

ἐξαφάνισι τῆς βάρκας μου καὶ τὴν καινούργια ἐπίθεσι σ' αὐτὸ τὸ δάσος;

'Ο γιατρὸς φάνηκε πὼς σκεφτόταν.

— Ναί, ἀπάντησε ἐπειτα. "Ολα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν πιὰ ν' ἀμφιβάλλωμε... Κάποιος ζητάει νὰ μὲ σκοτώση κι' ἡ σημερινὴ ἀπόπειρα τὸ δείχνει ἀρκετά. 'Αλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο;... Δὲν εἶχα ποτὲ ἐχθροὺς στὸ Σιάμ.

'Η Λὲν - Λαΐ εἶχε χάσει τὸ χρῶμα της.

— Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ κάμη κακὸ σ' ἕναν Εὐρωπαῖο; εἶπε.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ δὲν μίλησε κανείς. 'Ο Λάκον - Τάϋ εἶπε ἔπειτα:

—"Ισως οἱ ὑπόνοιές μας νὰ μὴν εἶναι σωστές. 'Η πρώτη ἀπόπειρα μπορεῖ νὰ ἔγινε ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς ποὺ τριγυρίζουν τὶς νύχτες στοὺς δρόμους τῆς Μπανγκόγκ. 'Η βάρκα μπορεῖ νὰ κλάπηκε ἀπὸ πειρατὲς τοῦ ποταμοῦ, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς πρώτους. Κι' ὅσο γιὰ τὴ σημερινὴ ἀπόπειρα, μποροῦμε νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ἔγινε ἀπὸ λησταὶς αὐτῶν τῶν μερῶν ποὺ ἐπωφθαλμιοῦσαν τὸ ὅπλο σας κι' ἤθελαν νὰ πάρουν στὴν κατοχή τους τὸν ἐλέφαντα.

— Πιθανόν, ἀπάντησε ὁ Γεράκης.

— Γιατρέ, εἶπε ἡ νέα, δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ καινούργια παγίδα.

— Σᾶς ὑπόσχομαι Λὲν - Λαΐ πὼς δὲν θὰ ξανακυνηγήσω μόνος μου, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Φαντάζεστε, στρατηγέ, ὅτι αὐτοὶ οἱ λησταὶ μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσουν;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς κάμαμε, εἶπε ὁ στρατηγός. Καλὰ θὰ εἶναι, ὅμως, νὰ εἴμαστε πιὸ προσεχτικοὶ στὸ μέλλον.

Στὸ Καολάϊ

Μ' ὅλο ποὺ δὲν πίστευαν πὼς οἱ λησταὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν, οὔτε ὁ στρατηγὸς οὔτε οἱ σύντροφοί του, δὲν ἔκλεισαν μάτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Πέρασαν τὶς λιγοστὲς ὧρες ποὺ τοὺς χώριζαν ἀπὸ τὴν αὐγὴ γύρω στὶς φωτιὲς ποὺ εἶχαν ἀνάψει, χωρὶς ν' ἀφήσουν τὶς καραμπίνες ἀπὸ τὰ χέρια τους.

'Ο γιατρός, πού, ἐκτὸς ἀπὸ κάποια ὑδαρσίματα κι' ἕνα μούδιασμα σ' ὅλο του τὸ κορμί, δὲν εἶχε τραυματιστῆ, κράτησε συντροφιὰ στοὺς φίλους του, καπνίζοντας ὄχι λίγα ἀπὸ τὰ τσιγάρα ποὺ εἶχε μαζί του.

'Ο Σιβάχ, ἐξ ἄλλου, εἶχε ἀπομακρυνθῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους καὶ στεκόταν ἄγρυπνος φρουρὸς πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

'Ο στρατηγὸς κι' οἱ σύντροφοί του μόνον κατὰ τὰ ξημερώματα κοιμήθηκαν λίγο, βέβαιοι ὅτι οἱ λησταὶ δὲ θὰ τολμοῦσαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Αὐτὸς ὁ μικρὸς ὕπνος τοὺς ξανάδωσε δυνάμεις.

Πρὶν ἀπὸ τὶς ἐννιὰ βρίσκονταν ὅλοι στὸ πόδι. Ξέστησαν ἀμέσως τὶς σκηνές, ἑτοίμασαν τὰ πράγματά τους καὶ κατὰ τὶς δέκα ξεκίνησαν. Βιάζονταν νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα καὶ νὰ φτάσουν στὸ Καολάϊ. Ἐκεῖ, θὰ ἀνανέωναν τὶς προμήθειές τους, προτοῦ ἐπιχειρήσουν νὰ διασχίσουν τὴν πιὸ ἄγρια καὶ πιὸ ἐρημικὴ ζώνη τοῦ κεντρικοῦ Σιάμ.

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε ὧρες, εἶχαν ἀφήσει πίσω τους τὰ βουνά.

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομή, δὲν παρατήρησαν τίποτα τὸ ὕποπτο. Ἀλλά, καθὼς εἶχαν σταματήσει κι' ἔψαχναν μὲ τὸ μάτι γιὰ νὰ βροῦν τὴν κατάλληλη τοποθεσία, ὅπου θἄστηναν τὶς σκηνές τους, ἄκουσαν καὶ πάλι τὸ μυστηριῶδη ἦχο, ποὺ τοὺς εἶχε ἀνησυχήσει ἄλλες δυὸ φορὲς ὡς τότε.

— Αὐτὸ εἶναι σύνθημα, εἶπε ὁ Λάκον - Τάϋ σουφρώνοντας τὰ φρύδια. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ μυστηριώδεις ἄνθρωποι ποὺ παρακολουθοῦν τὰ βήματά μας καὶ ποὺ συνεννοοῦνται μεταξύ τους μ' αὐτὸ τὸ παράξενο σάλπισμα; Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἦχος δὲ μπορεῖ νὰ βγαίνη παρὰ ἀπὸ ἕνα μπρούντζινο ἢ χάλκινο ὄργανο... Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀρχίζει νὰ μ' ἀνησυχῆ. Τί λὲς ἐσύ, Σιβάχ;

—'Η γνώμη μου εἶναι, ἀφέντη, πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πρέπει νἄχουν κάποιο κουφὸ σκοπὸ γιὰ νὰ μᾶς παρακολουθοῦν μὲ τόση ἐπιμονή, ἀπάντησε ὁ ψευτο - Σιβάχ. Μήπως ἔχετε κανένα προσωπικὸ ἐχθρό;

— Δὲν ξέρω νὰ ἔχω κανένα ἐχθρό, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

— Τί γυρεύουν, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ λησταί;

— Λὲς νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι ποὺ μᾶς ἔκλεψαν τὴ βάρκα; ρώτησε ὁ στρατηγός.

'Ο Σιβὰχ κούνησε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω.

—'Αδύνατον, ἀπάντησε. 'Εκεῖνοι ποὺ ἔκλεψαν τὴ βάρκα ἦταν πειρατές, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ γυρίζουν στὸ ποτάμι. Δὲ μποροῦν νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς λησταὶς ποὺ μᾶς ἐπιτέθηκαν τὸ χθεσινὸ βράδυ... Μπά! Θὰ κουραστοῦν νὰ μᾶς παρακολουθοῦν καὶ θ' ἀναγκαστοῦν νὰ φύγουν ὅταν φτάσωμε κοντὰ στὸ Καολάϊ... "Ας συνεχίσουμε τὴν πορεία μας, ἀφέντη. Προτοῦ νυχτώση, θὰ βρισκόμαστε κοντὰ στὸ Καολάϊ καὶ κανεὶς πιὰ δὲ θὰ τολμήση νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ.

—'Αλλὰ γιατί, τάχα δὲν θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν καὶ στὸ κεντρικὸ Σιάμ; ρώτησε ὁ γιατρός.

— "Αν δὲ μᾶς ἐπιτεθοῦν ὥσπου νὰ φτάσωμε στὸ Καολάϊ, νομίζω πὼς θὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὸ σκοπό τους καὶ θὰ μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους, εἶπε ὁ Σιβάχ. 'Εκεῖνο ποὺ θέλουν εἶναι ἴσως νὰ μᾶς πάρουν τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἄλογα.

'Ο στρατηγὸς κι' ὁ γιατρός, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι ἀποφάσισαν νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους. Ξεκίνησαν μὲ μικρὸ καλπασμό, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πέντε ἄλογα μὲ τὶς ἀποσκευές, ποὺ τὰ ὠδηγοῦσε ὁ Φένγκ.

"Επειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἄρχισαν νὰ συναντοῦν στὸ δρόμο τους μικρὰ χωριά, παγόδες καὶ καλλιεργημένα χωράφια.

Κατὰ τὸ σούρουπο, τέλος, εἶδαν πάνω σ' ἕνα ὕψωμα τὸ Καολάϊ, μὲ τὶς δυὸ παγόδες του, τὰ τείχη του καὶ τὰ ἐρείπια τῶν παληῶν μεγάρων του.

'Επιτάχυναν τότε τὸ βῆμα τῶν ἀλόγων τους κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα μπῆκαν στὴν πόλι.

'Ο Φένγκ, μὲ μερικὰ «ἐκιάλ» κατάφερε νὰ βρῆ ἕνα εὐρύχωρο σπίτι, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν. "Εβαλαν ἐξ ἄλλου, τὰ ἄλογα σ' ἕνα γειτονικὸ σταῦλο.

Τὸ Καολάϊ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες πόλεις τοῦ Σιάμ. Γιὰ νὰ φτάση κανεὶς στὶς τρεῖς ἢ τέσσερες ἄλλες ποὺ βρίσκονται στὰ βορειότερα, πρέπει νὰ περάση ἀπὸ τὸ κεντρικὸ Σιάμ, ποὺ εἶναι σχεδὸν μιὰ ἔρημος.

Στὰ παληὰ χρόνια, ἡ πόλις αὐτὴ ἦταν ἕνα σημαντικὸ κέντρο. ὅπως μαρτυροῦν τὰ ἐρείπια τῶν μεγαλόπρεπῶν ναῶν καὶ τῶν παλατιῶν, ποὺ βλέπει κανεὶς παντοῦ. 'Αλλὰ σήμερα εἶναι μιὰ μέτρια κωμόπολι, ποὺ δὲν παρουσιάζει τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον.

'Ο στρατηγὸς κι' οἱ σύντροφοί του ἦταν κατάκοποι ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία τῆς περασμένης νύχτας. κι' ἀπὸ τὸ ὁλοήμερο τρέξιμο. 'Αποφάσισαν, λοιπόν, νὰ μείνουν δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες στὸ Καολάϊ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ξεκουραστοῦν καὶ ν' ἀνανεώσουν τὶς προμηθειές τους.

— Γιὰ σήμερα δὲν ἔχομε οὔτε νὰ σκεφτοῦμε, οὔτε νὰ κάμωμε τίποτα, εἶπε ὁ στρατηγός.

"Εφαγαν νωρὶς κι' ἔπεσαν ἀμέσως νὰ κοιμηθοῦν, γιὰ ν' ἀναπληρώσουν τὸν ὕπνο ποὺ εἶχαν χάσει.

'Ο Σιβὰχ προτίμησε νὰ κοιμηθῆ στὸ σταῦλο, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἐπιθεωρῆ τὰ ἄλογα, ὅπως τουλάχιστον εἶπε.

'Αλλά, μόλις βεβαιώθηκε ὅτι ὁ στρατηγὸς κι' οἱ σύντροφοί του κοιμόνταν, ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ βγῆκε.

Εἶδε τότε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν στὴ γωνιὰ ἐνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ.

«Θἄναι κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς μας, σκέφτηκε ὁ Σιβάχ. 'Αλλὰ πρέπει νὰ βεβαιωθῶ πρῶτα».

"Εκοψε ἀμέσως ἕνα φύλλο ἀπὸ ἕνα δεντράκι, τὸ ἔστριψε ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ κατόπιν τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ μιμήθηκε τὸ σφύριγμα ἑνὸς ἀπὸ τὰ φίδια τοῦ Σιάμ.

'Ο ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν στὴ γωνιά, προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ περίμενα.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης; ρώτησε ὁ Σιβάχ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κοπόμ.

—"Εχομε κατασκηνώσει ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι κοντὰ σὲ μιὰ μικρὴ ζούγκλα, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Μ' ὅλο ποὺ ἡ νύχτα εἶναι πολὺ σκοτεινή, ὁ ἀφέντης σκέφτηκε πὼς δὲ θἄπρεπε νὰ ἐμφανιστοῦμε ἐδῶ.

— Πήγαινέ με κοντά του.

— Κι' ὁ στρατηγός;

— Κοιμοῦνται ὅλοι καὶ δὲ θὰ μ' ἀναζητήσουν πρὶν ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλι χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα, πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ φυτείες μὲ ζαχαροκάλαμα κι' ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἔφτασαν σ' ἕνα μέρος ποὺ σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνὴ βλάστησι. Πανύψηλα μπαμποῦ ξεπρόβαλλαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

'Ανάμεσα στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους διακρίνονταν σκιὲς ἀνθρώπων καὶ ζώων.

'Εκεῖ βρισκόταν ἡ μικρὴ κατασκήνωσι τοῦ «πουρὰμ» καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

'Ο Μιὲν - Μίνγκ, μόλις εἶδε τὸν Κοπόμ, ἔτρεξε κοντά του καὶ τοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Προχώρησαν ἔτσι κάμποσα μέτρα καὶ κάθισαν παράμερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

'Ο «πουρὰμ» φαινόταν πολὺ στενοχωρημένος.

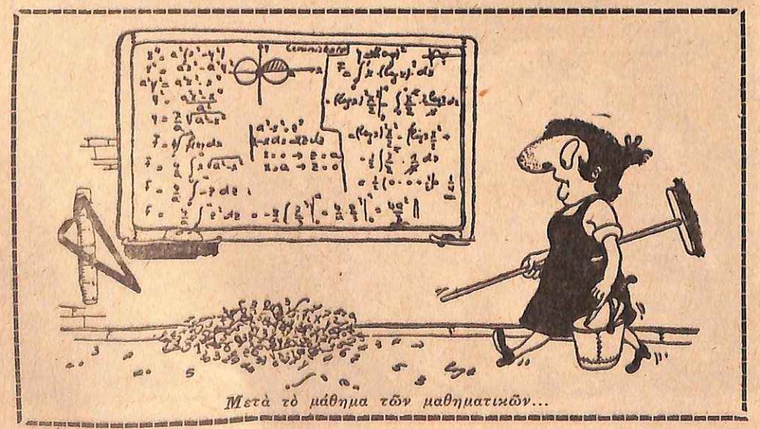
— Φαίνεται πὼς κάποιο ἰσχυρὸ πνεῦμα προστατεύει αὐτὸν τὸν καταραμένο Εὐρωπαῖο, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ γλυτώνη ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις μας, εἶπε μὲ ἀγανάκτησι.

— Δὲν ξέρω, ἀφέντη, ἂν κάποιο πνεῦμα τὸν ἔχη κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του, ἀπάντησε ὁ Κοπόμ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι δὲν ἔπαθε τίποτα, πέφτοντας ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ὅτι καμμιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες μας δὲν τὸν ἄγγιξε.

— 'Ανόητε! εἶπε ὁ «πουράμ». "Επρεπε νὰ μὴ τὸν ἀφίσης νὰ πυροβολήση τὸν ἐλέφαντα. "Αν δὲν ἐμφανιζόταν αὐτὸ τὸ ζῶο, θὰ τὸν πιάναμε καὶ θὰ τὸν δέναμε καὶ τώρα θὰ ταξίδευε γιὰ τὸ Τογκῖνο ἢ τὴ Βιρμανία.

— "Εκαμα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσω, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Κοπόμ. 'Αλλὰ δὲν τὸ κατάφερα.

— 'Υποπτεύτηκε τίποτα ὁ Λάκον Τάϋ;

Μετὰ τὸ μάθημα τῶν μαθηματικῶν...

— "Οχι, ἀφέντη. Νομίζει, ὅτι ἡ ἐπίθεσι ἔγινε ἀπὸ λησταές.

— Ξέρεις, ὅτι χάσαμε δυὸ ἀπὸ τοὺς δικούς μας κι' ὅτι εἴμαστε τώρα μόνον ἑνιά: 'Ο Λάκον-Τάϋ, ὁ Φένγκ κι' ἡ Λὲν-Λαΐ σκοπεύουν σὰν λευκοὶ καὶ δὲν ἀστοχοῦν ποτέ.

— 'Ιδίως ἡ Λὲν-Λαΐ, εἶπε ὁ Κοπὸμ γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν «πουράμ».

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Μιὲν-Μίγκ. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸν ἀγαπάει αὐτὸ τὸ λευκό:

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀφέντη, εἶπε ὁ Κοπόμ. "Αν ἤμουνα στὴ θέσι σου, δὲν θὰ δίσταζα οὔτε στιγμὴ νὰ τὸν δηλητηριάσω.

— "Οχι, ὄχι, δὲν τολμάω νὰ τὸν σκοτώσω, ἀπάντησε ὁ «πουράμ». Καὶ μάλιστα εἶμαι εὐχαριστημένος που γλύτωσε. 'Αρκεῖ ἡ παραμικρὴ ὑπόνοια, γιὰ νὰ πέσω στὴ δυσμένεια τοῦ Βασιλιᾶ... Στὴν Μπανγκόγκ τὸ πρᾶγμα ἦταν διαφορετικό. Ἐκεῖ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ὑποπτευθῆ κανείς... Υ-πάρχουν τόσοι κακοποιοὶ στὴν πρωτεύουσα!

— 'Αλλ' ἐδῶ βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἡμιάγρια περιοχή...

— 'Ο Λάκον-Τάϋ, ὅμως, μπορεῖ νὰ μὲ ὑποπτευτῆ καὶ τότε εἶμαι χαμένος... "Οχι, ἄλλαξα γνώμη... Γιατί νὰ τὸν σκοτώσω; Δὲν εἶναι καλύτερο νὰ τὸν στείλω στὴ Βιρμανία ἢ στὴν Κίνα;

— Κι' ἡ Λὲν-Λαΐ;

— Μόλις ἐξαφανισθῆ ὁ λευκός, θὰ μοῦ εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ τὴν κατακτήσω. "Εχω τὸ σχέδιό μου κι' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν κάνω λάθος... Γιὰ νὰ τύχη, ὅμως, τὸ σχέδιό μου, πρέπει νὰ βγάλωμε αὐτὸ τὸν καταραμένο λευκὸ ἀπὸ τὴ μέση.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν σκοτώσω, φώναξε ὁ Κοπόμ.

— Γιὰ νὰ σὲ πιάσουν ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ σὲ ὑποβάλουν σὲ μαρτύρια καὶ νὰ σ' ἀναγκάσουν νὰ φανερώσης τὴν ἀλήθεια; εἶπε ὁ Μιὲν-Μίγκ. "Οχι, ἐσὺ πρέπει νὰ μείνης κοντὰ στὸν Λάκον-Τάϋ καὶ νὰ κερδίσης τὴν ἐμπιστοσύνη του... Ποῦ πηγαίνουν τώρα:

— Στὴν Τοῦλι-Σάπ.

— Τὴν ξέρεις αὐτὴ τὴ λίμνη:

— Ναί, ἀφέντη.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης τὴν ξέρω πολὺ καλά, εἶπε ὁ Μιὲν-Μίγκ. Τί θἄλεγες ἂν διακινδύνευε νὰ αἰχμαλωτίσωμε τὸ λευκὸ ψέρνοντάς το στὸ δάσος·

— Εἶναι δύσκολο, ἀφέντη. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ ὅτι ἔγινε δὲ θ' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι... Θὰ μπορέσωμε ἴσως νὰ ξαναδοκιμάσωμε στὶς ὄχθες τῆς λίμνης. "Ας τοὺς ἀφήσωμε νὰ ξαναπάρουν θάρρος.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκονται τὰ ἐρείπια τῆς παγόδας τοῦ Κάϊ - Χόα;

— Ναί, ἀφέντη

— 'Εκεῖ θὰ ξαναδοκιμάσωμε νὰ αἰχμαλωτίσωμε τὸ λευκό. "Εχω τὸ σχέδιό μου... Θὰ τὸν βάλωμε κατόπιν σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ θὰ διαπλεύση τὸν Μὲ - Κόνγκ.

— Κι' ἂν ἀποτύχωμε;

Τὰ μάτια τοῦ «πουρὰμ» ἔλαμψαν.

— Θὰ δοῦμε τότε ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦρθαν γιὰ νὰ βεβηλώσουν τὴν πόλι τοῦ Λεπρού Βασιλιᾶ θὰ μπορέσουν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῶν συμπατριωτῶν μου, ἀπάντησε... Προτιμῶ νὰ σκοτώσω μὲ τὰ ἰδιά μου τὰ χέρια τὴ Λὲν - Λαΐ παρὰ νὰ τὴν ἰδῶ σύζυγο ἑνὸς ἄλλου. Φύγε τώρα... Θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὰ ἐρείπια τοῦ Κάϊ-Χόα.

'Ο Κοπὸμ ἔφυγε σὲ λίγο καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο στὴν πόλι.

— "Αν δὲν προσέξω, ἡ δουλειὰ μπορεῖ νὰ χαλάση, ψιθύρισε ὅταν ἔφτασε στὸ σταῦλο. Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ πετύχω... Γιατί, διαφορετικά, ὁ «πουρὰμ» μπορεῖ νὰ παρασυρθῆ σὲ πράξεις βίας, ποὺ δὲ θὰ εἶναι καλὲς γιὰ κανένα... Μπά! "Εχω ἐμπιστοσύνη στὸ ἄστρο μου! "Επειτα ἀπὸ λίγο, θὰ φορέσω τὸ σκουφάκι τοῦ μανδαρίνου.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, κοιμόταν βαθειά.

Μιὰ περίεργη πάλη

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Λάκον - Τάϋ κι' οἱ σύντροφοί του φρόντισαν νὰ συμπληρώσουν τὶς προμήθειές τους. 'Ανάμεσα σὲ διάφορα ἄλλα πράγματα, ἀγόρασαν ἐπίσης μερικὲς καραμπίνες καὶ μπαρούτη πολὺ καλῆς ποιότητος, ποὺ ἕνας Γάλλος ἔμπορος τὰ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Τονκῖνο.

"Εμειναν ἀκόμη καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὸ Καολάϊ κι' ἔφυγαν τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἡμέρας πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς λίμνης Τοῦλι - Σάπ.

'Ο Σιβὰχ βάδιζε μπροστὰ ἀπὸ τὸ καροβάνι. Κατὰ τὸ βράδυ, βρέθηκαν ἀνάμεσα σὲ μιὰ πυκνὴ ζούγκλα, ποὺ ἁπλωνόταν σὲ πολὺ μεγάλη ἔκτασι. "Εστησαν ἐκεῖ τὶς σκηνές τους κι' ἄναψαν μεγάλες φωτιές, γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τὰ θηρία καὶ τὰ φίδια.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους καὶ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες. Ξεκινοῦσαν τὸ ἀπόγευμα καὶ προχωροῦσαν χωρὶς νὰ σταματήσουν ὡς τὶς ἐννιὰ ἢ τὶς δέκα τὴ νύχτα. Ξεκουράζονταν κατόπιν κάτω ἀπὸ τὶς σκηνὲς καὶ δὲ συνέχιζαν τὴν πορεία τους παρὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, ὅταν ἡ ζέστη ἄρχιζε νὰ ὑποχωρῆ.

Τὴν ἕκτη ἡμέρα, τέλος, ἀποφάσισαν νὰ σταθμεύσουν περισσότερο, γιὰ νὰ τοὺς δοθῆ ὁ καιρὸς νὰ κυνηγήσουν. "Ολο αὐτὸ τὸν καιρὸ τρέφονταν μὲ παστὰ κρέατα καὶ ψάρια κι' αἰσθάνονταν πιὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ φᾶνε κάτι τὸ πιὸ φρέσκο.

Διάλεξαν, λοιπόν, γιὰ τὴν κατασκήνωσί τους ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους κι' ἔβαλαν ὁλόγυρα χοντροὺς πασσάλους, ποὺ τοὺς ἔσμιξαν σὲ σχῆμα Χ, γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ αἰφνιδιαστικὲς ἐπιθέσεις τίγρεων ἢ ἄλλων θηρίων.

Αὐτὴ ἡ ἐργασία τοὺς ἀπασχόλησε ἕνα μέρος τῆς νύχτας. Τὸ ἄλλο πρωΐ, προγευμάτισαν βιαστικὰ κοντὰ στὴν ὄχθη ἑνὸς μικροῦ χειμάρρου κι' ἔπειτα χώθηκαν μέσα στὸ δάσος, ἀφήνοντας τὸ Φένγκ καὶ τὸ Σιβὰχ γιὰ νὰ φυλᾶνε τὰ ἄλογα καὶ τὰ πράγματά τους.

'Ακολουθοῦσαν τὸ μονοπάτι ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι ἀλλοιο μεγάλο ζῶο, πιθανὸν κάποιος ἐλέφαντας.

Καθὼς προχωροῦσαν, ἄκουσαν, ξαφνικά, μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή.

'Ο γιατρὸς κι' ἡ Λὲν-Λαΐ δὲν ἦταν συνηθισμένοι νὰ ξεχωρίζουν τὶς κραυγὲς τῶν θηρίων τοῦ δάσους, ἀλλ' ὁ Λάκον-Τάϋ δὲν ἔκανε ποτὲ λάθος.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἕνας τοῦ-Βὰκ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ, εἶπε.

— Τί εἶναι ὁ τοῦ-βάκ: τὸν ρώτησαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ γιατρὸς κι' ἡ Λὲν-Λαΐ.

— 'Ο τοῦ-βὰκ εἶναι ὁ πίθηκος—παλαιστής, τοὺς ἐξήγησε. "Α, νάτος!

"Ηταν ἕνα μεγάλο ζῶο, ποὺ περπατοῦσε ἢ καλύτερα πηδοῦσε μὲ τὰ πισινά του πόδια, ἐνῶ ταὐτόχρονα κουνοῦσε στὸν ἀέρα τὰ μπροστινά. Τὰ ὁλόμαυρα μάτια του ἦταν χωμένα μέσα στὶς κόγχες τους καὶ τὸ στόμα του ἄρχιζε ἀπὸ τὸ ἕνα του αὐτὶ καὶ τελείωνε στὸ ἄλλο. Μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ γερὰ δόντια ξεχώριζε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χοντρὰ χείλη του.

— Τί ἄσχημο ζῶο! εἶπε ἡ Λὲν-Λαΐ.

— 'Αφῆστε το νὰ πλησιάση, συμβούλευσε ὁ στρατηγός. 'Ο τοῦ-βὰκ εἶναι ἕνα περίεργο ζῶο. Δὲν κάνει κακὸ ἂν δὲν τὸν πειράξης. "Εχει, ὅμως, τὴ μανία τῆς πάλης. Ἐξαγριώνεται μόνον ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ζῶο ποὺ διάλεξε γιὰ ἀνταγωνιστή, δὲν δεχτῆ τὴν πρόσκλησί του. Εἶναι, ἄλλωστε, ἐξαίρετος πολαιστὴς καὶ βγαίνει πάντοτε σχεδὸν νικητής... 'Αφῆστε τὸ ὅπλο σας, γιατρέ!

'Ο τοῦ-βὰκ εἶχε πάει κοντὰ στὸ Γεράκη καὶ τὸν περιεργαζόταν μὲ ἐνδιαφέρον.

— Νομίζω, ὅτι ἡ ἐκλογή του ἔπεσε σὲ σᾶς, συνέχισε ὁ στρατηγός. Θέλει ν' ἀναμετρηθῆ μαζί σας καὶ δὲ πρέπει νὰ τοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴ χάρι... "Αν παραστῆ ἀνάγκη, ὁ Λὲν-Λαΐ κι' ἐγὼ θὰ τὸν σκοτώσωμε μὲ τὶς καραμπίνες μας.

'Ο τοῦ-βὰκ εἶχε πάρει τώρα ἐπιθετικὴ στάσι. "Απλωνε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιάση τὸ γιατρό, ποὺ κι' αὐτὸς ἐπῆσης προσπαθοῦσε ν' ἀγκαλιάση τὸ περίεργο ζῶο.

Αὐτοὶ οἱ ἐλιγμοὶ τῶν δύο ἀντιπάλων, κράτησαν κάμποσα λεπτά. 'Ο τοῦ-βὰκ ἀποτραβήχτηκε ξαφνικὰ κι' ἔπειτα, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε πάνω στὸ Γεράκη καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ τὰ μπροστινά του πόδια.

— Πατέρα! εἶπε ἡ Λὲν-Λαΐ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Δὲν θὰ τοῦ κάμη κακό, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀγωνίζονταν μὲ πεῖσμα. 'Αλλά, τελικά, ὁ τοῦ-βὰκ ὑπερίσχυσε κι' ἔριξε κάτω τὸ γιατρό.

'Ο πίθηκος ἀνασηκώθηκε ἀμέσως, ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ γιὰ νὰ πανηγυρίση τὴ νίκη του κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ πηδηχτὸ βῆμα του καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

'Ο γιατρὸς σηκώθηκε ἐπίσης.

— Θἄπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς γίγαντας γιὰ νὰ παλέψη μ' αὐτὸ τὸ ζῶο, εἶπε.

— Πονέσατε; τὸν ρώτησε ὁ στρατηγός.

— "Αν πόνεσα;... Λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ σπάση τὰ πλευρά.

— Τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι ἀκίνδυνα, εἶπε ὁ στρατηγός. Οἱ χωρικοί μας, ποὺ τὰ βρίσκουν στὸ δρόμο τους, δὲν προσπαθοῦν νὰ τὰ ἀποφύγουν. Δέχονται τὴν ἀγώνα μαζί τους καὶ διασκεδάζουν μὲ τὶς κωμικὲς κινήσεις τῶν τοῦ-βάκ...

'Αρχισαν νὰ προχωροῦν καὶ πάλι.

'Αλλά, ξαφνικά, ἀκούστηκε ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα, ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ τοῦ-Βὰκ εἶχε βγάλει πρωτύτερα.

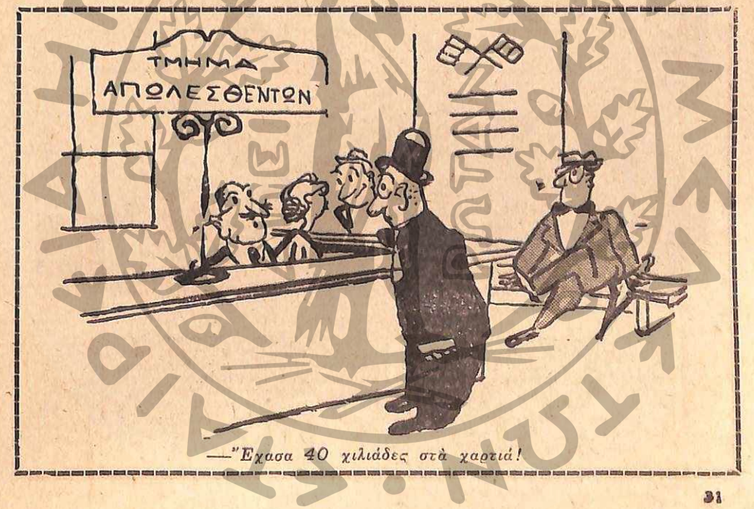
— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Κάποιος ρίχτηκε πάνω στὸν πίθηκό μας, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

Οἱ δυὸ τίγρεις

'Ο Λάκον-Τάϋ ἔγνεψε στὸ γιατρὸ καὶ στὴν κόρη του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Προχώρησαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι, προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνουν θόρυβο καὶ, ξαφνικά, ἀντίκρυσαν ἕνα καταπληκτικὸ θέαμα: 'Ο τοῦ-βὰκ καὶ μιὰ ὑπέ-

—"Εχασα 40 χιλιάδες στὰ χαρτιά!

ροχη βασιλικὴ τίγρις κυλιόνταν στὸ ἔδαφος, βγάζοντας τρομερὰ οὐρλιάσματα.

Οἱ τίγρεις ἀποφεύγουν συνήθως αὐτὰ τὰ ζῶα, πού, ὅπως εἴπαμε, εἶναι ἀκαταγώνιστοι παλαιστές. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ τίγρις ποὺ ρίχτηκε πάνω σ' αὐτὸ τὸν πύθηκο. πεινοῦσε πολύ. Ἡ ἐπίθεσή της θὰ ἦταν αἰφνιδιαστική. Ὁ τοῦ-βὰκ, ὅμως, πρόφτασε νὰ τὴ γραπώσῃ μὲ τὰ τρομερὰ δόντια της χέρια του καὶ τὰ δύο ζῶα κυλίστηκαν μαζὶ στὸ χῶμα.

— Ἐμένα μ' ἔρριξε κάτω χωρὶς μεγάλη δυσκολία, εἶπε γελῶντας ὁ γιατρός. Νὰ ἰδοῦμε, ὅμως, πῶς θὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὴν τίγρι... Στ' ἀλήθεια, δὲν θἄθελα νὰ βρισκόμουν στὴ θέσι τοῦ τοῦ-βάκ.

— Κι' ἐγὼ δὲ θἄθελα νὰ βρισκόμουν στὴ θέσι τῆς τίγρεως, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν νικήσῃ;

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

— Ἀλλὰ σὲ ποιὰ κατάστασι θὰ βρίσκεται ἔπειτα ἀπὸ τὶ νίκη του;

— Σίγουρα, σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Ἡ τίγρις θὰ τοῦ κομματιάσῃ τὶς σάρκες.

Πραγματικά, ἡ τίγρις ἔδινε τρομερὲς δαγκωματιὲς στὸν ἀντίπαλό της καὶ τοῦ ξέσχιζε τὶς σάρκες μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια της. Ἀλλ' ὁ πίθηκος, ἀντὶ νὰ χαλαρώνῃ, δυνάμωνε τὸ σφίξιμό του κι' ἔκανε τὰ κόκκαλα τοῦ θηρίου νὰ τρίζουν.

Ἕνα χτύπημα μὲ τὰ νύχια τοῦ ποδιοῦ του εἶχε γδάρει τὸ μισὸ πρόσωπο καὶ τοῦ εἶχε βγάλει τὸ ἕνα μάτι, δεύτερο του εἶχε ἀνοίξει μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ δεξιὸ ὦμο, τρίτο του εἶχε ξεσχίσει τὸ στῆθος. Ὁ πίθηκος, ὡστόσο, ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν τελικὴ νίκη καί, μ' ὅλο τὸ αἷμα ποὺ ἔχανε, ἔσφιγγε ὁλοένα καὶ περισσότερο τὰ χέρια του γύρω στὸ θηρίο.

Οἱ κινήσεις τῆς τίγρεως γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀργές. Ἀνέπνεε μὲ δυσκολία κάτω ἀπὸ τὸ τρομερὸ σφίξιμο τοῦ ἀντιπάλου της καὶ δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ. Σωριάστηκε, τέλος, στὸ ἔδαφος, βγάζοντας ἕνα ὑπόκωφο μουγκητό.

Ἦταν νικημένη.

Ὁ τοῦ-βὰκ συγκέντρωσε τότε τὶς προσπάθειές του... Ἀκούστηκε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ξηροὺς κρότους. Οἱ πλευρὲς τοῦ θηρίου ἔσπαζαν ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη...

Ἀλλά, ξαφνικά, δεύτερη τίγρις πρόβαλε ἀπὸ μιὰ λόχμη καὶ μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε πάνω στὸν δυστυχισμένο τοῦ-βάκ.

Αὐτὴ ἡ τίγρις ἦταν ἀρσενική. Τὰ δυὸ μπροστινά της πόδια βρέθηκαν πάνω στὸ κεφάλι τοῦ τοῦ-βὰκ καὶ τὰ νύχια της γαντζώθηκαν μέσα στὶς σάρκες του. Ὅταν ξανακατέβασε τὰ πόδια της, ἔσερνε μαζὶ καὶ τὸ δέρμα τοῦ «πιθήκου», ποὺ τὸ κρανίο του εἶχε μείνει γυμνὸ σχεδόν.

Ὁ τοῦ-βὰκ ἀποτραβήχτηκε, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῇ ὄρθιος γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν καινούργιο ἀντίπαλό του.

Αὐτὸ ἀκριβῶς περίμενε ἡ τίγρις. Ὥρμησε πάνω του καὶ τὸ τρομερὰ δόντια της χώθηκαν μέσα στὸ λαιμό του.

Ὁ δυστυχισμένος τοῦ-βὰκ σωριάστηκε κάτω, γιὰ νὰ μὴν ξαναση κωθῇ πιά.

— Στρατηγέ, θὰ ἀφίσωμε τὴν τίγρι νὰ χαρῇ τὴ νίκη της· ρώτησε ὁ γιατρός.

— Γιατί θὰ ἐκτεθοῦμε σ' ἕναν ἄσκοπο κίνδυνο· ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ. Τὸ κρέας τῆς τίγρεως δὲν τρώγεται καὶ τὰ θηρια αὐτὰ εἶναι τρομεροὶ ἀντίπαλοι... Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε, εἶναι νὰ φύγωμε ἀθόρυβα. προτοῦ ἡ τίγρις μυριστῇ τὴν παρουσία μας καὶ ριχτῇ πάνω μας.

Ὁ γιατρὸς συμμορφώθηκε μὲ δυσφορία στὴν ἐπιθυμία τοῦ στρατηγοῦ.

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν σιγά. Πρώτη βάδιζε ἡ Λὲν-Λάϊ καὶ κατόπιν ὁ πατέρας της. Ὁ γιατρὸς ἀκολουθοῦσε τελευταῖος καὶ κάθε τόσο γύριζε καὶ κύτταζε πίσω του.

Ἡ ἀρσενικὴ τίγρις εἶχε πάει τώρα κοντὰ στὴ σύντροφό της καὶ εἶχε σταθῇ στὸ πλευρό της, γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ ἐνδεχόμενη ἐπίθεσι ἄλλου θηρίου. Δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τῆς θεραπεύσῃ τὶς πληγές της. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι ἄλλου ζώου.

Ὁ γιατρός, καθὼς γύριζε κάθε τόσο πίσω του, ἔπεσε, ξαφνικά, σ' ἕνα ξερὸ κλαρί, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ τὸ ἔκαμε νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ θόρυβος δὲν ἦταν μεγάλος, ἀλλ' ἡ τίγρις τὸν ἄκουσε κι' ἔκαμε ἀμέσως μερικὰ πηδήματα πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου εἶχαν φύγει οἱ ἄνθρωποι.

— Μᾶς εἶδε, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν μένει παρὰ νὰ προλάβωμε τὴν ἐπίθεσί της... Γιατὶ σίγουρα θὰ μᾶς ἐπιτεθῇ.

— Δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε, ἀπάντησε ὁ στρατηγός.

— Ἀπὸ ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε, μποροῦμε νὰ τὴν σκοπεύσωμε θαυμάσια, εἶπε ὁ γιατρός. Εἶμαι βέβαιος. ὅτι θὰ τὴν πετύχω στὴν καρδιά.

— Ἂν, ὅμως, ἀστοχήσετε καὶ ριχτῇ πάνω μας·

— Δὲν θ' ἀστοχήσω.

— Θὰ πυροβολήσω κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ σᾶς, γιατρέ, εἶπε ἡ Λὲν-Λάϊ. Εἶναι κρῖμα ν' ἀφίσωμε ἕνα τόσο ὄμορφο ζῶο νὰ μᾶς ξεφύγῃ... Κυττάξετε. πατέρα, τί ὑπέροχο δέρμα ποὺ ἔχει!

Ὁ στρατηγός, στὸ τέλος, ὑποχώρησε.

— Ἐγὼ θὰ μείνω γιὰ ἐφεδρεία, εἶπε. Προσέξετε νὰ τὴν πετύχετε.

Οἱ γιατρὸς κι' ἡ Λὲν-Λάϊ σήκωσαν ἀμέσως τὰ ὅπλα τους καὶ σκόπευσαν μὲ προσοχή.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ τραβήξουν τὴ σκανδάλη. ἡ τίγρις ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πλάγια καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ θηλυκιά, ποὺ φαινόταν σὰν πεθαμένη, ἀνασηκώθηκε ἀργὰ κι' ἔτρεξε στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν πρὶν ὁ σύντροφός της.

— Τί παιχνίδι εἶναι αὐτό; εἶπε ὁ γιατρός. Ὁ ἀρσενικὸς ἔφυγε κι' ἡ θηλυκιά, ποὺ τὴ νομίζαμε γιὰ πεθαμένη, πῆρε τὴ θέσι του. Καταλαβαίνετε τίποτα, στοχαστῆ·

Ὁ Λάκον-Τάϋ εἶχε συοφώσει τὰ φρύδια.

— Ἀντὶ γιὰ ἕναν ἀντίπαλο, θὰ ἔχωμε δύο, ἀπάντησε. Αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναι παπόνηρα.

— Κατάλαβαν ἴσως, ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μ' ἕνα στρατηγὸ καὶ παίρνουν τὰ μέτρα τους, εἶπε γελῶντας ὁ γιατρός.

Ὁ Λάκον-Τάϋ ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Μὴ γελᾶτε, γιατρέ. εἶπε στὸ Γεράκη. Φοβᾶμαι ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ δυὸ διαφορετικὲς κατευθύνσεις... Ἡ Λὲν Λάϊ κι' ἐγὼ θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀρσενική, ἐνῶ σεῖς θὰ φροντίσετε νὰ στείλετε στὸν ἄλλο κόσμο τὴ θηλυκιά.

Ἡ θηλυκιὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ προχωρῇ ἀργὰ κι' εἶχε φτάσει σὲ ἀπόστασι δέκα περίπου μέτρων ἀπὸ τὸν ὁμιλο τῶν κυνηγῶν. Ἡ πάλη της μὲ τὸν πίθηκο, τὴν εἶχε ἐξασθενήσει καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς πλευρές της εἶχαν σπάσει. Ἦταν ἕτοιμη, ὡστόσο, νὰ ριχτῇ σὲ καινούργιο ἀγῶνα. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸ δὲ θὰ δίσταζε νὰ θυσιαστῇ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ σύντροφό της.

Τὰ μάτια της εἶχαν στηλωθῇ πάνω στὸ γιατρό. Αὐτὸς τῆς εἶχε κάμει τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ μικρὸ ὅμιλο. Γιατί, ὡς τότε, ἦταν συνηθισμένη νὰ βλέπῃ μόνον ἀνθρώπους μὲ μελαψὸ δέρμα.

Ὁ γιατρὸς εἶχε βάλει τὸ ἕνα του γόνατο στὴ γῆ καὶ ὑπόμενε ἀτάραχος αὐτὴ τὴν ἔρευνα. Κατέβαζε ταὐτόχρονα τὸ ὅπλο του.

Ἀλλά, ὅπως εἶχε γίνει πρωτύτερα μὲ τὸν ἀρσενικό, τὴν τελευταία στιγμή, ἡ θηλυκιὰ ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ἀριστερά σὰν νἄθελε νὰ φύγῃ.

— Στρατηγέ, αὐτὰ τὰ ζῶα θέλουν νὰ παίξουν μαζί μας, εἶπε ὁ γιατρός. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι κάπου ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται ὁ ἀρσενικὸς κι' ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνάσματα τῆς θηλυκιᾶς, δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸν καιρὸ νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ αἰφνιδιαστικά.

Πραγματικά, ἡ θηλυκιὰ δὲν εἶχε φύγει. Προχώρησε καὶ πάλι καὶ φαινόταν ἕτοιμη νὰ πηδήσῃ πάνω στὸ γιατρό.

Ἀλλ' ὁ Γεράκης δὲν τῆς ἔδωσε τὸν καιρό. Σκόπευσε ἀμέσως καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη.

Ἡ τίγρις, ποὺ εἶχε χτυπηθῇ στὸ κεφάλι, ἄφησε ἕνα ὑπόκωφο μουγκητὸ κι' ἔπειτα σωριάστηκε στὸ χῶμα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἀρσενικὸς πήδησε ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ λόχμη. Βλέποντας τὴ σύντροφό του νεκρή, στηρίχτηκε στὰ πισινά του πόδια κι' ἔκαμε ἕνα τεράστιο πήδημα πρὸς τὸ μέρος τῶν κυνηγῶν.

Ὁ Λάκον-Τάϋ πυροβόλησε ἀμέσως. ἐλπίζοντας ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτὴ τὴν κεραυνοβόλο ἐπίθεσι, γιὰ νὰ δώσῃ τὸν καιρὸ στοὺς συντρόφους του νὰ σκοπεύσουν μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ τὸ θηρίο.

Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὴν τίγρι στὸ πλευρό, ἀλλὰ δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ τὴν σταματήσῃ. Τὰ ζῶα αὐτά, ὅπως κι' οἱ φαιὲς ἀρκοῦδες τῆς Ἀμερικῆς, ἔχουν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ στὶς σφαῖρες. Γι' αὐτό, οἱ κυνηγοὶ φροντίζουν νὰ τὶς χτυπᾶνε στὸ κεφάλι ἢ τὴν καρδιά. Διαφορετικά, εἶναι χαμένοι,

Ἡ τίγρις ἔπεσε σὲ ἀπόστασι τριῶν ἢ τεσσάρων μέτρων ἀπὸ τὸ θάμνο, ὅπου κρύβονταν οἱ κυνηγοὶ κι' ἑτοιμάστηκε νὰ κάμῃ ἕνα καινούργιο πήδημα.

Ἡ στιγμὴ ἦταν τρομερή, γιατὶ ὁ στρατηγὸς βρισκόταν μὲ τὸ ὅπλο του ἀδειο κι' ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε γεμίσει ἀκόμη τὸ δικό του.

Μόνον ἡ Λὲν-Λάϊ εἶχε γεμάτη τὴν καραμπίνα της.

Βλέποντας τὸν κίνδυνο, ὁ γιατρὸς κι' ὁ πατέρας της ἔτρεξαν μπροστά της κι' ἔβγαλαν τὰ μαχαίρια τους γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ θηρίο.

Ἀλλ' ἡ νέα δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Ἀνασηκώθηκε πίσω ἀπὸ τὸ Γεράκη καὶ τὸν πατέρα της, σκόπευσε μὲ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη.

Ἡ τίγρις ἀνασηκώθηκε ἀμέσως στὰ πισινά της πόδια, σὰν τὸ ἄλογο ποὺ νοιώθει τὰ σπηροὺνια τοῦ ἀναβάτη του νὰ χώνωνται μέσα στὴν κοιλιά του κι' ἔπειτα σωριάστηκε κάτω.

— Μπράβο. Λὲν-Λάϊ, φώναξε ὁ γιατρός. Ὁ πατέρας σου κι' ἐγὼ σοῦ χωστάμε τὴ ζωή.

Ἡ νέα κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ χαμογέλασε στὸ γιατρό.

Ὁ Λάκον-Τάϋ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν κόρη του.

— Μέσα στὶς φλέβες σου κυλάει αἷμα πολεμιστῶν, τῆς εἶπε. Εἶμαι περήφανος γιὰ σένα, κόρη μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀλήθειες τσουχτερὲς

Κρῦα μᾶς ἔρχονται συχνά,
ἀπὸ τὶς Δύσεως τὶς χῶρες
κι' ὁ κόσμος τὴν συχνοπερνᾶ
μὲ χιονοθύελλες καὶ μπόρες...
Ἢ μᾶλλον συχνομαρτυρᾶ
ἀπ' τὰ γερὰ τὰ ξεροβόρια,
μ' ὅλο ποὺ σπεύδει καὶ φορᾶ
τὰ πιὸ βαρειά του.. πανωφόρια!

★

Τρέμει, κυριολεκτικά,
σὰν τὸ σπουργίτι ὅλες τὶς ὧρες,
μ' ὅλο ποὺ βάζει ἐντατικὰ
στὸν κραβατόν του... θερμοφόρες!
Κι' ὅλες τὶς μέρες μας αὐτὲς
ἀγκομαχάει ἀπ' τὸ συνάχι
ἂν κι' οἱ βεντοῦζες οἱ κοφτὲς
τοῦ... καταμαύρισαν τὴ ράχη!

★

Σὰν τὸ... κρεμμύδι προσπαθεῖ
νἄναι ντυμένος κάθε μέρα,
μὰ δὲ μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ
στὸν παγωμένο τὸν ἀέρα...
Κι' ὅλο θὰ τρέμῃ, ἀσφαλῶς
καὶ θὰ μουσκεύῃ τὰ μαντήλια,
ἐφ' ὅσον πίνει ἀφεγγιὰ (λῶς,
τσάγια... χαμόμηλα (καὶ τίλια!

★

Κι' ὅμως μποροῦσε, (μιὰ χαρά,
νὰ πέσῃ στὴν οἰνο- (ποσία
καὶ νὰ μὴ δίνῃ στὸ (Βορρᾶ,
οὔτε στὴν γρίππη (σημασία!
Γιατὶ τὸ ξέρει ὁ (χτουνιᾶς
καὶ τὸ γνωρίζει πιὰ (κι' ἡ νάτα
πὼς δὲ σὲ τσούζει (ὁ χιονιᾶς,
ὅταν τὸ τσούζῃς (στὰ γεμάτα!

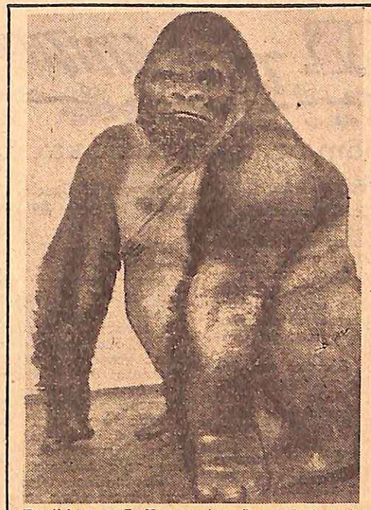
ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΘΕΡΜΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΡ

Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ γαλλικοῦ φίλμ «Οἱ περιπέτειες τῆς Κλαιρὲτ» θὰ γυριστοῦν, ἐκ τοῦ φυσικοῦ, πάνω στὰ χιονισμένα γαλλικὰ βουνὰ καὶ θὰ διαρκέσουν 28 μέρες. Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου, ἡ νεαρὰ καὶ χαριτωμένη Ζακελὶν Οὐέ, ἀφοῦ μελέτησε προσεκτικὰ διάφορα ἄσθρα τῶν περιφήμων Γάλλων ὀρειβατῶν Χερζὸγκ καὶ Ἰσάκ, ἔκανε ἕνα πρόχειρο ὑπολογισμὸ τῶν θερμιδῶν ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισμό της κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ γιὰ νὰ τὶς ἐξασφαλίσῃ, συγκέντρωσε τὶς λιχουδιὲς ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, οἱ ὁποῖες ἀντιπροσωπεύουν περὶ τὶς 100 000 θερμιδες. Ὑπάρχουν 6 κιλὰ καραμέλες (24.000 θερμιδες), 3 κιλὰ νουγκὰ (6.500 θερμιδες), 10 κιλὰ δαμάσκηνα (25.000 θερμιδες) καὶ 10 κιλὰ ζάχαρη (40.000 θερμιδες).

Γορίλλας τοῦ Καμερούν, ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἐξαδέλφους» τῶν Ἀσσουμπος.

ΤΑ... ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ μυστικὰ τοῦ γορίλλα!

Ἡ παράξενη ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἑνὸς νεαροῦ ζευγαριοῦ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς

Μιὰ Ἀγγλίδα 26 ἐτῶν, ἡ Τζάκλιν Ντάρρελ, ποὺ δὲ μοιάζει σὲ τίποτε μὲ τὶς γυναῖκες τῆς ράτσας της — τὰ μαλλιὰ της καὶ τὰ μάτια της εἶναι κατάμαυρα καὶ τὸ ἀνάστημά της μόλις 1.53! — ξεκίνησε, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, γιὰ μιὰ τολμηρὴ καὶ ἀσυνήθιστη ἀποστολὴ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ της, πού, κατὰ τὶς προβλέψεις της, θὰ κρατήσῃ συνολικὰ γύρω στοὺς ὀκτὼ μῆνες, εἶναι ἡ συγκέντρωσι στοιχείων γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ... αἰσθηματικὴ ζωὴ τοῦ θηρίου ἐκείνου, ποὺ μπόρεσε λιγώτερο ἀπ' ὅλα νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἄνθρωπο: τοῦ γορίλλα!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Τζάκλιν δὲν ἔφυγε μόνη γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι: Τὴν συνοδεύει κι' ὁ ἄντρας της, ὁ Τζέραλντ Ντάρρελ, πού, ἂν κι' εἶναι μόνο πέντε χρόνια μεγαλύτερός της, ἔχει στὸ ἐνεργητικό του ἄλλες δυὸ ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς στὴν πιὸ ἄγνωστη καὶ δυσπρόσιτη περιοχὴ τοῦ βρεταννικοῦ Καμερούν, ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς ὁποῖες κατάληξε σ' ἕνα ἀπροσδόκητο ἀποτέλεσμα: Ἡ τύχη βοήθησε τὸν Ντάρρελ νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἀσσουμπος, μιὰ φυλὴ ποὺ βρίσκεται ἀκόμη, ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου της, στὴ νεολιθικὴ ἐποχή!

Ὡστόσο, ἂν καὶ ἐντελῶς πρωτόγονοι, οἱ Ἀσσούμπος δείχτηκαν ἐξαιρετικὰ φιλόξενοι γιὰ τὸν Ἄγγλο ἐξερευνητή. Χωρὶς νὰ εἶναι σὲ θέσι, βέβαια, νὰ τοῦ προσφέρουν οὔτε τὶς στοιχειώδεις ἀνέσεις γιὰ ὅσον καιρὸ ἔμεινε κοντά τους, τοῦ χάρισαν, ὅμως, τὴν φιλία τους καὶ τὸν περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν.

Σιγὰ-σιγά, ὁ Ντάρρελ ἔμαθε τὴν ἁπλούστατη, ἀλλως τε — γλῶσσα τους καὶ τράβηξε ἰδιαίτερα τὴν προσοχὴ του ἡ ἀναμίκτη μὲ σεβασμὸ συμπάθεια, μὲ τὴν ὁποία οἱ Ἀσσούμπος μιλοῦσαν γιὰ τὰ βράδια, γιὰ κάποια αἰνιγματικὰ ὑποκείμενα, ποὺ τὰ ὠνόμαζαν «οἱ ἐξάδελφοί μας, ποὺ ζοῦν στὰ δέντρα».

Πιστεύοντας πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποια ἄλλη φυλὴ μαύρων τοῦ Καμερούν, ἀκόμη, ἴσως, πιὸ πρωτόγονη ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Ἀσσούμπος, ὁ Ντάρρελ ζήτησε νὰ τὸν φέρουν σ' ἐπαφὴ μαζί της. Ἀλλὰ οἱ Ἀσσούμπος ἀρνήθηκαν κατηγορηματικά. Τοῦ ἐξήγησαν πὼς «οἱ ἐξάδελφοί τους ποὺ ζοῦν στὰ δέντρα» βρίσκονται σὲ καλὲς σχέσεις μαζί τους, ἐπειδὴ οἱ σχέσεις αὐτὲς χρονολογοῦνται ἀπὸ ἀμνημονεύτα χρόνια, ἀλλὰ πὼς γιὰ τοὺς ξένους εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσπιστοι καὶ ἐχθρικοί.

— Θὰ τοὺς πῆτε πὼς δὲ θέλω παρὰ τὸ καλό τους, ἐπέμενε ὁ Ντάρρελ.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, κούνησαν πάλι ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Οἱ ἐξάδελφοί μας ποὺ ζοῦν στὰ δέντρα, τοῦ εἶπε ὁ γέρος ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς, δὲν ἀγαποῦν τὶς συζητήσεις. Πρὶν τοὺς ποῦμε τί θέλεις, θὰ σ' ἀρπάξουν στὰ χέρια τους καὶ θὰ σὲ κάνουν κομμάτια. Γιατὶ εἶναι τόσο δυνατοί, ὅσο κανένα ἄλλο πλάσμα στὸ κόσμο!

Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα γεννήθηκε στὸ μυαλὸ τοῦ Ντάρρελ. Βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φωτογραφία, τὴν ἔδειξε στοὺς Ἀσσούμπος.

— Μήπως αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξαδέλφους σας; τοὺς ρώτησε.

Ἐκεῖνοι ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, κυττάζοντας τὸν γορίλλα, ποὺ εἰκονιζόταν στὴν φωτογραφία.

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶναι, αὐτὸς εἶναι! ξεφώνισαν μόλις συνῆλθαν ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους.

Ἡ θέα τῆς φωτογραφίας ἔλυσε τὴν γλῶσσα τῶν Ἀσσούμπος, ποὺ ὡς τότε εἶχαν μετρημένα τὰ λόγια τους γιὰ τοὺς γορίλλες μπροστὰ στὸν Ντάρρελ. Καὶ τοῦ ἀποκάλυψαν γιὰ τὴν ζωή τους πράγματα, ποὺ τὰ ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ οἱ καλύτερα κατατοπισμένοι ζωολόγοι τῆς ἐποχῆς μας.

Στοὺς γορίλλες, πληροφορήθηκε ὁ Ντάρρελ ἀπὸ τοὺς Ἀσσούμπος, ἐπικρατεῖ ἕνα αὐστηρὸ πατριαρχικὸ καθεστὼς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἐξασκεῖ μιὰ ἐξουσία τόσο ἀπόλυτη, ὅσο στὴν ἀρχαία Ρώμη, πρὶν ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς παρακμῆς, ὁ «πάτερ φαμίλιας». Ἡ πολυγαμία εἶναι ὁ φυσικὸς κανόνας καὶ κάθε σύζυγος ἔχει τὸ χρέος τῆς ἀνατροφῆς τῶν δικῶν της παιδιῶν.

Στὸ κεφάλαιο τῆς συζυγικῆς πίστεως, οἱ γορίλλες εἶναι αὐστηρότατοι. Ἐκεῖνη, ποὺ θὰ... ἀπατήσῃ τὸν νόμιμο σύζυγό της, σπάνια βαίνει ζωντανὴ ἀπὸ τὴν τιμωρία ποὺ θὰ τῆς ἐπιβληθῇ. Ὅσο γιὰ τὸν τρίτο, ποὺ διατάραξε μὲ τὸν δονζουανισμό του τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία, μόνον ἂν κατορθώσῃ νὰ φύγῃ γιὰ πολὺ μακρυὰ ἔχει ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ. Ἀλλοίμονο πέφτουν ἀπάνω του ὅλα τὰ ἀρσενικὰ τῆς φυλῆς, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀπατημένο σύζυγο, καὶ τὸν κάνουν κομμάτια.

Ἂν, ὅμως, οἱ θηλυκοὶ γορίλλες ὀφείλουν ἀπόλυτη πίστι καὶ ὑπακοὴ στὸν σύζυγό τους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ παντρευτοῦν, ὡς... δεσποινίδες ἀπολαμβάνουν μιὰ ἐλευθερία τόσο πλήρη, ποὺ θὰ τὴν ἐζήλευαν καὶ πολλὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας! Τὸν ἐκλεκτό τους, τὸν διαλέγουν μόνες τους, χωρὶς κανείς, οὔτε ὁ «πάτερ φαμίλιας», νὰ ἐπιχειρῇ νὰ τὶς ἐπηρεάσῃ στὴν ἐκλογή τους.

Ἂν πιστέψωμε τοὺς Ἀσσούμπος, δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο ἕνας ἐρωτευμένος γορίλλας νὰ... φλερτάρῃ ὁλόκληρα χρόνια τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του, ὥσπου ἐκείνη νὰ καταδεχτῇ ἐπιτέλους νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι, ποὺ δὲν εἶναι πάντοτε καταφατική. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τῆς φέρεται μὲ τόση εὐγένεια καὶ τόσο ἱπποτισμό, ὅσο καὶ ὁ Τριστάνος στὴν Ἰζόλδη!

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάσωμε πὼς οἱ παράξενες αὐτὲς ἀποκαλύψεις τῶν Ἀσσούμπος, ὄχι μόνο δὲν κατασίγασαν τὸν πόθο τοῦ Τζέραλντ Ντάρρελ νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς γορίλλες, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔκαναν νὰ τὸ ζητήσῃ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμη ἐπιμονὴ ἀπὸ τοὺς φίλους του. Ὅμως, ἐκεῖνοι ἐμειναν καὶ πάλι ἀμετάπειστοι, μ' ὅλο ποὺ τοὺς ἐξήλωσε πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωή του!

Ἔτσι, ὁ νέος ἐξερευνητὴς γύρισε ἀπογοητευμένος στὴν πατρίδα του, ὅπου διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ὅσα ἔμαθε στὴ γυναίκα του, τὴ Τζάκλιν. Ἐκείνη τότε, ποὺ αἰσθάνθηκε τὴν περιέργειά της νὰ διεγείρεται στὸν ὑπέρτατο βαθμό, κατέστρωσε μόνη της τὸ σχέδιο, ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς δυὸ συζύγους νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ κοινωνικὰ καὶ ἐρωτικὰ ἤθη τοῦ γορίλλα, χωρὶς νὰ διατρέξουν τὸν ἐλάχιστο κίνδυνο ἀπὸ τὰ ἀφιλόξενα αὐτὰ ζῶα.

Μὲ χιλιόμετρα μόχθους, συγκέντρωσαν ἕναν τελειότατο ἐπιστημονικὸ ἐξοπλισμό — συσκευὲς κινηματογράφου καὶ τηλεφακέλους, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν λῆψι εἰκόνων ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι, ἰσχυρότατα μαγνητόφωνα κλπ. — ποὺ θὰ τὰ τοποθετήσουν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς ζούγκλας, γιὰ νὰ κατασκοπεύσουν τοὺς γορίλλες στὶς πιὸ ἀπόκρυφες στιγμὲς τῆς αἰσθηματικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τους καὶ νὰ ἀποκαλύψουν τὰ μυστικά τους, ποὺ τὰ κρατᾶν τόσο ζηλότυπα!

Ἡ Τζάκλιν Ντάρρελ αἰσιοδοξεῖ πὼς ὁ ἀκόπος τῆς δύσκολης αὐτῆς ἀποστολῆς, ποὺ ἀνέλαβε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, θὰ ἐπιτύχῃ ἀπόλυτα. Καὶ πῶς, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ζούγκλα τοῦ Καμερούν, θὰ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν στοὺς σοφοὺς στοιχεῖα, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν ἀληθινὴ ἐπανάσταση γιὰ τὰ ὅσα γνώριζε ὡς τώρα ἡ ἐπιστήμη σχετικὰ μὲ τοὺς γορίλλες!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ἡ Ρωσία ὅπως τὴν εἶδα»

Τὸ «Ἐκδοτικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἀθηνῶν» ἔθεσε εἰς κυκλοφορίαν τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Π. Παλαιολόγου. Ὁ συνεργάτης μας, τοῦ ὁποίου τὴν «Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος» ἐπὶ τόσα χρόνια διαβάζουν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Θησαυροῦ», περιγράφει τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ ταξίδι, ποὺ ἔκανε στὴ Ρωσία. Σπάνια ταξιδιώτης, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνω

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

ΠΩΣ ΘΑ ΦΥΤΕΨΕΤΕ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΑΜΝΟΥΣ

Τὰ δέντρα κι' οἱ θάμνοι, φυλλοβόλα ἢ ἀειθαλῆ, ἀποτελοῦν τὸ μονιμώτερο καὶ σπουδαιότερο μέρος τοῦ κήπου. Πολλοὶ ἀρχάριοι ἐρασιτέχνες κηπουροὶ κάνουν τὸ λάθος νὰ διαθέσουν τὰ χρήματα, τὸν κόπο καὶ τὸ χρόνο τους μόνο γιὰ τὰ πολύχρωμα ἀλλὰ βραχύβια λουλούδια. Κανονικὰ ὅμως, πρέπει ν' ἀρχίζουμε τὴ δημιουργία τοῦ κήπου μας μὲ τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους, ποὺ ἀργοῦν μὲν ν' ἀναπτυχτοῦν, ἀλλὰ ζοῦνε δεκάδες χρόνια. Ἀφοῦ φτιάσουμε μ' αὐτὰ ἕνα ὡραῖο «φόντο» τὸ συμπληρώνομε ὕστερα μὲ τὰ μικρὰ λουλούδια ποὺ θὰ φυτέψουμε ἀνάμεσά τους.

Ὑπάρχουν πάρα πολλὰ εἴδη καλλωπιστικῶν δέντρων καὶ θάμνων (δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἐδῶ τὰ ὀπωροφόρα, ποὺ καλλιεργοῦνται γιὰ τοὺς καρποὺς τους). Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἰθαγενῆ τῆς χώρας μας κι' ἄλλα ἔχουν ἐξωτικὴ προέλευσι ἀλλ' ἔχουν ἐγκληματιστῆ πιὰ στὴν Ἑλλάδα (ὅπως ἡ ἀκακία, ἡ πασχαλιά, ἡ Βουδλεΐα, κλπ.).

Ἂν θέλετε νὰ δοκιμάσετε μὲ εἴδη ἐξωτικά, ἄγνωστα ἀκόμη στὸν τόπο μας, νάχετε ὑπ' ὄψι σας πὼς μπορεῖ νὰ ἐπιτύχετε κάτι ὡραῖο καὶ σπάνιο, μπορεῖ ὅμως καὶ ν' ἀποτύχετε τελείως.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΦΥΤΕΜΑΤΟΣ

Ὅπως ἔχομε πῆ κι' ἄλλοτε, τὰ φυλλοβόλα δέντρα καὶ θάμνοι ρίχνουν τὰ φύλλα τους τὸ φθινόπωρο, ἐνῶ τὰ ἀειθαλῆ τὰ κρατᾶνε ὅλο τὸ χρόνο. Ὑπάρχουν καὶ μερικὰ εἴδη ἐνδιάμεσα ποὺ ρίχνουν τὸ χειμώνα ἕνα μέρος ἀπ' τὰ φύλλα τους, κρατᾶνε ὅμως τὰ ὑπόλοιπα. Τὰ φυλλοβόλα φυτεύονται ἀργὰ τὸ φθινόπωρο ἢ στὶς ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα, ὅταν ἔχουν πέσει σὲ «νάρκη» καὶ δὲν κυκλοφοροῦν οἱ χυμοί τους. Δὲν πρέπει νὰ καθυστερήσετε ὅσο τὸ δυνατόν, γιὰ νὰ τοὺς δοθῆ καιρὸς νὰ ριζώσουν καλὰ ὡς τὴν ἄνοιξι ποὺ θὰ βγάλουν φύλλα. Μὴ φυτεύετε φυλλοβόλα δέντρα καὶ θάμνους στὰ τέλη τοῦ χειμῶνα ἢ τὴν ἄνοιξι, παρὰ μόνο σὲ πολὺ ὑγρὰ ἐδάφη.

Τὰ ἀειθαλῆ εἶναι ἀκόμη πιὸ διακοσμητικά, γιατὶ μένουν διαρκῶς πράσινα. Συχρόνως, τὰ ἀειθαλῆ δέντρα προσφέρουν καλλίτερη προστασία τοῦ κήπου καὶ τοῦ σπιτιοῦ ἀπ' τοὺς χειμωνιάτικους ἀνέμους κλπ. Αὐτὰ φυτεύονται κατὰ προτίμησιν στὰ τέλη Ἀπριλίου ἢ τὸ Μάϊο, πρὶν ἀρχίση ἡ ἀνοιξιάτικη ἀνάπτυξί τους, εἴτε στὰ τέλη Αὐγούστου ἢ ἀρχὲς Σεπτεμβρίου, ὅταν ἔχη ὡριμάσει ἡ καινούργια βλάστησί τους καὶ τὸ ἔδαφος εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ θερμὸ ὥστε νὰ σχηματιστοῦν καινούργιες ρίζες πρὶν ἀπ' τὸ χειμῶνα.

Τὰ φυλλοβόλα φυτεύονται μὲ γυμνὲς τὶς ρίζες τους, ἐνῶ τὰ ἀειθαλῆ μὲ «μπάλα», δηλαδὴ μὲ ὅλο τὸ χῶμα ποὺ ἔχουν γύρω σὶ ρίζες τους, τυλιγμένο σ' ἕνα τσουβάλι.

Διαλέξετε τα πάντα γερά, δυνατὰ καὶ καλοσχηματισμένα. Προτιμᾶτε τὰ προερχόμενα ἀπὸ συστηματικὰ φυτώριο, ὅπου ἔχουν φροντίσει ν' ἀναπτύξουν τὶς ρίζες τους μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε ν' ἀντέχουν καλλίτερα στὶς μεταφυτεύσεις.

Εἶναι προτιμώτερο νὰ τὰ φυτεύετε μικρὰ ἀκόμη, γιατὶ τότε «πιάνουν» εὐκολώτερα, μεγαλώνουν πιὸ γρήγορα καὶ φτάνουν σὲ ἀνάπτυξι ἐκεῖνα ποὺ φυτεύτηκαν ἤδη μεγάλα. Ἡ καλλίτερη ἡλικία εἶναι 2—3 ἐτῶν. Ἂν εἶναι μεγαλείτερα, φυτέψετέ τα τουλάχιστον μὲ «μπάλα».

Ὁ κορμὸς ἑνὸς καλοῦ δέντρου πρέπει νὰ εἶναι ἴσιος, λεῖος καὶ ὑγιὴς χωρὶς τραυματισμούς, ἀνωμαλίες ἢ παρόσιτα, μὲ «μάτια» καλὰ ἀνεπτυγμένα. Ἂν εἶναι μπολιασμένο, τὸ μπόλι πρέπει νάχη ἑπουλωθῆ τελείως.

Θὰ ἔχη περίμετρο (γῦρο) 8—10 πόντων σὲ ὕψος 1 μέτρου ἀπ' τὸ ἔδαφος. καὶ λίγο μεγαλείτερη στὴ βάσι του. Τὸ ὕψος του θὰ εἶναι 2—2½ μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. θὰ ἔχη δὲ κανονικὰ μοιρασμένα τὰ κλαδιά του.

ΤΟ ΞΕΦΥΤΕΜΑ

Προτιμώτερο εἶναι, ὅπως εἴπαμε, νὰ προέρχωνται ἀπὸ συστηματικὰ φυτώριο. Ἂν ὅμως βλάστησε ἐξ ἀρχῆς στὸν κῆπο σας καὶ θέλετε τώρα νὰ τὸ μεταφυτέψετε στὴν ὁριστική του θέσι, θὰ τὸ βγάλετε ἀπ' τὸ ἔδαφος μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Τὰ φυλλοβόλα τὰ ξεφυτεύετε χώνοντας δίπλα τους στὸ χῶμα ἕνα φτυάρι καὶ σπρώχνοντάς τα πρὸς τὰ πάνω.

Ἂν ὅμως ἔχουν μεγαλώσει πολύ, σκάβετε γύρω τους ἕνα κυκλικὸ χαντάκι, ἀρκετὰ βαθύ, ὅσο φτάνουν οἱ ρίζες τους, καὶ σὲ ἀπόστασι ἀπ' τὸ κορμὸ λίγο μεγαλύτερη ἀπ' τὰ μακρύτερα κλαδιά. (γιατὶ οἱ ρίζες ἁπλώνονται ὁλόγυρα ὅσο καὶ τὰ κλαδιά). Ὕστερα προχωρεῖτε ἀπ' τὸ χαντάκι αὐτὸ πρὸς τὸ κέντρο, ἀφαιρῶντας τὸ χῶμα μ' ἕνα πηρουνι καὶ βγάζοντάς το ἀπ' τὸ λάκκο μὲ τὸ φτυάρι — μὲ προσοχὴ ὅμως ὥστε νὰ μὴ πληγώσετε τὶς ρίζες. Ὅταν φτάσετε πολὺ κοντὰ στὸν κορμό, χώνετε ἀπὸ κάτω δυὸ - τρία φτυάρια καὶ ἀνασηκώνετε τὸ δέντρο.

Προκειμένου τώρα γιὰ ἀειθαλῆ, χαράζετε ὁλόγυρα ἕνα κύκλο καὶ χώνετε μέσα κατακόρυφα τὸ φτυάρι, γιὰ νὰ κόψετε ἔτσι ὅσες ρίζες προχωροῦν πιὸ πέρα ἀπ' τὸ μέγεθος τῆς «μπάλας» ποὺ θὰ φτιάσετε. Ὕστερα, μ' ἕνα ἢ περισσότερα φτυάρια χωμένα λοξὰ στὸ ἔδαφος, πιέζετε πρὸς τὰ πάνω κι' ἀνασηκώνετε τὸ δέντρο μαζὶ μὲ τὸ χῶμα του. Τὸ τυλίγετε δὲ σφυχτὰ μ' ἕνα τσουβάλι, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρετε χωρὶς νὰ σκορπίση τὸ χῶμα.

Ἂν δὲν πρόκειται, νὰ φυτέψετε ἀμέσως ἕνα δέντρο ἢ θάμνο φυλλοβόλο, τὰ παραχώνετε προσωρινὰ σ' ἕνα χαντάκι. Σὲ περίπτωσι ποὺ ἔχει ἤδη ἀρχίσει νὰ ξεραίνεται καὶ νὰ σκάζη ὁ φλοιός του — γιατὶ βρίσκεται πολὺν καιρὸ ἔξω ἀπ' τὴ γῆ — μπορεῖ νὰ συνέλθη ἂν τὸ ξαπλώσετε χάμω καὶ τὸ θάψετε ὁλόκληρο, ρίζες καὶ κορμό, μέσα σὲ ὑγρὸ χῶμα ἐπὶ 1 - 2 βδομάδες πρὶν τὸ φυτέψετε. Ὁ φλοιὸς ἀπορροφᾶ τότε τὴν ὑγρασία κι' αὐξάνονται οἱ πιθανότητες νὰ σωθῆ καὶ νὰ ζήση. Φυσικά, ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ στὴν πρᾶξι γιὰ πολὺ μεγάλα δέντρα.

Προκειμένου νὰ μὴ φυτέψετε ἀμέσως ἕνα ἀειθαλὲς φυτό, τὸ ἀφίνετε στὴ σκιά, προφυλαγμένο ἀπ' τὸν ἄνεμο, καὶ τὸ βρέχετε κάθε τόσο, ἢ τὸ σκεπάζετε μὲ ὑγρὸ χῶμα, φύλλα, ἄχυρα κλπ.

ΠΩΣ ΦΥΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΥΛΛΟΒΟΛΑ

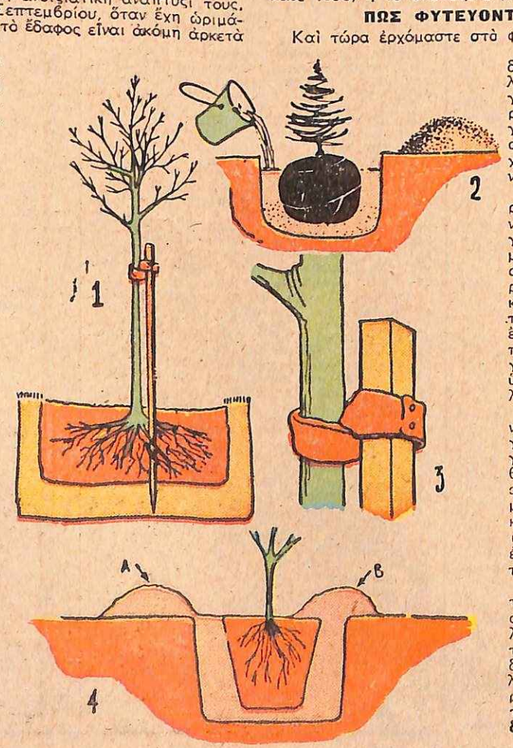
Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸ φύτεμα τῶν φυλλοβόλων.

Ἀκόμα κι' ἂν τὸ ἔδαφος εἶναι ἤδη σκαμένο καὶ προετοιμασμένο, καλὸ εἶναι ν' ἀνοίξετε τοὺς λάκκους γιὰ τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους μερικὲς βδομάδες πρὶν τὰ φυτέψετε, γιὰ ν' ἀεριστῆ τὸ χῶμα. Οἱ διαστάσεις τους θὰ εἶναι τέτοιες ὥστε νὰ χωροῦν ἄνετα μέσα οἱ ρίζες, σύμφωνα μὲ ὅσα εἴπαμε κι' ἄλλοτε.

Κλαδεύετε τώρα τὶς ρίζες, ἀφαιρῶντας ὅσες πληγώθηκαν ἢ σπάσανε κατὰ τὸ ξεφύτεμα ἢ τὴ μεταφορά, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σαπίσουν καὶ θὰ μεταδώσουν ἴσως τὸ σάπισμα καὶ στὶς ἄλλες, τὶς ὑγιεῖς. Θὰ μεταχειριστῆτε γι' αὐτὸ ἕνα ἐργαλεῖο πολὺ κοφτερό. Οἱ τομὲς θὰ εἶναι κάθετες πρὸς τὴ ρίζα, κι' ὄχι λοξές, γιὰ νὰ ἔχουν ὅσο τὸ δυνατὸν μικρότερη ἐπιφάνεια. Ἂν μεταχειριστῆτε πριόνι, γιὰ τὶς χοντρὲς ρίζες, «γλυκαίνετε» ὕστερα τὴν πληγή, τὴν κάνετε δηλαδὴ λεία μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι.

Ὕστερα πρέπει νὰ λιγοστέψετε ἀνάλογα τὰ κλαδιά, γιατί, ἐφόσον λιγόστεψαν οἱ ρίζες, δὲν ἀρκοῦν πιὰ γιὰ νὰ τὰ συντηρήσουν ὅλα. Φυσικά, θὰ προτιμήσετε νὰ κόψετε τὰ σπασμένα, ἐλαττωματικὰ ἢ κακοφυτρωμένα κλαδιά. Γενικά, τὸ σύνολο τῶν κλαδιῶν πρέπει νὰναι κάπως μικρότερο ἀπὸ τὸ ριζικὸ σύστημα, γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῆ τὸ «πιάσιμο» τοῦ δέντρου.

Μιὰ καλὴ μέθοδος εἶναι νὰ βουτήξετε τὶς ρίζες σ' ἕνα μίγμα ἀπὸ ἀργιλλόχωμα. νερὸ καὶ κοπριὰ ἀγελαδινή, σὲ ἴσες ποσότητες. Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε καὶ λίγο θειϊκὸ σίδηρο (2 γραμμάρια στὴν κάθε ὀκᾶ λάσπη). Ὁ τρόπος αὐτὸς δίνει ἄριστα ἀποτελέσματα διευκολύνοντας πολὺ τὸ «πιάσιμο» τῶν φυλλοβόλων δέντρων.

1) Ἔτσι θὰ φυτέψετε ἕνα δέντρο φυλλοβόλο, μὲ τὸν πάσσαλο δίπλα του. 2) Ὁ τρόπος τοῦ φυτέματος ἑνὸς δέντρου ἀειθαλοῦς μὲ «μπάλα». 3) Τὸ δέσιμο τοῦ δέντρου πάνω στὸν πάσσαλο πρέπει νὰ σχηματίζη ἕνα 8. 4) Ἕνας («ὄχθος») ἀπὸ χῶμα, γύρω στὸ δέντρο, θὰ σχηματίζη μιὰ λακκοῦβα ὅπου θὰ συγκρατῆται τὸ νερὸ τοῦ ποτίσματος. Ὁ («ὄχθος») αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ ἔχη τὸ σχῆμα Α, ἀλλὰ τὸ Β.

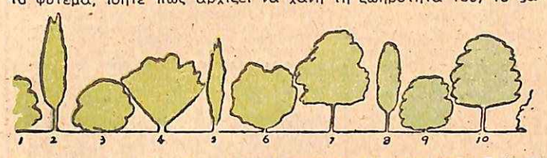
Ἀφοῦ προετοιμάσετε ἔτσι τὸ δέντρο (ἢ τὸ θάμνο), πρέπει νὰ τὸ φυτέψετε ἀμέσως. Στὸ κέντρο τῆς τρύπας σχηματίζετε ἕνα κῶνο ἀπὸ καλὸ χῶμα καὶ χωνεμένη κοπριά, γύρω ἀπ' τὸν ὁποῖο θὰ ἁπλωθοῦν κανονικὰ οἱ ρίζες λοξὰ πρὸς τὰ κάτω. Ὁ κῶνος αὐτὸς θάναι τόσο ψηλός, ὥστε τὸ δέντρο νὰ φυτευτῆ στὸ ἴδιο βάθος ὅπως καὶ πρὶν (γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα γράψαμε καὶ ἄλλοτε).

Ὕστερα, κρατώντας τὸ δέντρο ἐντελῶς ἴσιο, ρίχνετε ἀνάμεσα στὶς ρίζες του καλὸ χῶμα, ψιλοτριμένο κι' ἀνακατεμένο μὲ καλὰ χωνεμένη κοπριά. Τὸ πατᾶτε καλὰ μὲ τὰ χέρια, ὥστε νὰ μὴ μείνουν κενὰ ἀνάμεσα στὶς ρίζες. Ἂν μάλιστα οἱ ρίζες εἶναι πολὺ μπλεγμένες καὶ τὸ χῶμα εἰσχωρῆ δύσκολα ἀνάμεσά τους, ἡ καλλίτερη μέθοδος εἶναι νὰ ποτίζετε συγχρόνως μ' ἕνα σωλῆνα, ἐνῶ γεμίζετε τὸ λάκκο. Τὸ νερό, μὲ τὴν ὁρμή του, παρασύρει τὸ χῶμα καὶ γεμίζει ὅλα τὰ κενά. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἔδαφος ἀπορροφήση τὸ νερὸ ποὺ πλεονάζει, ἀπογεμίζετε τὸ λάκκο μὲ χῶμα. Σχηματίζετε ὅμως μιὰ ἀσκετὰ φαρδειὰ λακούβα ὁλόγυρα, γιὰ τὰ ποτίσματα τοῦ δέντρου. Πατᾶτε δυνατὰ τὸ χῶμα μὲ τὰ γέρια καὶ ποτίζετε μὲ ἄφθονο νερό.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΕΙΘΑΛΗ

Τὸ φύτεμα τῶν ἀειθαλῶν γίνεται μὲ τὸν ἴδιο περίπου τρόπο.

Ὁ λάκκος, σκαμμένος ἀπὸ πρίν, θὰ εἶναι τὸ λιγώτερο 30 πόντους φαρδύτερος ἀπ' τὴ διάμετρο τῆς «μπάλας». Θὰ ἔχη τόσο βάθος, ὥστε νὰ μὴ φυτευτῆ τὸ φυτὸ βαθύτερα ἀπ' ὅσο ἦταν πρίν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἐπειδὴ οἱ ρίζες ἔχουν κακοπάθει λιγώτερο κατὰ τὸ ξεφύτεμα, τὸ δέντρο δὲ χρειάζεται παρὰ ἕνα μικρὸ κλάδεμα, ἢ καὶ καθόλου. Ἂν ὡστόσο, μερικὲς βδομάδες μετὰ τὸ φύτεμα, ἰδῆτε πὼς ἀρχίζει νὰ χάνη τὴ ζωηρότητά του, τὸ ζα-

Τὸ σκίτσο αὐτὸ διαφόρων καλλωπιστικῶν δέντρων σᾶς δείχνει τὸ σχῆμα τους κατὰ προσέγγισιν, ὥστε νὰ κάμετε τοὺς συνδυασμούς ποὺ σᾶς ἀρέσουν. 1) Πασχαλιά. 2) Ἰαπωνικὴ κερασέα. 3) Πασχαλιά. 4) Κερασέα Οὔκον. 5) Κοιλρευτερία. 6) Κρανέα. 7) Σφένδαμνος. 8) Κράταιγος. 9) Πασχαλιά. 10) Μηλέα (καλλωπιστική).

νακλαδεύετε περισσότερο γιὰ ν' ἀνακουφιστοῦν οἱ ρίζες.

Θὰ τὸ φυτέψετε ὅπως εἶναι, μὲ τὴ «μπάλα», κόβοντας μόνο τὸ σπάγγο ἢ τὸ σύρμα ποὺ συγκρατεῖ δεμένο τὸ τσουβάλι γύρω του.

Πρὶν ἀκόμη φυτέψετε ἕνα δέντρο, χώνετε δίπλα ἕνα ἀρκετὰ ψηλὸ πάσσαλο, ποὺ θὰ τοῦ χρησιμέψη γιὰ στήριγμα, γιὰ νὰ γίνη ἴσιος ὁ κορμός του καὶ νὰ μὴ τὸν λυγίζουν οἱ ἄνεμοι ὥσπου νὰ χοντρύνη ἀρκετά. Προτιμᾶτε νὰ βρίσκεται ὁ πάσσαλος στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ δέντρου, γιὰ νὰ μὴ ρίχνη πάνω του τὴ σκιά του.

Στὴν ἀρχή, δένετε τὸ δέντρο στὸν πάσσαλο πρόχειρα κι' ἐλαφρά, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κατεβῆ λίγο πιὸ κάτω, ὅσο θὰ «κάθεται» τὸ χῶμα. Τὸ ὁριστικὸ δέσιμο γίνεται τὸ ἑπόμενο φθινόπωρο. Φροντίζετε νὰ μὴ πληγώνετε ὁ φλοιὸς στὸ σημεῖο τοῦ δεσίματος. Γι' αὐτό, εἶναι προτιμότερο νὰ μεταχειρισθῆτε μιὰ φαρδειὰ λουρίδα ἀπὸ χοντρὸ καουτσούκ, π. χ. ἀπὸ ἕνα ξεχρησιμοποίητο ἐλαστικὸ σωλῆνα σκισμένο κατὰ μῆκος του. Τὴ δένετε δὲ γύρω ἀπ' τὸ δέντρο καὶ τὸν πάσσαλο ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζη ἕνα 8.

Κάθε τόσο, ἐπιθεωρεῖτε τὸ δέσιμο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε πὼς δὲν ἐμποδίζει τὸ δέντρο νὰ χοντρύνη ἐλεύθερα.

Βγάζετε τὸν πάσσαλο μόνον ὅταν δὲ θὰ τὸν χρειάζεται πιὰ τὸ δέντρο.

ΠΟΤΙΣΜΑ ΚΑΙ ΛΙΠΑΝΣΙ

Ὅταν ποτίζετε τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους, ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψι ὅτι οἱ ρίζες φτάνουν βαθειὰ στὸ ἔδαφος. Ἑπομένως πρέπει νὰ τρέξη τόσο νερό, ὥστε νὰ εἰσχωρήση στὴ γῆ μέχρι βάθους 60 πόντων.

Νὰ θυμᾶστε ἐπίσης ὅτι οἱ ρίζες ἐκτείνονται ὁριζόντια ὅσο καὶ τὰ κλαδιά, συνεπῶς τὸ νερὸ πρέπει νὰ φτάνη ὡς ἐκεῖ, κι' ὄχι νὰ συγκεντρώνεται κοντὰ στὸν κορμό, ὅπου εἶναι σχεδὸν ἄχρηστο.

Ἂν τὸ χῶμα ἔχη «ταρατσώσει» (ἂν ἔχη σχηματίσει δηλαδὴ ἕνα σκληρὸ ἐπιφανειακὸ στρῶμα), καλὸ εἶναι νὰ τὸ σπάζετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μ' ἕνα πηρούνι, γιὰ νὰ διευκολύνετε τὴν ἀπορρόφησι τοῦ νεροῦ.

Ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δὲ μπορῆτε νὰ ποτίξετε ταχτικὰ τὸ δέντρο, σκεπάζετε τὸ ἔδαφος γύρω του μ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα, κοπριά, μισοσαπισμένα φύλλα, κλπ., πάχους 8 - 15 πόντων. Συγκρατεῖ τὴ φυσικὴ ὑγρασία τοῦ ἐδάφους κι' ἐμποδίζει τὸ φύτρωμα τῶν ἀγριόχορτων.

Περισσότερο ἀναγκαῖο εἶναι αὐτὸ τὸ σκέπασμα, ὅταν δὲν καλλιεργῆτε μὲ λουλούδια τὸ ἔδαφος πάνω ἀπ' τὶς ρίζες τοῦ δέντρου ἢ τοῦ θάμνου. Θεωρεῖται μάλιστα ἀπαραίτητο στὰ πρῶτα ἕνα - δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴ μεταφύτευσι.

Κάποτε, τὰ δέντρα δὲν ἀναπτύσσονται ἱκανοποιητικά, γιατὶ εἶναι φτωχὸ τὸ ἔδαφος (εἴτε γιατὶ τὰ λουλούδια ποὺ καλλιεργοῦνται ἀπορροφοῦν τὶς θρεπτικὲς οὐσίες καὶ τὸ νερό). Χρειάζεται τότε περισσότερο πότισμα καὶ λίπανσι. Σκαλίζετε λοιπὸν τὸ χῶμα, ἀρχίζοντας ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι 1 μέτρου ἀπ' τὸν κορμὸ καὶ φτάνοντας 60 - 90 πόντους πιὸ πέρα ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν μακρύτερων κλαδιῶν. Στὴ ζώνη αὐτὴ σκορπίζετε κοπριά, ὥστε νὰ σχηματίση ἕνα στρῶμα 10 πόντους παχύ, καὶ τὴν ἀνακατεύετε μὲ τὸ χῶμα. Ὕστερα ἰσοπεδώνετε καὶ πατᾶτε τὸ ἔδαφος.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος εἶναι ν' ἀνοίξετε μ' ἕνα λοστὸ τρύπες βάθος 45 πόντων περίπου καὶ σ' ἀποστάσεις 60 - 90 πόντων μεταξύ τους, στὴν κυκλικὴ ζώνη ποὺ ὑποδείξαμε πιὸ πάνω. Μέσα σὲ κάθε λάκκο ρίχνετε μιὰ χοῦφτα πλῆρες χημικὸ λίπασμα, ἢ μιὰ χοῦφτα ξερὴ κοπριὰ πουλερικῶν, ἢ δυὸ χοῦφτες κοπριὰ προβατίσια.

Ἡ καλλίτερη ἐποχὴ γι' αὐτὴ τὴ λίπανσι εἶναι ἡ ἄνοιξι, ποὺ τὸ χῶμα εἶναι ἀφράτο καὶ δὲν ἔχει ἀρχίσει ἡ καινούργια βλάστησι.

Ὅσο γιὰ τὸ κλάδεμα τῶν δέντρων καὶ θάμνων, ἀποβλέπει στὸ νὰ διατηρήση καὶ νὰ καλλιτερέψη τὸ σχῆμα τους, νὰ τὰ κάνη ψηλότερα ἢ πιὸ φουντωτά, νὰ αὐξήση τὴν ἀνθησί τους, κλπ. Γίνεται λοιπὸν ἀνάλογα μὲ τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκετε. Ἂν δὲν ἔχετε πολλὴ πεῖρα στὸ κλάδεμα, καλλίτερα ν' ἀναθέσετε τὴ λεπτὴ αὐτὴ δουλειὰ σ' ἕνα ἔμπειρο κλαδευτή. Ἀλλοιῶς, μπορεῖ νὰ καταστρέψετε ἀνεπανόρθωτα τὰ φυτά σας, μὴ ξέροντας τί πρέπει νὰ κόψετε καὶ σὲ ποιὰ ἐποχὴ γιὰ τὸ κάθε εἶδος.

Σὲ περίπτωσι ποὺ δὲ μπορέσατε νὰ φυτέψετε τὰ δέντρα ἢ τοὺς θάμνους σας (ἰδίως τὰ φυλλοβόλα) στὴν κατάλληλη ἐποχή, μπορεῖτε νὰ τὰ φυτέψετε ἀργότερα. Ἀρκεῖ μόνο νὰ περιτυλίξετε τὸν κορμὸ καὶ τὴ βάσι τῶν χοντρῶν κλαδιῶν μὲ ἄχυρα ἢ μὲ παλιὰ ψαθιά, ποὺ θὰ τὰ ἀφαιρέσετε τὸ ἑπόμενο φθινόπωρο. Ἀκόμα καλλίτερο εἶναι νὰ φτιάσετε μιὰ σκιά, γιὰ νὰ προφυλάσση ἀπ' τὸν ἥλιο ὁλόκληρο τὸ δέντρο.

Ἐπίσης, ἂν ἔχουν ἤδη βγάλει φύλλα, τὰ κόβετε στὴ μέση ἕνα-ἕνα, γιὰ νὰ λιγοστέψετε τὴν ἐξάτμισι τῆς ὑγρασίας. Καὶ ποτίζετε πιὸ συχνά.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Συνήθως, οἱ ἐρασιτέχνες κηπουροὶ φυτεύουν τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους πολὺ κοντὰ μεταξύ τους, γιὰ νὰ στολισθῆ πιὸ γρήγορα ὁ κῆπος. Δὲν σκέπτονται ὅμως ὅτι, ὅταν μεγαλώσουν, δὲν θὰχουνε πιὰ τὸν ἀπαιτούμενο χῶρο γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν ἐλεύθερα.

Οἱ κανονικὲς ἀποστάσεις ἐξαρτῶνται ἀπ' τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ, τὸ ἔδαφος καὶ τὸ κλῖμα. Οἱ ἀριθμοὶ ποὺ θὰ σᾶς δώσουμε πιὸ κάτω, ἀφοροῦν τὶς μετρήσεις ποὺ ἔγιναν στοὺς Βοτανικοὺς Κήπους τῆς Ὀττάβας καὶ τῆς Ν. Ὑόρκης. Γιὰ κάθε εἶδος δέντρου ἢ θάμνου, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς σημαίνει (σὲ μέτρα) τὸ ὕψος ποὺ ἔφτασε, ὁ δεύτερος τὴν ἔκτασι ποὺ ἁπλώθηκαν οἱ ρίζες του, κι' ὁ τρίτος πόσων ἐτῶν ἦταν ὅταν τὸ μετρήσανε.

Σφένδαμνος: 13,20 — 13 — 35. Σημύδα: 13,40 — 11,40 — 38. Μακλούρα: 9,60 — 7 — 35. Κράταιγος: 7,50 — 7 — 35. Ἐλαίαγνος: 9 — 9,30 — 35. Μηλέα σιβηρική: 6,40 — 12 — 35. Δρύς: 14,70 — 15,90 — 35. Σόρβος: 11,40 — 12 — 35. Πασχαλιά: 6,30 — 7,20 — 35. Πτελέα: 21,30 — 21 — 38. Αἰλαηθος: 7,50 — 6 — 17. Κοιλρευτερία: 5,10 — 6,90 — 17. Πεύκη: 5,40 — 4,80 — 12. Λεύκη: 18 — 11 — 22. Κερασέα Ἰαπωνικὴ: 3,60 — 1 — 8. Ροβινία: 12 — 9 — 24. Σοφόρα: 7,50 — 6 — 20 Φιλύρα: 9,60 — 7,50 — 24. Σπειραία μεγανθὴς: 4,20 — 5,40 — 20. Λιγόκλημα: 2,70 — 4,20 — 12. Πασχαλιὰ θαμνώδης: 3,60 — 4,80 — 21. Βιβούρνον: 4,50 — 3,60 — 26.

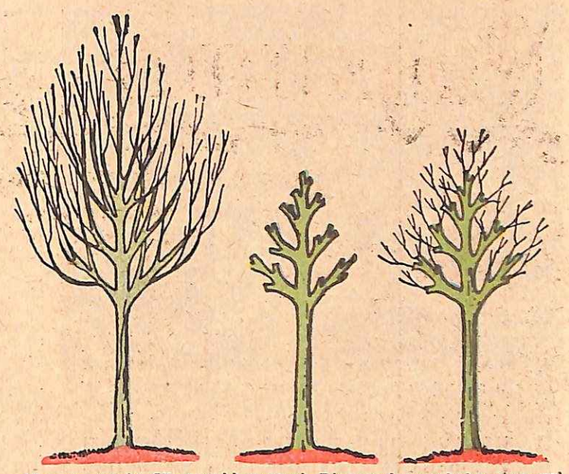
Χρησιμοποιώντας ὡς ὁδηγὸ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς, μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ὅτι τὰ ψηλὰ δέντρα πρέπει ν' ἀπέχουν τὸ λιγώτερο 15 μέτρα μεταξύ τους, τὰ μέτρια 9 μέτρα καὶ τὰ μικρὰ 6. Οἱ μεγάλοι θάμνοι 4,5 μέτρα, οἱ μέτριοι 3 καὶ οἱ μικροὶ 1.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν εἶναι δυνατὸ οὔτε καὶ πρακτικὸ τὸ τόσο ἀραιὸ φύτεμα, προκειμένου γιὰ καλλωπιστικὰ δέντρα καὶ θάμνους. Φυτεύομε λοιπὸν τὰ δέντρα κάθε 4 — 5 μέτρα καὶ τοὺς θάμνους κάθε 1 — 2.

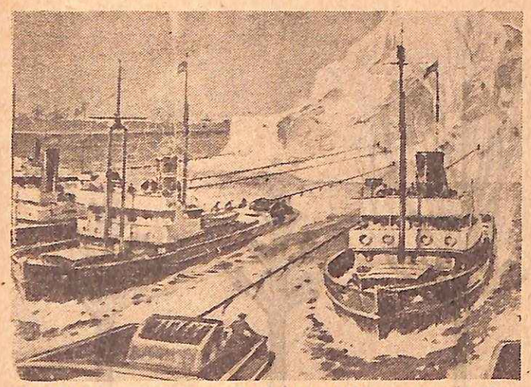
Αὐτοὶ εἶναι οἱ γενικοὶ κανόνες. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἐξαιρέσεις. Π.χ. τὸ «κυδωνίαστρον», ἐνῶ εἶναι μικρὸς θάμνος, ἁπλώνει τὶς ρίζες του 3 μέτρα καὶ πάνω, ἐνῶ τὸ δέντρο «καλούνα» δὲν φτάνει κἂν τὸ 1 μέτρο σὲ ἔκτασι ριζῶν.

ΟΘ. ΧΑΛ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι ποὺ θὰ διαλέξετε.

Ἀριστερά: Ἕνα καλλωπιστικὸ δέντρο ἐγκαταλελειμένο καὶ ἀκλάδευτο. **Μέσον:** Τὸ ἴδιο, μετὰ τὸ κλάδεμα ποὺ προορίζεται γιὰ νὰ διορθώση τὸ σχῆμα του. **Δεξιά:** Τὸ κλαδεμένο δέντρο, τὸν ἑπόμενο χρόνο.

Τὰ ἕξη ρυμουλκὰ ἀνοιχτῆς θαλάσσης θὰ χρειαστοῦν ἕξη μῆνες γιὰ νὰ φέρουν τὸ τεράστιο παγόβουνο ἀπὸ τὸ Νότιο Πόλο στὶς ἀκτὲς τῆς Καλιφόρνιας.

Η ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ ΘΑ ΥΔΡΕΥΕΤΑΙ ΜΕ... ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ!

Τὸ καταπληκτικὸ σχέδιο ποὺ προτείνει ἕνας Ἀμερικανὸς ὠκεανολόγος

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ντάγκλας Μὰκ Καίη, μιλῶντας τὴν περασμένη βδομάδα ἀπὸ τὴν τηλεόραση, ἐσήμανε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ μιὰ μεγάλη περιοχὴ αὐτῆς τῆς χώρας. Ἀνακοίνωσε δηλαδή, ὅτι ὅλες οἱ νότιες πολιτεῖες πάσχουν ἀπὸ φοβερὴ ἔλλειψι νεροῦ, ποὺ θὰ ἔνη ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁλέθρια ἀποτελέσματα στὴ γεωργία καὶ τὴ βιομηχανία τους!...

Ἰδίως στὴ Νότιο Καλιφόρνια, ἡ κατάστασι ἔχει γίνει πιὰ κυριολεκτικὰ δραματική.

Πράγματι, ἡ τεράστια ἀνάπτυξι τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ στερέψουν σχεδὸν ὁλότελα οἱ μεγάλες φλέβες νεροῦ στὴν περιοχὴ αὐτὴ κι' ὅλα τώρα κινδυνεύουν νὰ σταματήσουν, ἂν δὲ βρεθῆ ἄλλος πρακτικὸς τρόπος προμήθειας ἀρκετοῦ νεροῦ.

Γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, ὅμως, φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ εἶναι ἀκατόρθωτο. Ἔτσι, ἕνας ἐπιστήμων ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες, τὴν πρωτεύουσα τῆς Καλιφόρνιας, ὁ δόκτωρ Τζὼν Ἴζαακς, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ὠκεανολόγους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, βρῆκε τὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ μεγάλου προβλήματος.

Προτείνει, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ σταλῆ ἕνας στόλος ἀπὸ ρυμουλκὰ ἀνοιχτῆς θαλάσσης στὸ Νότιο Πόλο σὲ ἀναζήτησι παγόβουνων, ποὺ θὰ ὁδηγηθοῦν κατόπιν στὶς ἀκτὲς τῆς Καλιφόρνιας γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς πελώριες δεξαμενὲς ὑδρεύσεως!...

Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κολοσσιαῖα αὐτὰ βουνὰ ἀπὸ στερεοποιημένο γλυκὸ νερὸ θὰ μπορῆ νὰ ὑδρεύη τὴν πόλι τοῦ Λὸς Ἄντζελες κι' ὅλη τὴ Νότιο Καλιφόρνια γιὰ ἕνα χρόνο.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη «ἐπιχείρησι» ποὺ μοιάζει σὰν ὄνειρο τρελλοῦ καὶ ξεπερνᾶ τὰ ὅρια τῆς φαντασίας, εἶναι κατὰ τὸν δόκτορα Ἴζαακς, μιὰ πολὺ εὔκολη ὑπόθεσι, ποὺ θὰ κοστίση μάλιστα κι' ἀρκετὰ φτηνά.

Ὁ Νότιος Πόλος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἐπιπλέοντα παγόβουνα, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τὰ μεγάλα ρεύματα τῶν ὠκεανῶν καὶ λυώνουν χιλιάδες μίλλια κακρυά, σὲ θερμότερες ζῶνες τοῦ πλανήτη. Κατένα ἀπὸ τὰ παγόβουνα αὐτὰ ζυγίζει κατὰ μέσον ὅρο δέκα χιλιάδες δισεκατομμύρια τόνους. Θὰ μποροῦσε δηλαδὴ νὰ πλημμυρίση ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο, μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ λυώσιμό του.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀπέραντο «παγοποιεῖο» τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑδάτινα βουνὰ παρασύρονται ἀπὸ τὸ μεγάλο ρεῦμα «Χούμπολντ», ποὺ περνᾶ κατὰ μῆκος τοῦ Περοῦ.

Ὁ δόκτωρ Ἴζαακς πρότεινε, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ρεῦμα, γιὰ νὰ διευκολύνη τὸ ἔργο τῶν ρυμουλκῶν, ποὺ θὰ ὁδηγήσουν τοὺς γίγαντες τοῦ στερεοποιημένου νεροῦ καὶ θὰ τοὺς ἀράξουν τελικὰ πλάϊ στὴν διψασμένη Καλιφόρνια.

Φυσικά, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων δὲν περιωρίστηκε στὴ γενικὴ αὐτὴ ὑπόδειξι. Κάθισε καὶ λογάριασε μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ μὲ ἀριθμούς. Ποιὰ ἡ γλώσσα τους δὲν σηκώνει ἀντίρρησι κι' ἀμφιβολίες, πὼς θὰ γίνη καὶ τί ἀκριβῶς θὰ κοστίση ἡ «ἐπιχείρησι — ὑπομονή», ὅπως ὁ ἴδιος βάφτισε τὸ καταπληκτικό του σχέδιο. δηλαδὴ τήν... εἰσαγωγὴ παγόβουνων στὴν Ἀμερική.

Ὑπολόγισε, λοιπόν, πὼς γιὰ κάθε παγόβουνο τοῦ μεγέθους ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω. θὰ χρειαστοῦν ξέντρυμουλκὰ ἀνοιχτῆς θα ἀσης, συνολικοῦ ἐκτοπίσματος ὀγδόντα χιλιάδων τόνων, ποὺ μέσα σὲ διάστημα πέντε ἡμερῶν θὰ κατορθώσουν νὰ δώσουν στὸ τεράστιο παγόβουνο ταχύτητα μισοῦ κόμβου περίπου, μ' ἄλλα λόγια 0,9 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ὁ πλοῦς ἀπὸ τὸ Νότιο Πόλο ὡς τὴν Καλιφόρνια θὰ βαστάξη—πάντα κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ δόκτορος Ἴζαακς — περίπου ἕξη μῆνες, γιατὶ στὰ δύο τρίτα τῆς διαδρομῆς θὰ βρίσκεται μέσα στὸ ρεῦμα «Χούμπολντ», ποὺ θὰ τὸν κάνη ἀρκετὰ εὔκολο.

Ἡ συμμουλκοι αὐτὴ θὰ κοστίση σὲ καύσιμα κι' ἄλλα σχετικὰ ἔξοδα, ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, ποσὸ βέβαια ἀρκετὰ μεγάλο, ποὺ στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι σχεδὸν τιποτένιο, γιατὶ τὸ παγόβουνο θὰ δώση, ὅταν θὰ λυώση, νερὸ ἀξίας ἑκατὸ καὶ πάνω ἑκατομμυρίων δολλαρίων!

Ὅταν ὁ ὑδάτινος αὐτὸς γίγαντας ἀράξη πλάϊ στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτές, θὰ ἀκινητοποιηθῆ μὲ ἄγκυρες καὶ θἄναι πιὰ στὴ διάθεσι τῆς Καλιφόρνιας.

Τὸ γλυκὸ νερό, ποὺ θὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ λυώσιμο τοῦ παγόβουνου, σὰν ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸ θαλασσινό, θὰ «ἐπιπλέη» καὶ θὰ μαζεύεται μὲ ἀντλίες ἀπὸ τὴ στεριά, περιοριζόμενα ἀνάμεσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «ξύλινα τείχη», ποὺ θὰ ζώνουν τὸ παγόβουνο καὶ θὰ φτάνουν ὡς τὴν ἀπέναντι ἀκτή.

Ἀλλὰ ἡ Καλιφόρνια δὲν θὰ πάρη μονάχα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νερὸ ἀπὸ τὸν ἄσπρο κολοσσὸ τοῦ Νοτίου Πόλου, ποὺ θὰ τὴν ἐπισκεφτῆ. Ἡ πελώρια μάζα τοῦ παγόβουνου θὰ προκαλέση αὔξησι τῆς ὑγρασίας στὴν ἀτμόσφαιρα κατὰ 25 στὰ ἑκατό κι' ἔτσι θὰ προκληθοῦν βροχές, ποὺ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ δόκτορος Ἴζαακς, θὰ δώσουν νερὸ ἴσης περίπου ἀξίας μὲ τὰ ἔξοδα τῆς ρυμουλκήσεως.

Μ' ὅλο αὐτὸ τὸ πρόσθετο δηλαδὴ νερὸ θὰ κερδηθῆ τὸ ἑκατομμύριο δολλάρια, ποὺ θὰ κοστίση τὸ ταξίδι τοῦ παγόβουνου ἀπὸ τὴν ἀνταρκτικὴ ἤπειρο ὡς τὴν Καλιφόρνια κι' ἔτσι ὅλη ἡ «ἐπιχείρησι — ὑπομονὴ» θ' ἀποδειχτῆ στὸ τέλος ὅτι ἔγινε... δωρεάν.

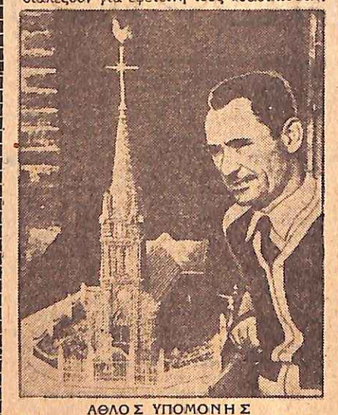
Ἡ μόνη δυσκολία εἶναι τὸ πῶς θὰ κατορθώσουν τὰ ρυμουλκὰ νὰ ὁδηγήσουν ἐγκαίρως τὸ παγόβουνο στὸ ρεῦμα «Χούμπολντ» μὲ τὴ μικρὴ ταχύτητα ποὺ θὰ τοῦ τραβοῦν.

Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Ἴζαακς ἀπέδειξε πάλι μὲ ἀριθμούς πὼς καὶ στὴν περίπτωσι ἀκόμη τῆς μεγαλύτερης καθυστερήσεως, τὰ πρόσθετα ἔξοδα δὲν θὰ ξεπερνοῦσαν τὸ μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια.

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΤΩΝ ΩΒΕΡΝΙΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟ 1957

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Γαλλίδα βοσκοπούλα βασιλεύει ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιὰ στὶς καρδιὲς 400.000 Γάλλων τῆς Ὠβέρνης. Δεκαπέντε χιλιάδες Ὠβερνιάτες τοῦ Παρισιοῦ ἀνακήρυξαν βασίλισσά τους τὴν ἡμέρα τῆς πρωτοχρονιᾶς, τὴν Πιερέτ Λακάζ, 21 χρόνων, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὸ Φιζὰκ ὅπου ἦταν βοσκοπούλα. Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἡ ὡραία Πιερέτ ἐγκατέλειψε τὰ πρόβατά της καὶ ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι. Αὐτὸ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς συμπατριῶτες της νὰ τὴν διαλέξουν γιὰ ἐφετεινή τους «βασίλισσα».

ΑΘΛΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ἡ μικρογραφία αὐτὴ ἑνὸς ναοῦ τοῦ Πάντε-Καλαὶ ὀφείλεται στὸν Στανίσλαο Ράϊκα, ὁ ὁποῖος χρησιμοποίησε γιὰ νὰ τὴν κατασκευάση 50 000 κόκκους σταριοῦ. «Φυσικά, λέει ὁ ἴδιος ὁ ὑπομονητικὸς κ. Ράϊκα, ἂν ὁ κόκκορας ποὺ βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ κομπαναριοῦ ἦταν ἀληθινός, δὲ θὰ ἔμενε τίποτα ἀπὸ τὸ ἔργο μου».

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ →

Ὁ Ζὰκ Χέϊμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπνευσμένους δημιουργοὺς τῆς Παριζιάνικης μόδας, βρῆκε ἕνα καινούργιο τρόπο νὰ προσδώση μυστήριο σ' ἀ μάτια μιᾶς γυναίκας: Τὰ κρύβει πίσω ἀπὸ ὁδαμαντοκόλλητα κοσμήματα ποὺ κορφιτσώνει πάνω στὸ βέλο, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦσαν μέχρι σήμερα. Ἡ ἐπινόησίς του εἶναι κάτωσ τολμηρή, ἀλλὰ οἱ ἀποκρῆδες ποὺ πλησιάζουν, θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν ἀσφαλῶς νὰ τὴν ἐπιδείξη.

Οἱ μεγάλοι μισητοὶ τῆς Ἱστορίας

Φίλιππος Β΄, ὁ Μακεδόνας

Τὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ ἦταν κοινὸ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητας. Μολονότι οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι τὸ καυτηρίαζαν, δὲν κατώρθωναν νὰ τὸ ἐξαλείψουν, οὔτε κἂν νὰ τὸ ἐλαττώσουν. Οἱ ἐγκρατέστεροι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, περιορίζονταν νὰ πίνουν τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο πρὸς τιμὴ τῶν τριῶν Χαρίτων καὶ ἐννέα πρὸς τιμὴ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Δηλαδὴ τὸ ὅλο δώδεκα φορές. Πολλοὶ ὅμως διπλασίαζαν καὶ τριπλασίαζαν τὶς σπονδὲς αὐτές. Ὁ «βασιλεὺς» τῶν συμποσίων καθώριζε τὸν ἀριθμὸ τῶν ποτηριῶν ποὺ ὤφειλε νὰ πιῆ κάθε συνδαιτημών. Ἔδιωχνε δὲ ἀμέσως ἀπὸ τὴ γιορτὴ ὁποιον δὲν κατώρθωνε νὰ τὰ ἀδειάση.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους «κρασοπατέρες» τῆς ἀρχαιότητας, ἦταν ὁ Φίλιππος Β΄, ὁ πατέρας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ Φίλιππος, ὅταν ἦταν ἐφηβος ἀκόμη, εἶχε ἀπαχθῆ ὡς ὅμηρος στὴ Θήβα, ὅπου κοντὰ στὸν Ἐπαμεινώνδα, γνώρισε τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη φανέρωσε καὶ τὴν κλίσι του στὸ κρασί. Ποῦ τὸν ἔχανες, ὅμως ἐκεῖνη φανέρωσε καὶ τὴν κλίσι του στὸ κρασί. Ποῦ τὸν ἔχανες, ποῦ τὸν εὕρισκες, ὁ νεαρὸς Μακεδόνας περιοῦσε τὶς ὧρες του στὰ διάφορα «ξενεῖα»—ἕνα εἶδος σημερινῶν χανιῶν—στὰ ὁποῖα ἀναπαύονταν οἱ περαστικοὶ καὶ οἱ ταξιδιῶτες. Φυσικὰ στὰ «ξενεῖα» αὐτὰ ὑπῆρχε πάντα καλὸς μεζές. Πρὸ παντὸς ὅμως «ἄκρατος οἶνος».

Κάποιο βράδυ πέρασε ἀπὸ κεῖ κι' ἕνας ξένος, ὁ Εὐρισάκης—περίφημος πολεμιστὴς ἀπὸ τὰ Μέγαρα—ποὺ ἦταν διάσημος μπεκρῆς. Ὅταν εἶδε τὸ Φίλιππο νὰ πίνη τὸ ἕνα ποτῆρι πάνω στ' ἄλλο, χαμογέλασε καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Νεαρέ μου, τοῦ εἶπε, τὸ κρασὶ δὲν εἶναι νερό! Ἔτσι ποὺ τὸ ρουφᾶς, θὰ σὲ κάνη νὰ χάσης τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου...

Μὲ τὴ σειρὰ του χαμογέλασε κι' ὁ Φίλιππος καὶ πρότεινε στὸν ξένο ἂν ἤθελε νά... διαγωνισθοῦν. Ὁ Εὐρισάκης βέβαια δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ παραβγῆ μ' ἕνα «ἀμάθητο» ὅπως πίστευε παιδί. Μὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν προσβάλη, τοῦ ἔφερε ἕνα σωρὸ εὐγενικὲς δικαιολογίες. Στὸ τέλος κατέληξε νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἂν ἤθελε, θὰ τοῦ ἔστελνε τό... γυιό του Ἀκάμαντα, ποὺ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτόν, νὰ διαγωνιστοῦν ὄχι στὸ κρασί, ἀλλὰ στὸ τρέξιμο.

— Τὸ δέχομαι κι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ καλὸς ἀθλητής. "Ἂν ὅμως ἀνακηρύσσεται νικητὴς τοῦ δρόμου ὁποιος φτάνει στὸ τέρμα, γιατὶ νὰ μὴ θεωρῆται νικητὴς τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ κρασιοῦ ὁποιος μεθᾶ πρῶτος, ἐφόσον τὸ μεθύσι εἶναι τὸ τέρμα πρὸς τὸ ὁποῖο τρέχει ὁ μπεκρῆς;

Καὶ κυττάζοντας προκλητικὰ τὸν Εὐρισάκη στὰ μάτια, πρόστεσε:

— Ἐμπρός, ξένε! Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ, ἔχω ἀδειάσει ἀρκετὰ κύπελλα. Αὐτὰ ὅμως τὰ χαρίζω στοὺς θεοὺς καὶ θ' ἀρχίσω μαζί σου ἀπὸ τὴν ἀρχή...

Θύμωσε τότε ὁ Μεγαρίτης πολεμιστὴς μὲ τὴν αὐθάδεια τοῦ ἐφήβου καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώση ἕνα καλὸ μάθημα, ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα γεμᾶτο ἀμφορέα ποὺ περιεῖχε κάπου τρεῖς ὁκάδες κρασί. Μόλις τοῦ τὸν ἔφεραν, τὸν ἄρπαξε στὰ χέρια του καὶ ἀμίλητος ἤπιε τὸ περιεχόμενό του ὡς τὴν τελευταία σταλαγματιά, ἐνῶ οἱ παρευρισκόμενοι τὸν ἐπευφημοῦσαν μ' ἐνθουσιασμό. Ἔπειτα ξαναγέμισε τὸν ἴδιο ἀμφορέα καὶ τὸν πρόσφερε στὸ Φίλιππο.

— Πιές! τοῦ εἶπε. Καὶ κεῖ ποὺ θὰ πᾶς, νὰ μοῦ χαιρετήσης τοὺς προγόνους σου!

Μὲ τὶς φράσεις αὐτές, ὁ Εὐρισάκης ἐννοοῦσε ὅτι ὁ Φίλιππος ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ πιῆ τόσο κρασί, θὰ ἔσκαζε καὶ θὰ πέθαινε! Ἀλλὰ δὲν εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὸ νεαρὸ ἀντίπαλό του. Βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ μέλλον βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν ἄδειασε «μονοκοπανιὰ» στὸ στόμα του. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ὁ Εὐρισάκης περίμενε νὰ τὸν δῆ νὰ πέφτη ἀναίσθητος. Μὰ ὅταν ἄκουσε τὸ Φίλιππο νὰ τοῦ προτείνη νὰ ἐπαναλάβουν τό... πείραμα, πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του τρομαγμένος.

— Θεοί! φώναξε. "Ἂν ἐγὼ θεωροῦμαι μέγας οἰνοπότης, τί πρέπει τότε νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μειράκιο;

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε ἐνθουσιασμένος. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ Φίλιππος ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς πατρίδας του, ἀπέδειξε ὅτι εἶχε θαυμαστὲς ἱκανότητες γιὰ νὰ κυβερνήση μιὰ χώρα, ποὺ τὴν τριγύριζαν ἀσπονδοι ἐχθροι. Τὸ κρασὶ καὶ τὰ ὁμηρικὰ του συμπόσια, ὄχι μονάχα δὲν τὸν ἐπηρέαζαν, ἀλλ' ἀντίθετα τοῦ γίνονταν πηγὴ ἐμπνεύσεως. "Ἀλλωστε αὐτὸ τὸ παραδεχόταν καὶ ὁ ἴδιος. Μόνον ὅταν ἔπινε μποροῦσε νὰ ἐμπνευστῆ σχέδια ἐπιθέσεων καὶ ἀμύνης, καινούργιους τρόπους πολιορκίας κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα σχετικὰ μὲ τὶς ἐδαφικὲς κατακτήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν τοῦ ἔλειπε ἀπ' τὸ πλάϊ του ὁ «ἀλμυρός», τὸ πιὸ ἀγαπημένο του ποτό. Γιὰ νὰ φτιάξουν τὸν «ἀλμυρὸ» οἱ ἀρχαῖοι, ἀνακάτευαν ἕνα μέρος θάλασσας μὲ πενῆντα μέρη κρασί, ἐπειδὴ τὸ ἁλάτι προλάβαινε τὸ μεθύσι. Ἐφερνε μόνο μιὰ εὐχάριστη ζάλη, ὅπως τὰ δικά μας ἐλαφρὰ λικέρ.

Κάποτε ὅμως, ἕνας φίλος του ταξιδιώτης, τοῦ ἔφερε ἀπ' τὶς Συρακοῦσες ἕνα θαυμάσιο κρασί, ποὺ ὁ Φίλιππος τὸ δοκίμαζε γιὰ πρώτη φορά. Καὶ τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε ἀπ' αὐτό, ὥστε ἐπὶ ἕνα μῆνα ὁλόκληρο ἤπιανε διαρκῶς μεθυσμένος. Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε μπροστά του μιὰ γυναίκα, ζητῶντας δικαιοσύνη γιὰ τὸν ἄντρα της, ποὺ τὸν κατηγοροῦσαν ἄδικα ὅτι εἶχε κλέψει δύο βιβλία. Ὁ Μακεδόνας, ζαλισμένος καθὼς ἦταν, ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἀκούση καὶ διέταξε νὰ τὴ διώξουν. Ἐκείνη τότε τοῦ φώναξε μὲ ἀγανάκτησι:

— Θὰ καταφύγω στὸ Φίλιππο, νηστικό!

Πραγματικά, ὅταν ξαναπαρουσιάστηκε μπροστά του γιὰ δεύτερη φορά, τῆς εἶπε:

— Ὅπως βλέπεις, οὔτε σήμερα δὲν εἶμαι νηστικός! Ἀλλὰ δὲν παύω νὰ εἶμαι καὶ δίκαιος. Πήγαινε νὰ πάρης τὸν ἄντρα σου, γιατὶ ἐξακρίβωσα ὅτι εἶναι πράγματι ἀθῶος...

Οἱ πιὸ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ Φιλίππου ἦταν οἱ Ἀθηναῖοι. Τὸν μισοῦσαν ἀφάνταστα, ἐπειδὴ καταλάβαιναν ἄτι ἀργὰ ἢ γρήγορα, μὲ τοὺς ἀλλεπάλληλους νικηφόρους πολέμους του, θὰ κατακτοῦσε ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Δημοσθένης, ὁ περίφημος Ἀθηναῖος ρήτορας, ποὺ δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴν κάθοδο τοῦ «ἀξεστου» Μακεδόνα, εἶχε ξεσηκώσει μὲ τὴν ἄφθαστη ρητορική του καὶ τοὺς ἀθάνατους «Φιλιππικούς» του, ὅλο τὸν πληθυσμὸ ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Ἀλλὰ δὲν ὑπολειπόταν παρὰ νὰ δοθῆ τὸ σύνθημα στὸ λαό, γιὰ νὰ ἐπιπέση ἐναντίον του. Ὡστόσο ὁ Φίλιππος, ποὺ μάθαινε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔψαλλε ὁ Δημοσθένης, ἀντὶ νὰ τρομάξη, γινόταν πιὸ ἐπιθετικός.

— Ἡ Ἀττικὴ εἶναι εὔφορη γῆ, ἔλεγε. Ἔχει ὑπέροχα ἀμπέλια καὶ θαυμάσιο κρασί. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴν καταλάβη κανείς!...

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ πραγματοποιήση τὰ σχέδιά του. Μόλις κατέλαβε τὴ Λοκρίδα καὶ τὴν Ἐλάτεια, ἔπειτα ἀπὸ σκληρὲς μάχες, ἄρχισε νὰ βαδίζη κατὰ τῆς Ἀττικῆς. Ἐκεῖ ἐστειλε τρεῖς ἀπεσταλμένους του, γιὰ νὰ πείσουν τοὺς Ἀθηναίους νὰ παραδοθοῦν χωρὶς πόλεμο. Δὲν ἦταν σωστό, τοὺς παράγγειλε, νὰ χυθῆ περισσότερο αἷμα, ἀφοῦ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἡ νίκη ἦταν δική του. Φυσικά, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θέλησαν ν' ἀκούσουν τίποτε γιὰ συνθηκολόγησι.

Αὐτὸ ὡστόσο ποὺ φοβόντουσαν οἱ Ἀθηναῖοι, πραγματοποιήθηκε πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο τὸ περίμεναν. Ὁ Φίλιππος ἔγινε κύριος τῆς Ἑλλάδος καὶ στὸ συνέδριο ποὺ συνεκάλεσε στὴν Κόρινθο, ὀνομάστηκε ἐπίσημα ἀρχιστράτηγος ὅλων τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων.

Οἱ στρατιῶτες του τὸν θαύμαζαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, γιατὶ ἦταν δίκαιος μαζί τους. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ ξεσηκώση τὴν Ἑλλάδα σὲ πανστρατιὰ γιὰ νὰ χτυπήση τοὺς Πέρσες, κανεὶς δὲν ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήση, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς ἐχθρούς του. Τώρα πιὰ ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη ἐξόρμησι. Λίγες μέρες πρωτοῦ ἀρχίση ἡ ἐκστρατεία, παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ Παυσανίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς ἀξιωματικούς του, ποὺ τοῦ ἔφερε δῶρο ἕναν ἀσκό, γεμᾶτο ἀπὸ θαυμάσιο κρασὶ τῆς Κύπρου.

Ὁ Φίλιππος τὸ δέχτηκε μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ τὸ ἀδειάζη «ξερόσφυρο», ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Γρήγορα ὡστόσο ἀντελήφθη, ὅτι τὸ κρασὶ αὐτὸ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι. Κύτταξε τότε τὸν ἀξιωματικό του μὲ κάποια ἀνησυχία, σὰν νὰ διαισθάνθηκε πὼς κάτι ὑποπτο συνέβαινε. Εἶδε ὅμως τὸ ὕποπλο βλέμμα του κι' ἔκανε νὰ πεταχτῆ ὄρθιος. Μὰ δὲν πρόλαβε. Ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ ἀνάκλιντρό του κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐκεῖ ὁ Παυσανίας τοῦ βύθισε ἕνα μαχαίρι στὴν πλάτη...

Ἔτσι πεθανε ὁ ἀσύγκριτος ἐκεῖνος στρατηλάτης καὶ καταπληκτικὸς «κρασοπατέρας», δολοφονημένος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ποὺ ὁπλίσαν τὸ χέρι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλύτερούς αὐτοὺς του. Ἀφησε ὅμως πίσω του ἕναν κραταιὸ στρατὸ καὶ ἀθρόνους θησαυροὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ἔδωσε τὴ δυνατότητα στὸ γυιό του, τὸ Μεγα Ἀλέξανδρο, νὰ κατακτήση τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ γνωστὸ κόσμο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ τύραννος Ἀριστίων.

Ἡ ὡραία, ἀλλὰ ψυχρὴ πριγκήπισσα ντὲ Λαμπάλ

Ἡ ἀνέραστη ζωὴ
ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΝΤΕ ΛΑΜΠΑΛ

Ἡ ἀφοσίωσί της στὴ Μαρία Ἀντουανέττα

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰώνα, ἡ Γαλλία εἶχε ὡρισμένες ἐδαφικὲς διεκδικήσεις εἰς βάρος τῆς Σαβοΐας. Ὁ Λουδοβίκος 15ος, λοιπόν, γιὰ νὰ κάμη τὸ μικρὸ ἰταλικὸ δουκᾶτο νὰ ὑποχωρήση, πρόσφερε γι' ἀντάλλαγμα ἕνα γάμο μεταξὺ μιᾶς πριγκηπίσσης ἀπὸ τὸν οἶκο τῆς Σαβοΐας—Καρινιὰν κι' ἑνὸς βασιλικοῦ πρίγκηπος τῆς Γαλλίας.

Οἱ δοῦκες τῆς Σαβοΐας, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη τότε τὴ δύναμι, ποὺ ἀπόκτησαν στὰ κατοπινὰ χρόνια, βρῆκαν πὼς ἡ τιμὴ ἦταν μεγάλη γι' αὐτοὺς καὶ δέχτηκαν τὴν πρότασι.

Ἡ ὑποψηφία νύφη ὅμως, ἦταν μόλις μερικῶν μηνῶν! Ὁ πολιτικὸς γάμος ἔγινε, ὡστόσο, κι' ἡ Σαβοΐα, γιὰ νὰ ἔχη τὴν τιμὴ νὰ συγγενεύση μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Γαλλίας, δέχτηκε μιὰ «διόρθωσι» τῶν συνόρων της, ποὺ ἐσήμαινε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ τὴν ἀπώλεια μερικῶν ἐπαρχιῶν! Ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ 18 χρόνια στὸ Παρίσι. Ὁ γάμος αὐτὸς ἕνωσε τὴ Μαρία—Θηρεσία ντὲ Καρινιὰν μὲ τὸν Λουδοβίκο — Ἀλέξανδρο τῶν Βουρβώνων, πρίγκηπα ντὲ Λαμπάλ.

Ἡ Μαρία—Θηρεσία εἶχε ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφιά. "Ηταν, ὅμως, ψυχρὸς τύπος καὶ δὲ φαίνεται ὅτι αἰσθανόταν καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸ σύζυγό της, ποὺ τὴν περνοῦσε μόλις τρία ἢ τέσσερα χρόνια.

"Οσο γιὰ τὸ Λουδοβίκο—Ἀλέξανδρο, δὲν ἀγάπησε ποτὲ τὴ γυναίκα του κι' ἐξακολούθησε τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες, ὅπως καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἄγαμος. Μερικὲς ἑβδομάδες μόλιστα μετὰ τὸ γάμο του, μπλέχτηκε στὰ δίχτυα μιᾶς ὁμορφης θεατρινούλας, τῆς Μαρίας Κασσαίν.

Ἡ Κασσαίν, λοιπόν, σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήση ἀνεκμετάλλευτη τὴν εὐκαιρία ποὺ τῆς παρουσιαζόταν. "Ετσι, ἄρχισε νὰ... ἐκμυστηρεύεται σ' ὅλους πῶς, ἀπὸ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν πρίγκηπα, θὰ φέρνε στὸν κόσμο ἕνα παιδί.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔβαλε ἕνα μαξιλαράκι στὴν κοιλιά της καὶ παρουσιάστηκε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι στὸν δοῦκα ντὲ Πεντιέβρ, τὸν πατέρα τοῦ φίλου της.

— Ὁ γυιός σας μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μὲ προσέξη, τοῦ εἶπε. Βλέπετε τώρα καὶ μόνος σας πόσο ἀκριβὰ πρόκειται νὰ πληρώσ αὐτὴ τὴν τιμή...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἐξόγκωμα.

— Ἂν καὶ σεῖς δὲν μὲ λυπηθῆτε, δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ πέσω στὸ Σηκουάνα μαζὶ μὲ τὸ παιδί, ποὺ ἔχω στὰ σπλάγχνα μου! πρόσθεσε.

"Ετσι, ὁ δούκας φοβήθηκε τὸ σκάνδαλο καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα σπαντικὸ ποσόν, μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ φευγε ἀπὸ τὴ Γαλλία.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Λουδοβίκος—Ἀλέξανδρος, συνδέθηκε μὲ μιὰ γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου, τὴ φορέ, ποὺ εἶχε ὁδηγήσει ὡς τότε πολλοὺς εὐγενεῖς στὴ χρεωκοπία.

Ἡ φορὲ ἦταν διαβολογυναίκα, Μιὰ μέρα, λοιπόν, ζήτησε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης του.

— Τί ἀπόδειξι θέλεις; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Θέλω νὰ πάρης τὰ κοσμήματα τῆς γυναίκας σου καὶ νὰ μοῦ τὰ χαρίσης!

Ὁ Λουδοβίκος—Ἀλέξανδρος δὲ δίστασε. Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ κοσμήματα τῆς πριγκήπισσας βρίσκονταν στὰ χέρια τῆς φορέ.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα μαθεύτηκε ἀμέσως κι' ἡ κλοπὴ τῶν κοσμημάτων τῆς πριγκηπίσσης ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄντρα της ἔγινε τὸ θέμα τῶν συζητήσεων σ' ὅλα τὰ παρισινὰ σαλόνια.

Ἡ φορὲ προσποιήθηκε τότε πὼς εἶχε μετανοιώσει καὶ πῆγε νὰ πέση στὰ πόδια τοῦ δούκα ντὲ Πεντιέβρ, πατέρα τοῦ πρίγκηπα.

— Σᾶς ἐπιστρέφω ὅλα τὰ κοσμήματα, ποὺ μοῦ χάρισε ὁ γυιός σας, τοῦ εἶπε. Δὲ θέλω νὰ κρατήσω τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ εἶναι ν' ἀκούσω ἀπ' τὰ χείλη σας πὼς μὲ συγχωρέσατε.

Ὁ δούκας συγκινήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ χειρονομία καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα ποσόν, ποὺ ἰσοφάριζε τὴν ἀξία τῶν κοσμημάτων.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ φορὲ ἔγινε ἄφαντη, ἐνῶ ὁ δούκας ντὲ Πεντιέβρ ἔκανε τὴ δυσάρεστη ἀνακάλυψι πὼς τὰ κοσμήματα ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιστρέψει ἦταν... ψεύτικα. Τὰ πραγματικὰ τὰ εἶχε κρατήσει!

Ὁ Λουδοβίκος—Ἀλέξανδρος, ποὺ ἦταν ἀδιόρθωτος, ρίχτηκε ἀμέσως σὲ μιὰ καινούργια περιπέτεια. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὅμως, ἔσπασε τὴ σπονδυλική του στήλη, πέφτοντας ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ πέθανε, ὕστερα ἀπὸ τρομεροὺς πόνους.

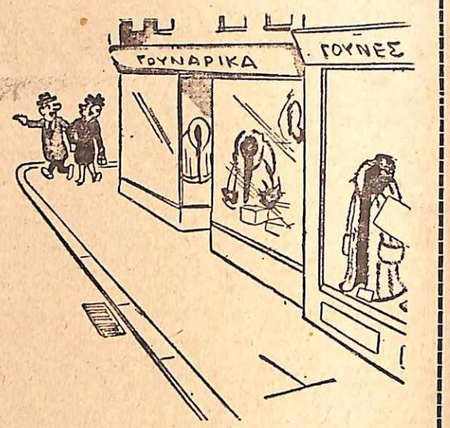
"Ετσι, ἡ Μαρία—Θηρεσία ἔμεινε χήρα, προτοῦ ἀκόμη συμπληρώση τὰ εἴκοσι χρόνια της. "Οταν, μετὰ τὴ περίοδο τοῦ πένθους, ξαναεμφανίστηκε στὴν αὐλή, ὁ Λουδοβίκος 15ος γοητεύτηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, ποὺ σκέφτηκε νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του.

Ἀλλ' ἡ Μαρία—Θηρεσία δὲν συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ βασιλικὸ ἔρωτα, ὅπως, ἄλλωστε, δὲν συγκινήθηκε ποτὲ ἀπὸ κανένα ἄνδρα.

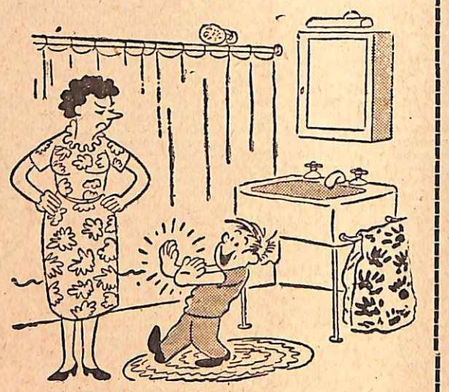
Λίγο καιρὸ ἀργότερα, μιὰ στενὴ φιλία τὴν ἕνωσε μὲ τὴ Μαρία—Ἀντουανέττα καὶ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή της τὴν ἀφοσίωσί της στὴν ἄτυχη βασίλισσα.

Ἡ Μαρία—Θηρεσία βρισκόταν στὶς Βρυξέλλες, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια εἶχε συλληφθῆ στὴ Βαρέν κι' εἶχε ὁδηγηθῆ στὴ φυλακὴ τοῦ Τέμπλου. Ξαναγύρισε τότε στὸ Παρίσι καὶ ζήτησε νὰ συμμεριστῆ τὴν τύχη τῆς βασίλισσας. Τῆς τὸ ἐπέτρεψαν, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὴ χώρισαν ἀπὸ τὴ Μαρία—Ἀντουανέττα καὶ τὴν μετέφεραν στὴ φυλακὴ τῆς Φόρς.

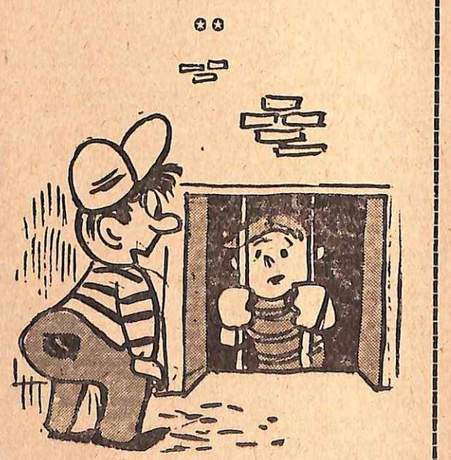
Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ξέσπασαν οἱ τρομερὲς σφαγὲς τοῦ Σεπτεμβρίου. Τὴν πῆραν τότε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὴν ὠδήγησαν στὴν ὁδὸν Μπαλέ, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ σφαγεῖο. Τὰ πτώματα σχηματίζαν ἐκεῖ σωρό. Τὸ πλῆθος, μόλις εἶδε τὴν πριγκήπισσα, ὥρμησε πάνω της καὶ τὴν κομμάτιασε. "Ενας ὑπηρέτης κρεοπωλείου, ὁ Γκριζόν, ἀφοῦ τὴν τραυμάτισε σὲ πολλὰ μέρη τοῦ σώματος μ' ἕνα μεγάλο μαχαῖρι, τῆς ἔκοψε κατόπιν τὸ κεφάλι. "Ενας κουρέας, ὁ Σαρλό, τῆς ἄνοιξε τὸ στῆθος κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴν καρδιά της. "Ενας ἄλλος κουρέας, ὁ Ροτονό, πῆρε τὸ κεφάλι της, τὸ ντένισε μὲ προσοχὴ καὶ τὸ κάρφωσε σ' ἕνα κοντάρι. Δύο ἄλλοι πέρασαν δυὸ κοντάρια, τὸ ἕνα στὸ λαιμὸ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ μιὰ βεθιὰ πληγὴ τοῦ στήθους καὶ σήκωσαν τὸ σῶμα της μὲ τὰ πόδια πρὸς τὰ πάνω. Σχηματίσθηκε κατόπιν μιὰ πομπή, ποὺ πέρασε μὲ οὐρλιαχτὰ καὶ ἄγριες κραυγὲς ἀπὸ τὸ Τέμπλο, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου ὅπου βρισκόταν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Κι' ἡ Μαρία—Ἀντουανέττα, μόλις ἀντίκρυσε αὐτὸ τὸ θέαμα, σωριάστηκε λιποθυμη.

— Δὲν πᾶμε ἀπὸ δῶ, χρυσή μου; Εἶναι πιὸ σύντομα...

— Κύτταξε μαμά... τὰ καθάρισα χωρὶς νερό!...

— Μήπως θέλεις δικηγόρος;

Τὸ σημερινὸ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴ ρουμανικὴ πρωτεύουσα, ὅπως τὴν εἶδε Γερμανὸς δημοσιογράφος

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' ὅλες τὶς ἀνατολικὲς χῶρες, ἡ Ρουμανία ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντα ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται ὁ λιγώτερος λόγος. Χωρὶς ὑπερβολή, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ πὼς ἡ Δύσι ἔχει σχεδὸν ξεχάσει ἀκόμη καὶ τὴν ὕπαρξί της! Οὔτε συνταρακτικὰ γεγονότα, οὔτε ἀποφασιστικὲς μεταβολές, οὔτε καμμιὰ εἴδησι ἄξια γιὰ νὰ φιγουράρη στὶς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων, ἀναγγέλλονται ἀπὸ αὐτὴ τὴ χώρα. Καὶ οἱ Δυτικοὶ δημοσιογράφοι, ποὺ τὴν ἐπισκέπτονται γιὰ νὰ ἀποκομίσουν πληροφορίες καὶ ἐντυπώσεις, εἶναι ἐλάχιστοι.

Ἔτσι, ἀποκτᾶ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὸ ρεπορτάζ, ποὺ ἔκανε τελευταῖα στὸ Βουκουρέστι ὁ ἀπεσταλμένος ἑνὸς γερμανικοῦ περιοδικοῦ, ὁ Χίλμαρ Πάμπελ. Χωρὶς ν' ἀσχοληθῆ καθόλου — ἢ σχεδὸν καθόλου — μὲ τὴν πολιτική, ὁ Πάμπελ ἔδωσε, μὲ ζωντονὲς περιγραφὲς καὶ πλούσιο φωτογραφικό, ὑλικό, τὴν πιὸ πιστὴ καὶ ἀντικειμενικὴ εἰκόνα τῆς ρουμανικῆς πρωτευούσης, ὅπως εἶναι σήμερα.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ τοῦ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι, ἦταν... ἕνας γάμος! Μπαίνοντας τυχαία σὲ μιὰ ἐκκλησία, εἶδε μιὰ γαμήλια τελετή, ποὺ τὸ παράξενό της ἦταν ἀκριβῶς, ὅτι δὲν ξεχώριζε σὲ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ γίνονται στὶς πόλεις τῆς Δύσεως.

Ὁ γαμπρός, ἕνας νεαρὸς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, φοροῦσε ἕνα ἄμεμπτο φράκο. Ἡ νύφη, σπουδάστρια τῆς Σχολῆς Διερμηνέων, ἦταν ντυμένη μὲ ἄσπρο νυφικό. Καὶ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, οἱ περισσότεροι φορροῦσαν σμόκιν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶχαν ἔρθει μὲ σκοῦρο μπλὲ κοστούμι.

Ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος ἔμεινε τόσο κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα — τὸ φράκο καὶ τὸ σμόκιν εἶναι, καθὼς ξέρομε, καὶ θεωρητικῶς ἀκόμη ἄγνωστα στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ στὶς ἄλλες ἀνατολικὲς χῶρες — ὥστε τοποθέτησε ἀμέσως τὸ φλὰς στὴ φωτογραφικὴ μηχανή του, γιὰ νὰ τὸ ἀποθανατίση!

Ἀντίθετα, ὅμως, ἀπ' ὅ,τι φοβόταν, ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη ὄχι μόνο δὲ θύμωσαν ἀπὸ τὴν «ἀδιακρισία», ἀλλὰ καὶ τὸν κάλεσαν στὸ σπίτι τους γιὰ τὸ γαμήλιο γεῦμα, ὅπου ὁ Χίλμαρ Πάμπελ δοκίμασε μιὰ καινούργια ἐκπληξι, διαπιστώνοντας πὼς ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν νεονύμφων δὲν ἔλειπε κανένα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ καὶ γαργαλιστικὰ ἐδέσματα τῆς φημισμένης ρουμανικῆς κουζίνας!

Τὴν ἴδια ἐντύπωσι πὼς πολὺ λίγα, σχετικῶς μὲ τὶς ἄλλες ἀνατολικὲς χῶρες, πράγματα ἔχουν ἀλλάξει στὴ σημερινὴ Ρουμανία, ποὺ τὴν ἔθεσε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «ἀστικώτατο» αὐτὸ γάμο, καὶ τὸ καθημερινὸ θέαμα, ποὺ παρουσιάζουν οἱ δρόμοι τοῦ Βουκουρεστίου.

Ἐνῶ στὴ Βουδαπέστη, στὴν Πράγα καὶ στὴ Βαρσοβία, ποὺ τὶς εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν περασμένο χρόνο ὁ Χίλμαρ Πάμπελ, οἱ γυναῖκες, ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ὁμορφες, δὲν προκαλοῦσαν καθόλου τὸ ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ἄχαρο καὶ ὁμοιόμορφο ντύσιμό τους, οἱ Ρουμάνες τὸν ξάφνιασαν μὲ τὴν κομψότητά τους. Χωρίς, βέβαια, νὰ μποροῦν νὰ συναγωνιστοῦν, σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, τὶς γυναῖκες μιᾶς Δυτικῆς πρωτευούσης, μὲ τὶς ντεκολτὲ τουαλέττες, τὸ πολὺ ψηλὸ τακούνι, τὴν ἐξαιρετικὰ φίνα νάϋλον κάλτσα — αὐτὰ ὅλα εἶναι ἄγνωστα στὸ Βουκουρέστι — καταρθώνουν, ὅμως, νὰ μὴν καταστρέφουν, μὲ μιὰ κακὴ ἐμφάνισι, τὴν θηλυκότητά τους. Τὰ ταγιέρ τους εἶναι κομψὰ καὶ καλορραμένα, τὸ μακιγιὰζ δὲν τοὺς λείπει σχεδὸν ποτὲ καὶ ὁ ἄντρας, ποὺ τὶς κυττάζει, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς βλέπει γυναῖκες ἀληθινὲς καὶ ὄχι... στρατιωτίνες ἐν ἀδείᾳ!

Ἀκόμη μιὰ ἐντύπωσι «δυτικότητας» δίνουν στὸν ξένο τὰ πολυάριθμα καφενεία, σχεδὸν πάντα γεμάτα ἀπὸ πυκνὲς συντροφιές, ποὺ συζητοῦν ἀμέριμνα γύρω ἀπὸ μερικὰ φλυτζάνια ἀχνιστοῦ κεφὲ καὶ ἕνα βουναλάκι ἀπὸ κέηκ καὶ γλυκίσματα, χωρὶς νὰ ἀγωνιοῦν γιὰ τὸ χρόνο ποὺ κυλάει ἄπρακτος, καί, ἀκόμη περισσότερο, ἡ ὕπαρξι ἑνὸς κοσμοπολιτικοῦ ξενοδοχείου καὶ ἑνὸς καμπαρὲ μὲ νούμερα — τοῦ μόνου «δυτικοῦ τύπου» καμπαρέ, ποὺ ἔχει καταρθώσει νὰ ἐπιζήση στὸ Βουκουρέστι.

Τὸ κοσμοπολιτικὸ ξενοδοχεῖο, τὸ «Ἀτενὲ Παλάς», ὅπως περιέργως ὀνομάζεται, παρέχει, στὴ διεθνῆ πελατεία του, ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις καὶ σὲ τιμὴ πολὺ χαμηλότερη ἀπὸ ἐκείνες τῶν μεγάλων ξενοδοχείων τῆς Δύσεως: Γιὰ τοὺς τουρίστες, ὁ ὕπνος, μαζὶ μὲ τρία γεύματα ἡμερησίως, στοιχίζει μόνον 350 δραχμές.

Ἀντίθετα... φωτιὰ καὶ λαύρα, εἶναι οἱ τιμὲς τοῦ μπὰρ τοῦ «Ἀτενὲ Παλάς». 60 δραχμὲς πρέπει νὰ πληρώση κανεὶς μόνο γιὰ ἕνα ποτῆρι οὐίσκυ καὶ ἀνάλογες εἶναι οἱ τιμὲς γιὰ τὰ ἄλλα ποτά. Ὡστόσο, τὸ πανάκριβο αὐτὸ μπὰρ καταφέρνει νὰ εἶναι πάντα γεμᾶτο — ἀπὸ τὴν καινούργια ἀριστοκρατία, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ὅσοι παίρνουν τοὺς μεγάλους μισθοὺς καὶ κυρίως οἱ ἡθοποιοί, οἱ μεγάλοι ἐθνοσύμενοι τοῦ νέου καθεστῶτος, ποὺ οἱ καλύτεροί τους ἀμείβονται μὲ 20.000 δραχμὲς μηνιαῖο μισθό.

Πολὺ προσιτώτερες εἶναι οἱ τιμὲς τοῦ «Κοντινεντάλ», τοῦ μοναδικοῦ καμπαρὲ μὲ νούμερα τῆς ρουμανικῆς πρωτευούσης. Ἡ εἴσοδος στοιχίζει 10 δραχμὲς καὶ ἡ φθηνότερη «κονσομασιόν», ἕνα μπουκάλι κρασί, 60 δραχμές.

"Ετσι, ὡς τὶς 3 τὸ πρωΐ, ὡς τὴν ὥρα, δηλαδή, ποὺ ἡ ἀστυνομία τὸ ὑποχρεώνει νὰ κλείση τὶς πόρτες του, τὸ «Κοντινεντάλ» εἶναι ἀσφυκτικὰ ὑπερπλήρες ἀπὸ Ρουμάνους, ποὺ παρακολουθοῦν ἀχόρταγα τὸ παρουσιαζόμενο ἐπὶ τῆς σκηνῆς θέαμα: Χορεύτριες, ὄχι βέβαια, γυμνές, ὅπως στὰ νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Παρισιοῦ, ἀλλὰ ντυμένες, πάντως, πολὺ λιγώτερο αὐστηρὰ ἀπ' ὅσο θὰ περίμενε κανεὶς σὲ μιὰ ἀνατολικὴ χώρα! «Ἡ Ρουμανία, ἄλλως τε — παρατηρεῖ ὁ Χίλμαρ Πάμπελ — φημίζεται ἀνέκαθεν γιὰ τὰ «ἐπεισκήη» ἤθη της καὶ δέκα χρόνια δὲ μποροῦσαν νὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὴν πουριτανοποίησί της!».

Ὁπωσδήποτε, καθὼς ὁ ἴδιος Γερμανὸς δημοσιογράφος διαβεβαιώνει, θὰ ἔβγαινε γελασμένος ὁ ξένος, ποὺ θὰ πήγαινε στὸ σημερινὸ Βουκουρέστι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξανάβρισκε τὶς φημισμένες προπολεμικὲς γιὰ τὴν «εὐκολία» τους Ρουμανίδες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχουν γίνει πολὺ πιὸ «δυσπρόσιτες», ἂν καί, καθὼς εἴδαμε παραπάνω, διατηροῦν ἀμείωτη τὴν φιλαρέσκειά τους.

Γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῆς τῆς φιλαρεσκείας, οἱ πιὸ πολλὲς εἶναι ἀναγκασμένες νὰ κάνουν αἰματηρὲς θυσίες, γιατὶ τὰ εἴδη ρουχισμοῦ εἶναι δυσανάλογα μὲ τοὺς μισθοὺς ἀκριβά. "Ενα ἁπλὸ φόρεμα στοιχίζει 700 δραχμές, ἕνα ζευγάρι παπούτσια σπὸρ 420 δραχμὲς καὶ ἕνα ζευγάρι γόβες καλῆς ποιότητος 760 δραχμές.

Τὸ περιεργότερο εἶναι πὼς ἄλλα εἴδη, ὄχι πρώτης ἀνάγκης, εἶναι φθηνότερα παρὰ στὴ Δύσι. Τὰ ραδιόφωνα στοιχίζουν ἀπὸ 1200 ὡς 3500 δραχμές, τὰ ποδήλατα 1600 καὶ τὰ αὐτοκίνητα — σοβιετικῆς κατασκευῆς — 60.000 δραχμές.

Οἱ μισθοί, ἂν ἐξαιρέσωμε τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ ἀμείβονται, καθὼς ἀναφέραμε, πλουσιοπάροχα, εἶναι σὲ χαμηλὸ μάλλον ἐπίπεδο: Μιὰ στενοδακτυλογράφος παίρνει 1200 δραχμὲς τὸ μῆνα, ἡ ἐπιμελήτρια τοῦ Πανεπιστημίου 2.400, ὁ ἀρχισυντάκτης μιᾶς ἐφημερίδος 3.200, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι 4.000, οἱ εἰδικευμένοι ἐργάτες ἀπὸ 1400 ὡς 2000, καὶ οἱ ψαράδες τοῦ Δουνάβεως ἀπὸ 2000 ὡς 10.000! Πρέπει, ὡστόσο, νὰ ἀναφέρωμε πὼς ἡ ἰατρικὴ περίθαλψι καὶ τὰ φάρμακα εἶναι δωρεὰν γιὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους, πρᾶγμα ποὺ αὐξάνει ὁπωσδήποτε τὴν ἀγοραστικὴ ἀξία τοῦ μισθοῦ καὶ κάνει νὰ ζοῦν μὲ σχετικὴ ἄνεσι καὶ οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς.. καὶ τοὺς ψαράδες!

Ἐπίσης οἱ οἰκογενειάρχες παίρνουν γιὰ κάθε παιδὶ 200 δραχμὲς ἐπίδομα, ὕστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας, καὶ ἀνέβηκε καὶ τὸ ἐλάχιστο ὅριο τῶν μισθῶν ἀπὸ 700 σὲ 800 δραχμές.

Ἡ κεντρικὴ «Πλατεῖα τῆς 28ης Μαρτίου» στὸ Βουκουρέστι.

Πρὸς μεγάλη ἔκπληξί του Γερμανοῦ δημοσιογράφου, ὁ γαμπρὸς φοροῦσε φράκο καὶ ἡ νύφη ἄσπρο νυφικό...

Οἱ γυναῖκες στὸ Βουκουρέστι εἶναι ντυμένες πολὺ κομψότερα, παρὰ στὶς ἄλλες ἀνατολικὲς πρωτεύουσες.

Ὁ καρκῖνος τοῦ στόματος

Τὸν ἀνακαλύπτει συνήθως ὁ ὀδοντογιατρὸς

Ἡ στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι δεκάδες χιλιάδων ἄνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ καρκῖνο τοῦ στόματος. Κι' ὅμως, στὰ 80 % τῶν περιπτώσεων, ἡ μορφὴ αὐτὴ τοῦ καρκίνου εἶναι καταθανής. Μπορεῖ δηλαδὴ κανεὶς νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ τὴν αἰσθανθῆ, ὅταν βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχή της. Συνήθως ἀρχίζει σὰν ἕνα μικρὸ ἕλκος, ἕνας βῶλος ἢ μιὰ λευκὴ κηλίδα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πονᾶμε, δὲ δίνουμε σημασία. Νομίζομε πὼς θὰ περάσῃ μόνο του.

Ἂν ὡστόσο γινόταν ἐγκαίρως ἡ διάγνωσις καὶ ἡ κατάλληλη θεραπεία, τὸ καρκίνωμα θὰ μποροῦσε ν' ἀφαιρεθῆ τελείως καὶ μόνιμα, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, μὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι ἢ μὲ ἀκτινοθεραπεία, δίχως ν' ἀφίσῃ σοβαρὸ σημάδι.

Ὅταν ὅμως παραμεληθῆ ἐπὶ μῆνες ἢ χρόνια, ἁπλώνεται, μεγαλώνει καὶ βάζει σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου. Τότε πιὰ ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσί του προκαλεῖ μιὰ πραγματικὴ παραμόρφωσι.

Ἕνας Ἀμερικανὸς καρκινολόγος ἀναφέρει τὶς ἑξῆς τρεις χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις:

Ὁ Φράνκ Χ., ἕνας μεσόκοπος ἀσφαλιστής, παρατήρησε ἕνα τραχὺ σημεῖο στὰ οὐλα του, ἐκεῖ ποὺ τριβόταν ἡ ἄκρη τῆς τεχνητῆς ὀδοντοστοιχίας του. Ἔξυσε λίγο τὴν ὀδοντοστοιχία μὲ τὸ σουγιᾶ του καὶ δὲν ἔδωσε περισσότερη σημασία στὸ πρᾶγμα. Σὲ λίγες βδομάδες ὅμως, παρατήρησε, ὅτι ἡ ἀλλοίωσι ἐκείνη γινόταν μεγαλύτερη.

Ὑπέθετε πὼς θἄταν κάποια μόλυνσι κι' ἄρχισε νὰ πλένῃ τὸ στόμα του μὲ διάφορα ἀντισηπτικά. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἰδῆ ὠφέλεια, τὸ οὐλος του πρήστηκε κι' ἄρχισε νὰ πονῆ, τόσο, ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ φορέσῃ τὴν ὀδοντοστοιχία του. Συγχρόνως, πρόσεξε ἕνα σκληρὸ βῶλο κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι του.

Τότε μόνο πῆγε στὸν ὀδοντογιατρό του. Ἡ διάγνωσι ἦταν: καρκῖνος. Εἶχε δὲ τόσο προχωρήσει τὸ κακό, ὥστε χρειάστηκε ἐγχείρησι καὶ ἀκτινοθεραπεία μαζί, σὲ εἰδικὴ κλινική. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου σώθηκε, πλήρωσε ὅμως ἕνα σωρὸ λεφτὰ καὶ παραμορφώθηκε ἀπ' τὴν ἐγχείρησι.

Ὁ Χένρυ Β. ἀποκοιμήθηκε κάποτε μ' ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο στὸ στόμα του κι' ἔκαψε τὰ δυό του χείλια. Τὸ ἐπάνω χεῖλος γιατρεύτηκε γρήγορα. Στὸ κάτω ὅμως, ἡ πληγὴ ἐπέμενε καὶ μάλιστα ἁπλωνότανε λίγο-λίγο καὶ γινόταν βαθύτερη.

Οἱ φίλοι τοῦ σύστησαν νὰ τὴν καυτηριάσῃ μὲ ἰώδιο καὶ μὲ νιτρικὸ ἄργυρο. Μὰ ἡ κατάστασί του χειροτέρεψε ἔτσι. Τέλος, ἐμφανίσθηκε κάτω ἀπ' τὸ πηγοῦνι του ἕνας σκληρὸς καὶ ὀδυνηρὸς βῶλος.

Συμβουλεύτηκε τότε τὸ γιατρό. Ἀλλὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά, καὶ πλήρωσε τὴν ἀμέλειά του μὲ τὴ ζωή του.

Ὁ Κλάρενς Φ. κάπνιζε πάντα μιὰ κοντὴ πίπα, ποὺ τὴν κρατοῦσε συνεχῶς στὸ στόμα του — ἐκτὸς ὅταν κοιμότανε. Εἶχε κλείσει πιὰ τὰ 45 χρόνια του, ὅταν ὁ ὀδοντογιατρός του τοῦδειξε μιὰ ἄσπρη κηλίδα στὸ πλάϊ τῆς γλώσσας του καὶ στὸ διπλανὸ οὐλος.

— Εἶναι λευκοπλακία, τοῦ εἶπε. Κάποτε, μεταβάλλεται σὲ καρκῖνο. Θὰ σᾶς βάλω τώρα ἕνα φάρμακο καὶ θὰ σᾶς δώσω κάτι γιὰ νὰ πλένετε τὸ στόμα σας. Ἂν δὲ χαθῆ σὲ δυὸ βδομάδες, θὰ ξαναρθῆτε... Στὸ μεταξύ, πρέπει νὰ κόψετε τὸ κάπνισμα.

Μὰ ὁ Κλάρενς δὲν μποροῦσε νὰ στερηθῆ τὴν πίπα του.

«Μπᾶ, ὁ γιατρὸς τὸ λέει γιὰ νὰ μὲ φοβίσῃ καὶ γιὰ νὰ πληρωθῆ κι' ἄλλη ἐπίσκεψι», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, καὶ συνέγισε τὸ κάπνισμα.

Σὲ δυὸ μῆνες, εἶχε σχηματισθῆ στὴ γλῶσσα του μιὰ μικρὴ πληγή. Δὲν πονοῦσε, ὡστόσο, κι' ἔτσι ἄφησε νὰ περάσουν ὅλοι ἕξη μῆνες. Ὅταν ξαναπῆγε στὸν ὀδοντογιατρό, ὁ καρκῖνος εἶχε πιὰ ἁπλωθῆ στὴ γλῶσσα, στὸ οὐλος καὶ στὴ σιαγόνα. Χρειάστηκε δὲ μιὰ μεγάλη ἐγχείρησι ποὺ τὸν παραμόρφωσε, καθὼς καὶ ραδιοθεραπεία. Ἀπὸ τότε, ὁ Κλάρενς δὲν ξανάγινε ποτὲ καλά. Τόσο, ὥστε νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά του.

Τὸ μέλλον, λοιπόν, κι' ἡ ζωὴ ἀκόμη ἑνὸς πάσχοντος ἀπὸ καρκῖνο τοῦ στόματος, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν πρῶτο ὀδοντογιατρὸ ποὺ θὰ προσέξῃ τὴ σχετικὴ ἀλλοίωσι. Γι' αὐτό, στὴν Ἀμερική, οἱ ὀδοντογιατροὶ ἐκπαιδεύονται εἰδικὰ στὸ ν' ἀναγνωρίζουν τὰ συμπτώματα τοῦ καρκίνου, στὴν ἀρχή τους, ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη πόνοι ποὺ ν' ἀνησυχήσουν τὸν ἄρρωστο. Ἰδίως προσέχουν περισσότερο, προκειμένου γιὰ ἀνθρώπους μεσόκοπους ἢ ἡλικιωμένους.

Ἀλλὰ ὁ ὀδοντογιατρὸς δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ κυττάζῃ μέσα στὸ στόμα τοῦ καθενός!... Ἀναγκαστικά, περιμένει νἀρθῆ ὁ πελάτης σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ.

Κάθε ἄνθρωπος, λοιπόν, πρέπει νἄχῃ ὑπ' ὄψι του τὶς ἑξῆς συμβουλές, ποὺ δίνουν οἱ εἰδικοὶ καρκινολόγοι:

1) Νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ περνάῃ ἀπαρατήρητη μιὰ ἐπίμονη πληγή, ἕνας βῶλος ἢ μιὰ ἄσπρη κηλίδα ποὺ ὑπάρχει στὸ στόμα του, ἰδίως ἂν ἔχῃ περάσει τὰ 40 χρόνια.

2) Ἂν φοράη «μασέλα», νὰ ἐξετάζῃ τὰ οὐλα του κάθε δυὸ βδομάδες τὸ ἀργότερο, προσέχοντας μήπως ὑπάρχει ἐσθησιοδὸς ἐκεῖ ποὺ οἱ ἄκρες τῆς «μασέλας» πιέζουν τοὺς ἱστούς.

3) Ἂν τυχὸν δαγκάσῃ τὸ μάγουλό του ἢ τὸ πλάϊ τῆς γλώσσας του, νὰ προσέξῃ ἂν θὰ ἐπουλωθῆ ἡ μικρὴ πληγὴ μέσα σὲ δυὸ βδομάδες τὸ πολύ.

4) Ἂν ἐμφανιστῆ μιὰ πληγὴ στὸν οὐρανίσκο, στὰ οὐλα ἢ στὶς ἀμυγδαλές, νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὥσπου νὰ πάῃ στὸ γιατρό.

Κάθε τέτοια ἀλλοίωσι ποὺ θὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο ἀπὸ 2—3 βδομάδες, πρέπει νὰ θεωρῆται καρκίνος, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῆ τὸ ἀντίθετο.

✿✿

Νέα μέθοδος ἐξετάσεως τῶν νεφρῶν

Γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν ὑπάρχῃ καμμιὰ βλάβη τῶν νεφρῶν, χρειάζονται συνήθως εἰδικὲς ἀκτινοσκοπήσεις καὶ λῆψις δειγμάτων οὔρων ἀπὸ κάθε νεφρὸ χωριστά. Ἀλλ' οἱ μέθοδοι αὐτὲς ἐξετάσεως εἶναι μάλλον δύσκολες, ἐπίπονες καὶ πολυδάπανες. Τώρα λοιπὸν ἐπινοήθηκε ἀπὸ δυὸ γιατροὺς τῆς Καλιφορνίας μιὰ καινούργια μέθοδος, ποὺ βασίζεται στὴ χρησιμοποίησι μικρῆς ποσότητος ραδιενεργοῦ ἰωδίου καὶ ἐπιτρέπει ἀσφαλεστάτη διάγνωσι σὲ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας ὅμως μόνο.

Ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς καφέδες

Ὅπως βεβαιώνουν δυὸ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, οἱ μανιώδεις καφεπότες, ποὺ πίνουν 20 ἢ 30 φλυτζάνια καφὲ τὴν ἡμέρα, δὲν κινδυνεύουν τόσο ἀπὸ τὴν καφεΐνη ποὺ εἰσάγουν στὸν ὀργανισμό τους, ὅσο ἀπὸ τὴ ζάχαρη ποὺ περιέχουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ καφέδες. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ζάχαρη συντελεῖ στὴν παχυσαρκία. Ἐπίσης κόβει τὴν ὄρεξι τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἄλλες πληρέστερες τροφές, κι' ἔτσι ὁ ὀργανισμός του δὲν διατρέφεται ὅπως πρέπει.

Ἐξαφανίζουν τὶς μυρωδιὲς τοῦ σώματος

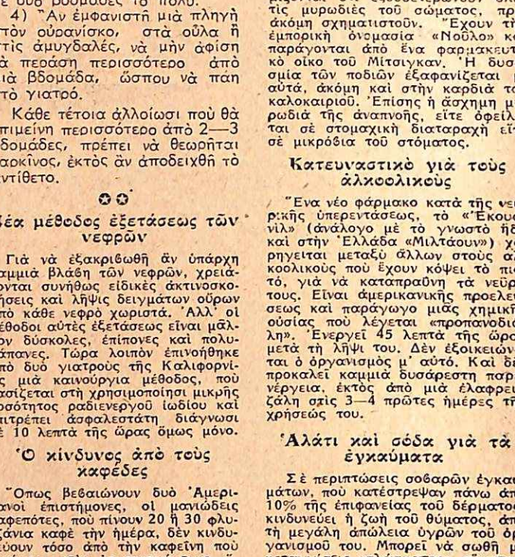
Ὑπάρχουν τώρα στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορὰ κάτι χάπια, ποὺ διαφημίζονται ὅτι ἐξουδετερώνουν ὅλες τὶς μυρωδιὲς τοῦ σώματος, πρὶν ἀκόμη σχηματιστοῦν. Ἔχουν τὴν ἐμπορικὴ ὀνομασία «Νοῦλο» καὶ παράγονται ἀπὸ ἕνα φαρμακευτικὸ οἶκο τοῦ Μίτσιγκαν. Ἡ δυσοσμία τῶν ποδιῶν ἐξαφανίζεται μ' αὐτά, ἀκόμη καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἐπίσης ἡ ἄσχημη μυρωδιὰ τῆς ἀναπνοῆς, εἴτε ὀφείλεται σὲ στομαχικὴ διαταραχὴ εἴτε σὲ μικρόβια τοῦ στόματος.

Κατευναστικὸ γιὰ τοὺς ἀλκοολικοὺς

Ἕνα νέο φάρμακο κατὰ τῆς νευρικῆς ὑπερεντάσεως, τὸ «Ἐκουανίλ» (ἀνάλογο μὲ τὸ γνωστὸ ἤδη καὶ στὴν Ἑλλάδα «Μιλτάουν») χορηγεῖται μεταξὺ ἄλλων στοὺς ἀλκοολικοὺς ποὺ ἔχουν κόψει τὸ ποτό, γιὰ νὰ καταπραΰνῃ τὰ νεῦρα τους. Εἶναι ἀμερικανικῆς προελεύσεως καὶ παράγωγο μιᾶς χημικῆς οὐσίας ποὺ λέγεται «προπανοδιόλη». Ἐνεργεῖ 45 λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴ λῆψι του. Δὲν ἐξοικειώνεται ὁ ὀργανισμὸς μ' αὐτό. Καὶ δὲν προκαλεῖ καμμιὰ δυσάρεστη παρενέργεια, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἐλαφρειὰ ζάλη σὲ 3—4 πρῶτες ἡμέρες τῆς χρήσεώς του.

Ἁλάτι καὶ σόδα γιὰ τὰ ἐγκαύματα

Σὲ περιπτώσεις σοβαρῶν ἐγκαυμάτων, ποὺ κατέστρεψαν πάνω ἀπὸ 10% τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος, κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ θύματος, ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπώλεια ὑγρῶν τοῦ ὀργανισμοῦ του. Μπορεῖ νὰ σωθῆ μὲ μεταγγίσεις «πλάσματος» αἵματος. Δὲν βρίσκεται ὅμως πάντοτε εὔκολα τὸ ἀπαιτούμενο «πλᾶσμα», κι' ἐπιπλέον μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἠπατίτιδα ἂν προέρχεται ἀπὸ ἀτομο μολυσμένο ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀσθένεια. Ἐπινοήθηκε λοιπὸν στὴν Ἀμερικὴ μιὰ νέα μέθοδος, γι' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις: Τὸ θῦμα παίρνει ἀπὸ τὸ στόμα μιὰ διάλυσι κοινοῦ ἁλατιοῦ καὶ σόδας, ποὺ ἀντικαθιστᾶ στὴν ἐντέλεια τὸ «πλᾶσμα» αἵματος, ἀρκεῖ μόνο νὰ χορηγηθῆ μέσα σὲ 3 ὧρες ἀπὸ τὸ κάψιμο.

ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ

Τὰ «ἀφρόλουτρα», δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, εἶναι πολὺ εὐεργετικὰ γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν τάσι πρὸς τὸ πάχος. Ἐκτὸς αὐτοῦ ξεκουράζουν τὰ νεῦρα. Ἂν ὑποτεθῆ πὼς δὲν ἔχετε στὸ σπιτι σας τὴν εἰδικὴ διάλυσι, μπορεῖτε νὰ ἑτοιμάσετε τὸ ἀφρόλουτρό σας κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ἀφοῦ γεμίσετε τὴ μπανιέρα μέχρις ὕψους 10 πόντων μὲ ζεστὸ νερό, ρίχνετε σ' αὐτὸ 250 γραμμάρια σαπουνόσκονη κι' ἔπειτα τὸ ἀνακινεῖτε μὲ τὰ χέρια σας, προσθέτοντας, λίγο-λίγο, καὶ 250 γραμμάρια κιτρικοῦ νατρίου, ἔπειτα γεμίζετε τὴ μπανιέρα σας μὲ νερὸ κι' ἔχετε ἔτσι ἕτοιμο τὸ ἀφρόλουτρό σας. Στὰ ἀφρόλουτρο δὲν πρέπει νὰ μένετε πάνω ἀπὸ 15 λεπτὰ καὶ μὴ παραλείπετε ποτὲ νὰ παίρνετε ἐν συνεχείᾳ, ἕνα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ψυχρὸ ντούς.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ τὴν αἱματουρία

Εἶναι σύμπτωμα διαφόρων νεφρικῶν παθήσεων

Δὲν πρέπει νὰ κάνωμε σύγχυσι μεταξὺ τῆς αἱματουρίας καὶ τῆς οὐραιμίας, ποὺ εἶναι δύο ἀσθένειες τελείως διαφορετικὲς ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὲ τὴ λέξι αἱματουρία ἐννοοῦμε τὴν παρουσία αἵματος μέσα στὰ οὖρα. Στὴν οὐραιμία, ἀντίθετα, μιὰ ποσότης οὐρίας καὶ ἄλλων στοιχείων, ποὺ ἔπρεπε κανονικὰ ν' ἀποβληθοῦν μὲ τὰ οὖρα, περνάει μέσα στὸ αἷμα καὶ προκαλεῖ γενικὴ δηλητηρίασι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ αἱματουρία δὲν εἶναι ἰδιαίτερη ἀσθένεια, ἀλλ' ἀποτελεῖ σύμπτωμα διαφόρων παθήσεων τῶν νεφρῶν. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ προέλθῃ ἀπὸ ἕναν τραυματισμὸ στὴν περιοχὴ τῶν νεφρῶν. Μιὰ πτῶσι, ἕνας τραυματισμὸς σὲ αὐτοκινητιστικὴ σύγκρουσι, ἕνα χτύπημα στὴν ὀσφυακὴ χώρα κλπ., μποροῦν νὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αἱματουρία. Τὸ πιθανώτερο, στὴν περίπτωσι αὐτή, εἶναι, ὅτι τὸ χτύπημα ἐπέφερε θλάσι τῶν νεφρῶν, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ θεραπευτῆ παρὰ μόνο μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι (ράψιμο, ποὺ εἶναι δυσχερέστατο) ἢ νεφρεκτομὴ (ἀφαίρεσι τοῦ βλαβέντος νεφροῦ).

Οἱ ἀσθένειες τῶν νεφρῶν, ἐξ ἄλλου, ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν αἱματουρία, εἶναι μὲ τὴ σειρὰ τῆς συχνότητος ποὺ ἐμφανίζονται, οἱ ἑξῆς:

1) Ἡ νεφρικὴ λιθίασι. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ λιθίασι τῶν νεφρῶν προκαλεῖ τὶς καλούμενες μικροσκοπικὲς αἱματουρίες. Ὁ ἀσθενής, δηλαδή, δὲν βγάζει αἷμα μαζὶ μὲ τὰ οὖρα σὲ ἀναλογία τέτοια, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι ὅμως, δείχνει τὴν παρουσία μικροῦ ἀριθμοῦ αἱμοσφαιρίων μέσα σ' αὐτά. Οἱ αἱματουρίες αὐτῆς τῆς μορφῆς ὀφείλονται σὲ τραυματισμὸ τοῦ νεφρικοῦ ἐπιθηλίου ἀπὸ τὴ μυτερὴ ἄκρη κάποιου λίθου.

2) Ἡ αἱματουρικὴ νεφρῖτις. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ αἱματουρία ὀφείλεται ἢ σὲ μιὰ ἐπιδείνωσι τῶν βλαβῶν τοῦ νεφροῦ ἢ σὲ μιὰ διαταραχὴ ἀγγειοκινητικῆς φύσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ πλεῖστες αἰτίες: ὑπερκόπωσι, παρατεταμένη ὀρθοστασία, ἕνα μεγάλο ταξίδι μὲ σιδηρόδρομο ἢ αὐτοκίνητο, μιὰ δυνατὴ συγκίνησι κλπ. Ἡ περίοδος στὴ γυναῖκα μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ παρόμοια φαινόμενα.

3) Ὁ καρκῖνος καὶ γενικὰ οἱ ὄγκοι τῶν νεφρῶν μποροῦν νὰ προκαλέσουν αἱματουρικὰ φαινόμενα κατὰ τὴν ἔναρξι τοῦ σχηματισμοῦ των ἢ ἀργότερα, κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς ἐξελίξεώς των.

4) Ἡ νεφρικὴ φυματίωσι παρουσιάζει κάποτε μικροσκοπικὲς αἱματουρίες, ποὺ συμβαδίζουν συνήθως καὶ μὲ ἄλλα φαινόμενα: οὖρα πυώδη καὶ περιέχοντα Βακίλλους τοῦ Κὼχ κλπ. Ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, συμφορητικὲς μορφὲς φυματιώσεως τῶν νεφρῶν, ποὺ προκαλοῦν ἀληθινὲς αἱμορραγίες. Αὐτὲς οἱ αἱμορραγίες μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὶς αἱμοπτύσεις τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως.

5) Σὲ ὡρισμένα ἄτομα, ποὺ παρουσιάζουν αἱματουρικὰ φαινόμενα, οὔτε οἱ κλινικές, οὔτε οἱ ραδιογραφικές, οὔτε οἱ οὐρολογικὲς ἐξετάσεις δείχνουν καμμιὰ πάθησι τῶν νεφρῶν. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ὑποτίθεται, ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ διαταραχὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος μέσα στὰ νεφρά, ποὺ ὀφείλεται πιθανὸν σὲ διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Αἰτία αὐτῆς τῆς διαταραχῆς μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, ὡρισμένες καρδιοπάθειες, μία ἐλάττωσις τῆς πηκτικότητος τοῦ αἵματος, ἡ λευχαιμία κλπ.

5) Οἱ παθήσεις τῆς οὐροδόχου κύστεως καὶ τοῦ προστάτου μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν αἱματουρικὰ φαινόμενα.

Ἡ αἱματουρία γίνεται, στὶς πιὸ πολλὲς περιπτώσεις, ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν πάσχοντα. Ὅταν ὑπάρχῃ, ὅμως, μιὰ νεφρικὴ πάθησι, δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ περιοριζώμαστε στὴν ἐξέτασι μὲ τὸ μάτι τοῦ χρώματος τῶν οὔρων, γιατὶ εἶναι δυνατὸν νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ λανθάνουσα ἢ μικροσκοπικὴ αἱματουρία, ποὺ μόνον ἡ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι τῶν οὔρων μπορεῖ νὰ μᾶς φανερώσῃ.

Ὡρισμένες τροφές, ἐξ ἄλλου, ὅπως τὰ κοκκινογούλια καὶ τὰ καρόττα, διάφορα καθαρτικὰ ποὺ περιέχουν φαινολφθαλεΐνη, καθὼς καὶ φάρμακα, ὅπως ἡ σαλόλη, ἡ πυραμιδόνη, ἡ ἀντιπυρίνη, οἱ σουλφαμίδες κλπ. μποροῦν ἐπίσης νὰ δώσουν μιὰ κοκκινωπὴ ἀπόχρωσι στὰ οὖρα. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο παροδικό, ποὺ διαρκεῖ μόλις μερικὲς ὧρες.

Ἡ αἱματουρία δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὴν καλουμένη παροξυστικὴ αἱμοσφαιριονουρία, ποὺ συνίσταται στὴν ἀποβολὴ αἱμοσφαιρίνης μαζὶ μὲ τὰ οὖρα. Ἡ αἱμοσφαιριονουρία εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς αἱμολύσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ διάφορες αἰτίες: δηλητηρίασι, μολυσματικὲς ἀσθένειες, ψῦξι, ἐλώδεις πυρετούς, χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, δυνατὸ χτύπημα κλπ.

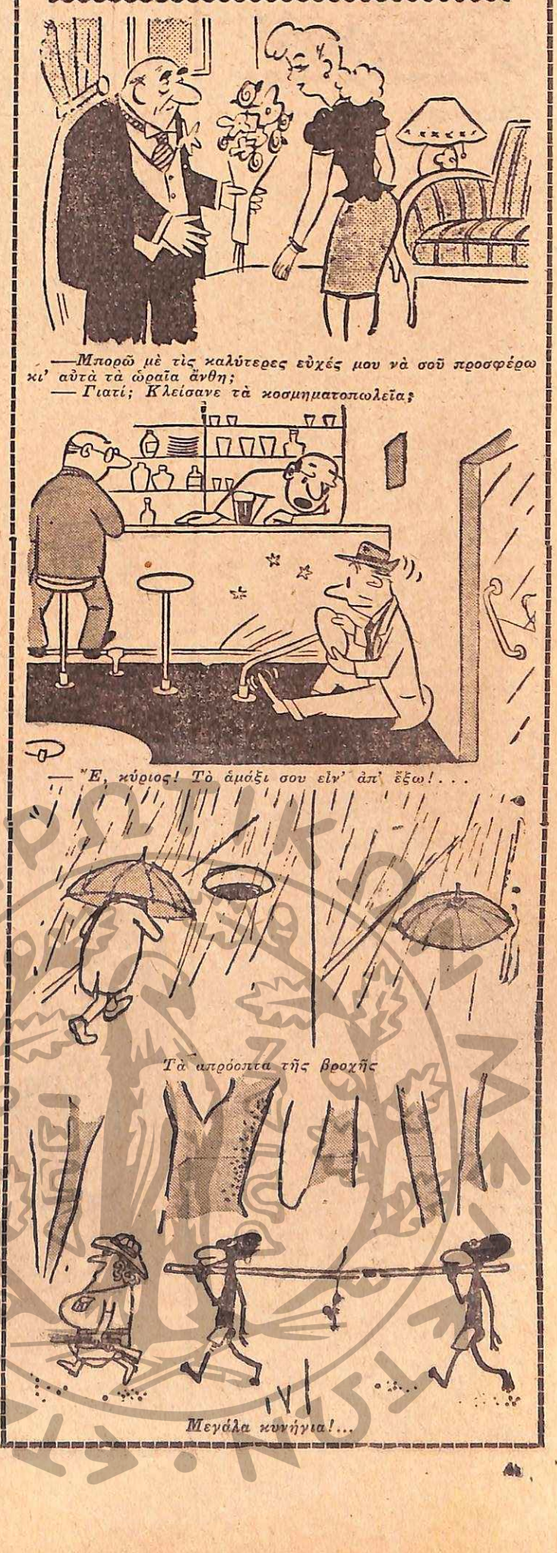
Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερη θεραπεία τῆς αἱματουρίας. Γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν τὰ αἱματουρικὰ φαινόμενα, πρέπει νὰ θεραπευτῆ ἡ βασικὴ πάθησις ποὺ τὰ προκάλεσε. Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ὅμως, ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ θὰ ἀκολουθηθῆ, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ παραμείνῃ στὸ κρεβάτι, μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῆ τελείως αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Ἡ τακτικὴ τῶν ἀφθόνων ροφημάτων γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἀποσυμφόρησις τῶν νεφρῶν, ποὺ ἐφαρμόζαται στὸ παρελθόν, καταδικάζεται γενικὰ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἐπιστήμονας. Συνιστῶνται, τοὐναντίον, τὰ πηκτικὰ φάρμακα, ὅπως εἶναι τὸ χλωριοῦχον ἀσβέστιον καὶ ἡ Βιταμίνη Κ, εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα, εἴτε μὲ τὴ μορφὴ ἐνέσεων.

✿✿

Γιὰ τὸ «ντελίριουμ τρέμενς»

Τὸ γνωστὸ «ντελίριουμ τρέμενς», τὸ «τρομώδες παραλήρημα» τῶν ἀλκοολικῶν, ὑποχωρεῖ γρήγορα μ' ἕνα νέο φάρμακο ποὺ δοκιμάζεται τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ποὺ περιέχει γλυκονικὸν ἀσβέστιον κι' ἄλλα ἓξη συστατικά. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἰσάγεται στὸ αἷμα, μὲ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι, καὶ προκαλεῖ μιὰ ἀποτοξίνωσι. Οἱ δοκιμὲς τοῦ ἀπέδειξαν ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἐξαφανίζει τὰ συμπτώματα τοῦ «ντελίριουμ τρέμενς» μέσα σὲ 48 ὧρες.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

—*Μπορῶ μὲ τὶς καλύτερες εὐχές μου νὰ σοῦ προσφέρω κι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα ἄνθη;*

—*Γιατί; Κλείσανε τὰ κοσμηματοπωλεῖα;*

—*Ἔ, κύριος! Τὸ ἀμάξι σου εἶν' ἀπ' ἔξω!...*

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς βροχῆς

Μεγάλα κυνήγια!...

Χαύμορ

Εὐεργετικὴ συνωνυμία

— Ξέρεις, ἀγαπητή μου, ἔχω τὴ συνήθεια νὰ μιλῶ στὸν ὕπνο μου!

— Ἄ! πρόσεχε! Ὁ ἄντρας σου εἶναι τόσο ζηλιάρης!... Ἂν σ' ἀκούσῃ νὰ λὲς τ' ὄνομα τοῦ φίλου σου!...

— Ἔννοια σου! Ἔχουν καὶ οἱ δυὸ τὸ ἴδιο ὄνομα...

★

Ἕνας ἡλικιωμένος αὐτοκινητιστὴς διαμαρτύρεται στὸν ἀστυφύλακα τῆς τροχαίας, ποὺ θέλει νὰ τοῦ πάρῃ τὰ στοιχεῖα γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτητα.

— Μὰ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι δὲν ἔτρεχα!... τοῦ λέει.

— Σύμφωνοι, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ πάρω στοιχεῖα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τρέχουν πολὺ γρήγορα, γιατὶ δὲν τοὺς προφταίνω!...

★

Ὁ κ. Μουρνταρίδης ὑποδέχεται τὴ νεαρὴ σύζυγό του ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.

— Πές μου, ἀντρούλη μου, τοῦ λέει ἐκείνη, μοῦ ἤσουν πιστὸς ὅσο ἔλειπα;

— Φυσικά! Κι' ἐσύ;

— Ἐγὼ σοῦ ἤμουν πιστή, ὅσο κι' ἐσύ!

— Ἄκου, γυναῖκα, στὸ μέλλον θὰ ἔρχωμαι μαζί σου!

★

Γιάννης: Βρὲ Θωμᾶ, ἔγινες μπεκρὴς πρώτης τάξεως. Πίνεις πολὺ καὶ φαίνεσαι πὼς δὲν ἔχεις καθόλου θέλησι.

Θωμάς: Θέλησι; Ἔχω καὶ παραέχω, μὰ ἔλα ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρίτο κατοστάρι, πάει περίπατο...

★

— Ἡ σύζυγος: Ἄχ, καϋμένε, μοῦκλεισες τὸν ὁδηγὸ τῆς μαγειρικῆς καὶ τώρα δὲν ξέρω γιατὶ ἔχω βάλει τὸν τέτζερη στὴ φωτιά!...

★

Ἐκεῖνος: Πόσο θέλω νἄχω κάτι ἀπὸ σένα γιὰ νὰ σὲ θυμᾶμαι πάντα!

Ἐκείνη (τρυφερὰ καὶ σιγανά): Καὶ δὲ μὲ παίρνεις ὁλόκληρη;

★

— Κάτι ξέχασα, εἶπε ὁ σύζυγος γυρίζοντας ἀπότομα στὸ σπίτι.

— Βέβαια, ξέχασες νὰ μὲ φιλήσῃς! ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

— Μπορεῖ νἄναι κι' αὐτό! εἶπε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ κυρίως ξέχασα τὸ πορτοφόλι μου!...

★

Ὁ σωφέρ (στὸν διαβάτη ποὺ παρέσυρε): Ἐσεῖς φταῖτε, κύριε! Ἐγὼ ὁδηγῶ δέκα χρόνια αὐτοκίνητο.

Ὁ διαβάτης: Κι' ἐγὼ περπατῶ πενῆντα χρόνια!...

★

Ἡ δακτυλογράφος: Κύριε διευθυντά, ἡ κορούλα σας θέλει νὰ σᾶς στείλῃ ἕνα φιλάκι μὲ τὸ τηλέφωνο.

Ὁ διευθυντής: Κράτησε σημείωσι καὶ μοῦ τὸ δίνεις μετά!...

★

Κάποιος δείχνει σ' ἕναν φίλο του ἕναν ζωγραφικὸ πίνακα, ἔργο τῆς κόρης του.

— Αὐτὸς ἐδῶ ὁ πίνακας παριστάνει μιὰ δύση ἡλίου. Πῶς σοῦ φαίνεται;... Ξέρεις, ἡ κόρη μου σπούδασε στὸ ἐξωτερικό...

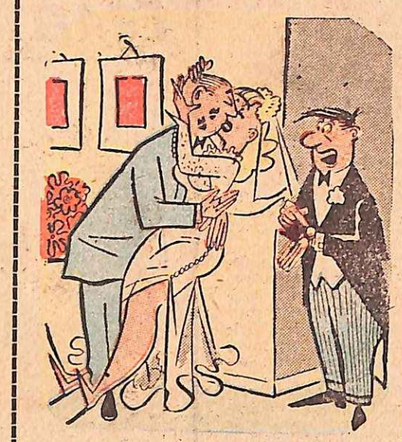
— Στὸ ἐξωτερικό; Τότε, λοιπόν, ἐξηγεῖται... Γιατί, ἐδῶ στὸν τόπο μας, δὲν εἶδα ποτὲ μου τέτοια δύσι!...

★

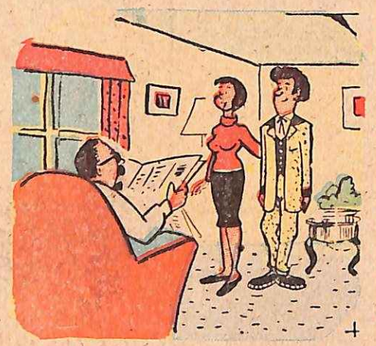
Στὸ χωριό:

Ὁ γιατρός: Ἔ, λοιπόν, κυρὰ Μαριγώ, δὲν μᾶς λὲς πιὰ καλημέρα;

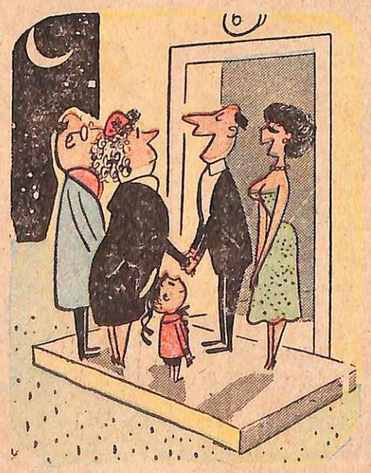
Ἡ χωρική: Νόμιζα πὼς θάσαστε θυμωμένος, γιατρέ μου! Ἔχω τόσο καιρὸ ν' ἀρρωστήσω!

Ὁ γαμπρός: Ἔλα, Λιλίκα, ἄσε τὸν κουμπάρο! Κινδυνεύουμε νὰ χάσωμε τὸ πλοῖο γιὰ τὴ Βενετία!...

— Μπαμπᾶ, εἶναι ὁ Ντιντῆς, ποὺ γνώρισα στὸ κομμωτήριο!...

— Ἡ ἐπίσκεψίς σας πολὺ μᾶς εὐχαρίστησε. Νὰ μᾶς ξανάρθετε τοῦ χρόνου!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ νὰ ἐξαφανίσετε τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὰ νύχια σας.

Ὑγρόπισσα	10	γραμ.
Τερεβινθίνη	10	»
Κοινὸ ἀλάτι σὲ σκόνη	6	»
Ξύδι (ἀπὸ κρασὶ)	8	»
Θειοῦχο κάλιο	6	»

Θὰ τὰ λυώσετε ὅλα μαζὶ σὲ ἤρεμη φωτιὰ καὶ κατόπι θὰ ἀλείψετε τὰ νύχια σας μ' ἕνα πυκνὸ στρῶμα ἀπ' αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα.

Γιὰ νὰ σκληρύνετε τὰ νύχια σας (ὅταν εἶναι πολὺ μαλακὰ καὶ λυγίζουν εὔκολα).

Κολοφώνιο	10	γραμ.
Λευκὸ κερὶ	5	»
Στυπτηρία σὲ σκόνη	2	»

Γιὰ νὰ ἔχετε ἁβρὰ χέρια.

Γλυκερίνη	12	γραμ.
Φανικὸ ὀξὺ	1	»

Θὰ τὰ χτυπήσετε μαζὶ μ' ἕνα κρόκο αὐγοῦ καὶ θὰ βάλετε αὐτὴ τὴν ἀλοιφὴ τὸ βράδυ στὰ χέρια σας.

Ὁ ἄντρας ποὺ θὰ διαλέξετε

Τί ἡλικία πρέπει νἄχῃ ὁ ἄντρας ποὺ θὰ παντρευτῇ μιὰ κοπέλλα; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἰδιοσυγκρασία της, τὴν ψυχοσύνθεσί της, τὶς δοκιμασίες ποὺ ἔχει περάσει κλπ. Ἂν νοιώθετε ἀδυναμία ν' ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος τὴ ζωή, ἂν εἶσθε δηλαδὴ μιὰ ἀδύνατη καὶ πληγωμένη γυναίκα καὶ τὸ τραῦμα σας δὲν ἐπουλώθηκε ἀκόμη, προτιμῆστε ἕναν ἄντρα μεγαλύτερό σας.

Θὰ παντρευτῆτε μὲ μικρότερό σας μόνον ἐφ' ὅσον νοιώθετε πὼς θἄχετε τὴ δύναμι νὰ μὴν εἴσαστε ζηλιάρα, οὔτε ἀκαμπῆ, ἀλλ' ἑτοιμη νὰ τοῦ συχωρέσετε χίλια-δυό... καὶ νὰ τὸν περιμένετε μονάχη κάπου-κάπου. Προσοχή! Ἀναλαμβάνετε μιὰ μεγάλη ὑποχρέωσι ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας.

Τέλος, παντρευτῆτε ἕνα συνομήλικό σας, ἂν εἴσαστε νέοι κι' οἱ δυό, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔχει χαρακτῆρα πιὸ «ὡριμο» ἀπ' τὸ δικό σας, ἢ ἂν εἴσαστε μεσόκοποι, ἐσεῖς ὅμως νοιώθετε «νεώτερη» ἀπ' τὴ ἡλικία σας.

Κόλλα γιὰ πορσελάνες

Ἂν ἀνακατέψετε ἀσπράδι αὐγοῦ μὲ ἀσβέστη, θἄχετε μιὰ κόλλα πρώτης τάξεως γιὰ ἀντικείμενα ἀπὸ πορσελάνη.

Γιὰ νὰ κολλήσετε, γυαλί, πορσελάνη, σπασμένες πέτρες ἢ καὶ μέταλλα, ἀνακατεύετε φρέσκο τυρὶ — ἢ τὴν τυρώδη οὐσία τοῦ γάλατος — μὲ σβυσμένο ἀσβέστη, κι' ἔχετε ἔτσι μιὰ κόλλα πρώτης τάξεως. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νἄναι πολὺ πηχτὴ αὐτὴ ἡ κόλλα. Πρέπει ὅμως νὰ τὴ μεταχειριστῆτε ἀμέσως, γιατὶ πήζει γρήγορα.

Καλοὶ τρόποι

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ καλὴ ἀνατροφὴ δὲν κάνει ποτὲ θόρυβο, ἰδίως ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς ἄλλους.

Στὸ καφενεῖο ἢ στὸ ρεστωράν, δὲ χτυπάει παλαμάκια γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸ γκαρσόνι, οὔτε τὸ μαχαίρι του στὸ πιάτο ἢ στὸ ποτήρι του. Τὸ πολὺ-πολύ, μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ ἐλαφρὰ τὸ τραπέζι μιὰ-δυὸ φορὲς μ' ἕνα νόμισμα. Προτιμότερο ὅμως εἶναι νὰ περιμένῃ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸ γκαρσόνι, καὶ νὰ τοῦ κάνῃ τότε ἕνα νόημο. Ἂν, παρ' ὅλα αὐτά, δὲν ἔρχεται τὸ γκαρσόνι, σηκώνεται αὐτὸς ἀπ' τὴ θέσι του καὶ πάει νὰ τὸ βρῇ.

★

Εἶναι ἀποέπεια νὰ σφυρίζῃ κανείς, εἴτε ἕνα τραγουδάκι εἴτε γιὰ νὰ καλέσῃ κάποιο φίλο του. Μόνο στὴν ἐξοχὴ ἐπιτρέπεται νὰ σφυρίξῃ, γιὰ νὰ φωνάξῃ.. τὸ σκύλο του!

★

Δὲν εἶναι εὐγενικὸ ἐπίσης νὰ σιγοτραγουδᾶτε ὅταν ντυνόσαστε, ὅταν κατεβαίνετε τὴ σκάλα ἢ ὅταν περπατᾶτε στὸ δρόμο. Μόνο στὰ παιδιὰ συγχωρεῖται αὐτό.

★

Μὴ μυρίζετε ποτὲ ἕνα λουλοῦδι μπροστὰ στὸ πρόσωπο ποὺ πρόκειται νὰ τοῦ τὸ προσφέρετε.

★

Ποτὲ μὴ διαβάζετε ἢ μὴ «ρίχνετε μιὰ ματιὰ» σ' ἕνα ἔγγραφο ἢ σ' ἕνα ἔντυπο ἐνῶ σᾶς μιλάει κάποιος γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἀσχετη μ' αὐτό.

★

Ποτὲ μὴν ἀνοίγετε ἕνα γράμμα ποὺ σᾶς γέρανε, ἐνῶ κουβεντιάζετε μὲ κάποιον. Ἐκτὸς ἐὰν γίνεται μόνο προκειμένου γιὰ τηλεγράφημα, ὁπότε ζητᾶτε συγγνώμη ἀπ' τὸν συνομιλητή σας.

★

Μὴν ἀλλάζετε τὴ θέσι ἑνὸς ξένου καπέλλου ἢ πανωφοριοῦ στὸ πορτμαντώ, γιὰ νὰ κρεμάσετε τὰ δικά σας.

Η μαύρη καρφίτσα

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ ΑΣ 'λέγανε «Οι τρεῖς σωματοφύλακες», γιατὶ ἤμαστε πάντα μαζί, ἀπ' τὰ σχολικὰ ἀκόμη χρόνια μας. Κι' ὅμως εἴχαμε τόσο διαφορετικοὺς χαρακτῆρες! Ὁ Γκόρντον περνοῦσε τὸν καιρό του κυνηγώντας τὶς γυναῖκες, ὁ Τζόννυ ἦταν φανατικὸς φίλος τῶν σπόρ. Ὅσο γιὰ μένα, ἤμουν ἕνας τύπος μεθοδικὸς μέχρι σχολαστικότητος, κι' ἡ διασκέδασί μου ἦταν νὰ μαζεύω πεταλοῦδες γιὰ τὴ συλλογή μου.

Ἕνα βράδυ, ὁ Τζόννυ κι' ἐγὼ ἤμαστε μόνοι στὸ διαμέρισμα ποὺ μοιραζόμαστε κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Τζόννυ ξεφύλλιζε ἕνα ἀθλητικὸ περιοδικὸ κι' ἐγὼ κάρφωνα πεταλοῦδες μὲ λεπτὲς καὶ μακρειὲς μαῦρες καρφίτσες. Ξαφνικά, ὥρμησε μέσα ὁ Γκόρντον.

— Παιδιά, γνώρισα τὴν πιὸ ὑπέροχη κοπέλλα τοῦ κόσμου! μᾶς φώναξε μ' ἐνθουσιασμό.

Δὲν μᾶς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ φράσι του, γιατὶ τὴν εἴχαμε ξανακούσει ἀμέτρητες ἄλλες φορές...

— Καὶ θὰ τὴ φέρω ἐδῶ νὰ σᾶς γνωρίσῃ, πρόσθεσε ὁ Γκόρντον. ὑγυρίστε λιγάκι αὐτὸ τ' ἀχοῦρι...

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μᾶς κουβαλοῦσε ἐκεῖ τὶς φιλενάδες του... Γκρινιάσαμε, ἀλλὰ βαλθήκαμε ὕστερα νὰ τακτοποιήσουμε τὸ διαμέρισμα. Στὸ μεταξύ, ὁ Γκόρντον μᾶς ἐξηγοῦσε πὼς ἡ καινούργια του κατάκτησι ἦταν μανεκὲν καὶ πὼς φιλοδοξοῦσε νὰ βγῇ στὸ σοβαρὸ θέατρο, νὰ παίξῃ Σαίξπηρ.

Μᾶς τὴν ἔφερε τὸ ἴδιο βράδυ. Τὴ λέγανε Σάντρα. Ἦταν ἀληθινὰ μιὰ σπάνια καλλονή.

Ποτὲ δὲν μὲ πολυενδιαφέρανε τὰ κορίτσια. Μὰ τὸ φωτεινὸ χαμόγελο τῆς κοπέλλας αὐτῆς ἔκανε νὰ χτυπήσῃ ἡ καρδιά μου.

Κύτταξα τὸ Τζόννυ. Ἦταν κόκκινος καὶ ταραγμένος κι' αὐτός. Κατάλαβα πὼς εἶχε ἐρωτευτῆ τὴ Σάντρα, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε...

Ἀπ' τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ξαναβρέθ συχνὰ ἡ Σάντρα στὴν κάμαρά μας. Φαίνεται πὼς εἶχε καλὴ ἐπίδρασι στὸ Γκόρντον αὐτὸς ὁ δεσμός, γιατὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται σοβαρά.

Ὁ κρυφὸς ἔρωτας τοῦ Τζόννυ γιὰ τὴ Σάντρα μεγάλωνε ὁλοένα. Κι' ὁ δικός μου τὸ ἴδιο. Ζήλευα, βλέποντάς τον ν' ἀγοράζῃ καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ κόκκινα τριαντάφυλλα, τὰ λουλούδια ποὺ τῆς ἄρεσαν πιὸ πολύ. Σὲ κάθε συνάντησί μας, εἶχε πάντα καρφωμένο ἕνα φλογοκόκκινο τριαντάφυλλο στὸ πέτο της.

Ὁ Γκόρντον δὲν ὑποπτευόταν τίποτα. Ἦταν εὐτυχισμένος μὲ τὸν ἔρωτά του κι' ἤθελε νὰ μοιραστῇ τὴν εὐτυχία του μὲ τοὺς φίλους του. Μιὰ μέρα, ἔχασα τὸ κλειδὶ τοῦ ντουλαπιοῦ, ὅπου φύλαγα τὶς εἰδικὲς καρφίτσες καὶ τὶς χημικὲς οὐσίες ποὺ μεταχειριζόμουν γιὰ τὴ συλλογή μου.

Ρώτησα τὸ Γκόρντον καὶ τὸ Τζόννυ. Μοῦ εἶπαν πὼς δὲν τὸ εἶχαν δῆ πουθενά.

Μοῦ φαινόταν παράξενη αὐτὴ ἡ ἀπώλεια, γιατὶ ἤμουν ὁ τύπος τοῦ μεθοδικοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν χάνει τὰ πράγματά του.

Τρία βράδυα ἀργότερα, γυρίζοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, βρῆκα στὴν ἐξώπορτά μας τὴ Σάντρα. Εἶχε στολισμένο τὸ πέτο της, ὅπως πάντα, μ' ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο.

— Δὲν εἶναι μέσα ὁ Γκόρντον, τῆς εἶπα. Τόξερε πὼς θἀρθῆτε;

— Δὲν ἤρθα γιὰ τὸ Γκόρντον, ἀπάντησε μὲ τὴ βαθειὰ καὶ χαϊδευτικὴ φωνή της.

— Κι' ὁ Τζόννυ λείπει. Πάει νὰ παρακολουθήσῃ κάτι ἀγῶνες.

— Ἤρθα γιὰ σᾶς, μοῦ εἶπε μαλακὰ ἡ Σάντρα. Εἶχα μιὰ ὥρα ἐλεύθερη, καὶ θυμήθηκα πὼς μοῦ εἴχατε ὑποσχεθῆ νὰ μοῦ δεῖξετε τὶς πεταλοῦδες σας.

— Μὰ βέβαια, βέβαια!...

Ἔβγαλα ἀπὸ ἕνα συρτάρι τὴ συλλογή μου καὶ τὴν ἁράδιασα μπροστά της, πάνω στὸ τραπέζι. Ἄρχισα νὰ τῆς δίνω ἐξηγήσεις γιὰ τὴν κάθε πεταλούδα. Μὰ αὐτὴ δὲν μ' ἄκουγε. Καθότανε πολὺ κοντά μου, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τὰ χείλη μισανοιχτά.

— Γιατί δὲ μὲ φιλᾶτε; μὲ ρώτησε ἠσυχα. Ξέρω καλὰ πὼς τὸ θέλετε, ἀπ' τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ μὲ γνωρίσατε...

Τὴν ἅρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ τὰ χείλη μου κόλλησαν στὰ δικά της. Μείναμε ἔτσι σφιχταγκαλιασμένοι... κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόση ὥρα!

Ὕστερα τραβήχτηκα πίσω, λαχανιασμένος, καὶ τὴ ρώτησα:

— Τί θὰ κάνουμε τώρα;... Πότε θὰ τὸ ποῦμε στὸ Γκόρντον;

— Μὰ δὲν θὰ τοῦ τὸ ποῦμε, ἀπάντησε γελῶντας σιγανά. Θἄναι τὸ μικρὸ μυστικό μας...

— Δὲν εἶναι σωστό... θέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ.

Ἀλλὰ μὲ κόψανε στὴ μέση τὰ χείλη της, ποὺ ἑνώθηκαν πάλι μὲ τὰ δικά μου...

Ὅταν ἔφυγε καὶ μ' ἄφισε μονάχο, μπόρεσα νὰ σκεφτῶ ψύχραιμα καὶ μεθοδικά. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα τόξερε γιὰ παιχνίδι νὰ πληγώνῃ καρδιές, νὰ σκορπίζῃ φιλιὰ καὶ νὰ φεύγῃ... Ἦταν ἕνας κίνδυνος!

Πῆγα σ' ἕνα μπὰρ κι' ἔμεινα ὡς ἀργά. Ὅταν γύρισα, εἶδα ἀπ' ἔξω φῶς στὴν κρεβατοκάμαρά μου. Ἀνέβηκα, πατῶντας στὰ νύχια... καὶ βρῆκα τὸ Τζόννυ νἄχῃ ἀνοίξει τὸ κλειδωμένο ντουλαπάκι μου καὶ νἄχῃ βγάλει ἀπὸ κεῖ μιὰ μικρὴ μποτίλια μὲ κυανιοῦχο κάλιο!

— Τί τὸ θές, αὐτὸ τὸ δηλητήριο; τὸν ρώτησα.

Δὲν ἀπάντησε. Ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸ μπράτσο του.

— Μὴν τὸ κάνῃς, τοῦ εἶπα. Δὲν τ' ἀξίζει, αὐτὴ ἡ κοπέλλα... Εἶσαι νέος, ἡ ζωὴ σοῦ χαμογελάει...

Μὲ κύτταξε, σαστισμένος. Χαμογέλασε παράξενα.

— Ὥστε νόμισες... ψιθύρισε. Μὰ ὄχι, δὲν τόθελα γιὰ μένα, τὸ δηλητήριο... ἀλλὰ γιὰ τὸ Γκόρντον!

— Γιὰ τὸ Γκόρντον; φώναξα. Ἤθελες δηλαδὴ νὰ τὸν δολοφονήσῃς;

— Ναί, ἀπάντησε ἀδιάφορα. Ἂν ἔλειπε αὐτὸς ἀπ' τὴ μέση, ἡ Σάντρα θὰ μὲ παντρευότανε. Μοῦ τόχει πῆ. Μ' ἀγαπάει. Μόνο ὁ Γκόρντον εἶναι τὸ ἐμπόδιο.

— Τρελλέ! ξέσπασα. Αὐτὴ κάνει μ' ὅλους τὴν ἐρωτευμένη. Καὶ μὲ μένα ἀκόμη!

— Ὄχι δά, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Τζόννυ. Ποτὲ δὲ θὰ γύριζε νὰ κυττάξῃ ἡ Σάντρα ἕνα σχολαστικὸ γυαλάκια σὰν ἐσένα!

Δὲν ἀπάντησα. Πῆρα μόνο τὸ μπουκαλάκι καὶ τὸ φύλαξα στὸ ντουλάπι. Ὁ Τζόννυ, ἀμίλητος, μοῦδωσε πίσω τὸ κλειδὶ ποὺ μοῦ εἶχε κλέψει. Ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρά μου.

Χρειάστηκε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ καταλάβω ὅλη τὴν πραγματικότητα: Ἂν ὁ Γκόρντον πέθαινε. δηλητηριασμένος μὲ τὸ κυανιοῦχο, ὁ ὕποπτος θὰ ἤμουν ἐγώ! Τὸ δηλητήριο ἦταν δικό μου, κλειδωμένο στὸ ντουλάπι μου.

Κανεὶς δὲ θὰ πίστευε πὼς εἶχα χάσει τὸ κλειδί του.

Φτηνὰ εἴχαμε γλυτώσει λοιπόν, ὁ Γκόρντον κι' ἐγώ... Μὰ ἕνα ἦταν βέβαιο: πὼς ἡ ὡραία φιλία μας εἶχε τελειώσει. Ποτὲ πιὰ δὲ θὰ ξαναγύριζαν οἱ ἥρεμες καὶ ξέγνοιαστες ἐκεῖνες μέρες μας.

Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔσπρωχνε τὸν καθένα μας ἐνάντια στοὺς ἄλλους δυό, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ!

Τέτοιες γυναῖκες, ψεύτρες,προδότρες, δὲν πρέπει νὰ ζοῦνε... Ὄχι, δὲν πρέπει!

★

Τρεῖς νύχτες ἀργότερα ἡ Σάντρα βρέθηκε νεκρὴ στὸ σπίτι της, μαχαιρωμένη.

Ἕνα ὁλόφρεσκο κόκκινο τριαντάφυλλο ἦταν καρφιτσωμένο στὸ φόρεμά της.

Ἡ ἀστυνομία μᾶς ἀνέκρινε καὶ τοὺς τρεῖς. Κανεὶς μας δὲν εἶχε ἕνα θετικὸ ἄλλοθι. Ὁ Τζόννυ βρισκότανε σ' ἕνα μάτς κι' ὁ Γκόρτον στὸν κινηματογράφο, μὰ δὲν τοὺς εἶχε δῆ κανείς. Ἐγὼ κυνηγοῦσα ἔντομα, σ' ἕνα δάσος...

Μὰ τὸ κόκκινο ἐκεῖνο τριαντάφυλλο ἐνοχοποιοῦσε τὸ Τζόννυ...

★

...Ἔγραψα αὐτὲς τὶς γραμμὲς στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς.

Μιὰ ποὺ περνάω τώρα τὶς τελευταῖες ὧρες τῆς ζωῆς μου, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρύψω πιὰ τὴν ἀλήθεια: Ἐγὼ σκότωσα τὴ Σάντρα, καὶ ζήτησα νὰ ἐνοχοποιήσω τὸ Τζόννυ, γιατὶ δὲν τὸ εἶχα συχωρέσει ποτὲ ποὺ μὲ εἶπε «σχολαστικὸ γυαλάκια».

Θἄταν τὸ τέλειο ἔγκλημα... ἂν δὲν ἔκανα ἕνα λάθος, ἀπ' τὴν πολλή μου μεθοδικότητα: Καρφίτσωσα τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο στὸ φόρεμα τῆς Σάντρα μὲ μιὰ λεπτὴ καὶ μακρειὰ μαύρη καρφίτσα, ἀπὸ κεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦσα γιὰ τὶς πεταλοῦδες μου!

ΚΑΡΤΡΑΙΤ ΤΙΜΣ

Τὴν ἅρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὰ χεῖλη μου κόλλησαν στὰ δικά της.

ΟΤΑΝ Ο ΚΩΛΕΤΗΣ

εἶχε πιὰ πεθάνει...

Κυβέρνησι καὶ νομοθετικὰ σώματα τοῦ 1850

Ο ΚΩΛΕΤΗΣ εἶχε πεθάνει καὶ πρωθυπουργὸς προσωρινὸς ἦταν ὁ Κίτσος Τζαβέλλας, ἄνθρωπος ἀγράμματος, ποὺ ἀπὸ πολιτικὰ δὲν ἤξερε τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ εἶναι πιστὸς στὸν Ὄθωνα.

Ὁ Ὄθων πάλι, προτιμοῦσε τὴν ἀφοσιωμένο Τζαβέλα, τὸν παληὸ ἥρωα ἀγωνιστὴ τοῦ 21, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς πολιτικοὺς ποὺ τοῦ «κοπανοῦσαν τὰ Συντάγματα» καὶ τοῦ ζητοῦσαν νὰ κάνῃ ἐλεύθερες ἐκλογές.

Πάντα ὁ Ὄθων εἶχε προτίμησι στοὺς ἀφοσιωμένους του. Καὶ μόνο μιὰ φορὰ ὑποχώρησε καὶ ἔκανε ἕνα διορισμὸ γερουσιαστοῦ «ἐκ τῶν μὴ ἀφοσιωμένων». Αὐτὸ ἔγινε στὰ 1861, ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς Ἀθανάσιος Μιαούλης — τὸ παιδὶ τοῦ θαλασσομάχου τῆς Ἐπαναστάσεως Α. Μιαούλη — εἶχε προτείνει στὸν Ὄθωνα γιὰ γερουσιαστή, ἀπὸ τὸν κλάδο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Π. Παπαρρηγόπουλο, εἰσαγγελέα τότε τῶν Ἐφετῶν.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὅμως, ὁ Ποτλῆς, εἶπε στὸν Ὄθωνα:

— Τὰ δικαιώματα τοῦ γερουσιαστοῦ ἀπὸ τὸν κλάδον τῆς Δικαιοσύνης, ἔχουν πολλοὶ δικαστικοί. ἀλλὰ μόνο ὁ Πολυζωΐδης, ἀρχαῖος ἀγωνιστὴς καὶ πρόεδρος ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ἀνεκτός, ἔχων καὶ ἡλικίαν προχωρημένην...

— Ναί, ἀπαντάει, ὁ Ὄθων, ἀλλὰ ἔχει στρεβλὸ μυαλό!

— Εἶχε! λέει ὁ Ποτλῆς.

— Καὶ τώρα διορθώθηκε; ρωτάει ὁ Ὄθων.

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν ἔχει πλέον διόλου! Μὲ ἄλλα λόγια, εἶχε... ξεκουτιάνει ἀπὸ τὰ χρόνια.

Ὁ Ὄθων γέλασε κι' ἔδωσε τὴν ἔγκρισί του τότε γιὰ τὸ διορισμό.

Ἔτσι ὅλες οἱ κυβερνήσεις καὶ ὅλες οἱ Βουλές. ποὺ ἔγιναν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κωλέτη, ἂν καὶ ἀσήμαντες, ἦταν πιστὲς στὸν Ὄθωνα, ὡς τὰ 1855.

Τότε ὅμως ἦρθε «ἐξ ἀνάγκης» (γιατὶ ἦταν κατοχή) στὰ πράγματα ὁ Μαυροκορδάτος.

Ἐννοεῖται πὼς καὶ ὁ Κωλέτης, ὅσο ζοῦσε, δὲν πήγαινε πίσω. Γιατὶ καὶ τοῦ Κωλέτη ὅλες οἱ Βουλὲς (1844-47) ἦταν παρόμοιες, φερμένες ὅλες μὲ ψεύτικες ἐκλογές.

Ὁ ἀγαθός, μὰ ὄχι καὶ τόσο ἔξυπνος Ὄθων, μ' ὅλο τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσε στὸ Σύνταγμα — ὕστερ' ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 — νόμιζε μὲ τὴν καλὴ ἀλλὰ στενὴ καρδιά του, πὼς ὁ λαὸς δὲν ἦταν ὥριμος γιὰ πολιτικὲς ἐλευθερίες.

Εἶχε βαλθῆ, λοιπόν, μέσα στὸ πεῖσμα του, ν' ἀτονήσῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὸ Σύνταγμα. Ὥσπου κλονίσθηκε κι' ἔπεσε ὁ ἴδιος.

Ἀλλ' ἂν ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ὅλες οἱ κυβερνήσεις καὶ ὅλες οἱ Βουλὲς τὰ πήγαιναν καλὰ καὶ μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν Ὄθωνα, τὸ σῶμα τῆς Γερουσίας, ὅμως, πάντα ἦταν μὲ ὅλους ἀντίθετο. Ἔτσι, στὴ συνεδρίασι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1847, ἡ Γερουσία ἐνέκρινε μὲ μεγάλη πλειοψηφία μιὰ ἀπάντησι στὸ βασιλικὸ λόγο καὶ κατηγόρησε ρητὰ καὶ τὴν Κυβέρνησι καὶ τὴ Βουλὴ μὲ τὴ φράσι «Τὰ δικαιώματα τοῦ Ἔθνους ἐπηρεάσθησαν κατὰ τὰς ἐκλογὰς εἰς διάφορα μέρη...» κλπ.

Στάλθηκε ἡ ἀπάντησι στὸ Παλάτι, μὰ γιὰ πέντε μέρες, καμμιὰ ἀπάντησι δὲν ἐρχόταν νὰ ὁρίζῃ τὴν ἡμέρα. ποὺ ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Γερουσίας θὰ ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῇ κατὰ τὸν Κανονισμὸ στὸν Ὄθωνα.

Ἔξαφνα, στὶς 16 Ὀκτωβρίου, παρουσιάζεται στὸ βῆμα ὁ πρωθυπουργὸς Τζαβέλας, ἔχοντας γύρω του τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο καὶ διάβασε ἀπὸ χειρογράφου μιὰ δήλωσι κυβερνητική, ποὺ ἔλεγε, ὅτι ὁ Ὄθων δὲν ἐγκρίνει τὴν ἀπάντησι τῆς Γερουσίας στὸ λόγο του, γιατὶ ἡ Γερουσία «ἐμβαίνει, διὰ τοῦ ἀπαντητικοῦ λόγου εἰς δικαιώματα ἀποδοθέντα ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἕτερον Νομοθετικὸν Σῶμα...».

Ἀφοῦ διάβασε τὸ χαρτὶ ὁ πρωθυπουργός, τὸ κατάθεσε στὸ τραπέζι τοῦ προέδρου καὶ ὕστερα εἶπε ψυχρὰ πὼς ὁ Ὄθων διώρισε ἄλλους ἐννέα γερουσιαστάς, ἀπαγγέλλοντας τὰ ὀνόματά τους ἀπὸ ἕνα ἄλλο χαρτὶ ποὺ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του!

Ἡ πρόκλησι καὶ ἡ προσβολὴ ποὺ εἶχε γίνει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατὰ τῆς Γερουσίας ἦταν φανερή.

Πολὺ δυσάρεστη ἐντύπωσι, μάλιστα, ἔκανε στὸ κοινὸ ἡ προσβολή, ἐπειδὴ ὅλοι διαβλέπανε σ' αὐτὴν ἐπίδουλο σκοπὸ κατὰ τοῦ Συντάγματος.

Ἀπὸ τοὺς ἐννιὰ γερουσιαστάς, οἱ 5 ἔλειπαν στὶς ἐπαρχίες, ἐνῶ μὲ τοὺς ἄλλους τέσσερις, φίλους τῆς Κυβερνήσεως, δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀπαρτία παρὰ μόνον ἂν τὸ ἤθελε ἡ Κυβέρνησι.

Κι' ἐνῶ αὐτὴ ἡ διελκυστίνδα μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Βουλῆς, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ Γερουσίας, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀκολούθησε τὸ μοιραῖο δρόμο της, οἱ ἐφημερίδες, ποὺ ἤθελαν νὰ κρατᾶνε μιὰ στάσι ἀνεξάρτητη ἀπέναντι τῆς ἀνώμαλης πολιτικῆς καταστάσεως, βγῆκαν κι' ἔκαναν τ' ἀποκαλυπτήρια, γιὰ τοὺς νεοδιορισμένους γερουσιαστάς.

Καὶ πρώτη ἡ «Ἐλπὶς» τοῦ Κ. Λεβίδη, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Μεταξὺ τῶν ἐσχάτως διορισθέντων γερουσιαστῶν, ὁ μὲν Στάϊκος εἶναι συμπέθερος τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ Ὄθωνος Γαρδικιώτου Γρίβα, ὁ Γιολδάσης ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος, οὐδὲ τοῦ ὑπασπιστοῦ πάλι, ὁ Νοταρᾶς ἀδελφὸς τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως Π. Νοταρᾶ, ὁ Κριεζῆς αὐλάοχης, ὁ Α. Μαυρομιχάλης, θεῖος τοῦ Διαγγελέως τοῦ Ὄθωνος. Δ. Μαυρομιχάλη, ὁ Δ. Πλαπούτας θεῖος τοῦ ἄλλου Διαγγελέως Δ. Πλαπούτα. Ἐπίσης, ὁ Ν. Σταματελόπουλος, ἀόμματος σχεδὸν γέρων κλινήρης, καὶ ὁ Καΐρης, εὐήθης ἀνήρ, ἀσχολούμενος, μεταξὺ τῶν ἄλλων. καὶ μὲ τὴν σύνθεσιν τετραστίχων ἑσχάτης ποιότητος...».

Γερουσία, δηλαδή, φτιαγμένη ἀπὸ συγγενολόγια.

Γ. Λ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Εἰδικευμένος στὴν λῆψι ὑποβρυχίων φωτογραφιῶν, ὁ Ντιμίτρι Ρεμπικὼφ δοκίμασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Μαϊάμι τὴ νέα αὐτὴ πολύπλοκη φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ ἐπιτρέπει τὴ λῆψι ἐγχρώμων φωτογραφιῶν σὲ μεγάλο βάθος. Ὁ «Πήγασος», ὅπως ἐπωνομάστηκε ἡ πολύπλοκη συσκευή, εἶναι μιὰ μικρογραφία ὑποβρυχίου μὲ ἰσχυροὺς προβολεῖς, τὸ ὁποῖο ἱππεύει ὁ φωτογράφος, ἐφωδιασμένος μὲ τελειοποιημένη ἀναπνευστικὴ συσκευὴ δύτου. Ὁ «Πήγασος» κινεῖται μὲ μιὰ ἔλικα ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ κινητήριο δύναμι πεπιεσμένο ἀέρα.

2 Στὸ ἐπιβλητικὸ ρεβεγιὸν τῆς Πρωτοχρονιᾶς ποὺ ἔλαβε χώραν στὸ χειμερινὸ «Σπόρτινγκ» τοῦ Μόντε Κάρλο, κομψότερη γυναῖκα ἀναδείχθηκε ἡ στάρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου Μύριαμ Μπρού. Ἡ Μύριαμ φοροῦσε τὸ ἁπλὸ καὶ ὁλόλευκο φόρεμα ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Πρόκειται γιὰ μιὰ δημιουργία τοῦ Κριστιὰν Ντιὼρ ἀπὸ λευκὸ φάϊγ ποὺ ἔκανε σ' ὅλους μεγάλη ἐντύπωσι γιὰ τὴν ἁπλότητά της.

3 Βασιλεύομενος στὸ γεγονὸς ὅτι μόνο στὸ Λονδῖνο, κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ μεσολάβησαν μεταξὺ Χριστουγέννων καὶ Πρωτοχρονιᾶς πουλήθηκαν κατὰ μέσον ὅρον 20.000 γαλοπούλες καὶ κοττόπουλα ἡμερησίως, ἕνας Ἄγγλος μηχανικὸς κατασκεύασε καὶ παρουσίασε μιὰ νέα ἠλεκτρικὴ συσκευὴ ποὺ μαδάει μιὰ γαλοπούλα μέσα σὲ 15 δευτερόλεπτα, ἐνῶ ἕνας εἰδικὸς χρειάζεται τουλάχιστον 15 λεπτὰ γι' αὐτό.

4 Στὴ Νέα Ὑόρκη ἐπεδείχθη πρὸ ἡμερῶν τὸ τελευταῖο μοντέλο τῆς «Κάντιλακ». Προορίζεται γιὰ πολυάσχολους μεγαλεπιχειρηματίες, γι' αὐτὸ καὶ ἐπωνομάστηκε «Ντιρέκτορ». Στὸ πίσω μέρος, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μαγνητόφωνο ὑπάρχει καὶ ἕνα ἀσύρματο τηλέφωνο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ διευθυντὴς μπορεῖ νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ γραφεῖο του ἢ τὸ ἐργοστάσιό του, νὰ ἐνημερωθῇ γιὰ τὴν κίνησι καὶ νὰ δώσῃ τὶς ἀπαιτούμενες ἐντολές. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὑπαγορεύσῃ τὸ ταχυδρομεῖο του σὲ μιὰ γραμματέα ποὺ κάθεται μπροστά, δίπλα στὸν σωφέρ του.

Με τὴν ἐπαγγελματικὴ της εὐκολία ἡ Λόλα τοῦ χαμογέλασε...

ΔΥΟ ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕ βῆμα βαρύ, τσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ἡ Λόλα ἀνηφόριζε τὸν κεντρικὸ δρόμο, κάτω ἀπὸ τὸ χιονόνερο. Ἡ ἄσφαλτος λαμπύριζε μουσκεμένη κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα. Τὸ κρύο ἦτανε τσουχτερό. Ἕνα κρύο, ποὺ ἔφτανε ὡς μέσα στὴν πονεμένη, τὴν ἀπελπισμένη της ψυχή, γιὰ νὰ τὴν παγώσῃ...

Τί δύσκολη ἔβλεπε τὴν ἐλεεινή, τὴν ἐξευτελισμένη της δουλειά! Πόσο πιὸ εὔκολο ἔνοιωθε τὰ σταμάτημα, τὸ πέσιμο, τὸ παντοτεινὸ ξεκούρασμά της, ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ βρεγμένου δρόμου... Δὲν ἔπεσε ὅμως! Εἶχε τὸν ἀπερίγραπτο, τὸν ὑπεράνθρωπο ἡρωϊσμὸ νὰ συνεχίσῃ τὸ περπάτημα — τὸ βλιβερό της περπάτημα μέσα στὴν παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα, γιὰ τὴν ἀναζήτησι ἑνός... θαυμαστοῦ, ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε τὸ φαΐ, τὸ νοίκι τοῦ ξενοδοχείου, τὴν οἰκονομικὴ ἀνάγκη τῆς στιγμῆς...

Τὸ στομάχι της, ἄδειο ἀπὸ χτές — σήμερα δὲν εἶχε φάει παρὰ μόνο ἕνα κουλοῦρι! — διαμαρτυρόταν ἔντονα! Ἡ ψυχή της, πεινασμένη κι' αὐτὴ γιὰ λίγη στοργή, γιὰ λίγον ἔρωτα, διαμαρτυρότανε κι' ἐκείνη... Τὰ δάκρυα μουσκεύανε τὰ μάτια της, δ-μοια μὲ τὸ νερόχιονο ποὺ ἀργοστάλαζε δίπλα της... Ἦτανε τὰ δάκρυα αὐτὰ τὸ νερόχιονο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, ποὺ τόσο συχνὰ συνοδεύει τὸ χειμώνιασμα τῆς δυστυχίας, γιὰ νὰ παγώσῃ τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς...

Ἀνηφορίζοντας ἡ γυναῖκα τὸ μουσκεμένο δρόμο, ἀναλογιζόταν, ὅθελά της, ἀπὸ ποὺ εἶχε ξεκινήσει καὶ ποῦ εἶχε φτάσει. Ἄλλοτε, ἐδῶ καὶ χρόνια, ἦτανε κι' αὐτὴ ἄνθρωπος. Ἦτανε γυναῖκα — ἕνα κοριτσόπουλο μὲ ὁμορφιά, μὲ αἰσιοδοξία, μὲ ὄνειρα... Κι' ὅλα αὐτὰ τῆς τὰ εἶχε ἀπότομα κι' ἀλύπητα σαρώσει ἕνας ἄντρας, ποὺ τὸ πέρασμά του τὴν εἶχε παρασύρει σὲ μιὰν ἀπερίγραπτη θύελλα πάθους — μιὰ θύελλα, ποὺ μέσα της εἶχε παλέψει ἡ φτωχιά, προσπαθῶντας μάταια νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια καὶ στὸ τέλος εἶχε βουλιάξει βαθειά... Ὁ ἀγαπημένος της ἀσυνείδητος εἶχε χαθῇ, σὰν ἐγκληματίας, καὶ τὴν εἶχε ἀφίσει πίσω του πτῶμα — ἕνα κορμὶ ραδέρνη χωρὶς ἀξιοπρέπεια στὸ πεζοδρόμιο...

...Κι' ἀπὸ τότε, ἡ φτώχεια συνέχιζε ἀσταμάτητα τὸ περπάτημά της!... Μιὰ φτωχὴ βασανισμένη γυναῖκα, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐκλιπαροῦσε τὴν εὔνοια τοῦ περαστικοῦ, ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε — νά, ὅπως ἀπόψε... — τὸ φαΐ, τὸ νοίκι

— Ποῦ πᾶς;...

Ἡ γυναῖκα ξαφνιάστηκε, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια, μὲ βραχνὴ φωνή... Σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὰ κάρφωσε μὲ λαχτάρα ἀπάνω σ' αὐτὸν ποὺ τάχε προφέρει: Ἦταν ἕνας ἄντρας ἀδύνατος, χλωμός, μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ πόνου ἀποτυπωμένη ἀνεξίτηλα στὰ χαρακτηριστικά του...

Μὲ τὴν ἐπαγγελματική της εὐκολία, ἡ Λόλα τοῦ χαμογέλασε... Τότε, μὲ τὴ συνηθισμένη οἰκειότητα ὅλων τῶν ἀνδρῶν, ποὺ εἶχε πάψει ἀπὸ καιρὸ νὰ τὴν προσβάλλῃ, ἐκεῖνος πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο της καὶ τὴν τράβηξε σὲ μιὰ φτηνή, ὑπόγεια ταβερνούλα.

— Δὲν πιστεύω νἄφαγες;... τῆς εἶπε.

— Ὄχι... Δὲν ἔφαγα... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἕνα διστακτικὸ χαμόγελο.

Ὁ ἄγνωστος παράγγειλε μερικὰ φτηνοπράγματα. Παράγγειλε καὶ κρασί. Φάγανε καὶ οἱ δυό τους μὲ ὄρεξι. Ἤπιανε...

Μὲ τὸ φαΐ καὶ μὲ τὸ κρασί, κάποια εὐεργετικὴ ζεστασιὰ γλύστρησε δειλὰ στὶς καρδιές τους... Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε μὲ πιὸ ἄνεσι· ἐκεῖνος τῆς μίλησε μὲ ἐγκαρδιότητα:

— Πῶς σὲ λένε;...

— Λόλα...

«Λόλα»... Ἦτανε τὸ ψευδώνυμο τῆς ντροπῆς της... Ἄλλοτε τὴ λέγανε Βούλα — μ' αὐτὸ τὸ τίμιο κι' ἁπλὸ ὀνοματάκι εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὴ ζωή...

— Λόλα;... γκρίνιασε ὁ ἄγνωστος. Δὲν μ' ἀρέσει...

— Λέγε με Βούλα... τὸν παρακάλεσε.

Ἤπιανε κι' ἄλλο κρασί. Λίγο-λίγο, ἡ ἐγκαρδιότης τους ἔγινε πιὸ ζεστή... Ἐκείνη ἔμαθε τὸ ὄνομά του — Πέτρος — καὶ τὴν ἱστορία του: Εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχε προδώσει τὴν ἀγάπη του μὲ τὸν πιὸ καλό του φίλο! Τυφλωμένος ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ ζήλεια του, ἀπὸ τὴν πληγωμένη του ἀξιοπρέπεια, ζήτησε νὰ ἑστάσῃ!...Καὶ ξέσπασε στὸ φίλο του: Ἕνα βράδυ, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ νὰ τὸν πνίξῃ. Τὸν πήρανε μισοπεθαμένο ἀπὸ τὰ χέρια του!... Κι' ὁ προδομένος ἄνθρωπος δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε πέντε χρόνια φυλακή!... Οἱ ἔνορκοι παραδεχτήκανε γιὰ ἐλαφρυντικό του τὸ ὅτι ὁ κακὸς φίλος, ὁ ἐλεεινὸς προδότης τῆς φιλίας, δὲν εἶχε πεθάνει...

Ἡ γυναῖκα ἄκουγε τὴ θλιβερὴ ἱστορία, γεμάτη ἐνδιαφέρον, γεμάτη συμπόνια...

— Καὶ τώρα;... ρώτησε, ὅταν ὁ ἄντρας ἔπαψε νὰ μιλάῃ.

— Τώρα... ξόφλησα! Βγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακή...

— Πότε;

— Σήμερα τὸ πρωΐ... Καὶ βρῆκα ὅλη τὴ ζωὴ γύρω μου ἄγνωστη... σὰ μιὰ θάλασσα μακουνή, χωρὶς ἀκρογιάλια... Βρῆκα τοὺς ἀνθρώπους γύρω μου ἀδιάφορους... Κανένας δὲ μὲ ξέρει, κανέναν δὲν ξέρω...

Ξαφνικά, ἔβαλε μὲ αὐθόρμητη στοργὴ τὸ χέρι της ἀπάνω στὸ δικό του:

— Ξέρεις ἐμένα! τοῦ εἶπε σιγά, ζεστά...

Τὴν κύτταξε μὲ παραξενεμένη τρυφερότητα:

— Ἐσένα;...

— Ναί... Ἐμένα ποὺ δὲν ἔχω κι' ἐγὼ κανέναν στὸν κόσμο!... Κανέναν ποὺ νὰ μ' ἀγαπήσῃ, νὰ μὲ πονέσῃ... Ἐμένα, ποὺ ἔχω κουρελιαστῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο πόνο ποὺ κομμάτιασε καὶ τὴ δική σου τὴν καρδιά!...

Τοῦ μιλοῦσε γρήγορα, πυρετικά, σὰ νὰ φοβότανε μήπως δὲν τὴ δεχτῇ, μήπως τὴ διώξῃ ἀπὸ κοντά του!...

Ἐκεῖνος ἀναλογίστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν περασμένη ζωή του... Σὰ μαῦρο σύννεφο περάσανε ἀπὸ τὰ μάτια του οἱ ἐφιαλτικὲς εἰκόνες τοῦ μακρυνοῦ τώρα ἐκείνου καιροῦ... Οἱ μορφὲς τῆς ἀνάξιας ἀγαπημένης καὶ τοῦ προδότη φίλου, ζωντάνεψαν ξαφνικὰ μπροστά του. Ὁ ἀσφυκτικὸς κύκλος τῆς μεγάλης προδοσίας ἄρχισε νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό... Τὸ πρόσωπό του ἀγρίεψε, συσπάστηκε τρομερά. Μά, ὕστερα, πῆρε μιὰ ἔκφρασι γεμάτη αἰσιόδοξη καλωσύνη:

— Καλά, λοιπόν... τῆς εἶπε ἀποφασιστικά. Ἔλα, Βούλα, νὰ σμίξουμε τοὺς δυὸ πόνους μας!... Μπορεῖ — ποῦ ξέρεις;... — νὰ βγάλουμε ἀπὸ μέσα τους μιὰ εὐτυχία!...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια, σὰν νὰ μὴ πίστευε σὲ μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία... Λίγο πρὶν ἦτανε ἕνα ναυάγιο ποὺ τὸ σερνε τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς ὅπου τύχαινε... Μιὰ παραδαρμένη θλιβερὴ ὕπαρξι, ποὺ χτυπιόταν πότε δῶ καὶ πότε κεῖ, μέσ' τὴ λάσπη τοῦ δρόμου, σὰν τὸ ξερὸ φύλλο ποὺ δέρνεται ἀπ' τὸν παγερὸ ἄνεμο τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς σκληρότητας... Καί, ἐσφνικά, βρέθηκε μπροστά της τοῦτος ὁ καλός, ὁ πονεμένος ἄνθρωπος...

Ἔγειρε εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά του...

Μέσα στὴν ταβερνούλα ἦτανε τώρα οἱ δυό τους μόνο — μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο κι' ἕνας ἄντρας ἀπὸ τὴ φυλακή!... Στὸν πάγκο του λαγοκοιμόταν ὁ ταβερνιάρης. Δίπλα τους ὅμως, στὸ τραπέζι τους, φτερούγιζε ὁλοζώντανη ἡ ἐλπίδα γιὰ μιὰ καινούργια ζωή, μὲ λίγη εὐτυχία ποὺ τοὺς χρωστιόταν, ἐπιτέλους, γιατὶ τόσα σκληρὰ χρόνια τὴν εἶχανε στερηθῆ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

«ΡΟΚ-ΕΝΤ-ΡΟΛ»

— Γιωργάκη, δὲν σοῦ φαίνεται πὼς τὸ παράκανες μὲ τὶς φιγοῦρες σου;

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ της Ελληνικής ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Οι Χιώτες τοῦ Πειραιῶς

ΠΡΟΤΟΥ ἀκόμα ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἀνεξαρτήτου ἑλληνικοῦ Κράτους, ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία τῶν Βαυαρῶν Ἄρμανσπεργκ, Κόβελ καὶ Ἔϋντεκ, ἀντιμετώπιζαν τὸ πρόβλημα τῆς προωθήσεως τοῦ Πειραιῶς, ὥστε νὰ χάση τὸ χαρακτῆρα τοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶχε τότε καὶ νὰ ἀποκτήση τὴ στοιχειώδη συγκρότησι ἑνὸς λιμανιοῦ.

Τὸ Κράτος, βέβαια, δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ βοηθήση οὐσιαστικὰ τὴ σχετικὴ προσπάθεια. Μποροῦσε ὅμως νὰ δώση διέξοδο στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, στὴν ὁποία, ἄλλως τε, ὀφείλεται κατὰ τὰ 90 % ἡ σημερινὴ μορφὴ καὶ ὀργάνωσις τοῦ Πειραιῶς.

Εἶχαν συγκεντρωθῆ τότε σὲ μιὰ ἀκατοίκητη περιοχὴ τοῦ λιμανιοῦ πολλοὶ Χιῶτες πρόσφυγες, οἱ ὁποῖοι ἐγκαταστάθηκαν σὲ ἀπεριγράπτου ἀθλιότητος παράγκες. Ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία σκέφτηκαν νὰ διευκολύνουν αὐτοὺς τοὺς πρόσφυγες, γιὰ μιὰ μονιμώτερη καὶ ἀσφαλέστερη ἐγκατάστασι καὶ σ' αὐτὸ ἀποβλέπει τὸ διάταγμα ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ὑπ' ἀρ. 5 φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως», τῆς 27 Φεβρουαρίου 1835. (Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύοταν ἐκείνη τὴν ἐποχή, σὲ δυὸ γλῶσσες: Τὴν Ἑλληνικὴ καὶ τὴ Γερμανική). Λέγει, λοιπόν, τὸ διάταγμα, μετὰ τὸ «Ὄθων, ἐλέω Θεοῦ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος»:

«Οἱ δι' οἰκοδομὴν τόποι, οἱ κείμενοι εἰς ἐκεῖνο τῆς νεοκατασκευασθησομένης πόλεως τοῦ Πειραιῶς τὸ μέρος, τῷ ὁποίῳ διαφυλάττεται διὰ τοὺς Χίους ἐπὶ τῆς ποὸς δεξιὰν ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς αὐτὴν πλευρᾶς, παραχωροῦνται αὐτοῖς ἀπὸ τὴν Κυβέννησιν ἐν τῷ διαστήματι τοῦ 1835, ἀνὰ μίαν δραχμὴν ὁ τετραγωνικὸς πῆχυς, ἐὰν τὸ πρόσωπον τοῦ κατασκευασθησομένου κτιρίου, ἀποβλέπῃ πρὸς τὴν ἀκτήν, ἢ πρὸς μεγάλην τινὰ ὁδόν, ἢ πρὸς δημοσίαν πλατεῖαν, καὶ ἀνὰ πεντήκοντα λεπτὰ ὁ τετραγωνικὸς πῆχυς ἐὰν τὸ πρόσωπον τούτων βλέπῃ εἰς πλαγίαν ὁδόν».

Ὅτι τὰ σχέδια ἀπέβλεπαν ὄχι ἁπλῶς στὴ στέγασι τῶν Χίων, ἀλλὰ καὶ στὴ βαθμιαία διαμόρφωσι τοῦ Πειραιῶς, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ δεύτερο ἄρθρο τοῦ διατάγματος, ποὺ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς τιμῆς θέλει καταλογίζεσθαι ὄχι μόνον τὸ ἐμβαδὸν τοῦ δι' οἰκοδομὴν τόπου, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν πατακειμένων αὐτῷ χώρων, δημοσίων πλατειῶν καὶ ὁδῶν, κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτῶν πλάτος καὶ κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν τιμήν.

»Ἐὰν ἡ παρακειμένη δημοσία πλατεῖα δὲν εἶναι ὀρθογώνιος, τὸ ἐμβαδὸν ἀπάσης τῆς πλατείας θέλει διαμερίζεσθαι μεταξὺ ὅλων τῶν παρακειμένων τόπων, ἀναλόγως μὲ τὸ μῆκος τοῦ προσώπου τῆς ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομῆς καὶ θέλει συμπεριλαμβάνεσθαι εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς τιμῆς».

Ἀφοῦ ἐν συνεχείᾳ τὸ διάταγμα καθορίζει διάφορες λεπτομέρειες σχετικὰ μὲ τὴν πληρωμὴ τῶν ἀποζημιώσεων στοὺς ἰδιοκτήτες τῶν οἰκοπέδων, προσθέτει:

«Τὸ δεξιὸν μέρος τῆς νέας πόλεως διαφυλάττεται διὰ τοὺς Χίους, μόνον ἐπὶ τῇ ὑποθέσει τοῦ ἐγκαίρου σχηματισμοῦ τοῦ Δήμου αὐτῶν καὶ μόνον διὰ τὰ ἔτη 1835, 36, 37. Παρελθόντος τοῦ χρόνου, πᾶς τις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκτήσῃ τόπον δι' οἰκοδομὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ Πειραιῶς...».

Ἀλλὰ τὸ νεοσύστατο Κράτος δὲν ἐφρόντιζε μόνο γιὰ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Πειραιῶς. Ἐφρόντιζε καὶ γιὰ τὴν ἐξοικονόμησι τῶν πόρων ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ διοχετευτοῦν στὸ ταμεῖο του γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τῆς διοικήσεως. Ὁ τόπος ἦταν, βέβαια, φτωχότατος. ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος δὲν πήγαινε καλύτερα. Στὸ ὑπ' ἀρ. 6 φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» (2 Μαστίου 1835) καθορίζονται οἱ λεπτομέρειες τῆς ἀρκετά... γραφικῆς διαδικασίας γιὰ τὴν εἴσπραξι τῶν φόρων ἀπὸ τοὺς πάμπτωχους τότε — καὶ τώρα ἄλλως τε — Ἕλληνες. Νὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ σχετικοῦ διατάγματος:

«Ὅλοι οἱ φορολογούμενοι ὀφείλουν εἰς τὴν ἤτοι ἐν γένει, ἤτοι ἰδιαιτέρως διωρισμένην προθεσμίαν νὰ πληρώνουν τὸ χρέος των πρὸς τὸ ἁρμόδιον Ταμεῖον, χωρὶς νὰ περιμένουν προηγουμένως πρόσκλησιν τινά.

«Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς, ἀποστέλλει ὁ εἰσπράκτωρ πρὸς τοὺς καθυστερήσαντας ὀφειλέτας ἕνα ἢ, χρείας καλούσης, πλειοτέρους μηνύτορας, καὶ τοὺς προσκαλεῖ νὰ πληρώσουν τὸ χρέος των ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν. Τῶν μηνυτόρων τούτων τὰ ἔξοδα εἶναι εἰς βάρος τῶν ρηθέντων ὀφειλετῶν. Ὁ εἰσπράκτωρ σύναται νὰ προσκαλέσῃ ἐπὶ τούτῳ τὸν ἔπαρχον, ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὁποίου κατοικοῦν οἱ ὀφειλέται. Ἀλλὰ τότε δίδει εἰς αὐτὸν σημείωσιν, ἐμπεριέχουσαν μὲ ἀκρίβειαν τὰ ὀνόματα τῶν ὀφειλετῶν καὶ τὸ εἶδος καὶ τὸν ποσὸν τοῦ χρέους ἑκάστου. Τὰς τοιαύτας αἰτήσεις ὀφείλει ὁ Ἔπαρχος νὰ ἐνεργῇ πάντοτε ἀμέσως.

»Ἕκαστος ὀφειλέτης πληρώνει εἰς τὸν μηνύτορα δεκαπέντε λεπτὰ ὡς μήνυτρον καὶ ἄλλα δεκαπέντε ὡς ἀποζημίωσιν δι' ἑκάστην ἡμίσειαν ὥραν τοῦ συνήθους δρόμου, τὸν ὁποῖον χρειάζεται νὰ περάσῃ διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου...».

Τὸ διάταγμα προβλέπει κατόπιν περὶ τῶν μέτρων ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωνται γιὰ τοὺς δυστρόπους. Καθορίζει τὴ διαδικασία τῆς ἀπογραφῆς τῆς κινητῆς περιουσίας, τῶν κατασχέσεων, τῆς ἐκποιήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς προσωποκρατήσεως ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκποίησις τῆς περιουσίας δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὴν κάλυψι τοῦ χρέους.

Γιὰ τοὺς διαπιστωμένως ἀπόρους ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ὄθωνος εἶναι ἐπιεικής:

«Ὅταν ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὁλίου ἀκτήμων καὶ ἡ παντελὴς ἀκτημοσύνη του διαβεβαιωθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐπάρχου ἀπὸ τὴν δημοτικὴν Ἀρχὴν καὶ τὸν ἱερέα τοῦ τόπου, τὰ περαιτέρω βίαια μέτρα δὲν ἐνεργοῦνται. Ἡ μαρτυρία τῶν εἰρημένων παραδέται εἰς τὸν εἰσπράκτορα καὶ ἡ ἀνωτέρα αὐτοῦ Ἀρχὴ δύναται νὰ ἀναβάλῃ τὴν αἴτησιν τοῦ χρέους, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος ἕως οὗ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τοῦ ὀφειλέτου».

Τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι αὐτοὶ οἱ «διόλου ἀκτήμονες» δὲν εἶχαν τὰ μέσα ὄχι τοὺς φόρους νὰ πληρώσουν, ἀλλ', οὔτε τὸν ἐπιούσιο νὰ ἐξοικονομήσουν. Ἐφ' ᾧ καὶ συνήθως πήγαιναν στὸν ἄλλο κόσμο, προτοῦ προλάβουν νὰ τακτοποιήσουν τὶς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι τοῦ Κράτους.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Μαζεύουν αὐτόγραφα

Δύο Γάλλοι ξεκίνησαν μὲ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κάμουν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον κάνουν αὐτὴ τὴν περιοδεία, εἶναι νὰ μαζέψουν αὐτόγραφα ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρες κάθε χώρας.

Πῶς νὰ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Ἡ ψυχικὴ σκληρότης στὸν ἄντρα

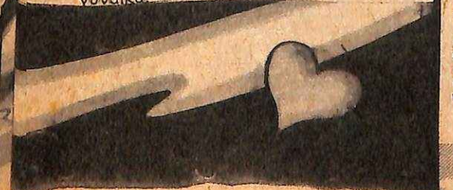
ΕΚΕΙΝΟΙ ποὺ παρακολουθοῦν τὴν κίνησι τῶν διαζυγίων ξέρουν ὅτι οἱ γυναῖκες καταφεύγουν πολὺ συχνὰ στὰ δικαστήρια, κατηγορώντας τοὺς ἄντρες τους γιὰ «ψυχικὴ σκληρότητα».

Ὁ ἄντρας ποὺ δέρνει τὴ γυναῖκα του δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός, ἀλλὰ βάναυσο ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ ἀρρώστια ἢ ἀπὸ ἀθλιότητα δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐξωσυζυγικὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιὰ εἶναι ψυχικῶς σκληρός.

Ὁ ἄντρας ποὺ δέρνει τὴ γυναῖκα του δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός, ἀλλὰ βάναυσο. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ ἀρρώστια ἢ ἀπὸ ἀθλιότητα δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐξωσυζυγικὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιὰ εἶναι ψυχικῶς σκληρός.

Ὁ ἄντρας ποὺ δέρνει τὴ γυναῖκα του δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός, ἀλλὰ βάναυσο. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ ἀρρώστια ἢ ἀπὸ ἀθλιότητα δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐξωσυζυγικὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι δὲν εἶναι ψυχικῶς σκληρός. Ὁ ἄντρας ποὺ ἀφήνει τὴ γυναῖκα του νὰ ἀποκτήσῃ ἐρωμένη καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιὰ εἶναι ψυχικῶς σκληρός.

μπορῶ νὰ καταλάβω τί μὲ συγκράτησε γιὰ νὰ μὴν τὸ κάμω!»

Μιὰ ἄλλη ἐκδήλωσι ψυχικῆς σκληρότητος εἶναι ἡ ἀποδοκιμασία ποὺ διαβάζουν πολλὲς γυναῖκες στὰ μάτια τοῦ ἀντρός τους κάθε φορὰ ποὺ φοροῦν ἕνα καινούργιο φόρεμα ἢ ἕνα καινούργιο καπέλλο. Οἱ δυστυχισμένες, ἂν ντύνωνται, τὸ κάνουν γιὰ ν' ἀρέσουν στὸν ἄντρα τους. Μὲ πόση ἀγωνία περιμένουν τὴν κρίσι σας, κύριοι σύζυγοι! Μιὰ καλὴ λέξι σας, ἕνα κοπλιμέντο σας, θὰ τὶς ἔκανε νὰ πηδήσουν στὰ οὐράνια. Ἀλλὰ μάταια τὴν περιμένουν. Κι' ἂν κάποτε ἀνοίγετε τὸ στόμα σας, τὸ κάνετε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑπογραμίσετε κάποια ἐλλείψι. Ἀλλ' ἂν ἦταν αὐτὸ μόνο! Ὅταν δὲν βρίσκετε νὰ πῆτε τίποτα γιὰ τὸ φόρεμα, τὰ βάζετε μ' ἐκεῖνην ποὺ τὸ φορεῖ.

— Αὐτὸ τὸ μοντέλο θὰ ἦταν ὑπέροχο σέ μιὰ γυναῖκα ψηλή, μὲ λεπτὴ μέση. Ἀλλ' ἐσύ, βλέπεις, εἶσαι κοντή!

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια δὲ θὰ πονοῦσε περισσότερο ἂν τὴν κατσουκίζατε.

Ψυχικὴ σκληρότης εἶναι ἐπίσης ὅταν κάνετε ἀδιάκοπα συμβουλὲς στὴ γυναῖκα σας. Νὰ στέκεσαι ἔτσι, νὰ λὲς αὐτό, νὰ μὴ λὲς ἐκεῖνο, νὰ μὴν ἀνοίγῃς πολὺ τὸ στόμα σου, νὰ μὴ γέρνῃς τὸ κεφάλι σου ὅταν μιλᾶς, νὰ μὴν κουνᾶς διαρκῶς τὰ χέρια σου, κτλ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ ἀκούει συνεχῶς αὐτὲς τὶς συμβουλὲς κάνει, στὸ τέλος, τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὸ θάρρος της καὶ μεταβάλλεται σ' ἕνα αὐτόματο, σὲ ρομπότ.

Ἐκδήλωσι ψυχικῆς σκληρότητος ἀποτελοῦν καὶ τὰ περίφημα «ἂν» τοῦ συζύγου. Ἂν ἤσουν περισσότερο κοσμικὴ ἢ λιγώτερο δειλή, ἂν ἔκανες αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο, ἂν μποροῦσες νὰ καταλάβῃς ἐκεῖνο, ἂν δὲν μοῦ ἔκοβες τὴν ὁρμή μου ἢ ἂν δὲν ἀντιδροῦσες στὶς προσπάθειές μου, ἡ ζωή μας θὰ ἦταν διαφορετική. Ἐπαναλαμβάνοντας αὐτὰ τὰ πράγματα ἀκατάπαυστα στὴ γυναῖκα σας, θὰ τὴν κάμετε νὰ χάσῃ τὸ ἠθικό της, γιατὶ θὰ πιστέψῃ, στὸ τέλος, πὼς εἶναι ἡ μοναδικὴ ὑπεύθυνη γιὰ ὅλες τὶς ἀναποδιὲς ἢ τὰ ἀτυχήματα τῆς ζωῆς σας.

Ψυχικὴ σκληράτης εἶναι ἀκόμη καὶ τὸ νὰ μὴν ἀναγνωρίζετε τοὺς μόχθους καὶ τὶς προσπάθειες τῆς γυναίκας σας. Στὸ κεφάλαιο αὐτό, ὅλοι οἱ ἄντρες εἶνε σκληροί. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψί τους, μόνον αὐτοὶ κουράζονται κι' αὐτοὶ σηκώνουν στοὺς ὤμους τους ὅλο τὸ βάρος τοῦ σπιτιοῦ. Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψι, δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ νὰ ἀδικῆτε συστηματικὰ τὴ γυναῖκα σας. Γιατὶ («τὸ σπίτι») δὲν εἴσαστε μόνον σεῖς ἀλλὰ καὶ αὐτή. Μπορεῖ, βέβαια, οἱ προσπάθειές σας νὰ εἶναι διαφορετικές. Ἀλλ' ἐκεῖνες τῆς γυναίκας σας δὲν ἀξίζουν λιγώτερο ἀπὸ τὶς δικές σας.

Θάπρεπε ν' ἀναφέρωμε μιὰ ἀκόμη μορφὴ ψυχικῆς σκληρότητος. Εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας. Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐθιγκτες σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ξέρουν, ἄλλωστε, ὅτι ἡ ὁμορφιὰ τους εἶναι ἐφήμερη καὶ ζοῦν μὲ τὸν ἀδιάκοπο φόβο μήπως τὴν χάσουν. Θάπρεπε, λοιπόν, νὰ μὴ τὶς πληγώνετε πάνω σ' αὐτὸ τὸ εὐαίσθητο σημεῖο. Ἂν ἡ μεγαλοψυχία ἀποτελῇ ἀνδρικὸ προτέρημα, πουθενὰ ἀλλοῦ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἐκδηλώσετε καλύτερα παρὰ ἀπέναντι τῆς γυναίκας ποὺ ἔχει ἐνώσει τὴ ζωή της μαζί σας. Δὲν πρέπει νὰ δείχνετε πὼς βλέπετε τὰ σημάδια ποὺ ἀφήνει πάνω της ὁ ἀδυσώπητος χρόνος. Κι' ἴσως θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴν τὰ βλέπετε. Μὲ λίγη καλὴ διάθεσι, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἀδύνατο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ψυχικὴ σκληρότης στὴ γυναῖκα.

ΔΕΝ ἔχει μόνο ἡ Ἀγγλία, ἔχει καὶ ἡ Ἰταλία ἐπίσης τὴν Μαργαρίτα της. Ἴσως, τὸ δικό της εἰδύλλιο, τὸ δίλημμά της, τὸ δράμα της, νὰ μὴν ἀποκτήσουν ποτὲ τὴν παγκόσμια φήμη, ποὺ ἀπέκτησε ἡ ἄτυχη ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς Μαργαρίτας τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸν σμήναρχο Πίτερ Τάουνσεντ. Ἀλλὰ στὴν Ρώμη πολλὲς κεφαλὲς παρακολουθοῦν μὲ συγκίνησι τὴν ἐπανάληψι αὐτῆς τῆς ἱστορίας μὲ διαφορετικὸ ἥρωα καὶ διαφορετικὴ ἡρωΐδα καὶ πολλὰ κεριὰ ἔχουν ἀνάψει στὶς ἐκκλησίες ἀπὸ ἀνθρώπους — κυρίως γυναῖκες — ποὺ προσεύχονται νὰ ἔρθουν ὅλα δεξιὰ γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους.

Ποιὰ εἶναι, ὅμως, αὐτὴ ἡ νέα, ποὺ οἱ Ἰταλοὶ ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν τύχη της, ὅσο σχεδὸν καὶ οἱ Ἄγγλοι γιὰ τὴν τύχη τῆς Μαργαρτίας; Τὸ ὄνομά της εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα. Πρόκειται γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρα ντὶ Τορλόνια ντὶ Τσιβιντατέλλα Τσέζι, τὴν εἰκοσάχρονη ζανθὴ πριγκήπισσα, ποὺ ἀνήκει στὴν ἀρχαιότερη καὶ ἀριστοκρατικώτερη οἰκογένεια τῆς Ἰταλίας — μετὰ τὸν ἐξόριστο πρώην βασιλικὸ οἶκο τῆς Σαβοΐας — καὶ ποὺ ἔχει ἡ ἴδια τὴν φήμη τῆς ὡραιοτέρης κοπέλλας τῆς Ρώμης.

Ὁ πατέρας της, ὁ πρίγκηπας Ἀλέξανδρος Τορλόνια, ἔχει στὴν πατρίδα του ἐξαιρετικὸ κῦρος καί, ἐπιπλέον, ἔχει, ἀνάμεσα στοὺς τοὺς Ἰταλούς, τὴν μεγαλύτερη περιουσία σὲ κτήματα καὶ ἀκίνητα, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει αὐτόματα μιὰ θέσι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ κατέχουν οἱ ξεπεσμένοι καὶ ἀπέντροι πρίγκηπες τοῦ καιροῦ μας. Ἡ μητέρα, ἐξ ἄλλου, τῆς πριγκήπισσας εἶναι κόρη τοῦ πρώην βασιλιᾶ τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσου καὶ τῆς βασίλισσας Βικτωρίας-Εὐγενίας. Ἔτσι, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβωμε πὼς ὁ νεαρὸ Ἀλεξάνδρα, ἡ ὡραιότατη, γαλαζοαίματη ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, καὶ, κοντὰ σ' αὐτά, ἐξαιρετικὰ μητέρα, καὶ, κοντὰ σ' αὐτά, ἐξαιρετικὰ μορφωμένη καὶ μὲ θαυμάσιο χαρακτῆρα, ἀποτελεῖ σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίζηλες νύφες τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίζηλες νύφες τῆς Εὐρώπης.

Πρὶν ἀκόμη ἡ Ἀλεξάνδρα ἀναζητοῦν οἱ γονεῖς της εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀναζητοῦν τὸν γαμπρό, ποὺ θὰ ταίριαζε στὴν ὑψηλὴ θέσι τῆς κόρης τους ἀνάμεσα στὴν ἀφρόκρεμα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας. Καὶ, φυσικό, ἡ προτίμησί τους στράφηκε ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ προτίμησί τους στράφηκε στὸν νεαρὸ ἀνώτατο βασιλικὸ τοῦ Βελγίου, τὸν Μπωντουέν.

Διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν... Διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν αὐλῶν... Βρυξελλῶν καὶ τῶν αὐλῶν τῆς Αὐλῆς τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἔχει τὴν τιμητικὴ τάξι τῆς Αὐλῆς τῆς Τορλόνια εἶχαν προχωρήσει σὲ ἀρκετὰ καταταξὺ τῶν ἀνωτάτων βασιλικῶν οἴκων τῆς Τορλόνια εἶχαν προχωρήσει σὲ ἀρκετὰ καὶ ἀκόμη καὶ ἀνάμεσα στὸν ἀφροκρεμα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας. Καί, κρεμα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας. Καί, ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ προτίμησί τους στράφηκε στὸν νεαρὸ ἀνώτατο βασιλικὸ τοῦ Βελγίου, τὸν Μπωντουέν.

Διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν αὐλῶν τῆς Αὐλῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν αὐλῶν τῆς Βρυξελλῶν, ποὺ ἔχει τὴν τιμητικὴ τάξι τῆς Αὐλῆς

Κόκκινα ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΟΣΟ κι' ἂν εἶχε χορτάσει ἀπὸ δόξα καὶ ἀπὸ ἐρωτικὲς περιπέτειες — εἰκοσιτεσσάρων μονάχα χρόνων παλληκάρι — ὁ Χουὰν Μοντές, ὁ μεγαλύτερος ταυρομάχος τῆς 'Ισπανίας, εἶχε προσέξει μὲ ξεχωριστὴ συγκίνησι, ὅτι τοὺς τελευταίους τρεῖς μήνες, μιὰ γυναῖκα τὸν παρακολουθοῦσε σ' ὅλες του τὶς ἐπιδείξεις.

Ὅπου κι' ἂν πήγαινε στὴ Σεβίλλη καὶ στὴ Γρανάδα, στὴ Μαδρίτη καὶ στὸ Τολέδο, ἤταν βέβαιος πὼς θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ κάθεται μόνη σ' ἕνα θεωρεῖο. Εἶχε μισοσκεπασμένο τὸ πρόσωπό της μὲ ἄσπρη μαντήλα, ποὺ ἄφηνε ὅμως νὰ μαντεύεται ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά της. Τὰ μαῦρα μάτια της δὲν ξεκολλοῦσαν οὔτε στιγμὴ ἀπὸ πάνω του, ὅσην ὥρα ὁ Χουὰν ἔδινε στὸ στῖβο θανάσιμη μάχη μ' ἕναν ἐξαγριωμένο ἀντίπαλο.

Καὶ ὅταν τελείωνε ἡ ταυρομαχία — ἕνας ἀκόμα θρίαμβος γιὰ τὸν Μοντές — ἡ ὡραία καὶ μυστηριώδης ἄγνωστη, σηκωνότανε κι' ἔφευγε πρώτη, ἀφίνοντας τὴ μαντήλα της στὸ θεωρεῖο, δῶρο στὸν νικητή.

Ποιὰ ἦταν αὐτή, ποὺ, ἐνῶ τὸν συντρόφευε σ' ὅλες του τὶς ἐπιτυχίες, τὸν τελευταῖο καιρό, δὲ ζήτησε ποτὲ νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά; Πολλὲς φορές, ὁ Χουὰν ἔτρεχε ἀπὸ πίσω της, βέβαιος πὼς μιὰ εὐχάριστη περιπέτεια θ' ἄρχιζε γι' αὐτόν, ἂν κατώρθωνε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἐκείνη, ὅμως, χανότανε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀποφύγῃ μὲ κάθε τρόπο.

★

Ἐκείνη τὴ μέρα, στὴ Σεβίλλη, περίμενε καὶ ἄλλη ἀποθέωσι τὸν ματαντόρ. Ὁ κόσμος παραληροῦσε ἀπὸ ὑστερικὸ ἐνθουσιασμὸ βλέποντας τὸν ταῦρο — ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους, ποὺ ἀντιμετώπισε ὡς τότε στὴ ζωή του ὁ Μοντὲς—νὰ σπαρταρᾷ μουγκρίζοντας καὶ βάφοντας τὴν ἄμμο τοῦ στίβου μὲ τὸ αἷμα του, μ' ἕνα σπαθὶ καρφωμένο στὸ λαιμό του ὡς τὴ λαβή.

Γιὰ πρώτη φορά, ὁ Χουὰν ἔβγαλε ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἀντικρύσει τὸ χάρο ἀπὸ τόσο κοντά. Ὡστόσο, ἦταν καὶ πάλι νικητής!

Μόλις συνῆρθε λίγο, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὶς ἔξαλλες ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους, ἔτρεξε νὰ βρῇ τὴν ἄγνωστη — ποὺ δὲν ἔλειπε, βέβαια, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ταυρομαχία — γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν παρουσία της. "Αν δυὸ κατάμαυρα μάτια, πάνω ἀπὸ μιὰ ἄσπρη μαντήλα, δὲν τὸν παρακολουθοῦσαν ἐκείνη τὴ μέρα, μὲ λάμψεις πιὸ δυνατὲς ἀπ' κάθε ἄλλη φορά, ὁ Χουὰν ἴσως νὰ μὴν ἔβγαινε ζωντανὸς ἀπ' τὸν στῖβο.

Τὴν ἔχασε, ὅμως, καὶ πάλι, σὰν μιὰ ἀσύλληπτη σκιά. Πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ θήκωνε τὸν γοητευτικὸ πέπλο μυστηρίου ποὺ σκέπαζε τὴν γυναῖκα αὐτήν;

Εἶπε στὸν ἀμαξᾶ του, ὅτι δὲν θὰ τὸν χρειαζόταν, καὶ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του μὲ τὰ πόδια. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ κινηθῇ ἀνάμεσα σὲ κόσμο γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὰ κατακόκκινα μάτια τοῦ ταύρου.

Στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου, ἔπεσε ἀφηρημένος σ' ἕνα ἀμάξι. Καί, ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔβγαλε μιὰ ἀναφώνησι χαρᾶς. Στὸ ἀμάξι ἦταν μόνη ἡ ὡραία ἄγνωστη! Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, βρέθηκε δίπλα της μ' ἕνα πήδημα. Ἐκείνη μαζεύτηκε τρομαγμένη σὲ μιὰ γωνιά.

— Μὴ φοβᾶστε! τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ ἐσᾶς εἶναι νὰ μοῦ πῆτε ποιὰ εἶστε, γιατί μὲ παρακολουθεῖτε τόσον καιρὸ καὶ μὲ ἀποφεύγετε τὴν τελευταία στιγμή...

Καὶ τότε, ὁ ματαντὸρ ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ θερμὴ καὶ γλυκειὰ φωνὴ τῆς ἄγνωστης:

— Θὰ δυσκολευτῆς πολὺ νὰ καταλάβῃς ποιὰ εἶμαι... Καὶ ὅμως, κάποτε, μοῦ ὁρκιζόσουν πὼς δὲ θὰ μὲ ξεχνοῦσες ποτέ...

Ὁ Χουὰν ἔγινε κατακίτρινος.

Ὁ νοῦς του πέταξε πιὸ γοργὰ καὶ ἀπ' πουλί, λίγα χρόνια πίσω...

— Ἐσὺ εἶσαι, Τερέζα! ψιθύρισε. Πόσο ἄλλαξες, πόσο ὁμόρφηνες! Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω...

— Ἄδικα χάνεις τὸν καιρό σου, προσπαθώντας νὰ μὲ καλοπιάσῃς μὲ φιλοφρονήματα, τὸν διέκοψε ἐκείνη ἀπότομα. Θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃς καλά, Χουανίτο, ὅτι τὰ λόγια σου δὲν ἔχουν πιὰ καμμιὰ ἀξία γιὰ μένα. Ἴσως νὰ ξέχασες κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ χωριό μας, τὶς ζεστὲς ἀνοιξιάτικες νύχτες, μιὰ ἀκροποταμιὰ ποὺ ἦταν γιὰ μᾶς ὅλος ὁ κόσμος, τὰ ἐρωτικὰ λόγια ποὺ μοῦ ψιθύριζες στ' αὐτί!...

— Τερέζα! τραύλισε ὁ Χουάν.

— Θὰ ξέχασες, βέβαια, συνέχισε ἡ Τερέζα μὲ παράξενη ἠρεμία, πὼς ἐγὼ σοῦ χάρισα τὴν ἄσπρη μαντήλα ποὺ τὴν ἔχεις περασμένη γιὰ ζώνη κάτω ἀπὸ τὴν κάπα σου... Σοῦ τὴν ἔδωσα ὕστερ' ἀπὸ τὸν πρῶτο σου θρίαμβο... Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ θυμᾶσαι πιά. Καί, μιὰ μέρα, σ' ἔχασα ξαφνικά. Ἔφυγες ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου κι' ἀπ' τὸ χωριό μας, χωρὶς νὰ μοῦ πῇς τίποτα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇς διόλου γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννιότανε σὲ λίγο, γιὰ τὸ παιδί σου...

— Ζῆ: ρώτησε ὁ Χουάν, μὲ ὕφος ποὺ μαρτυροῦσε καθαρὰ πὼς δὲν θὰ τὸ ἤθελε αὐτό.

— Ὄχι, Χουάν! Πέθανε στὴν κούνια... Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος... Μὲ παράτησες, λοιπόν, ἔγινες διάσημος, οἱ θρίαμβοι σὲ μεθοῦν σὰν δυνατὸ κρασί... Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ ξαναθυμηθῇς μιὰ ταπεινὴ καὶ ἀσήμαντη χωριατοπούλα;

Σταμάτησε λίγο, καὶ προσέθεσε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

— Ἐγώ, ὅμως, δὲ σὲ ξέχασα...

— Γι' αὐτὸ δὲ λείπεις ἀπὸ κομμιὰ ταυρομαχία μου; Μήπως μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα;

Ἀστραπὲς μίσους φώτισαν ξαφνικὰ τὰ μαῦρα μάτια τῆς Ἀνδαλούζας.

— Ὄχι, Χουανίτο! τραύλισε. Δὲ σ' ἀγαπῶ πιά! Γιὰ σένα, μονάχα μῖσος αἰσθάνομαι τώρα... Καὶ ἂν σὲ παρακολουθῶ σ' ὅλες σου τὶς ταυρομαχίες, τὸ κάνω ἐπειδὴ περιμένω νάρθῃ καὶ ἡ δική μου ὥρα...

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

— Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου... αὐτὴ θὰ εἶναι γιὰ μένα ἡ ἐκδίκησί μου γιὰ ὅλα τὰ φαρμάκια ποὺ μὲ πότισες!

Τὸ ἀμάξι εἶχε σταματήσει στὸ μεταξύ.

— Κατέβα κάτω! εἶπε προστακτικὰ ἡ Τερέζα στὸν πολιό της φίλο.

Ὁ Χουὰν πήδησε στὸ πεζοδρόμιο. Ἀπὸ μακρυά, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Τερέζας:

— Καλὴν ἀντάμωσι!

Ἀνασήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του καὶ πῆγε σ' ἕνα μπάρ, νὰ πιῇ καὶ νὰ ξεχάσῃ τὴν παληὰ αὐτὴ ἱστορία. Ἡ γοητεία τῆς ἄγνωστης εἶχε διαλυθῇ γι' αὐτὸν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθε, ὅτι ἦταν ἡ γνωστή του Τερέζα...

★

Ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, σὲ μιὰ ταυρομαχία, στὴ Βαρκελώνη, ὁ Χουὰν Μοντὲς ἔχασε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ψυχραιμία του μπροστὰ στὸ μαινόμενο θηρίο. Οἱ κινήσεις του ἦταν δειλὲς καὶ ἀδέξιες. Οἱ θαυμασταί του ἄρχισαν νὰ τὸν γιουχαΐζουν καὶ νὰ τὸν σφυρίζουν.

Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν ἄκουε τίποτα. Ἔβλεπε μονάχα, σ' ἕνα θεωρεῖο δύο κατάμαυρα μάτια, καρφωμένα στὰ δικά του, νὰ παρακολουθοῦν εἰρωνικὰ κάθε κίνησί του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπροσεξίας, ὁ ταῦρος χύμησε στὸ Χουὰν καὶ τοῦ ἄρπαξε μὲ τὸ ἕνα κέρατό του, τὸ κόκκινο πανί, ποὺ δὲν ἀνέμιζε θριαμβευτικὰ ἐκείνη τὴ μέρα, ὅπως ἄλλοτε. Ὁ Χουὰν ἔσκυψε ζαλισμένος νὰ τὸ πάρῃ...

Οὐρλιάσματα τρόμου καὶ ἀγωνίας ἐξύπνησαν τότε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὅλοι εἶχαν σηκωθῇ ὄρθιοι κι' ἔβλεπαν μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα τὰ κέρατα τοῦ ταύρου νὰ μπήγωνται στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ Χουάν, νὰ τὸν σηκώνουν ψηλὰ στὸν ἀέρα. Καί, ὅταν ὁ ταυρομάχος ἔπεσε κάτω, ἀνίκανος νὰ προβάλῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι, ὁ ταῦρος τὸν ξανακάρφωσε μὲ τὰ κέρατά του καὶ τὸν πέταξε ἀρκετὰ μέτρα μακρυά — ματωμένο κουρέλι.

Μέσα στὸ πανδαιμόνιο, πνίγηκε, στὸ βάθος ἑνὸς θεωρείου, μιὰ σπαρακτικὴ ἀναφώνησι:

— Ὄχι, Χουανίτο μου! Δὲν τὸ ἤθελα αὐτό! Δὲν τὸ ἤθελα!...

Οἱ πικαντὸρ ξανάβαλαν τὸ ζῶο στὸ σταῦλο κι' ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὸν ταυρομάχο. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά... Ἡ ἄσπρη ζώνη ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει κάποτε ἡ Τερέζα καὶ ποὺ τὴν περνοῦσε γιὰ ζώνη, κάτω ἀπὸ τὴν κάπα του, ἦταν κατακόκκινη στὸ αἷμα.

★

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, κάθε Κυριακή, ἐνῶ ὁ κόσμος τρέχει νὰ παρακολουθήσῃ τὶς ταυρομαχίες, μιὰ γυναῖκα ντυμένη στὰ μαῦρα, πηγαίνει στὸ κοιμητήριο τῆς Βαρκελώνης καὶ ἀφίνει μιὰ ἀγκαλιὰ λουλούδια στὸν τάφο ἐκείνου, ποὺ ὑπῆρξε κάποτε ὁ διάσημος Χουὰν Μοντές.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ Τερέζα καὶ τὰ λουλούδια της εἶναι κόκκινα σὰν τὸ αἷμα τῆς ἐκδικήσεως — ποὺ δὲν μπόρεσε, ὅμως νὰ ὁκοτώσῃ τὴ λατρεία της γιὰ τὸν ἀγαπημένο ἄπιστο...

ΣΑΡΑ BENIE

— Ἐσύ εἶσαι, Τερέζα! ψιθύρισε. Πόσο ὁμόρφηνες!...

Γυναίκες

Θέκλα ή Γαλαξιδιώτισσα

ΟΤΑΝ είσέβαλαν οι Βούλγαροι στην 'Ελλάδα, γύρω στα 996, οι Γαλαξιδιώτες ωχυρώθηκαν στην πόλι τους κι' άντιστάθηκαν γενναία. Οι τρομεροί όμως έκείνοι πολεμιστές, κατώρθωσαν νά γκρεμίσουν ένα μέρος άπό τό τειχοκαστρό της καί νά περάσουν άπό την άλλη μεριά. 'Αλλά καί πάλι, έπειτα άπό έναν άγώνα στήθος μέ στήθος, οι Γαλαξιώτες τούς άφάνισαν ώς τόν τελευταίο. Αύτοί πού σκοτώθηκαν ήταν τόσοι πολλοί, ώστε τό αίμα έτρεχε ποτάμι στούς δρόμους. Μά σέ λίγο ήρθαν κι' άλλοι Βούλγαροι, κι' άλλοι. Οί 'Ελληνες, πού κατάλαβαν πώς ήταν πιά άδύνατο νά τά βγάλουν πέρα, άναγκάστηκαν νά παρατήσουν τή μάχη καί νά καταφύγουν όλοι στά καράβια τους...

Στή χώρα δέν έμειναν, παρά μονάχα γέροι καί γρηές, καθώς κι' ό Χαράλαμπος Δούκας καί ή άδελφή του Θέκλα, πού δέν ήθελαν νά έγκαταλείψουν τήν πατρίδα τους. Τά δύο άρχοντόπουλα κρύφτηκαν στήν έκκλησία τού 'Αγίου Γεωργίου. Προσευχήθηκαν μαζί καί τό παλληκάρι, παρακάλεσε τόν «πρωτόκλητον 'Απόστολον» νά πάρη την άδελφή του στην προστασία του, άν τύχαινε νά λείψη αύτός, πού ήταν τό τελευταίο στήριγμά της. Γιατί τόσον ή μητέρα τους, όσο καί ό πατέρας τους Κωνσταντίνος, ό άρχοντας τού τόπου, είχαν κατασφαγή άπό τούς άγριους έπιδρομείς. 'Ο Χαράλαμπος φόρεσε κατόπιν τά όπλα του, φίλησε τή Θέκλα κι' έφυγε..

Πήγε όλοΐσια στό κάστρο καί στάθηκε στήν πύλη, μόνος κι' άτρόμητος. Ήταν άποφασισμένος νά πέση ήρωϊκά, νά μήν άφήση τόν τόπο πού γεννήθηκε. Ξαφνικά πρόβαλαν οι Βούλγαροι. Σάν τό λιονταρι άντιστάθηκε ό Χαράλαμπος, σκοτώνοντας όσους τόλμησαν νά τόν πλησιάσουν. Τριγυρισμένος άπό κομμένα κεφάλια καί ματσκυλισμένα κορμιά, έμενε όρθός μπρός στήν πύλη, έμποδίζοντας μέ την άσπίδα τού στήθους του τό πλήθος τών έπιδρομέων, πού άγριεμένοι γύρευαν νά ξεχυθούν στήν έρημη πολιτεία. Στό τέλος τό σπαθί ξέσπασε στό χέρι του. Καί όταν τόν είδαν ζαρμάτωτο, μ' άλαλαγμούς έπεσαν πάνω του καί τόν άρπαξαν ζωντανό.

Τόν έδεσαν κατόπιν πίσω άπό ένα άλογο, πού τό μαστίγωσαν κι' έκείνο έφυγε σάν άφηνιασμένο, σέρνοντας κατάκαμα τ' ώραίο άρχοντόπουλο, πού έβαφε τίς πέτρες μέ τό αίμα του. Ώρμησαν ύστερα στό κάστρο, τό κατάστρεψαν, έκαψαν τά σπίτια καί μπήκαν στούς ναούς, όπου κατάσφαξαν τούς γέρους...

Κρυμμένη πίσω άπό μιά στήλη τής έκκλησίας, κρατώντας σφιχτά ένα μαχαίρι, περίμενε ή Θέκλα νά φθάσουν οι Βούλγαροι γιά νά τούς πολεμήση καί νά πέση, σάν άξια άδελφή τού Χαράλαμπου. Θά τήν έσφαζαν βέβαια κι' αύτή, άλλ' όπως διηγείται τό «Χρονικό τού Γαλαξιδιού»; ένα θαύμα τήν έσωσε: Τήν ώρα πού οι στρατιώτες έκλεβαν τά ιερά σκεύη, φάνηκε ένας καβαλλάρης μέ όπλα φωτεινά. Ρίχτηκε πάνω τους μέ τό σπαθί στό χέρι, σκότωσε όλους όσοι ήταν μέσα στό ναό κι' έδιωξε τούς άλλους ώς τά βουνά. 'Εκεί έγινε άφαντος. Τό παράξενο αύτό περιστατικό τό άνεφέρουν καί Βούλγαροι ίστορικοί, πού βεβαιώνουν πώς ό καβαλλάρης αύτός δέν ήταν άλλος άπό τόν "Αγιο Γεώργιο. Τό ίδιο περίπου λέει κι' ό δικός μας Κων. Σάθας.

Έτσι σώθηκε ή Θέκλα. 'Ωστόσο άπό τή στιγμή πού πέθανε ό άδελφός της, ή πεντάμορφη άρχοντοπούλα δέν ήθελε πιά νά μείνη στό Γαλαξίδι. Βρήκε λοιπόν την εύκαιρία καί πήγε στην Κωνσταντινούπολι, όπου είχαν καταφύγει πολλοί συμπατριώτες της. Τήν έποχή έκείνη αύτοκράτορας ήταν ό Βασίλειος Β', πού όνομάστηκε άργότερα Βουλγαροκτόνος. Δέν ήταν παντρεμένος. Μά στό παλάτι ζούσε ή 'Ελένη, γυναίκα τού άδελφού του Κωνσταντίνου, πού συμβασίλευε μαζί του. Μόλις αύτή έμαθε την ίστορία τής Θέκλας, συγκινήθηκε τόσο πολύ, πού την πήρε άμέσως κοντά της, την έβαλε στή συνοδεία της καί την όνόμασε κουβικουλαρία. 'Εκεί ζούσε μέ τίς τρεις βασιλοπούλες — θυγατέρες τής 'Ελένης — πού την άγάπησαν πραγματικά καί τής φέρνονταν σάν νά ήταν άδελφή τους.

Στό μεταξύ ό βυζαντινός στόλος, μ' έπί κεφαλής τόν Εύστάθιο Δαφνομήλη, έτοιμαζόταν γι' άναχώρηση. 'Ο αύτοκράτορας κάλεσε τότε τό νεαρό έταιριάρκη 'Αλέξιο 'Αργυρό, άπόθεσε τό χέρι του στόν ώμο του, τόν κύτταξε πολλή ώρα σάν νά τόν ζυγίζε μέ τή ματιά του κι' ύστερα τού είπε άποφασιστικά:

— Σέ λίγες μέρες ό στόλος θ' άνοίξη πανιά γιά τό Δυρράχιο. 'Εδώ καί δυό μήνες τό πολιορκούν οι Βούλγαροι κι' είναι ζήτημα άν θ' άνθέξη χωρίς τή βοήθειά μας. Προτού όμως άναχωρήσουν τά καράβια, είναι άνάγκη νά φύγη ένας πρόδρομος. Σκέφτηκα έσένα, 'Αργυρέ! Σού έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη κι' είμαι βέβαιος ότι θά φτάσης έγκαίρως...

Συγκινήθηκε ό 'Αλέξιος μέ την τιμή πού τού έκανε ό αύτοκράτορας καί δέν εύρισκε λόγια γιά νά τόν εύχαριστήση. 'Εκείνος όμως, σάν νά κατάλαβε τή συγκίνησί του, τόν ξανακύτταξε στά μάτια.

— Πρέπει νά ξέρης πώς ή άποστολή πού σού άναθέτω δέν είναι καθόλου εύκολη, τού είπε. Θά φύγης άπόψε κιόλας μυστικά. Θά πάς άπό τή στεριά, δηλαδή θά περάσης μέσα άπό τούς έχθρούς γιά νά φτάσης όσο μπορείς γρηγορώτερα. 'Από τή γρηγοράδα σου έξαρτάται ή έπιτυχία τού σχεδίου μας. Τό γράμμα πού θά σού δώσω, είναι άνάγκη νά φτάση στά χέρια τού στρατηγού Χρυσηλίου, πού κυβερνά τό Δυρράκιο. Τίποτα δέν πρέπει νά σέ σταματήση...

'Ο 'Αλέξιος ύψωσε τ' ώραίο του μέτωπο.

— 'Ορκίζομαι σπί Θεοτόκο νά δώσω τό αίμα μου, τή ζωή μου καί την τιμή μου άκόμη γιά σένα καί γιά την πατρίδα, δέσποτα! άποκρίθηκε έπίσημα. "Ο,τι κι' άν μού συμβή, θά κρατήσω γιά πάντα τόν όρκο μου...

'Ο αύτοκράτορας έδειξε φανερά την ίκανοποίησί του. "Υστερα τού έδωσε ένα έφταφράγιστο γράμμα. "Απλωσε κατόπιν τό χέρι του κι' έσφιξε έγκάρδια τό δικό του. 'Ο 'Αλέξιος τό κράτησε, γονάτισε καί τό φίλησε μέ χείλη πού έτρεμαν. "Υστερα έκανε μερικά βήματα πρός τά πίσω, σήκωσε τά βαρειά παραπετάσματα καί βγήκε άπό τό βασιλικό δωμάτιο. Ή συγκίνησί του ώστόσο έξακολουθούσε. Κι' ήταν τόσο πολύ άπορροφημένος άπό τίς σκέψεις του, πού δέν πρόσεξε μιά νέα καί πεντάμορφη κοπέλλα πού τόν άκολουθούσε. "Ηταν ή Θέκλα. 'Ο 'Αλέξιος βγήκε στόν κήπο τού παλατιού καί μέ βήμα γοργό τράβηξε πρός τούς σταύλους. Πήγαινε νά διαλέξη τό καλύτερο καί γρηγορώτερο άτι, άνάμεσα στά έκατό πού ύπήρχαν έκεί. Σάφνου ή Θέκλα βγήκε μπροστά του. Την είδε έκείνος καί χαμογέλασε. Καί τό χαμόγελό του αύτό είχε σχεδόν μιά παιδική τρυφερότητα.

— Πώς βρέθηκες έδώ; τή ρώτησε. Σέ λίγο θά έρχόμουν γιά νά σ' άποχαιρετήσω. Θεύγω άπόψε κιόλας καί δέν ξέρω πότε θά έπιστρέψω. Άλλά θά σ' άγαπώ πάντα καί θέλω νά περιμένης τήν έπιστροφή μου. Σού ύπόσχομαι νά μάς στεφανώση ό Ιδιος ό αύτοκράτωρ, μόλις γυρίσω στην Κωνσταντινούπολι...

— Δέν πρόκειται νά φύγης χωρίς έμένα! άποκρίθηκε μέ πεποίθησι. Ξέρω πού θά πάς καί ποιόν πηγαίνεις νά συναντήσης. Μήν τρομάζης, 'Αλέξιε, δέν είμαι... κατάσκοπος! Γιά δλ' αύτά μού μίλησε ή αύγούστα 'Ελένη καί μ' έστειλε νά σέ βρώ καί νά σέ παρακαλέσω έκ μέρους της, νά μέ πάρης μαζί σου. Ξέρει πώς είμαστε άρραβωνιασμένοι καί ζήτησε την άδεια άπό τόν αύτοκράτορα νά σ' άκολουθήσω...

'Ο 'Αλέξιος την κυττούσε σιωπηλός. Δέν μπορούσε νά πιστέψη ότι ή αύτοκράτειρα είχε πάρει πραγματικά τήν άδεια άπό τόν πεμπτό καί νά πάη μαζί του ή Θέκλα. Κι' όμως ήξερε πώς ή άγαπητόν πού είχε έρθει στό παλάτι, ό νεαρός άξιωματικός την είχε τήση νά γίνη γυναίκα του. Δέχτηκε έκείνη την πρότασί του, γιά πρώτη φορά στό ναό της 'Αγίας Σοφίας. 'Αρραβωνιάστηκαν λοδη είχαν τρεις μήνες άκόμη μπροστά τους. Μά νά που τά γεγονότα έρχόντουσαν τώρα άναποδα. 'Ο 'Αλέξιος έφευγε σέ αποστολή κι' ήταν άμφίβολο τό πότε θά γυρνούσε. Ή Θέκλα έπεσε τότε στά πόδια τής αύγούστας καί την παρακάλεσε νά μεσολαβήση στόν αύτοκράτορα.

— Δύο, είναι..άντα καλύτερα άπό έναν! τής είπε. "Ισως έκεί πού μπορεί ν' άποτύχη αύτός, νά πετύχω έγώ. Μιά γυναίκα είναι λιγώτερο ύποπτη άπό έναν άντρα. Περισσότερες πιθανόπαρά έκείνος. 'Εφ' όσον είναι άνάγκη νά είδοποιηθή ό στρατηγός Χρυσηλίου, θά είδοποιηθή όπωσδήποτε. Είμαι συνηθισμένη στίς κακουχίες καί ξέρω τί θά πούν όπλα καί πόλεμος...

"Ηταν τόσο θερμός ό τόνος τής φωνής της, ώστε ή αύτοκράτειρα δέν μπόρεσε ν' άρνηθή καί τής ύποσχέθηκε νά μιλήση στό Βασίλειο. Έτσι κι' έγινε. Τελικά πήρε την έγκρισί του ή 'Ελένη κι' ό 'Αλέξιος, όταν βεβαιώθηκε πώς ό αύτοκράτωρ είχε δώσει πράγματι την άδεια, παραδέχτηκε νά την πάρη μαζί του. "Ως τή Θεσσαλονίκη ή πορεία τους ήταν άκίνδυνη. 'Απ' όπου κι' άν περνούσαν, πόλεις καί χωριά, ήταν κατοικημένα άπό κατούσα, φόρεσε ή Θέκλα βαρειά χωριάτικα ρούχα άντρικά κι' ό 'Αλέξης πέταξε την άρχοντική φορεσιά του κι' έκανε τό Ιδιο. "Αλλαξαν κατόπιν άλογα καί κίνησαν πάλι γιά τό σκοπό τους. 'Ωστόσο κάτω άπό τά χοντρά τους φορέματα, ήταν κι' οι δυό καλά ώπλισμένοι. Κρατούσαν άπό ένα γερό κοντομάχαιρο κι' άπό ένα μικρό κεφαλοθραύστη, πράγματα δηλαδή πού θάκαναν καλά τή δουλειά τους σέ περίπτωσι άνάγκης...

Τ' άλογά τους πήγαιναν κοντά κοντά. 'Ακολουθούσαν τό φαρδύ στρατιωτικό δρόμο, την 'Εγνατία όδό, όπως τόν έλεγαν άπό τόν καιρό τών Ρωμαίων πού τόν είχαν κάνει καί διέσχιζε — όπως καί σήμερα—όλη τή χερσόνησο άπό τή Θεσσαλονίκη ώς τό Δυρράχιο. Γιά νά κρατήσουν τό δρόμο αύτό, Βυζαντινοί καί Βούλγαροι, πολεμούσαν άγρια μεταξύ τους καί τό αίμα χυνόταν ποτάμι. 'Ο 'Αλέξιος καί ή Θέκλα πήγαιναν κουβεντιάζοντας ζωηρά. 'Ο νεαρός άξιωματικός αίσθανόταν κάποια άνησυχία. "Ηξερε πώς τά Βοδενά ήταν στά χέρια τών Βουλγάρων κι' ότι φτάνοντας πρός τά έκεί, θά ήταν άναγκασμένοι νά πάρουν τά βουνά. "Αν μάλιστα οι Βούλγαροι είχαν προχωρήσει ώς την Πέλλα, θ' άφηναν τή μεγάλη όδό πολύ προτού φτάσουν στά Βοδενά.

'Αλλ' όταν έφτασαν έκεί δέν είδαν σκιά Βουλγάρου. Ούτε παρατήρησαν κανένα ύποπτο σημάδι, πού νά φανερώνη την παρουσία τους. Πήγαν σ' ένα ξενώνα γιά νά περάσουν τή νύχτα. 'Ο ξενοδόχος ήταν άπό τή Θεσσαλονίκη καί μ' ένδιαφέρον τούς ρώτησε τί νέα έφερναν. Άποκρίθηκαν πώς δέν ήξεραν τίποτα καί ρώτησαν άν βρισκόντουσαν Βούλγαροι στήν περιοχή. 'Ο άνθρωπος άνασήκωσε τούς ώμους του μέ ύφος άπελπισμένο, σάν νά έλεγε: «Ποτέ δέν ξέρει κανείς πού είναι! Γιά μέρες καί βδομάδες καί κάποτε καί μήνες, δέν τούς βλέπεις πουθενά. Κι' άξαφνα, την ώρα πού νομίζεις πώς τούς ξεφορτώθηκες γιά καλά, ξαναφαίνονται πάλι πιό άγριοι καί πιό καταστρεπτικοί άπό κάθε άλλη φορά. Πέφτουν σάν την κατίρα στά χωριά, ρημάζουν, σκοτώνουν γυναικόπαιδα καί γέρους, κλέβουν ό,τι μπορούν καί ξαναφεύγουν μόλις άντικρύσουν τό πρώτο έλληνικό σώμα. 'Αλλοίμονό μας, πόσα έχουμε νά τραθήξουμε άκόμη...»

Χαράματα την άλλη μέρα, καβάλησαν πάλι καί πήραν τό μεγάλο δρόμο πού πήγαινε στά Βοδενά, πόλι γερά ώχυρωμένη, κτισμένη σέ βράχο άπότομο. 'Από τά τρία πλευρά του έχασκαν άπυθμενοι γκρεμνοί καί μόνο άπ' τό ένα μέρος είχε ένα στενόμακρο μονοπάτι πού έβγαζε κίτπο στή χώρα. Τά Βοδενά καί ή Βέρροια ήταν άπό τά δυνατώτερα κάστρα στό θέμα τής Θεσσαλονίκης. Τά είχε πάρει ό Σαμουήλ στά 989 κι' άπό τότε έμειναν στά χέρια του. 'Εκεί μαζεύονταν τά βουλγαρικά σώματα άμα παρουσιάζοταν ό στρατός τού Βυζαντίου. Μόλις όμως άπομακρυνόταν καί πάλι, κατέβαιναν στούς κάμπους τής Μακεδονίας καί κατέστρεφαν ό,τι εύρισκαν.

— 'Από δώ καί πέρα θά δυσκολευτούμε, είπε ό 'Αλέξιος στή Θέκλα. Πρέπει νάμαστε προσεκτικοί. "Εχεις τό μαχαίρι σου καί τόν κεφαλοθραύστη;

Τούδωσε έκείνη μέ τά μάτια τό χοντρό σάκκο πού φοροΰσε καί χαμογέλασε. Αύτό τό άπίστευτο θάρρος τής άγαπημένης του, έκανε τό νεαρό άξιωματικό νά νοιώθη ένα είδος κρυφής ύπερηφάνειας. Τί καλά πού την πήρε μαζί του! "Ετρεμε βέβαια ή καρδιά του μήν τούς τύχη κανένα κακό συναπάντημα, μά χαιρόταν κιόλας πού την είχε κοντά του. Τό άπόγεμα έφτασαν στόν ποταμό Λουδία. 'Εκεί άφησαν τό μεγάλο δρόμο, πήραν βόρεια τό μονοπάτι άνάμεσα άπό τά δέντρα καί βγήκαν στόν κάμπο. Σουρούπωνε, όταν μιά σαίτα σφύριξε σιμά στό αύτί τού 'Αλεξίου. Τό παλληκάρι γύρισε καί κύπταξε τή Θέκλα, πού είχε τραθήξει κιόλας τό κοντομάχαιρό της, έτοιμη νά πολεμήση στήθος μέ στήθος μέ τόν ύπουλο έχθρό.

— Φύγε, 'Αλέξιε! τού φώναξε έκείνη μέ προστακτική σχεδόν φωνή. 'Εσύ πρέπει νά φτάσης όπωσδήποτε στό Δυρράχιο. Θά τούς άπασχολήσω έγώ! Δέν είναι περισσότεροι άπό δέκα.

Μά ό 'Αλέξιος δέν ήθελε νά την άφήση. Θύμωσε τότε ή γυναίκα καί τού θύμισε τόν όρκο πού είχε κάνει στόν αύτοκράτορα. Δέν έπρεπε νά χάνη στιγμή. Μπορούσε ν' άπομακρυνθή όσο ήταν άκόμη καιρός. Διαφορετικά θά κανόντουσαν καί οι δύο κι' ήταν σάν νά πρόδιδαν την άποστολή τους.

Μέ μαύρη καρδιά, έσφιξε ό 'Αλέξιος τά γκέμια τού άλόγου του καί χύθηκε σάν βολίδα μπροστά. Ή Θέκλα άνάπνευσε μέ άνακούφισι κι' έρριξε μιά δακρυσμένη ματιά στόν άγαπημένο της, πού κανόταν κιόλας στό βάθος τού κάμπου. Την ίδια στιγμή σύννεφο άπό σαίτες την περιτριγύρισαν. Τό άτι της, πληγωμένο βαρειά, σηκώθηκε στά πισινά του πόδια, πετάχτηκε μπρός κι' έπεσε σέρνοντας τόν άναβάτη του κατάκαμα. Μά γρήγορη, όσο καί δυνατή ή θέκλα, παράτησε τούς άναβολείς καί πρίν άγγίξη καλά-καλά τό χώμα, ξαναβρέθηκε όρθια μέ τόν κεφαλοθραύστη στό ένα χέρι καί τό κοντομάχαιρο στό άλλο. Ή στιγμή ήταν κρίσιμη. Στά χωράφια άρματωμένοι άντρες σηκώθηκαν άπό παντού κι' ώρμησαν πάνω της σάν τούς λύκους.

Οι Βούλγαροι ήταν καμμιά τριανταριά κι' έκαναν μεγάλο κύκλο γύρω της γιά νά την πιάσουν ζωντανή. Μά ό πρώτος κι' ό δεύτερος πού την πλησίασαν, κύλισαν κατάκαμα μέ τά κεφάλια άγοιγμένα. Τό ίδιο κι' ό τρίτος κι' ό τέταρτος. 'Ο κεφαλοθραύστης έκανε θαύματα. Οι στρατιώτες σύρλιαζαν όλόγυρα μανιασμένα κι' άξαφνα οι κραυγές τους διπλασιάστηκαν, καθώς είδαν πίσω τους άκριβώς δέκα-δώδεκα αύτοκρατορικούς πού ώρμούσαν άκάθεκτοι έναντίον τους. "Αγριος πόλεμος ξέσπασε τότε άνάμεσά τους καί ή πάλη κράτησε πολλήν ώρα, ώσπου άπό τούς Βούλγαρους έμειναν μονάχα οι μισοί. Ή Θέκλα ήταν άσύγκριτη. Είχε άρπάξει άπό χάμω τό σπαθί ένός νεκρού στρατιώτη καί μ' αύτό χτυπούσε άδιάκοπα...

Ή νίκη ήταν έλληνική. Τόβαλαν στά πόδια οι ύπόλοιποι Βούλγαροι κι' οι όπλίτες τού Βυζαντίου τούς κυνήγησαν μέ τίς σαίτες καί τά κοντάρια τους. 'Ο έπί κεφαλής άξιωματικός, έσφιξε τό χέρι τής Θέκλας, πού νόμιζε ότι ήταν άντρας. Μά ύστερα, σάν νά κατάλαβε ξαφνικά την άλήθεια, γύρισε καί την κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Ναί, είμαι γυναίκα! άποκρίθηκε έκείνη σκουπίζοντας τό ίδρωμένο της μέτωπο. Δέν έχω καιρό νά δώσω έξηγήσεις. Μού χρειάζεται μόνο ένα καλό άλογο. Πρέπει νά τρέξω νά προλάβω τό σύντροφό μου...

— Πο'ος είναι ό σύντροφός σου; ρώτησε ό άξιωματικός. Καί γιατί άφησε μόνη;

— Γιατί έπρεπε νά φτάση όπωσδήποτε στό Δυρράχιο.

— Στό Δυρράχιο; Μά δέν ξέρετε λοιπόν ότι πολιορκείται;

— Τό ξέρουμε. Ίσως γι' αύτό πηγαίνουμε έκεί...

— "Αν είναι, έκανε ό άξιωματικός σκεφτικός. Θά σού δώσουμε άλογο καί θάρθω κι' έγώ μαζί σου, μέ τούς άντρες μου. Πάμε...

Σάν την άστραπή ξεχύθηκαν στόν κάμπο. Ή Θέκλα πήγαινε τώρα μπροστά, μέ τά ζανθά της μαλλιά χυμένα στούς ώμους, σείοντας άγρια τό σπαθί της στόν άέρα. Πόση ώρα έτρεξαν έτσι! Κι' άξαφνα, άριστερά τού Λουδία, φάνηκε πάλι ένα μικρό σώμα βουλγάρικο, πού είχαν σπή μέση κάποιον μέ τά χέρια πισθάγκωνα δεμένα. Τό αίμα έτρεχε βρύση άπό τ' άνοιγμένο του μέτωπο κι' όπως φαινόταν ήταν πληγωμένος κι' άλλού. Άνατρίχιασε ή Θέκλα καθώς άναγνώρισε τόν άγαπημένο της καί μπήγοντας μιά κραυγή πού ξέφνιασε τούς συντρόφους της, ώρμησε σάν τό σίφουνα έναντίον των Βουλγάρων. Μονομιάς έκείνοι γονάτισαν κι' άρχισαν νά ρίχνουν βροχή τίς σαίτες τους. Μά δέν πρόλαβαν. Πιό σβέλτοι οι Βυζαντινοί άπ' αύτούς, τούς έρριξαν πρώτοι. Μερικά κορμιά σπρώθηκαν κατηγής κι' ή Θέκλα, χτυπώντας δεξιά κι' άριστερά, έφτασε στόν 'Αλέξιο. Προσπάθησε τότε νά τόν άρπάξη άπό χάμω καί νά τόν σηκώση στ' άτι της. Δέν τά κατάφερε καί κύλησε κι' ή Ιδια στό χώμα...

'Αμέσως οι Βούλγαροι την κύκλωσαν καί μέ τή σειρά τους, προσπάθησαν νά την πιάσουν ζωντανή. Δέν ήταν όμως εύκολο. Ό κεφαλοθραύστης γύριζε σάν τό μύλο κι' έσπαγε κεφάλια. Οι δγροι έκείνοι πολεμιστές ύπεχώρησαν άτακτα καί οι Βυζαντινοί τούς κυνήγησαν. Ή Θέκλα ήταν βαρειά πληγωμένη. "Οταν άνοιξε τά μάτια της καί είδε τόν 'Αλέξιο, τού φιθύρισε:

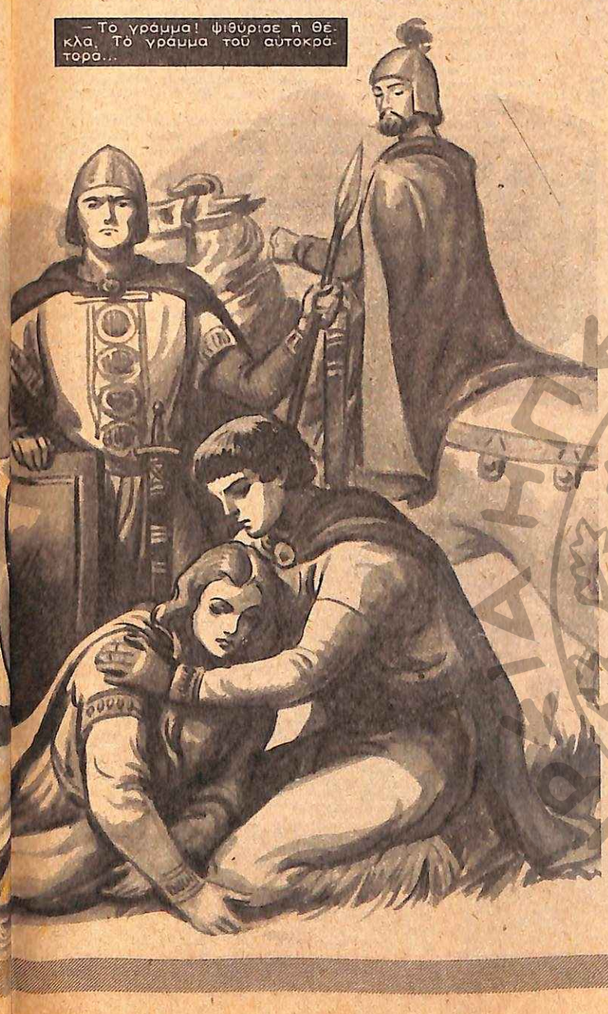
— Τό γράμμα! Τό γράμμα τού αύτοκράτορα...

"Εγειρε άπ' την άλλη μεριά τό κεφάλι της κι' έμεινε άκίνητη. Ή Θέκλα, ή τολμηρή 'Ελληνοπούλα τού Γαλαξιδιού, ήταν νεκρή. Την έκλαψε ό 'Αλέξιος καί παρ' όλα τά βαρειά τραύματά του ξαναπήρε τό δρόμο. "Εφτασε στόν προορισμό του, κατώρθωσε νά ξεγλυστρήση άνάμεσα στόν κλοιό τής πολιορκίας καί νά μπή στό Δυρράχιο, γιά νά μεταδιδάση τό πολύτιμο μήνυμα στό στρατηγό Χρυσηλίο. Ένα μήνα άκριβώς μετά έφτασε κι' ό αύτοκρατορικός στόλος. Οι δυνάμεις άποβιβάστηκαν άπό τρία σημεία κι' έδιωξαν τούς Βουλγάρους. Μά ό 'Αλέξιος 'Αργυρός δέν πρόλαβε νά δή τό τέλος τής πολιορκίας. Πέθανε άπό τίς πληγές του. Έτσι ό θάνατος έσμιξε καί πάλι τούς δύο άγαπημένους...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΘΗΛΑΡΑΣ

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

— Το γράμμα! ψιθύρισε ή Θέκλα. Το γράμμα τού αύτοκράτορα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΙ ΑΙΓΗ αὐταπάτη

— Ἀντρέα, ,αὐτὰ τὰ γυαλιὰ τί σημαίνουν; τὸν ρώτησε ἡ Νερίνα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο γιατρὸς ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν ἀρρωστο καὶ τὸν ρώτησε:

— Λοιπόν, πῶς πᾶμε;

— Καλύτερα νομίζω, ἀπάντησε αὐτός, κατάκλωμος. Ἤτανε ἀλήθεια κάτι τὸ τρομερό. Φοβήθηκα πὼς θὰ σκοτωνόμουν. Ὅταν εἶμαι κουρασμένος δὲν πρέπει νὰ τρέχω μὲ τ' αὐτοκίνητο.

— Πραγματικὰ γλύτωσες, φίλε μου, ὡς ἐκ θαύματος. Φοβήθηκα γιὰ τὴν ὅρασί σου, εἶπε ὁ γιατρός.

— Τὴν ὅρασί μου; εἶπε ὁ Ἀντρέας μὲ ἀπορία.

— Ναί. Ὅταν σ' ἔφεραν ἐδῶ δὲν ἔβλεπες. Μὰ τώρα ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Τηλεγράφησες στοὺς δικούς σου; Ὄχι;... Προτιμᾶς νὰ μείνῃς μόνος σου;... Καλύτερα. Ναί, πρέπει νὰ ξεκουραστῇς. Ἂν θέλῃς, θὰ σὲ συνοδέψω σήμερα στὸ σπίτι σου...

★

Τὸ αὐτοκίνητο τραβοῦσε στὸ δημόσιο δρόμο κάπως ἀργὰ κι' ὁ Ἀνδρέας βιαζόταν. Ποὸς ζέρει τί θἄλεγε ἡ Νερίνα γιὰ τὸ ἀτύχημά του. Δίκως ἄλλο θὰ τὸν μάλωνε. Ἔκαινε μιὰ χειρονομία ἀδιαφορίας. Τόσες στενοχώριες τὸν τριβέλιζαν, ὑπόνοιες, σκέψεις. Τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ ξανάρχονταν στὴ μνήμη του: «Φοβήθηκα γιὰ τὴν ὅρασί σου!» Ὁ Ἀντρέας ἀνατρίχιασε. Λίγο ἔλειψε νὰ τυφλωθῇ! Ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἄλλη εὐκαιρία ἀπ' τὴ μοίρα, ὅπως τώρα, γιὰ νὰ δῇ κάπως καθαρά, καὶ νὰ ξεδιαλύνῃ τὶς ὑπόνοιές του. Φώναξε στὸ σωφέρ:

— Σὲ παρακαλῶ σταμάτησε γιὰ λίγο στὴν Ὀρλεάνη.

★

Ἡ Νερίνα τὸν κύτταξε διστακτικὴ ὅταν τὸν εἶδε μὲ τὰ μαῦρα γυαλιά.

— Ἀντρέα, μὰ ἤρθες πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι σὲ περίμενα. Κι' αὐτὰ τὰ γυαλιὰ τί σημαίνουν; Γιατί;...

Αὐτὸς στεκότανε ἀκίνητος, γιατὶ φοβόταν μήπως προδοθῇ. Ἔπρεπε νὰ συνηθίσῃ στὴν ἰδέα ποὖχε βάλει στὸ μυαλό του, στὴν ἰδέα ὅτι ἦταν τυφλός.

— Ἔλα, Νερίνα, ἠσύχασε. Ἂς καθήσουμε στὸ ντιβάνι. Ἔπαθα ἐν' ἀτύχημα μὲ τὸ αὐτοκίνητο καί...

— Κολὰ τὸ μάντεψα! εἶπε ἐκείνη τρέμοντας.

— Ἔπαθα ἕνα δυστύχημα. Τὰ μάτια μου... χύθηκαν... Δὲ βλέπω πιά, ἀγάπη μου. Εἶναι φοβερό, μὰ τί νὰ γίνῃ, δὲν βλέπω πιά!

Τὴν ἄκουσε νὰ φωνάζῃ ἀπελπισμένα:

— Πρέπει νὰ πᾶμε σ' ἕνα ὀφθαλμίστρο, Ἀντρέα, γρήγορα.

Κι' ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Ὄχι, περιττό, ὅλα τελείωσαν. Μὰ ἡ ζωή μας θὰ συνεχιστῇ τὸ ἴδιο...

— Μὰ πῶς μπορεῖς νὰ μιλᾶς μὲ τόση ἠρεμία; ἀπόρησε ἡ Νερίνα.

★

Ὅλοι εἶχαν φανῆ τώρα, ποὺ εἶχαν μάθει τὸ δυστύχημά του, εὐγενικοὶ μαζί του. Κι' ὁ Τζούλιο, ὁ ἀδελφός του, ποὺ τὸν παρηγοροῦσε μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια. Ὁ Τζούλιο τὸν ἀγαποῦσε, κι' ὅμως αὐτὴ ἡ ὑποψία... Τώρα πιὰ ὁ Τζούλιο δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ κρύβεται. Ὁ Ἀντρέας ἦταν διευθυντὴς σὲ μιὰ ἑταιρία. Πήγαινε ἐκεῖ καὶ γρήγορα ἀντελήφτηκε, παίζοντας τὸ ρόλο τοῦ τυφλοῦ, πὼς ὁ ἀδελφός του τὸν ἐκλεβε. Δὲ μποροῦσε πιὰ νἄχῃ ἐμπιστοσύνη στὸ Τζούλιο.

Ἔπειτα, ὁ Ἀντρέας πῆγε στὰ κτήματά του, στὶς ἐλιές. Ἐκεῖ ὁ ἐπίσταμός του τὸν κύτταζε πονηρά... Ἔπειτα, στὸ μέτρημα τῆς συγκομιδῆς, λογάριαζε δυὸ κοφίνια καὶ τὸ τρίτο τὸ πηδοῦσε, γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κι' αὐτὸς τὸν ἐκλεβε, ὅπως τόχε φανταστῇ!

Μέσα σ' ἕνα μήνα ὁ Ἀντρέας ἐπαιζε τώρα τέλεια τὸ ρόλο τοῦ τυφλοῦ κι' ἔβλεπε τόσα ὅσα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ δῇ, ἂν οἱ ἄλλοι ἤξεραν πὼς δὲν ἦταν τυφλός! Ὁ μάγερας ἔπινε κρυφὰ τὸ οὐίσκυ, ἡ καμαριέρα ἔδινε τὰ καινούργια πουκάμισα τοῦ κυρίου της στὸν φίλο της, ἡ δακτυλογράφος διάβαζε ρομάντζα. Ὅλοι τὸν ἐξαπατοῦσαν...

Ἡ Νερίνα, ἡ γυναῖκα του, στὸ σπίτι δὲν ἡσύχαζε:

— Ἀντρέα, ἔχεις ἀδυνατίσει, φαίνεσαι λυπημένος. Ὑποφέρεις καὶ δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς. Ὑποφέρεις ποὺ δὲ βλέπεις πιά, ποὺ δὲ μπορεῖς πιὰ νὰ παρακολουθῇς τί γίνεται γύρω σου...

Ἤθελε νὰ μιλήσῃ, μὰ ἔπρεπε ἀκόμα νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του. Γι' αὐτὸ σώπαινε καὶ ὑπόφερνε. Μιὰ ἰδέα καὶ δυὸ μαῦρα γυαλιὰ ἔφταναν γιὰ νὰ χάσῃ ὅλες του τὶς αὐταπάτες. Μὰ θἀρχόταν ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ τοὺς ξεμασκάρωνε ὅλους.

Εἶχε φυλάξει τὴν τελευταία ἱκανοποίησί του, τὴν εἶχε μάλιστα προετοιμάσει, μὰ ἐνοιώθε ἀνησυχία, γιατὶ ὁ Πιὲρ ἔφερνε γύρω τὴ Νερίνα. Ἡ δακτυλογράφος μιὰ ἡμέρα τοὔχε βάλει ψύλλους στ' αὐτιά. «Ἕνας ἄντρας ὅπως σεῖς, εἶχε πῆ στὸν Ἀντρέα, χρειάζεται μιὰ πραγματικὴ γυναῖκα στὸ πλευρό του. Ἡ κυρία Νερίνα εἶναι βέβαια πολὺ ὡραία, μὰ ἔχει τὶς κοσμικὲς ὑποχρεώσεις της. Μιὰ γυναῖκα συνηθισμένη στὰ λοῦσα δὲν ξέρει τί θὰ πῆ θυσία. Κι' ἔπειτα βγαίνει ὁλόενα μ' αὐτὸ τὸν νεαρὸ ζωγράφο, τὸν Πιέρ!»

Ἦταν τὸ δηλητήριο τῆς δακτυλογράφου, τῆς νόστιμης Πωλίνας. Μ' ὅλ' αὐτά, ἡ Νερίνα ἦταν γιὰ τὸν Ἀντρέα ἡ μοναδική του ἀγάπη. Τί ἦταν γιὰ τὴ γυναίκα του ὁ νεαρὸς ζωγράφος; φίλος; Ἴσως τὸ ἐρωτικὸ πάθος ποὺ δὲν τόχε νοιώσει ἡ γυναῖκα τοὺ μαζί του; Ἄ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνεχόταν ποτέ...

— Θέλω ν' ἀγοράσω ἕνα ταμπλώ, εἶπε μιὰ μέρα στὴ Νερίνα, ἐγὼ δὲν μπορῶ ὅμως νὰ δῶ ἂν εἶναι ὡραῖο. Ἴσως αὐτὸς ὁ ζωγράφος, ὁ Πιὲρ Λωράν, νἄχῃ κάτι καλό. Κάλεσέ τον ἕνα βράδυ μετὰ τὸ φαγητό.

Τὸ μοιραῖο βράδυ εἶχε φτάσει καὶ σὲ λίγο ὁ Ἀντρέας θὰ μάθαινε ἂν ἡ Νερίνα τὸν ἀπατοῦσε! Ἦταν πολὺ ὡραία ἀπόψε ἡ γυναῖκα του. Εἶχε καθήσει καντὰ στὸ τραπεζάκι μὲ τὰ τσιγάρα καὶ τὰ λικὲρ καὶ παρακολουθοῦσε κάθε κίνησι τῆς Νερίνας, ποὖδειχνε κάποια νευρικότητα. Βασίλευε ἠρεμία καὶ μόνο τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ ἀκουγόταν. Ὁ Ἀντρέας εἶχε κάποιο φόβο, ἕνα τρελλὸ φόβο, ἀλλὰ κεἰ βιζζόταν νὰ μάθη.

— Νερίνα, τὶ ρώτησε μ' ἀφέλεια, μ' ἀγαπᾶς;...

— Μά, Ἀντρέα, τοῦπε αὐτὴ ἀνατριχιάζοντας, φυσικὰ σ' ἀγαπῶ, πῶς μπορεῖς ν' ἀμφιβάλλῃς;

— Ἄκουσε, Νερίνα, θὰ ἤσουν μαζί μου εἰλικρινὴς κι' ἂν ἀκόμα μοῦκανες κακό;

— Φυσικά, Ἀντρέα!

— Θὰ μποροῦσες νὰ μ' ὁρκιστῇς πὼς ποτέ σου δὲ μ' ἀδίκησες;

— Μὰ τί ἰδέες σοῦ περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό;

Ἀκούστηκε ξαφνικὰ τὸ κουδούνι. «Αὐτὸς εἶναι» εἶπε ἡ Νερίνα μὲ γλυκειὰ φωνή. Ὁ Ἀντρέας κύτταξε τὴ γυναῖκα του, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μαῦρα γυαλιά. Τὴν κύτταξε καὶ κατάλαβε. Ἡ ζωή του, τὰ πλούτη του, κάθε τί, εἶχαν μιὰ ἔννοια ἐπειδὴ ἡ Νερίνα ἦταν δίπλα του. Οἱ αὐταπάτες του εἶχαν σβύσει: ὅλοι τὸν ἐξαπατοῦσαν, ἀκόμη κι' ὁ ἀδελφός του.

Ὅλα τὰ ἀνεχότανε, μὰ ὄχι καὶ τὴν προδοσία τῆς γυναίκας του! Ἄραγε τὸν ἀπατοῦσε; Ἤθελε νὰ διαφυλάξῃ μέσα του ἀθίκτη τὴν αὐτοπάτη τῆς ἀγάπης τους.

— Νερίνα, τῆς εἶπε, σταματώντας τὴν, ἐνῶ πήγαινε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Λωράν. Νερίνα, ἔλα δῶ, ἄκουσε...

Προχώρησε πρὸς αὐτή, μὲ βῆμα σταθερὸ πιά, κι' ἔβγαλε ἀπότομα τὰ γυαλιὰ ἀπ' τὰ μάτια του.

— Νερίνα, ἀγάπη μου, βλέπω ,βλέπω καλὰ πιά...

Τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς γυναίκας πῆρε μιὰ παράξενη ἔκφρασι.

— Τί λές, Ἀντρέα; Ἐξηγήσου. Βλέπεις;...

— Ἠσύχασε. Ναί, βλέπω! Βλέπω πὼς ἔχεις στὰ χείλη σου ἕνα κοκκινάδι σκοῦρο ποὺ δὲ μ' ἀρέσει, βλέπω ἕνα ντεκολτὲ κάπως τολμηρὸ ποὺ θὰ τόθελα πιὸ κλειστό...

— Μὰ ἔγινε λοιπὸν ἕνα θαῦμα, Ἀντρέα;

— Ὄχι, δὲν εἶναι θαῦμα! Ἠσύχασε τώρα. Ἀργότερα θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἤθελα μόνο νὰ ξέρης...

— Μὰ γιατί ἀκριβῶς ἀπόψε; ψιθύρισε ἡ Νερίνα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἡ καμαριέρα.

— Εἶναι ὁ κύριος Λωράν, εἶπε σιγανά.

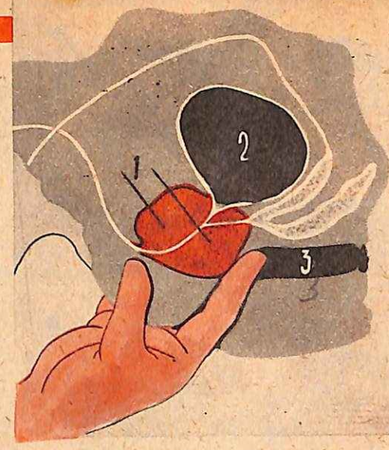
— Ὄχι τώρα, Ἀντέλα. Πές του νὰ μᾶς συχωρέσῃ, πές του πὼς ἀδιαθέτησα ξαφνικὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχτῶ...

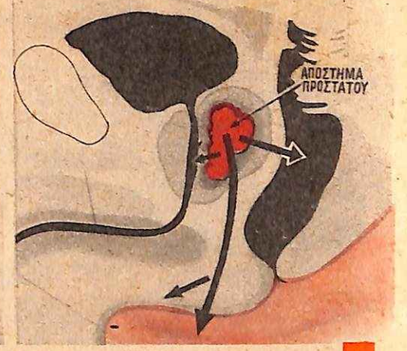
Κι' ὅταν ἔφυγε ἡ Ἀντέλα, ἡ Νερίνα ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο τοῦ ἀντρός της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Ὦ! Ἀντρέα, ἀγαπημένε μου Ἀντρέα. Ξέρεις; Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη!

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε πιὸ νὰ του ὅλο καὶ πιὸ δυνατά. Τὸν ἀγαποῦσε λοιπόν; Ἴσως ναί... Μπορεῖ ἡ ὑποψία του γιὰ τὸν Πιὲρ Λωρὰν νὰ ἦταν ἄδικη. Μὰ δὲν θέλησε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Τοῦ ἀρκοῦσε ἡ ἀπόδειξι ὅτι ἡ Νερίνα τὸν ἔδιωξε... Κι' ὁ Ἀντρέας συλλογίστηκε τώρα πὼς στὸν ἔρωτα χρειάζεται καὶ λίγη αὐτοπάτη...

ΖΑΝ ΠΕΡΕΝ

'Αριστερά: Μὲ τὴ δακτυλικὴ ψηλάφησι ἀπὸ τὸ ἀπηυθυσμένον ἀνακαλύπτεται ἀπὸ τὸ γιατρὸ ἡ ὑπερτροφία καὶ ὁ καρκίνος τοῦ προστάτου. 1) Διωγκωμένος προστάτης. 2) Κύστις. 3) Ἀπηυθυσμένον. Δεξιά: Ἕνα ἀπόστημα στὸν προστάτη, ἂν δὲν θεραπευτῇ ἐγκαίρως μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῇ στὸ ἀπηυθυσμένο ἢ στὸ περίνεο, μὲ σοβαρὲς συνέπειες.

'Ο ἐπικίνδυνος ἀδένας τῶν ἀνδρῶν

ΚΑΝΕΝΑ ἴσως ὄργανο τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος δὲν προκαλεῖ τόση ἀνησυχία, στενοχωρία καὶ δυστυχία, ἰδίως σὲ προχωρημένη ἡλικία, ὅσο ὁ προστάτης.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀδένα ποὺ περιβάλλει τὸ στόμιο τῆς οὐροδόχου κύστεως. Ὅταν πρηστῇ δέ, ἀπὸ μόλυνσι ἢ ἀπὸ ἄλλο λόγο, προκαλεῖ συνήθως δυσκολία καὶ πόνο κατὰ τὴν οὔρησι.

'Ωστόσο, μόνο στὰ τελευταῖα χρόνια ἀναγνώρισαν οἱ γιατροὶ τὴ σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ ἀδένος γιὰ τὴ γενικὴ ὑγεία τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ παρατηρήσεις καὶ οἱ στατιστικὲς ἀπέδειξαν ὅτι, μετὰ τὰ 60, ἕνας ἄντρας στοὺς τρεῖς ὑποφέρει ἀπὸ ὑπερτροφία (διόγκωσι) τοῦ προστάτου. Τὸ ποσοστὸ δὲ αὐτὸ παρουσιάζει μιὰ συνεχῆ τάσι αὐξήσεως.

Ὅταν ἕνας ἄντρας ἄνω τῶν 50 ἐτῶν ξυπνάνε ἐπανειλημμένως τὴ νύχτα, νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη νὰ ἀδειάσῃ τὴν κύστι του, ἡ ἐξέτασί του θὰ

Ἀρρώστειες ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΗ

ἀποδείξῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅτι ἔχει διογκωμένο τὸν προστάτη.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι πολλὲς περιπτώσεις ὑπερτροφίας τοῦ προστάτου ἔχουν καλοήθη μορφή. 'Ωστόσο, ἔχει ἀποδειχτῇ μὲ πολυάριθμες νεκροψίες ὅτι, σὲ κάθε πέντε ἄντρες ποὺ πεθαίνουν, ὁ ἕνας ἔχει καρκίνο τοῦ προστάτου, ἀσχετα ἂν πέθανε ἴσως ἀπὸ ἄλλη αἰτία. Μ' ἄλλα λόγια, ἀπὸ τοὺς ἄντρες ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 60, ἕνα ποσοστὸ 35% περίπου ὑποφέρει ἀπὸ ὑπερτροφία τοῦ προστάτου, ἐνῶ ἕνα ποσοστὸ 20% παρουσιάζει καρκίνο τοῦ προστάτου, πεθαίνει ὅμως συνηθέστατα ἀπὸ ἄλλες ἀσθένειες.

Πάντως, οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δείχνουν πόσο σπουδαία εἶναι ἡ τακτικὴ ἐξέτασις τοῦ προστάτου στοὺς ἡλικιωμένους ἄντρες. Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τὸ ἀπευθυσμένον. Ὁ γιατρὸς ψηλαφεῖ μὲ τὸ δάκτυλο καὶ βρίσκει ἀμέσως τὴ διόγκωσι τοῦ ἀδένος, ἂν ὑπάρχῃ.

Ἡ ὑπερτροφία τοῦ προστάτου συναντᾶται μὲ τὴν ἴδια συχνότητα στοὺς λευκοὺς καὶ στοὺς νέγρους, εἶναι ὅμως σπανία στοὺς Κινέζους καὶ στοὺς Γιαπωνέζους. Οἱ ἄντρες τῶν δυὸ αὐτῶν φυλῶν εἶναι ἐπίσης μᾶλλον ἀτρίχοι, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι ὁ ὀργανισμός τους ἐκκρίνει λιγώτερα «ἀνδρογόνα» (ἀρσενικὲς ὁρμόνες) ἀπὸ τὶς ἄλλες φυλές, κι' ὅτι ἡ περίσσεια τῶν ἀνδρογόνων ἀποτελεῖ ἴσως ἕνα παράγοντα τῆς ὑπερτροφίας τοῦ προστάτου.

Δὲ φαίνεται νὰ παίζῃ ρόλο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ σεξουαλικὴ δραστηριότης. Εἴτε κάνει κανεὶς κατοχρήσεις εἴτε εἶναι ἐγκρατὴς σ' ὅλη του τὴ ζωή, ἔχει τὶς ἴδιες πιθανότητες νὰ πάθῃ ὑπερτροφία τοῦ προστάτου σὲ προχωρημένη ἡλικία.

Ἐπίσης δὲν παίζει ρόλο τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος, οὔτε τὸ πιστὸ οὔτε τὸ κάπνισμα, οὔτε οἱ προηγούμενες προσβολὲς ἀπὸ ἀφροδίσια νοσήματα. Τὸ ποσοστὸ μένει πάντα τὸ ἴδιο, σ' ὅλους τοὺς ἄντρες.

Ἡ αἰτία τῆς ὑπερτροφίας τοῦ προστάτου εἶναι μιὰ διαταραχὴ τῆς ὁρμονικῆς ἰσορροπίας ποὺ ὀφείλεται σὲ κακὴ λειτουργία τοῦ ἥπατός του, σὲ ἔλλειψι βιταμινῶν, σὲ ἀνωμαλίες τῆς δράσεως τῶν ἐνζύμων, σὲ ὑπερβολικὴ ἐκκρισι βλαβερῶν ὁρμονῶν ἀπὸ τὰ ἐπινεφρίδια καὶ πρόωρη ἐκφύλισι τῶν κυττάρων τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

Μὲ τὶς σύγχρονες προόδους τῆς ὁρμονοθεραπείας, καταπολεμεῖται πολλὲς φορὲς ἡ ὑπερτροφία τοῦ προστάτου. Ὑπάρχουν ὡστόσο πολλὲς περιπτώσεις ποὺ ἡ μοναδικὴ ἀποτελεσματικὴ λύσις φαίνεται πὼς εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Κάποτε ὁ γιατρὸς καυτηριάζει ἢ κόβει τοὺς διογκωμένους ἱστοὺς μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ὀργάνου ποὺ λέγεται «κυστοσκόπιον» καὶ ποὺ εἰσάγεται ὡς τὴν κύστι. Στὶς σοβαρώτερες ὅμως περιπτώσεις, ἰδίως δὲ ὅταν ὑπάρχῃ φόβος καρκίνου, πρέπει νὰ γίνῃ δραστικώτερη ἐγχείρησι καὶ ν' ἀφαιρεθῇ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἢ καὶ ὅλοι οἱ πάσχοντες ἱστοὶ τοῦ ἀδένος. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ λέγεται «προστατεκτομή».

Ἂν ὡστόσο ἐξετάζεται κανεὶς ταχτικά, ὁ γιατρὸς θὰ ἀνακαλύψῃ ἐγκαίρως κάθε ἀνωμαλία (πρήξιμο ἢ μικρὸ ὄγκο) καὶ θὰ ἐφαρμόσῃ ἀμέσως τὴν ἀπαιτουμένη θεραπεία, μὲ πολὺ μεγαλύτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Ἀρκετὰ μεγάλο εἶναι ἐπίσης τὸ ποσοστὸ τῶν ἐνηλίκων ἀνδρῶν ποὺ παθαίνουν χρονία προστατίτιδα, δηλαδὴ ἐρεθισμὸ τοῦ προστάτου. Ὑπάρχουν δύο μορφὲς αὐτῆς τῆς παθήσεως: ἡ νευρικὴ καὶ ἡ μολυσματική.

Ἡ πρώτη προέρχεται ἀπὸ διαταραχὲς τῆς ὁρμονικῆς ἰσορροπίας καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι βρίσκονται πυοσφαίρια στὸν προστάτη. Ὁ πάσχων ἔχει συχνουρία μέσα στὶς ἐκκρίσεις τοῦ προστάτου, τὴν ἡμέρα, τὶς ὧρες ποὺ εἶναι ξύπνιος. Κουράζεται εὔκολα, παρουσιάζει ψυχικὴ κατάπτωσι καὶ ἀνικανότητα πνευματικῆς συγκεντρώσεως. Παρουσιάζει ἐπίσης γαστροεντερικὲς καὶ ἀγγειοκινητικὲς διαταραχὲς καὶ ὑπότασι. Νοιώθει διαρκῶς κακοδιαθεσία καὶ ἀγωνία. Ἔχει ἐλαττωμένες σεξουαλικὲς ἐπιθυμίες καὶ «προστατόρροια» (ροὴ ἐκκρίσεων τοῦ προστάτου). Κοινὸ σύμπτωμα εἶναι ἐπίσης οἱ πόνοι τῆς πλάτης.

Ἡ θεραπεία ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος τῆς ὁρμονικῆς διαταραχῆς. Γίνεται μὲ ἐνέσεις τῶν καταλλήλων ὁρμονῶν, μὲ βιταμίνες καὶ μασάζ τοῦ προστάτου.

Ἡ δεύτερη μορφὴ τῆς χρονίας προστατίτιδος, ἡ λοιμώδης, προέρχεται ἀπὸ διάφορα μικρόβια.

Ἄλλοτε τὰ μικρόβια αὐτὰ ἀνεβαίνουν ἀπ' τὰ ἐξωτερικὰ οὐροποιογεννητικὰ ὄργανα ὡς τὸν προστάτη, κι' ἄλλοτε φτάνουν ἐκεῖ ἀπὸ ἄλλα μακρυνὰ μέρη τοῦ σώματος, π. χ. ἀπὸ χαλασμένα δόντια.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅταν ὑπάρχῃ ἕνα ἀπόστημα ἢ ὄγκος στὸν προστάτη, μιὰ συμπίεσι του μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴ μόλυνσι καὶ τὸν ἐρεθισμὸ τῶν γύρω ἱστῶν.

Πάντως, στὴ μορφὴ αὐτὴ τῆς προστατίτιδος, ὁ ἄρρωστος δυσκολεύεται ἢ πονεῖ στὴν οὔρησι, ἐκεῖ συχνουρία ἢν ἔχει μόνο καὶ παρουσιάζει ἐκκρισι ἑνὸς βλεννώδους ἢ πυώδους ὑγροῦ ἀπὸ τὴν οὐρήθρα.

Ὅταν ὁ προστάτης γίνῃ μιὰ ἑστία μολύνσεως, μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσουν ἀπὸ κεῖ μικρόβια στὸ αἷμα καὶ νὰ προκαλέσουν ἐρεθισμὸ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος (ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ χαλασμένα δόντια ἢ τὶς διαπυημένες ἀμυγδαλές).

Αὐτὴ τὴν προέλευσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ σὲ πολλὲς περιπτώσεις μιὰ ἀρθρίτις, ἢ μιὰ ἰνίτις ἢ μιὰ νευρίτις.

Ἡ θεραπεία συνίσταται στὴν καταπολέμησι τῶν πιθανῶν αἰτίων τῆς μολύνσεως. Γίνεται λοιπὸν μασάζ τοῦ προστάτου, χορηγοῦνται ἀντιβιωτικά, βιταμίνες καὶ ὁρμόνες, ἢ δίδονται ἄλλα εἰδικὰ φάρμακα.

Δίαιτα δὲν χρειάζεται.

Στὴ χρονία προστατίτιδα δὲν παρατηρεῖται συνήθως νυκτερινὴ συχνουρία. Ὅταν λοιπὸν ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ σύμπτωμα σ' ἕνα ἄντρα ἄνω τῶν 50 ἐτῶν — εἴτε εἶναι διωγκωμένος ὁ προστάτης εἴτε ὄχι — ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ ὑποπτεύεται ὄγκο, καλοήθη ἢ καρκινώδη.

'Επάνω: Μιὰ κύστις σχηματισμένη μέσα στὸν προστάτη μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν οὔρησι, περισφίγγοντας τὴν ἔξοδο τῆς κύστεως. Κάτω: Ἀπὸ μιὰ μόλυνσι τοῦ προστάτου (1), μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσουν τὰ μικρόβια στὸ αἷμα καὶ νὰ προκαλέσουν πόνους στὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης (2), ἐρεθισμὸ τῶν μυῶν (3), νευρίτιδα (4), ἐρεθισμὸ τῶν ματιῶν (5) κλπ.

Οἱ γαργάρες εἶναι ὠφελιμώτατες

Ὅταν ξαναπάθετε πονόλαιμο, νἄχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ συστηματικὲς παρατηρήσεις, οἱ γαργάρες ἔχουν ἀσήμαντη θεραπευτικὴ ἀξία, γιατὶ τὰ φάρμακα δὲν κατορθώνουν νὰ φτάσουν ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ ἢ ὡς τὶς ἀμυγδαλές. Πράγματι μὲ τὰ γαργάρα, τὸ πίσω μέρος τῆς γλώσσας κολλάει στὸν οὐρανίσκο καὶ φράζει τὸ λαιμό. Πολὺ ἀποτελεσματικώτερο εἶναι τὸ πλύσιμο τοῦ λαιμοῦ μὲ ζεστὸ ἁλατόνερο ποὺ τὸ ἐκσφενδονίζετε μὲ μιὰ σύριγγα.

Τά 23

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τῆς κόμησσας Μαργαρίτας ντ' Ἀντουραὶν

Βλέποντας τὰ ὄρνια νὰ φτερουγίζουν πάνω ἀπ' τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά, ἀνατολικὰ τῆς Ταγγέρης, δυὸ περαστικοὶ πλησίασανε, ἀπὸ περιέργεια, κι' ἀντίκρυσαν τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας. Ἡ ἐμφάνισί του ἔβειχνε πὼς εἶχε μείνει πολλὲς μέρες μέσα στὴ θάλασσα. Ἡ μύτη καὶ τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου ἦσαν παραμορφωμένα ἀπὸ ἄγρια χτυπήματα.

"Υστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, εἶχε ἀναγνωρισθῆ ἡ νεκρή: Ἦταν ἡ κόμησσα Μαργαρίτα ντ' Ἀντουραίν.

"Ἔτσι τελείωσε τὸ Νοέμβριο τοῦ 1948, ἡ μυθιστορηματικὴ σταδιοδρομία μιᾶς γοητευτικῆς κι' ἐπικίνδυνης γυναίκας, ποὺ εἶχε δράσει πάνω ἀπὸ 30 χρόνια, εἶχε ἀνακατευτῆ σὲ διεθνεῖς κατασκοπείες καὶ πολιτικὲς μηχαναρραφίες κι' εἶχε κατηγορηθῆ γιὰ 23 ἐγκλήματα — μεταξὺ αὐτῶν, γιὰ 4 δολοφονίες. Οἱ ἀστυνομίες τριῶν ἠπείρων τὴν εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς ἕτὸ μεγαλύτερο ἐγκληματικὸ μυαλὸ τῆς ἐποχῆς μας». Ἦταν ἕνα μίγμα Μάτα Χάρι καὶ Λουκρητίας Βοργίας. Διατηροῦσε δὲ τὴν ὁμορφιά της ὥσπου πέθανε δολοφονημένη σὲ ἡλικία 53 χρονῶν.

Εἶχε γεννηθῆ τὸ 1895, στὴ μικρὴ γαλλικὴ πόλι Μπαγιόν, ἀπὸ μιὰ ἀξιοσέβαστη οἰκογένεια τῆς μεσαίας τάξεως. Ὁ πατέρας της ἦταν συμβολαιογράφος.

"Ἀπὸ μικρὴ ἀκόμη, ἔβειξε τὸν ἀνήσυχο κι' ἀνυπότακτο χαρακτῆρα της. "Ἦταν μόλις 15 χρονῶν, ὅταν τὄσκασε μ' ἕνα ὁπλοχαγὸ τῶν οὐσσάρων. Ὁ πατέρας της τὴ βρῆκε καὶ τὴν πῆρε πίσω στὸ σπίτι του. Τὸν ἄλλο χρόνο, τὴ ζήτησε ἕνας μεσόκοπος καὶ πλούσιος Βάσκος εὐγενής, ὁ κόμης Πιὲρ ντ' Ἀντουραίν. Ἡ Μαργαρίτα δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὸν παντρευτῆ, γιὰ νὰ φύγη ἀπ' τὸ μουχλιασμένο περιβάλλον τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως.

"Υστερα ἄρχισε νὰ γυρίζη μαζί του σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Μὲ τὰ ταξίδια της αὐτά, ἐξελίχτηκε σὲ μιὰ κομψή, σαγηνευτικὴ καὶ κοσμοπολίτισσα γυναίκα, ποὺ μιλοῦσε ἀρκετὲς γλῶσσες κι' εἶχε σχετιστῆ στενὰ μὲ τὴ διεθνῆ ἀριστοκρατία.

"Οταν ἄρχισε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, οἱ ντ' Ἀντουραὶν βρίσκονταν στὴν Αἴγυπτο.

'Εκεῖ λοιπόν, ἡ κόμησσα γνώρισε τὸν ὑπολοχαγὸ Λῶρενς, ποὺ ἔγινε ἀργότερα διάσημος ὡς «Λῶρενς τῆς Ἀραβίας». Κι' ἡ γνωριμία αὐτὴ ἄλλαξε ριζικὰ τὴ ζωή της.

Οἱ "Αγγλοι τὰ εἶχαν βρῆ σκοῦρα τότε σ' αὐτὴ τὴ χώρα... Τραβοῦσαν τὸ διάβολό τους ἀπ' τὰ σαμποτὰζ καὶ τὶς συνωμοσίες τῶν Αἰγυπτίων ἐθνικιστῶν.

Ὁ Λῶρενς λοιπὸν πρότεινε ν' ἀναθέσουν σὲ μιὰ ἱκανὴ κι' ὄμορφη γυναῖκα νὰ σχετιστῆ μὲ τοὺς ἡγέτες τῶν ἐθνικιστῶν, νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ νὰ μάθη τὰ μυστικά τους. Ἡ κόμησσα δέχτηκε εὐχαρίστως αὐτὸ τὸ ρόλο.

Σὲ λίγους μῆνες, ὅλοι στὸ Κάϊρο μιλοῦσαν γιὰ τὸ ρομάντσο της μὲ τὸ Σαάντ Ζαγλοὺλ πασά, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Ἐθνικιστικοῦ Κόμματος. Ξαφνικὰ λοιπόν, οἱ "Αγγλοι κι' ἡ αἰγυπτιακὴ ἀστυνομία ἔκαναν αἰφνιδιασμὸ σὲ μιὰ βίλλα τοῦ Πόρτ Σάϊδ κι' ἀνακάλυψαν ἄφθονα ὅπλα καὶ ἐκρηκτικές. Ὅλες, καθὼς κι' ἕνα σχέδιο ἀνατινάξεως τῆς Διώρυγος τοῦ Σουέζ. Βρῆκαν ἐπίσης στοιχεῖα ποὺ ἐπιβάρυναν τὸ Ἐθνικιστικὸ Κόμμα, κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἐκτοπίσουν στὴ Μάλτα τὸ Ζαγλοὺλ πασᾶ καὶ ὅσο βουλιὰς του.

Στὰ ἑπόμενα 2 χρόνια, ἡ ὡραία Μαργαρίτα ἀνέλαβε διάφορες ἄλλες ἀποστολές. Τὸ 1917, ἔγινε φιλενάδα τοῦ "Ιμπν Σαούντ καὶ τὸν κατάφερε νὰ παραμερίση τὴν ἔχθρα του μὲ τὸ Βασιλιᾶ Χουσεῖν τῆς Χετζάζης. "Ἦταν μιὰ ἀκόμα ἐπιτυχία τοῦ Λῶρενς.

Τὸ τέλος τοῦ πολέμου βρῆκε τοὺς ντ' Ἀντουραὶν ξαναενωμένους στὴ Δαμασκό. Εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα γυιό, κι' ἡ κόμησσα βεβαίωνε πὼς θὰ ἠσύχαζε πιὰ καὶ πὼς θ' ἀφοσιωνόταν στὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ της. Μὰ ἡ εἰρήνη της δὲν θὰ περιπέτειες δὲν τὴν ἄφισε νὰ κρατήση τὸ λόγο της.

Τὸ 1923, τὸ ἀντρόγυνο ἄνοιξε ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο στὴν Παλμύρα τῆς Συρίας. Ἕνα συγκοινωνιακὸ κόμβο ὅπου ὑπῆρχε ὡς τότε μοναχὰ μιὰ ὅαση μὲ λίγες καλύβες Ἰθαγενῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν δέχονταν ἐπὶ 9 χράνια τοὺς περαστικοὺς ξένους, Βεδουίνους σεΐχηδες, Γάλλους ἀξιωματικούς,... Ἡ μικρὴ ὅαση ἔγινε κέντρο σκανδάλων καὶ πολιτικῶν μηχαναρραφιῶν.

Στὴν ἐθνικιστικὴ ἐξέγερση τῆς Συρίας, τὸ 1925, ἡ Μαργαρίτα πυροβόλησε πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὰ γαλλικὰ «Δεύτερο Γραφεῖο». Ἔξη "Αραβες, ἡγέτες τῶν ἐπαναστατῶν ἐξαφανίστηκαν μυστηριωδῶς, στὸ ξενοδοχεῖο της. Μ' ὅλ' αὐτὰ κατώρθωσε, μέσα σὲ 9 χρόνια, νὰ μαζέψη 20.000 λίρες.

Δὲν ἐννοοῦσε ὡστόσο νὰ ἡσυχάση. Στὰ 37 χρόνια της, χώρισε ἀπ' τὸν κόμητα, ἀσπάστηκε τὸν Ἰσλαμισμὸ καὶ παντρεύτηκε μ' ἕναν "Αραβα, τὸ Μπὲν Σουλεϊμάν, 10 χρόνια νεώτερό της. Τὸν ἔπεισε δὲ νὰ τὴν πάρη μαζί του σ' ἕνα προσκύνημα στὴ Μέκκα.

Στὸ ταξίδι, ὅμως, ὁ Σουλεϊμὰν πέθανε ξαφνικὰ ἀπὸ δηλητηρίασι. Ἡ Μαργαρίτα κατηγορήθηκε πὼς τὸν εἶχε δολοφονήσει, πέρασε ἀπὸ ἕνα ἐντόπιο δικαστήριο καὶ καταδικάστηκε σὲ λιθοβολισμό. Πρὶν ὅμως ἐκτελεστῆ ἡ ποινή της, κατάφερε νὰ εἰδοποιήση τὸ Γάλλο πρόξενο. κι' αὐτὸς ἐνήργησε ἀμέσως στὸν "Ιμπν Σαούντ, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πρώην φιλενάδας του.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν πάλι στὴν Παλμύρα, ξαναπαντρεμένη μὲ τὸν πρῶτο ἄντρα της. 'Αλλ' ἕνα πρωὶ τοῦ 1935, ὁ κόμης βρέθηκε νεκρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου, μὲ 19 μαχαιριὲς στὸ κορμί του.

Δυὸ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ κατέθεσαν διάφορα ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν κόμησσα. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Μαργαρίτα, γιὰ ἐκδίκησι, ἐπιχείρησε νὰ τοὺς κόψη μὲ τ' αὐτοκίνητό της. Ὡστόσο, ὅταν ἔγινε ἡ δίκη της, ἀθωώθηκε.

Πούλησε τότε τὸ ξενοδοχεῖο, γύρισε στὴ Γαλλία κι' ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ βίλλα τοῦ 'Ενταί, κοντὰ στὰ ἱσπανικὰ σύνορα.

'Εκεῖ τὴ βρῆκε ὁ Ἱσπανικὸς ἐμφύλιος πόλεμος. Φαίνεται δὲ πὼς συνεργάστηκε τότε κρυφὰ μὲ τοὺς Ναζῆδες καὶ τοὺς 'Ισπανοὺς φασίστες. Ἡ ἴδια τὸ ἀρνιόταν. "Οταν ὅμως κηρύχτηκε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος κι' οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὸ 'Ενταί, ἡ Μαργαρίτα ἔκανε ταχτικὰ συντροφιὰ μὲ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς τῆς Γκεστάπο. Κι' ἡ βίλλα της ἦταν γεμάτη ἐκλεκτὰ τρόφιμα, ἐνῶ ἡ ὑπόλοιπη Γαλλία πεινοῦσε.

Ὡστόσο, ὅταν στὰ μέσα τοῦ 1942 μυρίστηκε πὼς θάγανε τὸν πόλεμο οἱ Γερμανοί, ἔφυγε γιὰ τὸ 'Αγγλέρι. Μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσι, κατάφερε νὰ παρουσιαστῆ ὡς σημαίνων πράκτορας τῆς συμμαχικῆς κατασκοπείας, μὲ σπουδαῖες ἐπιτυχίες στὸ ἐνεργητικό της.

"Υστερα ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι. "Ηταν τότε 50 ἐτῶν, ἀλλὰ γεμάτη ζωτικότητα ἀκόμη.

Τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1945, βρέθηκε νεκρὸς στὸ διαμέρισμά της ὁ διακεκριμένος δικηγόρος Περοὺ ντ' Ἀλενκούρ. Εἶχε δολοφονηθῆ μὲ δηλητήριο, ποὺ τοῦ τὸδωσαν μέσα σὲ σοκολατάκια. Ἡ ἀστυνομία ἐξακρίβωσε πὼς ἦταν θαυμαστὴς τῆς κόμησσας, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ βρῆ κανένα στοιχεῖο ἐναντίον της, γιὰ τὴ μυστηριώδη δηλητηρίασι.

"Υστερα ἀπὸ 4 μῆνες, ὁ νεαρὸς ἀνηψιὸς τῆς κόμησσας, Ραϋμὸν Κλερίς, πέθανε ξαφνικὰ ἀπὸ δηλητηρίασι, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψί του στὸ σπίτι τῆς θείας του. Πρὶν ξεψυχήση, πρόλαβε νὰ γράψη πίσω ἀπὸ ἕνα εἰσιτήριο τοῦ μετρό: «Τὸ γλυκὸ ποὺ μοῦδωσε ἡ Μαργαρίτα, εἶχε παράξενη γεῦσι».

Ἡ κόμησσα δικάστηκε καὶ πάλι. Μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅμως πὼς δὲν εἶχε νὰ κερδίση τίποτε ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ ἀνηψιοῦ της, ἀθωώθηκε κι' αὐτὴ τὴ φορά.

'Αλλ' ἡ ἀστυνομία ἐξακολούθησε νὰ τὴν ἐπιθλέπη, ὅπου κι' ἂν πήγαινε. Γιὰ νὰ γλυτώση, τέλος, ἀπ' τὴν ἐκνευριστικὴ αὐτὴ παρακολούθηση, ἀγόρασε ἕνα μικρὸ γιὸτ κι' ἄρχισε νὰ γυρίζη τὴ Μεσόγειο. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν πὼς ἔκανε λαθρεμπόριο μαργαριταριῶν, χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων.

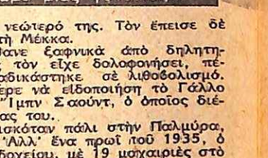
Στὶς 5 Νοεμβρίου 1948, τὸ πλοῖο της ἀγκυροβόλησε στὸν κόλπο τῆς Ταγγέρης. Τὸ πλήρωμα βγῆκε ὅλο στὴν ξηρά. "Εμειναν στὸ πλοῖο μόνο ἡ κόμησσα καὶ τὸ ζεῦγος Πενσινί, Βέλγοι φιλοξενούμενοί της. "Οταν ἐξανηγύρισε τὸ πλήρωμα, τὴν ἄλλη μέρα, κι' οἱ τρεῖς αὐτοὶ εἶχαν ἐξαφανιστῆ. Μετὰ 2 μέρες δέ, βρέθηκε τὸ πτῶμα τῆς κόμησσας, ποὺ τὸ εἶχε πετάξει ἡ θάλασσα στὴν ἀκρογιαλιά.

Οἱ Πανσινὶ συνελήφθησαν στὴν Καζαμπλάνκα. "Αποκαλύφτηκε τότε πὼς δὲ λέγανταν ἔτσι. Ὁ ἄντρας ἦταν ὁ Γερμανὸς Χὰνς "Αμπελ, ἄλλαξε πράκτωρ τῆς Γκεστάπο, κι' ἡ γυναῖκα ἡ φιλενάδα του Γκέρμα Κούλερ.

Εἶχαν μαλώσει μὲ τὴ Μαργαρίτα πάνω στὴ διανομὴ τῶν κερδῶν ἀπὸ ἕνα λαθρεμπόριο χρυσόσκονης. Ὁ "Αμπελ χτύπησε τὴν κόμησσα στὸ κεφάλι μὲ μιὰ ἀβελανὴ μποτίλια. "Υστερα τὴν πέταξε στὴ θάλασσα. μὲ τὴ βοήθεια τῆς φιλενάδας του.

Ὁ Χὰνς "Αμπελ καταδικάστηκε σὲ 20 ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα κι' ἡ Γκέρμα σὲ 1 ἔτους φυλάκισι. "Υποχρεώθηκαν ἐξ ἄλλου νὰ πληρώσουν μιὰ συμβολικὴ ἀποζημίωσι 1 φράγκο στοὺς κληρονόμους τοῦ θύματός τους.

Τόσο ἐξετίμησε ἡ κοινωνία τὴ ζωὴ τῆς Μαργαρίτας ντ' Ἀντουραίν...

Δυὸ περαστικοὶ ἀντίκρυσαν τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΩΝ

Μερικὲς παράξενες περιπτώσεις

Ὁ θάνατος στὴν ἀγχόνη ἀπασχόλησε πάντας τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐξακριβώσουν ποιὰ ἀπὸ τὶς διάφορες θανατικὲς ἐκτελέσεις εἶναι λιγώτερο ὀδυνηρή.

'Αλλὰ πρὶν μιλήσουμε γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ θανάτου, ἂς σημειώσωμε ὅτι ὁ ἀπαγχονισμὸς θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους κι' ὅλας χρόνους ὡς ἕνας θάνατος ἀτιμωτικός.

"Οταν ὁ 'Οδυσσέας γύρισε στὴν 'Ιθάκη κι' ἔμαθε ὅτι οἱ ὑπηρέτριες εἶχαν ἀδιαφορήσει στὶς διαταγὲς τῆς Πηνελόπης. ἔκαναν τὰ κέφια τῶν μνηστήρων καὶ διασκέδαζαν μαζί τους, ἀπεφάσισε νὰ τὶς θανατώση. Ἔτσι μόλις ξεκαθάρισε τοὺς λογαριασμούς του μὲ τοὺς μνηστῆρες, τὶς κάλεσε ὅλες στὴν αὐλὴ καὶ τὶς πρόσταξε νὰ πετάξουν τὰ πτώματα καὶ νὰ πλύνουν καλὰ τὰ αἵματα. "Υστερα τὶς στρίμωξε ἀγριεμένος σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ φώναξε στὸν Τηλέμαχο καὶ στὸν Εὔμαιο νὰ τὶς σφάξουν. Μὰ ὁ Τηλέμαχος παρατήρησε στὸν 'Οδυσσέα ὅτι δὲν τοὺς ἄξιζε νὰ πεθάνουν μ' ἕνα τόσο ἔντιμο θάνατο. "Επρεπε νὰ τὶς κρεμάσουν! Τὶς ἅρπαξαν, λοιπόν, καὶ τὶς κρέμασαν σὰν τσαμπιὰ σταφύλια ἀπὸ τὰ δοκάρια. Τὰ πόδια τους, ποὺ κουνιόντουσαν ρυθμικά, χτυποῦσαν τὸ ἔδαφος «κι' ἔμοιαζαν σὰν τσίχλες ποὺ μπλέχθηκαν σὲ δίχτυ, κάτω ἀπὸ θάμνο ποὺ εἶχε στήσει ὁ κυνηγός».

Ὁ "Ομηρος δίνει μιὰ σωστὴ περιγραφὴ τῶν σπασμωδικῶν κινήσεων τῶν κρεμασμένων. "Ενας Γάλλος γιατρός, ὁ δόκτωρ Ζακιμὲν, γράφοντας σχετικά, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι τόσο χαρακτηριστικὸς ὁ κρότος ποὺ κάνουν τὰ πόδια τοῦ κρεμασμένου, ὥστε νομίζεις ὅτι παίζουν τύμπανο. Κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸν κρότο καταλαβαίνουν οἱ δεσμοφύλακες ὅτι ἔχει κρεμαστῆ ἕνας κατάδικος καὶ τρέχουν μήπως τὸν σώσουν...». Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὡστόσο θέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ὁ θάνατος αὐτὸς εἶναι ὀδυνηρὸς ἢ... εὐχάριστος. Ὁ Βάκων ἀναφέρει τὴν περίπτωσι ἑνὸς περιέργου εὐγενοῦς, ποὺ θέλησε νὰ τὸ διαπιστώση. "Εδεσε, λοιπόν, ἕνα σχοινὶ καί... κρεμάστηκε. Μὰ ἀπὸ λάθος, τὸ σκαμνὶ γλύστρησε ἀπὸ τὰ πόδια του κι' ἀσφαλῶς θὰ πνιγόταν πραγματικά, ἂν κατὰ τύχη, ἐκείνη τὴν στιγμὴ, δὲν ἐμπαινε μέσα στὸ δωμάτιο ἕνας φίλος του, ποὺ ἔρχόταν νὰ τὸν ἐπισκεφτῆ. Νόμισε τότε ὅτι ὁ παράξενος αὐτὸς ἀριστοκράτης εἶχε κρεμαστῆ πραγματικὰ κι' ἔσπευσε νὰ κόψη τὸ σχοινὶ καὶ νὰ τὸν σώση! Ὁ...κρεμασμένος εἶχε τόσο φοβηθῆ, ὥστε ξέχασε ὅ,τι εἶχε νοιώσει, ὅταν αἰωρεῖτο στὸ κενὸ μὲ τὸ σκοινὶ στὸ λαιμό του. Κι' ἔτσι τὸ πείραμά του πῆγε χαμένο...

"Ενας ἄλλος ὅμως ἦταν πιὸ ἄτυχος. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ "Αγγλος Σκώτ, ποὺ ἔκανε τὸ θαυματοποιὸ σὲ διάφορα θέατρα. "Ενα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ νούμερά του ἦταν ὁ «πραγματικὸς» ἀπαγχονισμός του.

Ὁ Σκὼτ κρεμιόταν πράγματι ἀρκετὰ λεπτά, ἐνῶ ὁ κόσμος τὸν χειροκροτοῦσε ἔξαλλος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του! Αὐτὸ ὅμως τὸν ξεγέλασε μιὰ μέρα κι' ἔμεινε κρεμασμένος 13 σωστὰ λεπτά! Κι' ὅταν τέλος τοῦ βγάλαν τὴ θηλειὰ ἀπὸ τὸ λαιμό του, ἦταν σὲ κακὰ χάλια. "Εζησε μόνο 32 λεπτὰ καὶ πέθανε χωρὶς νὰ συνέλθη.

Σήμερα οἱ ἰατροδικασταὶ ξέρουν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ συμπτώματα, ποὺ παρουσιάζει ὁ κρεμασμένος καὶ πῶς ἐπέρχεται ὁ θάνατός του: 'Ο κρεμασμένος μόλις σφιχθῆ ἀπὸ τὸν βρόχο ἔχει ἀμέσως «ἀπώλεια συνειδήσεως». Τὸ αἷμα του ἀλλοιώνεται. ἐμποδίζεται ἡ κυκλοφορία στὸν ἐγκέφαλο,γίνεται ἀπόφραξι τῶν καρωτίδων κλπ. Ἐπίσης, ἔχει φοβερὲς σπασμικὲς κινήσεις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, καθὼς καὶ τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Οἱ σπασμοὶ τῶν ποδιῶν εἶναι μάλιστα τόσο δυνατοὶ καί... ρυθμικοί, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι παίζουν... τύμπανο!

Τὸν παληὸ καιρό, οἱ γιατροὶ ἀγωνιζόντουσαν νὰ βροῦνε τί ἀλλοιώσεις πάθαινε ὁ κρεμασμένος καὶ δὲν ἀφηναν καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσουν. Ἔτσι συνέδη στὴν Βοστώνη τὸ 1838 ἡ ἀκόλουθη ἀνατριχιαστικὴ ἱστορία:

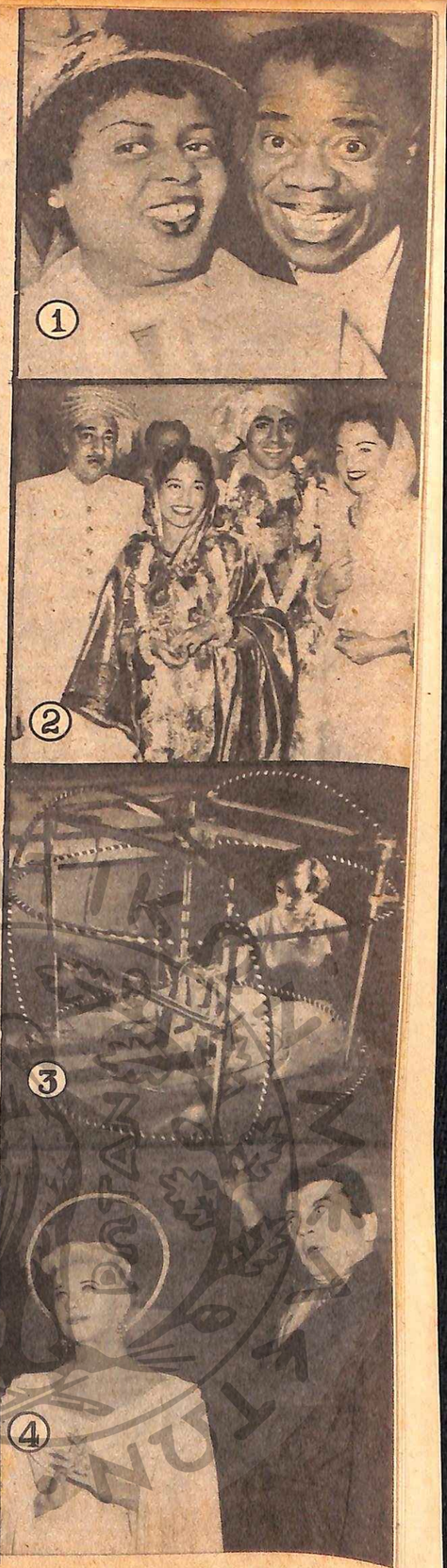
Εἶχε κρεμαστῆ ἕνας κατάδικος 28 χρόνων, σωστὸς 'Ηρακλῆς. Ὁ ἀπαγχονισμός του ἔγινε στὶς 10 τὸ πρωΐ. Ἑφτὰ λεφτὰ ἀργότερα ἡ καρδιά του ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾶ. Τέλος, μετὰ τρία λεπτὰ σταμάτησε. Μισὴ ὥρα ἀργότερα τὸν ξεκρέμασαν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο κι' οἱ κόρες τῶν ματιῶν διεσταλμένες. Τοῦ ἔβγαλαν τὸ βρόχο. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε ὠχρό. Τὸν μετέφεραν κατόπιν στὸ νεκροτομεῖο, ὅπου ξαφνικὰ ἡ καρδιά του ἄρχισε πάλι νὰ χτυπᾶ!... 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ὡστόσο ἦταν ἕνας ἐκτελεσμένος... Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ἦταν πιὰ νεκρός!... Τρεῖς γιατροὶ ἔσκυψαν πάνω στὸ γυμνὸ σῶμα του μὲ τὴν περιέργεια τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Τόση ἦταν μάλιστα ἡ ἀνυπομονησία του, ποὺ δὲν δίστασαν νὰ προχωρήσουν στὴν νεκροτομή!... "Ανοιξαν τὸν θώρακα καὶ γύμνωσαν τὴν καρδιὰ τοῦ καταδίκου, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾶ. Ἔκανε ὀγδόντα παλμοὺς τὸ λεπτό! Μὰ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες σταμάτησε!...

Οἱ τρεῖς γιατροὶ εἶχαν κάνει ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα; "Οχι. 'Ο νόμος δὲν τοὺς ἔπιανε. 'Ο κατάδικος αὐτός. σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ἦταν νεκρός, ἀφοῦ τὸν εἶχαν κρεμάσει. Ἐκεῖνοι εἶχαν παραλάβει γιὰ νὰ μελετήσουν ἕνα πτῶμα! Τοὺς ἦταν ἀδιάφορο ἂν σ' αὐτὸ ἡ καρδιὰ χτυποῦσε ἀκόμη... Εἶναι τρομερὸ κι' ἀπίστευτο καὶ ὅμως ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Μπρουαρντὲς στὸ βιβλίο του «Ὁ θάνατος».

Μπορεῖ τώρα νὰ διασωθῆ ἕνας κρεμασμένος; Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι μπορεῖ νὰ σωθῆ, ἂν γίνη ἀντιληπτὸς ἐγκαίρως ἢ ἄν... σπάση τὸ σκοινί!... Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ξαναβρῆ τὴν ὑγεία του. Συνήθως οἱ κρεμασμένοι ποὺ σώζονται παθαίνουν τελεία ἀμνησία, ἡμιπληγία, μηνιγγίτιδα, ὑποφέρουν ἀπὸ δυσφαγία καὶ χάνουν τὴ φωνή τους.

Κανείς, λοιπόν, ὡς σήμερα δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς πῆ ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ βρόχου, τοῦ μαχαιριοῦ τῆς λαιμητόμου ἢ τοῦ θανάτου στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ποιὸς θάνατος εἶναι ὁ λιγώτερο ὀδυνηρὸς καὶ ποιὸς ὁ πιὸ εὐχάριστος. "Ισως γιατὶ κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ δοκιμάση...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ὁ βασιληᾶς τῆς τζὰζ Λούϊς "Αρμστρονγκ ἑφτασε πρὸ ἡμερῶν στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα καὶ ἐμφανίστηκε σὲ μιὰ σειρὰ ἐκπομπῶν τῆς τηλεοράσεως μαζί μὲ τὴ «Βασιλικὴ φιλαρμονικὴ ὀρχήστρα» τοῦ Λονδίνου, σημειώνοντας καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Ὁ "Αρμστρονγκ, ποὺ παίζει στὴ φωτογραφία μας μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, εἶναι σήμερα 56 χρόνων καὶ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μουσικὲς φυσιογνωμίες τῆς ἐποχῆς μας.

2 Ὁ μαχαραγιὰς τῆς Ἰνδόρας πάντρεψε πρὸ ἡμερῶν τὴν κόρη του, πριγκήπισσα Οὔσα μὲ ἕναν ἔμπορο τῆς Βομβάης, τὸν Σάτις Μαλότρα. Ὁ μαχαραγιὰς ἐβηλωσε ὅτι ἐγκρίνει ἀπολύτως τὴν ἐκλογὴ τῆς κόρης του καὶ ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του παρ' ὅλο ὅτι σημαίνοντες αὐλικοὶ σκανδαλίστηκαν ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ ποὺ ἕνωνε μιὰ πριγκήπισσα μὲ ἕναν ἄνδρα ἐντελῶς διαφορετικῆς «κάστας». Στὴ φωτογραφία μας διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ μαχαραγιάς, ἡ πριγκήπισσα Οὔσα, ὁ Σάτις Μαλότρα καὶ ἡ σύζυγος τοῦ μαχαραγιᾶ ποὺ εἶναι Ἀμερικανίδα.

3 Τὸ παράξενο αὐτὸ μηχάνημα χρησιμεύει γιὰ νὰ δοκιμάζωνται οἱ ἐυαίσθητες πυξίδες τῶν ἀεροπλάνων, μία-μία. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἰσχυρὸ μαγνητικὸ πεδίο τῆς γῆς, ἐκτελεῖ δὲ διάφορες περιστροφὲς καί... τοὔπιπες, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ μήπως διαταράσσεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ λειτουργία τῆς ἐξεταζομένης πυξίδος. Ἡ πυξίδα βρίσκεται στὸ κέντρο, μέσα στὸ μαῦρο κουτί.

4 Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ νέο φίλμ τῆς Τζίντζερ Ρότζερς «Ὦ, ἄνδρες!... Ὦ, γυναῖκες!» στὸ ὁποῖο ἡ ξανθομάλλα γόησσα ποὺ ξαναγνώνει ἀντὶ νὰ γερνᾶ ἔχει γιὰ παρτεναίρ τὸν Ντὰν Νταλέ. Στὴν κωμῳδία αὐτὴ ποὺ σατυρίζει τὴ σύγχρονη ζωή, ἡ Τζίντζερ ὑποδύεται μιὰ ψυχαναλύτρια ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό της ἕναν ἄγγελο βασανιζόμενο ἀπὸ ἕνα τυραννικὸ σύζυγο. Στὴν ἰδιωτικὴ της ζωὴ φαίνεται ὅμως ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο γιατὶ ἡ Τζίντζερ Ρότζερς ἔχει παντρευτῆ τέσσερες φορὲς καὶ τώρα ὁ τέταρτος σύζυγός της, Ζὰκ Μπιεζαράκ, ποὺ ἔχει περίπου τὰ μισά της χρόνια, ἑτοιμάζεται μὲ τὴ σειρά του νὰ τὴν ἐγκαταλείψη κι' αὐτός.

Η "χαράδρα τοῦ θανάτου"

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΑ 1612, ὁ Κάρολος, Ἐμμανουὴλ Α΄. πρίγκηπας τῆς Σαβοΐας, ἔμπλεξε σὲ πόλεμο μὲ τὸ δοῦκα τῆς Μάντοβας γιὰ μιὰ κληρονομικὴ διαφορὰ καὶ βγῆκε στὸ τέλος νικητής.

Ἡ νίκη αὐτὴ ἐξασφάλισε στὸν πρίγκηπα τὴ φήμη γενναίου πολεμιστῆ. Νέοι εὐγενεῖς ἔτρεχαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους. Ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ὁ κόμης τοῦ Καστελμπόνο Μπαλντούτσιο.

Ὁ κόμης ἦταν νέος, ὡραῖος, μεγαλόψυχος καὶ λάτρευε τὸ θεὸ τοῦ πολέμου, ὅπως καὶ τὴ θεὰ τῆς ὁμορφιᾶς. Ὁ πρίγκηπας τῆς Σαβοΐας, ἐκτιμῶντας τὰ στρατιωτικά του προτερήματα, τὸν κατάταξε ἀνάμεσα στοὺς πρώτους στρατηγούς του.

Ἀφοῦ πέρασε καιρός, ὁ πρίγκηπας ἀνάθεσε στὸν ὡραῖο κόμητα τὴν ἐκπόρθησι τοῦ φρουρίου τῆς Ὁρσάρα. Μέσα ἐκεῖ ἦταν κλεισμένος ἕνας Ἱσπανὸς εὐγενής, ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ ὅτι δὲν θὰ παραδινόταν στοὺς ἐχθρούς του, ὅσο ζοῦσε.

Ὁ Ἱσπανὸς ἦταν σύμμαχος τῶν ἀντιπάλων τοῦ πρίγκηπα καὶ τὸ φρούριό του ἦταν ἀπόρθητο, κυρίως ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ μεριά, ὅπου ὑπῆρχαν βαθειὲς χαράδρες.

Ὁ Μπαλντούτσιο ἤξερε ὅτι ἡ δουλειὰ ποὺ τοῦ ἀνάθεσε ὁ πρίγκηπας ἦταν πολὺ δύσκολη. Ἔχοντας ὅμως ἐλπίδες στὴν ἱκανότητά του, στὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν του καὶ στὴν καλὴ του τύχη ξεκίνησε γιὰ τὸ φρούριο τῆς Ἀρσάρα.

Ἕνας μήνας ὅμως εἶχε περάσει ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν μὲ τοὺς στρατιῶτες του μπροστὰ σ' αὐτὸ καὶ δὲν εἶχε κατορθώσει τίποτα. Οἱ ἐχθροί, ἔμπειροι καὶ προνοητικοί, τοῦ εἶχαν ἐπιτεθῆ πολλὲς φορὲς μ' εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Μπαλντούτσιο ἔβλεπε τοὺς ἄνδρες του νὰ λιγοστεύουν ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν Ἱσπανῶν. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του.

Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ λύση τὴν πολιορκία γιὰ λίγο, ζητῶντας ἐπικουρίες ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τῆς Σαβοΐας. Στὸ μεταξὺ ἀποφάσισε νὰ πάη μόνος γιὰ νὰ ἐξετάση ἀπὸ κοντὰ τὸ φρούριο.

Γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίσουν, ντύθηκε μὲ ροῦχα πλανόδιου ὀργανοπαίχτη. Προχωροῦσε ἄφοβα. Φτάνοντας ὅμως σ' ἕνα δάσος ἀπὸ ἀκακίες, εἶδε ξαφνικὰ ὅτι βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς Ἱσπανοὺς στρατιῶτες. Καὶ χωρὶς νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίστασι, ἄφησε νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν μέσα στὸ φρούριο.

Οἱ στρατιῶτες τὸν παρουσίασαν στὸ διοικητή τους, τὸν Δὸν Ραμὸν Γκονζαλὲς - Τερίρα, ποὺ μόλις εἶδε τὸ Μπαλντούτσιο, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ ὑποψιαστῆ τίποτα:

— Καλῶς ἦρθες! Ἡ μουσικὴ καὶ τὰ τραγούδια σου θὰ δώσουν ἰδιαίτερη χαρὰ στὴ θυγατέρα μου, ποὺ ἡ καταραμένη αὐτὴ πολιορκία τὴν ἔκανε μελαγχολικη.

Καὶ ὁ διοικητὴς ὡδήγησε τὸν μεταμφιεσμένο κόμητα στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, τῆς ὁμορφης Ἰνές.

Ὁ Μπαλντούτσιο, μόλις τὴν εἶδε, ἔμεινε ἔκθαμβος. Σ' ὅλη τὴν τυχοδιωκτικὴ ζωή του δὲν τοῦ ἔτυχε νὰ ξαναϊδῆ μάτια τόσο μαῦρα κι' ἀστραφτερὰ καὶ πρόσωπο τόσο ἀγγελικό!

— Κύτταξε, Ἰνές, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της, τί σοῦ φέρνω! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σοῦ λέη νοσταλγικὰ τραγούδια καὶ θὰ σοῦ παίζη παληὲς μελωδίες...

— Εὐχαριστῶ, πατέρα μου! εἶπε ἡ Ἰνές.

Καὶ γυρίζοντας στὸν κόμητα, πρόσθεσε:

— Τραγούδησέ μου λοιπὸν νὰ χαρῶ λιγάκι...

Ὁ Μπαλντούτσιο τῆς εἶπε ἀμέσως ἕνα παθητικὸ τραγοῦδι. Καὶ μέσα στὴν ὁμορφιὰ ἐκείνης τῆς ὥρας ξέχασε καὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Σαβοΐας καὶ τὴν πολιορκία τῆς Ὁρσάρα...

Πέρασαν μέρες κι' ὁ Μπαλντούτσιο ἔγινε ὁ ἀγαπημένος ξένος τοῦ φρουρίου. Τὰ λαμπερὰ μάτια τῆς Ἰνὲς τὸν κυττοῦσαν μὲ περιπάθεια. Ἡ μελωδικὴ φωνή του τὴν εἶχε ἀναστατώσει!...

Ὁ Μπαλντούτσιο, τετραπέρατος στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς, ἄρχισε νὰ βάζη σ' ἐνέργεια ὅλα του τὰ τεχνάσματα, γιὰ νὰ κερδίση ὁλότελα τὴ καρδιά της καὶ νὰ μάθη τὸ μυστικὸ τοῦ ἀπόρθητου φρουρίου.

Στὸ μεταξύ, τοῦ κάκου περίμεναν οἱ πολιορκητὲς τὸ γυρισμό του. Φοβήθηκαν λοιπὸν κι' ἔστειλαν ἀγγελιαφόρους στὸν πρίγκηπα τῆς Σαβοΐας λέγοντάς του πὼς ὁ κόμης θὰ εἶχε πάθει κανένα δυστύχημα.

Ὁ Μπαλντούτσιο ὅμως, ἂν καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἀποστολή του. Καὶ μέσα στὰ θερμὰ φιλιὰ ποὺ ἄλλαζε μὲ τὴν ὁμορφη Ἰνές, κατάφερε νὰ τῆς κλέψη καὶ τὸ μυστικό. Ἔμαθε, δηλαδή, ὅτι στὴ μέση τοῦ βουνοῦ βρισκόταν ἕνα μονοπάτι, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ μπῆ κανεὶς στὸ φρούριο, χωρὶς νὰ τὸν δοῦν.

Ἔτσι, μιὰ παγερὴ νύχτα ἀκούστηκαν μέσα στὸ φρούριο κραυγὲς καὶ πυροβολισμοί.

Ὁ Δὸν Ραμὸν ξύπνησε τρομαγμένος, μὰ πρὶν τοῦ δοθῆ ὁ καιρὸς νὰ ζωστῆ τὸ σπαθί του καὶ ν' ἁρπάξη τὸ ὅπλο του, τὸ δωμάτιό του γέμισε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ Μπαλντούτσιο.

— Προδοσία! φώναξε μὲ λύσσα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ μιὰ πλαγινὴ πόρτα μπῆκε ἡ κόρη του, ἡ Ἰνές, μὲ ξέπλεκα μαλλιὰ καὶ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ τὸ φόβο. Ὁ τρόμος της μεγάλωσε, ὅταν εἶδε τὸν πατέρα της περικυκλωμένο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Ρίχτηκε τότε μπρὸς στὰ γυμνὰ σπαθιά τους, ἀποφασισμένη νὰ πεθάνη, παρὰ νὰ παραδοθῆ σ' αὐτούς.

Μά, ξαφνικά, δυὸ δυνατὰ χέρια τὴν ἅρπαξαν καὶ μιὰ φωνὴ εἶπε προσταχτικὰ στοὺς στρατιῶτες:

—Ἡ καπέλλα αὐτὴ εἶναι ἱερὴ γιὰ μένα! Προσέξτε νὰ μὴν τὴν ἀγγίξη κανείς!...

Ἡ ὁμορφη Ἱσπανίδα γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Μπαλντούτσιο.

Γύρισε τότε καὶ κύτταξε τὸν ἀγαπημένο της κατάματα. Ἔπειτα, ἀφίνοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης, κατάφερε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ δυνατά του χέρια.

Ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τρέχοντας τὴ σκάλα τοῦ πύργου. Ὁ Μπαλντούτσιο τὴν ἀκολούθησε σὰν τρελλός. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὴ φτάση καὶ τῆς φώναζε, γεμάτος ἔρωτα:

— Γλυκειά μου, Ἰνές! Ἀγαπημένη μου, στάσου!...

Ἡ Ἰνὲς ὅμως ἀνέβηκε γρήγορα στὸ δῶμα τοῦ πύργου κι' ἔτρεξε στὴν ἄκρη του. Καὶ τότε μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας φώναξε σπαραχτικά:

— Πατέρα μου, ἔφταιξα! Συχώρησέ με!...

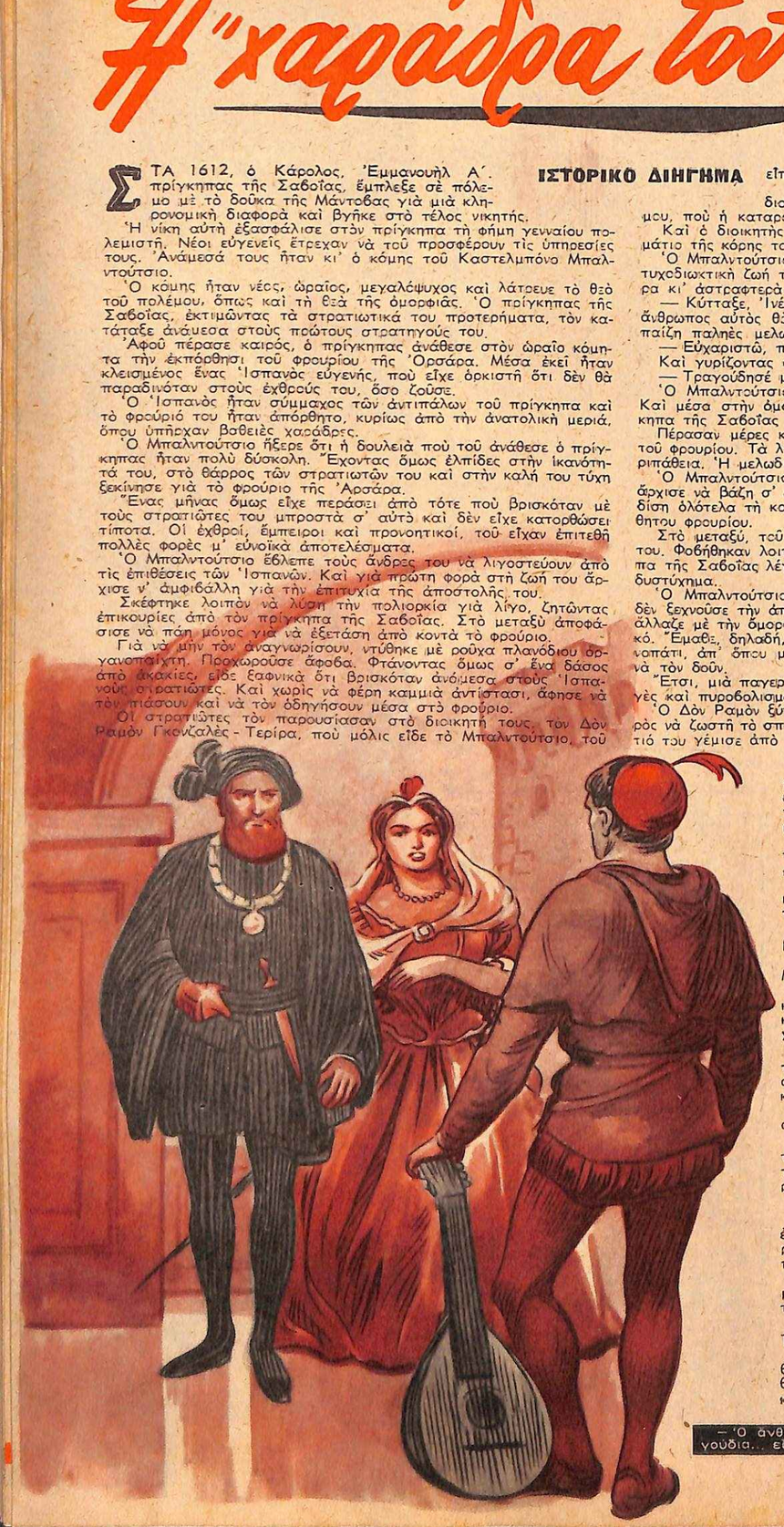
Καὶ πρὶν ὁ Μπαλντούτσιο προφτάση νὰ τὴν ἐμποδίση, ἡ ὁμορφη Ἰνὲς γκρεμίστηκε στὸ βάραθρο, ποὺ ἔχασκε κάτω ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ πύργου...

Ἀπὸ τότε ἡ πένθιμη αὐτὴ τοποθεσία ὀνομάστηκε σὲ ἀνάμνησι τοῦ τραγικοῦ περιστατικοῦ «χαράδρα τοῦ θανάτου».

Ἔτσι πέθανε ἡ ὁμορφη Ἰνὲς Γκονζαλὲς— Τερέρα κι' ἔτσι κυριεύτηκε ἡ Ὁρσάρα...

Ὁ Μπαλντούτσιο ὅμως, δὲν χάρηκε τὸ θρίαμβό του. Ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς του, πέθανε σὲ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸν ἀγιάτρευτο καϋμό του.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σοῦ λέη νοσταλγικὰ τραγούδια... εἶπε στὴν Ἰνὲς ὁ πατέρας της.

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ **ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ**

Θυσίας ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μισὲλ βλέπει στὸ δρόμο μιὰ πολὺ ὄμορφη μοδιστρούλα, τὴ Μιρέτ. Τοῦ κάνει ἰδιαίτερα ἐντύπωσι. Τὴν παρακολουθεῖ καὶ τὴ βλέπει νὰ τρῶη λιτὰ σ' ἕνα δημόσιο πάρκο, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της Κλὼντ Μαρτέλ, σωφέρ, καὶ μὲ τὸ μικρότερο ἀδελφό της Ριγκολό, ἕνα ἀσθενικὸ καὶ ραχιτικὸ ἀγόρι. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶναι φτωχὴ ἀλλὰ ἀγαπημένη. Δυὸ ἰδιωτικοὶ ντετέκτιβ παρακολουθοῦν τὴ Φερνάνδη, ὅταν πηγαίνη νὰ δῆ τὸ παιδί της, κι' ἀνακαλύπτουν ἔτσι ὅλο τὸ μυστικό της. Ὁ Ἀρλὲφ μεταβιβάζει ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες στὸ Βαλωρί, κι' ἐκεῖνος ἀποφασίζει νὰ σκοτώση σὲ μονομαχία τὸν ἀντίζηλό του, τὸ Ζύστ, καὶ νὰ ἐξαφανίση τὸ μικρὸ Μπερτί. Πηγαίνει πρῶτα στὴ λέσχη του καὶ βρίσκει μάρτυρες γιὰ τὴ μονομαχία.

ΤΟΝ μονομαχία ἦταν ὁρισμένη γιὰ τὸ ἑπόμενο πρωΐ. Ὁ Βαλωρὶ ἔφτασε στὸ μέρος τῆς συναντήσεως μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ βρῆκε ἐκεῖ τοὺς μάρτυρες τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Μαρτινύ, τὸν ἀρχίατρο Μπερτὶ καὶ τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Ζύστ, τὸν κύριο Μπρὸ.

Ὁ Μαρτινὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ σπίτι τοῦ Ζύστ, ὅταν ἐκεῖνος εἶχε σκοτώσει τὸν Ἀρλὲφ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἐξετάσει τὸ Ζύστ, ὅταν ἐκεῖνος εἶχε ἐξομολογηθῆ τὸ ἔγκλημά του.

Ὁ Μαρτινὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἐξετάσει τὸ Ζύστ, ὅταν ἐκεῖνος εἶχε ἐξομολογηθῆ τὸ ἔγκλημά του.

— Εἶχατε τόσον καιρὸ νὰ μᾶς ἔρθετε, ὥστε ἀρχίζα πιὰ ν' ἀνησυχῶ. Ἤξερα ὡστόσο πὼς θὰ ξαναρχόσαστε μιὰ μέρα. Τί διάβολο, δὲν διαρκεῖ αἰώνια ὁ μήνας τοῦ μέλιτος!

— Πρόκειται νὰ μονομαχήσω, δήλωσε ὁ Βαλωρί.

Ὁ ντ' Ἀβρὰνς σηκώθηκε καὶ παραχώρησε τὴ θέσι του σ' ἕναν ἄλλο παίκτη.

—Ἀλήθεια τὸ λέτε, ἀγαπητέ μου; εἶπε στὸ Λωράν. Συγχαρητήρια! Ἡ μονομαχία ἔχει τὰ καλά της. Ἂν πληγωθῆς, ξεμπερδεύεις μὲ μιὰ γρατζουνιά, μένεις στὸ σπίτι δυὸ - τρεῖς μέρες, μὰ ἀποζημιώνεσαι μὲ τὴ ρεκλάμα ποὺ σοῦ γίνεται. Οἱ ἐφημερίδες κι' οἱ γυναῖκες μιλᾶνε γιὰ σένα!

— Αὐτὴ δὲν θἄναι τέτοιου εἴδους μονομαχία, ἐξήγησε ὁ Λωράν. Θὰ χτυπηθοῦμε μέχρι θανάτου!

— Μπρρρ! Τότε, φίλε μου, εἴσαστε ἠλίθιος. Δὲν παίζει κανεὶς τὴ ζωή του γιὰ μιὰ γυναίκα... Λέω «γιὰ μιὰ γυναῖκα» γιατί σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πούκειται πάντα γιὰ μιὰ γυναικοδουλειά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλετε νὰ μονομαχήσετε γιὰ κάποια γνωστὴ ἀρτίστα ἢ χορεύτρια.

— Κάνετε λάθος, ἀγαπητέ μου.

— Πρόκειται λοιπόν... γιὰ οἰκογενειακὴ ὑπόθεσι;

— Τὸ μαντέψατε. Εἴσαστε ἀληθινὰ διορατικός... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα πράγματα. Θὰ μονομαχήσω γιὰ κάποιο προσωπικὸ λόγο... καὶ συγχρόνως θὰ ἐκδικηθῶ!

Ὁ ντ' Ἀβρὰνς σοβαρεύτηκε κι' ἀπάντησε:

— Μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε σὲ μένα, ἂν μὲ θέλετε γιὰ μάρτυρα. Δὲ μένει παρὰ νὰ μοῦ δώσετε τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀντιπάλου σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κανονίσω τοὺς ὅρους τῆς μονομαχίας.

—Ὁ ἀντίπαλός μου εἶναι ὁ λοχαγὸς Μαρτινύ. Μένει στὶς Βερσαλλίες.

— Πολὺ καλά, θὰ τὸν βρῶ. Κι' ὁ δεύτερος μάρτυς σας, ποιὸς θὰ εἶναι;

—Ὁ κόμης Πατόσκι. Θὰ προσκαλέσω ἐπίσης καὶ τὸν ἀδελφό μου Πασκάλ, γιατρό. Θὰ τοῦ στείλω αὔριο τὸ πρωῒ ἕνα τηλεγράφημα.

Ὅπως εἶχε κάμει ἤδη γιὰ τὸν Πατόσκυ, ὁ Βαλωρὶ ζήτησε κι' ἀπὸ τὸν ντ' Ἀβρὰνς νὰ τοῦ ὁρκισθῆ πὼς δὲν θἄκανε καθόλου λόγο γιὰ τὴ μονομαχία, ἰδίως δὲ γιὰ τοὺς λόγους της. Ὁ ντ' Ἀβρὰνς τοῦ τὸ ὁρκίστηκε, κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὴ θέσι του, στὸ τραπέζι τοῦ μπακαρά.

Ἀφοῦ εἶχε βρῆ πιὰ τοὺς μάρτυρές του, ὁ Βαλωρὶ δὲν εἶχε νὰ κάνη τίποτ' ἄλλο στὴ λέσχη. Ἔφυγε λοιπὸν καὶ γύρισε στὸ μέγαρο Μέσμερ.

Τ' ἄλλο πρωῒ, σηκώθηκε ἀπ' τὰ ξημερώματα καὶ πῆγε νὰ δώση τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὸν Πασκάλ. Ἔπειτα προγευμάτισε πρόχειρα κι' ἔφυγε γιὰ τὶς Βερσαλλίες, γιὰ τὴν πόλι αὐτή, ὅπου εἶχε πάει τόσες φορὲς ἡ Φερνάνδη.

Δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῆ τὸ σπιτάκι ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἀρλέφ. Ἦταν τυλιγμένο ἀπὸ κισσοὺς κι' ἀπὸ γκλυσίνες ἕτοιμες ν' ἀνθίσουνε μὲ τὶς ζεστὲς ἀχτῖδες τοῦ μαγιάτικου ἡλίου.

Βλέποντας νὰ βγαίνη ἀπὸ κεῖ μιὰ νέα γυναῖκα, τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε:

— Εἶν' ἐδῶ ὁ λοχαγὸς Μαρτινύ;

— Μάλιστα, κύριε. Στὸ δεύτερο. Ἴσως θὰ τὸν προλάβετε, γιατὶ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη. Ἔχει φτιάξει μάλιστα τὶς βαλίτσες του... Εἶχε ἔρθει προσωρινά, γιὰ λίγον καιρό, καὶ ξαναφεύγει τώρα γιὰ τὴν Ἀφρική.

Ὁ Βαλωρὶ δὲ ρώτησε περισσότερα.

Ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα ποὺ εἶχε τὸ μπιλιέτο τοῦ Μαρτινὺ καὶ χτύπησε.

Τοῦ ἄνοιξε ὁ Ζύστ. Κυττάχτηκαν οἱ δυό τους γιὰ μερικὲς στιγμές, ἀνίκανοι νὰ προφέρουν λέξι. Τέλος, ὁ Ζύστ εἶπε εἰρωνικά:

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ἤρθατε, κύριε, γιὰ νὰ μὲ γαιρετήσετε...

— Νὰ λείπουν οἱ σαρκασμοί, κύριε! Διέκοψε ξερὰ ὁ ἄλλος. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς προκαλέσω σ' ἕνα καφενεῖο, σ' ἕνα δημόσιο κέντρο, νὰ σᾶς ρίξω τὸ γάντι μου στὸ πρόσωπο μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους σας. Μὰ δὲν τὸ θέλησα...

»Θεωρῶ περιττὸ νὰ μάθη ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ὁ λοχαγὸς Μαρτινύ, ὁ γυιὸς τοῦ μπάμπα - Μορλὸτ, τοῦ δασοφύλακα τοῦ Λουβιέρ, ἦταν φίλος τῆς δεσποινίδος Μέσμερ πρῶτα καὶ τώρα τῆς κ. Βαλωρί. Εἶναι περιττὸ νὰ δώσουμε τροφὴ σ' ἕνα σκάνδαλο ποὺ θὰ λέρωνε τόσο τὸ δικό σας ὄνομα ὅσο καὶ τὸ δικό μου. Εἶναι περιττό, τέλος, νὰ μάθη τὸ ἀδιάφορο καὶ κακόβουλο πλῆθος ὅτι ἀπ' αὐτὲς τὶς σχέσεις γεννήθηκε ἕνα παιδί!

»Ὅπως βλέπετε, κύριε, τὰ ξέρω ὅλα. Ξέρω ἀκόμη πὼς συναντιόσαστε μὲ τὴ Φερνάνδη στὸ Σενεδιέρ, σ' ἕνα σπιτάκι ὅπου μένει ἡ Μαντελὶν Μορέλ, ἄλλοτε δασκάλα τῆς μητέρας καὶ τώρα γκουβερνάντα καὶ φύλακας τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Ζύστ ἀνατρίχιασε. Εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς ὁ Μπερτὶ διέτρεχε κάποιο σοβαρὸ κίνδυνο... ὅτι θὰ τὸν ἅρπαζε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπ' τὸ σπιτάκι ὅπου ζοῦσε ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα μὲ τὴ Μαντελίν.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε νὰ σκοτώση τὸ Βαλωρί... Μὰ ἠρέμησε ἀμέσως κι' εἶπε:

— Θέλετε, νὰ μονομαχήσουμε; Εἶμαι σύμφωνος... Ἀφοῦ εἴσαστε ὁ προσβληθείς, ἔχετε δικαίωμα ἐκλογῆς τῶν ὅπλων.

— Οἱ μάρτυρές μου θἀρθοῦν σήμερα ἐδῶ, κατὰ τὶς 10. Περιμείνετέ τους, παρακαλῶ.

— Εἶμαι στὰς διαταγάς σας, κύριε.

— Θὰ μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου. Καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσω! Σᾶς προειδοποιῶ γιὰ ν' ἀμυνθῆτε.

Κι' ὁ Βαλωρὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο. Πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο καί, μόλις ἔφτασε στὸ Παρίσι, πῆγε νὰ βρῆ τοὺς μάρτυρές του.

Τὴν ὡρισμένη ὥρα, αὐτοὶ παρουσιάστηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ζύστ. Ὁ λοχαγὸς τοὺς ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐπαφὴ μὲ δυὸ συναδέλφους του, στοὺς ὁποίους εἶχε συστήσει ἀπόλυτη ἐχεμύθεια καὶ διακριτικότητα.

Ἀποφασίστηκε νὰ γίνη ἡ μονομαχία μὲ στρατιωτικὰ περίστροφα, σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους τοῦ Λουβιέρ, μετὰ δυὸ μέρες

— Οἱ μάρτυρές μου θἀρθοῦν σήμερα ἐδῶ, κατὰ τὶς δέκα. Περιμένετέ τους, παρακαλῶ, εἶπε στὸ Ζύστ ὁ Βαλωρί.

—γιὰ νὰ προλάβη νὰ φτάση στὸ μεταξὺ ὁ Πασκάλ.

Θὰ μονομαχοῦσαν λοιπὸν μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, στὴ σκιὰ καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ δάσους, κοντὰ στὸ σπιτάκι τοῦ Μουρλότ...

Τὸ πολυαγαπημένο παιδὶ τῶν δυὸ γέρων θὰ ξαναγύριζε στὸ μέρος ποὺ εἶχε περάσει τὰ παιδικά του χρόνια... γιὰ νὰ πεθάνη ἴσως ἐκεῖ!

Εἶχε διαλέξει ὁ Βαλωρὶ αὐτὸ τὸ δάσος, μὲ ραφιναρισμένη σκληρότητα, γιατὶ στὸ ξέφωτο ἐκεῖνο εἶχαν συναντηθῆ ἄλλοτε τόσες φορὲς ὁ Ζὺστ κι' ἡ Φερνάνδη, μεθυσμένοι ἀπὸ ἔρωτα! Ὁ ἐκδικητικὸς σύζυγος τὰ εἶχε ὑπολογίσει ὅλα, γιὰ νὰ χτυπήση καλλίτερα στὴν καρδιὰ τὰ δυὸ δυστυχισμένα θύματα τῆς Μοίρας!...

Ὅταν, τὸ βράδυ, ὁ Ζὺστ βρέθηκε μόνος στὴν κάμαρά του, ἔνοιωσε σὰν μιὰ ἀνακούφισι. Θὰ μονομαχοῦσε γιὰ τὴ Φερνάνδη! Θὰ πέθαινε γι' αὐτήν, θ' ἄφινε γιὰ πάντα μιὰ ζωὴ ποὺ τοῦ εἶχε γίνει πιὰ βάρος!... Τί εὐτυχία!...

Μὰ ἴσως καὶ νὰ σκότωνε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο... καὶ τότε ἡ Φερνάνδη θἄμενε ἐλεύθερη καὶ δική του γιὰ πάντα. Δὲν θἄταν πιὰ ἀναγκασμένη νὰ θυσιάζεται γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματος!

Μὰ μιὰ φωνὴ ψιθύριζε μέσ' στὴν καρδιά του:

«Ὅταν χυθῆ αἷμα ἀνάμεσά σας, θὰ σᾶς χωρίζη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐμπόδιο!»

Κι' ὁ Ζὺστ ἀποχαιρέτησε τὴ ζωή, κι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσε. Ἔνοιωθε πὼς ἦταν καταδικασμένος, πὼς δὲν θἄχε πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀμυνθῆ. Οἱ ἐλπίδες του εἶχαν διαλυθῆ, τὸ θάρρος του εἶχε λείψει!

ΙΒ'.

Μόλις κανονίστηκαν οἱ λεπτομέρειες τῆς μονομαχίας, ὁ Λωρὰν τηλεγράφησε στὸν Πασκὰλ νὰ μὴ σταματήση στὸ Παρίσι, ἀλλὰ νὰ πάη κατ' εὐθεῖαν στὸ Μάν. Ἕνα αὐτοκίνητο θὰ τὸν περίμενε ἐκεῖ, στὸ σταθμό, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρη στὸ Λουβιέρ, ὅπου θὰ βρισκόταν ὁ ἀδελφός του.

Ἡ Φερνάνδη δὲ φανταζότανε καθόλου τὸ τρομερὸ δράμα ποὺ προετοιμαζότανε. Ζοῦσε σὲ ἀπόλυτη ἡρεμία. Ἡ βιαστικὴ ἀναχώρησι τοῦ ἀντρός της γιὰ τὸ Λουβιὲρ δὲν τὴν ἀνησυχοῦσε καθόλου. Ἦταν μάλιστα κατενθουσιασμένη, γιατὶ θὰ μποροῦσε ἐλεύθερα νὰ πάη στὸ Σενεβιέρ, νὰ δῆ τὴ Μαντελὶν καὶ τὸ Μπερτί.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις εἶχε γυρίσει στὸ μέγαρο, χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη, μπῆκε στὴν κάμαρά της ὁ Μισέλ. Ἦταν κατάχλωμος. Ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, κι' ἔμεινε ἀμίλητος μερικὲς στιγμές, σὰν παραζαλισμένος...

— Μὲ τρομάζεις, Μισέλ! Τί ἔπαθες; Τί σοῦ συνέβη; τὸν ρώτησε ἡ ἀδελφή του.

— Δὲν ξέρεις λοιπὸν τίποτε; Δὲν ἔμαθες τὴν καταστροφή;...

Ἡ νέα γυναίκα ἀνατρίχιασε. Κρῦος ἱδρώτας ἔβρεξε τὸ μέτωπό της. Κλονίστηκε κι' ἀκούμπησε στὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας γιὰ νὰ μὴν πέση.

Ἕνα ὄνομα ἀνέβηκε μέσα ἀπ' τὴν ἀναστατωμένη ψυχή της:

— Ζὺστ!... Ζὺστ!...

Δὲν μποροῦσε νὰ πρόκειται γιὰ τὸ Μπερτί. Βρισκόταν πρὶν ἀπὸ λίγο μαζί του κι' ἤξερε πὼς ἦταν καλά. Σίγουρα λοιπόν, ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Ζύστ!

—Ὁ λοχαγὸς Μαρτινὺ μονομάχησε, στὸ δάσος τοῦ Λουβιέρ! πρόφερε ἐπιτέλους ὁ Μισέλ!

Ἡ Φερνάνδη πετάχτηκε ὄρθια, φριχτὰ χλωμή.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν μπορεῖ νᾶναι ἀλήθεια! φώναξε. Ὁ Ζὺστ δὲν ἔχει ἐχθρούς, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη... Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶν' ἀλήθεια!

Ὁ Μισὲλ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίδα καὶ τῆς τὴν ἔδωσε.

— Διάβασε, τῆς εἶπε ἁπλά.

— Δὲν μπορῶ... δὲν θὰ μπορέσω! βόγγησε ἐκείνη, γέρνοντας πίσω τὸ κεφάλι της, στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας ὅπου εἶχε ξαναπέσει. Καϋμένε Ζύστ! Ἀγαπημένε παιδικέ μου φίλε!...

Ὁ Μισὲλ φάνηκε σὰν νὰ μὴν ἄκουσε τοὺς θρήνους αὐτοὺς ποὺβγαιναν ἀπ' τὴν πληγωμένη καρδιά της. Κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη ἀργά:

«Στὸ δάσος τοῦ Λουβιέρ, μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸν ὑπέροχο πύργο ποὺ ἀνήκει σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους τραπεζίτες τῶν Παρισίων, ἔγινε μία τραγικὴ μονομαχία μεταξὺ ἑνὸς νέου ἀξιωματικοῦ μὲ λαμπρὸ μέλλον καὶ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κομψοτέρους καὶ γνωστοτέρους φιλάθλους.

»Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ὁ Ζὺστ Μαρτινύ, λοχαγὸς τῶν κυνηγῶν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ὁ ἀντίπαλός του ὁ Λωρὰν Βαλωρί, ὁ σύζυγος τῆς ὡραιοτάτης κόρης τοῦ τραπεζίτου Μέσμερ.

»Ἡ μονομαχία ἔγινε μὲ στρατιωτικὸ περίστροφο—ὅπλο ὄχι συνηθισμένο γιὰ τέτοιες περιπτώσεις. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὰ ἄγνωστα ἀκόμη καὶ μυστηριώδη αἴτιά της ἦσαν ἐξαιρετικὰ σοβαρά.

»Οἱ ὅροι της ἦσαν: ἀνταλλαγὴ σφαιρῶν κατὰ βούλησιν, ἀπὸ ἀπόστασι 30 μέτρων, ὡς ὅτου ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους καταστῆ τελείως ἀνίκανος νὰ συνεχίση τὸν ἀγῶνα. Στὴν ἀρχὴ ἀνταλλάχθηκαν πέντε σφαῖρες δίχως ἀποτέλεσμα. Στὴν ἕκτη ὅμως, κλονίστηκε καὶ ἔπεσε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο: ὁ λοχαγὸς Μαρτινύ...»

—Ὁ Ζύστ! φώναξε ἡ Φερνάνδη, σὰν τρελλή. Ὁ Ζὺστ πέθανε... Τὸν σκότωσε αὐτὸς ὁ ἄθλιος!...

Ὁ Μισὲλ δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὴν ἀδυνηρὴ ἐκείνη κραυγὴ τῆς ἀδελφῆς του. Τοῦ φαινότανε φυσικὴ μιὰ τέτοια συγκίνησι, σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς ἀγωνίας.

Δὲ σκεπτόταν καθόλου ὅτι ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ζὺστ—τοῦ φίλου του καὶ συναδέλφου του—ἦταν ὁ Βαλωρί, ὁ γαμπρός του... κι' ὅτι ἡ Φερνάνδη τὸν ἀποκαλοῦσε ἄθλιο!

Συνέχισε τὸ διάβασμα σιγὰ - σιγά, χωρὶς νὰ βρῆ πιὰ ἡ Φερνάνδη τὸ θάρρος νὰ τὸν διακόψη:

«Ὁ λοχαγὸς Μαρτινὺ ἄφισε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ χέρι του τὸ ὅπλο του, ποὺ κάπνιζε ἀκόμη, καὶ ἔπεσε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῶν μαρτύρων του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατάχλωμο. Καὶ ὅλοι κατάλαβαν πὼς εἶχε πληγωθῆ σοβαρά.

»Ὁ ἀντίπαλός του ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, καὶ χάθηκε στὸ δάσος, μαζὶ μὲ τοὺς μάρτυρές του.

»Μένευν ἀκόμη ἄγνωστοι οἱ λόγοι αὐτῆς τῆς μονομαχίας, ποὺ ἔχει συνταράξει τὴν κοινὴ γνώμη. Εἶναι ἄγνωστα ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων μαρτύρων.

»Ἀφοῦ δέχθηκε τὶς φροντίδες τοῦ γιατροῦ Πασκὰλ Βαλωρὶ — τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀντιπάλου του—ὁ λοχαγὸς Μαρτινὺ μεταφέρθηκε στὸ σπιτάκι τοῦ πατέρα του, τοῦ γέρου δασοφύλακα Μουρλότ. Ἔπειτα πῆρε τὴ θέσι τοῦ δόκτορος Βαλωρὶ ἕνας στρατιωτικὸς γιατρός, ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ ἐπειγόντως.

»Ὁ λοχαγὸς Μαρτινὺ ἔχει τραυματισθῆ στὴν κοιλιὰ καὶ θὰ χρειαστῆ νὰ ὑποστῆ μιὰ σοβαρωτάτη ἐγχείρησι, μὲ ἄγνωστες συνέπειες».

—Ὢ, σώπα! σώπα! φώναξε ἡ Φερνάνδη. Ὁ Ζὺστ θὰ πεθάνη... καὶ τὸν σκότωσε ὁ Βαλωρί, ὁ ἄντρας μου!...

— Γιὰ νὰ μονομαχήσουν μὲ τέτοιο πεῖσμα, πρέπει νὰ ὑπῆρχε κάποιος πολὺ σοβαρὸς λόγος... παρατήρησε ὁ Μισέλ. Κι' αὐτὸν τὸ λόγο θὰ τὸν ξέρης ἐσύ!

Ἡ νέα γυναίκα ἀνασκίρτησε κι' ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της.

— Ναί, πρέπει νὰ τὸν ξέρης πρόσθεσε ὁ Μισὲλ πηγαίνοντας κοντά της.

«Ἂν μιλοῦσα — σκεπτόταν ἡ Φερνάνδη —ὁ Μισὲλ θὰ γινόταν ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ μένα... Ὄχι δὲ θὰ μιλήσω! Θὰ κρατήσω γιὰ μένα μονάχα αὐτὸ τὸ μυστικό, ποὺ δὲ μοῦ ἀνήκει. Ὅ,τι κι ἂν συμβῆ, δὲ θὰ μάθη τίποτε ὁ Μισέλ. Ὀφείλω νὰ σωπάσω... καὶ θὰ σωπάσω!

»Ὁ ἀδελφός μου θὰ ξαναφύγη σὲ λίγο γιὰ τὴν Ἀφρική. Ἐκεῖ κάτω θὰ ξεχάση... καὶ δὲ θὰ βασανίζη πιὰ τὴν καρδιά μου μὲ τὶς ἐρωτήσεις του!»

— Δὲν ξέρω τίποτε, ἀπάντησε ἤρεμα. Ἀγνοῶ τελείως τοὺς λόγους τῆς τραγικῆς αὐτῆς μονομαχίας... Ἐρῶ ὅμως καλὰ τὸ Ζύστ: Δὲ θ' ἀρνηθῆ νὰ μοῦ τοὺς φανερώση. Καὶ θὰ σοῦ γράψω ἀμέσως ὅ,τι θὰ μάθω.

»Σὲ δυὸ μέρες, πρόκειται νὰ γυρίσης στὸ σύνταγμά σου. Ὡς τότε, δὲ μπορῶ βέβαια νὰ μάθω τίποτε, γιατὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πάω στὸ Λουβιὲρ πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τῆς βδομάδας. Θὰ πάω ὅμως μόλις μπορέσω, σοῦ τ' ὁρκίζομαι... θὰ μάθω καὶ θὰ σὲ πληροφορήσω καὶ σένα.

Ὁ Μισὲλ ἔφυγε, ἀνήσυχος καὶ σκυθρωπός. Ἡ Φερνάνδη τὸν ἄκουσε νὰ κατεβαίνη σιγὰ - σιγὰ τὴ σκάλα.

Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της, ἔκαμε μερικὰ βήματα στὸν ἀδειανὸ διάδρομο... κι' ἀφουγκράστηκε.

Ἄκουσε ὁμιλίες — τὶς φωνὲς τοῦ Μέσμερ καὶ τοῦ Μισέλ.

Φοβήθηκε ἀμέσως μήπως ὁ πατέρας της, πιεζόμενος ἀπ' τὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις τοῦ Μισέλ, ἀναγκαζότανε στὸ τέλος νὰ μιλήση, ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του, νεμάτη ἀγωνία καὶ τύψεις...

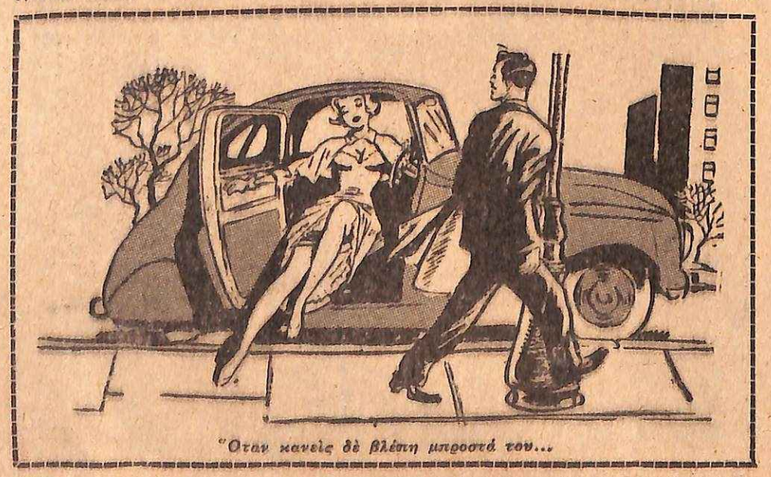
Γύρισε στὴν κάμαρά της, ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα της κι' ἄφισε νὰ τρέξουν ἐλεύθερα τὰ δάκρυά της. Ἔκλαψε... ἔκλαψε μὲ λυγμούς.

Ὅταν ὡστόσο κατέβηκε σὲ λίγο στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρόγευμα, τὸ πρόσωπό της εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἤρεμία του. Τὰ μάτια της δὲν ἦταν πιὰ κόκκινα ἀπ' τὸ κλάμα, γιατὶ τάχε πλύνει ἐπανειλημμένως μὲ κρῦο νερό.

Μὰ κι' οἱ δυὸ ἄντρες φαίνονταν ἤρεμοι. Ἡ φυσιογνωμία τους δὲν πρόδινε καθόλου τὴν ἀγωνία τῆς καρδιᾶς τους.

Δὲν ἀνέφερε κανεὶς λέξι γιὰ τὸ Βαλωρὶ — σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε γι' αὐτούς.

Τρομαγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδιαφορία, ὁ Μισὲλ ἀναρωτιότανε μήπως κάποιο κουρσὸ δρᾶμα μεταξὺ τῆς Φερνάνδης καὶ τοῦ ἄντρός της ἀποτελοῦσε τὴ μοναδικὴ αἰτία τῆς παράξενης ἐκείνης κι' ἀσυνήθιστης μονομαχίας...

Ὅταν κανεὶς δὲ βλέση μπροστά του...

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔφυγε ἀμέσως μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἤθελε ν' ἐπισκεπτηθῆ μερικοὺς συναδέλφους του.

Ἡ Φερνάνδη κι' ὁ Μέσμερ ἔμειναν μόνοι. Ὅταν βεβαιώθηκαν πὼς δὲν τοὺς ἄκουγε κανείς, ἡ νέα γυναίκα πρόφερε μὲ βαθειὰ φωνή:

— Τὸν σκότωσε!... Θὰ τὸ ξέρετε, βέβαια, θὰ μάθατε ἀπ' τὸ Μισὲλ κι' ἀπ' τὶς ἐφημερίδες ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς τραγῳδίας ποὺ παίχθηκε στὸ δάσος τοῦ Λουβιέρ. Ὁ Βαλωρὶ εἶχε τὴ σκληρότητα νὰ διαλέξη ἕνα ἀπ' τὰ μέρη ὅπου πήγαινε συχνὰ νὰ ξεκουραστῆ ὁ μπαρμπα - Μουρλότ. Ἤθελε νὰ σκοτώση τὸ γυιὸ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πατέρα. ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο παιδὶ ἀπ' αὐτό!...

»Τὰ ξέρετε ὅλα. Καὶ τώρα καταλαβαίνετε πὼς ἡ θυσία ποὺ ἀπαιτήσατε σχεδὸν ἀπὸ μένα, πῆγε χαμένη! Οἱ ἐφημερίδες θ' ἀνακαλύψουν γρήγορα τοὺς πραγματικοὺς λόγους τῆς τραγικῆς αὐτῆς μονομαχίας καὶ θὰ τοὺς φανερώσουν σ' ὅλο τὸν κόσμο! Εἶμαι χαμένη... ἡ εὐτυχία μας καταστράφηκε γιὰ πάντα!

»Κι' ὅλες αὐτὲς οἱ ἀτιμίες εἶναι ἔργο τοῦ Βαλωρί. Ἐνῶ πιστεύατε πὼς θὰ σωζόμαστε, πέσαμε στὴ χειρότερη παγίδα!...

Μιλοῦσε σιγανά, ἀκουμπώντας τοὺς ἀγκῶνες της στὸ τραπέζι.

Μέσα στὴν ἀπέραντη ἐκείνη τραπεζαρία, μέσα στὴν τόση πολυτέλεια, στὰ ἀσημικὰ καὶ στὰ ἔργα τέχνης, οἱ δυὸ δυστυχισμένοι ἔμοιαζαν σὰν ἀξιολύπητα ναυάγια τῆς ζωῆς...

Ὁ Μέσμερ κύτταζε γύρω του σὰν χαμένος. Ἡ κόρη του ἔμενε βουβή, σκυθρωπή, ἀφοῦ εἶχε φανερώσει μὲ μερικὲς λέξεις τὴν ψυχική της κατάστασι καὶ τὰ συναισθήματα ποὺ ἔκρυβε ἀπὸ τόσον καιρὸ μέσ' στὴν καρδιά της.

— Δὲν πρέπει νὰ μάθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια ὁ Μισέλ! ψιθύρισε ὁ Μέσμερ. Θὰ φύγη σὲ δυὸ μέρες γιὰ τὴν Ἀφρική. Ὡς τότε, πρέπει ν' ἀντισταθῆς σ' ὅλες τὶς ἱκεσίες του καὶ στὴν ἐπιμονή του.

— Θὰ σωπάσω. Ἂν ἐπρόκειτο ἄλλωστε νὰ μιλήσω, θὰ τόκανα χτές... χτές, ποὺ ἡ καρδιά μου λαχταροῦσε νὰ ξαλαφρώση! Θἄμουν εὐτυχισμένη μάλιστα, ἂν τοῦ φώναζα τὸν πόνο μου, τὴν ἀγωνία τῆς συντριμένης μου ζωῆς... Μὰ σκέφτηκα ἐσᾶς, πατέρα... καὶ σώπασα!

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου.

Κι' ὁ Μέσμερ βγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, σκυφτός, τρεκλίζοντας.

Ἡ Φερνάνδη ξανανέβηκε στὴν κάμαρά της πιὸ θλιμένη παρὰ ποτέ.

Φεύγοντας ἀπ' τὸ μέγαρο, ὁ Μισὲλ πῆγε στὸ πάρκο τοῦ Μονσώ, ἀναζητῶντας λίγη δροσιὰ γιὰ τὸ φλογισμένο του μέτωπο.

Ὕστερα τράβηξε πρὸς τὰ μεγάλα βουλεβάρτα. ὅπου τὸ γενικὸ θέμα συζητήσεως ἦταν ἡ τραγικὴ μονομαχία.

Συναντήθηκε μὲ μερικοὺς φίλους, παληοὺς συμμαθητές του. Προσπάθησε νὰ τοὺς ἀποφύγη. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὅμως, ποὺ συνδεόταν στενώτερα μαζί του, τὸν σταμάτησε γιὰ νὰ τὸν συγχαρῆ γιὰ τὴν ἔκβασι τῆς μονομαχίας.

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσε ὁ γαμπρός σου, τοῦ εἶπε. Ὁ λοχαγὸς Μαρτινὺ θεωρεῖται ἄριστος σκοπευτής. Κανεὶς δὲ μπορεῖ λοιπὸν νὰ καταλάβη τὸ πῶς βγῆκε ἀπ' αὐτὴ τὴ μονομαχία τραυματισμένος θανάσιμα... γιατὶ εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ ζήση. ὅπως μοῦ εἶπε τουλάχιστον ἕνας στρατιωτικὸς γιατρὸς ποὺ συνάντησα πρὸ ὀλίγου στὴ λέσχη.

— Τὸν δυστυχισμένο!...

— Μὰ ἐπιτέλους, ποιὸ ἦταν τὸ αἴτιο αὐτῆς τῆς μονομαχίας, ἢ μᾶλλον αὐτῆς τῆς σφαγῆς;

— Δὲν ξέρω τίποτε, σὲ βεβαιῶ!

— Σίγουρα, κάποια γυναικοδουλειὰ θἄναι στὴ μέση. Ὁ γαμπρός σου εἶχε ἕνα σωρὸ φιλενάδες. Κι' ἴσως ὁ Μαρτινύ, ποὺ εἶναι ὁμορφο παλληκάρι, τοὺκλεψε κάποια ἀπ' αὐτές! Γι' αὐτὸ τσακώθηκαν καὶ μονομάχησαν... Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχτῆς. φίλε μου, πὼς εἶναι πολὺ ἀνόητος ὅποιος πετσοκόβεται ἔτσι γιὰ μιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα αὐτοῦ τοῦ εἴδους!

Ὁ Μισὲλ σώπαινε. Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποθέσεις ποὺ διατύπωνε ὁ φίλος του. μὲ ὕφος ἀπόλυτης πεποιθήσεως. ἔχυναν ἕνα σωτήριο βάλσαμο στὴν καρδιά του. Γιατὶ καταλάβαινε πὼς ὁ περισσότερος κόσμος θὰ συμμεριζότανε τὴν ἰδια γνώμη.

Εἶχε φοβηθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως ἀνακατέψουν τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς του στὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο δράμα. Τώρα ὅμως εἶχε ἡσυχάσει ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά.

Συνέχισαν κι' οἱ δυὸ τὸν περίπατό τους στὰ βουλεβάρτα, μιλῶντας γιὰ κάθε τι, ἐκτὸς ἀπ' τὴ μονομαχία, ποὺ φαινόταν τώρα πὼς δὲν τοὺς ἐνδιέφερε καθόλου.

— Φεύγεις λοιπὸν σὲ δυὸ μέρες ἀπ' τὰ Παρίσι; ρώτησε τὸ Μισὲλ ὁ φίλος του.

— Ναί. Καὶ θὰ ξαναγυρίσω μόνον ὅταν θὰ γίνω λοχαγός.

— Θἄθελα κι' ἐγὼ πολὺ νὰ μὲ στείλουν στὴν Ἀφρική. Τὸ ζήτησα μάλιστα, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ γίνη δεκτὴ ἡ αἴτησί μου ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο.

— Γιατί ὄχι;

— Γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον. ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλα μέσα. Δεύτερον. εἶμαι φτωχός... Κι' αὐτοὶ οἱ παράγοντες παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὴν ἀπόφασι αὐτῶν τῶν κυρίων τοῦ ὑπουργείου.

— Κι' ὅμως ὁ Μαρτινὺ εἶχε ἐπιτύχει τὴ θέσι ποὺ ζήτησε, μολονότι δὲν εἶναι πλούσιος, ἀλλὰ γυιὸς ἑνὸς ἁπλοῦ δασοφύλακα!

— Βγῆκε ὅμως μεταξὺ τῶν πρώτων ἀπ' τὴ Στρατιωτικὴ Σχολή, ἐνῶ ἐγώ...

Κι' ὁ φίλος τοῦ Μισὲλ πρόσθεσε:

— Τί κέρδισε ὡστόσο ὁ δύστυχος; Πήγανε ναμένες οἱ σπουδὲς του κι' οἱ κόποι του!

Ὕστερα, οἱ δυὸ συνάδελφοι χωρίστηκαν. Ὁ Μισὲλ κάθησε στὴ βεράντα ἑνὸς καφενείου.

Κάτι πολὺ βαρὺ πίεζε τὴν καρδιά του. Ἔννοιωθε ἕνα μεγάλο κενὸ στὴ ζωή του, ἕνα μυστήριο γύρω του.

Αὐτὸς δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ. Οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχε γνωρίσει. στὰ διάφορα μέρη ποὺ ὑπηρέτησε, πέρασαν ἀπ' τὴ ζωή του σὰν κομῆτες καὶ χάθηκαν χωρὶς ν' ἀφίσουν πίσω τους τὴν παραμικρὴ ἀνάμνησι.

Ἡ καρδιά του ὁλόκληρη ἀνῆκε πάντα στὴν οἰκογένειά του, στὴν ἀγαπημένη του ἀδελφὴ ποὺ κινδύνευε τώρα...

Ξαφνικὰ ὅμως,, πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια του, σὰν μακρυνὴ ὀπτασία, τὸ γλυκὸ καὶ θλιμένο πρόσωπο τῆς μικρῆς μοδιστρούλας, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει προχτὲς ὡς τὸ κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ποὺ τὴν θαύμαζε, κρυμμένος πίσω ἀπὸνα δέντρο, ὅσην ὥρα ἔτρωγε μαζὶ μ' ἕνα χλωμὸ κι' ἀσθενικὸ ἀγοράκι.

Ἡ μικρὴ Μιρέτ, ἡ γλυκειὰ κόρη τοῦ Κλὼντ Μαρτέλ, φώτισε γιὰ μεροῖκες στιγμὲς τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Μέσμερ.

Θὰ ζοῦσε στὸ ἑξῆς μέσα στὴ σκέψι του, σκλαβώνοντάς τον ὁλότελα μὲ τὴν ἀθῶα γοητεία της.

Τοῦ κάκου τὴν ἀναζητοῦσε τώρα, ἀνάμεσα στὶς τόσες κομψὲς γυναῖκες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του. Δὲ φαινόταν πουθενά...

Οἱ σκέψεις του ξαναγύρισαν πάλι στὴν τρομερὴ μονομαχία τοῦ Μαρτινὺ καὶ τοῦ Βαλωρί, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε σὰν ἐφιάλτης. Φώναξε τὸ γκαρσόνι, πλήρωσε κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ καφενεῖο.

Χίλιες ὀδυνηρὲς σκέψεις στριφογύριζαν μέσ' στὸ φλογισμένο μυαλό του...

Δίχως νὰ ξέρη καλὰ - καλὰ ποῦ πήγαινε, ἀκολούθησε τὰ Βουλεβάρτα, ὣς τὴ Μαντελέν. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, σήκωσε μηχανικὰ τὸ κεφάλι του... κι' εἶδε μιὰ γυναίκα μὲ σκοῦρο φόρεμα, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν ἐκκλησία.

Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ἡ Φερνάνδη.

Τὴν περίμενε.

Ἐκείνη κατέβηκε σιγὰ - σιγὰ τὴ σκάλα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ἦταν τόσο ἀποροφημένη, ὥστε δὲν πρόσεξε τὸ Μισέλ, παρὰ μόνον ὅταν βρέθηκε ἀντίκρυ του.

Ὁ ἀδελφός της τὴν κύτταζε καὶ τὴς χαμογελοῦσε. Μὰ αὐτὴ δὲν ἀπάντησε στὸ βεβιασμένο χαμόγελό του. Τὸ πρόσωπό της, σημαδεμένο ἀπ' τὸν πόνο, ἔμεινε σοβαρό. Τὰ μάτια της εἶχαν κόψει ἀπ' τὸ κλάμα καὶ τὸ μέτωπό της αὐλακώνόταν ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα...

Ὁ Μισὲλ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο. Διασχίσανε μαζὶ τὸ δρόμο καὶ πήρανε τὴ Ρὺ ντὲ λὰ Παί. Φτάσανε στὰ Ἠλύσια.

Τότε μονάχα συνῆλθε ἡ Φερνάνδη καὶ κατάλαβε πόσο ἀσύνετη ἦταν ἡ σιωπή της.

— Πήγαινες στὸ ὑπουργεῖο; ρώτησε νευρικὰ τὸν ἀδελφό της.

— Μόλις πρόλαβα νὰ κάνω τὶς τελευταῖες ἐπισκέψεις μου, πρὶν ἀφίσω τὸ Παρίσι... γιατὶ φεύγω αὔριο. μὴν τὸ ξεχνᾶς!

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. Μὰ ἡ καρδιά της ξαλάφρωσε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος.

— Θὰ ξέρης ἀσφαλῶς τὴν ἔκβασι τῆς μονομαχίας τοῦ Βαλωρὶ καὶ τοῦ λοχαγοῦ Μαρτινύ, συνέχισε ἡσυχα ὁ Μισέλ. Ὁ ἄντρας σου γλύτωσε... ἀπορῶ δὲ πῶς δὲν ἔτρεξε ἀμέσως νὰ σοῦ τὸ ἀναγγείλη καὶ νὰ σὲ καθησυχάση. Ὅσο γιὰ τὸν καϋμένο τὸ Μαρινύ...

Ὁ Μισὲλ ἔνοιωσε τὸ μπράτσο τῆς Φερνάνδης νὰ τρέμη πάνω στὸ δικό του.

Μὰ δὲν τοῦ εἶπε λέξι. καμμιὰ ἐρώτησι δὲν βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη της. ποὺ τρέμανε κι' εἶχαν πανιάσει.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν συγκινημένη ἀπ' τὶς περιπέτειες αὐτῆς τῆς μονομαχίας. ποὺ ἦταν σωστὴ ἀνθρωποσφαγή; πρόσθεσε ὁ Μισὲλ μὲ κάποια εἰρωνεία. Βέβαια, πρέπει νἄμαστε εὐτυχισμένοι ποὺ γλύτωσε ὁ Βαλωρί, χωρὶς νὰ πάθη τὸ παραμικρό. Μὰ αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ συμπονᾶμε τὸ Ζύστ, ποὺ τὸν ξέρουμε ἀπὸ τόσον καιρὸ καὶ ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ξένος γιὰ μᾶς... γιὰ σένα προπάντων!

»Ἦταν ὁ παιδικός μας φίλος, ὁ γυιὸς αὐτὸς τοῦ μπαρμπα - Μουρλὸτ καὶ τῆς καλῆς Μαριάννας. Εἴχαμε ξεκουραστῆ τόσες φορὲς στὸ σπίτι του, ἔπειτα ἀπ' τὰ τρελλὰ παιχνίδια μας στὸ δάσος... Σκέψου τώ-

— Πάλι πίσω ἀπὸ σύρματα σὲ βάλανε, Λέανδρε; Μοῦ θυμίζεις τὸν καιρὸ ποὺ σὲ ἐπισκεπτόμουν στὴ φυλακή!...

ρα τὸν πόνο αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων,ποὺ χάνουνε τὸ μοναχογυιό τους!...

— Σώπα! φώναξε ἡ Φερνάνδη. Σώπα σὲ παρακαλῶ!... Ἄφισέ με, ἔχω ἀνάγκη νὰ μείνω μόνη!...

Γύρισε ξαφνικὰ πίσω κι' ἀπομακρύνθηκε, μονάχη της. Ὁ ἀδελφός της τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια, τὴν κύτταζε ποὺ περπατοῦσε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Τὴν εἶδε νὰ διασχίζη τὸ δρόμο, νὰ μπαίνη σ' ἕνα ταξί. Ὕστερα τὴν ἔχασε πιὰ ἀπ' τὰ μάτια του.

Πῆρε τότε κι' αὐτὸς ἕνα ἄλλο ταξὶ καὶ πῆγε στὸ Ὑπουργεῖο, γιὰ νὰ κανονίση τὶς ὑπηρεσιακὲς ὑποθέσεις του.

ΙΓ'.

Κλεισμένοι ἀπὸ πολλὲς μέρες στὸν πύργο τοῦ Λουβιέρ, ὁ Λωράν κι' ὁ Πασκὰλ δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ ξαναπαρουσιαστοῦν στὸ χωριὸ Κουρντεμάνς. Φοβόταν πὼς θὰ τοὺς ὑποδέχονταν ἄσχημα οἱ χωρικοί...

Πραγματικά, ἡ μονομαχία ἐκείνη, ποὺ εἶχε τελειώσει τραγικὰ γιὰ ἕνα ἀπ' τοὺς δικούς τους, ἕνα παιδὶ τοῦ τόπου, τοὺς εἶχε ἐξεγείρει. Κάθε βράδυ, συντροφιὲς ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες περνοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸν πύργο, φώναζαν καὶ φοβέριζαν.

Ὁ Πασκὰλ ἔμενε σκυθρωπὸς κι' ἀμίλητος. Ὁ Λωράν ἀντίθετα ἔτριδε τὰ χέρια του. Εἶχε ἐκδικηθῆ ἐπιτέλους τὸ Ζὺστ Μαρτινύ, τὸ μισητό του ἀντίζηλο!

Κάθε πρωΐ, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ συναντιόνταν σὲ μιὰ μικρὴ τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου, παίρνανε τὸ πρόγευμά τους κι' ἀνοίγανε τὰ ταχυδρομεῖο ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ὁ γέρος κηπουρός.

—"Ἐχω ἐδῶ νέα ἀπ' τὸν ἀγαπητό μου κουνιάδο, εἶπε ἕνα πρωῒ ὁ Λωράν δείχνοντας στὸν ἀδελφό του ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε λάβει. Πρὶν πάρη τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μασσαλία, θεώρησε σωστὸ νὰ μ' ἀποχαιρετήση... Σὲ μιὰ βδομάδα, θὰ βρίσκεται στὴ θέσι του, στὸ σύνταγμά του. Εἴμαστε λοιπὸν ἥσυχοι γιὰ λίγο καιρό.

»Τώρα ὅμως ποὺ ἔφυγε ὁ ἀδελφός της, ἡ Φερνάνδη θὰ βρίσκη πολὺ ἄδειο τὸ μέγαρο τοῦ Βουλεβάρτου Μαλέρμπ. Δὲν θὰ μοῦ φανῆ λοιπὸν καθόλου παράξενο ἂν τὴ δῶ νὰ φτάνη ἐδῶ...

Ὁ Πασκὰλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε μὲ κάποια δόσι εἰρωνείας:

—'Η γυναῖκα σου ξέρει πὼς βρίσκεσαι ἐδῶ, περιμένοντας μ' ἀνυπομονησία τὸ μοιραῖο τέλος ποὺ προβλέπουν ὅλοι... καὶ δὲν θἄχη καμμιὰ διάθεσι νἀρθῆ νὰ σὲ συναντήση.

—"Α. δὲν τὴν ξέρεις καλά! Θἀρθῆ γιὰ νὰ μὲ ἀψηφήση... γιατὶ δὲν ξέρει ἀκόμη, ἡ δύστυχη, πὼς τἄχω μάθει ὅλα, κι' ἴσως πιστεύει πὼς ἱκανοποιήθηκα πιὰ μὲ τὴν ἐκδίκησί μου.

»Γελιόταν ὅμως! Μετὰ τὸ φίλο της, θὰ χτυπήσω καὶ τὸ παιδί της... τὸ παιδὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ Πασκὰλ κύτταξε τὸν ἀδελφό του μὲ βαθειὰ θλῖψι.

—"Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, δὲ μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήση κανεὶς γιατὶ ἐκδικήθηκες τρομερὰ αὐτὸν τὸ Ζὺστ Μαρτινύ, Ζήλευες... κι' ἡ ζήλεια δικαιολογεῖ κάθε ἔγκλημα. Ἡ κοινὴ γνώμη θὰ βρῆ ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὴν πρᾶξι σου, καὶ δὲ θὰ σ' ἐνοχλήση κανεὶς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντιπάλου σου. Ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸ τὸ χωριό, ποὺ εἶναι ὅλοι ἐξαγριωμένοι ἐναντίον σου, θὰ ξανακερδίσης σιγὰ - σιγὰ τὶς παλιὲς συμπάθειες, μὲ μερικὲς γενναιοδωρίες σου.

»Γιὰ τὸ Θεὸ ὅμως, μὴν πειράξης τὸ παιδί! "Αν τοῦ συμβῆ κανένα κακὸ ἐξ αἰτίας σου, θὰ σὲ καταδικάση ὅλος ὁ κόσμος!

— Λίγο μὲ νοιάζει!... Τὸ μίσος μου θὰ ξεσπάση τώρα σ' αὐτὸ τὸ παιδί! Θὰ πληρώση αὐτὸ γιὰ ὅλες τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς ταπεινώσεις ποὺ τράβηξα ἀπ' τὴ μητέρα του!...

»Κύτταξέ με. "Εχω γεράσει, ἀσπρίσανε τὰ μαλλιά μου, καμπούριασαν οἱ ὦμοι μου, Τί ἔχει ἀπομείνει τώρα ἀπ' τὸν κουφὸ ἄντρα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῆ καμμιὰ γυναῖκα;

»"Εχω καταντήσει σωστὸ ἀνθρώπινο κουρέλι! Ζῶ μονάχα γιὰ τὴν ἐκδίκησι... Καὶ σὺ μοῦ ζητᾶς τώρα νὰ τὴν ἐγκαταλείψω;... ν' ἀφίσω σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὸ ζωντανὸ ἐνθύμιο τοῦ ἔνοχου ἔρωτά της;... Ἄ, ὄχι, Πασκάλ, ὄχι, ποτέ!

— Δὲν ἔκαμες παρὰ μόνο τρέλλες στὴ ζωή σου. Κι' ἡ τελευταία ἦταν ὁ γάμος σου μὲ τὴ Φερνάνδη... Ὢ, μὴ μὲ κάνης νὰ σκέπτωμαι ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ διαπράξαμε οἱ δυό μας! Μὴ μοῦ θυμίζης ἐκείνη τὴν ἄλλη, τὴ δυστυχισμένη, ποὺ τὴν καταδικάσαμε σὲ αἰώνια φυλάκισι!... κι' ἐκεῖνο τὸ παιδὶ ποὺ τὸ ληστέψαμε καὶ ποὺ τὸ ἐγκατέλειψες ὕστερα στὴν τύχη του!... Τί τόκανες; Δὲν ξέρω. δὲ σὲ ρώτησα... μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ τὸ ξαναβροῦμε ποτέ!

— Μετανοιώνεις γιὰ ὅ,τι ἔκαμες;

—"Αν σὲ ὑπάκουσα, εἶπε μὲ πικρία ὁ Πασκάλ, τόκανα γιατὶ ἤσουν, καὶ εἶσαι ἀκόμη, τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγαπῶ στὸν κόσμο.

Μόλις ὅμως εἶχε προφέρει τὰ λόγια αὐτά, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια του μιὰ γλυκειὰ καὶ χλωμὴ γυναικεία μορφή: τὸ ἀξιολάτρευτο πρόσωπο τῆς φυλακισμένης Σουζάν!

Ὀρθωνόταγε μπροστά του, κατηγορώντας τον, κι' ἔκανε νὰ σκυθρωπάζη τὸ πρόσωπό του... Ὁ παληὸς Πασκὰλ δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἡ γλύκα κι' ἡ ὁμορφιὰ τῆς Σουζάν, εἶχαν ἀνοίξει τὴν κλειστὴ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ δὲν μποροῦσαν ἄλλοτε νὰ τὸν συγκινήσουν οἱ ἀνθρώπινες ἀγωνίες κι' οἱ πόνοι.

Ἡ Σουζὰν εἶχε πέσει συχνὰ στὴν ἀγκαλιά του, ὑπακούοντας στὴ διαταγή του. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τὴν κάνη δική του.

Ὁ ὑπνωτισμὸς τοῦ εἶχε παραδώσει ἴσως τὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης, ποὺ εἶχε ὑποταχτῆ στὴ δύναμί του. Φοβόταν ὅμως πάντα τὸ ξύπνημά της, τὴν ἔχθρα καὶ τὸ μίσος της, ποὺ δὲν προσπαθοῦσε καθόλου νὰ τὰ κρύψη. Ὅταν ξαναγύριζε στὴν πραγματικὴ ζωή, ἄνοιγε ἐπιτέλους τὰ μάτια της καὶ συνερχότανε

Διέκρινε τότε πάντα ἀστραπὲς μίσους στὴ ματιά της. Ὕστερα, ἡ νέα γυναῖκα σηκωνόταν ἀπότομα κι' ἔφευγε. Κι' αὐτὸς τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια, μὴ τολμῶντας νὰ τὴν κρατήση...

Ὕστερα, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀγωνία, κλεινόταν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ γραφεῖο του καὶ βυθιζότανε στὴ μελέτη βιβλίων σχετικῶν μὲ τὸν ὑπνωτισμό. Προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψη μέσα σ' αὐτὰ τὸ ἀσφαλέστερο μέσον γιὰ νὰ κατακτήση πραγματικὰ τὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας, ὄχι μόνο ὑπνωτισμένης, ἀλλὰ καὶ ξύπνιας.

— "Ας μὴ μιλᾶμε πιὰ γιὰ τὴν «ἄλλη»... εἶπε ὁ Λωράν, περνῶντας τὸ χέρι του πάνω στὸ μέτωπό του. "Ας μὴ μιλᾶμε γιὰ τὴ Σουζάν, ποὺ σοῦ ἐμπιστεύτηκα καὶ ποὺ τὴν ἐγκατέλειψα γιὰ πάντα! Τί ὠφελεῖ νὰ ξαναγυρίζωμε στὸ ἴδιο θέμα; Τὰ περασμένα ἔχουν πεθάνει...

»Ὑπῆρξα ἐγκληματίας, τὸ ἀναγνωρίζω. Μὰ ἔφτασε κιόλας ἡ τιμωρία μου! Γιατὶ ὁ ἔρωτας ποὺ νοιώθω γιὰ τὴ Φερνάνδη,σκοτώνει ἀσφαλέστερα ἀπ' τὸ ρεβόλβερ ποὺ σκότωσα τὸ φίλο της!

»Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ξέρει τὸ σφοδρὸ πάθος μου... καὶ κάθε μέρα χύνει μέσα στὴν ψυχή μου τὸ δηλητήριο ποὺ δίνει τὸ θάνατο! Περνάει κάθε μέρα ἀπὸ κοντά μου, ἀδιάφορη καὶ ἥρεμη, καὶ μὲ χαστουκίζει μὲ τὴν περιφρόνησι ποὺ διαβάζω μέσ' στὰ μάτια της!

»Γι' αὐτὴν ἔκαμα τὸ ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ κατηγορουσες πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη... κι' ἡ ἴδια μὲ τιμωρεῖ γι' αὐτό! Δὲν τὴν ἐσφιξα καθόλου στὴν ἀγκαλιά μου! Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκαμε, ἡ πόρτα τῆς κάμαρές της εἶναι κλεισμένη γιὰ μένα... Ζῶ σὰν κολασμένος, μὲ τὸν πόθο ποὺ μὲ τρώει διαρκῶς!

»Αὐτὴ ἡ γυναῖκα — τὸ νοιώθω — μ' ἔχει κάνει ἕνα δαίμονα, ἕνα πλάσμα ἱκανὸ γιὰ κάθε ἔγκλημα! Ἀξίζω τὶς κατηγορίες σου... κι' ὅμως μ' ἀφίνουν τελείως ἀδιάφορο! Ὁ πιθανὸς θάνατος τοῦ λοχαγοῦ Μαρτινὺ γεμίζει χαρὰ τὴν καρδιά μου. Ἡ Ἱκανοποίησι τοῦ μίσους μου μὲ μεταμορφώνει. Μοῦ φαίνεται σὰν νἄπεσε ἀπ' τοὺς ὤμους μου ἕνα βαρὺ φορτίο. Νοιώθω τώρα τὸν ἑαυτό μου πιὸ δυνατό. πιὸ ζωντανό, ἕτοιμο γιὰ κάθε πάλη!

— Εἶσαι τρελλός, καϋμένε μου Λωράν.

— Ναί, εἶμαι τρελλός... τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα! Θἄθελα νὰ κρατήσω, ἔστω κι' ἕνα λεπτὸ μονάχα, αὐτὴ τὴ γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά μου, γιὰ νὰ τὴν πνίξω... ἢ νὰ τὴν κάνω δική μου! Θὰ τὴν ἔκανα τότε νὰ διαλέξη ἀνάμεσα στὸν ἔρωτά μου καὶ τὸ θάνατο!

»Ἄ, δὲν ξέρεις ἐσὺ τὸ μαρτύριο ποὺ ὑποφέρω ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκα! Ποτὲ δὲ σοῦ μίλησα γιὰ τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ἀϋπνίας μου, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο σπίτι, ὅπου τοιγυρίζω σὰν κλέφτης στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους ποὺ ὁδηγοῦνε στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας μου!

»Στέκομαι ὧρες ὁλόκληρες, λαχανιασμένος ἀπὸ ἀγωνία, μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ποὺ μένει ἀμείλικτα κλειστή. "Αν ἤθελε ν' ἀφουγκραστῆ τότε ἡ Φερνάνδη, θ' ἄκουγε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μου... καὶ τ' ὄνομά της ποὺ φιθυρίζουνε τὰ χείλη μου, τὸ γλυκὸ ὄνομά της ποὺ μοῦ καίει τὸ αἷμα καὶ τὴν καρδιά!

»Μὰ δὲ μ' ἀκούει, δὲ μοῦ ἀπαντάει ποτέ. Κοιμᾶται ἥσυχα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ μαρτύριό μου. Κοιμᾶται καὶ ὀνειρεύεται τὸν ἄλλο!

Ὁ Πασκὰλ ἔμενε συλλογισμένος, μὲ τὸν ἀγκῶνα στηριγμένο στὸ τραπέζι καὶ τὸ μαστιά του θολή. Ἡ τρομερὴ ἐκείνη ἐρωτικὴ πάλη τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη...

Πῶς θὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ ἀντίστασι, ἡ ἐξέγερσι τῆς Φερνάνδης; Ποιὲς συνέπειες θὰ εἶχε:

Τώρα ὁ Πασκὰλ φοβότανε τὶς χειρότερες καταστροφές. "Ενοιωθε πὼς ὁ ἀδελφός του ἦταν ἱκανὸς γιὰ κάθε ἔγκλημα!

— "Ακουσε! τοῦ εἶπε ἐπιτέλους. "Οσο εἶναι καιρὸς ἀκόμη, φύγε μακρυὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ σὲ περιφρονεῖ καὶ δὲ θὰ σ' ἀγαπήση ποτέ! "Ας φύγουμε μαζί, ἂς πᾶμε ὅπου θέλεις. Θὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ! Μά, σ' ἐξορκίζω, σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο ποὺ ἔχεις πάρει καὶ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ σὲ ὁδηγήση παρὰ στὸ ἔγκλημα καὶ στὰ κάτεργα!

»Θὰ τ' ἀφίσω ὅλα γιὰ χάρι σου: τὴ δουλειά μου, τὴν κλινική μου, τὸ σπίτι μου, ὅπου ζῶ τόσα χρόνια εὐτυχισμένος. Μὰ θἄναι ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ γιὰ μένα ἂν καταφέρω νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὸν ἑαυτό σου!

— Δὲ θὰ πάω πουθενά! Δὲ φεύγω! δήλωσε ὁ Λωράν.

— Τότε νίπτω τὰς χεῖρας μου γιὰ ὅ,τι θὰ συμβῆ!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ.

— Ἔμπρός! φώναξε ὁ Λωράν.

Ἦταν ὁ κηπουρός, ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, ὡς 60 χρονῶν, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μέσμερ. Μπῆκε στὸ δωμάτιο, κρατῶντας στὸ χέρι τὸ κασκέτο του.

— Τί θέλεις: τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ Λωράν.

— Ἔλαβα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος ,δείχνοντάς του ἕνα χαρτί.

— Ἀπὸ ποιόν:

— Ἀπ' τὴν κυρία.

— Ἄ! Καὶ τί λέει:

— Νὰ πάη νὰ τὴν πάρη τ' αὐτοκίνητο ἀπ' τὸ σταθμό. Θἀρθῆ μὲ τὸ μεσημεριανὸ τραῖνο... Μήπως θέλετε νὰ πᾶτε νὰ τὴν ὑποδεχθῆτε:

— Ὄχι. Πὲς στὸ σωφὲρ νὰ φροντίση νὰ τὴν πάρη, εἶπε ξερὰ ὁ Λωράν.

*

Μόλις ἔφυγε ὁ Μισὲλ γιὰ τὴ Μασσαλία, ἡ Φερνάνδη ἀποφάσισε νὰ πάη στὸν πυργο τοῦ Λουβιέρ. Καὶ εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν πατέρα της γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει.

Ὁ Μέσμερ δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Καταλαβαίνοντας καλὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ τῆς κόρης του στὸ Κουρντεμάνς, δὲν τῆς ζήτησε καμμιὰ ἐξήγησι.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς μονομαχίας, ποὺ εἶχε κάνει τόσο θόρυβο καὶ εἶχε περιγραφὴ λεπτομερῶς ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ὁ τραπεζίτης ζοῦσε σὲ μιὰ συνεχῆ ἀγωνία, ποὺ τὴ μεγάλωναν ἀκόμα πιὸ πολὺ οἱ βουβὲς κατηγορίες τῆς Φερνάνδης — γιατὶ ἡ κόρη του δὲν τοῦ συγχωροῦσε τὴν αἰσχρὴ συμφωνία ποὺ εἶχε κάμει μὲ τὸ Βαλωρί, μ' αὐτὴν γιὰ θῦμα.

Ἀφοῦ, ὅπως εἴδαμε, τηλεγράφησε στὸ Λουδιὲρ γιὰ νὰ τῆς στείλουν τ' αὐτοκίνητο στὸ σταθμό, ἡ Φερνάνδη ξεκίνησε, παίρνοντας μαζί της καὶ τὴν καμαριέρα της, τὴ Λουΐζα.

"Οταν ἔφτασε στὸν πύργο, κατὰ τὶ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ πρώτη δουλειά της ἦταν νὰ ρωτήση μιὰ γρηὰ κι' ἀφοσιωμένη ὑπηρέτρια, ἂν βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Βαλωρί. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε γι' αὐτό, πῆγε ἀμέσως νὰ τὸν βρῆ, δίχως κἂν νὰ βγάλη τὸ ταξιδιωτικό της φόρεμα.

Στὸν προθάλαμο διασταυρώθηκε μὲ τὸν Πασκάλ. ποὺ τὴ χαιρέτησε μὲ σεβασμό.

— Εἶν' ἐδῶ ὁ ἀδελφός σας: τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα. Διαβάζει τὴν ἀλληλογραφία του. Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιήσω πὼς ἤρθατε:

— Εἶναι περιττό! Θ' ἄκουσε, ἄλλωστε, τὴ φωνή μου καὶ δὲ θὰ παραξενευτῆ ποὺ θὰ μὲ δῆ.

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Λυράν. Ἦταν κατάχλωμος καὶ χαμογελοῦσε παράξενα.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κι' ἀγέρωχη κίνησι, ἡ Φερνάνδη τὸν ἔσπρωξε πάλι, μέσα στὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου εἶχε βγῆ. Ὕστερα εἶπε στὸν Πασκάλ, ποὺ εἶχε μείνει ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνιά:

— Μπορεῖτε νἀρθῆτε καὶ σεῖς, ἂν θέλετε, ἀναπτὲ μου κουνιάδε. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐνοχλήσετε.

Μὰ ὁ Πασκάλ, τρομαγμένος ἀπ' τὴν παγωμένη ἡσυχία της, δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Ἡ Φερνάνδη πέρασε τότε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἐκλεισε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μόνη. ἀντιμέτωπη μὲ τὸ Λωράν.

— Τολμήσατε, λοιπόν, νἀρθῆτε; τῆς εἶπε ἐκεῖνος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες. Τολμήσατε, ὕστερα ἀπὸ κεῖνη τὴ μονομαχία;...

— Μονομαχία τὴ λέτε σεῖς: Μὰ ἦταν μιὰ σφαγή, ἕνα ἔγκλημα! φώναξε ἡ Φερνάνδη, κάνοντας δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐκεῖνος τραβήχτηκε πίσω κι' ἀπάντησε:

—'Ηταν ὅπως τὴ θέλησα ἐγώ! Μεταχειρίστηκα τὸ δικαίωμά μου νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν τιμή μου. "Ολες οἱ φωνὲς κι' οἱ φοβέρες σας μ' ἀφίνουν τελείως ἀδιάφορο.

»"Ενας ἄνθρωπος μὲ πρόσβαλε βαρειά, τὸν τιμώρησα... Τί φυσικώτερο ἀπ' αὐτό;

»Ἡ κοινὴ γνώμη θὰ ἐρχότανε μὲ τὸ μέρος μου, ἂν μοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ φανερώσω τὸ ἀτιμωτικὸ παρελθὸν σας — ξέρετε καλὰ τί ἐννοῶ!... Κανεὶς δὲ θὰ βρισκότανε νὰ μὲ καταδικάση!

»Εἴχατε φίλο, πρὶν μὲ παντρευτῆτε. Καὶ συνεχίσατε τὸν ἔνοχο δεσμό σας στοὺς πρώτους μῆνες τοῦ γάμου μας. Εἶχα, λοιπόν, τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδικηθῶ, τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνακάλυψα τὴν ἀτιμία σας! Προκάλεσα σὲ μονομαχία τὸ φίλο σας καὶ τὸν τραυμάτισα θανάσιμα... ὅπως ἐλπίζω τουλάχιστον.

— "Αθλιε!...

Κι' ἡ Φερνάνδη ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς νὰ θελήση ν' ἀκούση περισσότερα.

Εἶχε ἔρθει ἐκεῖ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ φωνάξη τὸ μῖσος της στὸν ἄντρα της. Μά, μπροστὰ στὴν ἀγέρωχη ἠρεμία του, ἐνοιωσε τὸν ἑαυτό της ἀνίκανο ν' ἀμυνθῆ καὶ προτίμησε νὰ διακόψη τὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη συνομιλία τους.

"Ηξερε, ἄλλωστε, καλά, πὼς ὁ Βαλωρί, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, ἦταν ἱκανὸς νὰ φωνάξη σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν ἀτιμία τοῦ πατέρα της, νὰ φανερώση τὴν κλεψιά του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

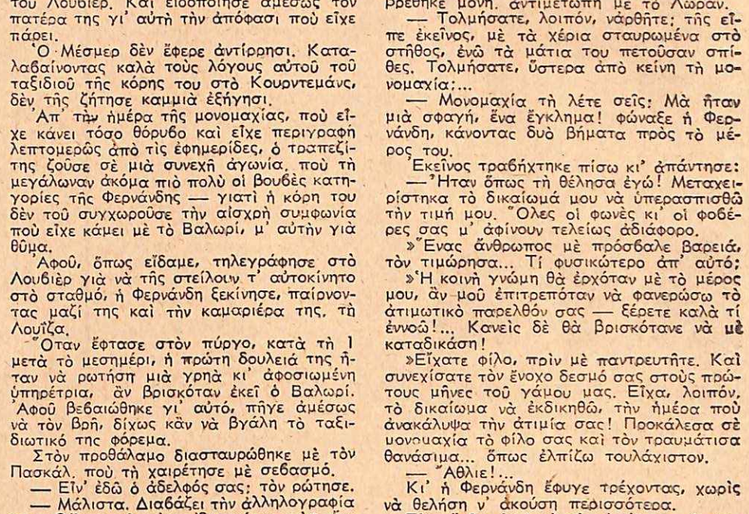
Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των, κ. Μίμη Παπαντωνίου καὶ δίδα Σώσω Γαλαίου, εὔχομαι κάθε ποθητὴ εὐτυχία.

Μ. Π.

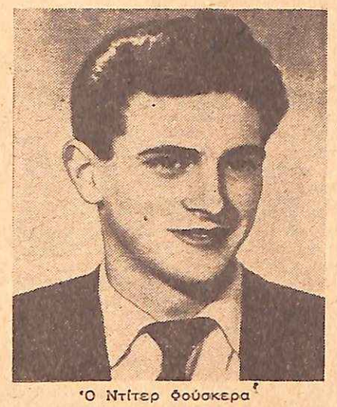
26 ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Ο' ΝΤΟΝΝΕΛ

Ὁ κύριος Τζὼν Ο' Ντόννελ ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, θέλοντας ν' ἀποφύγη τὰ παράπονα καὶ τὶς ἀντιζηλίες, ὡδήγησε, πρὸ ἡμερῶν, καὶ τὰ 13 του παιδιὰ σ' ἕνα κατάστημα ὑποδημάτων, γιὰ νὰ ἀγοράση σ' ὅλα συγχρόνως, τὰ παπούτσια τῆς ἀρεσκείας τους. Ἡ λύσις ἦταν σοφή, γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ εἶχε κανεὶς παράπονο, ὁ παπουτσὴς ὅμως (ὀρθιος στὴ φωτογραφία) βρέθηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, σὲ δύσκολη θέσι, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήση τόσους πελάτες μαζί. Στὸ πρῶτο πλάνο ἡ κυρία Ο' Ντόννελ κρατάει στὴν ἀγκαλιά της τὸν τελευταῖο της γυιό, ἡλικίας δυὸ μηνῶν. Στὸ βάθος διακρίνεται ἡ κόρη τῶν Ο' Ντόννελ, 17 χρόνων, ποὺ εἶναι καὶ τὸ μεγαλύτερο παιδί τους.

ΔΙΠΛΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Οἱ ὡραῖοι κύκνοι τοῦ Ταμέσεως, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ καμάρι τῶν Λονδρέζων διέτρεξαν καὶ πάλι πρὸ ἡμερῶν σοβαρὸ κίνδυνο ἐξ αἰτίας τῆς βυθίσεως ἑνὸς πετρελαιοφόρου 290 τόννων, τὸ φορτίο τοῦ ὁποίου ξεχύθηκε στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἐθελονταὶ τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ζώων, ἀνέλαβαν ἀμέσως τὸ ἔργο τῆς διασώσεως τῶν πουλιῶν (ἄνω ἀριστερὰ) καὶ κατώρθωσαν νὰ γλυτώσουν 400 ἀπ' αὐτά. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ μπάνιο ποὺ ξαναδώσε στὰ ὑπερήφανα πουλιὰ τὸ λευκό τους χρῶμα, καὶ ἀφοῦ πὰ νερὰ τοῦ Ταμέσεως καθάρισαν ἀπὸ τὸ πετρέλαιο, οἱ κύκνοι ριχτήκαν καὶ πάλι στὸ ποτάμι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ἔχασαν τὸ ταῖρι τους. Τὸ δράμα συνεκίνησε βαθύτατα τοὺς Ἄγγλους, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὅμως λυπήθηκαν περισσότερο τὸ πετρέλαιο ποὺ πῆγε χαμένο σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ τὸ πολύτιμο αὐτὸ ὑγρὸ εἶναι τόσο δυσεύρετο.

Ὁ Ντίτερ Φούσκερα

ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣΕ ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΟΥΣΕ τὴν πατρίδα του!...

Ἕνα συγκινητικὸ εἰδύλλιο στὴ Γερμανία μὲ ἀπρόοπτη ἐξέλιξη

Ὁ Ντίτερ Φούσκερα ἢ Πίτερ Ἔβαν, ἕνας ὅμορφος νέος εἴκοσι χρόνων, ἔχει ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ «ἐξαφανιστῆ» στὴ ζώνη τῆς Γερμανίας, ποὺ ἐλέγχεται ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς δυνάμεις καὶ περιμένει μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα τί ἀπόφασι θὰ πάρη γι' αὐτὸν τὸ βρεταννικὸ ἐπιτελεῖο.

Γιὰ τὶς γερμανικὲς ἀρχές, ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ εἶναι πιὰ ξεκαθαρισμένη. Ὁ νεαρὸς λέγεται μονάχα Ντίτερ Φούσκερα, γεννήθηκε στὸ Φλένσμπουργκ κι' εἶναι γυιὸς ἑνὸς Γερμανοῦ στρατιώτη, ποὺ σκοτώθηκε στὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο. Γιὰ τὶς ἀγγλικὲς ἀρχές, ὅμως, εἶναι ὁ Βρεταννὸς ὑπήκοος Πίτερ Ἔβαν, ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴ θητεία του καὶ σήμερα εἶναι λιποτάκτης! Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς τὸν ὑποχρεώνει νὰ κρύβεται σήμερα, γιατὶ σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς οἱ βρεταννικὲς δυνάμεις ποὺ βρίσκονται στὴ Γερμανία, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναζητοῦν καὶ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς λιποτάκτες τους. Φυσικά, στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη, δὲ μπορεῖ νὰ κυκλοφορήση ἡ ἀγγλικὴ στρατιωτικὴ ἀστυνομία, ἀλλὰ εἶναι βέβαιο πὼς ἂν οἱ Ἄγγλοι ζητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς τὴ σύλληψί του, ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία αὐτῶν τῶν τελευταίων εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πιάση τὸν ἀναζητούμενο καὶ νὰ τοὺς τὸν παραδώση.

Ἡ παράξενη καὶ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ νέου αὐτοῦ ἄρχισε στὰ 1954.

Ἡ μητέρα του, ποὺ καθὼς εἴπαμε, ὁ πόλεμος τὴν εἶχε ἀφήσει κήρα, παντρεύτηκε τὸν Ἄγγλο λοχία Ρόμπερτ Ἔβαν καὶ δυὸ χρόνια πιὸ ὕστερα, τὸν ἀκολούθησε στὴν πατρίδα του, ἔχοντας μαζί της καὶ τὸν μοναχογυιό της, ποὺ ἦταν τότε μόλις ἑντεκα χρόνων.

Στὸ Λονδίνο, ὁ Ρόμπερτ Ἔβαν ἔκανε τὶς σχετικὲς ἐνέργειες κι' υἱοθέτησε τὸν Ντίτερ, ἀλλάζοντας τ' ὄνομά του σὲ Πίτερ. Ἔτσι τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποὺ ὡς τότε λεγόταν Ντίτερ Φούσκερα, ἔγινε Βρεταννὸς ὑπήκοος μὲ τὸ ὀνομαστεπώνυμο Πίτερ Ἔβαν. Κι' ἀκριβῶς ὡς Πίτερ Ἔβαν, μόλις ἔγινε δεκαοχτὼ χρόνων, πῆγε νὰ ὑπηρετήση τὴ θητεία του στὸ στρατό. Μετὰ δὲ ἀπὸ τὴ βασικὴ του ἐκπαίδευσι, ποὺ βάσταξε δυὸ μῆνες, τὸν ἔστειλαν στὴ Γερμανία.

Μόλις ὁ «Ἄγγλος» στρατιώτης Πίτερ Ἔβαν βρέθηκε ἐκεῖ, κατάλαβε πὼς ἦταν «στὸ σπίτι του». Μέσα σὲ λίγες μέρες ξανάρχισε νὰ μιλᾶ στὴν ἐντέλεια τὰ γερμανικὰ καὶ ξετρελλάθηκε μὲ τὰ φαγητὰ τῆς γερμανικῆς κουζίνας, ἐνῶ ἐκεῖνα τῆς ἐγγλέζικης τοῦ φαίνονταν πιὰ ἄνοστα!

Ὡστόσο, τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ὠδηγοῦσε ἴσως στὶς μεγάλες ἀποφάσεις ποὺ πῆρε, καθὼς θὰ δοῦμε, ἂν δὲν ἐπαίζαν τὸν ρόλο τους τὰ γκρίζα μάτια καὶ τὰ καστανὰ μαλλιὰ μιᾶς συνομήλικης ὁμορφης συμπατριώτισσάς του, τῆς Λόρε Βαλτεμάτε.

Οἱ δυὸ νέοι, μόλις γνωρίστηκαν, ἀγαπήθηκαν παράφορα. Ὁ Πίτερ διηγήθηκε στὴ Λόρε πὼς τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ντίτερ καὶ πὼς τὸ Ἔβαν ἦταν τὸ ἐπίθετο τοῦ Ἄγγλου πατριοῦ του. Τῆς εἶπε ἀκόμα πὼς ἡ Γερμανία, ἡ ἀληθινὴ του πατρίδα, τοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ γυρίση στὸ Λονδίνο.

Κι' ὅταν ἡ Λόρε κατάλαβε πὼς πεοίμενε παιδὶ κι' ὁ πατέρας της ζήτησε νὰ γίνη ἀμέσως ὁ γάμος, ὁ νεαρὸς Ντίτερ ἢ Πίτερ δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Ἔβγαλε τὸ ἐγγλέζικο χακὶ καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ φλένσμπουργκ, τὴν πόλι ὅπου εἶχε γεννηθῆ, γιὰ νὰ πάρη ἕνα πιστοποιητικὸ γεννήσεως καὶ νὰ κανονίση κατόπιν πῶς θ' ἀλλαζε ὑπηκοότητα.

Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦταν ἀρκετὰ δύσκολο. Ἐθεωρεῖτο ἀκόμη ἀνήλικος καὶ γιὰ νὰ παντρευτῆ τοῦ χρειάζονταν δυὸ συγκαταθέσεις: τῆς μητέρας του, ποὺ δὲν θ' ἀρνιόταν βέβαια νὰ τοῦ τὴ δώση, καὶ τοῦ βρεταννικοῦ στρατοῦ, ποὺ δὲ θὰ τὴν ἔδινε, γιατὶ ἀπαγορεύεται ὁ γάμος ἐκείνων ποὺ κάνουν τὴ θητεία τους.

Στὸ φλένσμπουργκ τοῦ ἔδωσαν τὸ πιστοποιητικὸ καὶ τοῦ δήλωσαν πὼς δὲν ἔπρεπε καθόλου ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὴν πραγματική του ὑπηκοότητα, γιατὶ οἱ γερμανικοὶ νόμοι, σὲ πέτοιες περιπτώσεις δὲ φέρνουν κανένα ἐμπόδιο. Εἶχε γίνει Ἄγγλος ὑπήκοος σὲ ἡλικία τόσο μικρή, ὥστε δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ κρίνη καὶ τώρα ποὺ μεγάλος πιὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνη ξανὰ Γερμανὸς ἡ πατρίδα του θὰ τὸν δεχόταν εὐκολα.

Ἔτσι, μέσα σὲ λίγες βδομάδες, ὁ Βρεταννὸς στρατιώτης Πίτερ Ἔβαν πῆρε τὰ ἐπίσημα χαρτιά, ποὺ ἀποδείκνυαν πὼς εἶναι ὁ Γερμανὸς Ντίτερ Φούσκερα. Ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσι δὲν εἶχε λήξει. Γιὰ τοὺς Ἄγγλους ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι δικός τους καὶ μάλιστα λιποτάκτης! Κι' ἔτσι τὸν ἀναζητοῦν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν περάσουν ἀπὸ στρατοδικεῖο.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ντίτερ ἔκαμε κρυφὰ τοὺς γάμους του μὲ τὴν ἀγαπημένη του Λόρε κι' ἔφυγε ἀμέσως... μόνος του γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι, ποὺ εἶναι στὴν πραγματικότητα μιὰ περιπλάνησι μέσα στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη.

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περιμένει νὰ μάθη πῶς ἡ ἀμερικανικὴ στρατιωτικὴ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ τὸν ἀναζητᾶ. Γι' αὐτό, λοιπόν, ἔλαβε ἀπὸ τώρα τὰ μέτρα του καὶ δὲ φαίνεται πουθενά.

Μιὰ φορά, ὅμως, ὁ ἐρωτευμένος λιποτάκτης κινδύνεψε νὰ πιαστῆ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Ἄγγλους: Ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ γυναίκα του εἶχε γεννήσει κι' ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της.

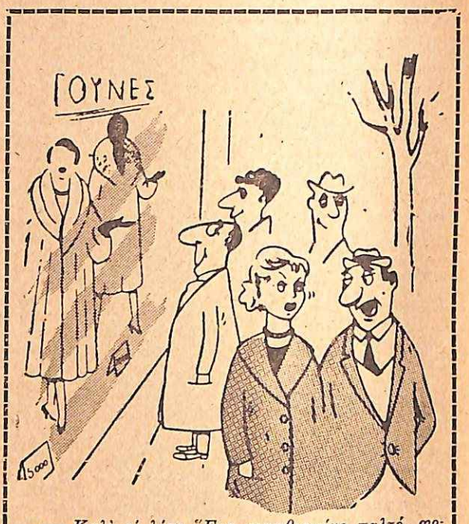
Ἡ ἀγγλικὴ στρατιωτικὴ ἀστυνομία μυρίστηκε τὴν ἐμφάνισί του καὶ κύκλωσε τὸ σπίτι τῆς Λόρε. Ἐκεῖνος, ὅμως, κατώρθωσε νὰ ξεφύγη, πηδῶντας ἀπὸ στέγη σὲ στέγη καὶ ξαναγύρισε στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη.

Ὁ πεθερός του, στὸ μεταξύ, κάνει κάθε ἐνέργεια ὥστε νὰ ἀναγνωριστῆ ἡ ἀλλαγὴ τῆς ὑπηκοότητός του κι' ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ πλευρά, ὁπότε αὐτομάτως θὰ πάψη κι' ἡ καταδίωξή του. Ἔγραψε στὴ μητέρα καὶ τὸν πατρυιό του γαμπρού του κι' αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν ἔχουν ἀντίρρησι. Ἔτσι, εἶναι μᾶλλον βέβαιο, πὼς μονάχα γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμα θὰ ζῆ μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ὁ Ντίτερ Φούσκερα καὶ ὅτι θὰ μπορέση νὰ γυρίση ἥσυχα στὴ γυναίκα του καὶ τὴν κορούλα του, γιὰ νὰ ζήση μαζί τους εὐτυχισμένος.

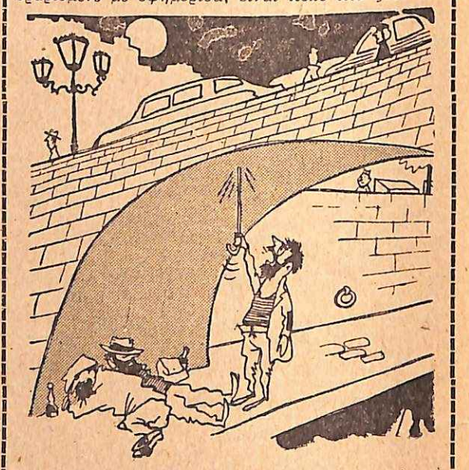
✪✪

Τυριὰ καὶ κότες γιὰ φέρο

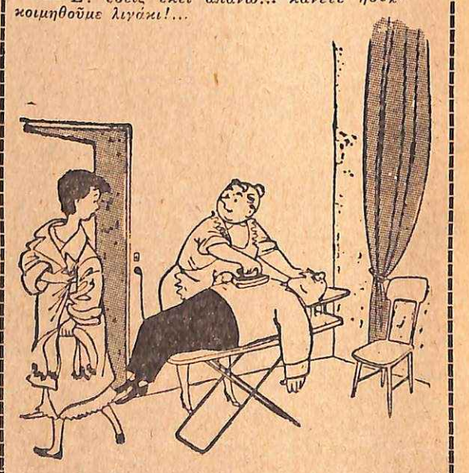
Τὸ μικρὸ κρατίδιο τῆς Ἀνδόρρας ποὺ βρίσκεται σφηνωμένο μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας, ἀναγνωρίζει ὡς κληρονομικοὺς ἐπικυριάρχους του τὸν Ἱσπανὸ ἐπίσκοπο τοῦ Οὐργκὲλ καὶ τὸν Πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Πληρώνει δὲ γιὰ φόρο ὑποτελείας κάθε χρόνο, στὸν μὲν πρῶτο 6 χοιρομέρια, 6 τυριά, 12 κόττες καὶ 1.500 δραχμές, στὸν δεύτερο δὲ 90 δραχμὲς μονάχα.

— Καλὲ τί λές; Ἕνα συνηθισμένο παλτό, φοδαρισμένο μὲ ἐφημερίδα, εἶναι πολὺ πιὸ ζεστό!...

—"Ε! ἐσεῖς ἐκεῖ ἀπάνω... κάνετε ἡσυχία νὰ κοιμηθοῦμε λιγάκι!...

— Λοιπὸν τὸ πουκάμισο σιδερώνεται ἔτσι πιὸ εὔκολα!

Ἡ ραδιενεργὸς ΒΡΟΧΗ

Ἀπειλεῖται ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς

Τὸ Μάρτιο τοῦ 1954, μιὰ μικρὴ νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ «ἀνῆρπαγη» ἀπὸ τὸν πύρινο τυφῶνα, ποὺ προκάλεσε ἡ ἔκρηξι μιᾶς βόμβας ὑδρογόνου. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ παρακολουθοῦσαν αὐτὴ τὴν ἔκρηξι, ἀνεκάλυψαν, ὅτι ἡ ἀναπαγεῖσα νῆσος ἐκάπεσε στὴ γῆ μὲ τὴ μορφὴ μιᾶς βροχῆς ἀπὸ μικροσκοπικὰ μόρια ὕλης, ποὺ ἦσαν ραδιενεργά. Μιὰ ἔκτασι 36.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων μολύνθηκε ἀπ' αὐτὸν τὸ ραδιενεργὸ κονιορτὸ κι' ἔγινε προσωρινὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπὸ τότε τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῆς ραδιενεργοῦ βροχῆς, προεκάλεσε πολλὲς συζητήσεις μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων, ποὺ διερωτήθηκαν μήπως οἱ ἔμμεσοι κίνδυνοι ἀπὸ τὴν ἔκρηξι ἑνὸς ἀτομικοῦ βλήματος εἶναι πολὺ σημαντικώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀμέσους, ἀφοῦ, ἄλλωστε, μποροῦν νὰ πλήξουν ἐκεῖνον ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴν ἀτομικὴ βόμβα ὅσο καὶ τὸν ἀντίπαλο.

Ὅταν ἐκρήγνυται μιὰ βόμβα ὑδρογόνου, μᾶς λένε οἱ ἐπιστήμονες, τὰ διάφορα τεμάχια της κονιορτοποιοῦνται καὶ ὁ κονιορτὸς αὐτὸς εἶναι ἐξαιρετικὰ ραδιενεργός. Ραδιενεργὰ γίνονται ἐπίσης καὶ τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ ποὺ αἰωροῦνται στὸν ἀέρα. Ἂν, ἐξ ἄλλου, ἡ πυρίνη σφαῖρα ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, ἐγγίση τὸ ἔδαφος, τὸ χῶμα, οἱ πέτρες καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, κονιορτοποιοῦνται ἀμέσως καὶ καθίστανται ραδιενεργά. Αὐτὰ τὰ μόρια τῆς ὕλης ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὸ σὲ σχῆμα μανιταριοῦ νέφος ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι καὶ φθάνουν σὲ ὕψος 40.000 μέτρων. Παρασύρονται κατόπιν ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ ξαναπέφτουν στὴ γῆ. Ποῦ ὅμως; Αὐτὸ κανεὶς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ προσδιορίση.

Μερικὰ μόρια ραδιενεργοῦ κονιορτοῦ ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς πρώτης βόμβας ὑδρογόνου κατὰ τὸ 1954, βρίσκονται ἀκόμη στὴ στρατόσφαιρα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τους, ὅμως, ξαναπέφτει ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες πάνω στὴ γῆ.

Κατὰ τὴν ἔκρηξι τοῦ 1954, ἡ ἀτομικὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτη ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ὧρες σὲ ἀπόστασι 275 χιλιομέτρων καὶ κράτησε πολλὲς ὧρες.

Τὸ σημεῖο ἢ τὰ σημεῖα ὅπου θὰ πέση ἡ ἀτομικὴ βροχή, ἐξαρτῶνται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες: ἀπὸ τὶς διαστάσεις τῆς βόμβας, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἐκρήξεως, ἀπὸ τὴν ταχύτητα καὶ τὴ φορὰ τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὶς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐκρήξεως κλπ. Μιὰ ἔκρηξις στὸν ἀέρα π.χ. δημιουργεῖ ἕνα πολὺ μικρὸ ἀτομικὸ νέφος, γιατὶ μόνο τὰ κονιορτοποιηθέντα τμήματα τῆς βόμβας καὶ ὁ κονιορτὸς ποὺ βρίσκεται στὸν ἀέρα, γίνονται ραδιενεργά. Μιὰ ἔκρηξις πάνω στὸ ἔδαφος, ἀντίθετα, καθιστᾶ ραδιενεργὰ ὅλα τὰ κονιορτοποιηθέντα μόρια ὕλης: χῶμα, πέτρες, ξύλα, μέταλλα κλπ.

Τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ μόρια μποροῦν νὰ κάμουν τὸ γῦρο ὁλόκληρης τῆς γῆς. Ἡ ἐπικίνδυνη ζώνη, ὅμως, εἶναι πολὺ μικρότερη. Κατὰ τὴν ἔκρηξι τοῦ 1954, ὑπολογίστηκε, ὅτι εἶχε μῆκος 230 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 30. Ἡ ραδιενέργεια αὐτὴ θὰ ἀπέβαινε μοιραία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα ποὺ θὰ ἤμεναν στὴν ἐν λόγω ζώνη 24—48 ὧρες.

Ἀπὸ τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ μόρια, ἄλλα καθίστανται ἀβλαβῆ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Ἄλλα, ὅμως, διατηροῦν τὴν καταστρεπτική τους ἐπίδρασι ἐπὶ αἰῶνες. Ἂν ὑποθέσωμε, ὅτι ἕνα παρόμοιο ραδιενεργὸ μόριο εἰσέλθη στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ψαριοῦ, κι' ὅτι τὸ ψάρι αὐτὸ τὸ φάη κατόπιν ἕνας ἄνθρωπος, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καταστρεπτικά. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες παραπηροῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἑξῆς: «Εἶναι δυνατόν, ἂν καὶ ἀπίθανον, ἕνα ψάρι νὰ καταπιῆ ἕνα ἀπὸ τὰ μόρια αὐτὰ ποὺ ἔχουν μακρὰ ζωή. Εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀπίθανο τὸ ψάρι αὐτὸ νὰ ἁλιευθῆ ἀπὸ ἕναν ψαρᾶ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀδύνατο».

Τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ μόρια, σὲ ἰσχυρὲς δόσεις, μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο. Σὲ μικρότερες δόσεις, μποροῦν νὰ ἐπιφέρουν ἀναπηρίες μακρᾶς διαρκείας ἢ ἀκόμη καὶ μόνιμες.

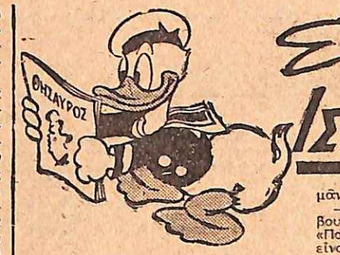
Ἀλλὰ καὶ σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις ματοῦν νὰ ἔχουν σοβαρώτατες συνέπειες ὄχι γιὰ τὸ ἴδιο τὸ ἄτομο, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀπογόνους του. Τὸ ἴδιο τὸ ἄτομο μπορεῖ, δηλαδή, νὰ μὴν παρουσιάση καμμιὰ ἀνωμαλία, ἀλλὰ νὰ μεταδίδεται στὰ παιδιά του ἢ στὰ ἐγγόνια του ἀναπηρίες, ἀσθένειες, ἀτέλειες παντὸς εἴδους, παραμορφώσεις κλπ.

Καὶ τώρα νὰ τὸ μεγάλο ἐρώτημα: οἱ δοκιμὲς τῶν ἀτομικῶν βομβῶν μποροῦν νὰ αὐξήσουν τὴ ραδιενέργεια τῆς ἀτμοσφαίρας σὲ ἐπικίνδυνο βαθμό;

Ἡ ραδιενέργεια μετράται, ὡς γνωστόν, μὲ «ραϊντγκεν». Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, ἡ ραδιενέργεια ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπορροφήση ἕνας ἄνθρωπος κατὰ τὰ πρῶτα τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῆ τὰ 10 «ραϊντγκεν». Κατὰ μέσον ὅρο, ὥσπου νὰ φτάσωμε σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων, δεχόμαστε 4,3 «ραϊντγκεν» φυσικῶν ἀκτινοβολιῶν καὶ 3—4 ἀκτίνων Χ, μὲ τὴ μορφὴ θεραπευτικῶν ἀκτινοβολιῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ὅμως, κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια, ἔχομε δεχτῆ κι' ἄλλες ἀκτινοβολίες, ποὺ ἔχουν φέρει τὰ «ραϊντγκεν» μας πολὺ κοντὰ στὸν ἀριθμὸ 10. Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, βρισκόμαστε τόσο κοντὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό, ὥστε, ἂν συνεχιστοῦν οἱ ἀτομικὲς δοκιμές, θὰ μποροῦσε νὰ κινδυνεύση ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ πλανήτου μας.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι τὰ ἀτομικὰ πειράματα πρέπει νὰ σταματήσουν ἀμέσως. «Πολλὰ παιδιά, γράφει μιὰ ἔκθεσις τῆς ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἔχουν ἤδη στὸ σῶμα τους μιὰ ἀξιόλογη ποσότητα ραδιενεργείας. Ἂν ἡ ποσότης αὐτὴ αὐξηθῆ, κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ προβλέψη τί θὰ συμβῆ ὄχι στὸ ἀπώτερο, ἀλλὰ στὸ προσεχὲς μέλλον».

ΣΟΜΠΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ τύπου THOR (καναδικὴ) ἀορμη, καινουργῆς, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, πωλεῖται εἰς τιμὴν εὐκαιρίας δρχ. 3.500. Θερμαντικὴ δύναμις 9.000 θερμίδων, διὰ χῶρον 200—250 κυβικῶν. Πληροφορίαι: Τηλέφ. 36-781 (Γραφεῖον 16).

Ἐνθυμοῦ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ «πουρμπουὰρ»

Ὁ κ. Ἰσαὰκ ἦταν, βέβαια, ἰσραηλίτης καὶ οἱ ὁμόφυλοί του, ὅπως βέβαια καὶ οἱ Σκωτσέζοι, δὲν ἔχουν, ὡς γνωστὸν τὴ φήμη πολὺ μεγάλων κουβαρντάδων. Ὡστόσο ὁ κ. Ἰσαὰκ ἀγωνιζότανε πάντοτε νὰ διαψεύση αὐτὴ τὴ φήμη, μὲ λόγια φυσικὰ καὶ μ' ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν κόστιζαν τίποτε.

— Τοὺς ἰσχυρισμούς σου νὰ τοὺς ἀποδείξης μὲ πράξεις! Οἱ κουβέντες δὲ σοῦ στοιχίζουνε φράγκο! τοὺλεγε ὁ στενός του φίλος, ὁ Ἀριστείδης ὁ Μερακλόδημος, τύπος «λάρζ» καὶ γλεντζές, ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε νὰ ζήση τὴ ζωή του.

Ὁ κ. Ἰσαὰκ ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα διαμαρτυρίας:

— Φιλάργυρος μπορεῖ νὰ εἶμαι. Δηλοδὴ φίλος τῶν ἀργυρίων. Ἀλλὰ ὄχι τσιγκούνης. Ὁ τσιγκούνης δὲ ζῆ! Ὁ φιλάργυρος, ἁπλῶς, τοποθετεῖ τὰ λεπτά του μὲ ὑπολογισμὸ καὶ σκοπιμότητα. Καὶ ξοδεύει μόνον ἐκεῖ ποὺ πρέπει καὶ ὅταν πρέπει! Ξέρεις πῶς τρῶω πάντοτε στὰ καλύτερα «ρεστωράν»; Δὲ στεροῦμαι τίποτα.

— Καὶ δὲν ἀφίνεις φράγκο «πουρμπουάρ»!

— Οὐδέποτε! Τὸ θεωρῶ γελοῖο! Τὰ γκαρσόνια εἶναι ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος κι' ἔπρεπε νὰ τοὺς πληρώνη ὁ καταστηματάρχης. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπεκράτησε ἡ ἀμοιβή τους μὲ πσσοστά, ἐγὼ καταβάλλω τὸ δεκαπέντε ποὺς ἑκατὸ ποὺ ὑποχρεοῦμαι καὶ εἶμαι κύριος.

— Συνεπὴς εἶσαι. Κύριος δὲν εἶσαι! Οἱ «κύριοι» ἀφίνουνε «πουρμπουάρ»!

— Δὲν τοῦ ἄφησα:

— "Οχι! Τὰ δεκαπέντε τοῖς ἑκατὸ εἶναι ἡ ἀμοιβή του.

— "Α, θέλει παραπάνω; Ἐ, δὲν τοῦ δίνω! Παίρνει κανένας γιατρός, ἡ δικηγόρας, ἡ συμβολαιογράφος, τόσα γιὰ πληρωμὴ καί... ἕνα κατοστάρικο «γιὰ τὸ κρασί» ἢ γιὰ τὸ «μὲ περιποιηθήκε»; Καὶ τὸ γκαρσόνι, σὲ παρακαλῶ, πῶς θὰ μὲ «περιποιηθῆ» δηλαδή, ἂν τοῦ δώσω περισσότερα; Θὰ μοῦ κάνη παραπάνω μισὴ ὑπόκλισι;

— Θὰ σοῦ ἀλλάξη τὰ φῶτα ὅταν δὲν τοῦ ἀφίνης «πουρμπουάρ». Θὰ χτυπᾶς καὶ δὲ θἀρχεται, θὰ σοῦ φέρνη κρύο τὸ φαΐ, καὶ ζεστὸ τὸ νερό, θὰ ξεχνᾶη πότε τὴ μουστάρδα καὶ πότε τὸ λαδόξυδο...

— Στάσου, στάσου, μὴν προχωρῆς! Καὶ θὰ πάω στὴ διεύθυνσι καὶ θὰ πῶ πὼς δὲ θὰ ξαναφάω ἐκεῖ! Τώχω κάνει ἑκατὸ φορές!! Τοὺς ἔστριξε τὰ δόντια τ' ἀφεντικό καὶ στέκουν ὅλοι μπροστά μου σοῦζα!

— Καὶ μέσα τους σὲ βλαστημᾶνε.

— "Αμα βάλω ὑποψηφιότητα γιὰ βουλευτής, ἂν μὴ μὲ ψηφίσουνε! «Πουρμπουάρ» ἐγὼ δὲ δίνω γιατ' εἶναι λεφτὰ καροϊδιστικα! Νά! Αὐτὰ δὲν κάνω καὶ μὲ νομίζεις τσιγκούνη. Σὲ τί μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύση, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ ἀχρηστο γκαρσόνι;

— Νὰ σοῦ πῆ μιὰ μέρα πὼς ἡ μπριζόλα εἶναι σκληρὴ ἢ τὸ «σνίτσελ» μυρίζει ἀσχημα!

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη πληροφοριῶν! Θὰ τοῦ τὰ δώσω πίσω, ἂν δὲν τοῦ τὰ φέρω στὸ κεφάλι καὶ δὲ φωνάξω καὶ τὸν ἀστυἰατρο! Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν κουρέα καὶ μὲ τὸν ταξιτζῆ! Κύριε, πάρε τὰ κουρευτικά σου ἢ τὴν «κούρσα» σου καὶ πήγαινε στὸ καλό! Τί ἄλλο θέλεις ἀπὸ μένα; Καὶ τί μοῦ μειδιᾶς ἐπιχαρίτως μὲ τὴν ἡλιθία φάτσα σου καὶ τί θὰ πῆ «καλημέρα σας» καὶ «μὲ τὶς ὑγείες σας» καὶ «καλὸ μῆνα» καὶ «καλὴ βδομάδα»; Εἶπες! Καὶ ἀϊ στὸ διάολο! Μιλῶ λογικά;

— Καθόλου. Ἀπ' ὅλους ἔχεις ἀνάγκη. Καὶ σὲ συμβουλεύω ν' ἀλλάξης! Ν' ἀρχίσης νὰ δίνης «πουρμπουάρ». Στὸ γκαρσόνι, στὸ θυρωρό, στοὺς διαφορους «μικρούς» καὶ στὶς καμαριέρες, ἰδίως, τῶν σπιτιῶν σου... τοῦ νομίμου καὶ τοῦ παρανόμου! Γιὰ νὰ ξέρης τί γίνεται ὅταν λείπης...

—Ναι... σ' αὐτὸ δὲν ἔχεις ἄδικο. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι... ἕνα εἶδος ἐπιδόματος γιὰ ἐκτάκτους ὑπηρεσίες...

— Συμμορφώσου μὲ τὶς συμβουλές μου καὶ βλαστήμα με!

★

Μιὰ ἡμέρα, ὁ κ. Ἰσαάκ, ὁ ὁποῖος διετήρει καὶ σύζυγον ἐξ ἀριστερᾶς, διὰ λόγους «τερπνοὺς καὶ ὠφελίμους» — ψυχαγωγία καὶ συγχρόνως κοινωνικὴ ἐντύπωσιακὴ ἐμφάνισις — ἐπῆγε σὲ μαγαζὶ ἑβραϊκὸν φυσικὰ καὶ διαλέξε ἕνα δαχτυλίδι ψεύτικο — τὸ ἴδιο «ἐφέ» εἶχε — κι' ἕνα «κολλιὲ» τῆς γυναίκας του, ἀληθινό. Τ' ἀληθινὰ πρέπει νὰ τάχη ἡ γυναῖκα σου, ποὺ σὲ ὥρα ἀνάγκης τὰ βάζεις κι' ἐνέχυρο. Καὶ μὲ τὰ «μπιζοῦ» στὴν τσέπη, τράβηξε γιὰ τὸ ἀνθοπωλεῖο. Φίλος του ὁ ἀνθοπώλης.

— Ἔχεις ὑπάλληλο μεγάλης ἐμπιστοσύνης;

— Μάλιστα, κ. Ἰσαάκ.

— Γιατὶ θὰ τοῦ δώσω «μπιζοῦ» ἀξίας.

— Ἀληπλός μου εἶναι.

— Ὡραία...

Ἔγραψε τὶς «κάρτες» καὶ ἐξήγησε λεπτομερῶς στὸ νεαρό, ποῦ θὰ πήγαινε ἡ μία ἀνθαδέσμη μὲ πὸ διαμάντι καὶ ποῦ θὰ πήγαινε ἡ ἄλλη μὲ τὸ ἀληθινὸ «κολλιέ».

— Πρόσεξε μὴν κάνης λάθος!

— Ἀστειεύεσθε, κύριε; Μείνετε ἥσυχος. Στὸ καλό!...

— Εὐχαριστῶ...

— Κάρβουνο νὰ πιάνης, ἀφεντικό, καὶ χρυσάφι νὰ γίνεται.

— Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ

— Τί νέα, λοιπόν, κορίτσια;

Θεοῦ τ' αὐτί. Ἐπίσης!

Κι' ἔφυγε.

Τὸ μεσημέρι ἔφτασε ὁ ὑπάλληλος στὸ σπίτι. Ἔδωσε τὰ λουλούδια καὶ τὰ «κολλιὲς». Ἀλλὰ δὲν ἔφευγε.

— Ἰσαάκ, ξέχασες, λέει, νὰ πληρώσῃς τὰ λουλούδια, ἀνήγγειλε ἡ κ. Σάρα.

Βγῆκε κάπως ἐκνευρισμένος ὁ Ἰσαάκ. Τί διάολο, δὲν τοὔχαν ἐμπιστοσύνη;

— Καλά, θὰ περάσω ἐγὼ ἀπ' τὸ μαγαζί...

Ὁ ὑπάλληλος δὲν συνεκινήθη:

— Δὲν ξέρω! Ἐμένα μοῦχουνε πῆ, ὅπου πάω, νὰ πλερώνωμαι, καταλάβατε;

— Ὡραία! Πόσο θέλεις; εἶπε ἐκνευρισμένα ὁ κ. Ἰσαάκ.

— Ἑκατὸν πενῆντα.

— Πολλὰ εἶναι! Αὐτὸ μοιάζει μ' ἐκβιασμό. Τέλος πάντων, ὁρίστε! Πάρτα!

Τοῦ πέταξε τρία πενηντάρια στὸ τραπεζάκι τοῦ «χώλ» καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία μονολογῶν. Ἀλλὰ ὁ ὑπάλληλος δὲν ἔφευγε!

— Κύριε Ἰσαάκ!

— Τ' εἶναι πάλι;

— Τ' ἄλλα δὲν θὰ τὰ πλερώσετε;

— Ποιὰ ἄλλα;

— Αὐτὰ ποὺ πήγαμε στὴν ὁδὸ Σίνα ἑκατὸν ἑβδομῆντα τέσσερα! Στὴ δεσποινὶς Ἐλαφροπούλου!

— Δὲν εἶσαι καλά! Δὲν ἦταν δικά μου λουλούδια αὐτά!

— Τί λές, κύριε Ἰσαάκ; Τρελλὸ θὰ μὲ βγάλῃς; Τὴ δουλειά μας δὲν ξέρουμε, δηλαδή;

— Λάθος ἔχεις κάνει, παιδί μου!...

Καὶ τοῦγνεψε ἀπεγνωσμένως!

Ἀλλὰ χειρότερα!

— Τί μοῦ γνέφεις; Γιὰ νὰ μὴν τ' ἀκούσῃ ἡ καμαριέρα;... Ἄμα δὲν θέλεις νὰ τ' ἀκούσῃ, θὰ πῇ πὼς θὲς νὰ μᾶς φᾷς καὶ τὰ λεφτά. Κι' ἂν ἔχῃς ἐσὺ νταραδέρια ἰδιαίτερα ἀπ' τὸ σπίτι σου, ἂς πλέωνες στὸ μαγαζί, σὰν κύριος! Ποῦ ἀκούστηκε λουλούδια βερεσέ; Σὲ μπακάλικο μπῆκες;

— Πᾶς στὸ διάολο ἀπὸ δῶ νὰ μὴ σὲ γκρεμοτσακίσω;

— Ὄχι, δὲν πάω πουθενά! Θὰ κάνω φασαρία! Νὰ μοῦ δώσῃς τὰ λεφτά! Ἀλλοιῶς θὰ πάω στὴ δεσποινὶς Ἐλαφροπούλου νὰ τῆς πάω τὴν ἀνθοδέσμη! Ποὺ θὰ μᾶς βρίσῃς κι' ὅλα!... Ἀπατεῶνες! Σᾶς ἔξρουμε κάτι τέτοιους! Ὕφος, διαταγὲς κι' οὔτε πλερωμή, οὔτε «μπουρμπουάρ»! Λὲς κι' ὁ ἄλλος εἶναι δούλος σου!...

— Πόσα θέλεις; εἶπε τρέμοντας ὁ κ. Ἰσαάκ.

— Διακόσες πενῆντα!

— Γιατί;

— Γιατὶ τόσο κάνουνε. Ἀλλοιῶς νὰ πάω νὰ τὰ πάρω.

— Ὁρίστε! Ξέρεις πὼς δὲν μπορῶ νὰ καταφύγω στὴν Ἀστυνομία καὶ γι' αὐτὸ μ' ἐκβιάζεις. Πάρε διακόσες πενῆντα.

— Ἐν ταῖς! Θάχες γλυτώσει μὲ τὰ μισά. Θἄδινες ἑκατὸ ἑκάστη ἀνθοδέσμη κι' ἕνα πενηντάρι δικό μου σύνολον διακόσες πενῆντα. Τώρα ἔχασες τετρακόσες!

— Παλαντρωπάκο!

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ θὰ σοῦ στείλω αὔριο... τοὺς μάρτυρές μου γιὰ τὴ μονομαχία! Γειά σου!

Μπῆκε μέσα τρέμοντας ὁ κ. Ἰσαάκ! Ἀλλὰ ἔτρεμε καὶ ἡ κ. Σάφτασε «προ-Ἐλαφροπούλου! Ὑστερικὰ νεῦρα, ῥότερο: Ὁ φιλότιμος ὁ ὑπάλληλος»... εἶχε φέρει στὸ σπίτι τὸ ψεύτικο «μπριγιάν» κι' εἶχε δώσει τὸ ἀληθινὸ «κολλιὲ» στὴν Ἐλαφροπούλου!... Ἀνεῳξε τὸ παράθυρο νὰ πάρῃ ἀέρα! Κι' εἶδε τὸ νεαρὸ νὰ χῃ σταματήσει γιὰ ν' ἀκούσῃ... τὴ συζυγικὴ σκηνή.

— Ἄτιμε! τοῦ φώναξε ὁ Ἰσαάκ.

Αὐτός, ἀπαθής, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ κουτὶ μὲ τὸ «κολλιέ»:

— Τώρα τὸ πάω! τοῦ εἶπε. Τὸ «πουρμπουάρ»! Τότε θὰ ἔλεγα πὼς ἔκανα λάθος»! Πάω μὲ ταξί!

Καὶ τῷβαλε στὰ πόδια!

★

Φέτος ἔχουν καταπλαγῆ ὅλα τὰ μαγαζιὰ κι' οἱ ὑπάλληλοι μὲ τὸν κ. Ἰσαάκ! Περίεργο! Ἔβραίος καὶ νὰ δίνῃ τόσα «πουρμπουάρ»! Ἐνῶ στὴν ἀγορὰ τῶν εἰδῶν... παίρνουνε καὶ τὴ δεκάρα!

ΤΥΛΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

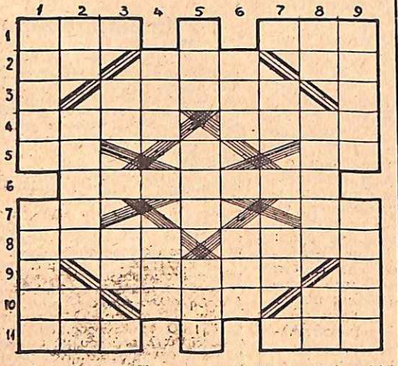
Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μονάχα γράμμα, θὰ τοποθετήσετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Πλατύγυρο καπέλλο τῶν ἀρχαίων. — Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα ἑλληνικὸ ἀεροδρόμιο.

2) Ἀπασχολεῖ τοὺς ποιητάς. — Φροῦτα (κα-

θαρ.). — Διπλασιαζόμενο σχηματίζει γνωστὴ φυλὴ τῆς Ἀφρικῆς.

3) Διψχερίνει τὶς συγκοινωνίες.

4) Μικρόπραγμα. — Οἱ γόμοι τὴν καταδικάζουν.

5) Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἔγινε σύζυγος τῆς Σεμιράμιδος.

6) Βιομηχανία εὐρύτατα διαδεδομένη στὴν Ἰταλία.

7) Ἐπιφώνημα ποὺ προδίδει συμφορά. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς τρίχες.

8) Ξέρει πολλὰ παραμύθια. — Σημαία (τουρκ.)

9) Κατασκευασμένος ἀπὸ ἀκριβὸ μέταλλο.

10) Θὰ τὸ βρῆτε σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες. — Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου τραγουδιστοῦ. — Ἀρέσει πολὺ στοὺς ἐρωτευμένους.

11) Μιὰ παροιμία τὴν ῥίχνει πάνω σὲ κάτι... ἀνεπανόρθωτο. — Ὁ μόνος λίθος ποὺ εἶναι... θηλυκός.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Λίγοι στρατιῶτες παίρνουν μέρος σ' αὐτή. — Λαμπάδα τῆς ἐκκλησίας.

2) Ἀφίερωμα. — Κάτι τὸ ἔκτακτο καὶ ἀντικανονικό. — Πρωτεύουσα βαλτικοῦ κράτους.

3) Δημιουργῶ κάτι. — Πρόθεσις (δημοτ.).

4) Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Περνοῦν ἀπαρατήρητα.

5) Ἀναφέρονται σὲ ὡρισμένο μέρος (θηλ.). — Ὑπομονή, μακροθυμία. — Λιγάρισμα.

6) Ἀτόσπασμα ὅπερας. — Μᾶς δροσίζει τὸ καλοκαίρι.

7) Ὑπερηφανο ζῶο. — Δηλητήριον.

8) Γάλλος συνθέτης, γνωστὸς μας ἀπὸ τὴ «Μινιόν». — Μικρογραφία. — Ἑρπετόν.

9) Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ. — Κεφαλοδεσμὸς τῶν χωρικῶν (πληθ.).

Δ.

Ἡ παροιμία

Προσθέτοντας ἕνα γράμμα στὴν καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, θὰ σχηματίσετε ἰσάριθμες νέες λέξεις. Τὰ γράμματα ποὺ θὰ προσθέσετε, διαβαζόμενα στὴ σειρά, θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία:

1) ΠΑΡΙΣ	10) ΜΑΧΗ
2) ΛΙΜΟΣ	11) ΦΙΛΙ
3) ΡΑΦΗ	12) ΗΛΟΣ
4) ΜΕΓΑΡΑ	13) ΣΤΑΡ
5) ΚΩΣ	14) ΜΑΡΑ
6) ΜΑΤΙΑ	15) ΠΑΤΟΣ
7) ΛΥΡΑ	16) ΠΑΙΔΙ
8) ΣΠΑΝΟΣ	17) ΚΥΡΟΣ
9) ΛΑΪΣ	18) ΤΑΡΑ

Σᾶς δίνομε κατωτέρω τὴ σημασία τῶν νέων λέξεων ποὺ θὰ σχηματίσετε:

1) Ἐκεῖ γεννηθήκατε.
2) Θανατηφόρος ἀρρώστεια.
3) Διδάσκεται στὰ σχολεῖα.
4) Μιὰ ἀπὸ τὶς Ἐρινύες.
5) Γεωμετρικὸ σχῆμα.
6) Ἄσκοπα.
7) Ἔσοδον γιὰ κακοποιούς.
8) Κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ κράτους
9) Τανάλια.
10) Χωρίζει τὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴ Γαλλία.
11) Συνδέει δυὸ ἢ περισσότερα πρόσωπα.
12) Μεγάλη προθυμία.
13) Κοινῶς λέγεται ξύγκι.
14) Ἡ μεγαλύτερη ἀνία.
15) Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.
16) Παιγνίδι.
17) Λυγισμένος.
18) Περσικὸ κάλυμμα κεφαλῆς.

Μεταγραμματισμὸς

Μὲ τὸ κάπα γιὰ κεφάλι
μαυρος εἶν' ἀνθρωποφάγος.
Τοῦ τὸ βγάζω,
τοῦ τὸ βάζω.
Νά, χαντάκι εὐθὺς προβάλλει,
Κι' ἔτσι γίνομαι καὶ μάγος.

Στοιχειόγριφος

Πετᾶ ἴσια, σὲ τρυπάει
καὶ γοργὰ σὲ θανατώνει.
Τὸ κεφάλι τώρ' ἂν πάῃ
κατὰ μέρος, δίχως κόπο
νοσηρὸ σοῦ κάνει τόπο
ποὺ κι' αὐτὸς ἀργὰ σκοτώνει.

Λεξίγριφος

Ἀρχαῖος θεός, ὁ διάβολος
κι' ἔνα λουλούδι ἐνώθηκαν
κι' ἔκαναν τέτοιο θόρυβο,
ποὺ ὅλοι ἀναστατώθηκαν.

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Μιάου!... Λύσι ποιὰ νὰ ἔχῃ;
Μὴ στὰ κεραμίδια τρέχει;
Ὄχι δά! Ἡρωϊκὸς
ἄντρας εἶναι ἱστορικός.

Συλλαβόγριφος

Πόλις εἶμαι ἐκ τῶν κλειτῶν.
Ἂν στὴ μέση μὲ χωρίσῃς,
ἕνα γράμμα θ' ἀπαντήσῃς
κι' ἐν' ἀπαγορευτικόν.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες:

1) Πόσον χρόνο χρειάζεται ὁ μεταξοσκώληκας γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ κουκούλι του;
— Τρεῖς ὧρες — 24 ὧρες — τέσσερις μέρες.

2) Ποιὰ ἦταν ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Ἀραγωνίας;
— Ἡ Μαδρίτη — Ἡ Σαραγόσα — Τὸ Τολέδο.

3) Ποιὰ μεγάλη ἐφημερίδα ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Κάσολο Ντίκενς;
— Οἱ «Τάϊμς» — Τὸ «Νταίηλυ Μαίηλ» — Τὸ «Νταίηλυ Νιούς».

4) Πόση εἶναι ἡ κλισις τοῦ πύργου τῆς Πίζας;
— 1 μ. 90 — 2 μ. 70 — 4 μέτρα 30.

5) Πόσα πρόσωπα, ἄστεγα, κοιμοῦνται κάθε βράδυ στοὺς δρόμους καὶ στὰ δημόσια πάρκα τῆς Βομβάης;
— 100 — 50.000 — 500.000.

6) Πόσα εἴδη ζώων μᾶς εἶναι σήμερα γνωστά;
— 180.000 — 420.000 — 950.000.

7) Πόσες γυναῖκες παντρεύτηκε ὁ Ἰούλιος Καίσαρ;
— Μία — Δύο — Τέσσερις.

Μνήμη καὶ παρατηρητικότης

Κυττάξετε προσεκτικὰ τὰ διάφορα ἀντικείμενα τοῦ σχεδίου μας ἐπὶ 30 δευτερόλεπτα καὶ κλείνοντας κατόπιν τὸ περιοδικό, προσπαθῆστε νὰ ξαναθυμηθῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα ἀπ' αὐτά. Ἂν τὰ θυμηθῆτε ὅλα, εἴστε φαινόμενο μνήμης καὶ παρατηρητικότητος, ἂν κατορθώσετε νὰ συγκρατήσετε τὰ ¾ ἀπ' αὐτά, μπορεῖτε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴ μνήμη σας καὶ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἂν ὅμως δὲν ξαναθυμηθῆτε οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' αὐτά, τότε σᾶς χρειάζεται κάποια ἐξάσκησι.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 98.

Εἶχε δίκηο ὁ Μπόμπ...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ μικρὴ ὁμάδα μας ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ σιγὰ - σιγὰ τὴ στενὴ καὶ σκοτεινὴ σκάλα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς πήγαινε μπροστά, κι' ἐμεῖς οἱ τρεῖς πόλισμαν ἀκολουθούσαμε. Τὰ παληὰ σκαλοπάτια τρίζανε ἀπ' τὰ βήματά μας. Ἦταν ὁ μόνος θόρυβος ποὺ ἀκουγότανε μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τοῦ σπιτιοῦ...

Στὸ ἀπάνω πάτωμα βρισκόταν ἕνας κακοποιός. Αὐτὸν πηγαίναμε νὰ πιάσουμε. Ὁ ἐπιθεωρητὴς σταμάτησε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ μοῦ ψιθύρισε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του:

— Πιστεύῃς νὰ τὰ καταφέρῃς, Οὐίλσον;

Προσπάθησα νὰ μὴ δείξω καθόλου δισταγμό.

— Εἶναι βέβαιος, ἀπάντησα.

Προχωρήσαμε πάλι. δίχως ἄλλη λέξι. Ἡ σιωπὴ καὶ τὸ σκοτάδι βάραιναν τὴν ψυχή μου...

Ἔπρεπε νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου! Τόχα ἐπαναλάβει χίλιες φορὲς στὸν ἑαυτό μου, μέσα σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας. Κι' ὡστόσο μοῦ φαινότανε πὼς δὲν εἶχαν περάσει παρὰ δυὸ λεπτὰ μονάχα, πλισμένο ἐκεῖνο κακοῦργο!

Ἔπρεπε ν' ἀναλάβῃ κάποιος αὐτὴ τὴ σύλληψι. Ἄλλωστε, ὅταν εἶναι κανεὶς ἀστυνομικός, τοῦ τυχαίνουν ὁπωσδήποτε τέτοιες δύσκολες ἀποστολές...

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, σταματήσαμε κι' ἀφουγκραστήκαμε. Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ κάμαρα, ποὺ εἴχαμε δῆ ἀπ' ἔξω τὸ παράθυρό της λίγο φωτισμένο. Ἔτσι εἴχαμε καταλάβει πὼς ἦταν αὐτὴ ἡ κρυψώνα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κυνηγούσαμε.

— Λέτε νὰ μπορέσουμε νὰ τὸν αἰφνιδιάσουμε; ρώτησε σιγὰ τὸν ἐπιθεωρητὴ ὁ Ἄντερσον.

Γι' ἀπάντησι, ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς κρότος, σὰν νἄχε πετάξει κάποιος κάτι βαρὺ πάνω στὴν πόρτα.

— Ἐλᾶτε νὰ μὲ πιάσετε! οὐρλιασε μιὰ βραχνὴ φωνὴ μέσ' ἀπ' τὴν κάμαρα. Σᾶς περιμένω!...

— Ἔτσι φέρνονται ὅλοι τους, ὅταν τοὺς στριμώξουμε. Ἀγριεύουνε καὶ μᾶς φοβερίζουνε... παρατήρησε ὁ ἐπιθεωρητής.

Προχώρησα ἄλλα δυὸ βήματα καὶ στάθηκα, διστάζοντας, μὲ τὸ χέρι μου πάνω στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Θὰ δεχόμουν ἄραγε ἕνα χαλάζι ἀπὸ σφαίρες;

— Μήπως ἀλλαξες γνώμη, Οὐίλσον; μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί ὁ ἐπιθεωρητής. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς. Εἶναι καιρὸς ἀκόμη...Μπορεῖ νὰ στείλω κάποιον ἄλλον, στὴ θέσι σου.

Μὰ ἤξερε καλὰ—καὶ τὄξερα κι' ἐγὼ—πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀλλάξω γνώμη...

Ἔνοιωσα τὸ πόμολο νὰ ὑγραίνεται ἀπ' τὸν ἱδρῶτα μου, καθὼς τὄστριβα σιγὰ - σιγά. Ἡ πόρτα ἦταν ξεκλείδωτη. Ἀνοιξε δίχως δυσκολία.

Τὸ φῶς τῆς κάμαρας θάμπωσε ξαφνικὰ τὰ μάτια μου, μετὰ τὸ σκοτάδι. Ὕστερα εἶδα ἕνα παληὸ τσουβάλι καρφωμένο πρόχειρα μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο, κάμποσα ἀδειανὰ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες καὶ μερικὲς ἐφημερίδες πεταγμένες ἐδῶ κι' ἐκεί.

Τελευταῖο ἀπ' ὅλα, διέκρινα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι, ἀνάμεσα στὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου ποὺ μ' ἔτσουζε στὰ μάτια. Ἐκεῖνος φάνηκε ἔκπληκτος, βλέποντάς με. Δὲ σηκώθηκε ὅμως καθόλου ἀπ' τὸ κασόνι ὅπου καθότανε.

Τὸ ρεβόλβερ ποὺ κρατοῦσε, ἦταν γυρισμένο κατὰ πάνω μου.

— Ἂν κάνῃς ἕνα βῆμα ἀκόμη, θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλά! πρόφερε μὲ μιὰ ἐπίφοβη ἠρεμία.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν πιὸ ἀδύνατο ἀπ' δ,τι περίμενα. Μαῦροι κύκλοι στεφάνωναν τὰ μάτια του, ἀπ' τὶς αὐπνίες καὶ τὴν κούρασι ποὺ τοῦ εἶχε κοστίσει τὸ κυνήγι μας ἐπὶ τόσες μέρες.

Κατηγορεῖτο γιὰ δυὸ λησταῖες. Ὡστόσο, δὲν εἶχε σκοτώσει ἀκόμη ἄνθρωπο. Ποιὸς μποροῦσε ὅμως νὰ ξέρῃ πότε θἄκανε τὴν ἀρχή;...

Ξαφνικά, θυμήθηκα κάτι ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ὁ Μπόμπ, ὁ ἀδελφός μου, τὸν καιρὸ ποὺ εἶχα καταταγῆ στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖνος δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη τὸν κακὸ δρόμο.

Διάβαζε τότε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τὴν περιγραφὴ κάποιας δολοφονίας.

— Πιστεύω πὼς μόνον ἕνας μανιακὸς μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ψύχραιμα ἕναν ἄνθρωπο. Ἐγὼ τουλάχιστον δὲ θὰ μποροῦσα, εἶμαι βέβαιος! μοῦ εἶπε.

Εἴχαμε μάλιστα κουβεντιάσει ἀρκετὰ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, γιατὶ δὲν συμφωνοῦσα ἀπόλυτα μαζί του.

Τώρα λοιπὸν κύτταζα μὲ προσοχὴ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι κι' ἀναρωτιόμουνα: Ἦταν μανιακός;...

— Σὲ προειδοποίησα! μούγκρισε ἐκεῖνος, καθὼς προχώρησα ἄλλο ἕνα βῆμα. Φύγε, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μοῦ εἶχε συστήσει νὰ τοῦ πιάσω κουβέντα, γιὰ νὰ τὸν ἀπασχολήσω ὥσπου νὰ βρῶ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τὸν ἀφοπλίσω.

— Δὲν ἔχεις νὰ κερδίσῃς τίποτα, ἂν μὲ σκοτώσῃς, τοῦ εἶπα. Εἶναι κι' ἄλλοι ἀπ' ἔξω. Τὸ μόνο ποὺ θὰ κάνῃς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θἄναι νὰ χειροτερέψῃς τὴ θέσι σου.

— Λίγο μὲ νοιάζει! φώναξε. Θὰ σὲ σκοτώσω ἂν προχωρήσῃς, σοῦ τὰ ξαναλέω!

Ἡ φωνή του εἶχε πάρει τώρα ἕνα τόνο ὑστερικό. Πρόσεξα πὼς ἔτρεμε ἐλαφρά...

— Ἔλα ἔξω, Οὐίλσον! μοῦ φώναξε ἀπ' τὸ διάδρομο ὁ ἐπιθεωρητής. Ἄφισε νὰ κανονίσω ἐγὼ τὴ δουλειά.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος... ἀπάντησα, προσπαθῶντας νὰ φανῶ ψυχραιμότερος ἀπ' ὅσο ἤμουν πραγματικά.

Κι' ἄρχισα νὰ προχωρῶ πρὸς τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι.

— Πίσω!... οὐρλιασε ἐκεῖνος, πηδῶντας ὄρθιος. Θὰ σοῦ ῥίξω.

Μὰ δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ σταματήσω. Βρισκόμουν τώρα δυὸ μέτρα μακρυά του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποὺ περίμενα τὸ θάνατο, εἶδα τὸ φόβο νὰ ζωγραφίζεται στὰ μάτια του!...

Ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ φουσκώνῃ καὶ τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουνε.

— Δὲ μπορεῖς νὰ κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα, ψιθύρισα μὲ χείλη ποὺ τρέμανε. Ποτὲ δὲ θὰ μὲ πυροβολήσῃς, ἐμένα!

Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τραβιέται πίσω.

Ἅπλωσα τότε τὸ ὁπλισμένο χέρι του καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ πετάξῃ τὸ πιστόλι.

Σὲ δυὸ λεπτὰ εἴχαν τελειώσει ὅλα.

Οἱ συνάδελφοί μου τοῦ εἶχαν φορέσει χειροπέδες καὶ τὸν παίρνανε μαζί τους.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μ' εὐχαρίστησε. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐνοιώθα καμιὰ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία μου.

— Ἂν κάνῃς ἕνα βῆμα, θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλά! πρόφερε ὁ κακοποιός.

Εἶχε δίκηο ὁ Μπόμπ σὲ κεῖνο ποὺ μοῦ εἶχε πῆ, ἐδῶ καὶ χρόνια: Δὲ μποροῦσε νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκότωσῃ ψύχραιμα ἕναν ἄνθρωπο—προπάντων δὲ ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀδελφός του!

ΝΤΕΡΕΚ ΤΑΙΛΟΡ

Πολύτιμες κουκοῦλες

Χάρις στὰ σοβιετικὰ πειράματα ἀτομικῶν καὶ θερμοπυρηνικῶν βομβῶν, ἕνα καπελλάδικο στὴν Ἰαπωνικὴ πόλι Ὄτσου κάνει χρυσὲς δουλειές. Γιατὶ ἔγραψε στὶς διαφημίσεις του ὅτι πουλάει κουκοῦλες ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, τελείως ἀδιαπέραστες ἀπὸ ραδιενεργὸ βροχή.

Κακὴ διαφήμισι γιὰ ἕνα καινούργιο πλυντήριο. "Ολες οἱ γυναῖκες ξέρουν πὼς ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν εἶναι εὐχάριστη!...

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟΔΟΤΙΚΗ μιὰ διαφήμισι

Πρέπει νὰ εἶναι ρεαλιστικὴ καὶ ν' ἀπευθύνεται στὸ ὑποσυνείδητο

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν κάμει τὴ διαφήμισι, ἀληθινὴ ἐπιστήμη. Ἕνα Ἰνστιτοῦτο Ἐρευνῶν ἀσχολεῖται εἰδικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ὑποδεικνύει στὰ μεγάλα διαφημιστικὰ γραφεῖα καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις, ποιὸς εἶναι ὁ προσφορώτερος τρόπος γιὰ νὰ κάμουν τὸ ἀγοραστικὸ κοινὸ νὰ προσέξη ἕνα προϊὸν καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτό.

Οἱ ἐμπειρογνώμονες αὐτοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου σπάνια κάνουν λάθος στὶς ὑποδείξεις τους. Βασίζονται, ἄλλως τε, στὰ πορίσματα τῆς ψυχαναλυτικῆς ἐπιστήμης καὶ ἀποδίδουν ἐξαιρετικὴ σημασία στὶς σφυγμομετρήσεις τῆς Κοινῆς Γνώμης, σύμφωνα μὲ τὸ σύστημα Γκάλλοπ.

Νά μερικὲς ἀπὸ τὶς ὑποδείξεις τους, ποὺ γίνονται δεκτὲς σὰν «δόγματα» ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιχειρηματίες:

1) Ἡ κλασσικὴ διαφημιστικὴ εἰκόνα τῶν κυρίων μὲ σμόκιν ἢ φράκο, ποὺ πίνουν μπύρα, εἶναι ἀκατανόητη γιὰ τὸ πολὺ κοινόν, παρατηροῦν. Οἱ ἄνθρωποι πίνουν μπύρα στὸ σπίτι τους μὲ τὸ πουκάμισο, "Οταν ἡ διαφήμισι παρουσιάζη κυρίους μὲ σμόκιν ἢ φράκο, ὁ μέσος ἄνθρωπος κάνει τὴ σκέψι, ὅτι ἡ μπύρα εἶναι εἶδος πολυτελείας καὶ τὴν ἀποφεύγει.

2) Οἱ παληὲς διαφημίσεις ἔλεγαν: «Εἶσαστε νευρικός; Πίνετε τσάϊ». Ὁ μέσος ἄνθρωπος φανταζόταν ἔτσι πὼς τὸ τσάϊ ἦταν γυναικεῖο ποτὸ καὶ τὸ ἀπόφευγε. Οἱ ἐμπειρογνώμονες συνέστησαν μιὰ καινούργια ρεκλάμα, ποὺ παρίστανε ἕνα φλυτζάνι μὲ τσάϊ ποὺ ἄχνιζε καὶ ποὺ κάτω ἀπ' αὐτὴν βρισκόταν ἡ φράσι: «Εἶναι δυνατό, ὑγιεινὸ καὶ τονωτικό». Ἀποτέλεσμα: Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ ρεκλάμα αὐτὴ ἐμφανίστηκε στὰ κουτιὰ τοῦ τσαγιοῦ, ἡ κατανάλωσι του στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορὰ αὐξήθηκε κατὰ 30-40 %.

3) Μιὰ γυναῖκα ποὺ πλένει, ἔστω κι' ἂν χρησιμοποιῆ τὸ καλύτερο ἠλεκτρικὸ πλυντήριο, δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι νὰ γελάση. "Ολες οἱ γυναῖκες ξέρουν πὼς αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶναι πολὺ κουραστικὴ καὶ καθόλου εὐχάριστη. Γι' αὐτό, οἱ ρεκλάμες ποὺ παριστάνουν νεαρὲς γυναῖκες νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὴ χαρά τους τὴν ὥρα ποὺ πλένουν, εἶναι ἀτυχεῖς, γιατὶ προκαλοῦν τὴ δυσπιστία τῆς νοικοκυρᾶς. Οἱ ρεκλάμες παρομοίων εἰδῶν πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ ρεαλισμὸ γιὰ νὰ συγκινήσουν.

4) Οἱ ἐμπειρογνώμονες τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐρευνῶν, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις τῶν ψυχαναλυτῶν, βρῆκαν, ὅτι πολλοὶ σύζυγοι ἀπόφευγαν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνο, γιατὶ ἐπηρεάζονταν ἀπὸ τὸ καλούμενο «σύμπλεγμα τῆς ἑκ τῶν ὑστέρων εὐθύνης», Φοβόντουσαν, δηλαδή, μήπως οἱ γυναῖκες τους, σὲ περίπτωσι δυστυχήματος, δὲν τοὺς κλάψουν ὅσο θἄπρεπε, γιατὶ θἄκαναν τὴ σκέψι πὼς αὐτοὶ ἔφταιγαν, ποὺ εἶχαν πάρει τὸ ἀεροπλάνο, ἀντὶ γιὰ τὸ τραῖνο. Οἱ ἐμπειρογνώμονες κατήργησαν, λοιπόν, τὴν παλιὰ φράσι «θὰ φτάσετε ταχύτερα ἐκεῖ ποὺ θέλετε» καὶ τὴν ἀντικατέστησαν μὲ μιὰ ἄλλη ποὺ ἀπευθύνεται στὶς γυναῖκες: «Χρησιμοποιώντας τὸ ἀεροπλάνο, οἱ ἄντρες σας θὰ γυρίσουν συντομώτερα κοντά σας».

5) Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐμπειρογνώμονες ἀποδίδουν μεγαλύτερη σημασία στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ ὑποψηφίου ἀγοραστοῦ, παρὰ στὴ συνείδησί του. Μιὰ διαφήμισι, παρατηροῦν, πρέπει ν' ἀπευθύνεται στὸ ὑποσυνείδητο, ποὺ οὔτε ἀναλύει, οὔτε κρίνει. "Οταν ἀπευθυνόμαστε στὴ λογικὴ κρίσι τοῦ ἀτόμου, τὰ πράγματα γίνονται πολὺ δύσκολα καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ περιμένουμε. Νά ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα: "Ενας κινηματογράφος τῆς Νέας Ὑερσέης, γιὰ νὰ διαφημίζη τὰ παγωτά του, χρησιμοποιοῦσε μιὰ «πὶν-ἄπ-γκέρλ» — στὴν ὀθόνη, ἐννοεῖται — ποὺ προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸ κοινόν, ὅτι τὰ παγωτὰ ἦταν ὠφελιμα στὴν ὑγεία καὶ συνώδευε τὰ λόγια της μὲ σαγηνευτικὰ χαμόγελα καὶ προκλητικὰ νάζια, Ἡ κατανάλωσις τῶν παγωτῶν ἦταν, ὡστόσο, πολὺ μικρή. Ὁ διαφημιστὴς συνέστησε τότε ν' ἀντικατασταθῆ αὐτὴ ἡ διαφήμισι μὲ μιὰ ἄλλη διακριτικὴ καὶ σιωπηλή. Στὰ διαλείμματα ἐμφανιζόταν πάνω στὴν ὀθόνη μιὰ ἁπλὴ φράσι ποὺ ὑπενθύμιζε στοὺς θεατάς, ὅτι, ἂν ἤθελαν ἕνα δροσιστικὸ παγωτό, μποροῦσαν νὰ τὸ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γκαρσόνια τοῦ κινηματογράφου. Ἀποτέλεσμα: ἡ κατανάλωσι παγωτῶν αὐξήθηκε κατὰ 60 %. Ἡ διαφήμισι αὐτὴ, παρατηροῦν οἱ ἐμπειρογνώμονες, διαρκοῦσε μόλις ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Ἡ συνείδησι δὲν μποροῦσε, λοιπόν, νὰ τὴν συγκρατήση. Τὸ κλάσμα αὐτὸ τοῦ δευτερολέπτου, ὅμως, ἦταν ὑπεραρκετὸ γιὰ τὸ ὑποσυνείδητο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται σ' ἕνα φαινόμενο ποὺ τὸ ξέρουν καλὰ οἱ ψυχολόγοι. Τὸ αὐτί μας καὶ τὸ μάτι μας ἔχουν μεγαλύτερη εὐαισθησία στὶς ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν καλουμένη «συνειδητὴ ζώνη», τοῦ ἐγκεφάλου.

"Ως προχτές, ἡ διαφήμισι βασιζόταν ἀποκλειστικὰ σχεδὸν στὴ φαντασία. Οἱ νεώτερες ἀντιλήψεις, χωρὶς νὰ παραγνωρίζουν τὴν ἀξία τῆς φαντασίας, δίνουν τὴν πρώτη θέσι στὴν ψυχολογικὴ παρατήρησι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἡ διαφήμισι γίνεται πιὸ ρεαλιστικὴ καὶ συγχρόνως πιὸ ἀποδοτική.

✪✪

Τὰ παράξενα τοῦ ξυρίσματος

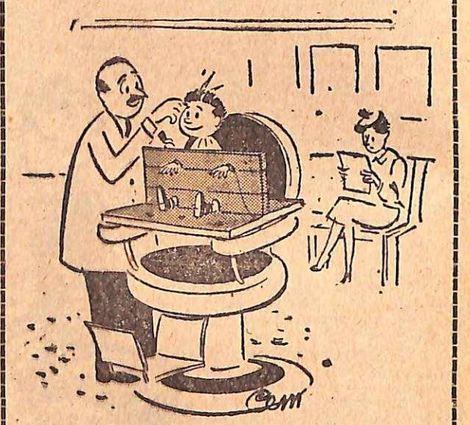
Κανεὶς δὲν ξέρει πότε ἄρχισαν νὰ ξυρίζωνται οἱ ἄντρες. Πάντως, τὸ ξύρισμα ἦταν γνωστὸ στοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ἐδῶ καὶ 5.000 χρόνια.

"Αν τώρα γιὰ μᾶς τὸ ξύρισμα εἶναι κάτι εὔκολο καὶ εὐχάριστο, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς μιᾶς ἀφρικανικῆς φυλῆς, ποὺ καψαλίζουν τὶς τρίχες τοῦ προσώπου τους μὲ ἐρυθροπυρωμένο σίδερο, οὔτε καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους ἑνὸς νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ποὺ τὶς κόβουν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κοφτερὲς πέτρες! Σὲ ἄλλα μέρη πάλι, χρησιμοποιοῦνε γιὰ ξυράφια δόντια καρχαρίου, ὄστρακα, κομμάτια μπαμπού, σπασμένα γυαλιά, κλπ.

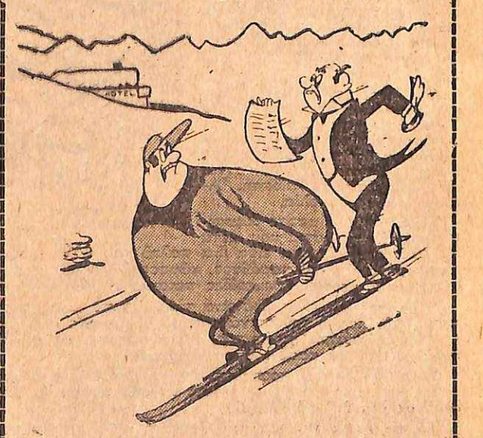
— Καὶ κυκλοφορεῖτε μὲ ζυγὸ ἀριθμὸ σήμερα ποὺ εἶναι μονὴ μέρα!...

✪✪

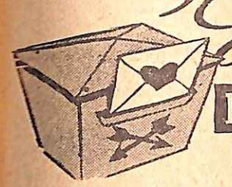

"Οταν ὁ Γιαννάκης δὲ θέλη νὰ τοῦ κόψουν τὰ μαλλιά!

✪✪

— Παρτέν, κύριε. Ξεχάσατε νὰ πληρώσετε!

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ τοῦ ἄπιστου

Ἡ Λευκὴ ἀνεμώνη εἶναι μιὰ φρόνιμη καὶ λογικὴ σύζυγος. "Οταν ὁ ἄντρας της ξεμυαλίστηκε μὲ μιὰ χῆρα, ἡ «Λευκὴ ἀνεμώνη» κράτησε τὴν ἀξιοπρέπειά της, δὲν δημιούργησε σκάνδαλο, ἐνῶ ὁλοι οἱ γνωστοί της κατηγοροῦσαν τὴ χήρα καὶ ἐπαινοῦσαν τὴν ἄτυχη σύζυγο γιὰ τὴ στάσι της ὁ σύζυγος καὶ ἡ χῆρα εἶχαν ἐξαφανιστῆ γιὰ ἕνα μήνα, κι' ἔπειτα ἐπέστρεψαν ὁ καθένας στὸ σπίτι του.

"Οπως ἦταν ἐπόμενον, ἡ χῆρα ἀναγκάστηκε νὰ φύγη πάλι τὴν ἐπομένη, γιατὶ ὅλοι τὴν κατηγοροῦσαν. Στὸ σύζυγο ὅμως δὲν εἶπαν τίποτα, γιατὶ σεβάστηκαν τὴ γυναῖκα του, ποὺ φέρθηκε τόσο φρόνιμα. Τί πρέπει τώρα νὰ κάνη ἡ «Λευκὴ ἀνεμώνη»;

Δὲν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία. Νὰ συνεχίση λοιπὸν νὰ κρατᾶη τὴν ἀξιοπρέπειά της. Νὰ φανῆ ἀδιάφορη καὶ νοικοκυρὰ στὸ σπίτι της. Μὴ δείχνετε ὅτι εἶστε στενοχωρημένη γιὰ ὅσα συνέθησαν γύρω σας. Ξαναφέρετε τὸ χαμόγελο καὶ τὸ τραγούδι στὰ χείλη σας. Νὰ συμπεριφέρεστε στὸν ἄνδρα σας μὲ εὐπρέπεια, μὲ καλωσύνη καὶ νὰ δείξετε ἀνωτερότητα στὶς δικές του μικροπρέπειες. Ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ καὶ ἡ ἀλλαγή σας, θὰ τὸν σαστίσουν καὶ θὰ δημιουργηθοῦν μέσα του συναισθήματα μετανοίας καὶ εὐγνωμοσύνης γιὰ σᾶς.

Τρελλὸ ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπόγνωσι: Λυπήθηκα πολὺ μὲ τὴ δική σας περίπτωσι. Δυστυχῶς ἡ μοῖρα μᾶς φέρνει καμμιὰ φορὰ μερικὰ ἀπρόοπτα, μᾶς παρουσιάζει ὀρώπο ποὺ ταξιδεύει καὶ κινδυνεύει, γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διαρκῶς σᾶς σκέπτεται.

Κόρη τοῦ βουνοῦ: Παρ' ὅλο, ποὺ εἴστε μιὰ μορφωμένη κοπέλλα ὡστόσο δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν αἰτία τῶν παρακληθεσῶν του, νὰ συνδέση πάλι τὶς σχέσεις μαζί σας καὶ νὰ μιλᾶτε στὴν ἄλλη σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα.

"Απλούστατα, θέλει νὰ γίνετε ἐσεῖς ἕνα εἶδος παραθᾶν. Δηλαδὴ κι' αὐτὸς κι' ἐκείνη ἐπιμένουν νὰ συμφιλιωθῆτε ὥστε νὰ ἐπιδεικνύουν ἔσᾶς ὡς ἐπίσημη φίλη ἐκείνου γιὰ νὰ μὴ κινδυνέυουν ἀπὸ τὶς πιθανὲς ὑποψίες τοῦ συζύγου της.

Μὴν ἐπιμένετε, λοιπόν, νὰ ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτόν. Ἡ μόνη συμβουλὴ μου εἶναι νὰ τοὺς περιφρονήσετε καὶ τοὺς δύο καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθῆτε ποτὲ πιὰ γι' αὐτούς.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Ἡ σωστότερη τακτικὴ

Φθινόπωρο: Τὸ γράμμα σας δὲν εἶχε σχετικῶς μὲ τὸ αἰσθηματικὸ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, τὴν παραμικρὴ ἀλλαγὴ ἀπὸ τὸ πρῶτο, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ... ψευδωνύμου σας. Θέλω νὰ πῶ πὼς καὶ μὲ ὅσα τώρα μοῦ ἐξιστορεῖτε, ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ ὅσα μοῦ εἴχατε γράψει προηγουμένως καὶ παρὰ τὴν ἐπιφυλακτικὴ στάσι ποὺ κρατᾶτε ἀπέναντι στὸν νέο, αὐτὸς δὲ φαίνεται νὰ ἔχη συνεστιᾶ. Καὶ ἡ ὅλη του συμπεριφορὰ δείχνει ὅτι δὲν πολυνοιάζεται γιὰ σᾶς. Καλὰ κάνατε ποὺ τοῦ δηλώσατε πὼς δὲ θέλετε νὰ τὸν ξαναδῆτε, καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ ἐπιμείνετε. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς πρόκειται γιὰ ἕναν ἐλαφρόμυαλο καὶ κακομαθημένο, ποὺ θέλει νὰ σᾶς τυλίξη, γιὰ νὰ δημιουργήση μονάχα μιὰν αἰσθηματικὴ περιπέτεια μαζί σας. Πιστεύω πὼς δὲ θὰ θελήσετε νὰ τὸν ἐνθαρρύνετε σ' αὐτές του τὶς ἐπιδιώξεις, ἀφοῦ μάλιστα ἔχετε τόσο ἠθικὲς ἀοχές. "Αν δὲ ἐπιχειρήση νὰ σᾶς ξαναπλησιάση, γιὰ νὰ ἀνανεώσετε τὶς σχέσεις σας, φανῆτε σταθερή. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἄλλον νεαρὸ θὰ εἶχα τὰ ἴδια νὰ σᾶς συστήσω. Γενικά, μὴν ἐμπιστεύεστε στοὺς ἐπιπόλαιους καὶ σὲ ὅσους δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς στὶς σχέσεις τους, ἔστω καὶ ἂν προσποιοῦνται τὸν φλογερὸ ἐρωτευμένον...

Κρέμομαι ἀπὸ τὴν προσοχὴ σας: Ἐκφράζω τὴν κατάπληξί μου γιὰ τὸ θάρρος ποὺ ἔχετε νὰ ἰσχυρίζεστε ὅτι ἔχετε ἀκόμη τὰ «ἀφθαστα ἠθικὰ αἰσθήματά» σας κι' ὅτι φροντίσατε νὰ κρατήσετε «ὑψηλὰ τὴν οἰκογενειακὴ σας τιμιότητα καὶ τὴν κοινωνικὴ σας ἀξιοπρέπεια» μὲ τὸ νὰ ἔχετε κρυφὲς σχέσεις μὲ τὸν νεαρὸ φίλο σας, ἐνῶ συγχρόνως μοῦ ἐμπιστεύεστε πὼς οἱ σχέσεις σας ἦταν «κάπως προχωρημένες». Πολὺ περίεργη ἀντίληψι ἔχετε περὶ ἠθικῆς. Καὶ ὅσο γιὰ τὴν τακτικὴ σας, αὐτὸ λέγεται καθαρὴ ὑποκρισία. Σᾶς τὰ γράφω αὐτὰ μὲ αὐστηρότητα, ὅπως θὰ τὸ ἔκανε καὶ ἡ ἴδια ἡ μητέρα σας, ἂν μάθαινε αὐτὰ τὰ θλιβερὰ κατορθώματά σας. Καὶ τώρα ἀντὶ ν' ἀγωνιᾶτε ἐπειδὴ σᾶς ἐγκαταλείπει ὁ φίλος καὶ σᾶς ξεγελάει, τὸ καλύτερο, ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἐκμεταλλευτῆτε ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἀδιαφορία καὶ νὰ ἀποτραβηχτῆτε ὁριστικὰ ἀπὸ κοντά του. Γιατὶ ἂν συνεχίσετε αὐτὸ τὸ αἰσθημα, ποὺ μόνον ἐκ μέρους σας εἶναι εἰλικρινές, θὰ ματαιοπονεῖτε ὁλόενα, ἐνῶ συγχρόνως ὑπάρχει κίνδυνος, νὰ ἀποκαλυφτῆτε στὴ μικρὴ κοινωνία τοῦ τόπου σας καὶ νὰ ἐκτεθῆτε.

Ἀγαπῶ τρελλά: Καταλαβαίνω ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ μοῦ γράφετε, πόσο βαθειὰ ἔχετε κυριαρχηθῆ ἀπὸ τὸ πρῶτο αὐτὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης ποὺ σᾶς συνδέει μὲ τὸν νεαρὸ γειτονά σας. Φυσικά, δὲν ἔχω λόγο νὰ εἶμαι ἀντίθετη σ' αὐτό, ἂν βέβαια αὐτὸς ὁ δεσμὸς σας διατηρηθῆ σεμνὸς κι' εὐγενικός. Κρατῆστε, λοιπόν, ἠθικὸ κι' ὑψηλὸ τὸν δεσμό σας. Καί, κάνοντας ἔτσι, δὲν βλέπω γιατὶ νὰ μὴ βρῆ αὐτὸς δικαίωσι στὸ τέλος μὲ τὸ γάμο καὶ τὴν εὐτυχία σας. Ἀλλά, ὅπως σωστὰ τὸ λέτε κι' σεις, δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ βιαστῆτε τόσο στὸ κεφάλαιο αὐτό, ἀφοῦ ὁ νέος δὲν πῆγε ἀκόμη στρατιώτης. Ἂς κάνη τὴ θητεία του καὶ ὁρώπο ποὺ ταξιδεύει καὶ κινδυνεύει, γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διαρκῶς σᾶς σκέπτεται.

Κόρη τοῦ βουνοῦ: Παρ' ὅλο, ποὺ εἴστε μιὰ μορφωμένη κοπέλλα ὡστόσο δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν αἰτία τῶν παρακληθεσῶν του, νὰ συνδέση πάλι τὶς σχέσεις μαζί σας καὶ νὰ μιλᾶτε στὴν ἄλλη σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα.

"Απλούστατα, θέλει νὰ γίνετε ἐσεῖς ἕνα εἶδος παραθᾶν. Δηλαδὴ κι' αὐτὸς κι' ἐκείνη ἐπιμένουν νὰ συμφιλιωθῆτε ὥστε νὰ ἐπιδεικνύουν ἔσᾶς ὡς ἐπίσημη φίλη ἐκείνου γιὰ νὰ μὴ κινδυνέυουν ἀπὸ τὶς πιθανὲς ὑποψίες τοῦ συζύγου της.

Μὴν ἐπιμένετε, λοιπόν, νὰ ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτόν. Ἡ μόνη συμβουλὴ μου εἶναι νὰ τοὺς περιφρονήσετε καὶ τοὺς δύο καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθῆτε ποτὲ πιὰ γι' αὐτούς.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Ἡ σωστότερη τακτικὴ

Φθινόπωρο: Τὸ γράμμα σας δὲν εἶχε σχετικῶς μὲ τὸ αἰσθηματικὸ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, τὴν παραμικρὴ ἀλλαγὴ ἀπὸ τὸ πρῶτο, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ... ψευδωνύμου σας. Θέλω νὰ πῶ πὼς καὶ μὲ ὅσα τώρα μοῦ ἐξιστορεῖτε, ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ ὅσα μοῦ εἴχατε γράψει προηγουμένως καὶ παρὰ τὴν ἐπιφυλακτικὴ στάσι ποὺ κρατᾶτε ἀπέναντι στὸν νέο, αὐτὸς δὲ φαίνεται νὰ ἔχη συνεστιᾶ. Καὶ ἡ ὅλη του συμπεριφορὰ δείχνει ὅτι δὲν πολυνοιάζεται γιὰ σᾶς. Καλὰ κάνατε ποὺ τοῦ δηλώσατε πὼς δὲ θέλετε νὰ τὸν ξαναδῆτε, καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ ἐπιμείνετε. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς πρόκειται γιὰ ἕναν ἐλαφρόμυαλο καὶ κακομαθημένο, ποὺ θέλει νὰ σᾶς τυλίξη, γιὰ νὰ δημιουργήση μονάχα μιὰν αἰσθηματικὴ περιπέτεια μαζί σας. Πιστεύω πὼς δὲ θὰ θελήσετε νὰ τὸν ἐνθαρρύνετε σ' αὐτές του τὶς ἐπιδιώξεις, ἀφοῦ μάλιστα ἔχετε τόσο ἠθικὲς ἀοχές. "Αν δὲ ἐπιχειρήση νὰ σᾶς ξαναπλησιάση, γιὰ νὰ ἀνανεώσετε τὶς σχέσεις σας, φανῆτε σταθερή. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἄλλον νεαρὸ θὰ εἶχα τὰ ἴδια νὰ σᾶς συστήσω. Γενικά, μὴν ἐμπιστεύεστε στοὺς ἐπιπόλαιους καὶ σὲ ὅσους δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς στὶς σχέσεις τους, ἔστω καὶ ἂν προσποιοῦνται τὸν φλογερὸ ἐρωτευμένον...

Κρέμομαι ἀπὸ τὴν προσοχὴ σας: Ἐκφράζω τὴν κατάπληξί μου γιὰ τὸ θάρρος ποὺ ἔχετε νὰ ἰσχυρίζεστε ὅτι ἔχετε ἀκόμη τὰ «ἀφθαστα ἠθικὰ αἰσθήματά» σας κι' ὅτι φροντίσατε νὰ κρατήσετε «ὑψηλὰ τὴν οἰκογενειακὴ σας τιμιότητα καὶ τὴν κοινωνικὴ σας ἀξιοπρέπεια» μὲ τὸ νὰ ἔχετε κρυφὲς σχέσεις μὲ τὸν νεαρὸ φίλο σας, ἐνῶ συγχρόνως μοῦ ἐμπιστεύεστε πὼς οἱ σχέσεις σας ἦταν «κάπως προχωρημένες». Πολὺ περίεργη ἀντίληψι ἔχετε περὶ ἠθικῆς. Καὶ ὅσο γιὰ τὴν τακτικὴ σας, αὐτὸ λέγεται καθαρὴ ὑποκρισία. Σᾶς τὰ γράφω αὐτὰ μὲ αὐστηρότητα, ὅπως θὰ τὸ ἔκανε καὶ ἡ ἴδια ἡ μητέρα σας, ἂν μάθαινε αὐτὰ τὰ θλιβερὰ κατορθώματά σας. Καὶ τώρα ἀντὶ ν' ἀγωνιᾶτε ἐπειδὴ σᾶς ἐγκαταλείπει ὁ φίλος καὶ σᾶς ξεγελάει, τὸ καλύτερο, ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἐκμεταλλευτῆτε ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἀδιαφορία καὶ νὰ ἀποτραβηχτῆτε ὁριστικὰ ἀπὸ κοντά του. Γιατὶ ἂν συνεχίσετε αὐτὸ τὸ αἴσθημα, ποὺ μόνον ἐκ μέρους σας εἶναι εἰλικρινές, θὰ ματαιοπονεῖτε ὁλόενα, ἐνῶ συγχρόνως ὑπάρχει κίνδυνος, νὰ ἀποκαλυφτῆτε στὴ μικρὴ κοινωνία τοῦ τόπου σας καὶ νὰ ἐκτεθῆτε.

Ἀγαπῶ τρελλά: Καταλαβαίνω ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ μοῦ γράφετε, πόσο βαθειὰ ἔχετε κυριαρχηθῆ ἀπὸ τὸ πρῶτο αὐτὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης ποὺ σᾶς συνδέει μὲ τὸν νεαρὸ γειτονά σας. Φυσικά, δὲν ἔχω λόγο νὰ εἶμαι ἀντίθετη σ' αὐτό, ἂν βέβαια αὐτὸς ὁ δεσμὸς σας διατηρηθῆ σεμνὸς κι' εὐγενικός. Κρατῆστε, λοιπόν, ἠθικὸ κι' ὑψηλὸ τὸν δεσμό σας. Καί, κάνοντας ἔτσι, δὲν βλέπω γιατὶ νὰ μὴ βρῆ αὐτὸς δικαίωσι στὸ τέλος μὲ τὸ γάμο καὶ τὴν εὐτυχία σας. Ἀλλά, ὅπως σωστὰ τὸ λέτε κι' σεις, δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ βιαστῆτε τόσο στὸ κεφάλαιο αὐτό, ἀφοῦ ὁ νέος δὲν πῆγε ἀκόμη στρατιώτης. Ἂς κάνη τὴ θητεία του καὶ

ΖΗΤΗΣΤΕ: ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΑΛΟ ΤΗΣ ΠΑΧΥΔΟΡΜΙΑΣ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΙΤΑΝΙΟΥ Stephen's

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι, ποὺ ἀντελλάσσουν στὴ φωτογραφία μας ἕνα φλογερὸ φιλί, εἶχαν μιὰ μυθιστορηματικὴ περιπέτεια ποὺ κινδύνεψε νὰ τοὺς στοιχίση τὴ ζωή. Ὁ Μίκαελ Βέϊγκνερ εἶχε ἐγκλεισθῆ πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Κατορθώσε ὅμως μιὰ μέρα νὰ δραπετεύση κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Χωρὶς νὰ τῆς δώση καμμιὰ ἐξήγησι, τὴν ἁπήγαγε, ἐκλεψε ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε μαζί της γιὰ τὸ Κολοράντο. Στὸ δρόμο ὁ Μίκαελ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ πείση τὴ νέα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, νὰ τὸν παντρευτῆ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήση. Στὸ Ντένβερ τοῦ Κολοράντο ὅμως, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγνώρισαν τὸ αὐτοκίνητο τῶν φυγάδων καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸ καταδιώξουν. Ἐκεῖνοι προσπαθώντας νὰ ξεφύγουν ἔπεσαν πάνω στὸν τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ εὐτυχῶς κατέληξαν μὲ ἐλαφρὰ μόνο τραύματα στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου πάρθηκε ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία.

στὸ μεταξὺ θὰ ἔχη, βέβαια, προκύψει ὁ ἀδελφός σας, ὁπότε θὰ εἶναι πιὸ κατάλληλος ὁ καιρὸς νὰ παντρευτῆτε! Μόνο φανῆτε προσεκτικὴ στὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις καὶ μὴν παρασυρθῆτε σ' ἐκδηλώσεις, γιὰ τὶς ὁποίες θὰ ἔχετε αὔριο τύψεις...

Μικρὸν ἐμποράκον, Πάτρα: Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν κατάφερα νὰ καταλάβω οὔτε τί σᾶς συμβαίνει οὔτε τί ἀκριβῶς γυρεύετε ἀπὸ μένα. Γι' αὐτό, ἂν σᾶς ἐνδιαφέρη ἀκόμη νὰ ἔχετε τὴν γνώμη μου, νὰ μοῦ γράψετε ἁπλᾶ καὶ ξεκάθαρα τί ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει καὶ τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ.

Μισος: Μοῦ κάνει κατάπληξι ποὺ περιμένετε ἀπὸ μένα νὰ σᾶς ὑποδείξω τρόπο, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὰ ἐρωτικὰ δίχτυα, ποὺ σᾶς ἔχει ρίξει ὁ γαμπρός σας, ὁ ἄντρας δηλαδὴ τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς σας. Μονάχη σας θὰ μποροῦσατε νὰ βρῆτε τὴ λύσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀκριβῶς δέ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν τὸν βάλατε στὴ θέσι του, ἐπιμένει τώρα ἐκθιαστικὰ νὰ σᾶς παρασύρη καὶ σᾶς ἀπειλεῖ. Ἂν θέλετε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτόν, ἡ λύσι εἶναι ἁπλῆ. Νὰ τοῦ πῆτε νὰ παύση νὰ σᾶς ἐνοχλῆ, ἂν δὲν θέλη νὰ ἔχη συνέπειες. Ἂν τοῦ μιλήσετε μὲ ἀποφασιστικότητα, θὰ τοῦ κόψετε τὴν ὄρεξι. Φροντίστε καὶ σεῖς νὰ μὴν ἔρχεστε σὲ συχνὴ ἐπικοινωνία μαζί του. Ἂν ὅμως καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ στάσι σας τὴν προειδοποιητική, τολμήση πάλι ν' ἀρχίση τὰ ἴδια, τότε πρέπει νὰ τὸν φανερώσετε στοὺς δικούς σας καὶ πρῶτα-πρῶτα νὰ τὸν ξεσκεπάσετε στὴν ἀδελφή σας.

Κ. Ν. Σ., Θεσ)νίκη: Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ γράμμα σας γιὰ τὸ καλὸ του ὕφος, ποὺ δείχνει ἄνθρωπο σοβαρὸ καὶ θετικό, καὶ μὲ ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ πρόβλημα ποὺ σᾶς βασανίζει, εἶναι παράξενο πῶς μόνος σας δὲν βλέπετε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε, ἀφοῦ ἔχετε τόση φρόνησι. Καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἕνας: Νὰ καταπίνεστε τὸν πεισρασμό καὶ ν' ἀφοσιωθῆτε στὴ μητρότητά σας, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένο. Ἡ νοσταλγία σας γιὰ τὴν πρώτη ἴσως προέρχεται ἀπὸ τὰ εὐκολα θελγητρά της ποὺ σᾶς παρασύρουν τώρα νὰ τὰ συγκρίνετε μὲ τὴ σοβαρότητα καὶ τὴ μετρημένη συμπεριφορὰ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς σας. Ἀλλὰ αὐτὲς οἱ χάρες της εἶναι καὶ οἱ ἀφορμὲς τοῦ χωρισμοῦ σας. Γιατί, βέβαια, ὅλα θὰ μποροῦσατε νὰ τὰ τῆς τὰ συγχωρήσετε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπόφασί της νὰ προδώση τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀγάπη σας, μόλις ξεμακρύνατε γιὰ λίγο ἀπὸ κοντά της. Μὴ θυσιάσετε λοιπόν, τὴ σίγουρη ἴδη εὐτυχία σας γιὰ μιὰ κατὰ βάθος ἀνάξια κοπέλλα!

Ἄγνωστον: Μοῦ γράφετε αὐτολεξεί: «Εἶμαι 25 χρόνων καὶ μέχρι τώρα δὲν ἔχω ἀγαπήσει γυναίκα. Ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ ἐρωτευθῶ μιὰ καλὴ κοπέλλα, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ μιλήσω σὲ καμμιά, ποὺ νὰ μοῦ ἀρέση. Στενοχωριέμαι γι' αὐτὸ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε τί νὰ κάνω γιὰ ν' ἀγαπήσω». Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω πὼς οἱ ἀξιώσεις σας εἶναι κάπως παράξενες. Γιατί γιὰ ν' ἀγαπήσετε, ὅπως λέτε, δὲν ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὸ θέλετε ἐσεῖς. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινή, ἡ σοβαρή, εἶναι κάτι ποὺ γεννιέται αὐθόρμητα, σχεδὸν ξαφνικὰ συνήθως. Γνωρίζεστε μὲ μιὰ κοπέλλα καὶ δίχως νὰ τὸ θέλετε, δίχως νὰ τὸ σκέπτεστε καὶ νὰ τὸ περιμένετε, νοιώθετε τὴν καρδιά σας σκλαβωμένη. Φυσικὰ καὶ γιὰ σᾶς θὰ ἔρθη μιὰ τέτοια στιγμὴ στὴ ζωή σας, καὶ γιὰ σᾶς θὰ παρουσιαστῆ μιὰ τέτοια κοπέλλα γιὰ νὰ σᾶς συγκινήση καὶ νὰ σᾶς κάνη νὰ τὴν ἀγαπήσετε καὶ νὰ σᾶς ἀγαπήση κι' ἐκείνη. Μά, ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα... Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκβιάσετε τὰ πράγματα! Μπορεῖτε βέβαιος ν' ἀρχίσετε στὸν κύκλο τῶν γνωστῶν σας καὶ φιλικῶν σας προσώπων νὰ ἀναπτύξετε σχέσεις, ὥσπου νὰ βρεθῆ κι' ἡ κατάλληλη κοπέλλα, ποὺ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἡ «μοιραία»...

ΕΡΗ

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἀναγνώστη Χ.: Ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ λειτουργικῆς ἀνεπαρκείας τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Σᾶς συνιστῶ νὰ πάτε γιὰ καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ σας. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ἀποτελέσματος, θὰ σᾶς καθοριστῆ καὶ ἡ ἐνδεδειγμένη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ὁπότε ἡ κατάστασί σας θὰ βελτιωθῆ καὶ ἀσφαλῶς τελικὰ θὰ θεραπευθῆ. Ἂν δὲν ἔχετε χρήματα, θὰ πάτε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ νοσοκομεῖα ποὺ ἔχουν μηχάνημα.

Σ. Σ. Σ., Κύπρον: Οἱ ἐκδηλώσεις ποὺ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας, εἶναι ἁπλῶς μιὰ σμηγματορροϊκὴ ἐκδήλωσις, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ παρουσιάση ἐπιπλοκὲς ἐφόσον δὲν τηροῦνται τοπικῶς οἱ κανόνες τῆς καθαριότητος. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε χρῆσιν τῶν κάτωθι: Μέσα σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερὸ ὅσον εἶναι ἀνεκτὸ χλιαρό, θὰ στάζετε 5—6 σταγόνες Sol. Nitr. d' argent 4% καὶ θὰ ἐμβαντίζετε τὸ πάσχον μέλος, θὰ τὸ σκουπίζετε μὲ βαμπάκι καὶ θὰ βάζετε ἀπάνω Poudre Calomel.

Τακτικὸν ἀναγνώστη Β. Σ.: Θὰ κάμετε καὶ πάλι 15—20 ἐνέσεις Calcibromine, μιὰ τὴν ἡμέρα ἐνδοφλεβίως. Κάθε πρωῒ θὰ κάνετε μιὰ ἐντριβὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης μὲ κολώνια. Θὰ ἀποφεύγετε τὴν πολὺ ζεστὴ κλίνη καὶ θὰ παίρνετε τὰ κατώτερο φάρμακα: Extr. de belladone 0,005, Extr. de Passiflore 0, 01, Extr. de Valeriane 0,02, Luminal 0,03, Pour un Pil. No 40. D. S. τρία τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ θὰ τὸ παίρνετε συχρόνως μὲ τὶς ἐνέσεις. Ὅταν τελειώσουν οἱ ἐνέσεις, θὰ παίρνετε τρεῖς κουταλιὲς τῆς σούπας ἀπὸ τὸ ἑξῆς: Bromure de Sodium 10 gr., Brom. de Potassium 10 gr., Sirop Simple 100 gr., Eau distil. 200 gr.

Μηχανικόν: Ὅπως βλέπω, ὅλα τὰ κάματε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπουδαιότερο, δηλ. κοπρολογικὴ ἐξέτασι γιὰ ἀμοιβάδες. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα ποὺ ἀναφέρετε, τὰ προκαλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἀμοιβάδες. Εἶναι λοιπὸν ἐνδεδειγμένο νὰ ἀποταθῆτε σὲ μικροβιολόγο, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ θὰ κάμη ἐξέτασι τῶν κοπράνων γιὰ ἀμοιβάδες καὶ λοιπὰ παράσιτα. Μοῦ γράφετε ἀποτέλεσμα.

Ε. Μ. 1002: Ἐφόσον, βεβαίως, ἡ ἐπιδιδυμῖτις εἶναι φυματιώδους αἰτιολογίας, τότε γίνεται ἀφαίρεσι διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Προέρχει, λοιπόν, ἡ διάγνωσις, ὁπότε θὰ ἀποταθῆτε στὸν εἰδικὸ χειρουργό, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἀποφανθῆ ἂν πρέπη νὰ γίνη ἐγχείρησις καὶ πότε. Αὐτὰ ὅμως δὲ γίνονται οὔτε στὸ χωριό, οὔτε καὶ μὲ ἀλληλογραφία. Χρειάζεται προσωπικὴ ἀντίληψι τοῦ γιατροῦ.

Ἀφροδίτη Ε. Ξ. Φ., Κύπρου: Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα, προσπαθῶντας νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ στὶς ὀχτὼ περιπτώσεις τῶν διαφόρων ἐκδηλώσεων, ποὺ ζητᾶτε τὴ γνώμη μου. Δυστυχῶς ὅμως, κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἔχει ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξετάσεως, διότι ἀπὸ μακρυὰ οἱ συστάσεις θὰ εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖνο μόνο ποὺ σᾶς συνιστῶ, ἐφόσον ἡ ἐκτίμησί σας εἶναι σωστή, εἶναι ἡ Crème Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis.

Ἐφόσον ὑπάρχει ἐκεῖ.

Ἄτυχον νέον 109: Λέτε ὅτι ἔχετε ἕνα μελάνισμα στὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ σας καὶ μοῦ ζητᾶτε νὰ βγάλω διάγνωσι καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω θεραπευτικῶς. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βγάλω διάγνωσι σὲ μιὰ ἐκδήλωσι, ἀφοῦ ὁ γιατρός, ποὺ σᾶς ἐξήτασε, δὲν κατώρθωσε νὰ μορφώση γνώμη; Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἶναι νὰ πάτε σ' ἕνα Ἱκανότερο γιατρὸ καὶ νὰ μοῦ γράψετε τὴ διάγνωσι. Τότε ἴσως σᾶς βοηθήσω κι' ἐγὼ φαρμακευτικῶς.

Fifa: Πολλὲς φορὲς μικροπράγματα παρεξηγοῦνται ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενο καὶ μεγαλοποιοῦνται στὴ φαντασία του σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τοῦ προκαλοῦν ψυχονευρωτικὲς διαταραχές, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἄνευ σημασίας. Πιθανὸν καὶ σὲ σᾶς νὰ ἔχη συμβῆ τὸ ἴδιο, ὅπως φαντάζομαι ἀπὸ τὴν περιγραφή, γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ πάτε σ' ἕναν εἰδικὸ νὰ σᾶς βγάλη ἀπὸ τὴν πλάνη, ἀφοῦ σᾶς ἐξετάση προηγουμένως.

Παυλίνα: Βέβαια, ἀπὸ δῶ μακρυὰ τὸ καλύτερο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ ἀποφεύγετε ὁπωσδήποτε νὰ κάνετε χρῆσι φαρμάκων μέσα στὰ μάτια, γιατὶ μπορεῖ, νὰ προκαλέσετε καμμιὰ βλάβη φαρμακευτική, καὶ νὰ ἔχετε ἄλλα βασανα. Κανένα φάρμακο μέσα στὰ μάτια δὲ μπορεῖ νὰ θεραπεύση τὴν ὑπικτερική χροιά τους. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἐσωτερικὴ αἰτία προκαλεῖ τὴν χροιὰν αὐτὴν τῶν βλεννογόνων. Χρειάζεται ἔρευνα.

Ἀναγνώστρια Α. Μ. Κ.: Οἱ ἐμβολὲς τῶν αὐτιῶν ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ ἴλιγγοι προέρχονται ἀπὸ διάφορες αἰτίες. Οἱ συνηθέστερες εἶναι ἡ ὠτοσκλήρυνσις, ἡ κυφέλη, ἡ οὐρία, ἡ ὑδρεμία, ἡ ὑπότασις, ἡ ἀναιμία, οἱ διάφορες παθήσεις τοῦ λαβυρίνθου καὶ ἄλλες. Εὐνόητον λοιπόν, εἶναι ὅτι θὰ πρέπη πρωτίστως νὰ βρεθῆ τὸ αἴτιο, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐκδήλωσι καὶ νὰ ἐπακολουθήση ἡ δέουσα θεραπευτικὴ τε πρᾶτα στὸν ὠτολαρυγγολόγο γιατρὸ γιὰ ἐξέτασι.

Α. Λ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

ΕΚΑΒ, Βόλο: Αὐτὴ ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ... θώρακος εἶναι πραγματικὴ ἢ τὰ ἐνοχλήματα ὁμοιάζουν μ' αὐτὰ τῆς κανονικῆς περιόδου; Παρακαλῶ στὸ προσεχὲς σας γράμμα νὰ ξεκαθαρίσετε περισσότερο τὸ ζήτημα.

Μιὰ ἄτυχη κυρία, Σπάρτη 16: Τὰ συμπτώματα τοῦ πόνου κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς περιόδου, ὀφείλονται σὲ ὀπισθία κάμψι καὶ στένωσι τοῦ ἐσωτερικοῦ στομίου τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας. Τὰ ἄλλα ὀφείλονται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ κυρίως σὲ ἀνεπαρκῆ ἔκκρισι ὠχρίνης. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ διασταλῆ τοῦ τραχήλου καὶ ἀνάταξι τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ ρύθμισι τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutorm τῶν 10 μλγρ., ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρεῖς κάψουλες ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E-Vita. Κατὰ τὴν προηγουμένην καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία ὡς τέσσερα χάπια ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ἡ σταλιγγογραφία ἀπέδειξε δυστυχῶς ὅτι καὶ οἱ δυὸ σάλπιγγες δὲ βρίσκονται σὲ καλὴ κατάστασι.

Ἑλένη Ἰωαννίδου, Κως)πολι: Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τοῦ στήθους προέρχεται συνήθως ἀπὸ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ὑπολειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Στὸ γράμμα σας εἴστε πολὺ σύντομη καὶ δὲ μοῦ ἀναφέρετε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ ρυθμὸ καὶ διάρκεια τῆς περιόδου. Ἡ ὑπομαστία καὶ γενικῶς ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξις τοῦ στήθους, θεραπεύεται ἡ βελτιώνεται σημαντικῶς, διὰ τῆς καταλλήλου χορηγήσεως ὁρμονῶν. Ἀναμένω λεπτομερέστερο γράμμα σας.

Μικρὴ Ἀθηνᾶ, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀκαταστασία ἐφείλεται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ὑπολειτουργίαν τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα, ἀράδες μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal, καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου.

Ἄτυχον νέον 109: Λέτε ὅτι ἔχετε ἕνα μελάνισμα στὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ σας καὶ μοῦ ζητᾶτε νὰ βγάλω διάγνωσι καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω θεραπευτικῶς. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βγάλω διάγνωσι σὲ μιὰ ἐκδήλωσι, ἀφοῦ ὁ γιατρός, ποὺ σᾶς ἐξήτασε, δὲν κατώρθωσε νὰ μορφώση γνώμη; Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἶναι νὰ πάτε σ' ἕνα Ἱκανότερο γιατρὸ καὶ νὰ μοῦ γράψετε τὴ διάγνωσι. Τότε ἴσως σᾶς βοηθήσω κι' ἐγὼ φαρμακευτικῶς.

Fifa: Πολλὲς φορὲς μικροπράγματα παρεξηγοῦνται ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενο καὶ μεγαλοποιοῦνται στὴ φαντασία του σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τοῦ προκαλοῦν ψυχονευρωτικὲς διαταραχές, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἄνευ σημασίας. Πιθανὸν καὶ σὲ σᾶς νὰ ἔχη συμβῆ τὸ ἴδιο, ὅπως φαντάζομαι ἀπὸ τὴν περιγραφή, γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ πάτε σ' ἕναν εἰδικὸ νὰ σᾶς βγάλη ἀπὸ τὴν πλάνη, ἀφοῦ σᾶς ἐξετάση προηγουμένως.

Παυλίνα: Βέβαια, ἀπὸ δῶ μακρυὰ τὸ καλύτερο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ ἀποφεύγετε ὁπωσδήποτε νὰ κάνετε χρῆσι φαρμάκων μέσα στὰ μάτια, γιατὶ μπορεῖ, νὰ προκαλέσετε καμμιὰ βλάβη φαρμακευτική, καὶ νὰ ἔχετε ἄλλα βασανα. Κανένα φάρμακο μέσα στὰ μάτια δὲ μπορεῖ νὰ θεραπεύση τὴν ὑπικτερική χροιά τους. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἐσωτερικὴ αἰτία προκαλεῖ τὴν χροιὰν αὐτὴν τῶν βλεννογόνων. Χρειάζεται ἔρευνα.

Ἀναγνώστρια Α. Μ. Κ.: Οἱ ἐμβολὲς τῶν αὐτιῶν ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ ἴλιγγοι προέρχονται ἀπὸ διάφορες αἰτίες. Οἱ συνηθέστερες εἶναι ἡ ὠτοσκλήρυνσις, ἡ κυφέλη, ἡ οὐρία, ἡ ὑδρεμία, ἡ ὑπότασις, ἡ ἀναιμία, οἱ διάφορες παθήσεις τοῦ λαβυρίνθου καὶ ἄλλες. Εὐνόητον λοιπόν, εἶναι ὅτι θὰ πρέπη πρωτίστως νὰ βρεθῆ τὸ αἴτιο, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐκδήλωσι καὶ νὰ ἐπακολουθήση ἡ δέουσα θεραπευτικὴ τε πρᾶτα στὸν ὠτολαρυγγολόγο γιατρὸ γιὰ ἐξέτασι.

Α. Λ

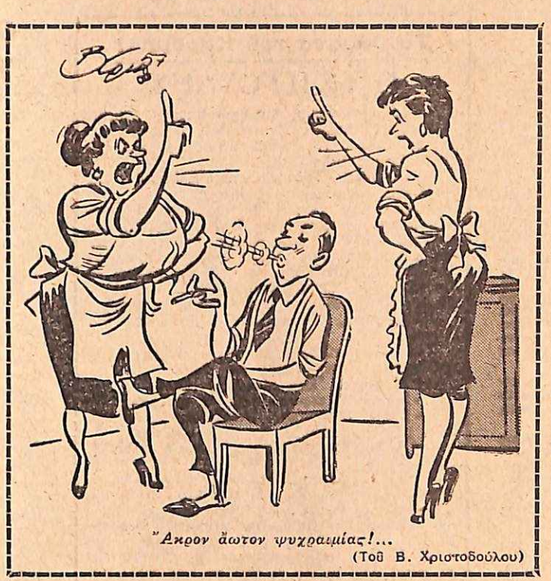
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

ΕΚΑΒ, Βόλο: Αὐτὴ ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ... θώρακος εἶναι πραγματικὴ ἢ τὰ ἐνοχλήματα ὁμοιάζουν μ' αὐτὰ τῆς κανονικῆς περιόδου; Παρακαλῶ στὸ προσεχὲς σας γράμμα νὰ ξεκαθαρίσετε περισσότερο τὸ ζήτημα.

Μιὰ ἄτυχη κυρία, Σπάρτη 16: Τὰ συμπτώματα τοῦ πόνου κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς περιόδου, ὀφείλονται σὲ ὀπισθία κάμψι καὶ στένωσι τοῦ ἐσωτερικοῦ στομίου τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας. Τὰ ἄλλα ὀφείλονται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ κυρίως σὲ ἀνεπαρκῆ ἔκκρισι ὠχρίνης. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ διασταλῆ τοῦ τραχήλου καὶ ἀνάταξι τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ ρύθμισι τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutorm τῶν 10 μλγρ., ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρεῖς κάψουλες ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E-Vita. Κατὰ τὴν προηγουμένην καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία ὡς τέσσερα χάπια ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ἡ σταλιγγογραφία ἀπέδειξε δυστυχῶς ὅτι καὶ οἱ δυὸ σάλπιγγες δὲ βρίσκονται σὲ καλὴ κατάστασι.

Ἑλένη Ἰωαννίδου, Κως)πολι: Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τοῦ στήθους προέρχεται συνήθως ἀπὸ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ὑπολειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Στὸ γράμμα σας εἴστε πολὺ σύντομη καὶ δὲ μοῦ ἀναφέρετε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ ρυθμὸ καὶ διάρκεια τῆς περιόδου. Ἡ ὑπομαστία καὶ γενικῶς ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξις τοῦ στήθους, θεραπεύεται ἡ βελτιώνεται σημαντικῶς, διὰ τῆς καταλλήλου χορηγήσεως ὁρμονῶν. Ἀναμένω λεπτομερέστερο γράμμα σας.

Μικρὴ Ἀθηνᾶ, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀκαταστασία ἐφείλεται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ὑπολειτουργίαν τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα, ἀράδες μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal, καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου.

"Ἄκρον ἄωτον ψυχραιμίας!..."
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Δυστυχισμένη μικρή, Χαρτοῦμ - Σουδάν: Οἱ πόνοι καὶ οἱ ἔμετοι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας, ὀφείλονται σὲ δαρειὰ δυσμηνόρροια καὶ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, τὸ καλύτερο θὰ ἦτο νὰ κάνετε ὁρμόνες σὲ ἐνέσεις, ἐφόσον ὅμως προτιμᾶτε ἐσωτερικὰ φάρμακα, σᾶς ἀναγράφω τὸ Tabl. Cyclooestrol τοῦ 1 μλγρ., ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα καὶ θὰ ἀρχίσετε τὴ λῆψι, ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας. Συγχρόνως, στὸ ἴδιο διάστημα θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ ἐπαλείψεις στὰ ἀτροφικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Ovocycline Pommade.

Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα καθημερινῶς ἕνα χάπι ἐκ τοῦ φαρμάκου Lutocycline Linguettes τῶν 25 μλγρ. Γιὰ τὴ γενικώτερη ἀνάτασι τοῦ σώματος θὰ παίρνετε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς ἀσχέτως τῶν ἄλλων φαρμάκων, δύο χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Dayalets. Ἡ θεραπεία θὰ διαρκέση ἐπὶ τρίμηνο.

Ε. Φαν., Κατερίνην: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἡ θεραπεία διὰ τῶν ἐνέσεων Ovormol B. καὶ Lutorm θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπτὰ δίμηνο. Συμπληρωματικῶς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴ διάρκεια ἑκάστου μηνός, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E-Vit. Forte.

Ξανθὴ ἀμαζόνα, Χανιά: Ἐπειτα ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, δὲ νοιώζω ὅτι πρόκειται περὶ σοβαρᾶς διαταραχῆς. Πάντως νὰ ἀκολουθήσετε τὴ θεραπεία ποὺ σᾶς ἀνέγραψα διὰ Lutocyline καὶ E - Vita καὶ νὰ εἶστε βεβαία πὼς θὰ ἔχετε μεγάλη βελτίωσι. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ τοποθετῆτε στὸ ἔντερον κάθε ἑξῆ ἢ ὀχτὼ ὧρες, ἀνὰ ἕνα ὑπόθετον ἀπὸ τὸ φάρμακο Supp. Nealgyl, καὶ ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Antinervia. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Τὸ ἄπειρο λουλούδι — 2—3: Ὁ ἀνεπαρκὴς τρόπος ποὺ μοῦ γράφετε, ὑπάρχει φόβος νὰ καταλήξη ἀργότερα σὲ ἀναφροδισία. Δυστυχῶς, λόγω τῆς φύσεως τῶν ἐρωτημάτων σας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀπαντήσω λεπτομερῶς ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ» Ἀποστείλατέ μου γράφω λεπτομερῶς καὶ νὰ σᾶς συστήσω τὸ κατάλληλο βιβλίο, ποὺ πρέπει νὰ διαβάσετε.

Κατερίνα: Ἡ φαγούρα σὲ μερικὲς περιπτώσεις εἶναι ἐπίμονη. Δὲ νομίζω ὅτι θὰ ἔχετε βελτίωσι μὲ τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ γράφετε. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τοπικὲς πλύσεις μὲ τὸ φάρμακο Nylmerate, Solution καὶ κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὸ μέρος μὲ τὴν ἀλοιφὴ Nylmerate.

Κ. Δ. Πρ. 8, Ἐνταῦθα: Γιὰ τὴ θεραπεία τῆς κολπίτιδος ἐκ τριχομονάδων καὶ σπιροφύτων σᾶς συνιστῶ τὴν εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ μὲ Mycostatin καὶ Nylmerate Sol., τὴν ὁποίαν ὅπως μοῦ γράφετε, βλέπετε νὰ ὑποδεικνύω καὶ σὲ ὅσες ἀναγνώστριες πάσχουν ἀπὸ τὸ ἴδιο νόσημα. Νὰ ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια θεραπεία.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ε. Κ., Θεσσαλονίκη: Μόνο ὁ γιατρός, ποὺ ἔκαμε τὴν ναρκανάλυσι ἐξέρει, ἂν ἔχετε ἀνάγκη νὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία, ἢ ὄχι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεδρίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προκαθοριστῆ.. Μπορεῖ νὰ ἀποκαλυφθῆ τὸ περιεχόμενο τοῦ ὑποσυνειδήτου ἀμέσως, μπορεῖ σὲ πολλοστὴ συνεδρία, μπορεῖ καὶ καθόλου. Ἡ κρίσις τοῦ θεράποντος γιατροῦ εἶναι ἡ βαρύουσα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀρρώστου πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτη. Ἐφόσον χάσατε τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ γιατρό σας καὶ τὰ ἐνοχλήματα συνεχίζονται, πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ ἄλλον. Μὴν ἀφίνετε τὴν κατάστασι νὰ χρονίση. Διὰ φαρμάκων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ θεραπεία σας.

Μ. Π., Ἀρναία - Χαλκιδικῆς: Ἐπὶ τῶν ἄλλων φαινομένων λάβετε σχετικὴν ἀπάντησι. Βάσει τῶν νέων στοιχείων, ποὺ μοῦ γράφετε, σᾶς συνιστῶ ν' ἀκολουθήσετε πιστῶς, παρ' ὅλα τὰ ἐνοχλήματα, τὴ συμβουλὴ τοῦ ὁδ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ ρουσφέτι

..άποτε ὁ Ναστραδὶν εἶχε μεγάλες φούριες στὸ κονάκι του, γιατὶ περίμενε νὰ κάνῃ τὸ τραπέζι σ' ἕναν πλούσιο μπέη τοῦ 'Εσκῆ-Σεχήρ, τὸν 'Αλῆ-Μεχμέτ.

— Μπρὲ ἄντρα μου, τρελλάθηκες πιὰ μὲ τὰ ἔξοδα καὶ τὶς ἑτοιμασίες!... τὸν γκρίνιαζε κάθε τόσο ἡ Φατμέ. Μήπως νομίζεις πὼς ὁ μπέης θὰ σὲ κάνῃ κληρονόμο του, ἂν τοῦ ἀρέσῃ τὸ φαΐ κι' ἡ περιποίησι;

— Σώπα, ἀνόητη γυναίκα, γιατὶ δὲν ξέρεις τί λές!... τὴν ἀποπαίρνε ὁ Χότζας. Ἂν καλοπιάσουμε τὸν 'Αλῆ-Μεχμὲτ καὶ τὸν ὑποχρεώσουμε μὲ τὸ τραπέζι ποὺ θὰ τοῦ κάνουμε, σίγουρα ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα τοῦ καινούργιου καδῆ!..

— Δηλαδή... τί θέλεις νὰ πῆς; ἀπορροῦσε ἡ χοντροκέφαλη Φατμέ.

— Νά, μόλις φᾶμε καὶ τραβηχτοῦμε στὸ σοφᾶ γιὰ νὰ καπνίσουμε τὸ ναργιλέ μας μὲ τὸν μπέη, θὰ τοῦ πῶ μὲ τρόπο πὼς τὸ χωριὸ ὑποφέρει ἀπὸ τὸ σημερινὸ καδῆ,ποὺ πρέπει νὰ φύγῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα... ἀρχισε νὰ τῆς ἐξηγῇ μὲ ὑπομονὴ ὁ Ναστραδίν.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε ἐσένα πὼς ὁ μπέης μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸν καδῆ ποὺ διορίστηκε μὲ τὸ φιρμάνι τοῦ Σουλτάνου;...

Μὰ ὁ Χότζας, ποὺ βαρέθηκε πιὰ νὰ δίνῃ ἐξηγήσεις ἔκοψε τὴ συζήτησι.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ὅλα ἦταν ἕτοιμα πιά, ἦρθε ἐπιτέλους ὁ πλούσιος μπέης ἀπὸ τὸ 'Εσκῆ Σεχήρ καὶ στρώθηκε στὸ τραπέζι.

Καλῶς σὲ βρῆκα, Χότζα! Μὰ βάλε γρήγορα νὰ φᾶμε, γιατὶ ἔχω μιὰ πεῖνα ποὺ δὲ σὲ βλέπω!... φώναξε ὁ 'Αλῆ-Μεχμέτ, ἐνῶ μὲ τὰ τεράστια ρουθούνια του ὁλάνοιχτα, ἀπολάμβανε τὶς ὀρεκτικὲς μυρωδιές.

'Ο Ναστραδὶν τότε, γεμάτος χαρά, γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ λαιμαργία τοῦ μπέη, εἶπε στὴ Φατμὲ νὰ στρώσῃ γρήγορα τὸ τραπέζι.

Καὶ, πραγματικά, μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, σερβίριστηκε ὁ 'Αλῆ-Μεχμέτ, ποὺ ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαΐ.

— Σ' ἀρέσει τὸ κρέας μὲ τὸ σκόρδο, μπέη μου; ρώτησε ὁ Χότζας.

— Πολὺ γκιουζέλ! ἀπάντησε ὁ μπέης καὶ καταβρόχθιζε τὶς μερίδες.

— Σ' ἀρέσει τὸ ψάρι πλακί, μπέη μου;

— Πολὺ γκιουζέλ, ἔκανε πάλι ὁ μπέης, καταπίνοντας τώρα μὲ βουλιμία τὸ ψάρι.

— Σ' ἀρέσει ὁ λαγὸς στιφάδο, μπέη μου;

— Πολὺ γκιουζέλ!... ἀπάντησε ξανὰ ὁ μπέης, μὲ χωμένο τὸ μοῦτρο στὸ πάτο.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἔφαγε κι' ἤπιε, ὅσο θάτρωγε καὶ θάπινε ἕνας... λόχος, ὁ 'Αλῆ-Μεχμὲτ τραβήχτηκε μὲ τὸ Ναστραδὶν στὸ σοφᾶ, γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὸν ναργιλέ του.

Μά, μόλις τράβηξε τὴν πρώτη ρουφηξιά, τοὔπεσε τὸ μαρκοῦτσι ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ τοῦ καλοῦ καιροῦ!

'Αμάν, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔπαθα!... ἄρχισε νὰ παραπονιέται ὁ Ναστραδίν. Ἔσκασε ἀπ' τὸ φαΐ καὶ τόρριξε στὸν ὕπνο!... σὲ ἀπ' τὸ φαΐ, ποὺ ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ Χότζα, ἔτρεξε ἀνήσυχη νὰ δῇ τί συμβαίνει.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ 'Αλλάχ, τί ἔπαθες;

— Νά, μπρὲ γυναίκα, δὲν βλέπεις τὰ χάλια του; ἀποκρίθηκε ἀπογοητευμένος ὁ Ναστραδίν. 'Ο 'Αλῆ-Μεχμὲτ τὸ ἔρριξε στὸν ὕπνο ἀπ' τὸ πολὺ φαΐ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ θ' ἀρχίζα τὴ συζήτησι γιὰ νὰ μὲ κάνῃ καδῆ!...

— Καὶ τώρα τί γίνεται, Χότζα μου; Θὰ πάνε ὅλα χαμένα; ρώτησε ἡ Φατμέ.

'Ο Ναστραδὶν ὅμως ποὺ, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν ἕτοιμος νὰ κλάψῃ ἀπ' τὸ κακό του, ἁρπαξε ξαφνικὰ μιὰ κανάτα μὲ νερὸ καὶ τὴν ἄδειασε στὸ πρόσωπο τοῦ μπέη, ποὺ ἔκανε τὸ 'Αλῆ, ξύπνα, γιατὶ θὰ κρυώσῃ τὸ γλυκὸ κι' ὕστερα θάναι γιὰ πέταμα! τοῦ εἶπε γελαστά.

'Ο μπέης, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του τρομαγμένος, ἦταν ἕτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὶς βρισιές. Μόλις ὅμως ἄκουσε γιὰ γλυκό, ἡσύχασε καὶ ζήτησε νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

— Ἔννοια σου, μπέη μου! τὸν καθησύχασε ὁ Χότζας. Καὶ τὸ γλυκὸ θάρθῃ κι' ὁ καδῆς θὰ φύγῃ!...

— Γιὰ ποιὸν καδῆ μοῦ τσαμπουνᾶς; ἀπόρησε ὁ 'Αλῆ-Μεχμέτ.

— Ἔτσι μοῦ εἶπες πρὶν σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, μπέη μου! φώναξε ὁ Χότζας. Μά, ἂν δὲν τὸ θυμᾶσαι, τὰ ξαναλέμε πάλι, μόλις φᾶς τὸ γλυκό σου...

Κι' ἔτσι κατάφερε τὸν 'Αλῆ-Μεχμὲτ καὶ πῆρε τὴ θέσι τοῦ καδῆ.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

Ο ΤΣΙΓΓΟΥΝΗΣ

Κουζοὺμ πιλατεία 'Αμερικῆς ἤμουνα, ἄμμα λεωφορεῖος ἱπερίμενα. τιρόλλεϋ, μιρόλεϋ ο,τι καὶ νὰ ἤτανε. Τὰ λοιπὸν μπιροστά μας ἕνα ταξὶ σταματημένο ἔνεται:

— 'Ομόνοια, Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος, ἕνα δίφραγκο! φωνάζει τὸ σωφέρης.

'Ωραῖα, λέω, μὲ ταξὶ θὰ πταίνουμε. Τὸ λοιπὸν μέσα ἱμπαίνω ἐγώ, ὕστερα ἔρχεται ἕνα νόστιμο κυρία καὶ ἕνας ἄλλος. Ὕστερα ἔρχεται καὶ ἕνας ἄλλος. Τέλος σπάγγων ἔπιρεπε νὰ ἱνόμαστε ἑπτὰ καὶ τὸ ταξὶ ξεκινημένο νὰ ἔνεται. Ἅμα ἀκόμα πέντε ἤμαστ:, καὶ τέλος σπάγγων τὸ σωφέρης ξαναφωναγμένος ἔνεται:

— 'Ομόνοια, Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος. ἕνα δίφραγκο.

Τότε ἕνας κύριος ποὺ κοντὰ στὸν σωφέρ, καθισμένος ἤτανε, ὑρίζει καὶ λέει:

— Τί εἶπες; Ἕνα δίφραγκο εἶπες;

— Μάλιστα, κύριος! λέει τὸ σωφέρης.

— Γιατί δίφραγκο; Ἀφοῦ τὸ λεωφορεῖο πάει μὲ ἕνα φράγκο.

— Ἄλλο εἶναι τὸ λεωφορεῖο, κύριε. ἄλλο εἶναι τὸ ταξί.

Τότε τὸ ἐρίφης—βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ, ἰσιγκιὰν ἐρίφ!—ὑρίζει καὶ λέει στὸ ὑναίκα,ποὺ καθότανε πιλάϊ μου:

— Σήκω 'Αγλαΐα, κατεβαίνουμε! Κορόϊδο θὰ μᾶς πιάσῃ; Πᾶμε μὲ τὸ λεωφορεῖο!

Τὸ ὑναῖκα, λοιπόν, ἔϊνε κόκκινη σὰν παντζάρι, ψυχή μου, νὰ μὰ τὸ Θεὸ σὲ λέω. πολὺ λυπήθηκε. Αἶμα μου κεφάλι μου ἀνεβασμένο ἔϊνε. Νὰ εἰπῆς, κιοπόγλου κιοπέκ, φτωχὸς ἤτανε; Γιὸκ κουζούμ! 'Εκεῖνος ὡραία ντυμένος ἤτανε καὶ τὸ ὑναῖκα του γουναρικὸ φοροῦσε.

— Γιαβρούμ, λέω, τί φασαρία ἑκάνεις μπέ; Σηκώνεις τὸ ὑναῖκα σου γιὰ ἕνα φιράγκο!

Τὸ τσιγγούνης ἄντιρωπος πολὺ θυμωμένος ἔϊνε:

— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα κύριε; Σὲ ρώτησε κανένας; Νὰ κάνης τὴν δουλειά σου καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι! 'Ακοῦς;

Τότε καὶ ἐγὼ πολὺ θυμωμένος ἔϊνα.

— Βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ, λέω. ἔγεις στόμα καὶ μιλᾶς, ἰστέ; Τὸ ὑναῖκα σου μέσα καθισμένη ἔνεται καὶ τώρα πιρέπει ὅλοι σηκωμένοι νὰ ἰνόμαστε γιὰ νὰ ἰβγαίνη. Καὶ γιατί; Γιὰ ἕνα φιράγκο! Φτοῦ οὐτανμὰζ ἐρίφ! 'Ιστὲ τὸ φιράγκο ἐγὼ ἰπληρωμένο, νὰ τὸ ἑκάνω.

Τότε τὸ τσιγγούνη ἄντιρωπος κόκκινος ἔνεται καὶ φωνάζει:

— Εἶσαι πολὺ Βλάκας, κύριε.

— Βλάκας καὶ μάπας εἶσαι ἐσύ, μπέ. μπουνταλᾶ ἐρίφ! λέω. Χίτε ντιροπὴ ἀπάνω σου ντὲν ἔχεις;

Ἅμα, τὸ ὑναῖκα στὰ μεταξὺ σηκωμένη ἔϊνε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι σηκωμένοι ἔϊναν καὶ γιὰ ἕνα φιράγκο τὸ καϋμένη ρεζίλι ἔϊνε καὶ ὅλοι γιανὰ γιανὰ κυττάζανε καὶ χίτε τίποτα ντὲν λέγανε.

— Ἔβγα κι' ἐσὺ ὅξω Βρέ! τὸ τσιγγούνης ἄντιρωπος μὲ λέει.

—Ἐγὼ ἔξω ντὲν ἰβγαίνω, κιοπόγλου κιοπὲκ λέω. Ἐγὼ δίφραγκος μου ἱπληρωμένο θὰ ἑκάνω καὶ ἂν ἠθέλης, ἔμπα καὶ ἐσύ, εἰσιτήριο σου ἱπληρωμένο νὰ ἑκάνω! Καὶ τὸ εἰσιτήριο ὑναίκας σου ἱπληρωμένο καὶ αὐτὸ νὰ ἑκάνω.

—Ἂν εἶσαι ἄντρας βρὲ ἔβγα ἔξω! ἐκεῖνος φωναγμένος ἔνεται.

Ἅμα ἔτσι μὲ εἶπε χίτε ἄλλο ντιαφορετικὰ ντὲν ἠμποροῦσα νὰ ἑκάνω. Ἀμέσως ἕνα σάλτο ἐβίνω. ἔξω ἀπὸ ταξὶ πεταμένος ἤνομαι, ἅμα φόρα ἰπαίρνω κεφάλι μου ἰσκύβω καὶ ὕστερα ἀπάνω του χημισμένος ἤνομαι καὶ μιὰ δυνατὴ κουτουλιὰ τοῦ δίνω. Ἐκεῖνος μὲ τὸ κουτουλιὰ ἀναποδογυρισμένος ἔϊνε. Καὶ ἐγὼ ἀμέσως στὰ πόδια τὸ ἔβαλα!

Τώρα θὰ μὲ πῆς τί σὲ νοιάζει, μπὲ Καραμπτὲ; Κουζούμ, πῶς ντὲν μὲ νοιάζει ἰστέ; 'Αντιρώπους τσιγγούνηδες χίτε ντὲν χωνεύω. νὰ μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω.

Νὰ κατεβάση ὑναῖκα του γιὰ ἕνα φιράγκο! Βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ! Καὶ τὸ ὑναῖκα του νόστιμος ἤτανε. Ποιὸς ἠξέρει; 'Ιμπορεῖ κάπου συναντημένος νὰ τὴν ἑκάνω! 'Αμέ; Ἔνω καὶ τὸ πονηριά μου. γιαβρούμ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Προέλασις

Κάνε πέοα. Βρὲ μουλάρι. Σὲ σένα το λέω, τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Σὲ σένα ποὺ ἐπιχειρεῖς νὰ μὲ ὑποσκελίσῃς, νὰ μὲ παραμερίσῃς καὶ νὰ προηγηθῇς. Γιὰ συγκρατήσου καὶ μαζέψου, μὴ σὲ βρῇ κανένας μπελᾶς καὶ δὲν ἔέρεις ἀπὸ ποῦ νὰ πηδήσῃς.

Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Σὲ παρακολουθῶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἤρθε τὸ τρόλλεϋ στὴ στάσι. Περιμένουμε εἴ οσι - ντα ἄνθρωποι, ἠθέμως καὶ εὐπρεπῶς. Νάρθῃ τὸ τρόλλεϋ, νὰ μποῦμε μέσα σὰν ἄνθρωποι, ἢ περίπου, νὰ πληρώσουμε τὸ εἰσιτήριό μας καὶ νὰ καταλάβουμε τὰς τυχὸν κενὰς θέσεις, ἐὰν ὑπάρχουν. Ἕκαστος μὲ τὴ σειρὰ τῆς προτεραιότητός του, ὅπως ὁρίζουν οἱ γραπτοὶ καὶ ἄγραφοι κοινωνικοὶ νόμοι. Καὶ σὲ βλέπω τοῦ λόγου σου, νὰ ἐμφανίζεσαι τρεχάτος ἀπὸ τριάντα μέτρα μακρυά, νὰ σπρώχνῃς μὲ τὸν ἀγκῶνα, μὲ τὴν πλάτη, μὲ τὸ στῆθος, μὲ τὰ πόδια, ν' ἀπωθῇς καὶ νὰ παραμερίζῃς τοὺς ἄλλους, γιὰ ν' ἀνέβῃς μεταξὺ τῶν πρώτων. Καὶ μέχρι τινὸς τὸ κατοσθώνεις, ἀδιαφορῶν γιὰ τὰ πλήρη ἀγανακτήσεως βλέμματα τῶν παραμεριζομένων. Καὶ ἀφοῦ ἀνέβῃς, ἐπιχειρεῖς νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο καὶ σὲ μένα; Μοῦ δίνεις μιὰ σπρωξιὰ μὲ τὸν ὦμο, γιὰ νὰ μὲ κάνῃς λίγο παραπέρα, καὶ νὰ μὲ προσπεράσῃς. Νὰ πᾶς ποῦ βρὲ μουλάρι: Νὰ καταλάβῃς κανένα ὀχυρό, ἢ νὰ κερδίσῃς τὸ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος: Βλέπεις ὅτι θέσις κενὴ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε, φαντάζεσαι ὅτι θὰ σοῦ ἐπέτρεπα νὰ τὴν πιάσῃς ἐσύ, μουλάρι; Καὶ ἐνῶ βλέπεις ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις, ἐσὺ σπρώχνεις καὶ ἁπωθεῖς, γιὰ ποιὸ λόγο· 'Απλῶς καὶ μόνον, διότι εἶσαι μουλάρι. 'Απλῶς καὶ μόνον διότι εἶσαι θρασύτατος καὶ ἀναιδέστατος, γνήσιον τέκνον τῆς ἀναιδοῦς ἐποχῆς μας. Διότι σκέπτεσαι ὅτι οἱ ἄλλοι εἶναι ἀνθρωπάκια, προωισμένα νὰ κάνουν τόπο γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ἀφεντιά σου, νὰ προελάσῃ εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Καί, ἐπειδὴ δὲν παραμερίζουν αὐθορμήτως ἅμα τὸ ἐμφανίσει σου, τοὺς σκουντᾶς καὶ τοὺς σπρώχνεις, χωρὶς κἂν νὰ ζητήσῃς συγγνώμην. Προφανῶς τὸ θεωρεῖς αὐτονόητον. Καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἀναμφισβητήτως θὰ θεωρῇς καὶ τὸν ἑαυτό σου «ἔξυπνο» — ἐντὸς εἰσαγωγικῶν — καὶ τὴν ἀναιδεστάτη συμπεριφορά σου.

Ἀλλὰ ἡ τύχη σου, κακομοίρη, τᾶφερε νὰ πέσῃς ἀπάνω μου. Νὰ πέσῃς, δηλαδή, σὲ βράχο, ὅπου θὰ σπάσῃς ὁπωσδήποτε τὰ μοῦτρα σου. Γιατὶ ἀπὸ δῶ δὲν περνᾶς. Θὰ μοῦ πῆς ἴσως, τί ἔχω νὰ πάθω ἂν σ' ἀφίσω νὰ περάσῃς. Οὐσιαστικῶς τίποτα. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τὰ χωνεύουν κάτι τέτοια. Καὶ ἄμα συναντήσω ἀναίδεια, τὴ χτυπάω κατακέφαλα. Λοιπόν, στόπ. 'Απὸ ἐδῶ δὲν περνᾶς. Ἐδῶ ὑψώνονται σύνορα ἀδιαπέραστα, τεῖχος ἀδιάβατον. Καὶ μὴν ἀγγίζῃς τὸ χέρι σου ἀπάνω μου καὶ μὴν προσπαθῇς νὰ μὲ παραμερίσῃς, γιατὶ θὰ βρεθῇς ἔξω ἀπὸ τὸ ὄχημα, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Μουλάρι. Καὶ ἢ νὰ πᾶς νὰ μάθῃς συμπεριφορά, ἢ νὰ πᾶς σὲ κανένα σταῦλο νὰ συναγελάζεσαι μετὰ τῶν ὁμοίων σου. Αὐτὸ τὴ συμβουλὴ ἔχω νὰ σοῦ δώσω καὶ ἂν τὴν ἀκολουθήσῃς, δὲ θὰ χάσῃς. Θὰ γίνῃς ἄνθρωπος. Λοιπόν, ὀπισθεν. Γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶσαι σὺ μουλάρι, ἀλλὰ ἀπὸ μένα θὰ φᾶς τὴν κλωτσιά. Πηλόσκυλο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς προβολέως κι' ἑνὸς ἰσχυροῦ μεγεθυντικοῦ φακοῦ ἐλέγχεται ἡ κανονικὴ κατασκευὴ μιᾶς πέννας στυλογράφου.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

"Ενα θαῦμα μηχανικῆς ἀκριβείας

ΚΑΝΕΙΣ δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι οἱ ἀμερικάνικοι στυλογράφοι εἶναι οἱ καλύτεροι τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, μετὰ τὸν πόλεμο, οἱ κολὲς μάρκες (Πάρκερ, Σῆφερ, Γουώτερμαν, Ἐβερσαρπ, κλπ.) ἔφτασαν νὰ πουλιοῦνται 400 δολλάρια στὴ μαύρη ἀγορά, σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Σήμερα, ἔχουν πλημμυρίσει οἱ δρόμοι μὲ φτηνὲς ἀπομιμήσεις τους, ἰαπωνικὲς καὶ ἰταλικὴς προελεύσεως. Κυκλοφόρησε καὶ μιὰ ρωσικὴ ἀπομίμησις τοῦ «Πάρκερ 51» ποὺ κοστίζει ὅμως... ἀκριβώτερα ἀπ' τὸν γνήσιο! Ὡστόσο, ἡ ἀμερικανικὴ παραγωγὴ ἐξακολουθεῖ νὰ καλύπτῃ τὰ 75 % τῆς παγκοσμίως καταναλώσεως, μὲ 200 ἑκατομμύρια στυλὸ τὸ χρόνο.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, διάφοροι ἀρχηγοὶ ἀνταρτῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Βιρμανίας, μὴ ἔχοντας παράσημα γιὰ ν' ἀνταμείψουν τοὺς ἄνδρες τους, ποὺ διακρίνονταν, τοὺς ἔδιναν... ἀμερικάνικους στυλογράφους.

Ἐξ ἄλλου, οἱ «Τάϊμς τῆς Ν. Ὑόρκης», δημοσιεύσανε τὴν ἑξῆς διασκεδαστικὴ ἱστορία:

Κάποιος Βρεταννὸς διπλωμάτης ἔκλεισε πρὸ ἐτῶν μιὰ συμφωνία μὲ τὸν ἀρχηγὸ μιᾶς ἀραβικῆς φυλῆς τῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Ἔβγαλε, λοιπόν, μιὰ κοινὴ πέννα κι' ἕνα καλαμάρι κι' ὑπέγραψε τὸ ἔγγραφο. Ὑστερα πρόσφερε τὴν πέννα στὸ φύλαρχο.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ἔχω τὴ δική μου.

Κι' ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὸ μπουρνούζι του ἕνα θαυμάσιο ἀμερικάνικο στυλό... μελάνωσε μ' αὐτὸ ἕνα δάχτυλό του καὶ σφράγισε τὸ ἔγγραφο μὲ τὸ δακτυλικό του ἀποτύπωμα!

Ἡ ἰδέα μιᾶς πέννας ποὺ θὰ εἶχε μαζί της τὸ μελάνι της, δὲν εἶναι καθόλου σύγχρονη. Οἱ ἀρχαιολόγοι βρῆκαν σ' ἕνα αἰγυπτιακὸ τάφο τοῦ 4.000 π. Χ. ἕνα εἶδος στυλογράφου: ἕνα κούφιο καλάμι, ποὺ τὸ γέμιζαν μὲ μελάνι κι' ἔγραφαν μ' αὐτό. Ἀλλ' ὁ στυλογράφος μὲ τὴ σημερινὴ μορφή του, ὀφείλεται σ' ἕνα Νεουορκέζο πράκτορα ἀσφαλειῶν, ὀνόματι Γουώτερμαν. Ὅπως συνηθίζότανε στὴν ἐποχή του, ὁ Γουώτερμαν εἶχε πάντα μαζί του, κρεμασμένο στὴν ἁλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του, ἕνα μικρὸ κοντυλοφόρο κι' ἕνα καλαμάρι μὲ μελάνι. Ἐπειδὴ ὅμως λέρωνε ἔτσι τὰ ροῦχα του, ἀγόρασε ἕνα ἀπὸ τοὺς πρωτάγονους «στυλογράφους» ποὺ εἶχαν ἐμφανισθῆ τότε στὴν ἀγορά.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, τοῦ 1884, ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ κάποιος πελάτης του ἕνα μεγάλο ἀσφαλιστήριο συμβόλαιο. Ὁ Γουώτερμαν τοῦδωσε τὸ στυλογράφο. Καθὼς ὅμως τὸν μετεχειριζόταν ἐκεῖνος, χύθηκε ἀπὸ μέσα τὸ μελάνι καὶ τάκανε ὅλα θάλασσα! Ὁ πελάτης νευρίασε πάρα πολύ, κι' ἔκανε τὴν ἀσφάλειά του σὲ ἄλλη ἑταιρεία.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθημα, ὁ Γουώτερμαν ἔστυψε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ ἐπινοήσῃ ἕνα πρακτικὸ στυλογράφο. Ὅλο τὸ πρόβλημα ἦταν τὸ πῶς νὰ ρυθμίζεται τὸ τρέξιμο τοῦ μελανιοῦ, ὥστε ν' ἀρχίζῃ καὶ νὰ τελειώνῃ ὅταν ἔπρεπε.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ὁ Γουώτερμαν σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευτῇ τὴ γνωστὴ φυσικὴ ἀρχὴ τῆς «τριχοειδοῦς ἕλξεως» — αὐτὴ ποὺ κάνει ν' ἀνεβαίνουν τὰ ὑγρὰ μέσα στοὺς πολὺ λεπτοὺς σωλῆνες, σὰν ν' ἀψηφοῦν τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος.

Καί, πραγματικά, μ' ἕνα πολὺ λεπτὸ ἀγωγὸ ἀπὸ τὴ μύτη τῆς πέννας ὡς τὴν ἀποθήκη τοῦ μελανιοῦ, ἐπέτυχε ὥστε νὰ τρέχῃ ἀπὸ μέσα τὸ μελάνι λίγα-λίγο, καὶ μόνο ὅταν ἡ μύτη τῆς πέννας ἀκουμπούσε κάπου. Τὸ 1884, πῆρε τὸ σχετικὸ προνόμιο εὐρεσιτεχνίας. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀρχὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζεται καὶ σήμερα στοὺς στυλογράφους.

"Ενας καλὸς στυλογράφος ἀποτελεῖ ἕνα πραγματικὸ ὄργανο ἀκριβείας. Τὰ λεπτὰ ἐξαρτήματά του φτιάνονται καὶ συναρμολογοῦνται ἀπὸ τεχνίτες ἐπιδέξιους, μὲ τὴν ἴδια προσοχή, ποὺ χρειάζονται τὰ καλὰ ἐλβετικὰ ρολόγια. Σ' ἕνα συνηθισμένο στυλογράφο, ὑπάρχουν 36 ἐξαρτήματα, κι' ἡ κατασκευή του ἀπαιτεῖ 300 διάφορες ἐργασίες.

Ἡ πέννα εἶναι φτιαγμένη μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια, γιὰ νὰ μὴ χύνεται τὸ μελάνι. Ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ χρυσάφι, ποὺ δὲν ὀξειδώνεται ἀπ' τὸ μελάνι. Ἡ μύτη της ὅμως, γιὰ νὰ μὴ φθείρεται, γίνεται ἀπὸ ἕνα σπάνιο μέταλλο, πολὺ σκληρό (ὀσμιον, παλλάδιον, ρουθήνιον ἢ ἰρίδιον).

Ὑπάρχουν τώρα πέννες στυλογράφων γιὰ 30 διάφορα γραψίματα — ἀπὸ ἕνα πολὺ λεπτό, λεπτότερο ἀπ' τὸ χαρτί, ὡς τὶς χαντρὲς γραμμὲς ποὺ σχηματίζουν τὰ κινέζικα «ἰδεογράμματα». Μιὰ εἰδικὴ πέννα προορίζεται γιὰ τοὺς ἀριστερόχειρες.

Ἀφοῦ ἡ πέννα τοῦ στυλὸ σας προσαρμοσθῇ πιὰ μὲ τὸ γράψιμό σας, μὴν ἀφίνετε νὰ γράψῃ ἄλλος μ' αὐτήν. Ἔτσι συνιστοῦν οἱ εἰδικοί. Μάλιστα, ἕνας διάσημος συγγραφεὺς γράφει μὲ τὸ ἴδιο στυλὸ ἐδῶ καὶ 25 χρόνια, καὶ δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανένα νὰ τ' ἀγγίξῃ.

Ἐνῶ ὁ κλασσικὸς στυλογράφος συγκεντρώνει τὶς προτιμήσεις ἐκείνων ποὺ ἐκτιμοῦν τὴν εὐλυγισία τῆς πέννας του καὶ τὴν «ἀτομικότητα» τοῦ γραψίματος μ' αὐτόν, τὸ νέο εἶδος «στυλογράφου μὲ μπάλλα» ἔχει πλημμυρίσει τὶς παγκόσμιες ἀγορὲς καὶ πουλιέται σὲ τιμὲς ἐξευτελιστικές.

Τὸ σχετικὸ προνόμιο εὐρεσιτεχνίας εἶχε χορηγηθῇ στὸ Νεοϋορκέζο Τζὼν Λόουντ, τὸ 1888, τέσσερα δηλαδὴ χρόνια μετὰ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ Γουώτερμαν. Ἀλλὰ μονάχα τὸ 1945 ἄρχισε νὰ δημιουργῆται ἕνα ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸ τὸ εἶδος στυλογράφου. Μετὰ 2 χρόνια, οἱ στυλογράφοι αὐτοὶ πουλιόνταν 15 σὲντς ὁ ἕνας. Ὡστόσο, δὲν εὑρίσκαν ἀγοραστές.

Θὰ ξέρετε, ἀσφαλῶς, τὸν τρόπο τῆς λειτουργίας τους: Ἀντὶ πέννας, ἔχουν μιὰ μικρὴ μπαλλίτσα ποὺ περιστρέφεται, ἀλείφεται μ' ἕνα πηχτὸ ζελατινώδες μελάνι ποὺ ὑπάρχει στὸ ἐσώτερικό τους, καὶ γράφει πάνω στὸ χαρτί.

Αὐτό, λοιπόν, τὸ μελάνι ἔπηζε, δὲν ἔτρεχε κανονικά, ἄπλωνε πάνω στὸ χαρτί, ἔσβυνε στὸν ἥλιο. Ἐπιπλέον, μποροῦσε κανεὶς νὰ βρέξῃ λίγο τὸ δάχτυλό του, νὰ τὸ πατήσῃ πάνω σὲ μιὰ ὑπογραφὴ καὶ νὰ τὴ μεταφέρῃ σ' ἕνα ἄλλο ἔγγραφο ἢ τσέκ. Οἱ πλαστογράφοι μποροῦσαν νὰ κάνουν ἔτσι χρυσὲς δουλειές! Γι' αὐτὸ οἱ περισσότερες Τράπεζες δὲν δέχονταν τσὲκ ὑπογεγραμμένα μὲ τέτοιο στυλό.

"Υστερα ὅμως, ὁ Οὐγγροαμερικανὸς χημικὸς Φράν Σέεχ βρῆκε, τὸ 1949, μιὰ μυστικὴ συνταγή, ποὺ ἔσωσε κυριολεκτικὰ τὴν ἐτοιμοθάνατη βιομηχανία τῶν στυλογράφων μὲ μπάλλα. Τὸ μελάνι αὐτὸ δὲν εἶχε κανένα ἀπ' τὰ ἐλαττώματα τῶν προηγουμένων. Ἔτσι, μὲ μιὰ ἐντατικὴ διαφήμισι, οἱ στυλογράφοι αὐτοὶ διαδόθηκαν εὐρύτατα. Σήμερα, τὰ 80 % τῶν στυλογράφων, ποὺ πουλιοῦνται στὴν Ἀμερική, εἶναι αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ συναγωνισμό τους, οἱ κατασκευασταὶ τῶν κλασσικῶν στυλογράφων, ἐπινόησαν διάφορες μεθόδους, ὥστε νὰ λείψῃ ἡ συνηθισμένη ἐνόχλησι τοῦ γεμίσματος. "Ενα νέο μοντέλο στυλογράφου Γουώτερμαν γεμίζει μ' ἕνα ἀνταλλακτικὸ «φυσίγγι» μὲ μελάνι, ποὺ τοποθετεῖται στὸ ἐσωτερικό του. Σ' ἕνα στυλογράφο Σῆφερ ξεπροβάλλει γιὰ τὸ γέμισμα ἕνας κινητὸς σωληνίσκος, ποὺ ἀπορροφᾶ τὸ μελάνι ἀπ' τὸ καλὸ μάρι, χωρὶς νὰ μελανώσῃ καθόλου τὸ πεννάκι. Ὁ «Πάρκερ 61» γεμίζει μόνος του. ὅταν βγάλῃ κανεὶς ἁπλῶς τὸ πεννάκι του στὸ μελάνι (αὐτὸ γίνεται μὲ τὴν τριχοειδῆ ἕλξι, ποὺ ἀπορροφᾶει τὸ μελάνι).

Μιὰ τελειοποίησι, ἐξ ἄλλου, τῶν στυλογράφων μὲ μπάλλα, εἶναι ἐκείνοι ποὺ περιέχουν ὑγρὸ γραφίτη» καὶ γράφουν ὅπως τὸ μολύβι.

Τέλος, ἕνας εἰδικὸς προφητεύει, ὅτι ὁ στυλογράφος τοῦ μέλλοντος θὰ γράφῃ σ' ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ κατόχου του, χωρὶς νὰ χρειάζεται γέμισμα. Θὰ περιέχῃ ἕνα ὑπερσυμπυκνωμένο στερεὸ μελάνι, ποὺ θ' ἀπορροφᾶ ὑγρασία ἀπ' τὸν ἀέρα τὴ στιγμὴ τοῦ γραψίματος.

✿✿

Τὸ «μοιραῖο» κρεβάτι

"Οταν, πρὶν ἀπὸ 9 χρόνια, ἡ 'Αμερικανίδα κυρία Λὼρεντς μπῆκε σ' ἕνα μαιευτήριο γιὰ νὰ γεννήσῃ τὸ πρῶτο της παιδί, τῆς δώσανε τὸ κρεβάτι ὑπ' ἀρι

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο μικρός ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ έφτασε στο Μπουένος Άϋρες και τράβηξε αμέσως για τη λαϊκή συνοικία, όπου είχε μείνει την πρώτη φορά. Εκεί, σ' ένα μικρό εστιατόριο, γνώρισε ένα συμπατριώτη του, το Βάσκο Φρανσουά, βοηθώντας τον σ' ένα καυγά του μ' έναν Ινδιάνο. Ο Φρανσουά τον ευχαρίστησε και του εξήγησε πώς έργαζόταν ο ένας μεγάλο σφαγείο. Ο μικρός μετανάστης τότε του αφηγήθηκε τις περιπέτειές του...

20ον

Ο Ραούλ, παίρνοντας πιά θάρρος, τον ρώτησε:

— Κύριε Φρανσουά, μήπως στο εργαστάσιό σας ὑπάρχει καμμιά θέση και γιά μένα;

— Α! μπράβο! φώναξε ο Γάλλος. Πάμε να δούμε! Εγώ θα σού βρω κάτι!...

— Αλήθεια, θα φροντίσετε γιά μένα; ρώτησε με χαρά ο Ραούλ.

— Και γιά ποιον με πέρασες; Βρίσκω ένα πατριωτάκι μου που κινδυνεύει να πεθάνη της πείνας, δλομόναχο στην ξενιτειά και θα τ' αφήσω χωρίς ὑποστήριξι; Δέν ξεχνώ εγώ εύκολα τη βοήθεια που μού έδωσες. Α, μικρέ μου, δέν ξέρεις τι θα πη μπάρμπα-Φρανσουά!

Κι' άφού πλήρωσε τρία πιάστρα γιά δ,τι έφαγαν και ήπιαν, ο χοντρός πήρε τον Ραούλ από το χέρι κι' έφυγαν από το τενεκεδένιο εστιατόριο.

Περνώντας από την προκυμαία του Ριοκουέλο, ο Φρανσουά του έδειξε κάτι μεγάλα κι' άσχημα κτίρια, λέγοντας του:

— Εδώ είναι τα σφαγεία και τα ψυγεία. Μιά από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες της Αργεντινής. Το κατάστημα όπου εργάζομαι το έχει γαλλική εταιρεία. Με πληρώνουν καλά!

— Μπορούν να με πάρουν και μένα; ρώτησε ο Ραούλ.

— Δέν είναι δύσκολο. Θέσεις ὑπάρχουν. Και είναι δουλειές που μπορεί να τις κάνη ένα παιδί σαν και σένα. Μπορείς λόγου χάριν να γίνης γλωσσάς...

— Γλωσσάς! Τί είν' αυτό;

— Γλωσσάς είναι το παιδί που γυρίζει στα σφαγεία και μαζεύει τις γλώσσες των σφαγμένων ζώων. Δέν είναι δύσκολη δουλειά και δίνει ενάμισυ πιάστρο την ημέρα.

Ο Ραούλ έκανε ένα μορφασμό που ο Φρανσουά τον είδε και του είπε:

— Βλέπω ότι δέν σού καλαρέσει. Μά σκέψου ότι θά έχης τροφή και κατοικία χάρισμα. Κρέας μάλιστα όσο θέλεις!...

— Α, έτσι μάλιστα! φώναξε ο Ραούλ.

— Εμπρός λοιπόν! Φτάσαμε!

Ο Ραούλ κύτταξε γύρω του. Είδε ότι βρισκόταν σε μιά βρωμερή συνοικία, που ευτυχώς ήταν μακρυά από την πόλι. Οι δρόμοι ήταν άστρωτοι και τα σπίτια φραιά. Άλλα ήταν πέτρινα, μονόροφα, με προσόψεις άσπρες ή κόκκινες κι' άλλα πιό μικρά ξύλινα με στολίδια ακαλαίσθητα. Τριγύρω ήταν χωράφια ακαλλιέργητα. Στους στύλους κρεμασμένες επιγραφές έλεγαν ότι τα οικόπεδα έβγαιναν στη δημοπρασία. Εργάτες συνήθως αγοράζουν αυτά τα οικόπεδα και χτίζουν σπίτια όμοια με τα παληά.

Έφτασαν τέλος σ' έναν τοίχο που ήταν από τσίγκο κι' από χαρτόνια στερεωμένα με σύρμα. Ο Φρανσουά έσπρωξε μιά πόρτα και είπε:

— Εμπα στο σπίτι μου. Υπάρχει μιά κάμαρα κι' ένα κρεβάτι γιά σένα!

Δέν ήταν βέβαια ωραίο το σπίτι του Βάσκου, άλλα είχε το προτέρημα να μη τού στοιχίζη τίποτα, γιατί το είχε φτιάξει μόνος του σε δικό του οικόπεδο.

Έδειξε στο Ραούλ ένα διαμέρισμα χωρισμένο με σανίδια και του είπε:

— Νά ή κάμαρά σου!

Έπειτα του άνοιξε ένα κρεββάτι πλιάγ, με χοντρό ὑφασμα και ξαναείπε:

— Νά και το πουπουλένιο σου στρῶμα! Κι' αὐτός ὁ ντενεκές θά είναι ὁ νιπτήρας σου! Νερό θά παίρνης από το Ριοκουέλο... Βλέπουμε ὅπως μπορείς. Εγώ πάω να πιῶ ένα ποτηράκι μ' ένα σύντροφο που μού χρωστᾶ κάτι λεπτά και θά γυρίσω να σού φέρω να φᾶς. Περίμενέ με εδῶ.

Ο Ραούλ έμεινε μονάχος στο ξύλινο και άθλιο έκείνο σπιτάκι.

Τού έρχόταν να κλάψη. Κι' έπειδή δέν μπορούσε να κάνη διαφορετικά, κάθισε πάνω σ' ένα κασόνι κοντά στην άνοιχτή πόρτα και θαύμαζε τη δύσι του ήλιου.

Ξαφνικά στο δρόμο είδε δυό πρόσωπα γνωστά του. Δέν έκανε λάθος! Τα μακρυά έκείνα πόδια, τα μεγάλα πλατύγυρα καπέλλα κι' οι πέτσινες γκέτες, ήταν του Ζὸ και του Λό... Είχε μπροστά του τους παληούς συντρόφους της Μίς Μπρίτς!...

Τί γύρευαν όμως στὸ Μπουένος Ἄϋρες;Πῶς ξεφύρωσαν στὴν μακρυνὴ ἐκείνη συνοικία;

Μήπως ἄραγε παρακολούθησαν τὰ βήματά του νομίζοντας ὅτι εἶναι ἀκόμη ἑκατομμυριοῦχος;...

Ἐπειδὴ ὅμως βράδυασε κι' ὁ νέος του προστάτης δὲν γύριζε, ξάπλωσε στὸ «πλιάν» του, χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ ἡ παρουσία τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό.

Τί εἶχε γιὰ νὰ τοῦ πάρουν:

Στὸ σφαγεῖο

Στὶς ἕξη τὸ πρωΐ, ὁ Ραοὺλ κι' ὁ Φρανσουὰ πέρασαν μαζὶ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ σφαγείου «Νουέβο Κολόν».

Ὁ μικρὸς εἶχε μεγάλη περιέργεια.

— Θὰ δῆς, τοῦ ἔλεγε ὁ Βάσκος, εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐργοστάσιο τοῦ κόσμου. Ὁλόκληρα κοπάδια βόδια μπαίνουν κομματιασμένα στὸ ψυγεῖο γιὰ νὰ σκορπιστοῦν κατόπιν σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Πραγματικά, μόλις μπῆκαν στὴν μεγάλη αὐλή, ὁ Ραοὺλ εἶδε τριακόσια βόδια, ποὺ ὠδηγοῦσαν στὸ σφαγεῖο καβαλλάρηδες γκάσσοι.

Ὁ μπάρμπα - Φρανσουὰ τοῦ εἶπε:

— Κάθισε ἐδῶ στὴν ψηλὴ αὐτὴ σανίδα ποὺ βλέπεις, γιὰ νὰ κάνης χάζι. Ἐγὼ πάω νὰ ντυθῶ καὶ νὰ πιάσω δουλειά, γιατὶ βλέπω τὸν «καπατάζ», ποὺ μοῦ γνέφει νὰ κάμω γρήγορα.

Ὁ Ραοὺλ, λοιπόν, στάθηκε γιὰ νὰ δῆ.

Κάθε τόσο ἕνας καβαλλάρης πετοῦσε μὲ ὁρμὴ μιὰ θηλειὰ στὰ κέρατα ἑνὸς βωδιοῦ κι' ἀφοῦ τὸ ἔπιανε γερά, τύλιγε τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ σὲ μιὰ τροχαλία.

Ἡ τροχαλία αὐτὴ ἔσερνε τὸ ζῶο σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα ποὺ ἀνοιγόταν αὐτόματα, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ θῦμα...

Μετὰ τὸ σφάξιμο τοῦ ζώου ἄλλοι ἐργάτες τρέχουν καὶ τὸ φορτώνουν σ' ἕνα μικρὸ βαγονάκι, ποὺ σὲ ὀδηγεῖ στὴ διπλανὴ αἴθουσα. Ἐκεῖ τὸ περιμένουν οἱ γδάρτες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Ραοὺλ βλέπει καὶ τὸ Φρανσουά.

Ὁ καλόκαρδος Βάσκος, μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι, τοῦ κάνει νόημα νὰ περιμένῃ, γιατὶ τώρα ἔχει πολλὴ δουλειά.

Καὶ ἔχει δουλειά, γιατὶ τὸ κρέας τοῦ ζώου πρέπει νὰ ξεψύχῃ ἐλεγχτῆ. Κι' ἀλήθεια σὲ λίγα λεπτὰ τὰ μαχαίρια ξεχωρίζουν τὸ κεφάλι, κι' ἀρχίζουν νὰ γδέρνουν, νὰ ξεκοιλιάζουν, νὰ κομματιάζουν τὸ σφάγιο. Κόβουν τὰ πόδια, βγάζουν τὰ κέρατα, τραβοῦν τὴν καρδιὰ καὶ τὸ σηκώτι καὶ τὰ κρεμοῦν σὲ ἀγκίστρια. Μετὰ σὲ δέκα λεπτὰ ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ βῶδι, δὲν

— Τί κάνετε σεῖς, ἐκεῖ;
— Παίζουμε κουκλοθέατρο, μαμᾶ.
— Μπράβο, καλὰ μου παιδιά!

μένει παρὰ ὁ σκελετὸς καὶ τὸ κεφάλι, χωρὶς κέρατα. Ἄλλοι τότε ἐργάτες ἀρχίζουν νὰ μαζεύουν τὰ κόκκαλα.

Παρ' ὅλο ποὺ τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν φρικτό, ὁ Ραοὺλ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ καθίσῃ ἐκεῖ ὡς τὸ μεσημέρι. Τότε χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ ἡ δουλειὰ τελειωσε.

Ὁ Φρανσουὰ μὲ μετωμένα χέρια πλησίασε τὸν Ραοὺλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μικρέ, πᾶμε νὰ φᾶμε! Θὰ σὲ συστήσω στὸν «καπατάζ» καὶ ἀπὸ τ' ἀπόγευμα θὰ μπορέσῃς νὰ πιάσῃς δουλειά...

Ὁ Ραοὺλ τὸν ἀκολούθησε, ἂν καὶ δὲν εἶχε δρεξὶ γιὰ φαγητό. Στὸ ἐστιατόριο τῶν ἐργατῶν τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ καθαριότης. Ἦταν ἐκεῖ μέσα διακόσιοι περίπου ἄνθρωποι κι' ἔτρωγαν λαίμαργα.

Ἅμα τελείωναν, πήγαιναν καὶ ξαπλωνόντουσαν ἔξω, κατάχαμα καὶ κοιμόντουσαν ὅσην ὥρα ἦταν ὁ κανονισμός.

Ἡ δουλειὰ τοῦ Ραοὺλ κανονίστηκε γρήγορα. Ὁ «καπατάζ», ὕστερ' ἀπὸ τὶς συστάσεις τοῦ Φρανσουά, τὸν προσέλαβε μὲ μισθὸ ἑνάμισυ πιάστρο τὴν ἡμέρα. Θὰ κοιμόταν ὅμως καὶ θὰ ἔτρωγε στὸ ἐργοστάσιο.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ τόσο. Ἀλλὰ μήπως εἶχε κι' ἄλλη, γιὰ νὰ διαλέξῃ: Καὶ σὰν ἔξυπνο παιδὶ δέχτηκε, γιὰ νὰ ζήσῃ ὥσπου νὰ βρῇ ἄλλη καλύτερη.

Ὅταν ξανάρχισε ἡ δουλειά, ἔβαλαν τὸν Ραοὺλ νὰ μαζεύῃ τὶς γλῶσσες τῶν ζώων σ' ἕνα μεγάλο κουβᾶ καὶ νὰ τὶς πηγαίνῃ στὸ ψυγεῖο.

Τὸ βράδυ πιὰ ποὺ σκόλασαν, ὁ Φρανσουὰ ἀποχαιρέτισε τὸν μικρὸ καὶ τοῦ εὐχήθηκε «καλὴ ἐπιτυχία».

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινε τότε μὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μαθητευόμενους νέους ἐργάτες. Αὐτοὶ τοῦ ἔδειξαν τὰ ἐξαρτήματα τοῦ ἐργοστασίου, τὰ δωμάτια ποὺ κοιμόντουσαν, ὅλα καθαρὰ καὶ ἁπλᾶ, τὰ γήπεδα ὅπου ἔπαιζαν ποδόσφαιρο καὶ ἄλλα παιγνίδια.

Ἀργήθηκε ὅμως νὰ παίξη μαζί τους καὶ προτίμησε νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο στὰ λειβάδια, ποὺ ἦταν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔμεινε μονάχος του ἀρκετὴ ὥρα. Κι' ὅταν χτύπησε τὸ ρολόϊ ἑντεκα κατάλαβε πόσο εἶχε ἀργήσει. Μὲ τὸν φόβο λοιπὸν μήπως τὸν μαλλώσουν, ἔτρεξε γρήγορα νὰ γυρίσῃ στὸ ἐργοστάσιο. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τὰ κατατόπια κι' ἔχασε τὸ δρόμο. Βρέθηκε μέσα σὲ διάφορες αὐλὲς καὶ σπίτια, ἀπ' ὅπου δὲν ἤξερε νὰ βγῇ. Ἀναζήτησε κανένα ἐργάτη γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, μὰ τοῦ κάκου. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ἔξω τέτοια ὥρα. Δὲν στεναχωριόταν ὅμως καὶ πολύ, γιατὶ ἔβλεπε μακρυὰ φωτισμένα χτίρια. Ἤξερε ὅτι ἐκεῖ ἦταν ἐργάτες, ποὺ ἔκαναν νυχτέρια γιὰ νὰ προφτάσουν μιὰ βιαστικὴ παραγγελία τοῦ ἀργεντινοῦ στρατοῦ.

Ὁ Ραοὺλ τραβοῦσε τώρα γιὰ τὰ χτίρια αὐτά, ὅταν πίσω ἀπὸ ἕναν φράκτη ἀντελήφτηκε τρεῖς - τέσσερις ἄνδρες ποὺ μεταφέρανε κάτι βαρύ, γιατὶ κάθε τόσο τὸ ἄφιναν κάτω, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. Νομίζοντας, λοιπόν, ὅτι ἦταν ἐργάτες ποὺ δούλευαν ἐκεῖ, ἔτρεξε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Μόλις ὅμως ἔφτασε λίγα βήματα ἀπ' αὐτούς, ἐχώρισε ἀνάμεσά τους τὸ Ζὸ καὶ τὸ Λό. Στάθηκε τότε καὶ συλλογίστηκε:

«Εἶναι ἀλήθεια, αὐτοί;... Ὄχι, ὄχι, εἶμαι τρελλός... Παντοῦ βλέπω ἐχθρούς... Τί γυρεύουν τέτοια ὥρα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μέσα στὸ ἐργοστάσιο; Τί ἤρθαν νὰ κάνουν;... Ἀδύνατον νὰ εἶναι αὐτοί!...»

Παρ' ὅλες τὶς ἀμφιβολίες του, ὡστόσο, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸν φράκτη γιὰ νὰ δῇ τί ἔκαναν οἱ ἐργάτες ἐκεῖνοι.

Μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω τους, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καμμιὰ τους κίνησι, ὁ Ραοὺλ περίμενε.

Ναί, ἦταν ὁ Ζὸ κι' ὁ Λό! Μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους, ποὺ ἀπὸ τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ ματωμένα χέρια τους φαινόταν πὼς ἦταν ἐργάτες τοῦ σφαγείου, κουβαλοῦσαν ἕνα βαρὺ δέμα. Καὶ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ εἶχαν ἀφήσει μπροστὰ στὸ Ραοὺλ, λέγοντας ἱσπανικά:

— Πεζάντο (βαρύ)!

Ὁ Ραοὺλ κρυμμένος ὅπως ἦταν, ἔβλεπε τώρα καθαρὰ ἕνα σῶμα ἀνδρός, ψηλοῦ καὶ χοντροῦ, δεμένο χειροπόδαρα μὲ σκοινιά. Τὸ πρόσωπό του δὲ φαινόταν, γιατὶ ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα μεγάλο φίμωτρο. Ὁ δεσμώτης αὐτὸς ποὺ καὶ ποὺ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ σκοινιά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε.

Ὁ Ζὸ κι' ὁ Λὸ τὸν εἶχαν δεμένο γερά. Τί θὰ τὸν ἔκαναν ὅμως τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνον ἄνθρωπο;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ Ροδούλα κι' ὁ λύκος

Ἡ Ροδούλα ἦταν ἑφτὰ χρόνων, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ γλυκειὰ φωνή. Ὁ πατέρας της ἦταν δασοφύλακας. Εἶχε κόκκινα μουστάκια καὶ κρατοῦσε πάντα κρεμασμένα πάνω του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ντουφέκι του, ἕνα μαχαῖρι καὶ μιὰ ἐπίχρυση σάλπιγγα.

Μὲ τὸ σούρουπο, ἀκουγόταν ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας κι' ἡ μητέρα τῆς Ροδούλας, ποὺ ἔραβε στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ, ρωτοῦσε:

— Ἀκοῦς, Ροδούλα;

Κι' ἡ μικρὴ ἀπαντοῦσε:

— Ὁ πατέρας!...

Μιὰ ἡμέρα, ὁ πατέρας τῆς Ροδούλας ἔφερε, σέρνοντας, ἕνα λύκο σκοτωμένο. Ἦταν στενοχωρημένος, τὰ ρούχα του γεμᾶτα λάσπη καὶ τὸ χέρι τυλιγμένο σ' ἕνα μαντήλι ματωμένο.

Τὴ νύχτα, καθὼς στριφογύριζε στὸ κρεββάτι της, ἄϋπνη, ἡ Ροδούλα, ἄκουσε τοὺς γονεῖς της νὰ μιλᾶνε. Ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέη πὼς εἶχε πληγώσει κάποιο λαφροθήρα, πού, ἐπειδὴ τὸν εἶχε πιάσει ἐπ' αὐτοφώρῳ, χύμηξε αὐτὸς πάνω του γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Ροδούλα κατάλαβε τότε πὼς ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ συναντηθῇ κανεὶς μὲ λύκο ἢ λαφροθήρα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν κόρη ἑνὸς γενναίου ἀνθρώπου, θέλησε νὰ γνωρίσῃ τὰ μυστήρια τοῦ δάσους.

Ἔνα πρωΐ, λοιπόν, ὅταν πέρασε τὸ λειβάδι, κοντοστάθηκε ἀπέναντι στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ σκέφτηκε, ὅτι ἦταν εὐκαιρία νὰ πραγ'ιατοποίηση τὸν πόθο της. Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δάσος. Μόλις μπῆκε σ' αὐτό, συνάντησε ἕναν ἄντρα μὲ ἀχτένιστα μαλλιὰ καὶ ἄγρια μάτια. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα ραβδί.

— Ποῦ πᾶς, μικρούλα: τὴ ρώτησε.

— Πάω νὰ βρῶ τὸν πατέρα μου.

— Καὶ τί εἶναι ὁ πατέρας σου;

— Εἶναι δασοφύλακας!

Ὁ ξένος κατσούφιασε καὶ τὸ χέρι του ἔσφιξε τὸ ραβδί του. Ἔπειτα κύτταξε γύρω. Ἦταν μόνος. Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ἦταν λαφροθήρας, ἔτρεφε πάντα στὴν καρδιά του μίσος γιὰ τοὺς δασοφύλακες. Μποροῦσε, λοιπόν, νὰ χτυπήσῃ τὴ Ροδούλα. Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκανε. Γιατὶ ἡ μικρούλα εἶχε μάτια τόσο γαλανά, κι' ἕνα χαμόγελο τόσο ἀγνό, ποὺ δὲν αἰσθάνθηκε τὴ δύναμι νὰ τῆς κάνη κακό. Μέσα στὴ σκληρὴ ψυχή του εἶχε φυτρώσει, ξαφνικά, ἡ καλωσύνη.

Ἡ Ροδούλα συνέχισε τὸ δρόμο της μέσα στὸ δάσος. Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ τὴν τριγύριζε. Ξαφνικά, ὅμως, τὴν ἔπιασε φόβος. Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζῃ τὸν πατέρα της. Μὰ κανένας δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Ἐξακολούθησε, λοιπόν, τὸ δρόμο της, μὰ κουράστηκε κι' ἔπεσε στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, κλαίγοντας. Κι' ἐκεῖ, ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, εἶδε πλάϊ της ἕνα λύκο νὰ κάθεται στὰ πισινά του πόδια. Ἦταν πετσὶ καὶ κόκκαλο. Ἡ Ροδούλα τοῦ χαμογέλασε.

— Τί κάνεις, λυκούλη: τὸν ρώτησε.

Ὁ λύκος τῆς ἀποκρίθηκε, ὅπως οἱ λύκοι τῶν παραμυθιῶν:

— Σὲ κυττάζω. Εἶσαι πολὺ ὄμορφη!...

— Πεινᾶς, λυκούλη: τὸν ξαναρώτησε.

— Ὤ, ναί! Πολύ!...

Τότε ἡ Ροδούλα ἄνοιξε τὸ ταγάρι της. Ἔβγαλε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί της καὶ τὸ μοιράστηκε μαζί του.

Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν σὰν παληοὶ φίλοι. Ὁ λύκος τῆς διηγήθηκε τὴ ζωή του, τὶς νυχτερινὲς ἐπιδρομές του, τὸ μίσος τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον του. Ἡ Ροδούλα πάλι τοῦ μίλησε γιὰ τὶς γαλοπούλες της καὶ τὶς κοῦκλες της. Τοῦ εἶπε ἀκόμα πόσο ὡραῖα ἀντηχοῦσε στὸ σούρουπο ἡ χρυσὴ σάλπιγγα τοῦ πατέρα της.

Καί, ξαφνικά, ἀκούστηκε ὁ ἦχος της. Ὁ λύκος τέντωσε τ' αὐτιά του κι' ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιασμα βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἡ Ροδούλα φοβήθηκε. Μὰ ὁ λύκος ξαπλώθηκε κοντά της, ἀκούμπησε ἁπαλὰ τὰ μπροστινά του πόδια ἀπάνω της καὶ μὲ τὴ γλῶσσα του ἄρχισε νὰ τῆς γλύφη τὰ χέρια. Ἡ Ροδούλα ἔβγαλε τὴν κόκκινη σάρπα της καὶ τὴν ἔδεσε στὸ λαιμό του.

Ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας πλησίαζε περισσότερο. Ἔφτασε μάλιστα τόσο κοντά, ποὺ ὁ λύκος, μ' ἕνα πήδημα, ἔγινε ἄφαντος! Ἡ Ροδούλα ἔμεινε μόνη κι' ἄρχισε νὰ κλαίη...

Τὸ πρωΐ, οἱ γονεῖς της, ποὺ τὴν ἀναζητοῦσαν ἀπ' τὴν περασμένη μέρα, τὴ βρῆκαν στὴ ρίζα τοῦ δέντρου νὰ κλαίη ἀκόμη...

Ἡ Ροδούλα κράτησε κρυφὴ τὴ συνάντησί της μὲ τὸ λύκο. Οἱ γονεῖς της, γιὰ πολλὲς μέρες, δὲν τὴν ἄφηναν νὰ βγαίνῃ μόνη ἔξω.

Ὅταν ὅμως τὴν ἄφησαν ἕνα πρωΐ, ἐκείνη ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δάσος. Κι' ἐκεῖ, στὴ ρίζα τοῦ δέντρου, τὴν περίμενε ὁ λύκος πιὸ ἀδύνατος ἀπ' τὴν περασμένη φορά. Στὸ λαιμό του ἦταν δεμένη ἡ κόκκινη σάρπα.

— Ἐδῶ εἶσαι, λυκούλη: τοῦ φώναξε ἡ Ροδούλα μὲ χαρά.

— Σὲ περίμενα! τῆς ἀπάντησε. Ἤξερα ὅτι θάρχόσουν νὰ μὲ βρῇς!

Ἡ φωνή του εἶχε κάτι τὸ πονεμένο.

Ἡ Ροδούλα τὸν ρώτησε γιὰ τὴ ζωή του.

— Ἀλλοίμονο, τῆς εἶπε τότε ὁ λύκος. Ὅλ' αὐτὰ πέρασαν πιά. Ἐσὺ μοῦ ἔμαθες τὴν καλωσύνη, μοῦ ξερρίζωσες ἀπ' τὴν ψυχὴ τὴ σκληρότητα. Ὅταν ξαναγύρισα στοὺς ἄλλους λύκους, δὲ μ' ἀναγνωρίσανε. Δὲ θέλησα πιὰ νὰ ριχτῶ στὰ ἀνυπεράσπιστα πρόβατα... Τὸ αἷμα μοῦ φέρνει ἀηδία... Τώρα πιὰ δὲν εἶμαι λύκος. Περιπλανιέμαι στὸ δάσος μοναχὸς κι' ἀδύνατος. Ἡ πεῖνα μὲ τσάκισε.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ μάννα

— Ἄκου τὰ δέντρα πῶς βογγοῦν
κι' ἡ θάλασσα πῶς βράζει!
οἱ ἀστραπὲς φεγγοβολοῦν
κι' ὁ κεραυνὸς μὲ σκιάζει!

— Σῶπα, μικρούλη μου κι' ἐδῶ
μέσ' στὴ θερμὴ ἀγκαλιά μου
δὲν θὰ φοβᾶσαι κεραυνὸ
οὔτ' ἀστραπὴ κοντά μου.

Εἶν' ἡ ἀγάπη μου πολλή,
μὲ δύναμι μεγάλη,
αὐτὴ καὶ μ' ἀστραπὲς μιλεῖ
καὶ μὲ ἀνεμοζάλη!...

Ι. ΧΕΛΜΗΣ

Ἡ Ροδούλα χαμογελοῦσε μὲ συμπόνια.

— Καϋμένε λυκούλη!... τοῦ εἶπε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲν ξαναϊδωθῆκαν πιά.

Ἕνα βράδυ ὅμως, ὁ πατέρας της Ροδούλας ἔφερνε σέρνοντας στὸ σπίτι. Ἕνα λύκο μὲ τὴν κόκκινη σάρπα τῆς Ροδούλας στὸ λαιμό του. Ἐκείνη, μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἡ μητέρα της τότε ρώτησε τὸν πατέρα της:

— Τὸν σκότωσες μέσα στὸ δάσος;

— Ὄχι. Τὸν σκότωσα ἐδῶ κοντά. Τριγύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶναι ἡ πρώτη ταλάβει γιατί γύριζε ὁ λύκος γύρω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Φαίνεται πὼς θὰ πεινοῦσε ὑπερβολικά...

Ὅταν ἡ Ροδούλα ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ κλαίη. Γιατὶ μόνο ἐκείνη εἶχε καταλάβει γιατί γύριζε ὁ λύκος γύρω ἀπ' τὸ σπίτι της... Ἤθελε νὰ τὴ δῇ καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ ἴσως λίγο φαγητό. Γιατὶ δὲν ἔπιγνε πιὰ τὰ πρόβατα. Μὰ στάθηκε ἄτυχος. Ὅπως συμβαίνει καμμιὰ φορὰ καὶ μὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Μιὰ κι' ἔξω!..

Ὁ Τοτὸς εἶχε φτάσει πιὰ στὴν ἡλικία, ποὺ ἔπρεπε νὰ πάῃ σχολεῖο καὶ ἡ μητέρα του, μὲ τρόπο, τὸν κατάφερε νὰ ἔλθῃ ἐθουσιασμένος μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ γινότανμαθητής.

— Σοῦ ἀγόρασα καινούργιο φορεσιά, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη γελαστά. Θὰ εἶσαι ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα, μὲ καινούργιους φίλους κι' ὅταν τελειώσῃς τὸ σχολεῖο, θὰ ἔχῃς γίνει πιὰ σπουδαῖος ἄνθρωπος!...

Ὁ Τοτός, ὅπως ἦταν φυσικό, ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς μητέρας του, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο. Κι' ὅταν ἐπιτέλους πῆγε τὴν πρώτη μέρα, γύρισε πετῶντας ἀπ' τὴ χαρά του.

Μὰ τὴ δεύτερη μέρα τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ μητέρα του πῆγε νὰ τοῦ πῇ πὼς ἦταν ὥρα νὰ σηκωθῇ, ὁ Τοτὸς παραξενεύτηκε.

— Καὶ γιατί νὰ σηκωθῶ: ρώτησε ἀγουροξυπνημένος.

— Μὰ γιατὶ πρέπει νὰ πᾶς στὸ σχολεῖο! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του τρυφερά.

Κι' ὁ Τοτός, γεμᾶτος ἀπορία αὐτὴ τὴ φορά, ξαναρώτησε:

— Μά, πῶς, μαμά: Θὰ ξαναπάω;...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

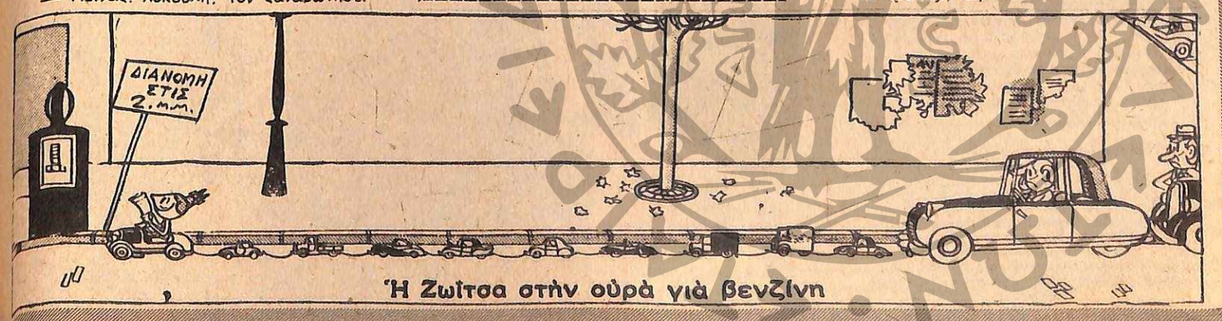
Ὁ Τοτὸς δὲν τὰ βγάζει πέρα μὲ τὴν ἀριθμητική του. Ἀφινει λοιπὸν τὸ τετράδιο καὶ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὶς «Πληροφορίες»:

— Ἔμπρός! Πληροφορίες ἐκεῖ;... Ἀκοῦστε, παρακαλῶ. Θάθελα νὰ μοῦ πῆτε πόσο κάνει 24 ἐπὶ 46...

Στὸ μάθημα τῆς Ζωολογίας:

— Ζῶον τετράποδον λέγεται ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τέσσερα πόδια. Ξέρεις νὰ μοῦ πῆς κανένα παράδειγμα, Κουφιοκεφαλάκη;

— Τὸ τραπέζι, κύριε!...

Ἡ Ζωΐτσα στὴν οὐρὰ γιὰ βενζίνη

Η μόδα της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΥΣΙΜΩΝ

Η ΜΟΔΑ, καθώς θὰ δοῦμε, ἔχει τὴν ἱκανότητα ν' ἀντλῆ ἐμπνεύσεις ἀπὸ τὸ κάθε τι, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν διεθνῆ κατάσταση.

Θὰ σᾶς φανῆ παράξενο, ὡστόσο εἶναι ἀληθινὸ καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξωμε ἀμέσως: Ἡ κρίσις τῶν καυσίμων π. χ., ποὺ κάνει προβληματικὴ τὴ θέρμανσι στὰ περισσότερα σπίτια, δίνει ἀφορμὴ στὴ μόδα νὰ ἐμπνευστῆ χαριτωμένες ἐμφανίσεις γιὰ τὶς ὧρες, ποὺ μένει ἡ γυναῖκα σπίτι της. Καὶ ὄχι μόνο χαριτωμένες, ἀλλὰ καὶ πρακτικές, ἀφοῦ ἐπιδιώκουν ν' ἀντιδροῦν στοὺς χαμηλοὺς βαθμοὺς τῆς θερμοκρασίας.

Λανσάρει, λοιπόν, γιὰ τὸ σπίτι τὶς φαρδειὲς καὶ μακρειὲς φοῦστες, εἴτε ἀν φόρμ, εἴτε σουρωτές, ἀπὸ μάλλινο χονδρὸ ὕφασμα, ἢ μολτόν, ἢ βελουτίν, ἢ φετρίν. Ὅλα αὐτὰ μονόχρωμα ἢ σταμπάτα.

Αὐτὲς οἱ φοῦστες συμπληρώνονται ἢ μὲ μία μάλλινη σεμιζιὲ μπλούζα πολὺ ἄνετη, ἢ μ' ἕνα πουλόβερ μὲ ψηλὸ γιακά.

Γιὰ νὰναι τέλειο τὸ ντύσιμο τοῦ σπιτιοῦ, ἀντικαθιστοῦμε καὶ τὶς νάϋλον κάλτσες μὲ μάλλινες σὲ ζωηρὰ χρώματα.

Ἡ μόδα λανσάρει ἐπίσης γιὰ τὴν ἴδια περίστασι ρομπ-φουρώ, ποὺ γίνεται μὲ πλέξιμο τοῦ χεριοῦ καὶ μὲ χονδρὸ μαλλί. Τὰ μανίκια γίνονται μακρυὰ καὶ ὁ γιακᾶς σηκωτὸς ἢ γυρισμένος σὲ δυὸτρεῖς δίπλες ὁλοτρίγυρα στὸ λαιμό. Μιὰ φαρδειὰ δερμάτινη ζώνη συμπληρώνει τὴν ἐμφάνισι.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε καὶ τὸ παντελόνι, ποὺ φοριέται εἴτε σχιστὸ στὸν ἀστράγαλο, εἴτε κλασσικὸ μακρύ, μὲ γύρισμα κάτω, εἴτε μὲ τὸ γαρνίρισμα ἀπὸ γαζιὰ σὲ διαφορετικὸ χρῶμα. Εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος πολὺ τῆς μόδας.

Πολλὲς φορές, τὸ παντελόνι ἔχει γιὰ συμπλήρωμα σὰν ἕνα ζιλὲ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ φοριέται ἀπὸ τὸ κεφάλι, δηλαδὴ χωρὶς κούμπωμα. Ἔχει ἀρκετὰ φαρδειὲς τὶς μασχάλες, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ φορεθῆ μὲ αὐτὸ ἕνα πουλόβερ μὲ χοντρὴ πλέξη.

Τὸ ὕφασμα τοῦ παντελονιοῦ εἶναι κι' αὐτὸ ἀπὸ ζεστὸ μάλλινο ὕφασμα, σὲ σκοῦρο χρῶμα, σὰν τὸ μπλὲ-μαρέν, τὸ μαῦρο, τὸ καφέ, ἐνῶ τὸ πουλόβερ, τὸ σουέτερ ἢ ἡ μπλούζα, ἔχουν ζωηρὰ χρώματα.

Οἱ ἐμφανίσεις αὐτές, ποὺ εἶναι τόσο κατάλληλες γιὰ ὄχι πολὺ θερμασμένα σπίτια, ἔχουν κι' ἄλλον ἕνα προορισμό: Νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν, ἂν προσκληθῆτε σὲ κάποιο φιλικὸ ἐξοχικὸ σπίτι. Ἔτσι ντυμένη θὰ μπορῆτε ν' ἀπολαύσετε τὶς χειμωνιάτικες ὁμορφιές.

Μὴ παραλείψετε νὰ πάρετε μαζί σας καὶ ἄλλο ἕνα σύνολο: φούστα καὶ πουλόβερ ἢ παντελόνι καὶ πουλόβερ, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς φιλικῆς προσκλήσεως καὶ νὰ κάμετε καμμιὰ ἐκδρομή.

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΤΑΓΙΕΡ

Ἡ μόδα μᾶς ἐμφανίζει μιὰ νέα γραμμὴ στὰ ταγιὲρ τῆς ἐποχῆς. Πρόκειται γιὰ μιὰ γραμμὴ ἐντελῶς ἁπλή, ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ κάθε τι τὸ ἐξεζητημένο, ὅπως καὶ ἀπὸ κάθε τι κλασσικό.

Ἡ ζακετοῦλα τῶν καινούργιων αὐτῶν ταγιέρ, ἐφάπτεται μόνον στὸ σῶμα, χωρὶς διόλου νὰ τὸ περιορίζη, ἐνῶ δυὸ πένσες ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ κάτω, ἀφ' ἑνὸς δίνουν στὸ στῆθος τὸν ἀέρα ποὺ χρειάζεται, κι' ἀφ' ἑτέρου συντελοῦν στὴν ὑπογράμμισι τῆς μέσης. Κι' αὐτὸ ὅμως μὲ μεγάλη διακριτικότητα.

Ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῆς μοδάτης αὐτῆς ζακέττας, εἶναι οἱ πεσμένοι ὦμοι, τὸ μάκρος τῆς μπάσκας, ποὺ μόλις φθάνει ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν καὶ τὸ μάκρος τῶν μανικιῶν, ποὺ εἶναι λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ τρουὰκάρ.

Αὐτὸς ὁ τύπος τῆς ζακέττας κουμπώνει μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, ὅπου ἕνας γιακᾶς, συνήθως ἀπὸ γούνα, στρογγυλός, κατεβαστός, δίνει στὸ σύνολο μιὰ ἰδιαίτερη χάρι.

Συμπλήρωμα τῆς ζακέττας εἶναι ἡ φούστα σὲ μιὰ ἰδιόρρυθμη γραμμὴ κι' αὐτή. Πρόκειται γιὰ τὴν γραμμὴ «Γονὼ» ποὺ τὴν πετυχαίνομε κάνοντας μερικὲς ἐλεύθερες πένσες κατὰ διαστήματα γύρω ἀπὸ τὴ μέση, δίνοντας στοὺς γοφοὺς μιὰ μεγάλη «ἀμπλέρ», ἐνῶ τὸ σύνολον τῆς φούστας ἀκολουθεῖ τὴν εὐθυγραμμία.

Ἕνα τέτοιο ταγιεράκι φοριέται εὔκολα ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας, ἐνῶ συγχρόνως, ἀνάλογα μὲ τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ διαλέξετε, μπορεῖ νὰ πάρη μιὰ λιγώτερο ἢ περισσότερο ἀμπιγιὲ μορφή. Τὰ τουΐντ, τὰ σέτλαντ, οἱ φανέλλες. τὰ ζέρσεϋ καὶ τὰ κοτλὲ βελοῦδα, βρίσκουν τὸ καθένα τὴ θέσι του.

Τὰ ταγιὲρ σας, ἐξ ἄλλου, μποροῦν ν' ἀποτελέσουν σύνολο μὲ ἕνα ἐπανωφόρι, καμωμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὸ ταγιὲρ ἢ ἀπὸ διαφορετικό, σὲ κάποιο συνδυασμὸ ἁρμονικό.

Τὸ ἐπανωφόρι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. γίνεται ριχτό, μὲ πολὺ φάρδος, μὲ κούμπωμα ἴσιο ἢ σταυρωτό.

Γιὰ τὸ συνδυασμὸ ἐπανωφοριοῦ καὶ ταγιὲρ δὲ βάζομε γιακᾶ στὸ ἐπανωφόρι, γιατὶ βγαίνει ὁ γιακᾶς τοῦ ταγιὲρ καὶ τὸ γαρνίρει.

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΤΙΣ ΠΤΙΤ-ΡΟΜΠ

Ἂν ἡ ἁπλότης χαρακτηρίζη τὶς καθημερινὲς τουαλεττίτσες, ποὺ ἔχουν τὴν ὀνομασία πτὶτ-ρόμπ, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ ποικίλωμε τὴν ἁπλή τους γραμμὴ μὲ κάποια λεπτομέρεια, ποὺ νὰ τοὺς δίνη ξεχωριστὴ χάρι.

Σ' ἕνα ὁλόϊσιο κορσὰζ π. χ. ἀπὸ μιὰ εὐθύγραμμη πτὶτ-ρόμπ, Βλέπουμε διαγώνιες πτυχές. ποὺ ξεκινᾶνε ἀπὸ τὶς πλαϊνὲς ραφὲς κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη καὶ ἀνταμώνονται στὴ μέση στὸ σημεῖο ποὺ κουμπώνει τὸ φόρεμα κι' ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω συνεχίζονται στὴ φούστα, φθάνοντας μὲ τὴν ἴδια διαγώνια κατεύθυνσι στὶς πλαϊνὲς ραφὲς της στὴ μέση περίπου τῶν γοφῶν.

Μιὰ ζώνη σὲ μέτριο φάρδος, σκεπάζει τὸ σημεῖο ὅπου ἀνταμώνονται οἱ πτυχές.

Σὲ μιὰ ἄλλη εὐθύγραμμη πάλι πτὶτ-ρόμπ, ὅλο τὸ γαρνίρισμά της ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ποὺ σχηματίζει κορσελέ, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη μπροστά, εἶναι περασμένα δυὸ «κὸκ» στὸ ἴδιο φάρδος τῆς ζώνης. Εἶναι διπλωμένα σὰν φιόγκοι μὲ τὶς ἄκρες πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὸ τὸ ἰδιότροπο γαρνίρισμα, ἔχει διαγώνια κατεύθυνσι καὶ ξεφεύγει κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ κορσὰζ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς φούστας.

Ἄλλη πάλι χαριτωμένη τουαλεττίτσα ἐφαρμόζει τὶς ντεκοὺπ μὲ σοῦρες.

Τὰ πλαϊνὰ φύλλα τοῦ φορέματος ἑνώνονται μπροστὰ καὶ πίσω μὲ τὸ μεσαῖο φύλλο μὲ ραφὲς ἀπὸ τὸν ὦμο ὡς τὴν ἄκρη τῆς φούστας, σχηματίζοντας ἔτσι μὲ χάρι τὸ «ἑβαζὲ» τοῦ στήθους καὶ τὴν κλίσι τῆς μέσης. Λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι τῆς μέσης, τὰ δυὸ μπροστινὰ πλαϊνὰ φύλλα, σχηματίζουν μιὰ προεξοχὴ στὸν τύπο τῶν πάτ, καὶ κουμπώνει μπροστά, κάτω δὲ ἀπ' αὐτὴ

1) Ἐπανωφόρι - ρεδιγκότα ἀπὸ λαινάζ. Ἔχει ἕνα πρωτότυπο γιακά, ποὺ ἐπεκτείνεται ἀπὸ μπροστινὸ φύλλο. 2) Πολὺ φαρδὺ ἐπανωφόρι γαρνιρισμένο μὲ βελονιές. Ἔχει ἕνα μεγάλο κατεβαστὸ γιακᾶ κι' ἕνα νωμίτη ποὺ σχηματίζει τὶς ἐπάνω τσέπες. 3) Κομψὸ ἐπανωφόρι μὲ δυὸ στρογγυλεμένες ραφὲς στὰ πλάγια μπρὸς ποὺ φτάνουν ὡς τὶς τσέπες.

1) Ταγιὲρ ἀπὸ σέτλαντ σὲ ἐντελῶς νέα γραμμή: Κοντὴ ζακετοῦλα καὶ φούστα—τανὺ μὲ σουρίτσες. 2) Φόρεμα ἀπογευματινὸ ἀπὸ μάλλινα τζέρσεϋ. Τὰ πλαϊνὰ πανὼ ἐπεκτείνονται σὲ δυὸ πάτ ποὺ σταυρώνουν μπροστά. 3) Πρακτικὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ χονδρὸ λαινάζ ἐφοδιασμένο μὲ προσθετὴ μπέρτα γιὰ τὰ μεγάλα κρύα.

τὴν πάτ. τὸ μεσαῖο φύλλο τῆς φούστας σχηματίζει σουρίτσες. Ἔτσι δίνομε φάρδος στὸ ἐπάνω μέρος τῆς φούστας, χωρὶς νὰ θίγωμε τὴ συνολικὴ εὐθυγραμμία.

Μιὰ ἄλλη κούπ, πολὺ πρωτότυπη, μᾶς παρουσιάζει ἕνα φόρεμα μὲ σταυρωτὸ κούμπωμα στὸν τύπο τῶν ρομπ-μαντό, μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἡ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐνῶ μιὰ φαρδειὰ ντραπαριστὴ ζώνη, συγκρατεῖται ἀρκετὰ χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση, περνῶντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ κούμπωμα, κάτω ἀπὸ ἀνοίγματα, ποὺ σχηματίζονται στὸ φόρεμα, σὰν θηλειές, καὶ δένει μὲ φιόγκο στὸ ἕνα πλάϊ.

Ἄλλη μιὰ πρωτότυπη κοὺπ εἶναι ἡ τουαλεττίτσα, τῆς ὁποίας τὸ κορσὰζ σχηματίζει σοῦρες ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, ἐνῶ ἡ φούστα ἀρχίζει ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, στολισμένη μὲ κουμπιὰ ὁλοτρίγυρα, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι πὼς κουμπώνει στὸ κορσὰζ καὶ συνεχίζεται, σχηματίζοντας τὴν κλίσι τῆς μέσης, εὐθύγραμμη ὡς κάτω.

Τὸν ἴδιο τύπο φορέματος μποροῦμε νὰ ἔχουμε μὲ μιὰ παραλλαγὴ στὸ κορσάζ: Ἀντὶ νὰ σχηματίζη σοῦρες, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, μπορεῖ νὰ σχηματίζη ντραπαριστὸ σταύρωμα μὲ τὰ μανίκια σὲ κοὺπ ζαπονέ, καὶ τότε τὸ σύνολο παίρνει μιὰ νότα πιὸ ἀμπιγιέ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΡΑΠΕ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΑ

Ἡ μεγάλη μόδα τῶν ντραπὲ ἐπεκτείνεται καὶ στὰ καπέλα. Καὶ αὐτὸ διευκολύνει ὅσες ἔχουν ἀρκετὴ ἐπιτηδειότητα καὶ ἀτομικὸ γοῦστο, ὥστε νὰ μποροῦν μόνες τους νὰ φτιάξουν ἕνα καπελλάκι ἢ καὶ περισσότερα ἀπὸ ἕνα. Δὲ θὰ ξοδέψετε παρὰ μόνο γιὰ ν' ἀγοράσετε τὰ ὑλικά, κάποτε μάλιστα δὲ θὰ χρειασθῆ νὰ τ' ἀγοράσετε οὔτε αὐτά, γιατὶ μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε μέσα στὰ συρτάρια σας: Ἕνα κομμάτι μεταξωτὸ ἢ βελοῦδο ἀπὸ κάποιο φόρεμα, ποὺ ἔχει μπῆ σὲ ἀχρηστία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ποὺ ἀναφέραμε, εἶναι τὸ σατὲν καὶ τὸ λαμέ.

Τὸ ντραπάρισμα πρέπει νὰ γίνη πάνω σ' ἕνα φόντο ἀπὸ τὸ λεγόμενο «σπαρτρὶ» ἢ γιὰ μεγαλύτερη εὐκολία, ἀγοράζετε μιὰ καλότα ἀπὸ «σπαρτρὶ» καὶ πάνω σ' αὐτὴν ντραπάρετε μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὸ ὕφασμά σας.

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνωμε, θὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς συμβουλές:

Πάρετε «σπαρτρὶ» καὶ κόψετε ἕνα στρογγυλό, μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν τεπὲ τῆς τόκας, ὥστε ὄχι μόνο νὰ σκεπαστῆ μὲ αὐτὸ ὅλος ὁ τεπές, ἀλλὰ καὶ νὰ περισσεύουν ὁλοτρίγυρα δυὸ ἑκατοστά, ποὺ εἴτε μὲ μικρὲς πένσες, εἴτε μὲ μιὰ σουρίτσα ὁλοτρίγυρα, θὰ τὰ προσαρμόσετε γύρω ἀπὸ τὸν τεπέ. Ἔπειτα θὰ κόψετε μιὰ σχετικῶς φαρδειὰ λωρίδα στὸ λοξὸ τοῦ ὑφάσματος, μὲ τὴν ὁποία. τσακίζοντάς την στὴ μέση, θὰ ντύσετε τὸ μπὸρ τῆς τόκας ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω.

Ἡ βάσι τοῦ καπέλλου σας εἶναι ἕτοιμη. Δὲν σᾶς μένει παρὰ τὸ ντραπάρισμα κι' ἐδῶ θὰ δείξετε ὅλο σας τὸ γοῦστο καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα. Θὰ κόψετε μιὰ φαρδειὰ λωρίδα στὸ λοξὸ καὶ πάλι τοῦ ὑφάσματος καὶ σὲ τόσο μάκρος, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ περιβάλη τὴν τόκα ἀπὸ «σπαρτρὶ» καὶ μάλιστα νὰ εἶναι λίγο μακρύτερη, γιὰ νὰ μπορέσετε, ντραπάροντας τὸ καπέλλο σας, νὰ κούψετε τὶς ἄκρες τῆς λωρίδας μέσα στὸ ντραπάρισμα. Φυσικά, δὲν εἶναι ἀπαισοαίτητο νὰ εἶναι μονοκόμματη ἡ λωρίδα· μπορεῖ νὰ ἔχη μιὰ καὶ δυὸ ἀκόμη ραφές. Περιττὸ νὰ ποῦμε, βέβαια, ὅτι οἱ ραφὲς θὰ εἶναι διαγώνιες, ἄρα στὸ ἴσιο τοῦ ὑφάσματος, ἀφοῦ ἡ λωρίδα σας εἶναι λοξή.

Στριφώνετε τὴ λωρίδα, πιάνοντας τὸ στρίφωμα μὲ σταυροβελονιὰ καὶ προσέχοντας νὰ μὴ φαίνωνται διόλου οἱ βελονιὲς ἀπὸ τὴν καλὴ ὄψι.

Φτάσαμε πιὰ στὸ σημεῖο τοῦ ντραπαρίσματος. Ἐδῶ δὲν ἔχουμε πιὰ νὰ σᾶς ποῦμε τίποτε. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ γοῦστο σας γιὰ νὰ σχηματίσετε ἁρμονικὲς πτυχές, λίγο πιὸ φαρδειὲς στὰ πλάγια, ἂν αὐτὸ ταιριάζη στὴ φυσιογνωμία σας ἢ διατηρώντας μιὰ ἐπίπεδη γραμμή, ὅπως εἶναι καὶ περισσότερο τῆς μόδας.

Ὅταν εἶναι ἕτοιμο τὸ καπελλάκι σας, τὸ γαρνίρετε μ' ἕνα κόσμημα, ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες ἢ μυγκὲ ἢ ὅ,τι ἄλλο κρίνετε κατάλληλο.

Μὲ πόση εὐχαρίστησι θὰ τὸ φορᾶτε, ὅταν ξέρετε ὅτι τὸ φτιάξατε μόνη σας καὶ δὲ σᾶς στοίχισε ὁλόκληρη περιουσία.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ

Καθὼς εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, ἡ μόδα σήμερα δίνει ἰδιαίτερη σημασία στὰ πλεκτά. Δὲ διστάζει νὰ τὰ θεωρῆ σὰν τὸ καλύτερο συμπλήρωμα γιὰ μιὰ καλὴ ἐμφάνισι, ἀκόμη καὶ ἀμπιγιέ.

Βέβαια, τόσο ἡ πλέξι, ὅσο καὶ τὸ σχέδιο, πρέπει σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι, νὰ ἔχουν ἕνα ἰδιαίτερο τύπο.

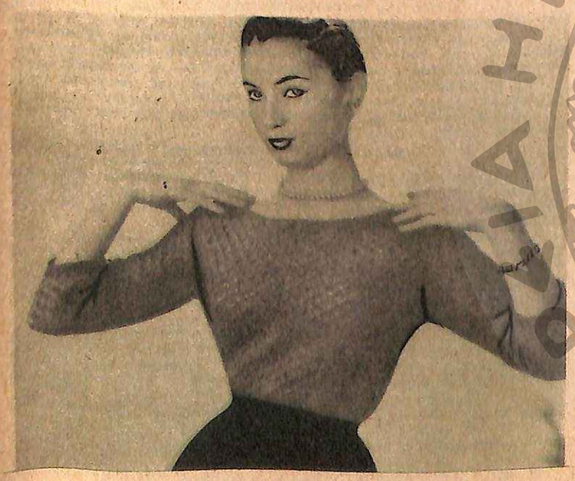
Ὅσο γιὰ τὴν πλέξι, θὰ διαλέξετε ἕνα σχέδιο δαντελλὲ πυκνὸ ἢ ἀραιό, ὅλα συνηθίζονται. Θὰ διαλέξετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει περισσότερο.

Γιὰ νὰ πετύχη τὸ πλεκτό σας, σᾶς συμβουλεύουμε νὰ κόβετε προηγουμένως ἕνα ἀχνάρι στὸ σῶμα σας καὶ ἀκολουθῶντας το νὰ πλέκετε τὰ διάφορα κομμάτια τοῦ πλεκτοῦ σας.

Ἡ κοὺπ στὰ ἀμπιγιὲ πλεκτὰ ἀκολουθεῖ τοὺς κανόνες τῆς κάθε ἀμπιγιὲ ἐμφανίσεως: Μεγάλο δηλαδὴ ἄνοιγμα γύρω στὸ λαιμὸ στρογγυλὸ ἢ τετράγωνο καὶ μανικάκια κοντὰ σὲ κοὺπ ζαπονέ.

Τὰ ἀμπιγιὲ πλεκτὰ μποροῦν καὶ νὰ μὴ ἔχουν κλείσιμο, ἀφοῦ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ περνᾶ ἀπ' αὐτὸ τὸ κεφάλι. Καὶ ἂν ἀκόμη χρειάζεται κούμπωμα, μπαίνει στὴν πλάτη.

Οἱ ἀμπιγιὲ πλεκτὲς μπλοῦζες γίνονται σὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς

Ἀπογευματινὴ «δαντελλὲ» μπλούζα πλεγμένη μὲ λεπτὸ μαλλὶ καὶ βελόνες ἀρ. 2½.

μόδας καὶ φοριοῦνται συνήθως μὲ φαρδειὲς φοῦστες.

1) Ἐπανωφοράκι μὲ κὸλ-ἐσάρπα γιὰ τὸ σχολεῖο. 2) Ἄλλο ἐπανωφοράκι σταυρωτὸ μὲ γούνινο γιακαδάκι καὶ ζώνη. 3) Πτὶ-παλτὸ μὲ καπεθαστὸ γιακὰ καὶ κλείσιμο μὲ 4 πάτ. Εἶναι τὸ λεγόμενο κὰρ-κότ. 4) Βέστα ριχτὴ ἀπὸ καμιλό, ποὺ φοριέται μὲ πλισσὲ φούστα. 5) Ἐπανωφόρι μὲ πρωτότυπη μαρτεγκάλ, ποὺ πιάνει μόνον τὰ πλάγια.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ χειμώνας μᾶς ἀναγκάζει νὰ μιλήσωμε πάλι γιὰ τὰ ἐπανωφοράκια τῶν παιδιῶν μας καὶ πρῶτα γιὰ τὴν κοῦπ πρενσές, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας. Γιὰ νὰ πετύχωμε τὴν κοῦπ πρενσές, τοποθετοῦμε μπροστὰ καὶ στὴν πλάτη στενὰ φύλλα, ποὺ στενεύουν πιὸ πολὺ στὴ μέση καὶ φαρδαίνουν λίγο, κατεβαίνοντας. Οἱ ραφὲς τῶν φύλλων γίνονται ὅρθιες ἀπὸ μέσα, ὥστε τὰ φύλλα τοῦ ἐπανωφοριοῦ νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι σχηματίζουν πιέτες.

Ὁ τύπος αὐτὸς τῶν παιδικῶν ἐπανωφοριῶν, ἔχει τὸ κούμπωμα σταυρωτό, μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ τελειώνοντας στὴ μέση. Τὸ γιακαδάκι εἶναι στρογγυλό, κατεβαστό.

Γιὰ συμπλήρωμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ πρενσές, συνηθίζεται πολὺ μιὰ μπερτούλα, ποὺ μοιάζει μάλλον μὲ μεγάλο γιακᾶ, ποὺ σκεπάζει τοὺς ὤμους. Ἂν τὰ μέσα τὸ ἐπιτρέπουν, μπορεῖ αὐτὴ ἡ μπερτούλα νὰ γίνῃ ἀπὸ γούνα. Εἶναι ξέχωρη ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, γιὰ νὰ φοριέται μόνον στὰ μεγάλα κρύα.

Στὰ ἐπανωφοράκια πρενσὲς δὲν βάζομε τσέπες, ἐκτὸς ἂν εἶναι κάθετες καὶ κρύβονται στὶς πλαϊνὲς ραφές.

Γιὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦμε διάφορα μάλλινα μονόχρωμα ἢ φασονέ, ἰδίως στὸν τύπο τῶν νταμιέ, ἀκόμη καὶ σκωτσέζικα.

Μιὰ παρόμοια κούπ, μὲ προσθήκη μιᾶς μαρτεγκάλ, ποὺ κουμπώνει στὰ δυὸ πλάγια, συνδυάζεται στὶς μικρὲς κοπελλίτσες μὲ μακρὺ παντελόνι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς εἶναι πολὺ πρακτικὸς γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ χειμῶνα, γιατὶ ἐπιτρέπει τὸν καθημερινὸ περίπατο, ἀνεξαρτήτως καιροῦ.

Τὴ μόδα τῶν φύλλων μὲ τὴν ἐσωτερικὴ ὄρθια ραφή, τὴ βλέπομε ἀκόμη καὶ στὰ ριχτὰ παιδικὰ ἐπανωφόρια. Ἐδῶ τὰ φύλλα, στενὰ στὸ ξεκίνημά τους, συνεχίζονται ὅλο καὶ φαρδαίνοντας, ὥστε νὰ δώσουν στὸ σύνολο τοῦ ἐπανωφοριοῦ ὅλο τὸ φάρδος ποὺ χρειάζονται αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἐπανωφόρια.

Κάτι ποὺ προσθέτει πολλὴ χάρι, εἶναι ἕνας ἰδιόρρυθμος τύπος μαρτεγκάλ, ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλαϊνὲς ραφὲς μπροστά, λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση καὶ κουμπώνει στὶς δυὸ πλαϊνὲς πίσω ραφές, ἑκατέρωθεν τῆς μεσαίας ραφῆς τῆς πλάτης.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης σ' αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια ὁ γιακᾶς, ποὺ σχηματίζει ἐσάρπα καὶ τυλίγεται γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, μὲ τὴ μιὰ ἄκρη ριγμένη πίσω καὶ τὴν ἄλλη μπροστά. Αὐτὸς ὁ γιακᾶς-ἐσάρπα ἔχει στὶς ἄκρες κρόσια.

Κι' ἄλλη μιὰ ἰδιοτροπία στὸν ἴδιο πάντοτε τύπο, εἶναι ὁ νωμίτης, ποὺ στολίζει στὴν πλάτη τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἐπανωφοριοῦ καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸν ξεκινᾶνε οἱ ὄρθιες ραφὲς τῶν φύλλων, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΑΡ—ΚΟΤ

Γιὰ τὰ κοριτσάκια μεταξὺ 10 καὶ 15 χρόνων, συνηθίζονται πολὺ τὰ ἐπανωφοράκια-βέστες, ποὺ παρουσιάζονται μὲ τὴν ὀνομασία κὰρ-κότ.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ριχτὸ ἐπανωφοράκι, ποὺ εἶναι εὐθύγραμμο καὶ τρουβὰ κάρ. Γίνεται ἀπὸ βαρὺ μάλλινο ὕφασμα στὸν τύπο τῆς χοντρῆς φανέλλας καὶ εἶναι γαρνιρισμένο ὁλοτρίγυρα μὲ φαρδιὰ γαζιά. Κουμπώνει εὐθύγραμμα μὲ τέσσερες πάτ, ποὺ ἡ πρώτη ἀρχίζει στὸ λαιμὸ καὶ τὰ κουμπιά του εἶναι δεκορατίνα.

Τὶς ἴδιες πὰτ βλέπομε στὰ μανίκια, στολισμένες κι' αὐτὲς μὲ γαζιά. Ὁ γιακᾶς εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος, στρογγυλὸς καὶ κατεβαστὸς καὶ τὸ συμπλήρωμα εἶναι δυὸ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες.

Καθὼς καταλαβαίνετε, ἀπ' ὅσα εἴπαμε, ὁ τύπος αὐτοῦ τοῦ ἐπανωφοριοῦ, εἶναι καθαρὼς σπορτὶφ—τὸ λέει ἄλλωστε καὶ ἡ ὀνομασία του.

Τὰ κὰρ-κὸτ γίνονται σὲ σκοῦρα χρώματα, ὥστε νὰ φοριοῦνται εὔκολα μὲ κάθε φορεματάκι, ἀλλὰ συνδυάζονται ἐπίσης μὲ πλισσεδωτὲς φουστίτσες, ποὺ φαίνονται κάτω ἀπὸ τὰ ἐπανωφοράκια.

Γιὰ τὸ σχολεῖο, γιὰ περιπάτους, γιὰ ἐκδρομές, αὐτὰ τὰ ἐπανωφοράκια κὰρ-κὸτ εἶναι πολὺ ἐξυπηρετικά.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχουν καὶ μιὰ κουκούλα γιὰ συμπλήρωμα, ποὺ εἶναι συνέχισις τοῦ γιακᾶ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τὰ παιδικὰ φορεματάκια ἀκολουθοῦν διάφορες «κούπ». Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς δεσπόζει κι' ἐδῶ ἡ γραμμὴ «πρενσές», ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω γιὰ τὰ ἐπανωφοράκια καὶ ποὺ ἀναδεικνύει μ' ἕνα χαριτωμένο τρόπο τὴν παιδικὴ σιλουέττα.

Ὁλόκληρο τὸ φουστανάκι γίνεται κι' ἐδῶ μὲ φυλλαράκια, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους, ποὺ στενεύουν στὴ μέση, γιὰ νὰ τὴ σχηματίσουν ἐφαρμοστὴ καὶ φαρδαίνουν ἀμέσως κατόπιν, δίνοντας στὴ φουστίτσα τὸν ἀέρα τοῦ κλός. Τὰ φουστανάκια αὐτὰ κουμπώνουν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μιὰ σειρὰ κουμπάκια κι' ἔτσι φοριοῦνται πολὺ εὔκολα.

Τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης ἡ κοῦπ μὲ τὸ κορσάζ, ποὺ σχηματίζει ἕνα εἶδος γιλέκου μὲ τετράγωνο ἄνοιγμα στὸ λαιμό, ὥστε νὰ φορίεται ἀπὸ τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ χρειάζεται κούμπωμα. Αὐτὸ τὸ κορσὰζ κατεβαίνει πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴ μέση, ποὺ τὴν σχηματίζει μὲ μιὰ μικρὴ κλίσι καὶ κουμπώνει πάνω στὴ φουστίτσα ὁλοτρίγυρα μὲ μικρὰ κουμπάκια. Ἡ φουστίτσα εἶναι σουρωτὴ ἢ πλισσεδωτή.

Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ κορσάζ, ποὺ δὲν ἔχει μανίκια, φορίεται μιὰ μπλουζίτσα φανταιζὶ ἢ μονόχρωμη, ἀνάλογα μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ ρούχου.

Σ' αὐτὸ τὸν τύπο τῆς παιδικῆς τουαλεττίτσας, ταιριάζουν τὰ μονόχρωμα ὑφάσματα, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείονται καὶ τὰ σκωτσέζικα ἢ τὰ ριγωτά, καθὼς καὶ τὰ κοτλὲ βελοῦδα.

Πολλὲς φορές, βλέπομε συνδυασμοὺς διάφορους. Λ. χ. κορσὰζ ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα καὶ φουστίτσα ἀπὸ μονόχρωμο ἢ τὸ ἀντίθετο.

Οἱ ριγωτὲς φανέλλες χρησιμοποιοῦνται γιὰ κάθε εἶδος παιδικοῦ φορέματος.

Μιὰ τελευταία μόδα παρουσιάζει φανελλίτσες γιὰ παιδικὰ φορεματάκια σὲ τύπο μπαγιαντέρ, δηλαδὴ μὲ πολύχρωμες ζωηρὲς ραβδώσεις. Τὰ γαρνιρίσματα σ' αὐτὰ τὰ φορεματάκια, τὰ καμωμένα ἀπὸ φανελλίτσες μπαγιαντέρ, γίνονται μὲ τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα, τοποθετῶντας διαφορετικὰ τὶς ραβδώσεις. Ἔτσι βλέπομε νωμιτάκια μὲ διαγώνιες ἢ ὁριζόντιες ραβδώσεις, νὰ μπαίνουν πάνω σὲ φορεματάκια, ποὺ εἶναι καμωμένα μὲ τὶς ραβδώσεις κάθετες ἢ τὸ ἀντίθετο. Οἱ φουστίτσες, ποὺ γίνονται μὲ ὁριζόντιες ραβδώσεις, ἔχουν σουρίτσες, ἀλλά, ὅταν οἱ ραβδώσεις εἶναι κάθετες, τότε προτιμοῦνται οἱ πιέτες.

Τὶς τουαλεττίτσες ἀπὸ πολύχρωμες φανέλλες τὶς συμπληρώνουν πολλὲς φορὲς λευκὰ κολλαριστὰ γιακαδάκια καὶ ἐπίσης ρεβεράκια στὰ μανίκια.

Ἄλλη κοῦπ γιὰ παιδικὰ φορεματάκια, εἶναι αὐτὴ ποὺ συνδυάζει μονόχρωμα ὑφάσματα σὲ δυὸ διαφορετικὲς ἀποχρώσεις.

Σκεφτῆτε π. χ. πόσο ὡραῖος εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ κόκκινου καὶ τοῦ μπλὲ μαρέν, τοῦ καφὲ μὲ τὸ κίτρινο, τοῦ πράσινου μὲ τὸ μπέζ. Τὸ κορσὰζ χρησιμοποιεῖ τὸν βαθύτερο τόνο, μόνο γιὰ τὸν νωμίτη, ἐνῶ ὅλο τὸ ἄλλο κορσὰζ καθὼς καὶ τὰ μανίκια, γίνονται ἀπὸ τὸν ἀνοιχτότερο τόνο. Ἡ φούστα γίνεται στὸν τόνο τοῦ νωμίτη.

Ἕνα γαλονάκι στὴν ἀπόχρωσι τοῦ ἀνοιχτότερου χρώματος στολίζει κάποτε τὸ τέλος τοῦ νωμίτη, τὸν γύρο τοῦ λαιμοῦ καὶ τὰ πουανιὲ τῶν μανικιῶν. Ἡ φούστα σὲ παρόμοια φορεματάκια γίνεται σουρωτή, ἐνῶ μιὰ δερμάτινη ζώνη ἢ πλαστίκ, περιβάλλει τὴ μέση.

Κι' ἀφοῦ μιλᾶμε γιὰ συνδυασμοὺς ὑφασμάτων σὲ παιδικὰ φορεματάκια, ἂς μὴ παραλείψωμε νὰ ἀναφέρωμε καὶ τὴ μόδα τοῦ γαρνιρίσματος στὰ μονόχρωμα φορεματάκια μὲ ὕφασμα σκωτσέζικο ἢ ριγωτό.

Βλέπομε, δηλαδή, σ' ἕνα μονόχρωμο φορεματάκι, ἄλλοτε ἕνα ἀμπιεσμὰν γύρω στὸ λαιμό, ἄλλοτε ἕνα γιακαδάκι καὶ τὰ πουανιὲ ἢ καὶ τὴ ζωνίτσα νὰ γίνωνται ἀπὸ σκωτσέζικο ἢ ριγωτὸ ὕφασμα καὶ ἀμέσως τὸ φορεματάκι παίρνει μιὰ εὔθυμη παιδικὴ νότα.

Φυσικά, προσέχουμε πάντα νὰ ὑπάρχουν ἁρμονικοὶ συνδυασμοὶ στὰ χρώματα, ὥστε νὰ εἶναι πράγματι κομψὴ ἡ ἐμφάνισι τῆς μικρούλας.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΤΗΣ ΒΡΕΦΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους τὰ πλεκτὰ προσφέρουν πολύτιμες ὑπηρεσίες, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα, εἶναι στὸ ντύσιμο τῶν μπεμπέδων μας.

Τὸ μωρουδάκι αἰσθάνεται ἀληθινὰ εὐτυχισμένο μέσα στὰ πλεκτά του ρουχαλάκια, γιατὶ εἶναι ἁπαλά, μαλακὰ καὶ τοῦ βαστοῦν ὅση ἀκριβῶς ζέστη χρειάζεται.

Εἶναι πολὺ ὡραῖο νὰ φτιάνετε στὸ μωρουδάκι σας διάφορα πλεχτὰ σύνολα μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κάθε σύνολο, στὸ ἴδιο χρῶμα.

Τὰ χρώματα γιὰ τὰ μωρά σας δὲν παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία, γιατὶ εἶναι μόνο τρία: τὸ λευκό, τὸ ρὸζ καὶ τὸ σιέλ. Φυσικά, οἱ ἀποχρώσεις τοῦ ρὸζ ὅπως καὶ τοῦ σιέλ, ποικίλλουν κι' ἐδῶ ἀκριβῶς πρέπει νὰ προσέξετε νὰ διαλέξετε τὴν πιὸ ἁπαλὴ ἀπόχρωσι, ποὺ ταιριάζει στὸ μωρουδάκι σας τόσο πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς ζωηρὲς ἀποχρώσεις.

Τὰ μωρουδίστικα σύνολα εἶναι διάφορα, ἀλλὰ τὰ τυπικὰ ἐξαρτήματα, ποὺ τὰ ἀποτελοῦν, εἶναι σχεδὸν ὅλα τὰ ἴδια.

Ἔχομε τὸ μικρὸ παντελονάκι, ποὺ μπορεῖ νὰ κρατιέται μὲ δυὸ μπρετέλλες, ὥστε νὰ μὴ σφίγγῃ διόλου τὴν τρυφερὴ μεσούλα τὸ ποὺ δένει στὴν πλάτη κι' ἔχουμε ἀκόμη τὴ ζακεττούλα μὲ μακρυὰ μανικάκια. αὐτὴ ποὺ δένει μπροστά.

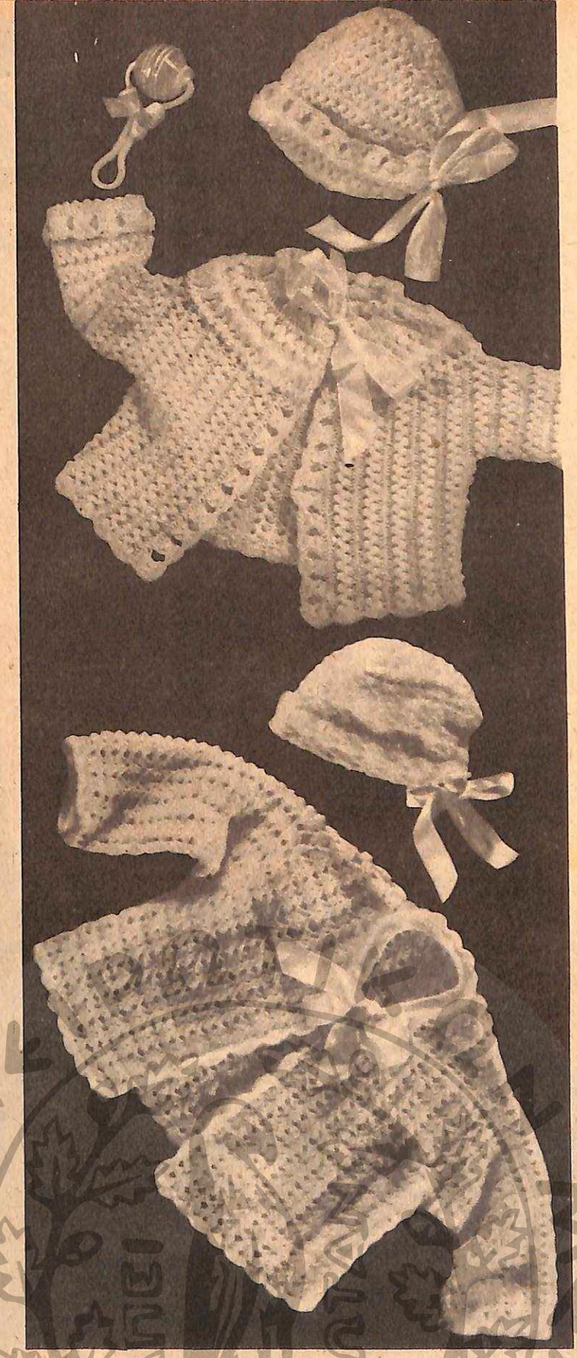
Μὲ τὰ τρία αὐτὰ πλεκτά, τὸ μωρουδάκι εἶναι ντυμένο ζεστὰ καὶ ὡραῖα συγχρόνως, ἐφ' ὅσον βρίσκεται στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ ἐξαντλᾶμε καὶ τὰ πλεκτὰ κιλτσάκια στὰ ποδαράκια.

Ὅταν πρόκειται ὅμως νὰ πᾶμε τὸ μωρουδάκι περίπατο, μὲ τὸ ἀμαξάκι του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πλεκτὴ κουβερτούλα, μὲ τὴν ὁποία θὰ τὸ ἔχωμε σκεπασμένο, καλὸ εἶναι νὰ προτιμήσωμε καὶ μιὰ πλεκτὴ κομπινεζόν. Δηλαδὴ ἕνα πλεκτὸ ποὺ τὸ ντύνει ὁλόκληρο ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὣς τὰ πόδια.

Τὸ πλεκτὸ αὐτὸ γίνεται ὡς ἑξῆς:

Πλεχτὰ σύνολα γιὰ τὴ μπεμπούλα σας μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα, ποὺ τὰ ἀποτελοῦν: ζυπουνάκια καὶ σκουφάκια.

Ἀρχίζομε τὸ πλέξιμο ἀπὸ τὰ δυὸ ἄκρα, σχηματίζοντας πρῶτα τὸ ἕνα καλτσάκι καὶ συνεχίζοντας μὲ τὸ παντελόνι. Ὅταν πλέξωμε τὸ ἕνα πόδι, διακόπτομε γιὰ ν' ἀρχίσωμε τὸ ἄλλο. Ὅταν τελειώσωμε κι αὐτό, τὰ πιάνομε καὶ τὰ δυὸ στὶς βελόνες καὶ συνεχίζομε τὸ πλέξιμο, προχωρῶντας στὸ κορσάζ. Πρῶτα τὸ ἐμπρὸς καὶ ὕστερα τὴν πλάτη, ποὺ τὴν ἀφίνομε ἀνοιχτὴ ὡς τὴ μέση καὶ κλείνομε τὸν λαιμὸ μ' ἕνα φιογκάκι.

Τὸ μωρουδάκι εἶναι ἔτσι ντυμένο ὁλόκληρο στὰ μάλλινα καὶ δὲν τρέχει τὸν κίνδυνο νὰ κρυώσῃ. Ἂν μπορῇ νὰ στέκῃ καθιστὸ στὸ ἀμαξάκι του, τότε συμπληρώνομε τὸ ντύσιμό του καὶ μ' ἕνα ζυπουνάκι μὲ μακρυὰ μανικάκια, γιατὶ οἱ κομπινεζὸν γίνονται συνήθως ἢ μὲ πολὺ κοντὰ μανίκια ἢ χωρίς.

Μὴ ξεχνᾶμε καὶ τὸ πλεκτὸ σκουφάκι, ποὺ θὰ προφυλάττῃ τὸ γυμνὸ κεφαλάκι. Τὸ στολίζομε συνήθως μὲ μιὰ κορδέλλα καὶ φιόγκο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το "μυρωμένο όπάλι"

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο στρατηγὸς Βάνγκ σταμάτησε ἀπότομα τὴ συζήτησί του μὲ τὸν Χάρρυ Πέρκινς καὶ χτύπησε ἕνα μικρό, ἀσημένιο γκόνγκ. Σχεδὸν ἀμέσως, πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν ποὺ ἔκρυβε μιὰ πόρτα, παρουσιάστηκε μιὰ κοπέλλα. Ἔτρεξε, μὲ μικρὰ βήματα, καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν στρατηγό, σταυρώνοντας τὰ χέρια της στὸ στῆθος της.

— Ἑτοίμασε ὅ,τι χρειάζεται νὰ περιποιηθοῦμε ἕναν φίλο, τῆς εἶπε ὁ Βάνγκ.

Ἐκείνη σηκώθηκε, ἔκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισι, κύτταξε τὸν ἐπισκέπτη ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια της, καὶ χάθηκε, ἀφήνοντας στὸν Χάρρυ — ἐλαφρὰ παραγμένο — τὴν ὀπτασία μιᾶς παιδούλας ὡς δεκάξη ἐτῶν, ποὺ ξεπήδησε, θὰ ἔλεγε κανείς, ἀπὸ μιὰ παλιὰ κινέζικη μικρογραφία.

Φοροῦσε μαῦρο μεταξωτὸ κιμονό, κεντημένο μὲ λουλούδια σ' ὅλα τὰ χρώματα. Εἶχε λοξὰ μαῦρα μάτια μακρυὰ καὶ χείλη κόκινα σὰν κεράσια. Ἡ ἐπιδερμίδα της ἦταν ὠχρή, σὰν καθαρὸ κερί. Καὶ σκόρπιζε ἕνα παράξενο ἄρωμα — τόσο παράξενο, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ πῆς ἂν ἀνέβλυζε ἀπὸ χυμοὺς λουλουδιῶν ἢ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς παραμυθένιας της ὑπάρξεως.

— Εἶναι τὸ «Μυρωμένο Ὀπάλι», ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ κρατῶ κοντά μου, ἐξήγησε ὁ στρατηγὸς στὸν ξένο, μὲ ὕφος, ὅμως, μάλλον κουρασμένο.

Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ πῆγε νὰ δῇ ὁ Ἀμερικανὸς Χάρρυ Πέρκινς, νεαρὸς διπλωματικὸς ὑπάλληλος, μόλις ἐφτασε σ' ἐκεῖνη τὴ μακρυνὴ ἐπαρχία τῆς Κίνας — σ' ἐποχὴ ποὺ τὴν ἀπέραντη αὐτὴ χώρα τὴν ἔλεγαν ἀκόμα Οὐράνιο Κράτος — ἦταν ὁ στρατιωτικὸς διοικητής.

Αὐτάρκικος καὶ βασανιστής, κλέφτης, ὀπιομανής, φιλόσοφος, καὶ μὲ τὸ χαμόγελο πάντα στ' ἀνατομικὰ του χείλη, ὁ στρατηγὸς Βάνγκ κυβερνοῦσε τὸν τόπο ὅπως ἤθελε αὐτός, χαρὶς νὰ δίνη σὲ κανένα λογαριασμὸ γιὰ τὶς πράξεις του, οὔτε καὶ στὸν Αὐτοκράτορα.

"Ἐμενε σ' ἕνα παλάτι, τριγυρισμένο ἀπὸ ἀπέραντο πάρκο, μὲ δενδροστοιχίες γεμάτες μυστήριο. Δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος τί περιουσία εἶχε, πόσοι, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, τὸν ὑπηρετοῦσαν νύχτα καὶ μέρα. Ἐκεῖνο, ὅμως ποὺ ἤξερε πολὺ καλὰ εἶναι ὅτι, ἀντίθετα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδας του, εἶχε μιὰ μονάχα γυναίκα: τὸ «Μυρωμένο Ὀπάλι».

Τὸ ὄπιο, τὸ ἀλκοόλ, κάθε εἴδους καταστροφὲς τὸν εἶχαν κάνει ἐρείπιο σὲ ἡλικία σαράντα ἐτῶν. Συγκέντρωσε, λοιπόν, τὶς λίγες δυνάμεις ποὺ τοῦ ἔμειναν στὴν μοναδικὴ εὐνοουμένη του. Τὴν ἀγαποῦσε, τὴ λάτρευε μὲ ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς κουρασμένης καρδιάς του.

Ὁ Χάρρυ Πέρκινς δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη τί εἴδους περιποίησι θὰ τοῦ ἔκανε ὁ οἰκοδεσπότης.

Σὲ λίγο, ὁ στρατηγὸς τὸν ὁδηγοῦσε σ' ἕνα σαλόνι, δίπλα στὸ γραφεῖο του, στρωμένο μὲ πολύχρωμα χαλιά, μὲ μικρὰ ἐπιπλα σκαλισμένα μὲ φίλντισι, πραγματικὰ κομψοτεχνήματα, μὲ ἔργα τέχνης σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Δίπλα στοὺς τοίχους, ποὺ τοὺς σκέπαζαν μεταξωτὰ παραπετάσματα, ἦταν ἁραδιασμένα χαμηλὰ ντιβάνια, μὲ βελουδένια μαξιλάρια.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔκανε πιὸ ὑποβλητικὴ τὴν ἀτμόσφαιρα ἦταν μιὰ λεπτὴ μυρωδιὰ ὀπίου, ποὺ μετέφερε σ' ἐξωτικοὺς κόσμους ὅποιον δὲν ἦταν μαθημένος σ' αὐτήν.

— Καθῆστε, κύριε, εἶπε τὸ «Μυρωμένο Ὀπάλι» στὸν Χάρρυ, μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο.

Ὁ Ἀμερικανὸς ξάπλωσε σ' ἕνα ντιβάνι, ἐνῶ ὁ στρατηγὸς καθότανε σταυροπόδι σ' ἕνα ἄλλο, λίγο πιὸ πέρα.

Μὲ ἀργὲς καὶ ἐπίσημες κινήσεις, σὰν νὰ ἔκανε ἱεροτελεστία, ἡ εὐνοουμένη τοῦ Βάνγκ προσέφερε στὸν ἐπισκέπτη ἕνα «μπαμπού», μακρειὰ καλαμένια πίπα, καὶ ἄναψε ἡ ἴδια τὸ ἀρωματικὸ μπαλλάκι τοῦ ὀπίου.

Μὲ τὶς πρῶτες ρουφηξιές, ὁ Χάρρυ εἶδε τὰ χρώματα νὰ διαλύωνται τριγύρω του καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὸ ντιβάνι του ἦταν μιὰ βάρκα ποὺ ἀρμένιζε σιγὰ-σιγὰ σὲ ἀκύμαντα νερά. Ὅλα ἦταν θολὰ τριγύρω του. Τὰ μάτια μονάχα τοῦ Μυρωμένου Ὀπαλιοῦ, ποὺ στεκότανε παραπέρα, σκόρπιζαν δυνατὲς λάμψεις.

— Πῶς σᾶς φαίνεται κύριε Πέρκινς; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ στρατηγός, ποὺ ρουφοῦσε τὴν πίπα του μὲ ἀπάθεια.

— Πολὺ ὡραῖα! ψιθύρισε ὁ Χάρρυ, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὴν Κινέζα.

— Εἶναι μιὰ ἡδονὴ ποὺ τὴν περιφρονεῖτε ἐσεῖς. Ὅποιος, ὅμως, τὴν ἀπολαύση μιὰ μονάχα φορά, δύσκολα τὴν ξεχνᾶ.

Ὁ Χάρρυ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, χαμογελώντας ἀπὸ εὐτυχία. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του καταλάβαινε τὴ σημασία τῆς μαγικῆς λέξεως «παράδεισος», μέσα στοὺς ἀτμοὺς μιᾶς ὁμίχλης καὶ στὶς σκοτεινὲς λίμνες τῶν ματιῶν τοῦ «Μυρωμένου Ὀπαλιοῦ».

Ὅταν τελείωσε ἡ πίπα του, ἔμεινε λίγο ἀκίνητος, ἀποχαυνωμένος, καὶ ὕστερα ρώτησε τὴν Κινέζα:

— Μπορῶ νὰ ἔχω ἄλλη μιὰ πίπα;

— Νὰ τοῦ δώσης! διέταξε ὁ στρατηγὸς τὴν εὐνοουμένη του, μὲ παράξενο τόνο.

Ἡ δεύτερη πίπα ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἡδονικὴ τὴν ἔκλυσι ποὺ εἶχε ἀγκαλιάσει τὸν Χάρρυ. Καί, σιγὰ-σιγά, χαρὶς νὰ τὸ καταλάβη πῶς, τὸν κυρίευε κι' ἕνα ἄλλο συναίσθημα, ἀκόμα πιὸ εὐχάριστο: "Ἀρχισε ν' ἀγαπᾶ τὸ «Μυρωμένο Ὀπάλι»...

Ὅταν ζήτησε καὶ τρίτη πίπα, γιὰ νὰ παρατείνη περισσότερο τὸ μεθυστικὸ ὄνειρο, ἡ εὐνοουμένη κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν στρατηγό. Ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε περιορισθῆ σὲ μιὰ μονάχα πίπα, ἔκανε καὶ πάλι καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του.

... Σὲ λίγο, ὁ Χάρρυ κοιμότανε βαθειά, μ' ἕνα χαμόγελο ἀπερίγραπτης εὐδαιμονίας στὰ χείλη.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἀμερικανὸς πῆγε καὶ πάλι στὸ σπίτι τοῦ Βάνγκ, ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ ὄπιο καὶ τὸ ἀλλόκοτο — σὰν τὸ περιβάλλον — αἴσθημά του γιὰ τὴ μικρὴ Κινέζα. Μόλις ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψί του, ὁ στρατηγὸς εἶπε στὴν εὐνοουμένη του:

— Νὰ τὸν βάλης νὰ περάση στὸ σαλόνι καὶ νὰ τοῦ δώσης ὅσες πίπες σοῦ ζητήση.

— Μά... δὲν θὰ τὸν πειράξουν; τόλμησε νὰ ἐναντιωθῆ ἡ Κινέζα.

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ. Νὰ τὸν πειράξουν! Ἤρθε σὲ μένα νομίζοντας πὼς θὰ μποροῦσε νὰ συγκεντρώση πληροφορίες χρήσιμες γιὰ τὸ προξενεῖο του. Εἶναι νέος, γερός, δυνατός, ἀπὸ ἀτσαλένια νεῦρα... Ἔ! λοιπόν, θὰ τὸν κάνω ἐγώ, πρὶν περάση παλὺς καιρός, νὰ μὴν ἔχη πιὰ θέλησι, νὰ σέρνεται στὰ πόδια του...

Ὁ στρατηγὸς δὲν κάπνισε πάνω ἀπὸ μιὰ πίπα, κείνη τὴ μέρα, καὶ ὕστερα πῆγε στὸ γραφεῖο του, ἀφήνοντας μονάχο τὸν Χάρρυ, ἀφοῦ ἔκανε νόημα στὴν εὐνοουμένη του. "Αν ἐκείνη δὲν εἶχε χαμηλώσει τὸ κεφάλι της, ἂν ὁ Βάνγκ ἀντίκρυζε τὴ ἀγρίες λάμψεις ποὺ φώτισαν ξαφνικὰ τὰ μάτια της, θὰ φοβότανε.

— Σᾶς παρακαλῶ, ὄχι ἄλλη! ψιθύρισε ἡ Κινέζα, ὅταν ὁ Χάρρυ τῆς ζήτησε καὶ δεύτερη πίπα μὲ ὄπιο...

— Κι' ἐγώ, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὴ χάρι αὐτή! τραύλισε ὁ Ἀμερικανός, ξαπλωμένος στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἂν ζαλιστῶ περισσότερο, θὰ γίνη πιὸ μεγάλη ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα... Γιατί σ' ἀγαπῶ, «Μυρωμένο Ὀπάλι». Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα...

Ἡ εὐνοουμένη τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε:

— Σιγά, μὴ μᾶς ἀκούσῃ! Θέλω τὴν ἀγάπη σου μὰ χωρὶς ὄπιο...

Ὁ Χάρρυ ξεζαλίστηκε ἀμέσως, ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά. Ἀνασηκώθηκε στὸ ντιβάνι καὶ ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς Κινέζας, ποὺ τὴν κύτταζε ἐρωτηματικὰ στὰ μάτια, χωρὶς ἀκόμα νὰ πιστεύη στ' αὐτιά του.

Ἡ εὐνοουμένη κύτταξε νὰ δῇ ἂν κοιμόταν ὁ Βάνγκ στὸ γραφεῖο του, ζαλισμένος ἀπὸ τὴ πίπα, κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάση τὸ Χάρρυ:

— Σ' ἀγάπησα κι' ἐγὼ ἀπὸ χθὲς ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορά. Ὢ, ἂν ἤξερες τί ἀνασταύωσι ἔγινε μέσα μου... Καὶ ὁ στρατηγὸς θέλει τώρα νὰ σὲ δηλητηριάση μὲ τ' ὄπιο...

Καὶ συνέχισε σὲ λίγο:

— Τὸν μισῶ καὶ τὸν συχαίνομαι τὸν Βάνγκ. Εἶναι ἕνα ἐρείπιο ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν κανένα μεγαλεῖο, γιὰ νὰ τὰ σεβαστῆς. Σὲ σένα, ὅμως, εἶδα ἄλλον κόσμο. Καταλαβαίνω πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα.

— Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, στὴν Ἀμερική, τῆς εἶπε ὁ Χάρρυ ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἡ ἀπαγωγή. Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

— Ἀγαπημένε μου! ἀναστέναξε ἡ Κινέζα.

Ὁ Χάρρυ σηκώθηκε.

— Ἐγὼ πηγαίνω τώρα, εἶπε στὴν κοπέλλα. Καὶ ὡς αὔριο ποὺ θὰ ξαναρθῶ, θὰ ἔχω βρῆ μέ τί τρόπο θὰ σὲ πάρω ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Ὅταν ἡ εὐνοουμένη τοῦ στρατηγοῦ ἔμεινε μόνη, ξανάπεσε στὸ ντιβάνι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ βλέπη μπροστά της μονάχα τὸν Χάρρυ. Τὴν ἔπιασε σχεδὸν νάρκη, δὲν κατάλαβε πότε ὁ Βάνγκ μπῆκε στὸ σαλόνι. Μὰ ὅταν τὴν ἄγγιξε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο καὶ συνῆρθε ἀπὸ τὴ μέθη της, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε διάβασε στὸ πρόσωπό του τὴν καταδίκη της.

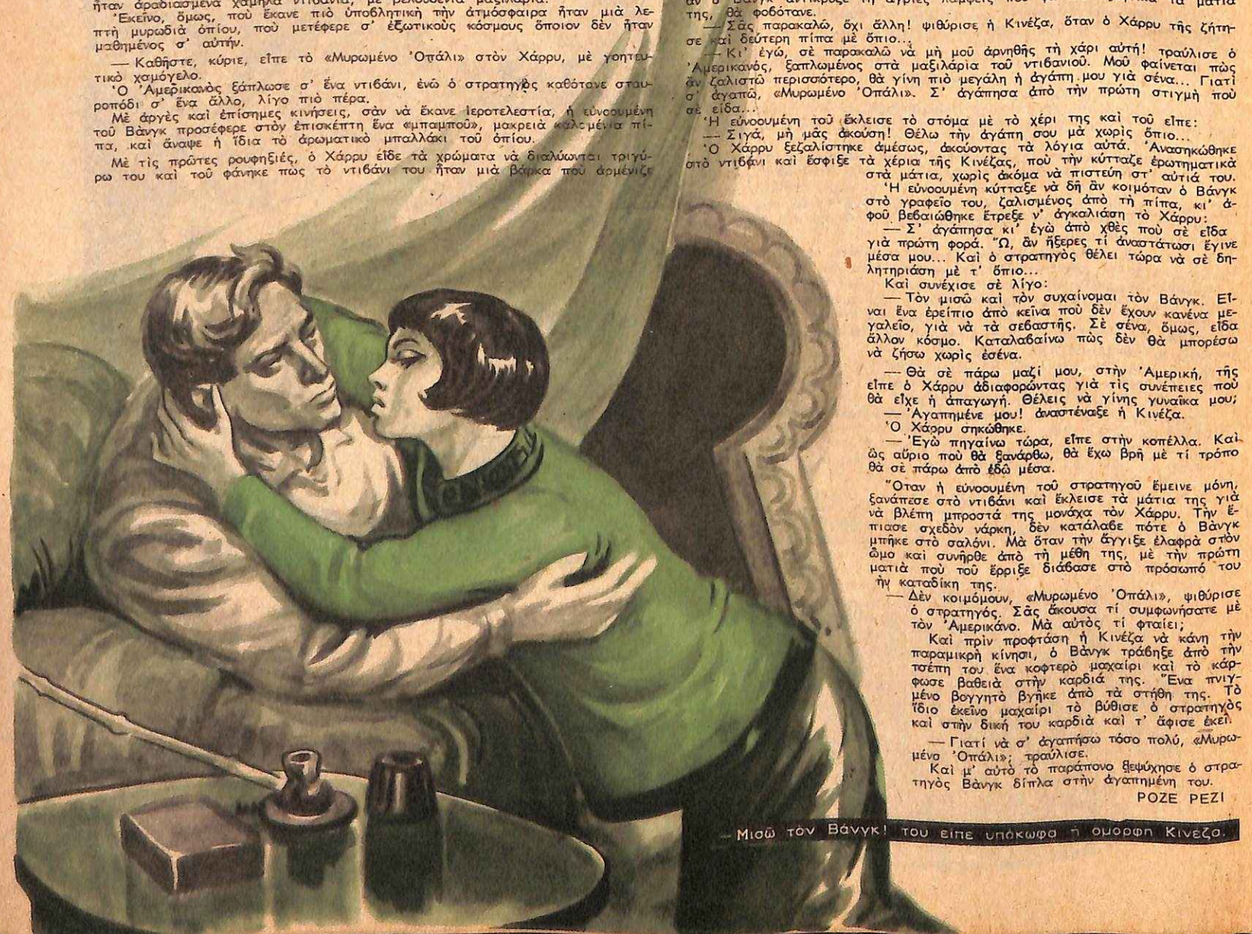
— Δὲν κοιμόμουν, «Μυρωμένο Ὀπάλι», ψιθύρισε ὁ στρατηγός. Σᾶς ἄκουσα τί συμφωνήσατε μὲ τὸν Ἀμερικάνο. Μὰ αὐτὸς τί φταίει;

Καὶ πρὶν προφτάση ἡ Κινέζα νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι, ὁ Βάνγκ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι καὶ τὸ κάρφωσε βαθειὰ στὴν καρδιά της. "Ενα πνιγμένο βογγητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μαχαίρι τὸ βύθισε ὁ στρατηγὸς καὶ στὴν δική του καρδιὰ καὶ τ' ἄφισε ἐκεῖ.

— Γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω τόσο πολύ, «Μυρωμένο Ὀπάλι»; τραύλισε.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ παράπονο ξεψύχησε ὁ στρατηγὸς Βάνγκ δίπλα στὴν ἀγαπημένη του.

POZE PEZI

— Μισῶ τὸν Βάνγκ! του εἶπε ὑπόκωφα ἡ ὁμορφη Κινέζα.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Ὁ ἀδελφοφόνος-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ἀστυνόμος Ντίκς φαίνει τὸ Ντὸν ἐλεύθερο νὰ ἐνεργήση ὅπως νομίζει. Στὴ βαλίτσα τῆς Τζίνας, ὁ Ντὸν βρίσκει μιὰ φωτογραφία της, βγαλμένη στὴ Σιέννα, κι' ἔτσι βεβαιώνεται πὼς ἀκολουθεῖ τὸ σωστὸ δρόμο. Νοικιάζει λοιπὸν μιὰ βίλλα ἔξω ἀπ' τὴν Ἰταλικὴ αὐτὴ πόλι καὶ πηγαίνει ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὴ Μάριαν, τὸ Χάρρυ καὶ τὸν Τσέρυ. Στὴν πλατεία τῆς Σιέννας βλέπει ἕνα πελώριο γέρο, ὑπηρέτη σὲ κάποια βίλλα τῶν περιχώρων. Ὕστερα συναντάει τυχαίως τὴ Λορέλι. Ἐνῶ ὅμως τὴν παρακολουθεῖ, βγαίνει μπροστά του ὁ νέγρος καὶ τὸν σταματάει μὲ κάποια πρόφασι, κι' ἔτσι ἡ Λορέλι τοῦ ξεφεύγει. Ψάχνοντας σὲ παληὰ ἱστορικὰ βιβλία, ἀνακαλύπτει ὅτι δυὸ παληὲς οἰκογένειες τῶν Βάγκα καὶ τῶν Τζένγκα, χωρίζονταν ἀπὸ ἀσπονδο μίσος, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἀρχηγία τῆς συνοικίας τῆς Χελώνας, ποὺ τὴ διεκδικοῦσαν κι' οἱ δυό. Ὁ δεύτερος εἶχε καταστρέψει τὸν πρῶτο, μὲ ὕπουλο τρόπο, κι' ὁ Βάγκα εἶχε ὁρκισθῆ τότε νὰ ξαναποκτήση κάποτε τὴν παληὰ του δύναμι καὶ τὰ πλούτη καὶ νὰ ἐκδικηθῆ. Ὑποπτεύεται λοιπὸν ὁ Ντὸν ὅτι ἡ Χελώνα εἶναι κάποιος φανατικός, ἀπόγονος τοῦ Βάγκα, ποὺ θέλει νὰ κρατήση τὸν ὅρκο τοῦ προγόνου του. Ἀναθέτει στοὺς ἀνθρώπους του νὰ παρακολουθοῦν τὸ νέγρο. Στὸ μεταξύ, ἡ Λορέλι ἐξιδεύει ἀντιληφθῆ τὴν παρακολούθησι του καὶ τὰ λέει ὅλα στὸ φίλο της καὶ στέλεχος τῆς συμμορίας Φελίξ. Ἔχει τρομάξει καὶ τοῦ συνιστᾶ νὰ τὸ σκάσουνε μαζὶ πρὶν τοὺς ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία.

5ον

»Δὲ κατάλαβα τί ἔκανα, παρὰ ὅταν ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο ἡ Τζίνα. Μὰ τότε πιὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ ν' ἀποτραβηχτῶ. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ κλείσω μάτι τὶς νύχτες, ὅσο τὸ σκέπτομαι... Καὶ νὰ ποὺ τώρα μᾶς πασουσιάστηκε κι' αὐτὸς ὁ Ἀμερικάνος! Θὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία, εἶμαι βέβαιη.

— Φτάνει πιά! φώναξε ὁ Φελὶξ μὲ μανία. Τί σ' ἔπιασε καὶ κάνεις ἔτσι, σὰν παλαβή;

— Μὰ δὲν βλέπεις λοιπόν... ἄρχισε ἡ Λορέλι.

Τὴν ἔκοψε, ταράζοντάς την ἀπ' τοὺς ὦμους καὶ ουρλιάζοντας:

— Σκασμὸς λοιπόν! Ἄκουσέ με: Πρέπει νὰ παίξουμε μὲ τὰ χαρτιὰ ποὺ ἔχομε στὰ χέρια μας. Ἂν κερδίσουμε, ἔχει καλῶς. Ἂν χάσουμε, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς. Γιὰ τὴν ὥρα, κρατᾶμε «φλὸς ρουαγιάλ». Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἴχαμε τέτοιο λσμπρὸ χαρτί! Καὶ δὲν πρόκειτσι νὰ μᾶς τὸ χαλάση αὐτὸς ὁ καταραμένος Ἀμερικάνος!

Ἡ Λορέλι πετάχτηκε ὄρθια.

— Εἶσαι ἠλίθιος! εἶπε μὲ θυμό. Ἐγὼ τὸ περίμενα πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μᾶς ξετρύπωνε κάποιος. Τὸ ξέρω... Ἀρκετὰ κάναμε ὅ,τι κάναμε. Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ φύγουμε ἀπ' τὴ μέση, πρὶν ἐπέμβη ἡ ἀστυνομία. Μποροῦμε νὰ πᾶμε στὸ Μπουένος Ἄϋρες...

Ὁ Φελὶξ τὴν κύτταξε σαρκαστικά.

—Ἔτσι ἔ; πρόφερε. Αὐτὸ λοιπὸν σκεπτόσουνα, τὶς νύχτες ποὺ ξαγρυπνοῦσες; Ὡραία ἡ ἰδέα σου, ποὺ νὰ μὴ βασκαθῇ! Φανταζεσαι τί χαρὰ θὰ κάνη ὁ Ἀλσκόνι, ὅταν μάθη πὼς τὸν παρατᾶμε στὴ μέση...

— Μά, ὅταν θὰ τὸ μάθη, θὰναι πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ κάνη ὁτιδήποτε.

Ὁ Φελὶξ πέταξε τὸ ἀποτσίγαρό του μέσα στὸ τζάκι.

— Πιστεύεις λοιπὸν πὼς θὰ τὸ πάρη ἀπόφασι, θ' ἀνασηκώση τοὺς ὤμους του καὶ θὰ μᾶς ξεχάση; εἶπε. Φαίνεται πὼς σὲ χτύπησε ὁ ἥλιος στὸ ἀδειανὸ κεφαλάκι σου! "Οπου κι' ἂν πᾶμε, ὁ Ἀλσκόνι θὰ μᾶς ξαναβρῆ. Δὲ θάχουμε οὔτε στιγμὴ ἡσυχία. Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πέσουμε στὰ νύχια του... ἀλλοίμονό μας!

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ συνέχισε:

— Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἂς ὑποθέσουμε πὼς κατορθώνουμε νὰ κρυφτοῦμε στὸ Μπουένος Ἄϋρες. Πόσον καιρὸ νομίζεις πὼς θᾶμαστε ἀσφαλισμένοι;... Ὁ Ἀλσκόνι ἔχει δικούς του ἀνθρώπους σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Θὰ τοὺς βάλη νὰ μᾶς βροῦνε καὶ νὰ μᾶς ξεκάνουνε!

»Ἂν τυχὸν ἔχης στὸ ὄμορφό σου κεφαλάκι τὴν ἰδέα νὰ φύγης δίχως ἐμένα, νὰ ξέρης πὼς δὲν θὰ ἠσυχάσης οὔτε λεπτό! Κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀκοῦς ἕνα βῆμα πίσω σου, θὰ παγώνης ἀπ' τὸν τρόμο. "Οταν σὲ κυττάζη κάποιος λίγο ἐπίμονα, ἡ καρδιά σου θὰ παύη νὰ χτυπᾶ.

»Πρέπει νὰ ξέρης καλά, ὅπως κι' ἐγώ, πὼς ὁ Ἀλσκόνι δὲν πρόκειται ν' ἀφίση ποτὲ ἕνα μέλος τῆς ὀργανώσεώς του νὰ λιποταχτήση. Μερικοὶ ἠλίθιοι ἐπιχειρήσανε νὰ τὸν παρατήσουνε... καὶ ξέρεις τί πάθανε!

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης λοιπόν; ρώτησε ἡ Λορέλι κυτάζοντάς τον.

— Πρῶτα, δὲν ἐννοῶ νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου. Δὲν τὸν φοβᾶμαι, αὐτὸν τὸν Ἀμερικάνο. "Αν γίνη ἐπικίνδυνος, ξέρω νὰ κανονίσω τὸ λογαριασμό του.

—"Ισως νᾶναι τότε πολὺ ἀργὰ πιά...

—"Ακουσε! διέκοψε ὁ Φελίξ. Καλὰ θὰ κάνης νὰ πᾶς νὰ πλαγιάσης καὶ νὰ ξεκουραστῆς. Εἶσαι ἐκνευρισμένη... Ἴσως ὑποπτεύεται ὁ Ἀμερικανὸς πὼς βρισκόμαστε ἐδῶ, στὴ Σιέννα, ἀλλὰ δὲ μᾶς βρῆκε ἀκόμα. Ξεχνᾶς, φαίνεται, πὼς δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο αὐτό...

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ φύγης μαζί μου; ρώτησε ἡ Λορέλι, κυττάζοντάς τον παράξενα.

— Δὲ μποροῦμε πιὰ νὰ φύγουμε, σοῦ εἶπα, τόνισε ὁ Φελίξ ξερά. Εἴμαστε πολὺ μπλεγμένοι σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Καλὰ θὰ κάνης νὰ τὸ βάλης αὐτὸ στὸ μυαλό σου... Πήγαινε τώρα νὰ πλαγιάσης.

— Θὰ μιλήσης στὸν Ἀλσκόνι γι' αὐτὸ τὸν Ἀμερικάνο;

—"Οχι ἀκόμα. Περιμένω νὰ μάθουμε περισσότερα πράγματα.

Ἡ νέα γυναῖκα πῆρε τὸ παλτό της καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Θὰ τηλεφωνήση ὁ Γουΐλλυ, εἶπε.

—"Ἐν τάξει. Θὰ περιμένω ἐδῶ...

"Οταν ἔμεινε μόνος, ὁ Φελὶξ ἄναψε ἄλλο τσιγάρο κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὴν πλούσια ἐπιπλωμένη κάμαρα, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

"Αν φανταζόταν ἐκεῖνος ὁ Ἀμερικάνος πὼς θὰ τοὺς χαλοῦσε τέτοια καλοστρωμένη δουλειά, ἦταν πολὺ γελασμένος! Τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἴσως, ἦταν νὰ προλάβουν νὰ τὸν ξεκάνουνε, πρὶν συνεχίση τὶς ἐρευνές του καὶ τὶς ἀνακαλύψεις του!

Ὁ Φελὶξ ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαινοέρχεται στὴν κάμαρα, ὅταν τηλεφώνησε ὁ Γουΐλλυ.

—"Εχασα τὰ ἴχνη του, εἶπε. Ἀφοῦ τριγύρισε λίγη ὥρα στοὺς δρόμους, γύρισε ὕστερα στὴ Βία Παντανέτο, ὅπου εἶχε ἀφίσει τ' ἀμάξι του. Τὸ πῆρε καὶ βγῆκε μ' αὐτὸ ἀπ' τὴν πόλι. Δὲ μπόρεσα πιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσω.

— Κράτησες τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου; ρώτησε ξερὰ ὁ Φελίξ.

— Βέβαια. Ἤρθε ἀπ' τὴν Ἀγγλία.

Ὁ Φελὶξ σημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Ντόν. Ὕστερα εἶπε:

—"Αν κατάλαβα καλά, δὲ μένει στὸ ξενοδοχεῖο.

— Βγῆκε ἀπ' τὴν πόλι, ξαναεῖπε ὁ Γουΐλλυ.

— Προσπάθησε νὰ μάθης ἀπ' τὰ μεσιτικὰ γραφεῖα ἂν νοίκιασε κάποιος μιὰ βίλλα, τώρα τελευταία. Θέλω νὰ μάθω ποῦ μένει αὐτὸς ὁ τύπος. Εἶναι ἀπαραίτητο καὶ ἐπείγον!

— Δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτε πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ μεσημέρι, ἀπάντησε κακόκεφα ὁ Γουΐλλυ.

Ἦταν τεμπέλης ἐκ φύσεως κι' ἀντιπαθοῦσε κάθε εἴδος

Μικρὲς ἱστορίες

Μιὰ αὐτοκτονία

Ὁ Κίμων Ἀτσίδας, ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ πρωϊνῆς ἐφημερίδος, εἶχε μιὰ ὁμορφη φιλεναδούλα, ποὺ ἤθελε νὰ βρίσκεται διςκρὸς μαζί της. Αὐτὸς ὅμως πήγαινε καὶ τὴν εὕρισκε μονάχα ὑστερα ἀπὸ τὶς δύο τὰ μεσάνυχτα, ὅταν τελείωνε τὴ δουλειά του.

Ἕνα ἀπόγεμα ὅμως πῆρε τὸ ἑξῆς τελεσίγραφο: («Ἂν δὲν ἔρθης ὡς τὶς 11 τὸ βράδυ, θ' αὐτοκτονήσω!»)

Ὁ Ἀτσίδας τὰ χρειάστηκε, γιατὶ ἤξερε πὼς ἡ φίλη του ἦταν πεισματάρα κι' ἐκδικητική. Πὼς ὅμως νὰ φύγη, ἀφοῦ ἡ δουλειά του ἦταν στὸ γραφεῖο;

— "Ωχ, ἀδερφέ, εἶπε, μπρὸς στὸ καθῆκον, ἂς σκοτωθῆ ἡ τρελλή!...

"Οταν ὅμως ἔφτασε δέκα ἡ ὥρα, φώναξε τὸ βοηθό του, ἕνα ἐξυπνο ἐπαρχιωτόπουλο, ποὺ τὸ μάθαινε νὰ κάνη ρεπορτὰζ καὶ τοῦ ἐξήγησε δίνοντάς του τὴ διεύθυνσι τῆς φίλης του:

—Νὰ πᾶς στὸ σπίτι αὐτό! Ἐκεῖ θ' αὐτοκτονήση μιὰ νέα Μάζεφε στοιχεία καὶ φέρτα μου γιὰ νὰ γράψω ἐκτενῶς!

Ἐπειτα κάθισε κι' ἑτοίμασε τὸν πρόλογο, βάζοντας χτυπητοὺς τίτλους: («Ἡ χθεσινὴ τραγικὴ αὐτοκτονία νέας. Οἱ λόγοι ἐρωτικοὶ κλπ.»)

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ὁ βοηθὸς δὲν ἐρχόταν. Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα, πουθενά! Ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε στὸ πιεστήριο χωρὶς τὴν εἴδησι.

— Τί διάβολο ἔγινε; ἀποροῦσε ὁ Ἀτσίδας, κόβοντας βόλτες στὸ γραφεῖο του.

Εὐτυχῶς, τὰ πρωϊνὰ φύλλα δὲν εἶχαν δημοσιεύσει τὴν αὐτοκτονία.

Κι' ὅταν, τέλος, ὁ βοηθὸς παρουσιάστηκε, ὁ Ἀτσίδας χύμηξε ἐξαγριωμένος ἀπάνω του καὶ τοῦ φώναξε:

— Ποῦ ποσυν χτές; Γιατὶ δὲν ἔφερες τὴν εἴδησι;

— Ἡ δεσποινὶς δὲν αὐτοκτόνησε στὶς 11 τὸ βράδυ, ἐξήγησε ἐκεῖνος μὲ ἀφέλεια.

— Αὐτοκτόνησε μήπως ἀργότερα;

— Οὔτε!

— Λοιπόν, θ' αὐτοκτόνησε ἀσφαλῶς σήμερα τὸ πρωΐ!

— Οὔτε κι' αὐτό, γιατί... ξέρετε, σήμερα τὸ πρωὶ δὲν πρόφτασε ν' αὐτοκτονήση... Ξυπνήσαμε, βλέπετε, κι' οἱ δυό μας λιγάκι ἀργά...

Ὁ Κίμων Ἀτσίδας τὸ φυσάει ἀκόμη καὶ δὲν κουνιέται!

δουλειᾶς.

— Φρόντισε νὰ τὸ μάθῃς αὔριο, τοῦ σύστησε ὁ Φελίξ.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ὕστερα πῆρε τὸ κέντρο καὶ ζήτησε νὰ τὸν συνδέσουνε μ' ἕνα ἀριθμὸ τοῦ Λονδίνου.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, μιλοῦσε στὸν Κράντορ.

— Κύτταξε νὰ βρῇς, τοῦ εἶπε, σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ αὐτοκίνητο PLM 122. Εἶναι ἐπείγον! Τηλεφώνησέ μου μόλις τὸ μάθῃς.

Ὁ Κράντορ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ εἶχε τὴν πληροφορία αὐτὴ σὲ μισὴ ὥρα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφισε στὴ θέσι του τ' ἀκουστικό, ὁ Φελὶξ ἄκουσε νὰ χτυπᾷη τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου. Ἔμεινε ἀμέσως ἀκίνητος, μὲ τὸ χέρι στὸ τηλέφωνο, μὲ καρδιοχτύπι.

Τὸ κουδούνισμα αὐτὸ σήμαινε πὼς εἶχε μπῇ κάποιος κρυφὰ στὸ πάρκο — κάποιος ποὺ δὲ θἄπρεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ!

Ὁ Φελὶξ ἄνοιξε γρήγορα ἕνα συρτάρι κι' ἅρπαξε τὸ πιστόλι του. Ὕστερα ἄνοιξε τὸ παράθυρο διάπλατο καὶ πήδησε στὴ βεράντα.

*

Ἦταν περασμένες 11, ὅταν ὁ Ντὸν ξαναγύρισε στὴ βίλλα Τριάνι. Εἶχε περιπλανηθῇ στὰ δρομάκια τῆς Σιέννα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ τὴ Λορέλι. Στὸ τέλος κατάλαβε πὼς ἔχανε ἀδίκως τὴν ὥρα του κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ δῇ μήπως εἶχαν περισσότερη τύχη ὁ Χάρρυ κι' ὁ Τσέρρυ.

Δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἕνα κοντὸ ἀνθρωπάκο, πολὺ μελαχροινό, μὲ βλογιοκομένο πρόσωπο, μὲ παληὸ καὶ φθαρμένο μαῦρο κοστοῦμι καὶ μὲ μιὰ ρεμπούμπλικα χωμένη ὡς τὰ μάτια, ποὺ τὸν εἶχε παρακολουθήσει παντοῦ σὰν σκιά του. Δίχως νὰ ὑποψιαστῇ τίποτε, κάθισε στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν πόλι, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν κύτταζε νὰ φεύγῃ μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ ἐκφρασι στὰ μάτια.

Μόλις σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα, ἡ ἐξώπορτα ἄνοιξε ἀπότομα κι' ὁ Χάρρυ κατέβηκε τρέχοντας τὴ μαρμάρινη σκάλα.

— Βρήκατε τίποτα, ἀφεντικό; ρώτησε.

Ἀπ' τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του, ὁ Ντὸν μάντεψε πὼς ἐκεῖνος εἶχε φανῇ πιὸ τυχερός.

— Ὄχι, δυστυχῶς, ἀπάντησε ἐνῶ προχωροῦσε κι' ἔμπαινε στὸ σαλόνι. Ποῦ εἶν' ὁ Τσέρρυ;

— Πῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἀφεντικό. Ὁ νέγρος τούβγαλε τὴν πίστι στὸ τρέξιμο. Μᾶς γύρισε σ' ὅλη τὴν πόλι. Ἔκανε κάτι βήματα τριπλάσια ἀπ' τὰ δικά μας. Εἴδαμε καὶ πάθαμε, γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουμε ἀπ' τὰ μάτια μας!

Ὁ Ντὸν πλησίασε στὸ μικρὸ μπάρ, γέμισε δυὸ ποτήρια μπύρα καὶ πρόσφερε τὸ ἕνα στὸ Χάρρυ.

— Ποῦ πῆγε λοιπόν; ρώτησε, ἐνῶ καθότανε στὸ πρᾶτσο μιᾶς πολυθρόνας.

Ὁ Χάρρυ ρούφηξε τὴ μπύρα, σκούπισε τὰ χείλη του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του κι' ἀπάντησε:

— Ἀφοῦ μᾶς ξεθέωσε στὸ τρεξίμο, ἀνέβηκε ὕστερα σὲ μιὰ Σιτροὲν κι' ἔφυγε. Κι' ἂν ἀκόμα εἶχα τ' αὐτοκίνητο, δὲ θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσω δίχως νὰ μ' ἀντιληφθῇ.

»Εὐτυχῶς, ὁ δρόμος ἦταν ὁλόισιος, σὲ μιὰ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων. Μπόρεσα λοιπὸν νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ μακρυὰ τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου του... Ἔπειτα ἀπὸ τρία χιλιόμετρα περίπου, ἄφησε τὸ δημόσιο δρόμο. Πιστεύω πὼς θἄστριψε σὲ κάποιο δρομάκι, ποὺ ὁδηγεῖ σ' ἕνα σπίτι.

»Τί θὰ λέγατε, ἂν παίρναμε τώρα τ' αὐτοκίνητο καὶ κάναμε μιὰ βόλτα ὡς ἐκεῖ; Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ βρῶ τὸ μέρος ποὺ ἔστριψε...

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Ντόν. Ἔλα, πᾶμε.

Κατέβηκαν καὶ μπῆκαν στ' αὐτοκίνητο. Ὁ Ντὸν κάθησε στὸ βολάν. Ἐνῶ ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀλλέα ποὺ ἔβγαζε στὸ δρόμο, φιθύρισε:

— Δὲν ξέρω μήπως ἔκανα γκάφα ἀπόψε... Μὰ ἤθελα νὰ πάρω πληροφορίες. Σκέφτηκα πὼς ὁ βιβλιοπώλης ἤξερε ἴσως κάτι γιὰ τὸ μπαρμπα-Βάγκα. Ἡ ἀντίδρασί του μοῦ φάνηκε παράξενη! Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ταράχτηκε. Ἤθελε, σώνει καὶ καλά, νὰ μάθῃ τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί μου...

»Ἴσως νἄχω γίνει πολὺ φιλύποπτος... μὰ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ κύριος Πεντόνι δὲν εἶναι τόσο ἀθῶα περιστερά.

— Οὔτε κι' ὁ νέγρος, σίγουρα, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ. Τί κτήνος, Θεέ μου! Ἂν τὸ βλέπατε πὼς ἔχαφτε τὸ παγωτό του... Ὁ Τσέρρυ εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του.. Δὲ θἄθελο ποτέ μου νὰ μπλέξω μαζί του!

— Οὔτε κι' ἐγώ. Μήπως σᾶς πῆρε εἴδησι;

Ὁ Χάρρυ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Δὲ κύτταξε πίσω του οὔτε μιὰ φορά. Τραβοῦσε ἴσια μπροστά, σὰν νὰ γυμναζόταν στὴν πεζοπορεία!

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ντὸν περνοῦσε τὴν πύλη τῆς πόλεως, ὁ Χάρρυ τοῦ εἶπε:

— Στρίψετε ἀριστερὰ ἀπὸ δῶ, ἀφεντικό. Νά, ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα εἶχε ἀφήσει τ' αὐτοκίνητό του. Πῆρε αὐτὸ τὸ δρόμο, δεξιά...

Ὁ Ντὸν ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ τοῦδειξε ὁ σωφέρ του. Πέρασαν ἕνα μοναστῆρι Φραγκισκανῶν καὶ βρέθηκαν στὴν ἔρημη ἐξοχή. Ἔπειτα ἀπὸ ἑνάμισυ χιλιόμετρο περίπου, ὁ Χάρρυ εἶπε:

— Κοντεύουμε, πιστεύω. Δὲ θἄναι προτιμώτερο ν' ἀφίσουμε ἐδῶ τ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ συνεχίσουμε μὲ τὰ πόδια;

Ὁ Ντὸν συμφώνησε. Σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο μέσα σ' ἕνα χωράφι, δίπλα στὸ δρόμο. Ἔσβυσε τὰ φῶτα. Κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ καὶ προχώρησαν πεζῇ.

Ὁ δρόμος ἁπλωνόταν μπροστά τους, χωρὶς οὔτ' ἕνα σπίτι. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Χάρρυ ἀνησύχησε.

— Μήπως περάσαμε ἀπ' τὴ στροφή, δίχως νὰ τὸ καταλάβουμε; εἶπε. Δὲν πίστευα πὼς εἶναι τόσο μακρυά...

— Ἦταν δύσκολο νὰ ὑπολογίσῃς σωστὰ τὴν ἀπόστασι ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόσουν, ἀπάντησε ὁ Ντόν. Ἂς κάνουμε ἄλλο ἕνα χιλιόμετρο. καὶ βλέπουμε.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Χάρρυ, φώναξε χαρούμενα:

— Φτάσαμε! Βλέπετε ἐκεῖ μπροστά;...

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διεκρίναν ἕνα στενὸ καρρόδρομο, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπ' τὸ δημόσιο δρόμο, προχωροῦσε ἴσια καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα, ὕστερα ἔκανε στροφὴ καὶ χωνόταν στὸ δάσος.

— Δὲ βλέπω κανένα σπίτι, φιθύρισε ὁ Ντόν. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ κάνουμε πολὺ δρόμο ἀκόμα...

Ξεκίνησε πάλι, φροντίζοντας νὰ περπατᾷη πάνω στὰ χόρτα γιὰ νὰ πνίγῃ τὸν ἦχο τῶν βημάτων του. Ὁ Χάρρυ τὸν ἀκολούθησε. Μπῆκαν στὸ δάσος.

Ἐκεῖ, τὸ σκοτάδι ἦταν σχεδὸν ἀπόλυτο. Μὰ ὁ Ντὸν ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ. Βράδυνε μονάχα λίγο τὸ βῆμα του.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, βγῆκαν ἀπ' τὸ δάσος κι' ἐφτασαν στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου. Μπροστά τους ὑψωνόταν τώρα, σὰν νἄχε ξεπροβάλει ξαφνικὰ ἀπ' τὴ γῆ γιὰ νὰ τοὺς φράξῃ τὸ πέρασμα, ἕνας χοντρὸς πέτρινος τοῖχος, τρία ἢ τέσσερα μέτρα ψηλός, ποὺ προχωροῦσε δίπλα στὸ δρόμο καὶ χανόταν στὸ σκοτάδι.

Ὁ Ντὸν σταμάτησε. Πενῆντα μέτρα μακρύτερα, διέκρινε γάλη ξύλινη πόρτα, θολωτή, μὲ χοντρὰ σιδερένια καφιά. Τὰ δυὸ φύλλα της ἦταν κλειστά.

— Στοιχηματίζω πὼς εἶν' ἐδῶ. φιθύρισε ὁ Ντόν. Θἄλεγε κανεὶς πὼς βρισκόμαστε στὸ Μεταίωνα!...

Ὁ Χάρρυ μέτρησε μὲ τὴ ματιά του τὸν τοῖχο.

— Ἂν πατήσετε στοὺς ὤμους μου, εἶπε, θὰ μπορέσετε ἴσως νὰ σκαρφαλώσετε ὡς τὴν κορφή.

— Ἂς δοκιμάσουμε.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὁ Ντὸν εἶχε καθήσει καβαλλικευτὰ στὴν κορφὴ τοῦ τοίχου. Ἀπὸ κεῖ πάνω ἔβλεπε ἕνα μεγάλο κτίριο μιᾶς ἀπέραντης περιποιημένης πελούζας.

— Σὰν παληὸς πύργος φαίνεται, εἶπε.

Ἔσκυψε ὕστερα, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ χέρι του στὸ Χάρρυ. Τὸν τράβηξε ἔτσι καὶ κατάφερε νὰ τὸν ἀνεβάσῃ κι' αὐτὸν στὸν τοῖχο.

— Τί λέτε, πηδᾶμε μέσα, νὰ δοῦμε τί γίνεται; τοῦ πρότεινε ἐκεῖνος.

— Θὰ πάω ἐγώ, εἶπε ὁ Ντόν, Ἐσὺ μείνε ἐδῶ. Ἂν χρειαστῇ νὰ φύγω γρήγορα, θὰ σὲ χρειαστῶ γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ξαναπεράσω τὸν τοῖχο.

— Δὲν ἀφήνετε νὰ πάω ἐγὼ καλύτερα; ἐπέμεινε ὁ Χάρρυ. Εἶμαι πιὸ συνηθισμένος ἀπὸ σᾶς νὰ κυκλοφορῶ στὰ σκοτεινά.

— Ἔτσι νομίζεις;... εἶπε ὁ Ντόν, χαμογελώντας εἰρωνικά.

Πιάστηκε ὕστερα μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ τοίχου, κρεμάστηκε στὸ κενὸ καὶ πήδησε.

— Προσέχετε, ἀφεντικό! τοῦ φιθύρισε ὁ Χάρρυ.

Ἐκεῖνος τὸν καθησύχασε μ' ἕνα νόημα κι' ἀπομακρύνθηκε ἔπειτα πρὸς τὸ σπίτι.

Τὰ πρῶτα διακόσια μέτρα δὲν παρουσιάζανε καμμιὰ δυσκολία. Δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἕνα μικρὸ μονοπάτι, ἀνάμεσα στοὺς φουντωμένους θάμνους ποὺ τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ κρύβεται. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὴν ἄκρη τῆς μεγάλης πελούζας, σταμάτησε.

Κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, διστάζοντας νὰ διασχίσῃ τὴ γυμνὴ ἐκείνη ἔκτασι. Θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν δοῦνε ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Δίχως ν' ἀφίσῃ τὰ δεντράκια καὶ τοὺς θάμνους ποὺ τὸν κρύβανε, ἔκαμε τὸ γῦρο τῆς πελούζας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ καμμιὰ δεντροφυτεμένη διάβασι, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Προχωροῦσε ἀθόρυβα - εὐτυχὲς γι' αὐτόν, γιατὶ ξαφνικὰ εἶδε νὰ κουνιέται κάτι, μπροστά του. Μόλις πρόλαβε νὰ χωθῇ σ' ἕνα θάμνο.

Τριάντα μέτρα πιὸ πέρα, ξεπρόβαλε μέσα ἀπ' τὰ δέντρα ἕνας ἄντρας γεροδεμένος, μὲ μιὰ καραμπίνα στὸ χέρι. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνα ἄγριο λυκόσκυλο.

Ὁ Ντὸν ἔνοιωσε νὰ σηκώνωνται οἱ τρίχες του, ὅταν εἶδε τὸ σκυλί. Τὸ τεράστιο ζῶο ἦταν δεμένο μὲ μιὰ ἁλυσίδα, ποὺ τὴν εἶχε τυλιγμένη ὁ φύλακας γύρω στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του. Προχωροῦσε μ' εὐκίνητο βῆμα, καὶ τὸ τρίχωμά του γυάλιζε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ Ντὸν ἔμεινε ἀκίνητος στὴν κρύπτη του. Εἶδε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ σκύλο νὰ περνάνε, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, καὶ νὰ χάνωνται στὸ σκοτάδι. Ἀναστέναξε ἀπὸ ἀνακούφισι, στὴ σκέψι πώς, ἂν εἶχε ριψοκινδυνέψει νὰ διασχίσῃ τὴν πελούζα, θὰ τὸν καταπαράζε τώρα τὸ λυκόσκυλο...

Κύτταξε πάλι τὸ σπίτι. Δίσταζε νὰ παραιτηθῇ, νὰ φύγῃ. Μὰ ἀναρωτιόταν πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ τὸν δοῦνε...

Προχώρησε πάλι, μὲ περισσότερη προφύλαξι τώρα, ἐξετάζοντας κάθε σπιθαμὴ ἐδάφους, πρὶν ἀφήσῃ μιὰ κρυψώνα γιὰ νὰ χωθῇ σ' ἕναν ἄλλο θάμνο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔκαμε μερικὰ λεπτὰ ὥσπου νὰ φτάσῃ στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖ, οἱ θάμνοι προχωροῦσανε μέσα στὴν πελούζα. Τὸ ξεσκέπαστο ἔδαφος ποὺ χώριζε τὸ Ντὸν ἀπ' τὸ σπίτι, δὲν ἦταν μεγαλείτερο ἀπὸ σαράντα μέτρα.

Κρυμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, κύτταξε τὸ παληὸ κτίριο. Ὅλα τὰ παράθυρά του ἦταν σκοτεινά. Τίποτα δὲν ἀποδείκνυε ὅμως ὅτι δὲ βρισκότανε κάποιος σ' ἕνα ἀπ' τὰ δωμάτια, ἐπιβλέποντας ἀπὸ κεῖ τὴν πελούζα...

Μιὰ μεγάλη βεράντα, μὲ πεζούλι ὁλόγυρα καὶ μὲ μιὰ φαρδειὰ μαρμάρινη σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν κῆπο, ἔπιανε ὅλη αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Ντὸν σκέφτηκε πὼς θἄπρεπε, ὄχι μόνο νὰ διασχίσῃ τὴν πελούζα, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνεβῇ τὰ σκαλοπάτια, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ κτίριο.

Δὲ θὰ δίσταζε, βέβαια, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ λυκόσκυλο. Μὰ τώρα ἡ σκέψι του τὸν ἔκανε νὰ φυλάγεται περισσότερο:..

Ἔπρεπε ν' ἀνακαλύψῃ σὲ ποιὸν ἀνῆκε τὸ σπίτι. Δὲ θἄταν δύσκολο, αὐτό. Τὸ κυρίως δύσκολο, γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν τερο ὅμως, γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ παιχνίδι του, πρὶν ἑτοιμαστῇ...

Μὲ τὸ κορμί του λυγισμένο στὰ δυό, ξαναπῆρε τὸν ἴσιο δρόμο, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ μέρος ποὺ τὸν περίμενε ὁ Χάρρυ.

Ἔπειτα ἀπὸ τριάντα μέτρα ὅμως, εἶδε κάτι ποὺ τὸν κάρφωσε ἀκίνητο στὴ θέσι του!

Ἕνα λυκόσκυλο στεκότανε στὴν ἄκρη τῆς πελούζας καὶ κύτταζε ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου κρυβόταν ὁ Ντόν! Τέντωσε τ' αὐτιά του, γέρνοντας λίγο τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ καλύτερα.

Ὁ Ντὸν ἔμεινε ἀκίνητος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε, σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπάσῃ

Τὸν εἶχε ἀκούσει αραγε τὸ σκυλί;... Εὐτυχῶς, δὲ μποροῦσε νὰ τὸν μυριστῇ, γιατὶ ὁ ἐλαφρὸς ἄνεμος φυσοῦσε ἀπ' τὸ μέρος του πρὸς τὸ Ντόν.

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, προχώρησε ὡς τὴ μέση τῆς πελούζας καὶ σταμάτησε πάλι.

Ὁ Ντὸν ἔνοιωσε τὸν ἱδρῶτα νὰ κυλάῃ στὸ μέτωπό του. Δὲν ἔκαμε ὅμως τὴν παραμικρὴ κίνησι. Τόσο τὸ σκυλὶ ὅσο κι' αὐτὸς μείνανε ἔτσι, ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ποὺ φάνηκε ὅμως αἰώνας στὸ Ντόν...

Ὕστερα φάνηκε, ἀπ' τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ φύλακας μὲ τὴν καραμπίνα. Προχώρησε λίγο καὶ στάθηκε, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ σκυλί.

Τὸ ζῶο στράφηκε, τὸν κύτταξε καὶ μούγκρισε ὑπόκωφα. Ἔκαιμε δυὸ βήματα μπροστὰ καὶ ξανασταμάτησε, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ πίσω του.

— Ἐδῶ! τοῦ φώναξε ὁ ἄντρας ἰταλικά, μὲ τραχειὰ φωνή.

Ὁ σκύλος δίστασε, ἔκαιμε μισὴ στροφὴ καὶ πῆγε κοντὰ στὸ φύλακα, ποὺ τοῦ πέρασε πάλι τὴν ἁλυσίδα στὸ περιλαίμιο.

Ὁ Ντὸν τοὺς κύτταξε νὰ φεύγουνε, πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν τοὺς ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια του, ξεκίνησε πάλι. Βιαζόταν τώρα ν' ἀφίσῃ τὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο μέρος. Καὶ τάχυνε τὸ βῆμα του.

Καθὼς γλυστροῦσε ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλο θάμνο, δὲν ἀντελήφθη πὼς εἶχε πατήσει πάνω σὲ μιὰ ἀόρατη μετάλλινη πλάκα, ποὺ ἔκανε νὰ λειτουργήσῃ ἀμέσως τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ μονοπάτι ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει προηγουμένως. Στοιμάτησε γιὰ νὰ προσανατολιστῇ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ἄκουσε τὸ κουδούνι!

Κατάλαβε ἀμέσως τί ἦτανε! Μάντεψε πὼς εἶχε ἀγγίξει κάποιο κουφὸ μηχανισμό... Ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Εἶδε τότε τὸ γιγαντόσωμο νέγρο νὰ προχωρῇ στὴν πελούζα, καὶ διεκρίνε τὴ λάμψι τοῦ μαχαιριοῦ ποὺ κρατοῦσε!

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο θἄταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κλονίσῃ ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ γερὰ νεῦρα. Ὅμως ὁ Ντὸν δὲν πανικοβλήθηκε. Χώθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ περίμενε.

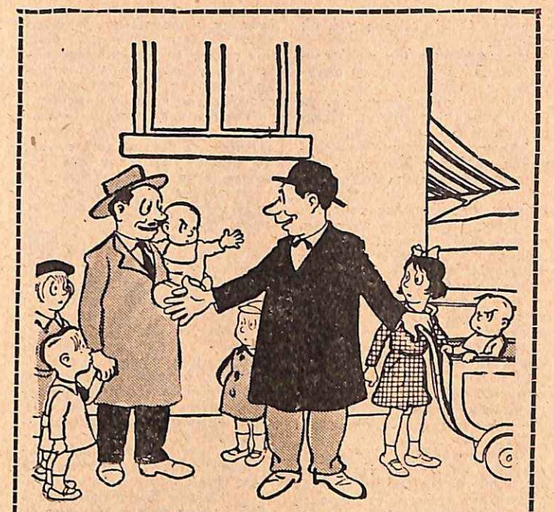
Ὁ νέγρος προχώρησε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, πενήντα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν κρύπτη τοῦ Ντόν, καὶ σταματησε γιὰ ν' ἀκούσῃ.

Ὁ φύλακας καὶ τὸ λυκόσκυλο φάνηκαν πάλι, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ ἄντρας εἶδε τὸ νέγρο καὶ σταμάτησε, συγκρατῶντας τὸ σκυλὶ ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ χυμήξῃ. Τὸ ζῶο μούγκριζε, γαύγιζε, τραβοῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὴν ἁλυσίδα του.

Τρεῖς ἄλλοι ἄντρες ξεπρόβαλαν πίσω ἀπ' τὸ σπίτι. Κοθένας τους εἶχε μαζί του ἕνα δεμένο λυκόσκυλο.

Ὁ νέγρος τοὺς ἔκαιμε νόημα νὰ περιμένουν. Καὶ προχώρησε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου κρυβόταν ὁ Ντόν.

Ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θάμνους, ὁ Ντὸν ἔβλεπε τοὺς τέσσερες φύλακες καὶ τὰ σκυλιά τους σὲ παράταξι ἀντίκου του. Ἄκουγε τὸ θρόισμα τῶν φύλλων ποὺ

— Θυμᾶσαι κάποτε ποὺ εἴχαμε βάλει στοίχημα πὼς θὰ μέναμε ἀνύπαντροι;...

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Έπιπλα σκυριανά - βυζαντινά: σκυριανά χώλ, 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950, βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καί 2.875, βυζαντινές τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δραχ. 7.800, βυζαντινές έπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6, 475. Κολοκυνθοῦς 4 καί γωνία Ἀγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ὁ. μονοίας τήν ὁδόν Πειραιῶς τράμ 4, εἰς τήν 2αν στάσιν, παρά τό Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54-737. Α. ΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ἡ Στεφανόπουλος.

ΟΡΣΕΤΤΟ

120 χιονάτα Ἰταλικά κουφετάκια λεπτῆς γεύσεως καί ἀρώματος. Περίπτερα, φαρμακεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, καταστήματα τροφίμων. Δρχ. **3.**

ΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟΝ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ
ΑΝ. ΚΑΙ ΕΛ. ΙΓΝΑΤΙΑΔΗ
μετεφέρθη Εὐτυχίδου 34 τέρμα Παγκρατίου (Τηλέφ. προσεχῶς). Ὧραι 8½—10½ π. μ. — 4½—9½ μ. μ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδός Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καί 4—6½. Τηλ. 812-278

Διατρῶστε τήν ὀμορφιά σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P."

Τά καλλυντικά «LYDIA P.» εἶναι παρτζάντα μακρᾶς ἐρεύνης καί ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, παρασκευασμένα μέ τήν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐδοκιμάσθηκαν καί συνιστῶνται ἀπό τούς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε 'Οδηγίαι ὑπάρχουν ἐντός.

Γάλα καθαρισμοῦ εἰς τρεῖς πυκνότητας No 1, διά ξηράν, No 2 διά κανονικόν, No 3 διά λιπαράν δέρμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Διά κανονικόν ἤ στεγνόν καί ἀφυδατωμένον δέρμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τάς ρυτίδας. Τονωτική λοσιόν Τονώνει τό χαλασμένο δέρμα. Στυπτική λοσιόν. Σφίγγει καί ἀπολυμαίνει τούς πόρους. Κρέμα χεριῶν. Σᾶς προφυλάττει ἀπό σκάσιμο, πρήξιμο καί χιονίστρες. Κρέμα ἡλίου. Πωλοῦνται στά φαρμακεῖα Τηλ. 612—450.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ:
ΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 5—7
Ὁδυσσέως Ἀνδρούτσου 8
ΚΑΛΛΙΘΕΑ
Ἠλεκτρικός Σταθμός
Τηλ. 70-439

παραμέριζε ὁ νέγρος γιά νά περάσῃ.

Εἶχε φτάσει τώρα πολύ κοντά του. Τά δάχτυλά του σφίγγανε τό μαχαίρι.

Ὁ Ντόν συγκράτησε τήν ἀνάσα του καί περίμενε. Πέρασε ἕνα λεπτό τῆς ὥρας...

Ἄκουγε τόν ἄνεμο πού βογγοῦσε μές' στά δέντρα, τήν ἀναπνοή τοῦ νέγρου καί τά μουγκρητά τῶν σκυλιῶν πού τραβοῦσαν τίς ἁλυσίδες τους...

Ὕστερα ὁ νέγρος προχώρησε πάλι καί πέρασε ἀπό μπροστά του. Ὁ Ντόν περίμενε πάντα. Ἤξερε πῶς ἡ παραμικρή κίνησι θά τόν πρόδινε...

Ὁ νέγρος ἔκαμε μερικά βήματα ἀκόμη ἀνάμεσα στούς θάμνους.

Ἐπιτέλους, κατάλαβε πώς ἔχανε ἄδικα τόν καιρό του. Ἄν ἦταν κάποιος κρυμένος στούς θάμνους, θά τόν βρίσκανε τά λυκόσκυλα.

—Ἀπολύστε τά σκυλιά! φώναξε.

Πρίν προλάβουν οἱ τέσσερες φύλακες νά λύσουν τίς ἁλυσίδες ἀπ' τά περιλαίμια, ὁ Ντόν πετάχτηκε πάνω κι' ὥρμησε σάν βέλος ἀνάμεσα στούς θάμνους, πρός τή διεύθυνσι τοῦ τοίχου. Ἔτρεχε ὅσο πιό γρήγορα μποροῦσε, μέ τή μοναδική σκέψι νά φτάσῃ στόν τοῖχο καί ν' ἁρπάξῃ τό χέρι πού θά τοῦδινε ὁ Χάρρυ γιά νά τόν βοηθήσῃ!

Ἄκουσε πίσω του τά ἄγρια γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν πού τόν κυνηγούσανε. Εἶδε τό μονοπάτι πού ἀναζητοῦσε, κι' ὥρμησε πρός τά ἐκεῖ.

Μά τά σκυλιά πλησιάζανε ὁλοένα. Τά ἀπειλητικά μουγκρητά τους τόν κάνανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Κατάλαβε πώς θά τόν φτάνανε... Μερικά μέτρα ἀκόμα, καί θά τόν ἁρπάζανε, θά τόν πετοῦσανε χάμω, θά τόν ξεσκίζανε!...

Στήν ἄκρη τοῦ μονοπατιοῦ, ἀκριβῶς μπροστά του, βρισκόταν ἕνα μεγάλο δέντρο.

Ἕνα ἀπ' τά σκυλιά ἔφτασε τό Ντόν, πήδησε καί τόν ἅρπαξε ἀπ' τό μανίκι. Μιά δυνατή γροθιά του στό κεφάλι τά πέταξε χάμω, ζαλισμένο...

Μά ὁ Ντόν ἤξερε πώς εἶχε χάσει πιό τό παιχνίδι. Ἔκαμε ἕνα πήδημα προς τά πλάγια, στράφηκε κι' ἀκούμπησε τήν πλάτη του στό δέντρο.

Τ' ἄλλα σκυλιά τόν τριγυρίσανε. Τά κύτταξε, λαχανιασμένος. Ἤξερε πώς, ἄν ἔκανε τήν παραμικρή κίνησι, τό κοντυνότερο λυκόσκυλο θά χυμοῦσε στό λαιμό του.

Ἔβγαλε τό μαντῆλι του καί σκούπισε τό μέτωπό του. Τά σκυλιά μουγκρίσανε καί πλησιάσανε περισσότερο.

Ἕνας ἦχος ἀπό πνιχτές πατημασιές τόν ἔκαμε νά σηκώσῃ τά μάτια του. Ὁ νέγρος πλησίαζε γρήγορα, ἀπ' τό μονοπάτι. Τό μαχαίρι γυάλιζε στό χέρι του.

Στάθηκε ἀκίνητος, βλέποντας τό Ντόν.

Ἐκεῖνος ἔβγαλε τήν τσιμπαρκέρα του, πῆρε ἕνα τσιγάρο καί τό βαλε ἀνάμεσα στά στεγνωμένα χείλια του. Ὕστερα ρώτησε, μιμούμενος τήν προφορά τοῦ νέγρου:

—Ἔχεις φωτιά, πατριώτη;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ὁ Σιμόνε Ἀλσκόνι — αὐτός πού τόν ξέραμε μονάχα ὡς «Χελώνα» οἱ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀμερικῆς — καθότανε σέ μιά μεγάλη πολυθρόνα, μπροστά στ ἀναμενο τζάκι. Ἀκουμποῦσε τά πόδια του σ' ἕνα σκαμνί κι' εἶχε πάνω στά γόνατά του μιά μεγάλη γάτα τῆς Ἀγκύρας. Ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ καλοῦ νοικοκύρη...

Τήν ἀπατηλή αὐτή ἐντύπωσι τήν ἐνισχύανε τό πηχῦ πρόσωπό του, τά χοντρά χείλια του, τά μαῦρα μάτια του πού χώνονταν βαθειά στίς κόγχες.

Φαινότανε πενηντάρης, μά στήν πραγματικότητα εἶχε περάσει τά 60.

Μέ τάνα χέρι του κρατοῦσε ἕνα ποῦρο καί μέ τ' ἄλλο χάϊδευε τό γυαλιστερό τρίχωμα τῆς γάτας. Μέ τά μάτια καρφωμένα στή φωτιά, ἄκουγε τό Φελίξ πού τοῦ διηγιόταν τή σύλληψι τοῦ Ντόν.

Ὅσο κι' ἄν εἶχε ἀνώτερη θέσι, στήν ὀργάνωσι, κῦρος κι' ἐπιρροή, ὁ Φελίξ δέν πατοῦσε ποτέ τό πόδι του στό ἰδιαίτερο διαμέρισμα τοῦ Ἀλσκόνι δίχως νά νοιώσῃ μιά κάποια κακοδιαθεσία...

—Ὥστε εἶναι λοιπόν ὁ Ντόν Μίκλεμ; εἶπε ὁ Ἀλσκόνι. Τί παράξενο!

—Ἄ, τόν ξέρετε; ρώτησε ὁ Φελίξ. Ὁ Κράντορ λέει πώς εἶναι ἕνας ἀπ' τούς Κροίσους τῆς Ἀγγλίας...

—Καί βέβαια τόν ξέρω. Ἔχει μεγάλη περιουσία, δυό ἑκατομμύρια λίρες... Τί τόν κάνατε;

—Τόν ἔκλεισα στό ὑπόγειο.

—Ἦταν μόνος του;

Ὁ Φελίξ εἶχε ἐπίσει πώς δέ θέκανε αὐτή τήν ἐρώτησι ὁ Ἀλσκόνι. Τώρα ὅμως ἀναγκάστηκε ν' ἀπαντήσῃ:

—Ἦταν μαζί του κι' ὁ σωφέρ του, ἀλλά τόσκασε.

Τά δάχτυλα τοῦ Ἀλσκόνι πάψανε νά χαϊδεύουνε τή γάτα.

—Πῶς τόν ἀφήσατε νά φύγῃ; πρόφερε.

—Δέν ξέραμε πώς ἦταν ἐκεῖ... Τόν εἶδε ὁ Βίλλυ ποῦφευγε μέ τ' αὐτοκίνητο τοῦ Μίκλεμ.

Ὁ Ἀλσκόνι ἐξακολουθοῦσε νά κυττάζῃ τή φωτιά. Εἶχε πάντα τό ἴδιο καλοκάγαθο ὕφος, ἀλλά τά δάχτυλά του ἔμεναν ἀκίνητα — κι' ὁ Φελίξ ἤξερε ἐκ πείρας πώς τό σύμπτωμα αὐτό ἦταν ἀνησυχαστικό!

—Δέν ἔπρεπε νά τόν ἀφήσουνε, νά φύγῃ, παρατήρησε ἐπιτέλους ὁ Ἀλσκόνι. Ἐλπίζω νά φροντίσῃς νά τιμωρηθῇ ὁ ὑπεύθυνος... Τελοσπάντων, δέν εἶναι πολύ μεγάλο τό κακό. Σίγουρα, ὁ σωφέρ θ' ἀποταθῇ στήν ἀστυνομία. Μά ἤμουν προετοιμασμένος γιά ἕνα τοιο ἐνδεχόμενο, ἐδῶ καί τρία χρόνια. Θά δοῦμε τώρα ἄν θά φέρουνε τ' ἀποτέλεσμά τους οἱ δωρεές πού ἔκανα κάθε χρόνο στήν ἐκκλησία, στήν ἀστυνομία καί σέ διάφορα φιλανθρωπικά ἱδρύματα. Θά δοῦμε ποιόν θά πιστέψῃ ἡ ἀστυνομία: τό σωφέρ ἤ ἐμένα...

»Θά πάρῃς ὅλα τά ἀπαιτούμενα μέτρα... Ὅταν ἔρθουν οἱ ἀστυνομικοί, θά τούς πῶ νά ψάξουνε ὅλο τό σπίτι. Θά τό ἀπαιτήσω μάλιστα... Φρόντισε νά μήν τούς ἐνοχλήσῃ κανείς. Φυσικά, δέν πρέπει νά βροῦνε τίποτα! Κατάλαβες;

—Μάλιστα, ἀπάντησε ἁπλά ὁ Φελίξ.

Ὁ Ἀλσκόνι τόν κύτταξε.

—Δέ σέ φοβίζει αὐτή ἡ ἐπίσκεψι τῆς ἀστυνομίας; τοῦ εἶπε.

—Ἀσφαλῶς ὄχι.

—Ὡραῖα λοιπόν... Ἐσύ κι' ἡ Λορέλι δέ θά παρουσιαστῆτε καθόλου. Μπορεῖ ὅμως νά φοβηθῇ ἡ φιλενάδα σου. Εἶναι νευρική... Μπορεῖ νά φανταστῇ ἀκόμη καί πῶς ἔφτασε τό τέλος τῆς ὀργανώσεώς μας. Θά τήν προσέχῃς ἐσύ, γιά νά μήν κάνῃ καμμιά τρέλλα;

—Μείνετε ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ Φελίξ μέ ἄχρωμη φωνή.

—Εἶναι μιά πολύ γοητευτική γυναῖκα, συνέχισε ὁ Ἀλσκόνι. Τή γνώριζα πολύ πρίν ἀπό σένα καί ξέρω τίς ἀδυναμίες της. Τά χάνει, στίς δύσκολες στιγμές, καί δέν ξέρει πιά τί κάνει.

—Εἶναι ἀκόμα ἀνασταταμένη ἀπ' τό θάνατο τῆς Τζίνας Ποσέρο, ἐξήγησε ὁ Φελίξ. Θά τῆς περάσῃ ὅμως...

Ὁ Ἀλσκόνι κούνησε τό κεφάλι του.

—Ναί, βέβαια. Ἀφοῦ ζῆτε μαζί, ἐσύ πρέπει νά παρακολουθῇς ὑπεύθυνα τίς ἀντιδράσεις της.

—Ἐγγυῶμαι γι' αὐτήν! βεβαίωσε ὁ Φελίξ, νοιώθοντας νά βρέχεται τό μέτωπό του ἀπό ἱδρῶτα.

Ὁ Ἀλσκόνι τόν κύτταξε.

—Ἐκτός ἄν προτιμᾶς νά τῆς μιλήσω ἐγώ, πρόφερε. Διστάζω ὅμως νά ἐπέμβω ἀνάμεσά σας. Ὁ ἄντρας πρέπει νά ἔχῃ ἐπιβολή στή φιλενάδα του.

—Σᾶς εἶπα πώς ἀναλαμβάνω ἐγώ, ἀπάντησε ξερά ὁ Φελίξ.

—Ὡραῖα... Γλέντα μέ τίς γυναῖκες, Φελίξ. Εἶναι φτιαγμένες γιά νά διασκεδάζουνε τούς ἄντρες. Μή τίς ὁ ἴδιος ὅμως ποτέ νά σέ ἐπηρεάσουνε.

Μόλις ἐκυκλοφόρησε
ΙΑΤΡΟΥ **Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ**
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΠΛΟΥΣΙΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ. ΣΕΛΙΔΕΣ 320
Τό χρησιμώτερο βιβλίο γιά κάθε σπίτι καί ἀπαραίτητος σύμβουλος κάθε γυναίκας.
Κυριώτερα περιεχόμενα:
Φυσιολογικές λειτουργίες τῆς γενετήσιας ζωῆς τῆς γυναίκας. — Ἀνώμαλίες — Πσθήσεις — Ἐμμηνος ροή — Ἀνεπάρκειες ὠοθηκῶν — Τριχομονάδες — Διαστροφές, αὐνανισμός κλπ. Σεξουαλικές ἀνεπάρκειες — Ψυχρότης — Ἀναφροδισία — Ἀνικανότης — Στείρωσις — Κύησις — Τεχνητή γονιμοποίησις — Θεραπεῖες.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα καί ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς ἐπιταγή Δρχ. 60 εἰς τήν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 8, ΑΘΗΝΑΙ.

»Ἐγώ τίς ἔχω ἐγκαταλείψει, ἐδῶ καί χρόνια, γιατί ξέρουνε τόν τρόπο νά ὑπομονεύουν ἐπικίνδυνα τή θέλησι, νά ἀποσακρύνουν τόν ἄντρα ἀπ' τό σκοπό του καί νά τοῦ δημιουργοῦνε μπελάδες.

Ὁ Φελίξ δέ μίλησε.

—Φύγαμε ὅμως πολύ ἀπ' τό θέμα μας, εἶπε ὁ Ἀλσκόνι ἔπειτα ἀπό μιά μικρή σιωπή. Μήπως ὡμολόγησε ὁ Μίκλεμ γιατί βρισκόταν στόν κῆπο;

—Ὁ Κάρλος τόν κακομεταχειρίστηκε λιγάκι. Δέν ἔχει συνέλθει ἀκόμα.

—Ἐλπίζω νά μήν ἔπαθε τίποτα σπουδαῖο! Ὁ Μίκλεμ ἀξίζει σάν ἴσο βάρος χρυσάφι.

—Ζήτησα ἀπ' τό γιατρό Ἐνγκλεμαν νά τόν ἐξετάσῃ. Μά δέν πιστεύω νάχῃ τίποτε.

—Ὥστε λοιπόν ἔκανε ἐρωτήσεις στόν Πεντόνι γιά τή συνοικία τῆς Χελώνας; ρώτησε ὁ Ἀλσκόνι.

—Μάλιστα. Τοῦ μίλησε ἐπίσης γιά τό Τζένγκα καί τό Βάγκα.

—Ἀλήθεια; Μά πῶς τά κατάφερε νά φτάσῃ ὡς ἐκεῖ; Δέν ξέρεις;

—Ὁ Κράντορ λέει πώς ὁ Μίκλεμ ἦταν στενός φίλος τοῦ Γκουΐντο Φερέντσι.

—Ἄ, μάλιστα! Ἔπρεπε νά μοῦ τό πῆς πιό γρήγορα, αὐτό. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἀνέλαβε αὐτή τήν ἔρευνα κι' ἐπιμένει νά χώνῃ τή μύτη του παντοῦ... Βλέπεις, εἶναι πλούσιος καί δέν ἔχει τί ἄλλο νά κάνῃ...

»Ὀπωσδήποτε, τώρα πού τόν ἔχομε στά χέρια μας, μποροῦμε νά ἐκμεταλλευτοῦμε τήν κατάστασι. Θά τόν βῶ αὔριο, στίς 11 τό πρωΐ. Ὡς τότε, πρέπει ν' ἀνακαλύψῃς ποῦ μένει καί ποιοί εἶναι οἱ σύντροφοί του.

»Σίγουρα, θά μᾶς ἐπισκεφτῇ ἡ ἀστυνομία, αὐτό ὅμως εἶναι δική μου δουλειά.

Πέρασε τά δάχτυλά του ἀνάμεσα στό τρίχωμα τῆς γάτας καί πρόσθεσε:

—Ὁ Κράντορ μοῦ φαίνεται σπουδαῖο εὕρημα! Μέ ἱκανοποίησε πολύ ὁ τρόπος πού τελείωσε τήν ὑπόθεσι Φερέντσι. Εἶν' ἕνας τύπος ἀμείλικτος, ἀπ' αὐτούς πού μ' ἀρέσουνε.

Κάρφωσε τά μαῦρα μάτια του στό Φελίξ καί συνέχισε:

—Ἔτσι πρέπει νάσαι καί σύ, ἀμείλικτος... Ὡς τώρα, περνοῦσες ἐδῶ μιά ζωή εὔκολη καί ἄνετη. Δέν πρέπει ὅμως γι' αὐτό νά καταντήσῃς μαλθακός. Πέρασες ἄλλοτε δύσκολες μέρες. Ἀπόκτησες μιά φήμη, μέ τήν ὁποία σου. Δέν πρέπει νά τή χάσῃς...

—Ἄν δέν εἴσαστε εὐχαριστημένος ἀπό μένα, δέν ἔχετε παρά νά μοῦ τό πῆτε! διέκοψε ὁ Φελίξ, θυμωμένος.

Ὁ Ἀλσκόνι τοῦ χαμογέλασε.

—Ξέρεις τίς συνήθειές μου, Φελίξ, τοῦ εἶπε. Ἀπαιτῶ νά μοῦ δίνουν τό καλλίτερο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ τους οἱ ἄνθρωποι πού χρησιμοποιῶ. Ἄν δέν τό κάνουν, δέν τούς παραπονιέμαι, ἀλλά τούς ξεφορτώνομαι!

Ἔκαμε μιά χειρονομία, πού σήμαινε πώς μποροῦσε νά φύγῃ ὁ Φελίξ.

—Φέρε μου τό Μίκλεμ αὔριο τό πρωΐ, στίς 11, πρόσθεσε.

Ὁ Φελίξ βγῆκε ἀπ' τό δωμάτιο. Ἕνας κρυφός φόβος τόν πάγωνε τώρα...

★

Ὅταν συνῆλθε ὁ Ντόν, ἔνοιωθε ἕνα δυνατό πόνο στό κεφάλι. Μισάνοιξε τά μάτια του καί τά ξανάκλεισε ἀμέσως, θαμπωμένος ἀπ' τό ἐκτυφλωτικό φῶς τῆς λάμπας πού ἔφεγγε πάνω ἀπ' τό κεφάλι του.

Ἔμεινε ξαπλωμένος, ἀκίνητος, γιά μερικά λεπτά ἀκόμη. Ὕστερα ξανάρχισε νά λειτουργῇ τό μυαλό του. Θυμήθηκε πώς εἶχε ὁρμήσει ἐναντίον του ὁ νέγρος καί πῶς αὐτός εἶχε παραμερίσει. Ἤθελε νά τόν καταφέρῃ μιά δυνατή γροθιά στό «καρούδι», ἐνῶ ἐκεῖνος ἄπλωνε τά τεράστια χέρια του γιά νά τόν ἁρπάξῃ.

Μέ πόση ἐπαγγελματική εὐκολία ἀπόφυγε ὁ νέγρος τό χτύπημα!

Ὕστερα, ὁ Ντόν νόμισε πώς ἕνα σφυρί τοῦ τσάκιζε τό μελίγγι. Τοῦ φάνηκε πώς ἄνοιγε ἡ γῆ κάτω ἀπ' τά πόδια του, καί κύλησε μέσα σέ μιά σκοτεινή ἄβυσσο...

Ἔφερε τώρα τό χέρι του στό κεφάλι του πού πονοῦσε, κι' ἄγγιξε πηγμένο αἷμα πάνω ἀπ' τό δεξιό αὐτί του. Ἀπόρησε πῶς ὁ νέγρος δέν τοῦ εἶχε ἀνοίξει στά δυό τό κεφάλι του...

Ἔκαμε μιά προσπάθεια κι' ἄνοιξε τά μάτια του.

Εἶδε τότε πῶς βρισκότανε σ' ἕνα εἶδος ὑπογείου, μέ ὑγρούς τοίχους, σκαμένο μέσα στό βράχο. Ἦταν ξαπλωμένος χάμω στά τσιμεντένιο δάπεδο, πάνω σ' ἕνα λεπτό στρῶμα ἀπό ἄχυρο.

Μέ τήν πρώτη κίνησι πού ἔκανε, ἄκουσε νά κουδουνίζουν ἁλυσίδες. Χαμήλωσε τά μάτια του κι' εἶδε πῶς ἦταν ἁλυσοδεμένος στόν τοῖχο ἀπ' τόν ἀστράγαλο.

Ἀκούμπησε τή ράχη του στόν τοῖχο καί περίμενε νά περάσῃ λίγο ὁ πόνος τοῦ κεφαλιοῦ του. Ἀνησυχοῦσε γιά τήν τύχη τοῦ Χάρρυ. Τοῦ εἶχε πῆ νά μείνῃ στήν κορφή τοῦ τοίχου, κι' αὐτός ὑπάκουε πάντα στίς διαταγές του.

Μά τώρα θἄχε πάει ἀσφαλῶς νά ζητήσῃ βοήθεια.

Θά κατάφερνε ἄραγε νά τόν καταλάβουν στήν ἀστυνομία, ἀφοῦ δέν ἤξερε ἰταλικά; Θά σκεπτότανε νά τηλεφωνήσῃ στό Ντίκς; Ἄν τόχε ἤδη κάνει, ἴσως θἄψαχνε τώρα γιά νά τόν βρῇ ἡ ἀστυνομία τῆς Σιέννε...

Ἤξερε οἱ κοκοῦργοι πώς εἶχε μαζί του τό Χάρρυ; Αὐτό ἦταν τό σωσμένο!

Ἄν τό ξέρανε, θά περίμεναν ὁπωσδήποτε τήν ἐπίσκεψι τῆς ἀστυνομίας...

Ἔβριξε ἄλλη μιά ματιά γύρω του. Ἡ μοναδική λάμπα πού κρεμόταν ἀπ' τό ταβάνι, ἔρριχνε τό δυνατό φῶς της στό κέντρο τοῦ ὑπογείου, ἀφήνοντας σκοτεινό τό ὑπόλοιπο.

Ἦταν ἄραγε κάτω ἀπ' τό σπίτι, ἤ μήπως τόν εἶχαν μεταφέρει σέ κάποια ἄλλη κρύπτη;

Κύτταξε τό ρολόϊ του καί παραξενεύτηκε βλέποντας πώς ἦταν 10½... κατά πάρα πιθανότητα, 10½ τό πρωΐ. Μά ὅσο δυνατό κι' ἄν ἦταν τό χτύπημα τοῦ νέγρου, δέ θ' ἄρκουσε ποτέ γιά νά τόν κρατήσῃ τόσες ὧρες ἀναίσθητο... Ἀνασήκωσε τό δεξιό μανίκι του καί βρῆκε ἐκεῖνο πού περίμενε: ἕνα σημαδάκι ἀπό ἐνδοφλέβιο ἔνεσι στό μπράτσο του. Τόν εἶχαν ναρκώσει λοιπόν!

Ἔστρεψε ὕστερα τήν προσοχή του στόν χοντρό χαλκά πού τούσφιγγε τόν ἀστράγαλο. Ἦταν ἀτσαλένιος, προσαρμοσμένος στήν ἄκρη μιᾶς ἁλυσίδας, πού ἦταν γερά στερεωμένη στόν βράχο. Τόν κρατοῦσε κλειστό μιά κλειδαριά μέ ἐλατήριο, πού δέν τοῦ φάνηκε πολύ περίπλοκη. Ἤξερε ἀπό κλειδαριές. Κι' ἄν κατόφερνε νά βρῇ ἕνα κομμάτι σιδερένιο σύρμα, δέ θά δυσκολευόταν νά τήν ἀνοίξῃ.

Μά, κι' ἄν ἀκόμα κατάφερνε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ τήν ἁλυσίδα του, πῶς θἄβγαινε ὕστερα ἀπ' τή φυλακή του;...

Ξαφνικά, εἶδε ἕνα μακρυνό φῶς πού προχωροῦσε πρός τό μέρος του, ἀπ' τό βάθος τοῦ ὑπογείου. Κατάλαβε πώς ἀπ' τήν ἄλλη ἄκρη τοῦ κελλιοῦ του ἄρχιζε μιά ὑπόγεια στοά.

Ἀπ' τήν ὥρα πού ἔκανε ὁ ἄνθρωπος μέ τό φανάρι — ὁ Κάρλος — γιά νά φτάσῃ κοντά του, ὁ Ντόν ὑπολόγισε τό μῆκος αὐτῆς τῆς στοᾶς σέ 150 μέτρα περίπου.

Ὁ νέγρος στάθηκε δίπλα του, στό φῶς, καί τόν κύτταξε. Χαμογελοῦσε σαρκαστικά, δείχνοντας τά ἄσπρα δόντια του.

—Πῶς τά πᾶμε, πατριώτη; εἶπε. Θά κάνουμε τώρα ἕνα περιπατάκο, οἱ δυό μας. Κάτσε φρόνιμα ὅμως! Μήν καταπιάνεσαι μ' ὅ,τι δέ μπορεῖς νά καταφέρῃς!

Ὁ Ντόν κύτταξε πίσω του, πρός τήν ἀρχή τῆς στοᾶς, καί διέκρινε δυό λυκόσκυλα πού παραμονεύανε.

Ὁ Κάρλος κύτταξε κι' αὐτός καί ξαναμαγέλασε.

—Εἶναι φοβερά αὐτά τά σκυλιά! εἶπε. Ἄν κάνῃς κομ-

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΖΕΣΤΑΘΗΤΕ;
ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ
«ΦΕΝΤΕΛΛΕ»
ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΠΑΜΦΘΗΝΑ
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΑ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ ΚΑΤΑΠΡΑΥΝΤΙΚΩΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Κατά τούς ὑπολογισμούς τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου Ὑγείας, διαφκοῦντες τοῦ ἔτους 1955, ἐξεδόθησαν ὑπό τῶν ἰατρῶν 35.000.000 συνταγαί διά καταπραϋντικά, εἶναι δέ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερος ὁ ἀριθμός τῶν καταπραϋντικῶν πού ἠγοράσθησαν ὑπό μορφήν ἰδιοσκευασμάτων, ἄνευ ἰατρικῆς συνταγῆς.

Κατά τήν γνώμην τῶν ἁρμοδίων, ἡ καταναλωσις αὐτή τῶν καταπραϋντικῶν, ἐγκλείει σοβαρούς κινδύνους διά τήν ὑγιεινήν κατάστασιν τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ, δοθέντος, ὅτι ἡ ὑπερβολική χρῆσις τῶν ἐξουδετερώνει τό νευρικόν σύστημα. Διά τήν καταπολέμησιν τῆς καταχρήσεως αὐτῆς, προτείνεται ἡ εὐρυτέρη διαφώτισις τοῦ κοινοῦ καί ἡ σύστασις ὅπως, πρό τῆς προσφυγῆς εἰς τά καταπραϋντικά φάρμακα, δοκιμάζονται ἄλλα, φυσικώτερα μέσα διά τήν καταπρέσβυναν τῶν νεύρων. Μεταξύ αὐτῶν ἀναφέρονται αἱ κρύαι κομπρέσσαι, ἡ προσπάθεια ἀπαγχολήσεως τοῦ πνεύματος εἰς εὐχαριστους σκέψεις, ἡ λῆψις ἐνός ἤ δύο ποτηριῶν μπύρας, λόγῳ τῶν καταπραϋντικῶν ἰδιοτήτων τοῦ λυκίσκου καί ἄλλα.

Ἡ χρῆσις καταπραϋντικῶν φαρμάκων συγχωρεῖται μόνον ὅταν τά ἄλλα μέσα μείνουν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλά καί τότε ἐπιβάλλεται νά γίνεται μέ μέτρον.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25.226

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΙΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΥΘΥΝΗ - ΑΝΩΔΥΝΗ
ΒΙΤΣΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Μlle KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΦΙΑΤ 1.100 μεταχειρισμένο, καθέρτιμπλ, πωλεῖται. Πληροφορίαι 874—147.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καί 5—7 μ. μ. ὁδός Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀν. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΚΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ἴδιου τό μυστικό μας
Τηλ. 53-100

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην καί ὥραν 1—8 μ. μ. ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου 5, — Τηλ. 56—713.

μιά βλακεία, θά σὲ ξεσκίσουνε στὸ πὶ καὶ φί! Καὶ ξέρεις τί ἔξυπνα ποὺ εἶναι;... Θὰ δῆς πόσο ἥσυχα καὶ φρόνιμα θὰ μᾶς ἀκολουθήσουνε. Ἂν δοκιμάσῃς ὅμως κανένα κόλπο, χάθηκες!

Πλησίασε περισσότερο, γονάτισε κοντὰ στὸ Ντὸν κι' ἄνοιξε μ' ἕνα κλειδὶ τὸ χαλκᾶ ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸν ἀστράγαλο. Θὰ μποροῦσε τώρα ὁ Ντὸν νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, μὲ μιὰ λαβὴ τοῦ «ζίου-ζίτσου». Μὰ πῶς θὰ τἀβγαζε πέρα ὕστερα μὲ τὰ σκυλιά;

—"Ἔλα, σήκω, τοῦ εἶπε ὁ Κάρλος. Θὰ πᾶμε νὰ σ' ἐξετάσῃ ὁ γιατρός, κι' ἔπειτα νὰ σὲ δῇ τ' ἀφεντικό.

'Ο Ντὸν σηκώθηκε. Τὰ γόνατά του λυγίζανε. Κατάλαβε πὼς δὲ θἄταν σὲ κατάστασι νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε, ἀκόμα κι' ἂν δὲν τὸν φυλάγανε τὰ σκυλιά...

— Θὰ μπορούσαμε νὰ ἐξηγηθοῦμε οἱ δυό μας, ἂν δὲν εἶχες φέρει μαζί σου τὰ λυκόσκυλα, εἶπε στὸ νέγρο. Μοῦ φαίνεται πὼς, μ' ὅλο σου τὸ μπόι, δὲν ἀξίζεις μεγάλα πράγματα.

'Ο Κάρλος γέλασε.

— Μὴ μοῦ τὸ λές, γιατὶ φοβᾶμαι! ἀπάντησε σαρκαστικά. 'Εμπρός, ξεκίνα τώρα. 'Αρκετὰ φλυάρησες!

'Ο Ντὸν προχώρησε μέσ' στὴ στοά. Τὰ σκυλιὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ κοντά. Κι' ὁ Κάρλος φώτιζε τὸ δρόμο, μὲ τὸ δυνατὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε.

— Στρίψε ἀριστερά, εἶπε σὲ λίγο, ριχνοντας τὸ φῶς πάνω σ' ἕνα στενὸ ἄνοιγμα σκαμένο στὸ βράχο.

'Ο Ντὸν μπῆκε σ' ἕν' ἄλλο τοῦνελ, στενώτερο καὶ πολὺ ἀνηφορικό. "Εφτασε μπροστὰ σὲ μιὰ θωρακισμένη πόρτα.

— Σπρῶξε την, τοῦ εἶπε ὁ Κάρλος.

'Εκεῖνος ὑπάκουσε, κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μπῆκαν σ' ἕνα διάδρομο δυνατὰ φωτισμένο, μὲ κάτασπρους τοίχους.

Μιὰ πόρτα βρισκόταν ἀντίκρυ, καὶ μιὰ ἄλλη λίγα μέτρα μακρύτερα, στὸ διάδρομο. 'Ο Κάρλος ἅπλωσε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸν ὦμο τοῦ Ντὸν κι' ἄνοιξε μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὴν πρώτη πόρτα.

—'Από δῶ, μικρέ, εἶπε. Πήγαινε νὰ γίνῃς ὅμορφος. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ ἀπ' ἔξω.

'Ο Ντὸν μπῆκε σ' ἕνα πολυτελὲς λουτρό.

'Ασχολήθηκε πρῶτα μὲ τὴν πληγὴ τοῦ μετώπου του. "Υστερα ξυρίστηκε καλὰ μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ ξυράφι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Γδύθηκε, πῆρε ἕνα ντούς.

"Επειτα ἀπὸ 20 λεπτά, βγῆκε ἀπ' τὸ λουτρό, τονωμένος καὶ παρουσιάσιμος πάλι. Βρῆκε τὸν Κάρλο νὰ καπνίζῃ ἕνα τσιγάρο, ἀκουμπώντας τὴν πλάτη του στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο.

— Τώρα μοιάζεις πιὸ πολὺ ὅπως ἤσουνα πρῶτα, παρατήρησε ὁ νέγρος. "Ελα πᾶμε στὸ γιατρό. Καί... τὸ νοῦ σου! Νὰ ξέρῃς πὼς μπορεῖ νὰ βρῇς ἄσχημο μπελὰ μαζί του! "Εχε το ὑπ' ὄψι σου...

Προχώρησε ὡς τὴ δεύτερη πόστα, χτύπησε, ὕστερα γύρισε τὸ πόμολο κι' ἄνοιξε. "Εκαμε νόημα στὸ Ντὸν νὰ μπῇ καὶ παρατήρησε γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ.

'Ο Ντὸν προχώρησε μέσα σ' ἕνα εὐσύχωρο δωμάτιο, διαρρυθμισμένο σὲ χειρουργεῖο. Μιὰ ματιὰ τοὔφτασε γιὰ νὰ παοατηρήσῃ πὼς τὸ τεχνικὸ ὑλικο ἐκεῖ μέσα ἦταν μοντέρνο, ἄφθονο καὶ ἀκριβό.

"Ενας ψηλὸς ἄντρας, προχωρημένος στὰ χρόνια, μὲ ἄσπρη μπλούζα, καθότανε μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο. Τὸ ἀδύνατο καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπό του ἦταν ψυχρό, ἀνέκφραστο.

Κύτταξε τὸ Ντόν, μὲ τὰ γαλανὰ ξεπλυμένα μάτια του, μ' ἕνα τρόπο ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ.

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ "Ενγκλεμαν... τοῦ εἶπε, ἐνῶ σηκωνόταν ὀρθιος Καθῆστε, κύριε Μίκλεμ. Δὲν εἶναι σοβαρὴ ἡ πληγή σας, χρειάζεται ὅμως κάποια περιποίησι.

—"Οχι, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Ντόν. "Εκανα ἐγὼ ὅ,τι ἔπρεπε.

'Ο "Ενγκλεμαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—"Οπως ἐπιθυμεῖτε, εἶπε. Θέλετε νὰ σᾶς δώσω κάτι γιὰ τὸν πονοκέφαλο;

—"Οχι, εὐχαριστῶ, ξανᾶπε ὁ Ντόν.

'Ο "Ενγκλεμαν ξανακάθησε στὸ γραφεῖο του.

— Πολὺ καλά, δὲ σᾶς κρατῶ περισσότερο, κύριε Μίκλεμ. Πιστεύω πὼς θὰ ξαναϊδωθοῦμε. Μόνο πού, τὴν ἑπομένη φορά, δὲ θαρθῆτε ἐδῶ μὲ τὴ θέλησί σας!

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ Ντόν.

'Ο "Ενγκλεμαν ξανακάθησε στὸ γραφεῖο του.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Δὲ θέλω νὰ σᾶς κρατήσω περισσότερο, κύριε Μίκλεμ. Πιστεύω πὼς θὰ ξαναϊδωθοῦμε. Μόνο πού, τὴν ἑπομένη φορά, δὲ θαρθῆτε ἐδῶ μὲ τὴ θέλησί σας.

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ Ντόν.

— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσουν ἄλλοι... εἶπε ἀόριστα ὁ "Ενγκλεμαν.

"Εκαμε ἕνα νόημα στὸν Κάρλος, ποὖχε προχωρήσει μέσα στὸ δωμάτιο.

— Πάρε τὸν κ. Μίκλεμ, πρόσθεσε.

'Ο νέγρος τράβηξε τὸ Ντὸν ἀπ' τὸ μπράτσο.

—"Ελα, πᾶμε, πατριώτη, τοῦ εἶπε.

'Ο Ντὸν βγῆκε στὸ διάδρομο. 'Ο Κάρλος ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω τους. 'Αμέσως τὰ δυὸ λυκόσκυλα σηκώθηκαν καὶ περίμεναν.

— Θὰ δῆς τώρα τ' ἀφεντικό, εἶπε ὁ Κάρλος. Τὸ νοῦ σου ὅμως μὴ τὸν κάνῃς νὰ θυμώσῃ, γιατὶ θὰ σοῦ βγῇ ξυνό!

'Ο Ντὸν ἀνοσήκωσε τοὺς ὤμους του. 'Ο νέγρος προχώρησε μπροστὰ ἀπ' αὐτόν, ὁδηγώντας τον ὡς τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Σταμάτησε μπροστὰ σε μιὰ χοντρὴ χαλύβδινη πόρτα. Πίεσε ἕνα καουτσουκένιο κουμπὶ ποὺ ὑπῆρχε στὸν τοῖχο, καὶ περίμενε.

Σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἡ πόρτα ἄνοιξε μονάχη της καὶ φάνηκε μιὰ πέτρινη σκάλα. 'Ο Κάρλος παραμέρισε καὶ εἶπε:

—'Εμπρός, ἀνέβα!

'Ο Ντὸν ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὰ σκοῦλοπάτια. Τὰ μετροῦσε συγχρόνως.

Στὸ τρισκοστὸ δεύτερο σκαλοπάτι, φτάσανε μπροστὰ σὲ μιὰ δεύτερη χαλύβδινη πόρτα. 'Ο Κάρλος πάτησε πάλι ἕνα κουμπὶ ἀπὸ καουτσούκ.

— Σᾶς φέρνω τὸ Μίκλεμ, ἀφεντικό, εἶπε.

'Ο Ντὸν πρόσεξε πὼς εἶχε προσφέρει τὰ λόγια αὐτὰ μπροστὰ σ' ἕνα μικρόφωνο, ἐγκατεστημένο μέσα στὸν τοῖχο.

Τὴν ἄλλη στιγμή, ἄνοιξε κι' αὐτὴ ἡ πόρτα, κι' ὁ Κάρλος ἔσπρωξε μπροστὰ τὸν αἰχμάλωτο.

Μπῆκαν σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, εὐάερο καὶ μὲ πολυτελῆ ἐπίπλωσι. 'Ο ἥλιος ἔμπαινε ἀπ' τὰ μεγάλα ἀνοιχτὰ παράθυρα.

'Απ' τὰ παράθυρα αὐτὰ ὁ Ντὸν ἔβλεπε τὴ βεράντα, καὶ πιὸ πέρα τὸν κῆπο καὶ τὸ γύρω πάρκο. Τί ἐλκυστικὸ θέαμα! 'Ο Ντὸν εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ νὰ βρεθῇ μὲ δυὸ-τρία πηδήματα ἔξω, στὸν κῆπο... "Αλλωστε τὰ σκυλιά, σὰν νὰ μάντευαν τὴ σκέψι του, προχώρησαν, πέρασαν δίπλα του, βγῆκαν στὴ βεράντα καὶ ξαπλώθηκαν στὸν ἥλιο, φράζοντάς του ἔτσι τὸ δρόμο.

'Ο Σιμόνε 'Αλσκόνι φοροῦσε ἕνα καφετὶ καλοκαιρινὸ κοστούμι καὶ καθότανε στὴ μαλακὴ πολυθρόνα του. 'Η γάτα του, βρονισμένη στὰ γόνατά του, εἶχε καρφωμένα τὰ γαλανά της μάτια στὸ Ντόν, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἐρευνητικὴ κι' αὐθάδικη μαζί.

Μιὰ ἀχτῖδα τοῦ ἥλιου ἔκανε νὰ λοιμποκοπήσῃ τὸ χοντρὸ διαμάντι ποὺ φοροῦσε στὸ μικρὸ δάχτυλό του ὁ 'Αλσκόνι.

'Ο 'Ιταλὸς κάλεσε μὲ μιὰ χειρονομία τὸ Ντὸν νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, ἀντίκρυ του.

— Καλῶς ἤρθατε, κύριε Μίκλεμ, τοῦ εἶπε. 'Η ἐπίσκεψί σας εἶναι μιὰ μεγάλη ὅσο κι' ἀπροσδόκητη εὐχαρίστησι γιὰ μένα... Μὲ συγχωρῆτε ποὺ δὲ σηκώνομαι νὰ σᾶς χαιρετήσω, ἀλλ' ὅπως βλέπετε μὲ κρατάει ἀναγκαστικὰ ἀκίνητο ὁ γάτος μου. "Εχω ὡς ἀρχὴ μου νὰ σέβωμαι τὴν ἡσυχία τῶν ζώων.

»Καθῆστε λοιπὸν σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν πολυθρόνα, νὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

'Ο Ντὸν διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ κάθησε ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ 'Αλσκόνι.

Τὸν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον. Αὐτὸς ἦταν λοιπὸν ἡ Χελώνα; Κι' ὅμως εἶχε μιὰ ἐμφάνισι τελείως ἀκίνδυνη... Μόνο τὰ μάτια του εἶχαν κάτι τὸ παράξενο. 'Ο Ντὸν τὰ πρόσεξε καλύτερα καὶ διαπίστωσε πὼς ἦταν ἐπίπεδα καὶ γυάλινα σὰν τὸ φειδιοῦ, μοῦρα κι' ἀναίσθητα σὰν δυὸ μουτζούρες ἀπὸ μελάνι τῆς Κίνας.

Μιὰ πόρτα ἄνοιξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας καὶ μπῆκε ἕνας κοντόχοντρος 'Ιταλὸς μὲ ἄσπρη βέστα. Κρατοῦσε ἕνα δίσκο. Τὸν ἄφησε πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἀνάμεσα στὸν 'Αλσκόνι καὶ τὸ Ντόν. Σερβίρισε δυὸ φλυτζάνια καφὲ καὶ ξαναθγήκε ἀθόρυβα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Σίγουρα θὰ νοιώθετε τὴν ἀνάγκη νὰ πιῆτε ἕνα καφέ, κ. Μίκλεμ, εἶπε ὁ 'Αλσκόνι. "Ημαστε πολὺ ἀπασχολημένοι ὅλο τὸ πρωὶ σήμερα, καὶ πιστεύω πὼς σᾶς παραμελήσαμε λιγάκι... Πάρτε κι' ἕνα τσιγάρο.

Πραγματικά, ὁ Ντὸν ποθοῦσε τρομερὰ ἕνα καφέ, καὶ δέχτηκε ἀδίστακτα.

'Ο Κάρλος ὀρθιος κοντὰ στὸ παράθυρο, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ. Μὰ ὁ 'Αλσκόνι τοὔκαμε νόημα νὰ φύγῃ.

—"Οταν σὲ χρειαστῶ, θὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, τοῦ εἶπε.

'Ο νέγρος βγῆκε στὴ βεράντα. Τὰ δυὸ λυκόσκυλα πλησιάσανε. 'Απ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα κύτταζαν προσεχτικὰ τὸ Ντόν, παρακολουθῶντας κάθε κίνησί του.

'Ο Ντὸν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ μεγάλο ἀδειανὸ τζάκι. Εἶδε μιὰ σιδερένια τσιμπίδα. "Εφτανε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάνῃ δυὸ γρήγορα βήματα, γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξῃ στὸ χέρι του. Θὰ τὸ προλάβαινε, πρὶν χυμήξουν πάνω του τὰ σκυλιά. "Ηξερε πὼς θὰ μποροῦσε τότε, μ' αὐτὸ τὸ ὅπλο, νὰ ξεκάνῃ τὰ λυκόσκυλα πρὶν τοῦ κάνουνε μεγάλο κακό.

Μὰ τί θὰ γινόταν ὕστερα;... Σὲ πόση ἀπόστασι βρισκόταν ὁ Κάρλος; Κι' οἱ τέσσερες φύλακες μὲ τὶς καραμπίνες ἦσαν πάντα στὸν κῆπο;

'Ακόμα κι' ἂν κατάφερνε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὰ σκυλιά, νὰ χτυπήσῃ τὸ χοντρὸ ἐκεῖνο 'Ιταλὸ ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε, καὶ νὰ φτάσῃ στὸν κῆπο, θἄπρεπε ἀκόμα νὰ διασχίσῃ περὶ τὰ χίλια μέτρα, ἀνάμεσα στὰ παρτέρια καὶ στὰ δέντρα, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν ψηλὸ μαντρότοιχο. Κι' ὕστερα, δὲ θἄβρισκε ἐκεῖ τὸ Χάρρυ, γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὸν τοῖχο.

Στὸ μεταξὺ δέ, τὰ δυὸ ἄλλα σκυλιὰ θὰ τὸν κυνηγούσανε καὶ θὰ τὸν φτάνανε.

Τὸ συμπέρασμά του ἦταν πὼς εἶχε ὑπερβολικὰ μεγάλες πιθανότητες ἀποτυχίας.

'Ο 'Αλσκόνι, ποὺ τὸν κύτταζε προσεκτικά, διέκοψε τὴ σιωπή, λέγοντάς του:

— Εἶσαστε πολὺ λογικός, κύριε Μίκλεμ. Φοβήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως κάνετε κομμιὰ τρέλλα. Εἶναι ἀληθινὰ πειρασμὸς αὐτὴ ἡ τσιμπίδα... Κάποιος ἄλλος ἐπισκέπτης μου δοκίμασε νὰ τὴ μεταχειριστῇ. Μὰ ὁ πιστός μου Τζάκοπο, ποὺ εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν παληὰ φλωρεντινὴ ταπετσαρία ποὺ βλέπετε στὸν τοῖχο, ἀναγκάστηκε νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ARIETTE,,
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις - πίλιγκ - θεραπεία ρυτίδων, παχυσαρκίας, ἀκμῆς κ.λ.π. ὑπὸ τῆς ΓΑΛΛΙΔΟΣ Αἰσθητικοῦ κ. ARIET.
ΟΔΟΣ ΘΕΙΔΙΟΥ 2 - 'Αθῆναι - Τηλέφ. 28-325

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εἰκόνες, 3 βιβλία σὲ ἕνα τόμον. Περιέχει: 'Ανατομικὴ περιγραφή, 'Ανικανότητα ἀνδρός, 'Αναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπεῖες. Στειρωσις ἀνδρός, γυναικός. Τεχνητὴ γονιμοποίησι. Ψυχολογία τοῦ "Ελληνος καὶ τῆς 'Ελληνίδος. Διαστροφές. 'Ερμαφρόδιτοι. 'Ελεύθερος ἔρως καὶ παρθενία. 'Η πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Παράνομος ἔρως. Γιορνεία. Σύφιλις. Βλεννόρροια. Ραντεβουθεραπεία. ἡ τελευταία κατάκτησις. Αὐνανισμός. Νυμφομανία. Καὶ πολλὲς ἱστορίες παθόντων ἰδιογραφές. Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 50 δραχ. στὴ διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως 'Αλέξη Τσακίρη, 'Αγ. Κωνσταντίνου 28 στέλλεται στὶς ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ τὸ μόνο ἑλληνικὸ βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

Ἐπιστημονικὰ «θαύματα» γιὰ φιλικὲς συγκεντρώσεις

Ἡ ντροπαλὴ φωτογραφία

Μπορεῖτε εὔκολα νὰ κάμετε τὴ φωτογραφία μιᾶς κοπέλλας... νὰ κοκκινίσῃ! Δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀλείψετε τὰ μάγουλα τοῦ πορτραίτου μὲ

μιὰ διάλυσι φαινολφθαλεΐνης σὲ ἄσπρο οἰνόπνευμα καὶ νερό. Ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ τελείως.

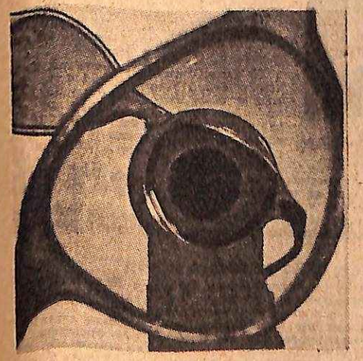
"Οταν θέλετε τώρα νὰ κάμετε τὸ παιχνίδι, ὑγραίνετε ἐλαφρὰ τὰ μάγουλα, βρέχοντας λίγο τὸ πίσω μέρος τῆς φωτογραφίας. Ὕστερα πλησιάζετε στὸ πρόσωπό της ἕνα δαμωνίσ. μανίσ. χτυλό σας, ποὺ τὸ ἔχετε βρέξει κρυφὰ μὲ ἀμκινο χρῶμα, ἀπ' τοὺς ἀτμοὺς τῆς ἀμμωνίας. Ξαναγίνεται δὲ ἄχρωμη, ὅταν χαθοῦν τελείως οἱ ἀτμοὶ αὐτοὶ καὶ ἐξουδετερωθῇ ἡ ἐπίδρασί τους στὴ φαινολφθαλεΐνη.

Τὸ φῶς ποὺ χάνεται

Τὰ εἰδικὰ γυαλιὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸν «τρισδιάστατο» κινηματογράφο, ἀποτελοῦνται ἀπὸ δυὸ ζελατίνες εἰδικὰ κατεργασμένες, ποὺ ἔχουν λεπτὲς ραβδώσεις μέσα στὴ μάζα τους. Οἱ ζελατίνες αὐτὲς ἀφίνουν νὰ περνάνε μόνον ὡρισμένα φωτεινὰ κύματα, ἐμποδίζουν δὲ τὰ ἄλλα.

Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ κάνετε μ' αὐτὲς τὶς ζελατίνες τὸ ἑξῆς περίεργο πείραμα: Τὶς κρατᾶτε, τὴ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, μπροστὰ στὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ, ἔτσι, ὥστε τὸ φῶς νὰ περνάῃ κι' ἀπ' τὶς δυὸ μαζί, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ μάτι σας.

Γυρίζοντας τώρα σιγὰ-σιγὰ τὴ μιὰ ζελατίνα, θὰ δῆτε ὅτι, σὲ ὡρισμένη θέσι, τὸ φῶς παύει ν' ἀκτινοβολῇ καὶ διασκρίνεται τελείως, γιατὶ ἡ μιὰ ζελατίνα ἐμποδίζει ἕνα μέρος τῶν κυμάτων του κι' ἡ ἄλλη τὰ ὑπόλοιπα.

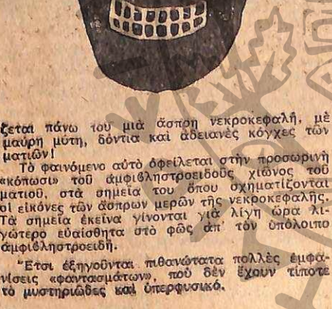
Πρόκειται γιὰ ἕνα ὀπτικὸ φαινόμενο, ποὺ στηρίζεται σὲ μιὰ ἰδιότητα τοῦ φωτὸς ποὺ ὀνομάζεται «πόλωσις».

Πυροσβεστικὲς ἀσπίδες

Οἱ φορητοὶ πυροσβεστῆρες, ποὺ σβύνουν τὶς μικρὲς τοπικὲς πυρκαγιές, περιέχουν ἕνα εἶδος πηχτοῦ ἀφροῦ, ποὺ σκεπάζει τὶς φλόγες καὶ τὶς ἀπομονώνει τελειως ἀπ' τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος.

Μποροῦτε λοιπὸν νὰ φτιάσετε καὶ σεῖς ἕνα τέτοιο ἀφρό, μὲ δυὸ ἁπλὲς χημικὲς οὐσίες: Γεμίζετε δυὸ μεγάλα ποτήρια μὲ νερό. Στὸ ἕνα *προσθέτετε μιὰ μικρὴ κουταλιὰ σόδα καὶ μιὰ πρέζα τζελατίνα σὲ σκόνη. Στ' ἄλλο, μιὰ μικρὴ κουταλιὰ σκόνη στύψη.*

'Αφοῦ διαλυθοῦν τελείως αὐτὲς οἱ δυὸ σκόνες, χύνετε καὶ τὶς δυὸ διαλύσεις μαζὶ μέσα σ' ἕνα τρίτο ποτῆρι. 'Αμέσως θὰ σχηματισθῇ ἕνας πηχτὸς ἀφρός, ποὺ θὰ ξεχειλίσῃ καὶ θὰ χυθῇ ἔξω ἀπ' τὸ ποτῆρι.

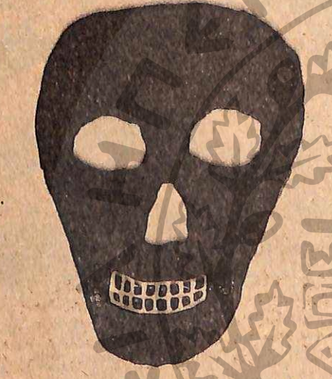

Μ' αὐτὸν τὸ πηχτὸ ἀφρὸ μποροῦτε νὰ σβύσετε ἀμέσως καὶ εὐκολώτατα λίγη ἀναμμένη βενζίνα.

Τὸ φάντασμα στὸν τοῖχο

Θέλετε νὰ δῆτε ἕνα φάντασμα; Δὲν χρειάζεται γι' αὐτὸ νὰ πᾶτε σὲ κανένα στοιχειωμένο πύργο...

Κρατῆστε σὲ δυνατὸ φῶς τὴ μαύρη αὐτὴ εἰκόνα τῆς νεκροκεφαλῆς καὶ κυττάχτε τὴν συνεχῶς ἐπὶ μισὸ λεπτὸ τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ μετακινήσετε καθόλου τὴ ματιά σας. "Υστερα ρίξετε τὴ ματιά σας σ' ἕνα ἄσπρο τοῖχο, ἀδυνάτα φωτισμένο. Θὰ δῆτε τότε νὰ ζωγραφί-

ζεται πάνω του μιὰ ἄσπρη νεκροκεφαλή, μὲ μαύρη μύτη, δόντια καὶ ἀδειανὲς κόγχες τῶν ματιῶν!

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται στὴν προσωρινὴ «κόπωσι» τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ματιοῦ, στὰ σημεῖα του ὅπου σχηματίζονται οἱ εἰκόνες τῶν ἄσπρων μερῶν τῆς νεκροκεφαλῆς. Τὰ σημεῖα ἐκεῖνα γίνονται γιὰ λίγη ὥρα λιγώτερο εὐαίσθητα στὸ φῶς ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο ἀμφιβληστροειδῆ.

"Ετσι ἐξηγοῦνται πιθανώτατα πολλὲς ἐμφάνισες «φαντασμάτων», ποὺ δέν ἔχουν τίποτε τὸ μυστηριῶδες καὶ ὑπερφυσικό.

Μιὰ τρίπτυα... ποὺ δὲν ὑπάρχει

Μολονότι τὰ μάτια μας κάνουν περίφημα τὴ δουλειά τους, κάποτε μᾶς ξεγελᾶνε καὶ μᾶς παρουσιάζουν πράγματα ἀνύπαρκτα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ λεγόμενες ὀπτικὲς ἀπάτες. Τυλίξετε π. χ. ἕνα φύλλο χοντρὸ χαρτί, ὥστε νὰ φτιάξετε ἕνα σωλῆνα μὲ διάμετρο 2 πόντων περίπου. Κυττᾶτε μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ σωλῆνα μὲ τ' ἀριστερὸ μάτι σας. Μὲ τὸ δεξιὸ κυττᾶτε τὸ χέρι σας, ποὺ τὸ κρατᾶτε δίπλα ἀπὸ τὸ σωλῆνα.

Θὰ δῆτε τότε νὰ ἐμφανίζεται μιὰ τρύπα στὴ μέση τοῦ χεριοῦ σας, μέσα ἀπ' τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ δῆτε τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται ἀπὸ πίσω!

Βέβαια, δὲν ὑπάρχει ἡ τρύπα αὐτὴ στὴν πραγματικότητα. Πρόκειται ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ μιὰ ὀπτικὴ ἀπάτη, ὀφειλομένη στὸ συνδυασμὸ τῶν εἰκόνων ποὺ σχηματίζονται ἀπ' τὸ κάθε μάτι χωριστὰ καὶ συνδυάζονται σὲ μία μέσα στὸν ἐγκέφαλο.

Ὁ μυστηριώδης καπνὸς

Παίρνετε δυὸ ἀδειανὰ ποτήρια τοῦ νεροῦ. Τὰ κρατᾶτε τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, καὶ τὰ σκεπάζετε ἀμέσως μὲ μιὰ πετσέτα. Φυσᾶτε λίγο καπνὸ τσιγάρου πρὸς τὰ ποτήρια, ἀναγγέλλοντας στοὺς φίλους σας ὅτι ὁ καπνὸς θὰ μπῇ σ' αὐτά, ἀφοῦ διαπεράσῃ μὲ μαγικὸ τρόπο τὴν πετσέτα ποὺ τὰ σκεπάζει.

"Υστερα τραβᾶτε τὴν πετσέτα. Καὶ πραγματικά, βλέπουν ὅλοι ὅτι τὰ δυὸ ποτήρια εἶναι γεμάτα καπνό!

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἁπλὴ ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ «μαγικοῦ» κόλπου: "Εχετε βρέξει προηγουμένως τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἑνὸς ποτηριοῦ μὲ κάμποσες σταγόνες ἀμμωνίας καὶ τοῦ δευτέρου μὲ ἄλλες τόσες σταγόνες ἀκουαφόρτε. Ὅταν τὰ ποτήρια βρεθοῦν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἑνώνονται οἱ δυὸ αὐτὲς χημικὲς οὐσίες

καὶ σχηματίζουν ἄσπρους ἀτμοὺς ἀμμωνιακοῦ ἁλατος, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου ποὺ φυσήξατε.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Τ' ἀμπελοπούλια

ΜΑΖΙ μὲ τὰ μεταναστευτικὰ πουλιὰ τοῦ φθινοπώρου, κατεβαίνουν ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ Βορρᾶ χιλιάδες ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πουλιὰ ποὺ ὁ λαὸς τὰ ὀνομάζει ἀμπελοπούλια ἢ μπεκαφίγκα ἀπὸ τὴ γαλλικὴ ὀνομασία τους «μπὲκ-φίγκο». Τὸ καθένα ἀπ' τὰ πουλιὰ αὐτὰ εἶναι στὸ μέγεθος λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν σπουργίτη. Τὸ χρῶμα τους εἶναι λαδὶ στὴ ράχη καὶ ἀνοιχτότερο στὴν κοιλιὰ καὶ ἡ κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τους μαύρη ἢ κοκκινωπή, ἐξ οὗ καὶ διακρίνονται σὲ «μαυρόσκουφα» καὶ «κοκκινόσκουφα».

Τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τῶν ἀμπελοπουλιῶν εἶναι «Συκαλλίδες» καὶ ὀφείλεται στὴν ἰδιαίτερη προτίμησι ποὺ ἔχουν τὰ πουλιὰ αὐτὰ στὰ σῦκα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ σῦκα, ρημάζουν καὶ τὰ σταφύλια, ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζονται ἀμπελοπούλια.

Τὸ κρέας τῶν ἀμπελοπουλιῶν εἶναι παχὺ καὶ λεπτὸ καὶ τρώγεται μαζὶ μὲ τὰ κοκκαλάκια του, ποὺ εἶναι μαλακὰ καὶ νόστιμα. Τὸ ἀτζέμι-πιλάφι, μάλιστα, ποὺ γίνεται μὲ τὰ ἀμπελοπούλια, εἶναι γευστικώτατο.

Τὸ κυνήγι τῶν ἀμπελοπουλιῶν τὸ ἀπαγορεύει ὁ κυνηγετικὸς νόμος μας, καθὼς καὶ τὴ σύλληψί τους μὲ ξόβεργες. Ἐν τούτοις, σὲ μερικὲς περιφέρειες καὶ ἰδίως στὴν Κεφαλλωνιὰ καὶ στὴ Ζάκυνθο, πιάνουν τὰ ἀμπελοπούλια μὲ τὶς ξόβεργες, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλῆ κανείς.

Ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀναγκάζονται νὰ παραβαίνουν τὸ νόμο, γιατὶ τὰ πουλιὰ αὐτὰ τοὺς κάνουν μεγάλες ζημιές. Πιάνουν, ἔτσι, χιλιάδες ἀμπελοπούλια κάθε χρόνο, τὴν ἐποχὴ τῶν μεταναστεύσεών τους.

Στὴν Κεφαλλωνιὰ τὰ ὀνομάζουν «σταφιδοπούλια», γιατὶ ἀρέσκονται ἐκεῖ νὰ τρώνε τὶς σταφιδιασμένες ράγες τῶν σταφυλιῶν.

Περνοῦν κι' ἀπὸ τὴν Κύπρο τ' ἀμπελοπούλια κατὰ σμήνη, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ χιλιάδες κομμάτια, πέρτουν στ' ἀγροκτήματα καὶ δὲν ἀφίνουν καρπὸ γιὰ καρπό.

Οἱ Κύπριοι στήνουν παντοῦ ξόβεργες καὶ τὰ πιάνουν, κατὰ χιλιάδας. Ἀφοῦ κρατήσουν ὅσα χρειάζονται γιὰ τὶς ἀτομικὲς ἀνάγκες τους, τὰ ἄλλα ποὺ περισσεύουν τὰ διαπηροῦν μέσα σὲ ξύδι καὶ κουμανταρίες καὶ τὰ ἐξάγουν στὸ ἐξωτερικό. Εἰσπράττουν ἀπὸ αὐτὸ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες λίρες κάθε χρόνο. Ἐφέτος ἡ τιμὴ τῶν ἀμπελοπουλιῶν ἔφτασε τὸ ἕνα σελλίνι τὸ καθένα.

Ἀμπελοπούλια περνοῦν κι' ἀπὸ ἄλλα διαμερίσματα τῆς χώρας μας, σὲ μικρὸ ἀριθμὸ κι' οἱ ζημιές ποὺ κάνουν, εἶναι, φυσικά, ἀσήμαντες. Οἱ ἀγρότες τὰ συγχέουν μὲ τ' ἄλλα μικρόπουλα, τὰ ὠφέλιμα στὴ γεωργία, μαζὶ μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἔρχονται κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν μεταναστεύσεων. Ἔτσι γλυτώνουν ἀπ' τὶς ξόβεργες καὶ τὸ τουφέκι.

Οἱ κύκνοι

Οἱ κύκνοι εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὑδρόβια πουλιά. Τὸ κορμί τους εἶναι στενόμακρο, τὸ κεφάλι τους μικροκαμωμένο, στηριγμένο ἐπάνω σὲ μακρὺ φειδίσιο λαιμό. Ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος τῶν πουλιῶν αὐτῶν εἶναι κατάλευκος. Τὸ παρουσιαστικό τους μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπίβλητικό. Οἱ κύκνοι εἶναι τὰ ὡραιότερα ὑδρόβια πουλιά. Σὲ κύκνο μεταμορφώθηκε ὁ πατέρας τῶν θεῶν, ὁ Δίας καὶ κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴ Λήδα. Ἀπ' τὴν ἕνωσι αὐτὴ γεννήθηκε ἡ ὡραία Ἑλένη.

Τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὸ θηλυκὸ ζοῦν ἀγαπημένα καὶ ἀχώριστα. Τὴν ἀγάπη τους τὴ δείχνουν μὲ φιλιὰ καὶ μὲ ἀγκαλιάσματα τῶν λαιμῶν τους. Τὰ ζευγάρια σχηματίζουν ὀλιγάριθμα κοπάδια, κάθε ὅμως ζευγάρι ζῇ μέσα στὸ κοπάδι τὴ δικιά του ζωή. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ βλέπουμε τὰ ζευγάρια τοῦ κοπαδιοῦ σκορπισμένα.

Οἱ κύκνοι ζοῦν στὶς μεγάλες λίμνες καὶ στὰ ἀνοίγματα τῶν ποταμιῶν. Τὴν ἡμέρα μένουν στὰ ρηχὰ νερά. Ἐκεῖ μποροῦν, βουτῶντας τὸ μακρὺ λαιμό τους, νὰ βρίσκουν τὴν τροφή τους. Ἡ τροφὴ τους εἶναι βατσάχια, ψαράκια, σκουλήκια καὶ διάφορα χορταράκια.

Κατὰ τὸ σούρουπο, ἀποτραβιοῦνται στὰ βαθειὰ νερά, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Στὴν ξηρὰ βγαίνουν γιὰ νὰ ξεψειριάστοῦν καὶ νὰ χτενίσουν τὰ φτερά τους.

Δυσκολεύονται λιγάκι, ὅταν πρόκειται νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὸ νερό. Στὴν ἀρχή, χτυποῦν τὸ νερὸ μὲ τὰ πόδια τους, ὅπως κι' οἱ φαλαρίδες, προχωροῦν ἔτσι καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέτρα καὶ ἔπειτα πετοῦν ρυθμικὰ καὶ γρήγορα, μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο ποὺς τὰ ἔμπρός.

Οἱ κύκνοι εἶναι γενναῖα πουλιὰ καὶ δυνατά. Δὲ φοβοῦνται νὰ τὰ βάλουν ἀκόμα καὶ μὲ τὰ μεγάλα ἀρπακτικά.

Στὸν τόπο μας ἔρχονται δυὸ εἴδη κύκνων: ὁ κοινὸς κύκνος καὶ ὁ μουσικὸς κύκνος.

Ὁ κοινὸς κύκνος ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὴν κόκκινη ἢ κιτρινοκόκκινη μύτη του κι' ἀπὸ ἕνα σάρκωμα ποὺ ἔχει κοντὰ στὴ ρίζα της πρὸς τὸ μέτωπο.

Ὁ μουσικὸς κύκνος μᾶς ἔρχεται μὲ τὸ πολὺ δυνατὸ κρύο. Ὁ λαιμὸς τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ εἶναι κοντότερος καὶ παχύτερος ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ κοινοῦ κύκνου. Τὸ κεφάλι του εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κύκνου, ἡ μύτη του μακρύτερη καὶ μαύρη στὴν ἄκρη. Ὁ κύκνος αὐτὸς ὠνομάστηκε μουσικὸς ἀπ' τὴν παραπονιάρικη φωνή του, ποὺ ἀκούγεται σὰν βαρὺς χτύπος ἀσημένιας καμπάνας. Ἡ φωνὴ του ὡστόσο γίνεται τρυφερὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ θηλυκειὰ κλωσσάει. Μοιάζει σὰν τραγούδι, ὅπως λέει ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὁποῖος προσθέτει καὶ ὅτι, τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ κύκνου, γίνεται θρηνῴδης.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, ὅμως, τὸ πρᾶγμα, ἀπ' τὸ ἐπιθανάτιο τραγούδι τοῦ κύκνου βγῆκε ἡ φράσι «κύκνειον ἆσμα», ποὺ τὴν μεταχειρίζονται γιὰ κάθε τελευταία πνευματικὴ ἐκδήλωσι.

Ὡς θήραμα οἱ κύκνοι δὲν κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κυνηγῶν, γιατὶ τὸ κρέας τους δὲν τρώγεται. Τοὺς χρησιμοποιοῦν συνήθως ζωντανούς, ὡς στόλισμα τεχνητῶν λιμνῶν στὰ πάρκα.

Οἱ κύκνοι εἶναι ἄγρια πουλιὰ καὶ δύσκολα πλησιάζονται. Ὑπάρχει ὅμως τρόπος γὰ τοὺς πλησιάσῃ ὁ κυνηγὸς ἐντὸς βολῆς ἂν ἡ πλάδα, τὸ πριάρι ἢ ἡ βάρκα ποὺ τὸν μεταφέρει, εἶναι σκεπασμένη μὲ χόρτα ἢ κλαριὰ καὶ τοὺς πλησιάσῃ χωρὶς ν' ἀκούγεται ὁ κρότος τῶν κουπιῶν.

Ὁ νυχτοκόρακας

Στοὺς ἐρωδιοὺς (κρόχτες ἢ σοῦρτες) ποὺ ἡ ζωολογία τοὺς ἀναφέρει μὲ τὸ ἐπίθετο «φωνακλάδες», γιατὶ ξεφωνίζουν ἀδιάκοπα ὅλη τὴν ἡμέρα, κατατάσσεται καὶ τὸ πουλὶ «νυκτοκόραξ». Εἶναι φωνακλᾶς κι' ὁ νυχτοκόρακας κι' ἡ φωνή του μοιάζει σὰν τοῦ κόρακα. Εἶναι μεγάλο πουλί. Τὸ ἀνάστημά του φτάνει τὰ 0,65 μ. Τὸ κεφάλι του εἶναι μαῦρο καὶ ἔχει τρία ἄσπρα μικρὰ φτερά. Τὸ ἴδιο χρῶμα ἔχουν κι' οἱ φτεροῦγες στὸ ἐπάνω μέρος ἐνῶ στὸ ὑπόλοιπο μέρος τους εἶναι σταχτερές.

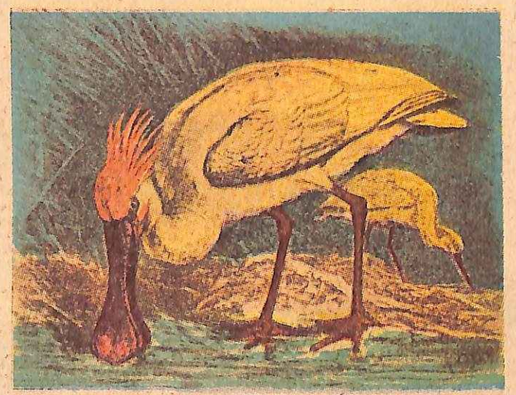
Ἡ θηλυκειὰ εἶναι λίγο μικρότερη ἀπ' τὸν ἀρσενικό. Γεννάει 4—5 αὐγὰ καὶ τὰ κλωσσάει 20 ἡμέρες. Τὰ πουλιὰ αὐτὰ κάνουν τὴ φωλιά τους ἐπάνω στὰ δέντρα. Τὸ κρέας τους δὲν τρώγεται καὶ ἂν καὶ ἐπιτρέπεται τὸ κυνῆγι τους δὲν πρέπει, ὡστόσο, νὰ τὰ σκοτώνουν, γιατὶ εἶνε σπάνια.

Πλαταλέα ἢ χουλιαρομύτα

Ἡ χουλιαρομύτα ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν φωνακλάδων ἐρωδιῶν. Τὸ ἐπιστημονικό της ὄνομα εἶναι «λευκοερωδιὸς ἡ πλαταλέα».

Τὸ πουλὶ αὐτὸ εἶναι μεγάλο καὶ κάτασπρο. Τὸ φτέρωμά του εἶναι πυκνό. Στὸ κεφάλι του φυτρώνουν μερικὲς τρίχες ποὺ σχηματίζουν λοφίο γυρμένο πρὸς τὰ πίσω. Ἡ ἶρις τῶν ματιῶν του εἶναι κόκκινη. Ἡ μύτη του εἶναι μεγάλη καὶ μαύρη καὶ πλαταίνει στὴν ἄκρη σὰν κουτάλα (χουλιάρι). Ἀπὸ αὐτό, τὸ πουλὶ πῆρε τὸ παρατσούκλι «χουλιαρομύτα».

Τὸ κυνῆγι τῆς πλαταλέας ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ τὸ κρέας της εἶναι σκληρὸ καὶ ἄγευστο. Ὡστόσο μερικοὶ τὸ τρῶνε. Χτυπιέται εὔκολα, γιατὶ πετάει ἀργά, ἀλλὰ χρειάζονται χοντρὰ σκάγια Νο 5, 6 καὶ 7. Ἂν πέσῃ ζωντανή, ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ τὴν πλησιάσῃ μὲ προσοχή, γιατὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὰ μάτια. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ σκυλί.

Ἡ χουλιαρομύτα ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν φωνακλάδων ἐρωδιῶν.

Στὰ ἐπαναληπτικὰ κυνηγετικὰ ὅπλα, ἔπειτα ἀπὸ κάθε βολή, πρέπει νὰ τραβῇη κανεὶς ἐκ νέου τὴ σκανδάλη, γιὰ νὰ βληθῇ τὸ νέο φυσέκι ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴν ἀποθήκη τοῦ ὅπλου.

Ὀρθή, λοιπόν, ὀνομασία τῶν ἐπαναληπτικῶν κυνηγετικῶν ὅπλων εἶναι «αὐτογεμῆ». Γιατὶ τὰ ὅπλα αὐτὰ γεμίζονται (ὁπλίζονται) μόνα τους ἔπειτα ἀπὸ κάθε βολή.

Αὐτογεμὲς ὅπλο μὲ κινητὴ κάννη

Τ' αὐτογεμῆ κυνηγετικὰ ὅπλα λειτουργοῦν ὡς ἑξῆς: Μετὰ τὸν πυροβολισμό, ἡ κάννη ὀπισθοχωρεῖ καὶ διατρέχει μῆκος λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μῆκος ἑνὸς ἄδειου φυσεκιοῦ, συμπαρασύροντας καὶ τὸ κινητὸ οὐραῖο, πρὸς τὰ πίσω. Κατὰ τὴν ὀπισθοχώρησί της, ἡ κάννη συμπιέζει ἕνα ἐλατήριο ποὺ βρίσκεται γύρω ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τῶν φυσεκίων.

Ὅταν ἡ κάννη διαδράμῃ μαζὶ μὲ τὸ οὐραῖο ὅλο τὸ μῆκος τῆς ὀπισθοχωρήσεώς της καὶ φθάσῃ στὸ τέρμα της, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ οὐραῖο καὶ ἐπανέρχεται στὴν ἀρχική της θέσι. Τὴν ἐπανοφέρει σ' αὐτὴ τὴ θέσι καὶ ἐπανέρχεται στὴν ἀρχικὴ της θέσι καὶ τὸ ἐλατήριο ποὺ εἶχε συμπιέσει, καθὼς ὀπισθοχωροῦσε. Τὸ οὐραῖο, ὅμως, τὸ ἐλατήριο ποὺ εἶχε συμπιέσει, καθὼς ὀπισθοχωροῦσε. Τὸ οὐραῖο, ὅμως, τὸ ἐλατήριο ποὺ εἶχε συμπιέσει, καθὼς ὀπισθοχωροῦσε, τὸ οὐραῖο, ὅμως, μένει ἀγκιστρωμένο πρὸς τὰ πίσω. Ἐπάνω του βρίσκεται καὶ ὁ ἐπικρουστήρ, καθὼς καὶ ὁ ἑξόλκεύς του φυσεκιῶν. Ὁ ἑξολκεὺς βνάζει τὸν ριγμένο κάλυκα ἀπὸ τὴ θαλάμη τῆς κάννης καὶ τὸν πετάει ἔξω καὶ πρὸς τὰ δεξιά, καθὼς ἡ κάννη ἐπανέρχεται στὴ θέσι της.

Μόλις ἡ κάννη ἐπανέλθῃ στὴ θέσι της, νέο φυσέκι βγαίνει ἀπ' τὴν ἀποθήκη τοῦ ὅπλου, ἐνῶ συγχρόνως τὸ κινητὸ οὐραῖο ἐλευθερώνεται, κινεῖται πρὸς τὰ ἐμπρός, συναντάει τὸ φυσέκι, τὸ σπρώχνει καὶ τὸ βάζει μέσα στὴ θαλάμη τῆς κάννης. Τὸ ὅπλο, γεμᾶτο, εἶναι ἕτοιμο πρὸς πυροβόλησι.

Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορὰ ποὺ ὁ κυνηγὸς τραβᾶει τὴ σκανδάλη καὶ ἕως ὅτου βληθοῦν ὅλα τὰ φυσέκια ποὺ περιέχει ἡ ἀποθήκη τοῦ ὅπλου. Ὅταν πλέον πέσῃ καὶ τὸ τελευταῖο φυσέκι τῆς ἀποθήκης, τὸ ὅπλο μένει ἀνοιχτὸ καὶ ἄδειο, μὲ τὸ κινητὸ του οὐραῖο ἀγκιστρωμένο πρὸς τὰ πίσω.

Αὐτογεμὲς μὲ κινητὴ θαλάμη

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπαναληπτικὰ αὐτογεμῆ κυνηγετικὰ ὅπλα, στὰ ὁποῖα ἡ κάννη ὀπισθοχωρεῖ ἔπειτα ἀπὸ κάθε γτουφεκιά, ὑπάρχει καὶ ἕνας νέος τύπος αὐτογεμοῦς, ὅπου ἡ κάννη δὲν ὀπισθοχωρεῖ, ἀλλὰ παραμένει κοχλιωμένη. Εἶναι τὸ νέο ἐπαναληπτικὸ αὐτογεμὲς κυνηγετικὸ ὅπλο Βίντσεστερ 50.

Στὸ ὅπλο αὐτὸ ἡ κάννη δὲν μετακινεῖται ἀπ' τὴ θέσι της. Εἶναι κοχλιωμένη ἐπάνω στὸ ὅπλο. Ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴ προκαλῇ αὐτὴ τὴν ἐπαναπάτη των φυσεκιῶν, ὅπως στὴν περιπτωσι τῆς ὀπισθοχωρούσης κάννης.

Τὴν ἐπανάταξι τῶν φυσεκιῶν, τὸ ἐκ νέου, δηλαδή, γέμισμα τοῦ ὅπλου, ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐκπυρσοκρότησι, τὸ κάνει ἡ θαλάμη. Ἡ θαλάμη στὸ ὅπλο αὐτὸ εἶναι ξεχωριστὴ ἀπ' τὴν κάννη του. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐκπυρσοκρότησι τοῦ ὅπλου, ὁπισθοχωρεῖ μόνη της. Κινεῖται, δηλαδή, ὅπως στὰ ἄλλα αὐτογεμῆ ὅπλα κινεῖται, ἡ κάννη τους. Ἐπάνω στὴ θαλάμη εἶναι προσκολλημένο τὸ οὐραῖον, μαζὶ μὲ τὸν ἐπικρουστῆρα.

Ὅταν ἐκπυρσοκροτῆσῃ τὸ ὅπλο, ἡ θαλάμη ὀπισθοχωρεῖ, συμπαρασύροντας τὸ οὐραῖον καὶ τὸν ἐπικρουστῆρα. Κατὰ τὴν κίνησί τους αὐτή, συμπιέζουν τὸ γύρω τῆς ἀποθήκης ἐλατήριο.

Ὅταν ἡ θαλάμη καὶ τὸ οὐραῖον φτάσουν στὸ τέρμα τῆς ὀπισθοχωρήσεώς τους, ἀποχωρίζονται καὶ ἡ θαλάμη, ὠθουμένη ἀπὸ τὸ συμπιεσμένο ἐλατήριο, ἐπανέρχεται στὴν ἀρχικὴ της θέσι, ἐνῶ τὸ οὐραῖον μένει ἀγκιστρωμένο πρὸς τὰ πίσω. Στὸ μεταξύ, ὁ κάλυξ τοῦ ριγμένου φυσεκιοῦ πετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ ὅπλο, ἐνῶ συγχρόνως ἄλλο φυσέκι βγαίνει ἀπ' τὴν ἀποθήκη καὶ μὲ κατάλληλο μηχανισμὸ ἀνυψώνεται καὶ μπαίνει μέσα στὴ θαλάμη, ὠθούμενο ἀπὸ τὸ οὐραῖο, τὸ ὁποῖο, ἐν τῷ μεταξύ, ἔχει ἀπαγκιστρωθῆ. Τὸ ὅπλο εἶναι καὶ πάλι ἕτοιμο πρὸς πυροβόλησι. Ἐπαναλαμβάνεται σὲ συνέχεια καὶ ἐδῶ ὅ,τι καὶ στὴν περίπτωσι τῆς κινουμένης κάννης, ποὺ ἀναφέραμε ἤδη, ὡσότου ρικτοῦν ὅλα τὰ φυσέκια ποὺ περιέχει ἡ ἀποθήκη τοῦ ὅπλου.

Τὸ νέον αὐτὸ ὅπλο εἶναι εὐχάριστο, τόσο στὴ σκόπευσι, ὅσο καὶ στὸ χειρισμό του. Ὅλα του τὰ μέρη λειτουργοῦν κανονικὰ καὶ μαλακά.

Ἡ ἀνάκρουσι (τὸ κλώτσημα) ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς μὲ τὸ ὅπλο αὐτό, εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὰ ἄλλα αὐτογεμῆ ὅπλα τοῦ ἰδίου βάρους. Καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖται ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψι, ὅτι ἡ μόνη κίνησι στὸ ὅπλο αὐτὸ εἶναι τοῦ οὐραίου, ποὺ δὲν εἶναι διόλου ἐνοχλητική.

Τὸ Βίντσεστερ 50 κατασκευάζεται σὲ καλίμπρ ...ῶν 12 καὶ τῶν 20, μὲ διάφορα τσὸκ τῆς κάννης καὶ διάφορα μήκη της.

Ὅπλο ἀεριοβόλο, αὐτογεμὲς ἐπαναληπτικὸ

Πρόκειται γιὰ ἕνα αὐτογεμὲς ἐπαναληπτικὸ κυνηγετικὸ ὅπλο, ποὺ παρουσίασε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ Ἀμερικανικὸς Οἶκος Ρέμιγκτον, τὸ «Ρέμιγκτον Σπόρτσμαν 58».

Ἡ κάννη τοῦ ὅπλου αὐτοῦ δὲν μετακινεῖται ἔπειτα ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, ἀλλὰ παραμένει ἀκίνητη στὴ θέσι της. Οὔτε καὶ ἡ θαλάμη τῆς κάννης μετακινεῖται.

Τὸ ὅπλο αὐτὸ λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς: Μετὰ τὸν πυροβολισμό, ἀέρια προερχόμενα ἀπὸ τὴν κατάκαυσι τῆς πυρίτιδος, μπαίνουν μέσα στὸ ξυστὸ τοῦ ὅπλου, ὅπου λειτουργεῖ ὁ μηχανισμὸς ἐπαναπάτεως τῶν φυσεκίων. Τὰ ἀέρια πιέζουν ἕνα ἔμβολο ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ ξυστὸ καὶ τὸ ἔμβολο κινεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν μηχανισμὸ λειτουργίας. Ἡ κίνησι αὐτὴ τοῦ μηχανισμοῦ προκαλεῖ τὴν κίνησι πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ κινητοῦ οὐραίου, τὸ ὁποῖο συμπαρασύρει τὸν κάλυκα τοῦ ριγμένου φυσεκιοῦ, καὶ τὴν τοποθέτησι μέσα στὴν κάννη νέου φυσεκιοῦ. Τὸ φυσέκι αὐτὸ τὸ παραλαμβάνει ἀπ' τὴν ἀποθήκη ὁ μεταφορεὺς καὶ τὸ ἀνυψώνει, ὁπότε τὸ οὐραῖο ἐπανερχόμενο στὴ θέσι του, τὸ σπρώχνει μέσα στὴ θαλάμη τῆς κάννης. Ὁ μεταφορεὺς εἶναι ἕνα μετάλλινο ἐξάρτημα, ποὺ μοιάζει σὰν γλῶσσα καὶ βρίσκεται μπροστὰ ἀπ' τὸ στόμιο τῆς ἀποθήκης τῶν φυσεκίων.

Ἕνα ἄλλο ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀεριοβόλου ὅπλου εἶναι, ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁπλίζεται, διαφέρει ἀπὸ τὸν συνηθισμένο.

Τὸ νέο αὐτὸ ὅπλο κατασκευάζεται σὲ καλίμπρ τῶν 12, ἡ δὲ τιμή του (τιμὴ ἐργοστασίου) εἶναι περὶ τὰ 130 δολλάρια. Εἶναι ἐλαφρὸ ὅπλο (7 λίμπρες) λειτουργεῖ ἀπρόσκοπτα καὶ ἡ ἀνάκρουσι (τὸ λακτισμα) εἶναι μαλακή, σχεδὸν ἀνεπαίσθητη.

Τὸ πολυτσὸκ (Poly - choke)

Τοὺς κυνηγοὺς ἀπασχολοῦσε ἀνέκαθεν τὸ ζήτημα τῆς μετατροπῆς τῆς συγκεντρώσεως τῆς δέσμης τῶν σκαγιῶν τῆς βολῆς, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως ποὺ παρουσιάζεται κάθε φορὰ στὸ κυνήγι. Μεταχειρίστηκαν γιὰ νὰ τὸ πετύχουν, διάφορα πρακτικὰ μέσα καὶ τὰ μεταχειρίζονται οἱ περισσότεροι ἀκόμη καὶ τώρα.

Γιὰ νὰ πετύχουν μεγάλη διασπορὰ τῶν σκαγιῶν μεταχειρίζονται τοὺς διασπορεῖς καὶ γιὰ τὴ μεγάλη συγκέντρωσι τῶν σκαγιῶν τοὺς συγκεντρωτῆρες ἢ τὸ κλείσιμο τῶν σκαγιῶν μέσα σὲ μετάλλινο πλέγμα. Μερικοὶ κυνηγοὶ παίρνουν μαζί τους δυὸ ζευγάρια κάννες. Τὸ ἕνα γιὰ τὶς κοντινὲς ἀποστάσεις καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὶς μακρυνές. Ὅλα, ὅμως, αὐτὰ τὰ μέσα εἶναι κουραστικά. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔδωσαν τὴ λύσι στὸ πρόβλημα αὐτό. Κατασκευάζουν τὸ μηχάνημα πολυτσὸκ μὲ τὸ ὁποῖο δίβεται, κάθε φορά, στὴν κάννη τοῦ ὅπλου τὸ στένωμα ποὺ χρειάζεται.

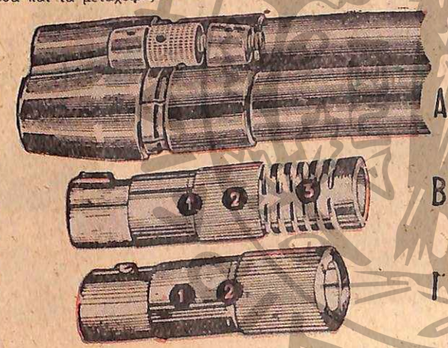
Στὸ μηχάνημα αὐτὸ θὸ μποροῦσε νὰ δοθῇ ἀξιόλογα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ἡ ὀνομασία «ρυθμιστὴς στενώματος».

Τὸ πολυτσὸκ ποὺ κατασκευάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι προωρισμένο μόνο γιὰ τὰ μονόκαννα ὅπλα. Οἱ Γάλλοι ἐφεύρον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ πολυτσὸκ γιὰ δίκαννα ὅπλα.

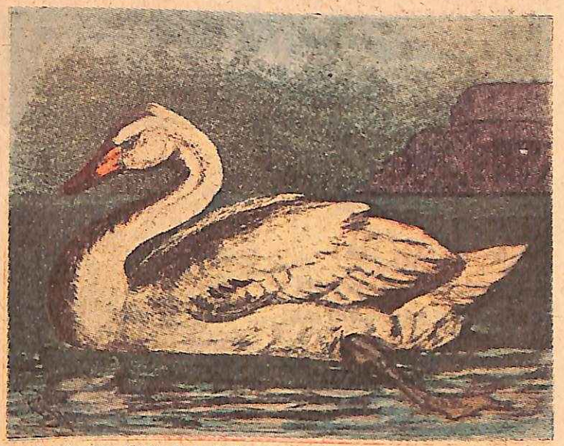
Πολυτσὸκ μονοκάννων ὅπλων

Τὸ πολυτσὸκ γιὰ μονόκαννα ὅπλα εἶναι δύο εἰδῶν: τὸ ἁπλὸ πολυτσὸκ καὶ τὸ βελτιωμένο πολυτσόκ.

Τὸ ἁπλὸ πολυτσὸκ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μέρη: τὸ ἕνα εἶναι πρασαμμοσμένο σταθερὰ στὸ στόμιο τῆς κάννης τοῦ ὅπλου

Α.—Πολυτσὸκ δίκαννα ὅπλα. Β.—Πολυτσὸκ: 1: Κυκλικὸ βύθισμα. 2) Κοχλίας. 3) Ἐντομές. Γ.— Κάλυμμα Πολυτσὸκ («Standart»): 1) Ἐπισχέτρον (ἢ καστάνια), 2) Αὐλας ὑποδοχῆς ἐπισχέτρου.

Ὁ κύκνος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὑδρόβια πουλιά.

σὰν προέκτασί της καὶ τὸ ἄλλο ἐφαρμόζεται ἐπάνω σ' αὐτὸ καὶ τὸ καλύπτει. Τὸ κάλυμμα αὐτὸ στρέφεται κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ρυθμισθῇ τὸ στένωμα (τσὸκ) τῆς κάννης.

Ὑπάρχουν χαραγμένοι ἐπάνω στὸ κάλυμμα 6 ὡς 9 σταθμοὶ καὶ ὁ καθένας τους ἀντιστοιχεῖ σὲ ἕνα βαθμὸ στενώματος τῆς κάννης.

Τὸ βελτιωμένο πολυτσὸκ (Ventilated Poly-Choke) διαφέρει ἀπὸ τὸ ἁπλό, ἀπὸ τὸ κάλυμμά του. Τὸ κάλυμμα αὐτὸ εἶναι διπλάσιο σὲ μῆκος ἀπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ ἁπλοῦ πολυτσόκ καὶ ἔχει στὴν ἄκρη του σύστημα ἐξαερισμοῦ. Χάρις στὸ σύστημα αὐτό, ἡ ἀνάκρουσι (τὸ λάκτισμα) τοῦ ὅπλου ἐλαττώνεται αἰσθητὰ καὶ ἀποφεύγεται ἡ παραμόρφωσι τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ τὴν κάννη σκαγιῶν.

Τὸ εἰδικὸ αὐτὸ κάλυμμα πουλιέται καὶ μόνο του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅλο σύστημα τοῦ βελτιωμένου πολυτσόκ. Ἔτσι, ὅποιος κατέχει τὸ ἁπλὸ πολυτσόκ, μπορεῖ νὰ προμηθευτῇ καὶ τὸ εἰδικὸ κάλυμμα ἐξαερισμοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι τόσο τὸ ἁπλὸ πολυτσὸκ ὅσο καὶ τὸ βελτιωμένο, τοποθετοῦνται σὲ κυλινδρικὴ κάννη ὅπλου.

Πολυτσὸκ δικάννων ὅπλων

Ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, οἱ Γάλλοι ἔχουν ἐφεύρει συσκευὴ πολυτσὸκ γιὰ δίκαννα ὅπλα καὶ γιὰ δίκαννα Σουπερποζέ. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ εἶναι ἁπλὴ καὶ μεγάλης ἀκριβείας καὶ τοποθετεῖται στὸ ἄκρο τῶν καννῶν τοῦ ὅπλου, ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ προηγουμένως ἀπ' αὐτὲς τὸ στένωμα (τσὸκ) τοῦ ὅπλου.

Ἡ ρυθμιστικὴ συσκευὴ πολυτσὸκ ἔχει τρεῖς ρυθμιστικὲς θέσεις ἐπάνω στὶς κάννες τοῦ ὅπλου, ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 θέσι ἀντιστοιχεῖ σὲ βελτιωμένο κύλινδρο γιὰ τὴ δεξιὰ κάννη καὶ κύλινδρο ἁπλὸ γιὰ τὴν ἀριστερή. Ἡ ρύθμισι αὐτὴ εἶνε ἐνδεδειγμένη γιὰ ἀποστάσεις μικρότερες τῶν 30 μέτρων. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 θέσι ἀντιστοιχεῖ σὲ ½ τσὸκ γιὰ τὴν δεξιὰ κάννη καὶ ¾ τσὸκ γιὰ τὴν ἀριστερὴ καὶ ἀφορᾶ τὶς ἀποστάσεις ἀπὸ 30—45 μέτρα. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 θέσι ἀντιστοιχεῖ σὲ ½ τσὸκ γιὸ τὴ δεξιὰ κάννη καὶ πλῆρες τσὸκ γιὰ τὴν ἀριστερὴ καὶ προορίζεται γιὰ τὶς μεγαλύτερες ἀποστάσεις.

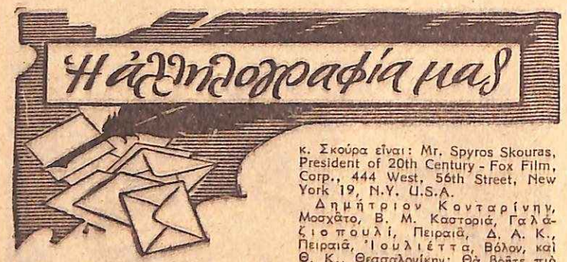
Μὲ τὴ συσκευὴ αὐτὴ πολυτσὸκ ἐλύθη ἕνα σοβαρώτατο μειονέκτημα τῶν δικάννων ὅπλων, τὸ νὰ ἔχουν σταθερὸ στένωμα τῶν καννῶν τους.

Μηχάνημα ἐλέγχου σκοπεύσεως

Οἱ κυνηγοὶ μας δοκιμάζουν τὶς ριξιές τους εἴτε στὰ «καθιστά», σὲ ἀκίνητο δηλαδή, στόχο, εἴτε στὰ «πεταχτὰ» σὲ κινητὸ στόχο. Γι' ἀκίνητο στόχο μεταχειρίζονται συνήθως κανένα παληοντενεκέ, καμμιὰ ἐφημερίδα ἢ σανίδα. Γιὰ κινητὸ κανένα ἄδειο κουτὶ ἢ κάλυκα ριγμένου φυσεκιοῦ ἢ ἄλλο ἀντικείμενο ποὺ τὰ πετοῦν ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ὑπάρχουν βέβαια σὲ δυὸ-τρεῖς πόλεις μας κυνηγετικὰ σκοπευτήρια, ἀλλ' ἐξυπηρετοῦν μόνο τοὺς κυνηγοὺς κατοίκους τῶν πόλεων αὐτῶν. Στὰ σκοπευτήρια αὐτὰ οἱ προνομιοῦχοι αὐτοὶ κυνηγοὶ ἀσκοῦνται στὴν κυνηγετικὴ βολὴ ἐναντίον πηλίνων δίσκων, μεθοδικώτατα.

Τόσον ὅμως αὐτοὶ ὅσον καὶ οἱ πρῶτοι δὲν μποροῦν νὰ διαπιστώσουν ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς ποὺ ἔριξαν κατὰ κινουμένου στόχου, ἂν ἡ σκόπευσί του ἦτανε ὀρθὴ ἢ ὄχι. Δὲν ἔχει σημασία ὅτι μερικὰ σκάγια βρῆκαν τὸν στόχο. Σημασία ἔχει ἂν βρ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γεώργιον Ἀρβανιτάπουλον, Ἰωάννινα: Ἡ διεύθυνσις τῆς «Γκωλντγουϊν στὴ Νέα Ὑόρκη εἶναι: Warner Bros, Pictures Inc. 321 West 44th Street, New York 36, N.Y. U.S.A. Καὶ τῆς ὀργανώσεως «Ahepa» Center, 225 West 34th Street, New York City, N.Y. U.S.A.

Μικρὴ χωριατοπούλα, Πρέβεζα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου εἶναι: Dwight D. Eisenhower, President, Washington D. C., U.S.A. Τακτικὴ ἀναγνώστρια, Κέρκυρα: Ἡ προηγουμένη ἀπάντησις ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς.

Κατίνα Ἀναστασιάδου, Θεσσαλονίκη, Σ. Βούλγαρη, Σ.Τ.Γ. 928, Μαίρη Μακράκη, Χανιά, Θαλῆ, Βόλον, Μηχανικὸν Κ. Κ., Χαλκίδα, Προσφυοπούλα, Καβάλα καὶ Κ. Βατινιδιρλῆν, Νάουσα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Ὀνάση εἶναι: Aristote Onassis, Société des Bains de Mer Monte Carlo, Principauté de Monaco. Καὶ τοῦ κ. Νιάρχου: Niarchos (London) Ltd. 41—43 Park Street, London W. 1, England.

Ἀθανασία Ντρίνια, Αἴγιον: Ἡ διεύθυνσις τῆς ἑλληνικῆς ἀρχιεπισκοπῆς στὴν Ἀμερικὴ εἶναι: Greek Archidiocese. 10 East 79th Street, New York 21, N.Y. U.S.A.

Μιὰ φίλη τῶν παιδιῶν, Αἴγυπτος: Ἀπευθύνετε τὸ γράμμα στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Πρὸς τὴν A.B.Y. τὸν Διάδοχον Κωνσταντίνον, Βασιλικὰ Ἀνάκτορα, Ἀθῆναι, Grèce.

Γεώργιον Νίκαν, Νεάπολιν, Θεσσαλονίκη, Ράμπα Γκυνάρ, Κατερίνη, Κάρμεν Σταμάτη καὶ Κλαίρη Παρίση, Θεσσαλονίκη: Οἱ διευθύνσεις τῶν περιοδικῶν ποὺ δημοσιεύουν ἀγγελίες ἀλληλογραφίας εἶναι οἱ ἀκόλουθες: Γαλλία: Mme Abelle, (Correspondance), Ciné-Revelations, 2 Rue des Italiens, Paris 9e. France. Ἰταλία: Leandro, Redazione di «Settino Giorno», (Ingresso Libero), Via Serio 1, Milano, Italia, καὶ Γερμανία: Constanze-Verlag, Burchardstrasse 14 (Sprinkenkof), Hamburg 1, Deutchland.

Δυὸ ἀναγνῶστες: Ἡ διεύθυνσις τῆς «Δραματικῆς Σχολῆς» τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου εἶναι ὁδὸς Ἀγ. Κωνσταντίνου, Ἀθῆναι, καὶ τῆς «Ἀνωτέρας Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Καλλιτεχνῶν καὶ Τεχνικῶν» τοῦ κινηματογράφου»: Ἀριστοτέλους 37, Ἀθῆναι.

Παναγ. Γερολέμου, Βαρώσια, Κύπρος: Δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα τέτοιος σύλλογος. Ἀγνὼ Λουλούδι, Νέα Σμύρνη: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τῆς «Ahepa».

Τρεῖς ἀδελφές, Ε. Λ. Κ., Ἐνταῦθα. Ἀνθισμένο Ρόδο, Wad Medani καὶ Λούλα Σπυράτου, Βλαχάτα, Κεφαλληνίας: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ κ. Ὀνάση.

Ἑλ. Πορτοκαλίδη, Ἰάκωβον Μενδρινόν, Θήραν, Χριστάκην Θεοφίλου, Λεμεσὸν Κύπρου, καὶ Πανίκον Κουννάν, Ἀμμόχωστον Κύπρου: Δὲν ἔχομε δυστυχῶς τὶς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητᾶτε.

Ἀταλέντια στήθη, Β.Σ.Τ. 902: Οἱ διευθύνσεις τῶν δύο ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ποὺ ἐκδίδονται στὴν Ἀμερικὴ εἶναι: «Atlantis» Greek Daily, 521 West, 23rd St. New York 11, N.Y. U.S.A. Καὶ «National Herald» 140 West, 26th Street, New York, N.Y. U.S.A.

Σ. Λαναρῆ: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Σκούρα εἶναι: Mr. Spyros Skouras, President of 20th Century-Fox Film, Corp., 444 West, 56th Street, New York 19, N.Y. U.S.A.

Δημήτριον Κονταρίνην, Μοσχάτο, Β. Μ. Καστοριά, Γαλάξιο πουλί, Πειραιά, Δ. Α. Κ. Πειραιά, Ἰουλιέττα, Βόλον, καὶ Θ. Κ., Θεσσαλονίκην: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ κ. Ὀνάση.

Δυὸ ἀναγνώστριες, Καλάμαι: Τὸ περιοδικὸ «Λάϊφ», δὲ δημοσιεύει ἀγγελίες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ὅπως ἄλλωστε καὶ κανένα ἄλλο ἀμερικάνικο περιοδικό.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νεόφυτος Γεωργίου, Ἀκροπόλεως 64, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἄκης Ἰωαννίδης καὶ ὁ Πανίκος Παυλίδης, Ἑλλάδος 74, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Γιαννάκης Ἀργυρίδης (21 χρόνων), G.E.C. T.K. 208, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἡλίας Πασιᾶς καὶ ὁ Νίκος Κωνσταντινίδης, Πάλμερ 17, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Ἐλευθέριος Πέτρου, Κοκκινοτριμυθιά, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Γεώργιος Μιχαήλ (20 χρόνων), ὁ Ἰωάννης Πρατσίδης (25) καὶ ὁ Χριστόδουλος Σταυρινοῦ (20), Ταέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης καὶ ὁ Χρῆστος Καραολῆς, (18 χρόνων ὁ καθένας), Σόλωνος 30, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Γεώργιος Κλεάνθους, Κανάρη 23, "Αγιοι Ὁμολογητές, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Δυὸ φίλοι, ὁ Πανίκος Πραστίδης καὶ ὁ Λάμπρος Νεοκλέους, ἡλικίας 19 χρόνων ὁ καθένας, Γλάδστωνος 9, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ρούλα Μιλτιάδου (16 χρόνων), μαθήτρια, Νικηφόρου Φωκᾶ 21, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθητὰς καὶ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Νίτσα Ἀνδρέου (16 χρόνων), Μητροπόλεως 8, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους κι' Ἑλληνίδες μαθήτριες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Μόνικα Νικολάου (23 χρόνων), Λεοντθύμιον 6, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Δυὸ φίλες, ἡ Ἀλύγιστη καρδιὰ» (17 χρόνων), καὶ ἡ «Ραγισμένη καρδιὰ» (22), Σόλωνος 27, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ἐκείνους ποὺ θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Μιὰ νέα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χρυσόμαλλο δέρας» ἀπὸ τὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν 'Αφρική, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ «Βενετσιάνα», ἡ «Γλυκοχάραμα», ἡ «Γυφτοπούλα», ὁ «Καινούργιος Οὐρανός» καὶ ἡ «Φωνὴ τῆς Πατρίδος», ἀπὸ τὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ σοβαροὺς καὶ μορφωμένους νέους, ἡλικίας ἄνω τῶν 20 χρόνων. Ἡ «Ἀγαπημένη καρδιὰ» (16 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς Κυπριωπούλες αὐτὲς ἀναγνώστριές μας θὰ δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Γιουλίτσα Γεωργιάδου (16 χρόνων), Ἀπολλωνίου Κυτιέως 24, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΟ

Ἡ βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Μπελλίντα, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ φινάλε τῆς ἐπιθεωρήσεως «Σιγὰ καὶ μὲ τὸ μαλακό», ποὺ παίζεται ἀπὸ τριμήνου στὸ «Ἀκροπόλ», μὲ μεγάλη πάντοτε ἐπιτυχία.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Miss K. F. ἀπὸ τὴν Βοστόνη τῶν Η.Π.Α., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους 30—35 χρόνων, μορφωμένους, κατὰ προτίμησιν γιατροὺς, θεολόγους ἢ φιλολόγους, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Νὰ τῆς γράψουν μόνον ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μεταναστεύσουν καὶ νὰ ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους στὴ γραφεία μας. Ἐμεῖς θὰ τῆς τὰ διαβιβάσωμε. Νὰ σημειώνουν μόνο ἐπάνω στὸ φάκελλο «Στήλη ἀλληλογραφίας, γιὰ τὴν Ἀμερικάνα Κ. Φ.».

Ἡ Bayan Fotini Stadi (26 χρόνων), Tophane Kandiller, Yokusu Borazan Sok, No 1, Kat, 3, Tophane, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἕνα νέο ὡς 30 χρόνων.

Ἡ Toula καὶ ἡ Roula Sarri (17 καὶ 15 χρόνων) Rue Tanzim No 73, Port-Tewfick, Suez, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμερική καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι εἰλικρινοῦς φιλίας. Ὅσοι γράψουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Foula Altoubei (21 χρόνων), Tarlabasi Tultan Cad. No 51), Turkiye, Istanbul, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ Ἰδιαιτέρως μὲ στρατιῶτες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Heifi Hresovolea, 27 Drummond St., Halton, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους 28—30 χρόνων, ποὺ νὰ γνωρίζουν γεωπονικὴ ἢ πτηνοτροφικὴ καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν στὴν Αὐστραλία. Ὅσοι τῆς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Nefeli Antoniadou, Muhurdas Cad, Yaver Bey Sok, No 14, Kadiko·y· Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Marcelle Sotirhou (20 χρόνων), Boulangerie Costa, Assiout, Haute Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἕναν μορφωμένο νέο 21—25 χρόνων, καὶ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, στὴν ἑλληνική, ἀραβική, ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Mica Yosifidu, Toplane Kandiller Yokusu Tombaz Sokak No 6, Kat 3, Istanbul, Turkiye, (30 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπ'. ὅλον τὸν κόσμο 30—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Jenny Michaelidis, Rue Ambroise Ralli 88, Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, καὶ ἡ Annoula Papadopoulos, Rue Giraud 7, Glymenopoulo, Ramleh, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἄνω τῶν 20 χρόνων, Ἰδιαιτέρως δὲ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ἡ Bayan Teano Dizabaci, Beyoglu Tarlabasi, Reskirci Sok. No 9)6, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνική, τουρκική, γαλλική ἢ ἀγγλική γλῶσσα.

Ἡ «Γαλανομάτα» ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἄνω τῶν 25 χρόνων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα της, ἂς τῆς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Galatia καὶ ἡ Cybele Ph. Tano (17 καὶ 16 χρόνων), Rue Sultan Selem No 6A, App. 5, Heliopolis, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Μιὰ Ἰνδὴ ἀπὸ τὴν Μαλαισία, ἡ Angela Fouq (17 χρόνων), 45 D Tamby Abdullah Rd, Kuala Lumpur, Malaya, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνοπούλες, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ ποστάλ.

Ἡ Loula Danalis, Gore, Ethiopia, (22 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Nadia Maidu, Tophane Kumbaraci Yokusu No 13)5, Istanbul, Turkiye, καὶ ἡ Elsa Giacia, Tarlabasi Sakiz Agaq, Caddesi No 112, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἄνω τῶν 23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα. Ὅσοι γράψουν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Dolly Spyridou, Maison Mehathet, ex Peletier, Rue El Gesh, Port Tewfik, Suez, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, καὶ παρακαλεῖ ὅσους τῆς γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Τέσσερις Ἑλληνίδες 20—25 χρόνων, ἡ Melina Vrana, ἡ Laura Michailidou, ἡ Elsa Valkani καὶ ἡ Elissa Pavlou, 53 Hyde Park Ave, London S.W. 7, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους 25—30 χρόνων, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, στὴν Ἰταλική, ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Ketty Christofidou, Rue Sultan Abdel Aziz 41, C)o Mme Constantinides, Mazarita, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, 23—28 χρόνων.

Ἡ Lea Kandarzi (17 χρόνων), Taksim Kocatepe, Kucuk Sisane, No 4)6, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ἡ Alex Diamandi, 14 Rue Bucarest, Ismailia, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ Odeli Panayotidu (18 χρόνων), Heybeli Ada Dayarkasi Sok. No 12, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ τοὺς παρακαλεῖ, νὰ τῆς στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Lea Michaelidou (19 χρόνων), ἡ Tonia Th. Louka (17) καὶ ἡ Mary K. Alexopoulou (16), οἱ δυὸ πρῶτες ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἐγκατεστημένες τώρα στὴν Αὐστραλία, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν τριῶν εἶναι: 87 Firebrace Street, Horsham, Vict. Australia.

Ἡ R. M. (14 χρόνων) Siraselviler Liva Sok. Kapder App. No 8, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Mlle Vartuhi Boyacian, Kapali Bakkal Sokak 30, Yenikoy, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ὅσοι γράψουν, μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα.

Ἡ Georgia Raftopoulou (22 χρόνων), 23 Rue Giacomo Lombrozo, Mazarita, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνόπουλα καὶ Ἑλληνοπούλες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀμερικής, στὴν ἑλληνικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Dorothy Emmanuel (17 χρόνων), ἡ Katia Stavridou (17) καὶ ἡ Tereza Constantinopoulou (18), Arnavut Ko·y· Kamasi Sok. No 10, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἰταλὸς Stale Emilio K. W.P.R. Eucunbene Portal Via Cooma N.S.W. Australia, καλῶς ἐγκατεστημένος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ δεσποινίδα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἰταλική, ἀγγλικὴ καὶ γιουγκοσλαβικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Προτιμοῦνται ἄνω τῶν 24 χρόνων.

Ὁ Christos Hadjopoulos, ὁ Theo Livieratos καὶ ὁ Angelo Livieratos, C)o Livierato, Hodeidah, Yemen, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 20—25 χρόνων, μορφωμένες, καλῶν οἰκογενειῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι σχέσεων ποὺ ἴσως καταλήξουν σὲ γάμο. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι ἐκείνων ποὺ θὰ τοὺς γράψουν, τὶς παρακαλοῦν ὅμως νὰ ἐσωκλείσουν στὸ πρῶτο τους γράμμα μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ὁ G. Pitakis (35 χρόνων), ὁ ὁποῖος ἀτύχησε στὸν πρῶτο του γάμο, ζητεῖ νὰ σχετισθῇ μὲ μιὰ Ἑλληνοπούλα μέχρι 28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὴν παρακαλεῖ μόνο ὅταν τοῦ πρωτογράψῃ, νὰ τοῦ στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία της. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: 70 Lothian St., North Melbourne Vic, Australia.

Ὁ André Pavlides, 3 Rue Barsbay, Ibrahimieh, Rambley, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Spyros Pittas καὶ ὁ Nick Kafetzis, 123 Ingale St., Mayfield East, N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς δυὸ φίλες «Μπριζίτ Μπαρντὸ» καὶ «Ὀνειροπόλα μάτια» τοῦ τεύχους 920.

Ὁ C. Hadjigeorgiou (20 χρόνων) C)o Spinny's (1948) Ltd, Steamer Point, Aden, Arabia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Dimitrios Damalas, 392 Nepean H'way, Chelsea S. 15, Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Χωρὶς ἀγάπη» ἀπὸ τὰ Ἑπτάνησα, τοῦ τεύχους 921.

Ὁ Nick Palas, 229 Pearson Ave, Toronto, Ontario, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα Κ., τοῦ τεύχους 930.

Ὁ Manuel Roufakis, 6007, 8th Avenue, Brooklyn 20, New York, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν πατρίδα 16—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ Marcel Vlantas, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις. Καὶ οἱ δυὸ παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀπόστολος Παναγιωτίδης, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαριάνναν καὶ ὁ φίλος του Ἀντώνιος Καρητὰς μὲ τὴν «Φιλιφῆ». Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δυὸ εἶναι: Apostol Panayotidis, Berber Oglu Cadesi, 5 Hayleli Ada, Istanbul, Turkiye.

Ὁ Jean Antonopoulos, Rue de Tergnee No 11, Aiseau, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 18—20 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Christos Livieratos, C)o Livierato, Hodeidah, Yemen, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 20—25 χρόνων, μορφωμένες, καλῶν οἰκογενειῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι σχέσεων ποὺ ἴσως καταλήξουν σὲ γάμο. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι ἐκείνων ποὺ θὰ τοὺς γράψουν, τὶς παρακαλοῦν ὅμως νὰ ἐσωκλείσουν στὸ πρῶτο τους γράμμα μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ὁ G. Pitakis (35 χρόνων), ὁ ὁποῖος ἀτύχησε στὸν πρῶτο του γάμο, ζητεῖ νὰ σχετισθῇ μὲ μιὰ Ἑλληνοπούλα μέχρι 28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὴν παρακαλεῖ μόνο ὅταν τοῦ πρωτογράψῃ, νὰ τοῦ στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία της. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: 70 Lothian St., North Melbourne Vic, Australia.

Ὁ André Pavlides, 3 Rue Barsbay, Ibrahimieh, Rambley, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Spyros Pittas καὶ ὁ Nick Kafetzis, 123 Ingale St., Mayfield East, N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς δυὸ φίλες «Μπριζίτ Μπαρντὸ» καὶ «Ὀνειροπόλα μάτια» τοῦ τεύχους 920.

Ὁ C. Hadjigeorgiou (20 χρόνων) C)o Spinny's (1948) Ltd, Steamer Point, Aden, Arabia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

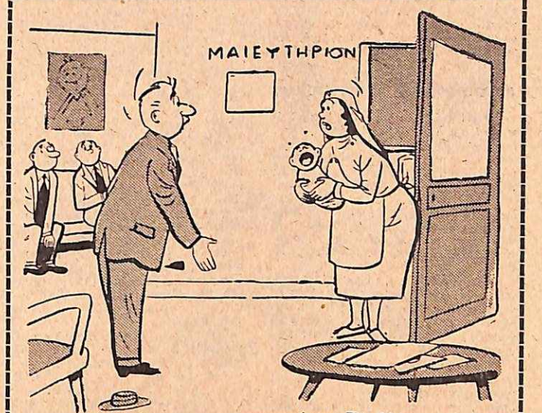
Ὁ Dimitrios Damalas, 392 Nepean H'way, Chelsea S. 15, Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Χωρὶς ἀγάπη» ἀπὸ τὰ Ἑπτάνησα, τοῦ τεύχους 921.

Ὁ Nick Palas, 229 Pearson Ave, Toronto, Ontario, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα Κ., τοῦ τεύχους 930.

Ὁ Manuel Roufakis, 6007, 8th Avenue, Brooklyn 20, New York, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν πατρίδα 16—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ Marcel Vlantas, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις. Καὶ οἱ δυὸ παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀπόστολος Παναγιωτίδης, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαριάνναν καὶ ὁ φίλος του Ἀντώνιος Καρητὰς μὲ τὴν «Φιλιφῆ». Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δυὸ εἶναι: Apostol Panayotidis, Berber Oglu Cadesi, 5 Hayleli Ada, Istanbul, Turkiye.

Ὁ Jean Antonopoulos, Rue de Tergnee No 11, Aiseau, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 18—20 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ἀναγνωρίσω; Τὸ βλέπω γιὰ πρώτη φορά!..

Ὁ George Fidias (27 χρόνων) Box 361, Limbe, Nysaland, Africa, καλῶς ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τύπου Μπριζὶτ Μπαρντό, καλοῦ χαρακτῆρος καὶ ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μεταναστεύσῃ. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη. Ὁ ἐξάδελφός του Η. Matiatos (26 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ εὐπαρουσίαστες καστανόξανθες Ἑλληνίδες καὶ Ἰδιαιτέρως μὲ τὴν «Ξανθὴ ἀμαζόνα» καὶ τὴν «Ρόζα Π.» τοῦ τεύχους 928. Ὅσες γράψουν μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Nicos Vardaselides, Callemondah Cooma 4, N.S.W., Australia, καθὼς καὶ οἱ Andreas Michaelidis καὶ Christos Assimopoulos, γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ ἠθικὲς Ἑλληνίδες, καλὲς νοικοκυρές, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Θὰ ἀπαντήσουν μόνο σὲ ὅσες στείλουν μιὰ φ

Ο Fred Gabriel (33 χρόνων) 157 Sherbrooke West, Montreal, P.Q. Canada, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 25—30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Οι ενδιαφερόμενες παρακαλούνται να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Pietro Savaki (έμπορος 46 χρόνων), Casa Postal No 3123, Rio de Janeiro, Brasil, θέλει ν' αλληλογραφήση μιά χήρα 32—38 χρόνων, ανεξάρτητη, μορφωμένη και σε καλή οικονομική κατάσταση με σκοπό να την καλέση στη Βραζιλία και να την παντρευτή.

Ο Jim Cambourakis, P. O. Box 596, R.R., Bulawayo, South Rhadesia. Afrika, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, στην ελληνική και Αίγυπτιακή γλώσσα.

Ο Mt. J. A., B.P. 920, Le Caire, Egypte, ζητεί άλληλογραφία στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα με ώριμες κυρίες ή δεσποινίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιάς πνευματικής συντροφιάς.

Ο Panayiotis Stavroyiannopoulos (24 χρόνων), 30 Dent St. Islington, Newcastle N. S.., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα 17—22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Stefanos Lazaridis (17 χρόνων) P.O. Box 1774, Addis Abeba, Ethiopie, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, άς είναι και 20 χρόνων, με σκοπό φωτογραφίων άστέρων καθώς και την άνάπτυξι μιάς ειλικρινούς φιλίας.

Ο John Politis (19 χρόνων), 303 Swanston Street, Melbourne, Vic Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—22 χρόνων. Όσες τους γράψουν, να έσωκλείσουν μιά φωτογραφία στο πρώτο τους γράμμα.

Ο John Spiridis, 137 West Jerrace Street, Adelaïde, S.A., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Bill Harin, P.O., Nowa Nowa, Vic, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση με μιά νεαρά Ελληνίδα, με σκοπό το γάμο.

Ο John Magnisalis, Glenbawn Dan, Scone, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες και νέους της Ελλάδος και άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιάς καλής φιλίας.

Ο Byron Napoleon, Cantines Sentaineons 250, Hainaut, Prac. Belgique, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Όσες τού γράψουν, παρακαλούνται να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο A. Kadoris (24 χρόνων), 133 Philip St. Waterloo, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνοπούλες κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Antoine Zervos, 60 Kensington Rd, Kensington, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό την άνταλλαγή κάρτ - ποστάλ, γραμματοσήμων και τη δημιουργία πνευματικών σχέσεων.

Ο E. Kip, M/V Despina C, Hermes Steam Ship. Agency Inc, 80 Broad Str., New York 4, N.Y. U.S.A., άξιωματικός του έμπορικού ναυτικού, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, άς είναι και 20 χρόνων, με σκοπό φωτογραφιών άστέρων καθώς και την άνάπτυξι μιάς ειλικρινούς φιλίας.

Ο John Politis (19 χρόνων), 303 Swanston Street, Melbourne, Vic Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—22 χρόνων. Όσες τους γράψουν, να έσωκλείσουν μιά φωτογραφία στο πρώτο τους γράμμα.

Ο John Spiridis, 137 West Jerrace Street, Adelaïde, S.A., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Bill Harin, P.O., Nowa Nowa, Vic, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση με μιά νεαρά Ελληνίδα, με σκοπό το γάμο.

Ο John Magnisalis, Glenbawn Dan, Scone, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες και νέους της Ελλάδος και άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιάς καλής φιλίας.

Ο Byron Napoleon, Cantines Sentaineons 250, Hainaut, Prac. Belgique, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Όσες τού γράψουν, παρακαλούνται να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο A. Kadoris (24 χρόνων), 133 Philip St. Waterloo, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνοπούλες κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Antoine Zervos, 60 Kensington Rd, Kensington, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό την άνταλλαγή κάρτ - ποστάλ, γραμματοσήμων και τη δημιουργία πνευματικών σχέσεων.

Ο E. Kip, M/V Despina C, Hermes Steam Ship. Agency Inc, 80 Broad Str., New York 4, N.Y. U.S.A., άξιωματικός του έμπορικού ναυτικού, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, άς είναι και 20 χρόνων, με σκοπό φωτογραφιών άστέρων καθώς και την άνάπτυξι μιάς ειλικρινούς φιλίας.

Ο John Politis (19 χρόνων), 303 Swanston Street, Melbourne, Vic Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—22 χρόνων. Όσες τους γράψουν, να έσωκλείσουν μιά φωτογραφία στο πρώτο τους γράμμα.

Ο John Spiridis, 137 West Jerrace Street, Adelaïde, S.A., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Bill Harin, P.O., Nowa Nowa, Vic, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση με μιά νεαρά Ελληνίδα, με σκοπό το γάμο.

Ο John Magnisalis, Glenbawn Dan, Scone, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες και νέους της Ελλάδος και άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιάς καλής φιλίας.

Ο Byron Napoleon, Cantines Sentaineons 250, Hainaut, Prac. Belgique, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Όσες τού γράψουν, παρακαλούνται να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Pietro Savaki (έμπορος 46 χρόνων), Casa Postal No 3123, Rio de Janeiro, Brasil, θέλει ν' άλληλογραφήση μιά χήρα 32—38 χρόνων, ανεξάρτητη, μορφωμένη και σε καλή οικονομική κατάσταση με σκοπό να την καλέση στη Βραζιλία και να την παντρευτή.

Ο Jim Cambourakis, P. O. Box 596, R.R., Bulawayo, South Rhadesia. Afrika, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, στην ελληνική και Αίγυπτιακή γλώσσα.

Ο Mt. J. A., B.P. 920, Le Caire, Egypte, ζητεί άλληλογραφία στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα με ώριμες κυρίες ή δεσποινίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιάς πνευματικής συντροφιάς.

Ο Panayiotis Stavroyiannopoulos (24 χρόνων), 30 Dent St. Islington, Newcastle N. S.., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα 17—22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Stefanos Lazaridis (17 χρόνων) P.O. Box 1774, Addis Abeba, Ethiopie, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, άς είναι και 20 χρόνων, με σκοπό φωτογραφιών άστέρων καθώς και την άνάπτυξι μιάς ειλικρινούς φιλίας.

Ο John Politis (19 χρόνων), 303 Swanston Street, Melbourne, Vic Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—22 χρόνων. Όσες τους γράψουν, να έσωκλείσουν μιά φωτογραφία στο πρώτο τους γράμμα.

Ο John Spiridis, 137 West Jerrace Street, Adelaïde, S.A., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Bill Harin, P.O., Nowa Nowa, Vic, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση με μιά νεαρά Ελληνίδα, με σκοπό το γάμο.

Ο John Magnisalis, Glenbawn Dan, Scone, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες και νέους της Ελλάδος και άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιάς καλής φιλίας.

Ο Byron Napoleon, Cantines Sentaineons 250, Hainaut, Prac. Belgique, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Όσες τού γράψουν, παρακαλούνται να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Pietro Savaki (έμπορος 46 χρόνων), Casa Postal No 3123, Rio de Janeiro, Brasil, θέλει ν' άλληλογραφήση μιά χήρα 32—38 χρόνων, ανεξάρτητη, μορφωμένη και σε καλή οικονομική κατάσταση με σκοπό να την καλέση στη Βραζιλία και να την παντρευτή.

Ο Jim Cambourakis, P. O. Box 596, R.R., Bulawayo, South Rhadesia. Afrika, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, στην ελληνική και Αίγυπτιακή γλώσσα.

Ο Mt. J. A., B.P. 920, Le Caire, Egypte, ζητεί άλληλογραφία στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα με ώριμες κυρίες ή δεσποινίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιάς πνευματικής συντροφιάς.

Ο Panayiotis Stavroyiannopoulos (24 χρόνων), 30 Dent St. Islington, Newcastle N. S.., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα 17—22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Stefanos Lazaridis (17 χρόνων) P.O. Box 1774, Addis Abeba, Ethiopie, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, άς είναι και 20 χρόνων, με σκοπό φωτογραφιών άστέρων καθώς και την άνάπτυξι μιάς ειλικρινούς φιλίας.

Ο John Politis (19 χρόνων), 303 Swanston Street, Melbourne, Vic Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—22 χρόνων. Όσες τους γράψουν, να έσωκλείσουν μιά φωτογραφία στο πρώτο τους γράμμα.

Ο John Spiridis, 137 West Jerrace Street, Adelaïde, S.A., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες 16—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Bill Harin, P.O., Nowa Nowa, Vic, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση με μιά νεαρά Ελληνίδα, με σκοπό το γάμο.

Ο John Magnisalis, Glenbawn Dan, Scone, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με νέες και νέους της Ελλάδος και άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιάς καλής φιλίας.

Ο Byron Napoleon, Cantines Sentaineons 250, Hainaut, Prac. Belgique, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Όσες τού γράψουν, παρακαλούνται να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο A. Kadoris (24 χρόνων), 133 Philip St. Waterloo, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνοπούλες κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Antoine Zervos, 60 Kensington Rd, Kensington, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί άλληλογραφία με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό την άνταλλαγή κάρτ - ποστάλ, γραμματοσήμων και τη δημιουργία πνευματικών σχέσεων.

Ο E. Kip, M/V Despina C, Hermes Steam Ship. Agency Inc, 80 Broad Str., New York 4, N.Y. U.S.A., άξιωματικός του έμπορικού ναυτικού, ζητεί άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο

Ὁ Ρενὲ Κουζινὲ μ' ἕνα μοντέλο τοῦ ἱπτάμενου δίσκου του. Ἀριστερά: Ἡ Ζιλμπὲρ Κουζινέ.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!..

Ἡ τραγικὴ αὐτοκτονία τοῦ Γάλλου ἀεροναυπηγοῦ Ρενὲ Κουζινὲ καὶ τῆς γυναίκας του

Μιὰ νύχτα, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, στὴν ὁδὸ Νουνσεσὲ τοῦ Παρισιοῦ, ἀκούστηκαν ξαφνικὰ δυὸ πυροβολισμοί, μέσ' ἀπὸ ἕνα κομψὸ σπίτι. Οἱ γείτονες, ποὺ ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί εἶχε συμβῆ, βρῆκαν τὴν πόρτα κλειδωμένη. Ἀφοῦ χτύπησαν τὸ κουδοῦνι ἐπανειλημένως καὶ δὲν πῆραν καμμιὰ ἀπάντησι, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν παραβιάσουν.

Μόλις προχώρησαν στὸ λίβιγκ-ρούμ, ἕνα τραγικὸ θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά τους. Σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφάλι γυρτὸ πρὸς τὰ πίσω, εἶδαν τὴν οἰκοδέσποινα νεκρή. Ἀπὸ τὸ μέτωπό της ἔτρεχε ἕνα μικρὸ αὐλάκι αἵματος. Μπροστά της, πεσμένος μπρούμητα καὶ σφίγγοντας ἀκόμα τὸ πιστόλι στὸ χέρι, βρισκόταν νεκρὸς ὁ ἄντρας της. Τὴν εἶχε σκοτώσει κι' ὕστερα εἶχε σκοτωθῆ κι' ὁ ἴδιος.

Ὁ Ρενὲ Κουζινὲ κι' ἡ γυναῖκα του Ζιλμπὲρτ—οἱ νεκροὶ τοῦ κομψοῦ ἐκείνου σπιτιοῦ—δὲν ἦταν καθόλου δυὸ ἄσημα ὀνόματα καὶ τὸ τραγικὸ αὐτὸ τέλος τους βύθισε στὸ πένθος ὁλόκληρη τὴ Γαλλία, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ τὸ δημοσίεψαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες.

Ὁ Ρενὲ Κουζινὲ εἶχε τὴ φήμη τοῦ πιὸ δαιμόνιου ἀεροναυπηγοῦ τῆς Εὐρώπης κι' ἡ Ζιλμπὲρτ Κουζινὲ ἦταν πρώτα σύζυγος ἑνὸς ἥρωα τῆς γαλλικῆς ἀεροπορίας, τοῦ Ζὰν Μερμόζ, ποὺ σκοτώθηκε τὸ 1938 στὴ δοκιμαστικὴ πτῆσι ἑνὸς καινούργιου ἀεροπλάνου.

Ποιὸς ἦταν ὁ λόγος αὐτῆς τῆς τραγικῆς αὐτοκτονίας; Ὁ Ρενὲ κι' ἡ Ζιλμπὲρτ λάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ στὸ διάστημα τῶν δεκαεφτὰ χρόνων, ποὺ ἦταν παντρεμένοι, οὔτε τὸ παραμικρὸ συννεφάκι δὲν εἶχε σκιάσει τὸν οὐρανὸ τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς. Ὅσοι συνδέονταν μαζί τους, ἀπέκλεισαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν πιθανότητα πὼς κάποια παρεξήγησι μεταξύ τους εἶχε γίνει αἰτία νὰ σκοτωθοῦν.

Ἡ αἰτία ἦταν ἄλλη καὶ τὴν ἤξεραν καλὰ οἱ γνωστοὶ τοῦ ζεύγους. Ὁ Ρενὲ Κουζινὲ δούλευε ἐδῶ καὶ τέσσερα περίπου χρόνια σὲ μιὰ ἐντυπωσιακὴ ἐφεύρεσί του, ποὺ, καθὼς ἔλεγε, θὰ δινε στὴν πατρίδα του ξαφνικὰ τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα στὶς μεγάλες ἀεροπορικὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, εἶχε σχεδιάσει καὶ προσπαθοῦσε νὰ κατασκευάση τὸν πρῶτο ἱπτάμενο δίσκο.

Ἀλλὰ τοῦ ἔλειπαν τὰ κεφάλαια γιὰ νὰ φτιάξη τὸ δίσκο κι' ὅλα του τὰ διαβήματα στὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τοῦ γαλλικοῦ κράτους εἶχαν ἀποβῆ ἄκαρπα. Παρ' ὅλο τὸ μεγάλο κύρος του, παρ' ὅλα τὰ σχέδια καὶ τὶς λεπτομερεῖς μελέτες, ποὺ εἶχε ὑποβάλει, ὁ Ρενὲ Κουζινὲ δὲν εἶχε βρῆ κατανόησι καὶ προθυμία. Ὅλες οἱ προσπάθειές του γιὰ νὰ βοηθηθῆ οἰκονομικά, εἶχαν τελματωθῆ στὰ «σήμερα κι' αὔριο» τῆς γραφειοκρατίας καὶ στὸ τέλος ὁ ἄτυχος ἐφευρέτης τὸ πῆρε ἀπόφασι πὼς δὲ θὰ γινόταν τίποτα.

Ἔτσι, τόσο ὁ ἴδιος, ὅσο κι' ἡ γυναῖκα του, ποὺ τὸν βοηθοῦσε στὴ δουλειά του καὶ συμμεριζόταν τοὺς κόπους του καὶ τὴν πίκρα του, ἀπελπίστηκαν ὁλότελα, τὸ μυαλό τους θόλωσε κι' ἀποφάσισαν νὰ βάλουν τέρμα στὴ ζωή τους.

Ἀπὸ περηφάνεια κι' ἐπειδὴ ἄλλωστε ὅλοι θὰ μάντευαν τὴν αἰτία, οἱ δυὸ τραγικοὶ σύζυγοι δὲν ἄφησαν κανένα γράμμα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σιωπὴ μιλοῦσε καλύτερα ἀπ' ὅλες τὶς φράσεις καὶ δὲν ἔφερε καθόλου σὲ καλύτερη θέσι τὸ γαλλικὸ κράτος μπροστὰ στὴν ἀγανάκτησι τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὁ Ρενὲ Κουζινέ, ὅπως ἔγραψε ὅλος ὁ τύπος τῆς Γαλλίας, ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θἄδινε ἀκόμα πολλὰ στὴν ἀεροπορία τῆς πατρίδος του. Τὸ παρελθόν του ἦταν μιὰ ἐγγύησι γι' αὐτό. Στὸ γόνιμο κι' εὐφάνταστο μυαλό του ὠφείλονταν ἕνα σωρὸ τελειοποιήσεις, ποὺ σημείωσε ὡς τώρα ἡ γαλλικὴ ἀεροπορία, κι' εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἀρκετὰ μεγάλη, στὰ πειράματα ποὺ ἔκανε μόνος του.

Σ' αὐτὰ τὰ πειράματα εἶχε πάντα σὰν πρῶτο του ἔμπιστο τὸν πιλότο Ζὰν Μερμόζ, τὸν πρῶτο ἄντρα τῆς Ζιλμπέρτ. Κι' ὅταν ἐκεῖνος σκοτώθηκε, σὲ μιὰ δοκιμαστικὴ πτῆσι πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό, ὁ Ρενὲ Κουζινὲ πραγματοποίησε τὴν τελευταία θέλησι τοῦ φίλου του. Ὁ Μερμὸζ τοῦ εἶχε παραδώσει ἀπὸ καιρὸ ἕνα κλειστὸ φάκελλο, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸν ἀνοίξη σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ μάθαινε τὸ θάνατό του σὲ κανένα δυστύχημα.

Τὸ γράμμα τοῦ Ζὰν Μερμὸζ ἔλεγε: «Ἀγαπητέ μου Ρενέ. Τώρα ποὺ εἶμαι πιὰ νεκρός, σοῦ κάνω τὴν παράκλησι, καὶ ξέρω πὼς δὲ θὰ πῆς ὄχι, ἀλλὰ θὰ ἐκπληρώσης τὴν ἐπιθυμία μου. Ἀγαπᾶς τὴ Ζιλμπέρτ, ὅπως ἀγαποῦσες καὶ μένα. Μὴ τὴν ἀφήσης μόνη. Ἦταν πάντα ἀνάμεσά μας καὶ πρέπει καὶ τώρα νὰ μείνη μαζί σου. Παντρέψου την. Εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ γιὰ τοὺς δυό σας αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ πολὺ φυσικό».

Πραγματικά, ἡ Ζιλμπὲρ ἀφωσιώθηκε στὸ δεύτερο ἄντρα της κι' ὅλοι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ τοὺς ἔνωνε.

Οἱ δυὸ σύζυγοι, στὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, βρίσκονταν κάθε μέρα στὸ ἐργαστήριο, ποὺ ὁ Ρενὲ Κουζινὲ διατηροῦσε κοντὰ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλὺ κι' εἶχαν ἀφοσιωθῆ ὁλότελα στὸ σχεδίασμα καὶ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἱπτάμενου δίσκου.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἱπτάμενου δίσκου εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ τὸ παράξενο σκάφος βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ἰδιαίτερο ὑπόστεγο, δίπλα στὸ ἐργαστήριο. Ὅσοι τὸ εἶδαν, λένε πὼς ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ «καπάκια» τοποθετημένα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, ποὺ κινοῦνται περιστροφικὰ σὲ ἀντίθετη κατεύθυνσι χάρις σὲ τρεῖς κινητῆρες κι' ἕναν ἀντίδραστῆρα.

Γιὰ τὴ συμπλήρωσι, ὅμως τῆς κατασκευῆς του, τὸ ζεῦγος Κουζινὲ χρειαζόταν ἀκόμα πολλὰ λεφτὰ καὶ σκοντάφτοντας στὴν ἀδιαφορία τοῦ κράτους ἀπελπίστηκε κι' ἔτσι προχώρησε ἐνωμένο στὸ θάνατο.

✪✪

Δικάσθηκε μὲ κλεμένο φόρεμα

Κάποια Μαίη Βέσταλ, στὸ Ντάλλας, ἡλικίας 34 χρονῶν, ἔλαβε μιὰ κλῆσι γιὰ νὰ δικαστῆ γιατὶ εἶχε κλέψει ἕνα φόρεμα. Φαίνεται, ὅμως πὼς δὲν εἶχε νὰ φορέση τίποτε κατάλληλο γιὰ τὴ δίκη, κι' ἔτσι... ἔκλεψε κι' ἕνα ἄλλο φόρεμα, γιὰ τὴν εἰδικὴ αὐτὴ περίπτωσι! Τὸ δικαστήριο τὴν καταδίκασε σὲ 4 ἐτῶν φυλάκισι γιὰ τὴν κάθε κλοπή, ἀλλ' ὁ δικαστὴς συγχώνευσε καὶ τὶς δυὸ ποινὲς σὲ 4 χρόνια, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι «οἱ γυναῖκες θέλουν νἄναι περιποιημένες, στὶς ἐπίσημες περιπτώσεις».

ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΣ, ΓΙΟΣ ΝΑΝΩΝ

Ὁ Γερμανὸς νάνος Γιοχάννες Χάϊνριχ Μπέρενς εἶναι σήμερα 65 χρόνων, ἡλικία στὴν ὁποία πολὺ σπάνια φτάνουν οἱ νάνοι. Στὴ φωτογραφία μας ὁ γιὸς τοῦ κ. Μπέρενς, 43 χρόνων, ποὺ εἶναι κανονικοῦ ἀναστήματος, κρατάει στὰ χέρια του τὸν πατέρα του. Δίπλα τους διακρίνεται ἡ κυρία Μπέρενς, νάνος κι' αὐτή. Τὸ ὕψος τοῦ γιοῦ Μπέρενς δὲν πρέπει νὰ σᾶς φανῆ παράξενο, γιατὶ πολὺ συχνὰ οἱ νάνοι, ὅπως γράψαμε, γεννοῦν φυσιολογικὰ παιδιά.

ΠΙΘΗΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

Ὁ Τσίκο καὶ ὁ Μπίλλυ εἶναι δυὸ νεαροὶ πίθηκοι τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τῆς Φραγκφούρτης, ποὺ, ὅταν ἀρχίσουν τὰ γυμνάσιά τους, δὲν θέλουν νὰ τὰ τελειώσουν ποτέ! Τόση διασκέδασι βρίσκουν σ' αὐτά. Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ δασκάλου τους κάνουν διάφορα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανισθοῦν ἀργότερα στὸ κοινό, ἐνῶ οἱ συστοῦν ἀργότερα στὸ κοινό, ἐνῶ οἱ συνάδελφοί τους κάθονται φρόνιμοι στὴ γωνιὰ καὶ τοὺς παρακολουθοῦν μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ χιονισμένη νύχτα

Τὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Γιάνναινας ἦταν τὸ τελευταῖο τοῦ χωριοῦ. Ἕνα χαμηλοτάβανο σπίτι μὲ δυὸ καμαρούλες κι' ἕναν κῆπο μὲ μερικὰ δέντρα. Τὸ τελευταῖο ἀπομεινάρι μιᾶς μεγάλης περιουσίας, ποὺ εἶχε πάρει γιὰ προῖκα ὁ ἄντρας της.

Εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ἑξῆντα χρόνια, καὶ τώρα ἡ κυρὰ-Γιάνναινα ἦταν ὀγδόντα τριῶν χρόνων γρηούλα.

Ἔξω χιόνιζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ἡ γρηά, καθισμένη μπρὸς στὸ τζάκι, ὅπου ἔκαιγε ἕνα μεγάλο κούτσουρο, συλλογιζόταν τί ἄλλο εἶχε νὰ πουλήση, γιὰ νὰ συντηρηθῆ ὅσα χρόνια τῆς ἔμεναν ἀκόμη γιὰ νὰ ζήση.

— Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή: μουρμούριζε. Γιὰ ποιὸν νὰ ζήσω: Ὅλοι φύγανε κι' ἔμεινα μόνη, ἡ τελευταία...

Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας ἄρχισε νὰ χτυπᾶ γιὰ τὸν ἑσπερινό.

Ἡ κυρὰ-Γιάνναινα σηκώθηκε καί, σέρνοντας τὰ πόδια της, ζύγωσε τὸ εἰκονοστάσι κι' ἄναψε τὸ καντῆλι. Μέσ' στὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου ὑπῆρχε ἀκόμη ἕνα πιάτο φαγητὸ καὶ μιὰ φέτα ψωμί. Τοὺς ἔριξε μιὰ ματιὰ καὶ συλλογίστηκε: «Ἂς τ' ἀφίσω γι' αὔριο, ποὖναι Κυριακή...».

Τῆς τάξε στείλει ἀπὸ τὸ μεσημέρι μιὰ γειτόνισσα, ποὺ ἤξερε πὼς τῆς ἔλειπαν πιὰ τὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τίποτ' ἄλλο δὲν τῆς ἔμενε, παρὰ τὸ ἔρημο ἐκεῖνο σπιτάκι. Μά, σὰν θὰ τὸ πουλοῦσε, ποῦ θἄμενε: Ἡ ἀνάγκη ὡστόσο ἦταν μεγάλη. Ὡς πότε οἱ γειτόνοι θὰ τὴ βοηθοῦσαν:

Ἔξω σκοτείνιαζε καὶ τὸ χιόνι στοιβαζόταν γύρω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, ὅλο καὶ πιὸ ψηλά...

Ξαφνικά, κάτι θυμήθηκε ἡ γρηά, κάτι ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε ἥσυχη ἐκεῖ κοντὰ στὴ φωτιά της.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ παρέλειψε κάποια συνήθειά της: Νὰ περάση ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων της καὶ νὰ ξαναγυρίση κατόπιν στὸ τζάκι της.

Πῶς δὲν τὸ θυμήθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἄναβε τὸ καντῆλι: Πῶς ἄρχισε νὰ ξεχνᾶ: Μήπως ἦταν κανένα κακὸ σημάδι: Μήπως εἶχε φτάσει ἡ τελευταία της ὥρα:

Σηκώθηκε, στάθηκε γερὰ στὰ πόδια της — γιατί, ὅσο καὶ νἄχε βαρεθῆ τὴν ἔρημη ζωή της, ἡ καρδιά της δὲν τ' ἀποφάσιζε νὰ σταματήση. Ἔρριξε στοὺς ὤμους της τὸ χιλιομπαλωμένο πανωφόρι της καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Τὸ νεκροταφεῖο βρισκόταν λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ὅλο καὶ χιόνιζε. Τὰ πόδια της τἄσερνε ἁπαλά, προσεχτικὰ πάνω στὸ χιόνι.

Τὸ σκοτάδι δὲν εἶχε πυκνώσει ἀκόμη. Ἡ γρηὰ τουρτούριζε. Μαζεύτηκε στὸ παληὸ παλτὸ καὶ μπῆκε στὸ νεκροταφεῖο.

Ἕνας, δυό, τρεῖς, δέκα τάφοι στὴ σειρά. Ὅλοι μὲ δικούς της: παιδιά, ἐγγόνια. Κι' ὁ ἄντρας της.

Στάθηκε ἀπὸ λίγο μπρὸς σὲ κάθε τάφο καὶ κατέληξε στὸν τάφο τοῦ ἄντρός της...

Ἑξῆντα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ γάμου τους. Ἔζησαν εὐτυχισμένοι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κι' ἀπόχτησαν δύο ἀγόρια. Τὸ ἕνα ξεντητεύτηκε καὶ τὸ ἄλλο πωτρεύτηκε...

Ὁ μεγάλος της καϋμὸς ἦταν ὁ ξεντημένος.

Μιὰ μέρα, εἶχε φιλονεικήσει μὲ τὸν πατέρα του. Παρὰ λίγο νὰ σκοτωθοῦν.

Κι' ὅλα αὐτά, γίνηκαν γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Ἦταν φτωχὴ ἐκείνη κι' ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν παντρέψη μ' ἕνα πλουσιοκόριτσο ἀπὸ τὸ ἄλλο χωριό.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, λοιπόν, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ γυιός της. Ἔπειτα, ἔμαθε πὼς ξεντητεύτηκε. Μὰ εἶχανε συνείδησι καὶ κάποιο κρίμα στὴν καρδιά τους. Ἡ κοπέλλα, ὅταν ἔμαθε τὸν καυγᾶ τοῦ πατέρα μὲ τὸ γυιὸ καὶ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀγαπημένου της, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη καὶ πέθανε...

— Τὸ κρίμα, Γιάννη, τοὔχε πῆ τότε ἡ γρηά, θὰ πέση στὸ κεφάλι μας!...

Μετάνοιωσε ὁ ἄντρας της, μὰ ἦταν πιὰ ἀργά, γιατὶ πέθανε κι' αὐτὸς δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ εἶχε στὴν ψυχή του.

Ἀπὸ τότε, δὲν εἶδανε μιὰ ἡμέρα καλή. Πουλοῦσαν ἕνα-ἕνα τὰ χωράφια, τ' ἀμπέλια, τὶς ἐλιές.

Ἔπειτα, ἕνας-ἕνας ἔφευγαν κι' οἱ δικοί της ἀπὸ τὴ ζωή. Δέκα τάφους ἀντίκρυσε ἡ κυρὰ-Γιάνναινα... Κι' ἔμεινε μόνη, ὁλομόναχη, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια...

Πῆγε νὰ σηκωθῆ ἡ κυρὰ-Γιάνναινα, μὰ δὲν τὴ βοήθησαν τὰ γόνατά της καὶ κλονίστηκε. Ξανάπεσε βαρειὰ πάνω στὴν πέτρα τοῦ τάφου.

Μὲ κόπο ἄπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ σταυρό. Προσπάθησε νὰ στηριχτῆ, νὰ σηκωθῆ, μὰ γλύστρησε πάνω στὸ χιόνι καὶ ξανάπεσε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

Τὸ χτύπημα στὴ γωνιὰ τῆς πλάκας ἦταν δυνατὸ καὶ μιὰ κραυγὴ πόνου βγῆκε ἀπὸ τὰ γέρικα στήθη της. Ἔπειτα, μιὰ γραμμὴ κόκκινη ἀπλώθηκε στὸ λευκὸ χιόνι, κι' ἡ γρηὰ δὲν κουνήθηκε πιὰ ἀπὸ τὴ θέσι της.

*

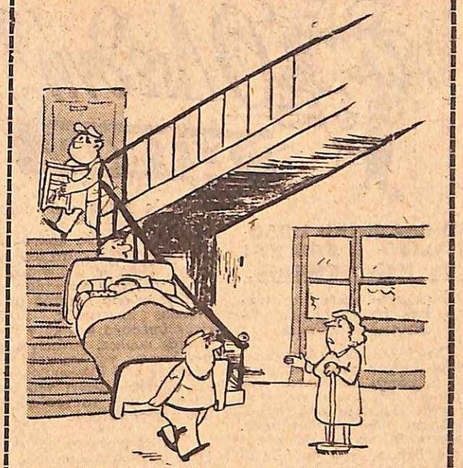
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, κάποιος βρῆκε ἐκεῖ πέρα ἕναν ὄγκο τυλιγμένο στὸ χιόνι. Ἦταν ἡ κυρὰ-Γιάνναινα, ποὖχε παγώσει πάνω στὸν τάφο τοῦ ἄντρα της...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Αἰχμάλωτος τοῦ γραμμόφωνου

Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι διάφορα κέντρα, στὴν Ἀμερική, ἔχουν αὐτόματα γραμμόφωνα, ποὺ παίζουν ὁποια πλάκα διαλέξη ὁ πελάτης, ἀρκεῖ νὰ ρίξη ἕνα νόμισμα μέσα σὲ μιὰ σχισμή τους. Σὲ κάποιο ρεστωράν, λοιπόν, τοῦ Ρότσεστερ, χάλασε ξαφνικὰ ἕνα τέτοιο μηχάνημα, ἐκεῖ ποὺ λειτουργοῦσε. Ἕνας πελάτης ἀνέλαβε νὰ τὸ διορθώση. Ἔχωσε μέσα τὸ χέρι του, τὸ σκάλισε λίγο, κι' ἡ μουσικὴ ξανάρχισε. Ἀλλ' ὁ πελάτης δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βγάλη τὸ χέρι του, γιατὶ τὸ εἶχε μαγκώσει γερὰ ὁ μηχανισμός! Χρειάστηκε, λοιπόν, νὰ εἰδοποιηθῆ ἐπειγόντως ἕνας εἰδικὸς τεχνίτης γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώση. Ὅσπου νὰ φτάση αὐτός, πέρασε μιὰ ὥρα περίπου. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ μηχάνημα ἔπαιζε καὶ ξανάπαιζε συνεχῶς τὸ ἴδιο μουσικὸ κομμάτι, ποὺ εἶχε, κατὰ περίεργη σύμπτωσι, τὸν τίτλο «Ἡ μαγικὴ ἐπαφή».

— *Νομίζω πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εἰδοποιήσετε γιὰ τὴ μετακόμισι!*

— *Οὔστ, παληόσκυλο!...*

— *Μπᾶ! Ἡ ἀγαπημένη μου πεθερά! Μὴν κάθεσαι, καλέ, στὴ βροχή, πήγαινε γρήγορα στὸ σπιτάκι σου!...*

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ· Η ΕΠΟ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

Χρειάζεται κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ περίφημο ἑλληνικὸ φιλότιμο

Τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο παρουσιάζει τελευταῖα κάποια κάμψη. Διέρχεται τὴν περίοδο τῆς ἀναμονῆς. Βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ σταυροδρόμι τῶν ἀναζητήσεων. Προσπαθεῖ νὰ διαγνώσῃ τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴ συνέχεια τῶν παραδόσεών του, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὶς νέες δημιουργίες. Κρίσιμη λοιπὸν ἡ ἀπόφασι καὶ ἀκόμη περισσότερο ἐναγώνια θὰ ἀναμένωνται τ' ἀποτελέσματα ἀπ' τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ στιγμὴ τῆς ἐκλογῆς!

Ἂς μὴ μᾶς ξεγελοῦν οἱ ἰσοπαλίες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, τοῦ Παναθηναϊκοῦ, τῆς Α. Ε.Κ. μὲ τὶς ξένες ὁμάδες. Τὰ συγκροτήματα τῆς Μικτῆς Βουκουρεστίου καὶ τῆς Τσεχικῆς Σπάρτακ δὲν ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ περιμέναμε οἱ φίλαθλοι καὶ ποὺ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τους μὲ τὶς ἑλληνικὲς ὁμάδες θὰ βάρυναν στὴν πλάστιγγα τῶν μεγάλων ἀποφάσεων. Εἴτε οἱ ὁμάδες ποὺ ἦλθαν δὲν εἶχαν συγκροτηθῆ ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ ἐκλεκτοὺς εἴτε οἱ παῖκτες ποὺ ἀγωνίστηκαν δὲν ἀπέδωσαν, γιὰ διαφόρους λόγους, τὸ ἄπαντον τῆς τέχνης καὶ τῆς τακτικῆς των, πάντως δὲν ἱκανοποίησαν, ὅταν κριθοῦν μὲ αὐστηρὰ κριτήρια.

Τί συνέβη λοιπόν; Μήπως ἀνέβηκε τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο; Μήπως ἡ τεχνική, ποιοτικὴ καὶ στρατηγικὴ στάθμη μας ἔφτασε σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο; Μήπως ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γελάσῃ ἐπὶ τέλους μὲ τὶς ἐπιτυχίες μας ἀπὸ νέες καὶ σταθερὲς δόξες τοῦ ποδοσφαίρου μας;

Χωρὶς νὰ μᾶς κακοφανῆ, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν συνέβη! Μακάρι νὰ φτάναμε τόσο γρήγορα καὶ τόσο ἀκοπίαστα στὸ λαμπρὸ αὐτὸ σημεῖο. Δυστυχῶς, μόνον στὸν ὑπέροχο ψυχικὸ παράγοντα, κυρίως, πρέπει ν' ἀποδώσουμε τὶς λαμπρὲς ἐμφανίσεις τῶν ἑλληνικῶν συγκροτημάτων ἔναντι τοῦ ρουμανικοῦ καὶ τσεχοσλοβακικοῦ ποδοσφαίρου.

★

Ὅ,τι δήποτε καὶ νάταν τὰ ξένα συγκροτήματα ποὺ φιλοξένησαν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, κατὰ γενικὴ ὁμολογία, ἤξεραν, κατὰ ἕνα μέτρο, τὸ καλό, τὸ μοντέρνο ποδόσφαιρο. Ἀσχετα ἂν δὲ μποροῦσαν πάντοτε νὰ τὸ ἐφαρμόσουν μὲ ἐπιτυχία καὶ νὰ ἀποδώσουν σὲ ἀρίθμους ὅ,τι γνώριζαν στὴ θεωρία.

Οἱ Ἕλληνες ποδοσφαιρισταί, ἀσφαλῶς, θὰ διδάχτηκαν πῶς σημαντικὸ ρόλο παίζουν σήμερα ἡ ταχύτης τῆς ἐνεργείας, ἡ ἀσφάλεια στὸ κοντρὸλ τῆς μπάλλας, ἡ σταθερότης τῶν συνδετικῶν γραμμῶν ἀμύνης, χάφ καὶ ἐπιθέσεως, ἡ ἀέναη μετάφρασι τῆς ὑπεροχῆς σὲ τέρματα, ἡ ἀντιμετώπισι κάθε ὁμάδος ἀπὸ στρατηγικῆς πλευρᾶς, ἀνάλογα μὲ τὰ προσόντα καὶ μειονεκτήματα τῶν ἀντιπάλων.

Εἴδατε, σ' ὅσους ἀγῶνες παρακολουθήσατε μέχρι σήμερα, ἑλληνικὴ ὁμάδα νὰ ἐφαρμόζῃ ὄχι βέβαια ἕνα ἀπ' αὐτά, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ μαζί, σ' ἑλληνικὰ ἢ ξένα γήπεδα; Ἀσφαλῶς ὄχι! Τότε,πῶς συμβαίνει νὰ θριαμβεύουν καμμιὰ φορὰ οἱ ἑλληνικὲς ὁμάδες: Ἁπλούστατα, ἐπιστρατεύουν τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο καὶ ἀποδίδουν.

Χαρήκαμε πολλὲς φορὲς στὴ Χαμελίνα π. χ. τὶς Φινλανδίας τὴ μεγάλη νίκη τῆς ἐθνικῆς μας ὁμάδος κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἐρασιτεχνικῆς ὁμάδος τῆς Ἀγγλίας καὶ φούντωσαν τὰ στήθη μας ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἡ χαρά μας ὅμως αὐτὴ μεταστράφηκε σὲ βαθειὰ λύπη, ὅταν ἐμβαθύναμε στοὺς λόγους ποὺ προκάλεσαν καὶ συνέβαλαν στὴν ἑλληνικὴ νίκη.

Τὰ ἴδια συναισθήματα, ἀσφαλῶς, θὰ κυριαρχοῦν στὶς ψυχὲς τῶν φιλάθλων ἐκείνων ποὺ δὲν ἱκανοποιοῦνται ἁπλῶς μὲ μιὰ ἐπιτυχία τοῦ ποδοσφαίρου μας, ἀλλὰ ἐμβαθύνουν στὰ αἴτιά της. Καὶ τὸ συμπέρασμα, πάντα, εἶναι, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἰσοπαλία ἢ νίκη, πὼς τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο θαυματούργησε.

Ὁ Λινοξυλάκης, ὁ Μπέμπης, ὁ Πολυχρονίου, ὁ Ἀγγελόπουλος, ὁ Δερμάτης, Νεστορίδης, ὁ Σεραφείδης καὶ τόσοι ἄλλοι ἀριστεῖς τοῦ ποδοσφαίρου μας, εἶναι ἐξαίρετοι ὡς ἄτομα, ἀλλὰ σχεδὸν μηδὲν ὡς σύνολον. Συγχωρῆστε τὴν ἐξομολόγησί μου καὶ τὴν εἰλικρίνειά μου. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; Πῶς εἶναι βιρτουόζοι; Πιθανὸν καὶ νὰ εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν. Πῶς ὅμως θὰ ἐπιμείνετε στὴν τελευταία διαπίστωσι, ὅσο ἐνθουσιώδεις καὶ ἂν εἴσαστε, ὅταν βλέπετε πὼς μὲ τὴν πρώτη σύγκρουσι στὸ γήπεδο μὲ ξένους παῖκτες, οἱ δικοί μας φαίνονται σὰν μαθητούδια σχεδόν. ἂν τοὺς κρίνουμε αὐστηρά:

Ἔχουμε, γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴ μαύρη ἀλήθεια, καλὰ στελέχη, ποὺ ξέρουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ νεώτερη ποδοσφαιρικὴ τέχνη, ἀλλὰ ποὺ εἶναι τρομερὰ ἐγωϊσταὶ καὶ ἀτομισταί. Δὲν παίζουν γιὰ τὸ σύνολο, γιὰ τὴν ὁμάδα, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν ἐξέδρα. Κυτάζουν πῶς θὰ βγάλουν γκὸλ ἔστω καὶ ἂν δὲν βοίσκωνται στὴν κατάλληλη θέσι. Ἀποβλέπουν πῶς θ' ἀποσπάσουν τὰ χειροκροτήματα καὶ τὶς ἐπιδοκιμασίες τῆς ἐξέδρας καὶ δὲ νοιάζονται ἂν ἡ ὁμάδα τους θὰ χάσῃ ἕνα πολύτιμο τέρμα, καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ νίκη!

★

Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ τεθῆ τελεία καὶ παῦλα στὸ ἐγωϊστικὸ ἀτομικὸ ποδόσφαιρο μερικῶν ἀπροσαρμόστων ποδοσφαιριστῶν. Ἐὰν θέλουμε ν' ἀναδιοργανώσουμε τεχνικῶς καὶ τακτικῶς καὶ στρατηγικῶς τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο, πρέπει νὰ βάλουμε νέες βάσεις, νέα θεμέλια, νέα κοιτήρια, νέα σχέδια.

Ὁ προπονητὴς τῆς ΕΛΠΟ, κ. Μαστίνι καὶ ἂν ὑποτεθῆ πὼς κάνει θαυμάσια τὴ δουλειά του, δὲν ἀσκεῖ. Χρειάζεται συντονισμὸς τῆς ἐργασίας ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων προπονητῶν τοῦ ποδοσφαίρου, ποὺ ἐργάζονται στὴν Ἑλλάδα, ἂν θέλουμε νἄχουμε γρήγορα καὶ εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Ὅλοι μας, ἡ Διοίκησι, οἱ τεχνικοὶ σύμβουλοι, οἱ προπονηταί, ὁ Τύπος, πρέπει νὰ κληθοῦν σὲ εἰδικὴ σύσκεψι καὶ νὰ τεθοῦν γερὲς βάσεις νέας ἐργασίας.

Τί γνώμη ἔχει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ε.Π.Ο.;

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Παπαντωνίου γ'ἐ ἕνα ἀριστοτεχνικὸ γωνιακὸ σοὺτ ἐπιτυγχάνει τέρμα κατὰ τὸν ἀνῶνα ΠΑΟ Δόξας Δράμας.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΕΤΑΣΟΣ — ΤΑΤΟ!Γ. 2) ΡΙΜΑ — ΑΠΙΑ — ΜΑΟΥ. 3) ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ. 4) ΛΙΑΝΩΜΑ — ΑΤΙΜΙΑ. 5) ΑΝΩ — ΝΙΝΟΣ. 6) ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΟΙ!Α. 7) ΑΛΙ — ΤΟΥΦΑ. 8) ΓΙΑΓΙΑ — ΜΠΑ!Ι!ΡΑΚΙ. 9) ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ. 10) ΚΕΡΙ — ΜΑΡΙΟ — ΦΙΛΙ. 11) ΡΙΓΑΝΗ — ΛΥΔΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΕΡΙΠΟΛΙΑ — ΑΙΟΚΕΡΙ. 2) ΤΑΜΑ — ΑΝΩΜΑΛΙΑ — ΡΙΓΑ. 3) ΚΑΝΩ — ΓΙΑ. 4) ΑΚΟΜΑ — ΑΣΗΜΑ. 5) ΤΟΠΙΚΑΙ — ΑΝΟΧΗ — ΜΕΡΙΚΟΙ. 6) ΑΡΙΑ—ΜΠΑΝΙΟ. 7) ΑΤΙ — ΙΟΣ. 8) ΤΟΜΑ — ΜΙΝΙΑΤΟΥΡΑ — ΦΙΔΙ. 9) ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ — ΦΑΚΙΟΛΙΑ.

Ἡ παροιμία

1) παΤρίς. 2) λΟιμός. 3) Γραφή. 4) μέγαιρα. 5) κΩΝος. 6) μάτΙΑα. 7) λύΤρα. 8) ίσπανός. 9) λαΒίς. 10) μάΓχη. 11) φιλΙΑ. 12) ΖΗλος. 13) στΕαρ. 14) Μαρία. 15) πάτΜος. 16) παιδιΑ. 17) κυρΤός. 18) τίΑρα.

Ἡ παροιμία ποὺ σχηματίζεται μὲ τὰ προστεθέντα γράμματα εἶναι:

«Τὸ γινάτι βγάζει μάτι».

Μεταγραμματισμὸς

ΚΑΦΡΟΣ — ΤΑΦΡΟΣ.

Στοιχειόγριφος

ΒΕΛΟΣ — ΕΛΟΣ.

Λεξίγριφος

Πανδαιμόνιον (ΠΑΝ—ΔΑΙΜΩΝ—ΙΟΝ).

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Μιαούλης (ΜΙΑΟΥ...ΛΥΣ...)

Συλλαβόγριφος

Ρώμη (Ρὼ — Μή).

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) 4 μέρες. 2) Ἡ Σαραγόσα. 3) Τὸ «Ντάιηλυ Νιούς». 4) 4 μέτρα καὶ 30 ἑκατοστά. 5) 500.000. 6) 420.000. 7) Τέσσερις.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 624 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΑΝΑΚΕΙΑ — ΔΑΙΔΑΛΟΣ. 2) ΕΓΙΡΑ — ΑΠ — ΡΣ — ΑΚΑΡΙ. 3) ΛΟΦΟΙ — ΝΟΤΟΣ — ΣΕΒΑΣ. 4) ΙΡΑΝ — ΜΟΝΙΜΟΣ — ΡΙΜΑ. 5) ΑΙΣ — ΣΟΡΟΣ — ΣΑΜ. 6) ΚΕΑ — ΣΑΣ — ΠΟΑ. 7) ΕΝΤΑΛΜΑ — ΚΛΕΙΤΩΡ. 8) ΣΤΕΝ — ΥΡΚΑΝΙΑ — ΝΙΝΑ. 9) ΛΟΥΚΙΑ — ΟΜΙΛΙΑ. 10) ΚΑΙΝ — ΛΑΝΑΡΑΣ — ΓΡΥΨ. 11) ΕΤΑΙΡΑΙ — ΣΙΑΜΑΙΑ. 12) ΑΕΙ — ΕΜΑ — ΑΒΑ. 13) ΤΣΑ — ΑΡΑΤΑ — ΚΑΙ. 14) ΡΟΛΟ — ΑΝΑΤΙΜΩ — ΣΙΓΑ. 15) ΙΛΑΡΑ — ΑΝΑΜΑ — ΓΑΜΟΣ. 16) ΚΩΝΟΣ — ΦΟ — ΟΡ — ΑΛΩΝΙ. 17) ΑΝΙΣΟΤΗΣ — ΣΙΛΒΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΕΛΙΑΔΕΣ — ΚΕΝΤΡΙΚΑ. 2) ΑΓΟΡΙ — ΝΤ — ΑΤ — ΣΟΛΩΝ. 3) ΝΙΦΑΣ — ΤΕΛΙΑ — ΑΛΑΝΙ. 4) ΑΡΟΝ — ΚΑΝΟΝΙΑ — ΟΡΟΣ. 5) ΚΑΙ — ΤΕΛ — ΡΕΑ — ΑΣΟ. 6) ΑΜΥΚΛΑΙ. 7) ΙΑΝΟΣ — ΑΡΙΑΙ — ΑΝΑΦΗ. 8) ΑΠΟΝΟΣ — ΚΑΝ — ΕΡΑΝΟΣ. 9) ΤΙΡΑΝΑ — ΑΡΜΑΤΑ. 10) ΔΡΟΜΟΣ — ΝΟΡ — ΑΤΙΜΟΣ. 11) ΑΣΣΟΣ — ΚΙΜΑΣ — ΑΜΑΡΙ. 12) ΠΛΑΙΣΙΑ. 13) ΔΑΣ — ΠΟΕ — ΑΒΕ — ΓΑΒ. 14) ΑΚΕΡ — ΑΙΝΙΓΜΑ — ΣΑΛΑ. 15) ΛΑΒΙΣ — ΤΙΑΡΑ — ΚΙΜΩΝ. 16) ΟΡΑΜΑ — ΩΝ — ΥΙ — ΑΓΟΝΟ. 17) ΣΙΧΑΜΕΡΑ — ΨΑΜΙΑΣΙΣ.

✪✪

Τὸ μεγαλύτερο «σουηπσταΐνκ»

Τὸ μεγαλύτερο «σουηπσταΐνκ» τοῦ κόσμου διοργανώνεται κάθε χρόνο στὴν Αὐστραλία. Κάθε λαχνὸς κοστίζει 2.250 δραχμές. Οἱ πιθανότητες κέρδους εἶναι 1 στὶς 100.000. Καὶ ὁ πρῶτος τυχερὸς κερδίζει 30 ἑκατομμύρια δραχμές!

Ο ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Πρώτη φορὰ ἡ Κολὲτ ἔμπαινε νὰ ψωνίσῃ σ' ἕνα καταστημα ἀνδρικῶν εἰδῶν. Παρ' ὅλα τὰ τριανταπέντε χρονάκια της, ἦταν ντροπαλὴ καὶ δειλὴ κι' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ μὴν εἶχε ἀκόμα παντρευτῆ. Ἦταν περίεργο μάλιστα πῶς εἶχε δεχτῆ νὰ ἀναλάβῃ αὐτή, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες συναδέλφους της, τῆς τραπέζης, νὰ ἀγοράσῃ τὴ γραβάτα ποὺ θὰ ἔκαιναν δῶρο στὸν προϊστάμενό τους.

Δὲν εἶχε κάνει τρία βήματα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος καὶ ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ ἑνὸς πωλητοῦ:

—Τί ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία;

«Κυρία»! Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ προσφώνησι αὐτὴ τῆς ἐφάνηκε κολακευτική. Κι' ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μ' ἕνα χαμόγελο:

—Μιὰ καλὴ γραβάτα.

Διάλεξε μιὰ στὴν τύχη κι' εὐχαρίστησε τὸν ὑποχρεωτικὸ ὑπάλληλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ γραφεῖο, τὴν περίμενε μιὰ ἀπογοήτευσι. Ὁ προϊστάμενός της δὲν βρῆκε τὴ γραβάτα τοῦ γούστου του καὶ θὰ ἔπρεπε κάποιος νὰ πάῃ νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Ἡ Κολὲτ προθυμοποιήθηκε νὰ ἐπαναρθώσῃ ἡ ἴδια τὴν κακὴ ἐκλογή. Καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ξανάμπαινε στὸ κατάστημα ἀπ' ὅπου τὴν εἶχε ψωνίσει. Ὁ ἴδιος ὑπάλληλος ἔτρεξε νὰ τὴν προϋπαντήσῃ. Τοῦ ἔδειξε τὴ γραβάτα.

—Πῶς! Ἡ γραβάτα αὐτὴ δὲν ἄρεσε στὸ σύζυγό σας, κυρία μου; ρώτησε ὁ πολιτικὸς παραξενεμένος.

Ἡ Κολὲτ ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα «σύζυγό» της, ἀλλὰ δίστασε καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀπάντησε διαφορετικά:

—Ἄ, ὄχι, δὲν εἶναι αὐτό, ἀλλὰ νά... θἄθελε ἕνα χρῶμα λιγώτερο χτυπητό...

Τί φοβερὸ ψέμμα! Σ' ἄλλη στιγμὴ ἡ Κολὲτ θὰ εὐχόταν νὰ ἄνοιγε ἡ γῆ νὰ τὴν καταπιῆ. Ἀλλὰ τώρα —τί περίεργο!— ἡ ἰδέα τοῦ κατὰ φαντασίαν συζύγου τὴ γέμιζε ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη χαρά.

Φτάνοντας στὸ Διαμέρισμά της, διασταυρώθηκε στὴ σκάλα μὲ τὸν νοικάρη τοῦ τρίτου πατώματος. Τὴ χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπως ἔκανε πάντα ὅταν τὴ συναντοῦσε. Συνήθως καὶ ἡ Κολὲτ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἀπλὸ τρόπο τὸν χαιρετισμό, σήμερα ὅμως κάτι τὴν ἔκανε νὰ πῇ χαρούμενα:

—Τί ὡραία μέρα, κύριε.

Κι' ὕστερα ποὺ χαμογέλασε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε παραξενεμένος καὶ τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελο.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ξανασυνάντησε τὸν νοικάρη τοῦ τρίτου πατώματος. Ἐνῶ ἔβγαινε γιὰ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο της, τὸν εἶδε νὰ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καθὼς περνοῦσε, τὴ ρώτησε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω γιὰ λίγα βήματα;

Ποτὲ πρὶν δὲ θ' ἀπαντοῦσε σ' ἕναν ξένο μ' ἕνα τέτοιο φιλικὸ τόνο:

—Πολὺ εὐχαρίστως!

Ἔκαναν μερικὰ βήματα μαζί.

—Ζὰκ Ρουστάν, ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, τῆς συστήθηκε. Κι' ἐκείνη βιαστική:

—Κυρία Ντουφού, ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας...

Αὐτὴ ἡ φράσι «κυρία Ντουφοὺ» σὰν νὰ τῆς προσέδωσε μεγαλοπρέπεια. Ἀνέφερε κι' ἄλλες λεπτομέρειες γιὰ τὴν κατάστασι καὶ τὴ θέσι τοῦ ἄντρα της: ἦταν παραγγελιοδόχος φαρμακευτικῶν εἰδῶν καὶ ἔλειπε σχεδὸν τὸν περισσότερο καιρό.

Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα ξαναπῆγε στὸ κατάστημα ἀνδρικῶν νεωτερισμῶν καὶ ἀγόρασε γιὰ τὸν «ἄνδρα» της δυὸ καὶ ἀγόρασε γιὰ τὸν «ἄνδρα» της δυὸ καὶ ἀγόρασε γιὰ τὸν «ἄνδρα» της δυὸ ζεύγη κάλτσες. Τὸ ἄλλο, ἕνα πουλόβερ. Ἐνῶσω Κι' αὐτὸ τῆς ἔγινε συνήθεια. Ἐνόσω περνοῦσε ὁ καιρός, ἡ προσωπικότης τοῦ ἀγνώστου ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ σύζυγός της ἔπαιρνε μιὰ ὑπερβολικὴ ἔκτασι. Ἔβλεπε τώρα πιὰ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸν ἐγνώριζε στὸν ἐντέλεια: τὸ ὕψος του ἦταν ἕνα κι' ὀδρόμο. Εἶχε τὸ ὄφος τοῦ ἡτεπμένου καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ θλιμμένη ἔκφρασι.

—Τί ἔγινατε, κ. Ζάκ; Γιατί δὲ σᾶς βλέπουμε πιά; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ τῆς ἐξήγησε:

— Νομίζω πὼς θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Παρίσι...

—Γιὰ πολὺν καιρό;

—Γιὰ πάντα. Σκοπεύω νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ νὰ πάω νὰ ἐγκατασταθῶ στὴν Κυανῆ Ἀκτή...

—Πῶς αὐτό, κ. Ζάκ; Τὸ ξέρετε ὅτι θὰ μοῦ λείψετε πολύ;

Τὴν κύτταξε ξαφνιασμένος καὶ πρόφερε δειλά:

—Ὄχι δά! Ἐσεῖς δὲ θάστε πιὰ μονη.

—Ὄχι δά! Ἐσεῖς δὲ θάστε πιὰ μονη, Θὰ γυρίσῃ ὁ ἄνδρας σας...

Γιὰ λίγη ὥρα περπατοῦσαν στὸ πεζοδρόμιο χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ἡ καρδιὰ τῆς Κολὲτ πήγαινε νὰ σπάσῃ. Ἦταν κυριολεκτικὰ ἀναστατωμένη. Βρισκόταν μπροστά στὴ μοναδικὴ περίπτωσι εὐτυχίας, ποὺ τῆς εἶχε ποτὲ παρουσιασθῆ. Ἂν συνέχιζε τὸ παράξενο παιχνίδι της, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴ χάσῃ, τότε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι. Ἔκανε τὸ μεγαλύτερο τόλμημα τῆς ζωῆς της:

—Κύριε Ρουστάν, εἶπε, ἔχετε τὴν καλωσύνη ν' ἀνεβῆτε μιὰ στιγμὴ μαζί μου ὣς τὸ δωμάτιό μου; Ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐκμυστήρευσι!

Χωρὶς τὸν παραμικρὸ διστασμό, ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε. Καὶ ἡ Κολὲτ τοῦ διηγήθηκε τὴν παράξενη ἱστορία της...

Καὶ τώρα, ἔκανε ὅτον τελείωσε, θὰ μὲ περιφρονήσετε ἀσφαλῶς, κύριε Ζάκ.

—Μὴν τὸ λέτε αὐτό, Κολέτ!, τῆς εἶπε τουφεκὰ ὁ κ. Ρουστάν. Ἂν ξέρατε... Ὁ μοναδικὸς λόγος ποὺ ἀποφάσισα νὰ φύγω ἦταν, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βλέπω κοντὰ σ' ἕναν ἄλλον!...

Ἡ Κολὲτ ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ πιάνῃ τὸ δικό της. Ὁ κ. Ζὰκ Ρουστὰν ἔσκυψε καὶ τῆς μουρμούρισε κοντὰ στ' αὐτί:

—Κολέτ, ἐπὶ τέλους, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐλεύθερα ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲ θ' ἀλλάξω τὸ πρόγραμμά μου. Θὰ φύγω γιὰ τὴν Κυανῆ Ἀκτή, ὄχι μόνος...

Καὶ πραγματικά. Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἔφευγαν γιὰ τὴν Κυανῆ Ἀκτή, κάνοντας τὸ γαμήλιο ταξίδι τους...

ΖΑΚ ΟΡΒΑΛ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἐξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 7.—
» ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 7.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

Τὰ βλέφαρα

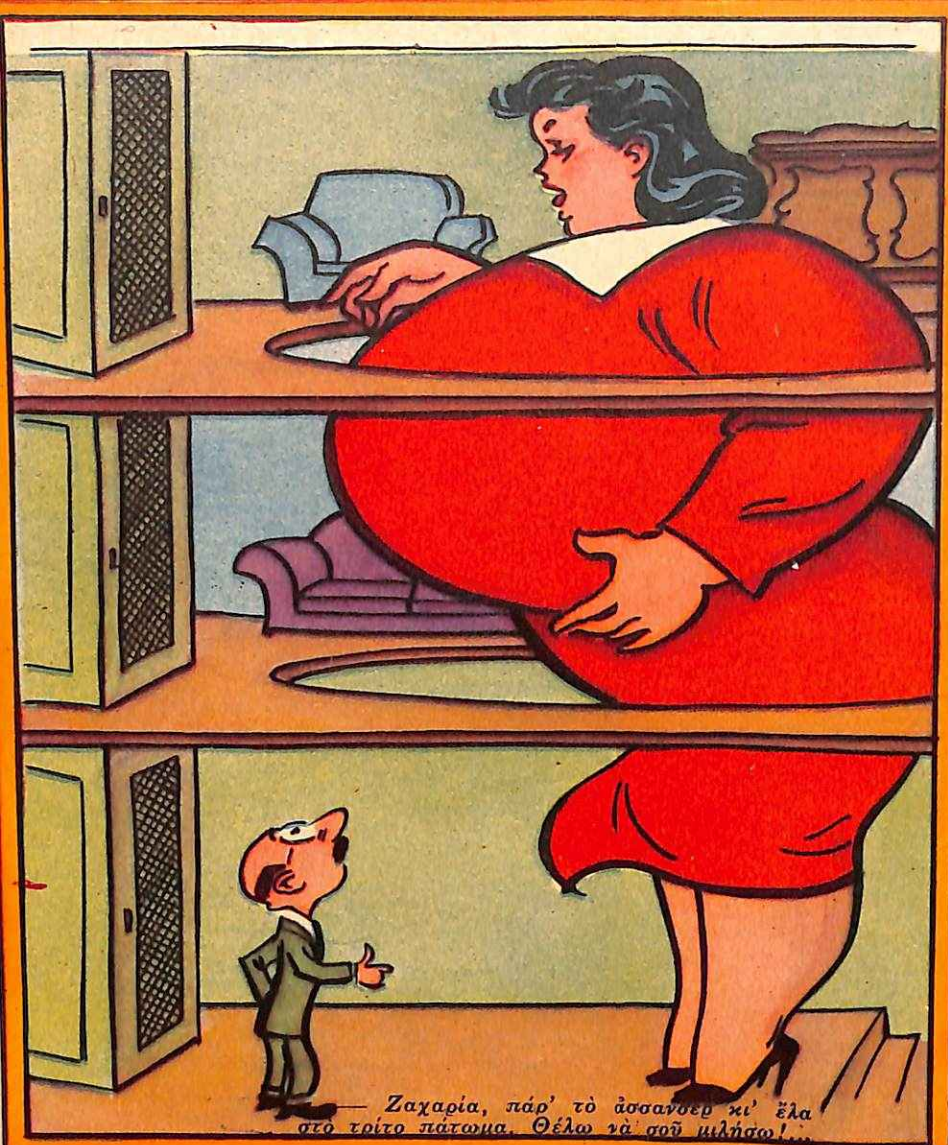
Τὸ δέρμα τῶν βλεφάρων εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ λεῖο. Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ σώματος δὲν εἶναι τόσο λεπτό, ὅσο εἶναι στὰ βλέφαρα. Κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα τῶν βλεφάρων ὁ συνδετικὸς ἱστὸς εἶναι χαλαρὸς καὶ γεμάτος ἀπὸ ἀγγεῖα τριχοειδῆ. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ τὸ δέρμα τῶν βλεφάρων δείχνει τὶν κούρασι ἐνὸς ἀτόμου. Τὰ ξενύχτια, τὰ δάκρυα, οἱ κόποι, οἱ στενοχώριες, ἡ πολυφαγία, ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος, ἡ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα, ἡ κατάχρησι καπνοῦ καὶ οἰνοπνευματωδῶν, ἡ πολὺ δι-ανοητικὴ ἐργασία μελέτη, γράψιμο καὶ πρὸ παντὸς μὲ κακὸ φωτισμό, ἐπιδροῦν στὰ βλέφαρα καὶ τὰ παρουσιάζουν κουρασμένα καὶ πρησμένα.

Πολὺ καλὸ κάνουν τὰ ἐπιθέματα σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, μὲ τσαΐ, ἢ ἀκόμα καλύτερα, μὲ φύλλα τσαγιοῦ, ποὺ τ' ἀφήνετε νὰ φουσκώσουν ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ σὲ βρασμένο νερὸ καὶ μετὰ τὰ τοποθετεῖτε ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα γάζας καὶ κάνετε τὴν κομπρέσσα στὰ μάτια. Αὐτὴ ἡ στυπτικὴ κομπρέσσα ξεκουράζει τὰ βλέφαρα καὶ δίνει φρεσκάδα στὸ πρόσωπο. Πολὺ καλὲς εἶναι καὶ οἱ κομπρέσσες μὲ ροδόνερο, μὲ χαμομῆλι, μὲ ἄνθη ἀγγολκήμα ἢ μὲ φυσιολογικὸ ὁρό, δηλαδὴ ἑφτὰ γραμμάρια ἁλάτι μαγειρικὸ σ' ἕνα κιλὸ νερὸ ἀπεσταγμένο.

Διάφορες ἀλλεργικὲς καταστάσεις προκαλοῦν πρήξιμο τῶν βλεφάρων, γιατὶ ὅπως εἴπαμε ὁ συνδετικὸς ἱστὸς τους εἶναι πολὺ χαλαρὸς καὶ εὔκολα πλημμυρίζει ἀπὸ ὑγρό, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ τριχοειδῆ. Μιὰ αἰτία ποὺ παρουσιάζει συχνὰ πρήξιμο στὰ βλέφαρα, εἶναι τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν. Τὰ βλέφαρα πρήζονται καμμιὰ φορὰ σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἀνοίξουν καὶ νὰ φανοῦν τὰ μάτια. Τὸ βερνίκι τῶν νυχιῶν, οἱ δοντόκρεμες, τὸ σαπούνι, διάφορα καλλυντικά, πρὸ πάντων ὅσα περιέχουν ὑδράργυρο ἢ μόλυβδο προκαλοῦν συχνὰ ἀλλεργικὰ πρηξίματα στὰ μάτια.

Οἰδήματα τῶν βλεφάρων παρατηροῦνται σὲ διαταραχὲς τῶν νεφρῶν, τοῦ ἥπατος, τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν ὠοθηκῶν, ὁπότε παρατηροῦνται κυρίως κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς περιόδου. Τὰ οἰδήματα αὐτὰ φαίνονται πιὸ ἔντονα σὲ καταχρήσεις οἰνοπνευματωδῶν, σὲ ξενύχτια καὶ γενικὰ σὲ κόπωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὁ γιατρὸς σας θὰ φροντίσῃ νὰ γιατρέψῃ τὴν ἀλλεργία, ποὺ προκάλεσε τὸ οἴδημα καὶ θὰ κανονίσῃ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ ὀργάνου, ποὺ ἀντιανακλαστικὰ προκαλεῖ οἰδήματα στὰ βλέφαρα.

Τὸ δέρμα τῶν βλεφάρων μὲ τὴν ἡλικία χάνει τὴν ἐλαστικότητά του καὶ σχηματίζει θυλάκους, πρὸ πάντων στὰ κάτω βλέφαρα. Μὲ τὰ συχνὰ πρηξίματα τῶν βλεφάρων διευκολύνεται ἀκόμα πιὸ πολὺ ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν τῶν θυλάκων. Γι' αὐτοὺς τοὺς θυλάκους, ἡ πιὸ καλὴ θεραπεία εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ ἀφαιρεῖ αὐτὴ τὴν ἀντιαισθητικὴ ὄψι καὶ ἀποδίδει

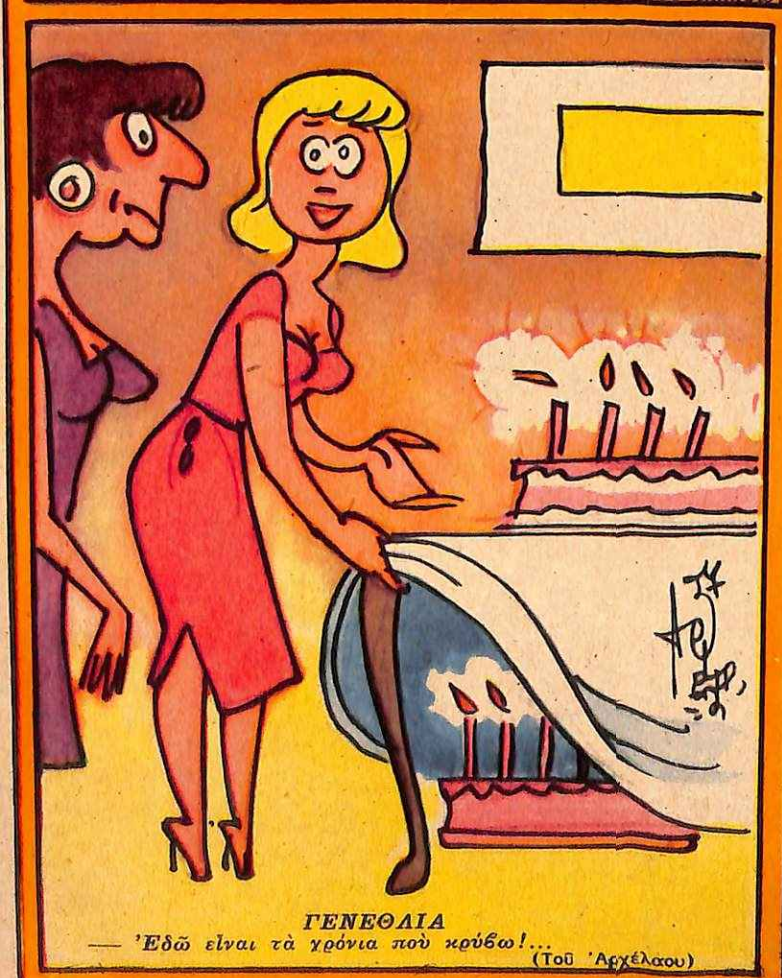

— Ζαχαρία, πάρ' τὸ ἀσσανσέρ κι' ἔλα στὸ τρίτο πάτωμα. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω!...

— Παναγιώτη!... Ἔλα νὰ σοῦ καθαρίσω τὰ αὐτιά!...

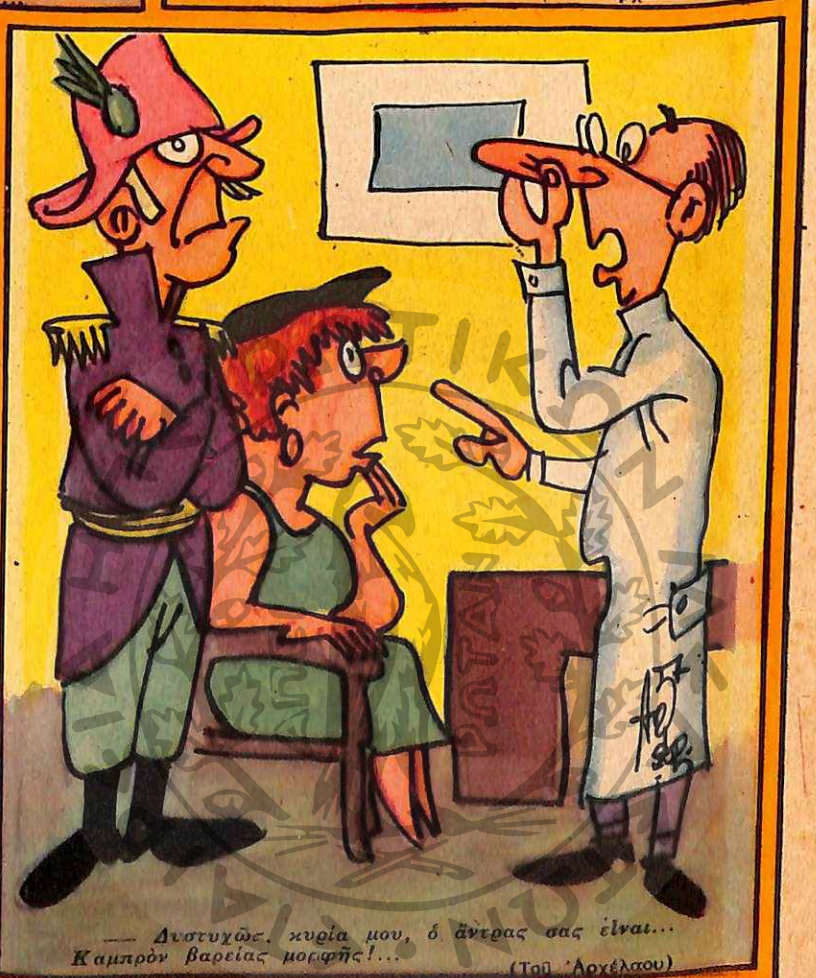
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΓΕΝΕΘΛΙΑ

— Ἐδῶ εἶναι τὰ χρόνια ποὺ κρύβω!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Δυστυχῶς, κυρία μου, ὁ ἄντρας σας εἶναι... Καμπρὸν βαρείας μορφῆς!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ